Dịch giả: Đỗ Mai Dung

Làm ebook: Dâu Lê

TÁT CHÂN TỬ MỘ

TƯƠNG NGỘ

1

ĐÔNG LY CÚC ẨN

AMAK
NHÀ XUẤT BẢN HỒNG ĐỨC
STENT

Tối Chân Tâm

Tập 1

Tối Chân Tâm (Tập 1): Tương Ngộ

Tác giả: Đông Ly Cúc Ẩn

Dịch giả: Đỗ Mai Dung

Kích thước: 16 x 24 cm

Ngày xuất bản: 07-10-2013

Giá bìa: 145.000 ₫

Công ty phát hành: AMAK

Nhà xuất bản: NXB Hồng Đức

Chụp pic: dahoaquan1503

Type

bachduong_24111: 1-12
Minhttthsg: 13-24
sunybrook: 25-36
lamyenvi: 37-49
EmBo: 50-62
steelrose92: 63-hết

Beta: Tiểu Phương Phương

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn ebook: http://www.luv-ebook.com

STENT
Sách - Truyện - Ebook Ngôn Tình

Giới thiệu

Chuyện kể rằng, nơi biên ải xa xôi có người con gái lặng lẽ nhìn trời giữa ánh sáng lập lòe của bầy đom đóm. Nàng không khóc, chẳng bi thương, cũng không vui mừng. Nàng cô độc. Người con gái ấy vốn chẳng có dã tâm, tham vọng hay khát khao gì cả, nàng chỉ muốn một đời bình yên.

Nhưng mà, bình yên, nói thì đơn giản mà sao tựa như ảo vọng xa vời.

Trong ảo vọng ấy, Nhan Tử La, cô nàng hiện đại xui xẻo nhập vào người thiếp thất sủng của Tứ gia, sống nơi biệt viện hẻo lánh, vui thì đùa giỡn trong nhà, chán thì chọc thiên hạ cho bớt những ngày thái bình. Nhan Tử La như vậy, hoạt bát, đầy sức sống và luôn tìm thấy niềm vui mỗi ngày.

Trong ảo vọng ấy, Nhan Tử La có thể chơi đùa không lo nghĩ, thỉnh thoảng đem vài ý tưởng hơi bất thường ra "cứu vớt" những ngày nhàm chán đến phát bệnh. Nàng vô tâm, vô tính, đôi khi tự gài mình và những người khác vào những tình huống dở khóc dở cười.

Trong ảo vọng ấy, Nhan Tử La đâu phải phiền não vì số mệnh làm dâu nhà đế vương với vị phu quân không chỉ của riêng mình. Không gặp thì sẽ không yêu, không yêu thì sẽ không đau, không quay quắt giữa những đêm lạnh lẽo nuốt nước mắt vào tim trong cô đơn.

Chỉ là ảo vọng cứ mãi là ảo vọng thôi, và Nhan Tử La nàng vẫn là một trong những vị phúc tấn của Tứ gia Dận Chân, từng ngày từng ngày kìm hãm mình trong cái vòng luẩn quẩn của yêu hận tranh đoạt, trong những "nhân duyên" mang đủ cung bậc của buồn vui.

Tối Chân Tâm là một câu chuyện tình giữa vòng xoay lịch sử với những con người đã từng làm nên một thời đại huy hoàng. Họ xuất hiện, chạm vào nhau bằng nhiệt huyết, tham vọng và những toan tính, trách nhiệm mà lịch sử buộc họ phải gánh trên vai. Tề gia, trị quốc, bình thiên hạ sau cùng vẫn là câu chuyện về những con người có đáng thương có đáng hận và tự nhận lấy kết cục của riêng mình.

Với Tối Chân Tâm, tác giả Đông Ly Cúc Ấn đã tạo nên một thế giới không quá kỳ vĩ nhưng mang đậm dấu ấn của một thời quá khứ vàng son bằng giọng văn nhẹ nhàng, gần gũi và thấm đẫm hơi thở cuộc sống. Trong Tối Chân Tâm không có những triết lý cao siêu, cũng không những lời răn dạy vô hồn mà chỉ có cảm xúc của cuộc sống thường ngày với những mối quan hệ của gia đình, bạn bè, xã giao. Ở đó, độc giả bật cười với những tình huống kỳ quặc và bật khóc trước những cuộc chia ly.

Tâm tư buồn phiền hỗn loạn,

đêm khuya trời lạnh nghiêng mình bên khung cửa

Nước sông lững lờ trôi,

vật đổi sao dời năm nào cũng lặp lại.

Mong chờ hỉ tước trên cầu tiên,

lại ngượng nhân gian ngàn người xem.

Kim ngọc phong lộ dù tương phùng,

tay trong tay trên cầu ô thước lệ nhòa mắt.

Chức nữ nếu biết nỗi đau khổ ngày nay,

thà rằng khi trước đừng gặp gỡ.

Mục lục

Phần 1: "Bà mẹ đơn thân" vui vẻ

Chương 1: Mẹ trẻ con

Chương 2: Khỉ con

Chương 3: Chủ tớ xui xẻo

Chương 4: Cái gì phải đến sẽ đến

Chương 5: Tiểu quỷ đáng yêu

Chương 6: Đặt tên cho tiểu quỷ

Chương 7: Cảnh báo: Chàng đến rồi

Chương 8: Vợ cả giá đáo

Chương 9: Tiếp tục cảm lạnh

Chương 10: Tết rồi

Chương 11: Cách cách rơi xuống nước

Chương 12: Bắt được kẻ ức hiếp Cách cách

Chương 13: Ăn cam

Chương 14: Cô cháu gặp gỡ vui vẻ

Chương 15: Chiêu tài

Chương 16: Tiến bảo cung hỉ phát tài

Chương 17: Nhàm chán, trăn trở

Chương 18: Vấn đề giáo dục

Chương 19: Lễ hội điêu khắc

Chương 20: Cuộc chiến bột mì

Chương 21: Thuyết phục kết hôn

Chương 22: Công chúa ra phố

Chương 23: Tại sao không có chuyện anh hùng cứu mĩ nhân?

Chương 24: Lan Quế phường

Chương 25: Tự sống cuộc sống của mình

Chương 26: Đồng loại

Chương 27: Cô gái chuyên nghiệp

Chương 28: Diễn viên đóng thế

Chương 29: Công diễn

Chương 30: Nhan ma ma

Chương 31: Sắp tới lễ Vạn Thọ

Chương 32: Tìm kiếm sự giúp đỡ khắp nơi

Chương 33: Bị thương trong lúc làm việc

Chương 34: Lần đầu vào cung

Chương 35: Biểu diễn xuất sắc

Chương 36: Nghĩa khí

Phần 2: Không thể thoát khỏi số mệnh, yêu rồi thì yêu đi

Chương 37: Cha con gặp nhau nhưng không quen biết

Chương 38: Cuộc gặp mặt căng thẳng

Chương 39: Phản ứng của nhân vật lớn

Chương 40: Lại gặp nhau

Chương 41: Đánh cướp

Chương 42: Trên không nghiêm, dưới tất loạn

Chương 43: Mẹ chồng

Chương 44: Tin vui từ phòng hộ sinh

Chương 45: Mười lăm tháng tám

Chương 46: Nói năng lung tung

Chương 47: Bà ngoại sói

Chương 48: Nhà cao cửa rộng

Chương 49: Chảy nước miếng! Tiên nữ

Chương 50: Mạng nhỏ phải chơi tới cùng

Chương 51: Bố chồng triệu kiến

Chương 52: Nhắm rượu với gan lợn

Chương 53: Giải trí

Chương 54: Ta rất xuất sắc

Chương 55: Thầy phù thủy

Chương 56: Số mệnh không hợp hoàng cung

Chương 57: Hoa xương rồng

Chương 58: Lại đến thêm hai "củ cải" nữa

Chương 59: Bức tranh sum vầy

Chương 60: Trời muốn hại ta

Chương 61: Mắt bị chuột rút rồi!

Chương 62: Bị ngã

Chương 63: Bị công thức hóa

Chương 64: Làm từ thiện làm tới tận thời cổ đại

Chương 65: Du lịch là đi chơi

Chương 66: Đom đóm

Chương 67: Về nhà về nhà thôi

Chương 68: Không biết nhiều cũng biết ít

Chương 69: Chiến tranh lạnh bắt đầu

Chương 70: Lão Thập tam

Chương 71: Xem trò vui quá nhiều

Chương 72: Mẫn Mẫn của chúng ta về rồi

Chương 73: Phượng hoàng bay ra từ ổ gà

Chương 74: Phất phất tay áo

Chương 75: Cứu thương cứu sống

Chương 76: “Ông già” Khang Hy

Phần 1: “Bà mẹ đơn thân” vui vẻ

Chương 1: Mẹ trẻ con

"Trời ơi, chủ nhân ngất đi rồi, làm sao đây? Làm sao đây?" Một a hoàn túm chặt lấy tay bà đỡ. Bà đỡ giơ tay áo quệt mồ hôi trên trán, miệng khẽ lẩm bẩm: "Làm sao đây? Làm sao đây? Vốn đã là người không có phúc rồi…", thấy a hoàn kia nhìn mình bằng ánh mắt căm hận, bà ta khẽ rúm người lại, dù sao cũng là thiếp của Tứ gia…, nói thế nào cũng còn có phúc hơn bà, trời lạnh cắt da cắt thịt thế này vẫn bị kéo ra ngoài đi đỡ đẻ cho vợ bé nhà người ta. Mặc dù nghĩ như thế, nhưng không dám khinh suất thêm nữa, bà ta nhìn nhìn a hoàn: "Bất kể là dùng cách gì cũng phải làm cho chủ nhân tỉnh dậy…". A hoàn nhìn khuôn mặt đang dần nhợt nhạt không còn sắc máu của Cách cách, bất ngờ cầm lấy tay nàng lên và… cắn mạnh!

Cảm giác cưỡi trên lưng ngựa lao đi như bay thật tuyệt, nhưng trong lúc ấy mà mắc tiểu thì có lẽ chẳng ai dám nói là tuyệt cả…, La Tử Nhan thầm nghĩ. Có người tốt bụng nào nói cho nàng nhà vệ sinh ở đâu không? Mặc dù nơi này trời đất bao la, xung quanh là thảo nguyên rộng lớn, cúi mình xuống là cả người mất hút, nhưng dù sao nàng cũng được hưởng một nền giáo dục tốt, là nghiên cứu sinh chuẩn bị bước ra ngoài xã hội báo đáp công ơn Tổ quốc, hiểu lễ nghĩa liêm sỉ, cho dù nơi đây có là một cái “toilet thiên nhiên” đi nữa, cũng đừng ép nàng, xin đừng ép nàng, nàng vẫn thích một nhà vệ sinh sạch sẽ của thế giới văn minh hơn. Hi hi, quả nhiên là có người, nhìn thấy chưa, chẳng phải có người đang nắm tay nàng kia sao…

Một tiếng thét có thể gọi là vô cùng "thảm thiết thê lương" bỗng nhiên vang lên từ trong nội thất.

"Tỉnh rồi, tỉnh rồi, tỉnh rồi…", giọng nói reo vui mà run rẩy. Mong là Cách cách sẽ không ghi thù, a hoàn này cũng chỉ muốn tốt cho người thôi.

"Đau chết đi được!... Sao lại cắn ta?... Không nói thì không nói… Ai thế?", giọng nói của nàng vang lên trong vô thức.

La Tử Nhan mở bừng mắt, sắc đỏ bao trùm cả căn phòng khiến nàng còn tưởng nó đang bốc cháy, sau đó một đám người, với những mái đầu được bới một cách kì quái, đương nhiên là cũng không kì quái lắm, bởi vì đó là những mái đầu được bới theo kiểu nhà Thanh mà nàng thường thấy trên tivi. Nhìn trên ti vi là một chuyện, nhưng khi nó sống động hiện ngay ra trước mắt, La Tử Nhan bất giác rùng mình, có một dự cảm xấu.

"Chủ nhân, người tỉnh lại rồi…", một cô gái nhìn rất thanh tú nói với nàng, tay cô ta đang nắm chặt lấy tay nàng. La Tử Nhan cố gắng quay đầu lại nhìn vào tay mình, được lắm, trên tay toàn là vết răng. Tiểu nha đầu này răng miệng cũng khá đấy!

Cô gái kia liền quỳ sụp xuống, liên miệng: "Chủ nhân, nô tỳ đáng chết, nô tỳ chỉ vì muốn đánh thức người tỉnh lại", giọng nói càng lúc càng nhỏ đi.

La Tử Nhan gật gật đầu, đang định hỏi cô ta xem nhà vệ sinh ở đâu, thì một người phụ nữ ăn mặc trang điểm giống hệt bà mối, mặt mày nhăn nhúm châu đầu lại gần. La Tử Nhan hít thở khó khăn, ha ha, không sợ, không sợ, không phải ma, chỉ là một bà già có dáng vẻ kì quái mà thôi… Vừa tự nói với bản thân mình, La Tử Nhan vừa cố gắng tỏ ra thân thiện nhất có thể: "Cái đó… thật ngại quá, nhưng tôi rất đau bụng…". Thấy vẻ mặt của bọn họ còn kì quái hơn, lòng La Tử Nhan càng buồn thảm. Không phải đấy chứ! Ám chỉ rõ ràng như vậy mà còn không hiểu sao? Có điều tại sao vẻ mặt của bọn họ lại như muốn nói với nàng rằng câu hỏi đó thật "vớ vẩn" nhỉ?

A hoàn với bà đỡ, tất nhiên rồi, đương nhiên rồi, tất cả những sinh vật có khả năng hít thở trong căn phòng này đều mở to hai mắt, quay sang nhìn nhau. Đau bụng? Chưa từng nghe nói ai sinh con mà không đau bụng cả?

La Tử Nhan cảm thấy bụng lại đau thắt từng hồi, khóe miệng cũng giật giật theo: "Này, tôi biết là đang có lễ hội hóa trang, nhưng giờ tôi đau bụng lắm, có thể cho tôi biết nhà vệ sinh ở đâu trước không?"

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của họ còn tăng thêm vài phần, La Tử Nhan thử nói cách khác: "Toilet".

Hoang mang…

"Nhà vệ sinh"

Không hiểu...

"Cầu tiêu?" Cứ ép tôi phải nói thẳng ra thế sao, cơ mặt nàng co rút lại, thầm lẩm bẩm *Tam tự kinh*.

"Ồ!"

Khuôn mặt La Tử Nhan cuối cùng cũng có thể khôi phục lại vẻ "thuần khiết", đang định nặn ra một nụ cười thoải mái như vừa trút xong gánh nặng, thì phát hiện bộ dạng của những người trong phòng lại vẫn đang... hoang mang.

Cơn đau dữ dội ập đến ngay sau đó khiến La Tử Nhan vô thức đưa tay lên ôm bụng, và thế là nàng phát hiện ra... Có vấn đề lớn rồi!

Tại sao bụng nàng lại sưng lên thế này? Xin thứ lỗi cho nàng vì đã dùng từ "sưng", bởi vì nàng biết thực tế nàng vẫn chưa kết hôn, thậm chí còn chưa có bạn trai, cuộc sống riêng rất nghiêm túc lành mạnh, dù thế nào cũng không lang chạ vớ vẩn với một kẻ chẳng ra gì. Ông Trời ơi, đừng đùa nữa mà, nàng rõ ràng vẫn còn trong sạch. Và để xác định lại, nàng run run ấn ấn tay vào bụng. Mẹ ơi, đau quá! Ôi, tha cho nàng đi mà, tại nàng lo lắng quá mà.

Đám a hoàn và bà đỡ đứng nhìn những biểu hiện phong phú thay đổi liên tục trên khuôn mặt Cách cách. Không phải đau quá mà thành ngớ ngẩn rồi đấy chứ? Bọn họ thầm thắc mắc, nhưng chẳng ai dám lên tiếng chứng thực. Nhìn Cách cách nhắm chặt mắt lại hít thở sâu, đến bà đỡ cũng quên cả việc đỡ đẻ, chỉ chờ đợi xem vẻ mặt tiếp theo của nàng. Quả nhiên, nàng không phụ lòng mong đợi của mọi người...

La Tử Nhan yếu ớt giật giật khóe miệng, "Vậy là tôi đang sinh con hả?". Mau, hãy mau cho nàng một câu trả lời phủ định... Nhưng có lẽ, ông Trời cảm thấy mình đùa hơi quá lố, đùa mãi một người thì cũng không tử tế lắm, bởi vậy...

Đám a hoàn và bà đỡ cùng gật đầu một cách trịnh trọng. Cảnh tượng ấy, còn diễm lệ hơn, bi thương hơn cả cảnh tiễn biệt Kinh Kha qua sông Dịch. Sau khi đón nhận cú sốc không chút nhân đạo này, La Tử Nhan xinh đẹp lại ngất đi...

"Chủ nhân? Chủ nhân?", a hoàn thảng thốt thét gọi.

"Sinh một đứa con thôi mà cũng tới mức này?", giọng bà đỡ đầy bất mãn "Làm nàng ta tỉnh lại đi!".

Lại một tiếng thét xé gan xé ruột vang lên...

Mở mắt ra, La Tử Nhan nhấc cánh tay kia của mình đưa lên nhìn, đúng là một sự đối xứng hoàn mỹ. Nàng liếc về phía a hoàn đang cúi gằm đầu, cô ta quả thật đang co rúm lại, run rẩy vì sợ hãi. Tốt lắm, hóa ra vẫn còn biết sợ!

Sau đó, nàng đảo mắt, chỗ nào cũng thấy một màu đỏ nhức nhối, lòng thầm bất bình, tại sao lần thứ nhất ngất đi khi tỉnh dậy đã nằm ở một nơi khác, còn lần thứ hai ngất mà lại không có thay đổi gì thế này? Thôi được, nàng thừa nhận, lần ngất xỉu này đúng là có hơi... kịch, nhưng mà... thật là khóc không ra nước mắt. Đằng nào cũng không quay lại ngay được, giải quyết chuyện trước mắt quan trọng hơn. Quyết định xong, nàng nghiêng đầu nhìn nhìn bà già có mái đầu kì quái. Trong ấn tượng của nàng, đây có lẽ là bác sĩ sản khoa thời cổ đại, thường gọi là bà đỡ thì phải? Nhưng một bà đỡ hà cớ gì phải ăn vận giống như bà mai thế này? Không lẽ đấy chính là nghề tay trái của bà ta? Mặc dù đang rất muốn quay về, nhưng trước khi chắc chắn chết đi có thể quay trở lại hay không, nàng thật sự không thể mạo hiểm. Vì vậy...

"Bà biết đỡ đẻ đấy chứ?" Dù hỏi vậy nghe có vẻ "sỉ nhục" trình độ chuyên môn của người ta quá, nhưng chẳng còn cách nào khác, nàng không muốn chết. Quả nhiên, vẻ mặt bà đỡ nhìn như rất ấm ức, a hoàn đứng bên cạnh vội nới: "Chủ nhân yên tâm, bà Ô rất mát tay".

La Tử Nhan yên tâm phần nào, sau đó nói bằng giọng điệu của một tráng sĩ chuẩn bị hi sinh vì việc nghĩa: "Thế thì đẻ thôi!".

"..."

Không ai biết phải nói thế nào, thành ra mặt mọi người trong phòng đều nhăn nhó.

Chương 2: Khỉ con

Nàng bắt đầu đau từng cơn một, La Tử Nhan thầm nguyền rủa ông Trời cả hàng ngàn hàng vạn lần, mặc dù đã từng xem người ta diễn cảnh đau đẻ trong ti vi, nhưng ai biết lại đau tới mức này... Quả nhiên đúng như người ta vẫn nói, chỉ nhìn lợn chạy mà chưa ăn thịt lợn thì đâu ai biết được mùi vị nó ra sao.

"Chủ nhân! Rặn đi! Rặn đi!", a hoàn nắm chặt tay nàng, lên tiếng cổ vũ. Không sai, nàng rất cảm động, nhưng có thể đừng nắm chặt đúng vào chỗ vết răng đấy được không? Đột nhiên nàng nhớ tới một câu chuyện cười, sinh con chỉ là sự đau đớn được xếp thứ chín mươi chín, sự đau đớn khi bị muỗi cắn mới xếp thứ nhất, vậy nỗi đau xếp thứ một trăm là gì? Chính là khi sinh con còn bị muỗi cắn! Chỉ là không biết sự đau đớn khi sinh con còn bị người ta cắn thì xếp thứ bao nhiêu. Nếu không nàng đã biết giới hạn mà mình đang phải chịu đựng là gì rồi. Nghĩ tới đây, La Tử Nhan khẽ nhếch miệng lên cười, khiến cả a hoàn và bà đỡ bị dọa đến giật thót mình.

La Tử Nhan ra sức rặn rồi lại rặn, nhưng buổi sáng nàng vẫn chưa được ăn gì, lấy đâu ra sức mà rặn đây? Hận quá, hận ông Trời vô cùng, sao lại vứt nàng về một nơi như thế này? Nàng cũng hận chính mình, đang yên đang lành lại chạy ra thảo nguyên cưỡi ngựa để làm gì, rõ ràng nàng chẳng có chút tế bào ham mê vận động nào cơ mà. Nàng còn hận ai nữa? Nghĩ mãi nghĩ mãi, cuối cùng nàng nghĩ ra là nàng hận cha của đứa trẻ, thế là, La Tử Nhan căm hận nói một cách vô thức:

"Tên đàn ông xấu xa đáng chết, còn bắt ta phải sinh con thêm lần nữa, ta sẽ thiến hắn!"

Nàng nhắm chặt mắt lại, không nhìn thấy khuôn mặt đột nhiên kinh hãi tới mức trắng bệch của a hoàn.

Khi La Tử Nhan cảm thấy mình chuẩn bị không còn chút sức lực nào nữa, thì nàng nghe thấy tiếng khóc của đứa trẻ. Cuối cùng cũng sinh xong! Lần thứ ba La Tử Nhan ngất xỉu, có điều lần này tư thế không được đẹp mắt cho lắm, mái tóc nàng bung ra rối bù trong lúc dùng sức rặn và la hét, khuôn mặt thì ướt đẫm mồ hôi, giống như một loại keo khiến mấy lọn tóc dính chặt trên mặt.

"Sinh rồi! Sinh rồi!" A hoàn lắc lắc tay nàng, sau khi phát hiện nàng lại ngất đi, cô ta lập tức chạy tới bên bà đỡ: "Là A Ca hay Cách cách?".

"Là một Cách cách!" Giọng bà đỡ vang lên đều đều. Xem ra số mệnh của vị chủ nhân này cũng chẳng tốt đẹp gì thật, khó khăn lắm mới sinh được, thế mà lại sinh ra một Cách cách. Thế là bà ta quay đầu lại nhìn người thiếu phụ đang trong trạng thái hôn mê, ánh mắt chất chứa sự cảm thông.

A hoàn gọi vú nuôi và ma ma đã đợi sẵn bên ngoài vào, còn mình tự tay mang dây rốn của đứa trẻ ra chôn dưới một gốc cây ngoài vườn. Chôn xong, cô ta chắp tay lại lẩm nhẩm cầu khấn: "Cầu cho tiểu Cách cách cả đời được bình an!".

Kinh thành, phủ Tứ bối lặc.

Trong thư phòng vẫn sáng đèn, quản gia cầm một tấm thiệp hồng vừa được đưa tới đứng bên ngoài chần chừ hồi lâu rồi mới khẽ khàng gõ cửa. Sau khi nghe thấy tiếng "vào đi" nhạt nhẽo lạnh lùng vang lên, ông ta lập tức khom người đẩy cửa bước vào phòng. Người đang ngồi sau án thư chỉ liếc nhìn ông ta một cái. Ông ta cung kính dâng tấm thiệp hồng lên bằng hai tay: "Chúc mừng Tứ gia, Nhan chủ nhân vừa sinh được một Tiểu cách cách!".

Người đó đến tấm thiệp hồng cũng chẳng buồn liếc nhìn, vẫn cúi đầu xuống xem sổ sách. Chưa nhận được lệnh, quản gia lui cũng không được mà tiến cũng không xong, ông ta đành buông thõng tay cúi đầu cụp mặt đứng chờ. Một lúc sau, người ngồi sau án thư mới làm như nhớ ra chuyện gì đó, "Cứ theo quy tắc mà làm!", nhưng vẫn không thèm ngẩng đầu lên.

Quản gia như nhận được lệnh ân xá, gần như chạy trốn, bước nhanh ra khỏi thư phòng.

Người trong phòng tay đỡ trán. Nhan chủ nhân? Nàng ta trông thế nào nhỉ?

Cảm giác cưỡi ngựa thật tuyệt, nhưng bây giờ chẳng phải đang là mùa thu ư? Sao lại nóng thế này? Theo lý mà nói, cưỡi ngựa thì ngựa mới nóng, tại sao người nàng lại ra nhiều mồ hôi thế? Hỏng rồi, hình như đã quên bôi kem chống nắng , liệu có bị cháy đen như người Châu Phi không đây? Phải mau chóng tìm xem.

"Chủ nhân! Chủ nhân! Người sao rồi?", một câu hỏi dịu dàng vang lên.

"Kem chống nắng", một câu trần thuật mơ hồ.

Vẻ mặt a hoàn thật kỳ quái!

La Tử Nhan mở mắt, một mảng màu đỏ nhức nhối lại ập thẳng tới, nàng theo phản xạ nhắm chặt mắt lại, chưa tới năm giây sau, mắt nàng lại đột ngột mở trừng, rất giống tình tiết xác chết sống lại trong các bộ phim kinh dị trên truyền hình.

Một tiếng thét bi thảm lại vang lên.

Khóe miệng a hoàn giật giật, vẫn may vẫn may, chưa bị thủng màng nhĩ.

"Chủ nhân! Người không khỏe ở đâu?", một câu hỏi đầy tính nghi hoặc, xem ra việc sinh con vẫn chưa khiến thể lực chủ nhân bị tiêu hao hoàn toàn, cứ nghe tiếng hét lanh lảnh vừa rồi là biết.

Vừa thở phào được một cái, thì một tiếng khóc lanh lảnh khác lại vang lên phụ họa. Đó là..., La Tử Nhan nhìn a hoàn với vẻ mặt của một kẻ vừa bị voi giày ngựa xéo. Trời đất quỷ thần ơi, mau nói với nàng đây không phải là sự thật đi.

"Tiểu cách cách lại tỉnh rồi! Sao lại nhanh đói thế chứ?" A hoàn hỏi như than, gần như quên hẳn "nguyên nhân" đang nằm tê liệt trên giường kia, một tiếng thét chói tai như thế, đến quỷ thần cũng bị đánh thức chứ đừng nói gì một đứa trẻ.

Một lúc sau, vú nuôi bế Tiểu cách cách vào, "Chủ nhân, người xem", nhìn "cái đống" trên giường hơi phập phồng chị ta mới nói tiếp, "Cách cách, người xem đi, Tiểu cách cách thật đáng yêu, mũm mĩm trắng trẻo, tướng thật có phúc". Đúng là mồm mép dẻo quẹo.

A hoàn đứng bên cạnh liếc vú nuôi, đón lấy Tiểu cách cách từ tay chị ta, ra hiệu cho chị ra đi ra. A hoàn đặt đứa bé xuống bên cạnh La Tử Nhan: "Chủ nhân, Bách Hợp biết người mong lần này sẽ sinh được một Tiểu a ca, nhưng..., người còn trẻ, còn có nhiều cơ hội". Giọng a hoàn dần dần nhỏ đi, nghe không có sức thuyết phục chút nào.

"Sinh vật" trong chăn thở "phù" một tiếng rồi lôi chăn ra thở dốc, xem ra dùng cách này để ép chết bản thân cũng không nhân từ cho lắm. Thở xong, liếc nhìn về phía cái bọc màu đỏ bên cạnh, đúng rồi, còn chưa nhìn đứa con mà nàng dốc sức sinh ra đó nha. Khà khà, nghe giọng điệu của bọn họ, nó còn là một Tiểu cách cách đấy, xem chừng có liên quan đến hoàng thân

quốc thích. Ồ, coi như không uổng công tới đây chuyến này, may mắn còn được nhìn thấy một nhân vật lịch sử, mặc dù không biết trong sách sử có ghi chép gì về Tiểu cách cách này không. Với tâm trạng tò mò, nàng nghiêng nghiêng đầu, dường như vẫn chưa nhìn rõ, thế là lại nhích nhích, chống tay ngồi dậy. Nàng không dám bế cái bọc mềm mềm nhỏ xinh kia, nên đành chầm chậm cúi đầu xuống gần hơn để nhìn.

"Đây là... tôi sinh ra sao?" La Tử Nhan nhìn vào khuôn mặt nhỏ xinh của đứa bé hỏ như không dám tin vào mắt mình.

"Đúng vậy Tiểu cách cách rất đáng yêu" Giọng Bách Hợp vui vẻ.

"Giống như con khỉ con ấy có gì mà đáng yêu? Nhăn nhăn nhúm nhúm", La Tử Nhan nói một cách bất lực.

Triều đại này cũng không cách xa thời hiện đại là bao, nhưng quan điểm về cái đẹp... lại khác biệt nhiều đến thế ư?

"Ha ha... vừa sinh ra đứa trẻ nào cũng thế cả, vài ngày nữa sẽ khác ngay thôi." Bách Hợp nhìn Tiểu cách cách đang chớp chớp đôi mắt nhỏ xíu, lại nhìn sang chủ nhân của mình, ai lại đi so sánh con mình với khỉ?

"Ngươi có chắc khổng? Nó sẽ không nhăn nhúm thế này mãi chứ?", La Tử Nhan hỏi. Nếu không thì mẹ đẻ của đứa trẻ chắc sẽ giết nàng mất, thay người ta sinh con, thế mà lại sinh ra một con khỉ nhỏ. Nhưng, con khỉ con này khi cười... hình như cũng... được lắm... tương đối giống người.

Thấy đứa trẻ nhìn mình toét miệng cười, La Tử Nhan bất giác cũng cười theo. Bách Hợp đứng bên cạnh len lén thở phào nhẹ nhõm.

Thế là một lớn một nhỏ nhìn nhau cười, cho đến khi đứa trẻ cười đến mỏi cả miệng vẫn không nhận được sự hồi đáp nào, "oa" một tiếng, nó khóc

thét lên tuyên bố việc nhìn nhau cười ngây ngốc này kết thúc. Vậy là tiểu chủ nhân đang quyết liệt đòi "dùng bữa". Để tăng thêm hiệu quả, đầu nó còn quay qua quay lại trong khi người bị bó chặt, giọng nó váng lên xuyên thấu tận trời xanh. La Tử Nhan nhìn Bách Hợp cầu cứu, Bách Hợp nhìn Tiểu cách cách, rồi dùng tay vuốt vuốt tấm chăn màu đỏ quấn bên ngoài, cười nói: "Có lẽ Tiểu cách cách đói, đến giờ bú sữa rồi", nói xong liền bế Tiểu cách cách đi. La Tử Nhan vội vàng nói với theo: "Gọi vú nuôi đến đấy đi, ngộ nhỡ nó bị lạnh thì sao?".

Mặc dù con nhóc này nhìn giống một con khỉ con, nhưng không biết tại sao, nàng vẫn cảm thấy nó rất đáng yêu.

Bách Hợp theo lời đặt đứa trẻ xuống, quay người ra ngoài gọi vú nuôi!

Chương 3: Chủ tớ xui xẻo

Vú nuôi đi vào phòng, đầu tiên là nhún nhún người chào La Tử Nhan, sau đó ngồi xuống chiếc ghế dành cho người hầu bên cạnh đó, đón lấy đứa trẻ Bách Hợp bế tới, thành thạo cởi cúc áo, rồi mớm nguồn nhựa sống căng tràn nóng hổi vào miệng đứa trẻ. La Tử Nhan túm chặt chăn ngồi im nhìn. Khà khà, cho bú mà, đây là lần đầu tiên nàng tận mắt chứng kiến, thật là hấp dẫn, ánh mắt nàng sáng lên đầy tò mò.

Một lúc sau đứa bé bú no quả nhiên ngoan ngoãn ngủ luôn, Bách Hợp nhẹ nhàng đón lấy đứa bé rồi đặt xuống giường. Lúc này vú nuôi mới khom người lui ra ngoài. Bách Hợp mỉm cười nói: "Tiểu cách cách ngoan quá, nhưng trẻ con rất mau đói, có lẽ một lát nữa sẽ lại tỉnh dậy...".

"... Ục ục ục..."

Bách Hợp che miệng cười: "Cách cách, bữa tối đã chuẩn bị xong, giờ người nên ăn một chút, để nô tì gọi bọn họ mang vào", sau đó quay người đi ra ngoài.

La Tử Nhan sờ sờ cái bụng đã bằng phẳng trở lại của mình, sau đó nàng mới nhớ ra một vấn đề hết sức nghiêm trọng, thế là vừa bò vừa lết xuống giường, tìm hết từ gian trong tới gian ngoài, nhưng không tìm thấy bất kì một cái gương nào. La Tử Nhan trừng mắt nhìn đám vật dụng quanh phòng, chẳng lẽ gia thế của phủ này, đến một tấm gương cũng không có sao? Triều Thanh được miêu tả trong *Hồng Lâu Mộng* đã có cả gương lớn để thay y phục, cho dù ở đây không đầy đủ, thì cũng phải có cái gương đồng chứ. Nhưng, nàng đảo tròng mắt, trong lòng bắt đầu run rẩy. Lẽ nào vị Cách cách mà nàng "nhập" vào này xấu xí tới mức không dám soi gương, vì vậy trong phòng mới không bày gương? Sau khi so sánh, La Tử Nhan thấy giả thiết của nàng cũng có vẻ đúng. Nàng nhếch miệng ra, số mệnh của nàng đúng là không phải đen đủi bình thường. Tại sao khi người ta Xuyên không[1] về triều Thanh không là công chúa thì cũng là phi tử, có kém cỏi thấp hèn đến mấy thì cũng là tú nữ. Sau khi xuyên không, bọn họ còn được kết tóc xe duyên với mấy vị A ca đẹp trai phong độ tới mức không giống người. Đến lượt nàng thì hay rồi, ngay cả bóng dáng của A ca còn chưa được nhìn thấy mà đã sinh con cho tên đàn ông thối tha oan nghiệt nào không biết. Thế thì còn làm ăn gì nữa, cho dù có gặp được A ca cũng không có cửa. La Tử Nhan đang khóc không ra nước mắt thì Bách Hợp đẩy vửa bước vào. Thấy nàng thõng chân đung đưa, vẻ mặt đau khổ ngồi bên giường, cô ta vội vàng bước lên trước nói: "Chủ nhân, người sao vậy?".

[1] Xuyên không: Ý chỉ quá trình nhân vật vượt qua thời gian, không gian tới một địa điểm, thời đại khác. Trong truyện này, nhân vật đã xuyên không từ thời hiện đại về quá khứ.

"Có gương không?", La Tử Nhan mạo muội hỏi. Có lẽ không sao đâu, địa vị của nàng xem chừng cũng khá cao.

"Dạ? Cái đó... gương...", Bách Hợp ngập ngừng.

Thấy bộ dạng do dự của Bách Hợp, tâm trạng của La Tử Nhan chùng hẳn xuống. Thấy chưa thấy chưa, quả nhiên là một người phụ nữ xấu tới mức khác thường... Xui xẻo tới mức này chắc người bình thường cũng không gặp phải. Chẳng trách mà đứa trẻ sinh ra đã sắp được một ngày rồi mà vẫn chưa thấy mặt tên đàn ông "cho giống" kia đâu. Có khi bỏ rơi nàng luôn rồi. Hy vọng hắn ta nể mặt nàng đã sinh con cho mình mà gửi thêm tiền bồi thường danh dự khi ly hôn.

"Cách cách?" Bách Hợp xòe tay. Gương? Không hiểu.

"Không có thì thôi. Đỡ làm ta sợ." La Tử Nhan phẩy tay, "Cơm đâu? Ta đói rồi."

Nhìn mấy món ăn được bày trên chiếc bàn nhỏ, La Tử Nhan thật sự không thấy ngon chút nào. Gì thế này, trứng gà, cháo kê, một bát lớn trông như món "canh" lõng bõng nước? Biết là tư tưởng trọng nam khinh nữ ở thời cổ đại rất nặng nề, nhưng đãi ngộ kiểu này... Nàng cầm đũa lên, rồi lại đặt xuống, thực sự nàng rất đói, nàng cần món gì đó nhiều năng lượng, nàng không cần trứng gà, nàng cần cái thứ "sản xuất" ra trứng gà, luộc, nướng, hầm thế nào cũng được.

"Chủ nhân, người không ăn được sao?" Bách Hợp đứng bên cạnh giường nói.

"Các người... Ôi, không, gì nhỉ... Nhà chúng ta nghèo thế này sao? Chỉ có thể ăn thế này thôi à?" Không phải nàng ham giàu chê nghèo, chỉ là nàng thật sự ghét ăn trứng gà.

"Hi hi...", một tiếng cười khẽ cất lên: "Cách cách, người vừa sinh xong, không thể ăn những đồ nhiều mỡ".

"Phải ăn thế này bao lâu?" La Tử Nhan buồn rầu hỏi. Quả nhiên xui tới tận cùng rồi, quả nhiên xã hội Phong kiến vô nhân đạo, đáng bị lật đổ.

"Khoảng một tháng ạ!", Bách Hợp đáp.

Nhăn nhó nhăn nhó...

Một tháng? Xem ra công cuộc giảm béo lần này có hy vọng rồi, cứ ăn mãi như vậy có lẽ sắc mặt nàng cũng sẽ giống hệt màu của bát cháo kê kia cho mà xem. Không chừng ngón tay tơi vào trong bát cháo cũng không tìm thấy ấy chứ.

Đành chấp nhận số phận, bưng bát cháo lên, ồ, mùi vị cũng không tồi, nhưng nếu có thêm trứng muối, thịt nạc băm nữa thì còn ngon hơn. Có điều thông tin mà đầu lưỡi truyền tới đã mách bảo nàng rằng, đừng có mà nằm mơ nữa, đây chỉ là một bát cháo kê bình thường mà thôi. Lại húp thêm vài hớp cháo nữa, nhìn nhìn quả trứng gà, rồi lại nhìn nhìn món "canh", thôi ăn cháo vẫn ngon hơn.

"Chủ nhân, những quả trứng này là trong phủ mang tới, người không nếm một chút sao?", Bách Hợp không kiềm được lên tiếng hỏi.

"Trong phủ? Trứng gà trong phủ chẳng nhẽ không phải do gà đẻ ra? Đều khó ăn như nhau mà thôi", giọng oán trách đầy bất mãn thốt ra từ miệng La Tử Nhan.

"Vậy còn canh thì sao ạ? Người có muốn nếm không? Đây là canh gà ác, rất bổ", Bách Hợp tiếp tục khuyên nhủ.

Gà ác? Cái thứ gà có màu da đen sì sì đó hả? Nghĩ đến là đã không nuốt được rồi. La Tử Nhan nàng ăn uống rất kén chọn, những thứ nhìn không đẹp, không mĩ quan là nàng không ăn. Thế là, trước sự nhắc nhở đầy thiện ý của Bách Hợp, nàng tỏ vẻ bất lực lắc lắc đầu. Để thể hiện quyết tâm của mình, nàng cúi đầu húp cháo soàn soạt, không nhìn ngang liếc dọc, chỉ "chung thủy" với bát cháo này mà thôi.

Sau khi ăn xong bát cháo thứ ba, La Tử Nhan thỏa mãn đặt đũa xuống. Bách Hợp vẫn nhíu chặt mày. Đợi kẻ dưới dọn bàn ra ngoài xong, Bách Hợp lại đứng bên cạnh giường, nói: "Chủ nhân, nô tì biết người không muốn ăn, nhưng chỉ húp cháo thôi thì không được, cơ thể người cần được bồi bổ".

La Tử Nhan nhìn nhìn cổ tay mình. Bồi bổ? Bồi bổ nữa thì từ lợn sẽ biến thành voi mất. Người phụ này không những xấu mà còn hơi béo, đúng là "nhà dột lại còn mưa cả đêm", sau đó nàng lại "hỏi thăm" ông Trời lần nữa.

Đột nhiên, La Tử Nhan nhớ ra một chuyện, nàng nhìn Bách Hợp, hỏi: "Vừa rồi ngươi nói người trong phủ?".

Bịch một tiếng, Bách Hợp quỳ sụp xuống, mếu máo nói: "Chủ nhân, nô tì không phải cố ý muốn làm người đau lòng, nô tì đáng chết, xin người trách tội".

Trách tội cái con khỉ ấy! Nàng còn chưa biết vì sao cô ta lại quỳ xuống dọa người như thế. Có điều những gì chiếu trên ti vi cũng không hoàn toàn là giả, ít nhất thì cái màn quỳ lên quỳ xuống này là thật. Tiếng đập mạnh đến thế, không biết đầu gối thâm tím đến bao giờ mới hết đây. Không biết bọn họ có chuẩn bị cái thứ "tha hồ quỳ" mà tác giả Quỳnh Dao đã chuẩn bị

cho Tiểu Yến Tử không nhỉ? Đấy là bộ phim có Càn Long xuất hiện, không biết... Ôi, mắt La Tử Nhan bắt đầu sáng quắc lên, Càn Long... không biết liệu có cơ hội được gặp hay không? Thế là nàng lập tức quên bẵng câu hỏi vừa rồi vẫn chưa được giải quyết, hào hứng túm lấy cánh tay Bách Hợp hỏi tiếp: "Đương kim hoàng đế là ai?".

"Rầm!"

Nhìn bọ dạng lăn ra đất như "chết không nhắm được mắt" của Bách Hợp, La Tử Nhan vỗ vỗ ngực tự trấn an mình, cảnh này trong ti vi không thấy chiếu, nhưng hành động này có hệ số nguy hiểm rất cao. Cũng may nàng... nên nói là thân phận của người mà nàng đang gửi hồn đây... không phải làm như thế. Cuối cùng cũng nhìn thấy điểm có lợi. Có điều, nàng đâu hỏi điều gì đại nghịch bất đạo tới mức bị lôi ra trước Ngọ môn chém đầu đâu? Sao cô ta lại... ? Thôi, tốt nhất là tới xem nha đầu kia có bị thương ở đâu không? La Tử Nhan đi chân đất đến bên cạnh Bách Hợp, ngồi xuống, giơ mấy ngón tay thon thon ngọc ngà ta huơ huơ trước mắt cô ta. Mà có lẽ gọi chúng là mấy củ cải lùn lùn ngắn ngắn thì hợp lý hơn. Thấy tròng mắt Bách Hợp đảo đảo, La Tử Nhan cười cười, hỏi: "Mấy đây?". Sau đó, nàng thấy Bách Hợp nghẹo đầu.

Chương 4: Cái gì phải đến sẽ đến

Khi Bách Hợp đứng dậy, đau buồn đứng trước mặt La Tử Nhan, "Chủ nhân, người không biết đương kim thánh thượng là ai ư?". Thấy La Tử Nhan khẳng định, nghiêm túc gật đầu, cô ta nói tiếp: "Vậy chủ nhân, người có biết trong phủ không?". Lại thấy La Tử Nhan ngượng ngùng rồi nghiêm túc lắc đầu, Bách Hợp chỉ chỉ vào mình, "Chủ nhân, người còn nhớ nô tì

không?", cô ta không còn hy vọng sẽ nhìn thấy nàng gật đầu nữa. Quả nhiên, La Tử Nhan thoáng lo lắng rồi lại nghiêm túc lúc lắc đầu.

Nhìn vẻ mặt tuyệt vọng của Bách Hợp, La Tử Nhan không nhẫn tâm, nhưng đây là lần đầu tiên nàng về triều Thanh, không biết thì thôi, chỉ sợ sau khi Bách Hợp phát hiện chủ nhân thật sự của cô ta không biết đang hồn phiêu phách lạc nơi nào, liệu cô ta có biểu diễn một hành động với độ khó cao hơn nữa không? Vì đồng cảm, tốt nhất là không nên nói vội. Bởi vậy nàng khe khẽ thốt một câu: "Có thể nói cho ta biết, ta là ai không?", dù sao cũng đã "hạ trại" ở đây, tốt nhất vẫn nên tìm hiểu tình hình xung quanh cho rõ ràng rồi tính tiếp.

Bách Hợp cố gắng kìm nén cơn kích động như muốn ngất đi của mình. La Tử Nhan kiên quyết ra hiệu khiến cô ta đành nghiêng người ngồi xuống ghế, bắt đầu nói: "Người là Cách cách của Tứ gia, vào phủ hai năm trước...".

Khi Bách Hợp kể xong câu chuyện về người phụ nữ này, La Tử Nhan vỗ vỗ trán. Chán nản quá, đây rốt cục là chuyện tốt hay chuyện xấu đây? Tứ gia, không phải là Hoằng Lịch phóng khoáng ngọt ngào, phong độ người ngời hay còn gọi là Càn Long[2] trong phim, mà lại là Dận Chân, nhân vật thường được thân thiết gọi là "Tứ Tứ" trong các áng văn chương xuyên không. Hình như tính cách của hắn còn lạnh giá hơn tính năng làm lạnh của một chiếc điều hòa; hình như hắn ta rất nham hiểm, giết chết chính cha đẻ của mình mới được lên làm hoàng đế; hình như còn tàn sát huynh đệ; hình như... hình như chẳng có lời nhận xét tốt đẹp nào dành cho hắn cả. Có điều cuối cùng hắn ta lại lên làm Hoàng đế, còn nàng – mẹ của Tiểu cách cách này, liệu có thế cũng vì thế mà tận hưởng vinh hoa, đắc đạo, cáo mượn oai hùm gì gì đấy không? Nhưng rốt cục thì Ung Chính có phi tử nào họ Nhan không nhỉ? Đau đầu quá...

[2]Càn Long, tên húy là Hoằng Lịch, là con trai thứ tư của hoàng đế Ung Chính (Dận Chân).

"Chủ nhân, người...?"

"Không sao. Ngươi đi ngủ đi. Để ta suy nghĩ một lát đã", La Tử Nhan lãnh đạm nói.

"Chủ nhân người cũng nên đi nghỉ sớm một chút, nếu không cơ thể sẽ không chịu nổi. Nô tì ở bên ngoài, người hãy nghỉ ngơi đi!" Sắp xếp xong cho La Tử Nhan, Bách Hợp cứ thế mặc nguyên y phục rồi trèo lên giường ở gian ngoài, lật qua lật lại.

Ở trong phòng, La Tử Nhan mở mắt trừng trừng nhìn tấm rèm đỏ chót đến nhức nhối, từ từ tiêu hóa câu chuyện mà Bách Hợp vừa kể.

Nhan Tử La? Đây chẳng phải là tên nàng đảo ngược lại sao? Có điều tới bây giờ nàng mới biết tên mình khi đảo ngược lại thì ra lại đầy chất thơ như thế. Nghĩ đi đâu rồi... tiểu thiếp? Thật khinh bỉ cái chế độ tam thê tứ thiếp này! Nhưng hình như cha của hắn còn nạp tiểu thiếp nhiều hơn, con trai con gái sinh ra cả sọt... Ơ lạc đề rồi... Bây giờ nơi mà Nhan Tử La ở không phải phủ Tứ bối lặc, mà là một biệt viện phía Tây ngoại thành của Tứ a ca, nghe nói đây cũng là nơi do cha hắn ban thưởng.

Nghĩ tới đây, La Tử Nhan cảm thấy thật nhẹ nhõm, việc Nhan Tử La xin chuyển đến đây để dưỡng thai quả là một hành động sáng suốt. Nếu như vẫn còn ở trong phủ Tứ bối lặc thì có lẽ đã bị cái tên A ca thông minh kia phát hiện ra điều kì quái rồi. Nói không chừng còn bị lôi tuốt ra chém đầu, bất giác nàng sờ sờ lên cổ, nguy hiểm quá! Lại nghĩ đi đâu rồi! Haizz, tại sao không gửi hồn vào thân xác của vợ Ngũ hoàng tử chứ. "Nghe nói" hắn ta rất nhân từ lương thiện, chắc không tùy tiện lôi vợ mình ra "chém đầu" đâu. Nếu không lão Thất cũng được, mặc dù hắn ta "hơi" tàn tật, "nghe nói"

sau này cũng là thân vương. Còn nếu không thì lão Bát nàng cũng ưng, "nghe nói" hắn ta còn dịu dàng đến quá quắt, vừa nho nhã vừa lễ phép, cho dù cuối cùng số phận không tốt lắm, nhưng cũng có thể có một tình yêu ấm áp nhỉ? Ồ, quên mất, lão Thập tam, ha ha, "nghe nói" hắn ta là một "hiệp vương", cùng một giuộc với lão Tứ, cuối cùng cũng được ăn sung mặc sướng, ồ, điểm này được. Còn nữa không, lão Thập tứ? Miễn cưỡng thì cũng có thể chấp nhận được, "nghe nói" hắn ta trông như khỉ, không được cao ráo lắm, cuối cùng bị anh trai mình đày ra giữ lăng cho cha, buồn bã, còn những thứ khác, không thấy "nghe nói", thôi bỏ đi.

Sau khi suy nghĩ viển vông, La Tử Nhan không thể không đối mặt với một vấn đề hết sức nghiêm trọng, sau này nàng phải làm thế nào? Vợ của A ca, có lẽ khả năng được trả tự do là âm rồi. Thêm nữa giờ còn có một con khỉ con, thế chẳng phải càng vô vọng hơn sao, quả là oan nghiệt! Nhan Tử La thì sao? Người phụ nữ đến gương cũng không dám soi, thì chắc chắn khả năng được sủng ái còn thấp hơn khả năng khủng long tái sinh. Vậy thì chỉ còn chờ chết già thôi.

Đấm tay xuống giường, La Tử Nhan kêu "hự" một tiếng rồi ngồi dậy. Chết già? Một từ từng khiến tim nàng đập thình thịch, thế nhưng bây giờ, nàng còn chưa yêu, còn chưa báo đáp Tổ quốc, chưa báo hiếu cho cha mẹ, chưa được đi Paris, La Mã, chưa được ăn sơn hào hải vị ở khắp mọi nơi, chưa được sinh con... Con khỉ con đó thì không tính, nàng chỉ là giúp người ta vào phút chót mà thôi, quá trình tạo ra nó nàng đâu có phần. Còn chưa mua được những bộ y phục đẹp đẽ, còn chưa... còn chưa cái mông nữa ấy, nàng tức giận nghĩ. Có điều, khà khà, giờ đang ở thời cổ đại, có rất nhiều đồ cổ, hay là nàng sẽ sưu tập và giấu đi một ít, đợi bao giờ quay về, thế chẳng phải sẽ rất tuyệt ư? Những kí hiệu "¥"[3] bay đầy trước mắt nàng, nhưng, bao giờ có thể quay về? Mà biết đâu nàng sẽ chết già ở đây? La Tử Nhan cuối cùng cũng hiểu được tâm trạng của những người ngồi máy bay khi nó gặp nạn rồi...

[3]¥: Kí hiệu của Nhân dân tệ.

Phấn chấn lên một chút, nàng là một nghiên cứu sinh cơ mà, chắc chắn sẽ nghĩ ra cách gì đó. Suy đi tính lại, chỉ có hai con đường, quay về hoặc ở lại. Quay về? Trở về để tranh giành đấu đá với đám vợ lớn vợ bé của người ta, không chừng sẽ bị ăn tươi nuốt sống đến mảnh xương cũng chẳng còn. Nguy hiểm vô cùng, thôi. Nếu lén lút bỏ đi? Stop, chắc chắn chỉ có đường chết! Ở lại? Sống cầu an tạm bợ! Hừ hừ hừ, cái gì mà sống cầu an tạm bợ, đây gọi là biết co biết duỗi, không chừng còn có thể tiết kiệm chút tiền riêng để dành cho kiếp sau... Được rồi, quyết định thế đi. Còn về con khỉ con kia, dù sao đó cũng là con gái của Nhan Tử La, nàng giờ lại đang chiếm thân xác của con nhà người ta, đành phải chịu trách nhiệm tới cùng thôi. Biết đâu nàng sẽ nuôi dạy nó trở thành một Cách cách Đại Thanh kiểu mới, tự lực tự cường, dường như nàng cũng rất có tham vọng về thành tích đấy nhỉ. Được rồi, cứ làm thế đi. Sau đó nàng ngả người "bụp" một cái nằm lại xuống giường để ngủ, nhưng quên mất đây không phải là chiếc giường trải đệm Simmons nhà mình, kết quả là... chấn thương não nhẹ.

Ngày hôm sau, khi Bách Hợp mang nước rửa mặt vào, nhìn thấy chủ nhân tối qua vẫn còn mặt cau mày có, lo lắng u sầu của mình lúc này đang ôm chăn ngủ ngon lành. Nhận định này xuất phát từ nụ cười ngây ngốc vẫn đang nở trên môi nàng và nước miếng nàng đang chảy ướt gối. Bách Hợp đi tới bên cạnh giường nhẹ nhàng vén rèm lên, dùng móc ngọc giữ lại, sau đó khẽ gọi: "Chủ nhân, đến giờ dậy rồi". Không ngờ, vị chủ nhân đang say sưa kia không hề có bất kì phản ứng nào. Nghĩ lại, tối qua đúng là chủ nhân đã rất mệt, nên Bách Hợp lại lặng lẽ lui ra.

Một nô tì tốt, chuẩn mực là phải biết quan tâm chăm sóc cho chủ nhân của mình, lúc nào cũng phải nghĩ cho chủ nhân. Vì vậy, mặc dù việc đánh thức chủ nhân dậy có chút vô nhân đạo, nhưng, những người có ý định ngủ tới lúc mặt trời lên cao bằng ba con sào hoặc ngủ thẳng tới tối chẳng phải cũng có chút quá đáng hay sao?

La Tử Nhan (bây giờ nên bắt đầu gọi là Nhan Tử La rồi) khó chịu vỗ vỗ vào bàn tay đang có ý đồ kéo mình ra khỏi giấc mộng đẹp, nàng lẩm bẩm: "Hôm nay không có tiết, năn nỉ mà, chị, bữa trưa hãy gọi em. Em muốn ăn lẩu cay". Sau đó lại kéo chăn ngủ tiếp.

Ọc, ọc, ọc! Ngay khi Bách Hợp từ bỏ quyết tâm sau N lần cố gắng, Nhan Tử La lại đột nhiên bị một cơn đói đánh thức. Mơ mơ hồ hồ mở mắt, vẫn là một mảng màu đỏ nhức nhối, đôi mắt nàng sớm muộn gì cũng bị cái thứ màu đỏ này kích thích cho đau mắt đỏ hoặc trở thành kẻ mù màu xanh đỏ cho mà xem. Đây là...

Á aaaaaaaaa.... tiếng thét thảm thiết mà bất lực, tiếng thét đó dần dần hạ thấp xuống ngang với âm vực của một người bình thường. Bách Hợp đúng lúc đó vừa mở cửa bước vào liền bị dọa cho giật mình, xém chút nữa thì cả ném bát cháo đi. Cách cách sau khi sinh cứ như trở thành một người khác vậy. Lẽ nào vì không sinh được con trai? Có thể lắm. Tứ gia tới tận bây giờ vẫn chưa đến thăm, cũng không cho người đi đón hai mẹ con chủ nhân quay về, có nghĩa là tên của Tiểu cách cách vẫn chưa được đặt, chẳng trách mà chủ nhân... thật đáng thương quá.

"Bách Hợp, ngươi nhìn thế là có ý gì?" Nhan Tử La quấn chăn quanh người ngồi trên giường, mùa đông thời cổ đại thật khắc nghiệt, tường dày như thế mà vẫn lạnh. Cũng không trách được, cửa sổ chỉ được dán bằng vài tờ giấy, sao đủ kín chứ. Ha ha, phải rồi, trong ti vi thường chiếu cảnh khi nhìn trộm, chỉ cần dùng một ngón tay là có thể chọc thủng cửa sổ bằng giấy này. Ha ha! Nàng quấn chăn bước xuống đất, lết tới gần cửa sổ, giơ tay...

"Chủ nhân?" Kinh ngạc! Sốc nặng! "Chủ nhân, người làm gì vậy?" Đang yên đang lành lại đi chọc thủng cửa sổ?.

"Ha ha, thì ra có thể chọc thủng thật!" Nhan Tử La nhìn cái lỗ bé tí xíu trên cửa sổ, lẩm bẩm tự nói với mình, "Đúng là không dày lắm".

Giấy có dày đến đâu mà bị nàng dùng sức chọc như thế cũng khó mà chịu được, thấy chưa, đau đầu ngón tay rồi chứ gì. Đúng là báo ứng.

Lại nhìn cái lỗ nhỏ xíu ấy, nàng ngượng ngùng cười, quay đầu nói với Bách Hợp: "Còn giấy không? Dán lại đi".

"Chủ nhân, trời lạnh thế này, dán bên ngoài hồ không ăn giấy", Bách Hợp lo lắng nói.

"Thế thì dán bên trong ấy", Nhan Tử La cười gian tà, vẫn may vẫn may, ở đây nàng to nhất nên sẽ không bị đá ra ngoài đứng dán cửa sổ. Vẫn cuốn chặt chăn nhảy lại lên giường, nàng nhanh chóng mặc từng chiếc từng chiếc áo, cho tới khi bị quấn chặt giống một con gấu mới thôi.

"Đói quá, Bách Hợp, có thể không ăn cháo không?" Giờ trong miệng nàng chẳng có vị gì, nhạt nhẽo vô cùng.

"Chủ nhân, hôm qua nô tì chẳng phải đã nói với người rồi ư? Đây là quy định bắt buộc, phải ăn cháo đủ một tháng", Bách Hợp trả lời vẻ bất lực.

"Thật sự không thể châm chước sao?" Tiếp tục làm bộ đáng thương, nàng là sản phụ mà, chẳng phải nói sản phụ là to nhất sao?

"Chủ nhân", giọng nói bất lực kéo dài.

"Thôi được rồi, một tháng thì một tháng." Ai bảo nàng lạ nước lạ cái chứ, đành nhịn trước đã.

Chương 5: Tiểu quỷ đáng yêu

Ăn cháo, Nhan Tử La cảm thấy mình như một nạn dân, đến bát cơm nguội cũng không có mà ăn, khổ quá đi mất, thật uổng công nàng sinh ra một Tiểu cách cách tôn quý. Nghĩ tới đây, nàng quay sang nhìn nhìn Bách Hợp: "Con khỉ con đâu rồi?"

"Người muốn nói tới Tiểu cách cách? Vú nuôi vừa cho bú xong, đang ngủ ạ, chắc cũng sắp dậy rồi", Bách Hợp cố nhịn cười đáp, nếu sau này Tiểu cách cách biết ngạch nương đã từng gọi mình là con khỉ con, không biết là... Ha ha.

"Xem ra tâm trạng không tồi nhỉ, ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn... Phải rồi! Khỉ con ở phòng nào? Tại sao không đặt nằm cạnh ta?" Khỉ con này là do nàng sinh, nhưng sao cứ như nàng sinh xong là hết nghĩa vụ vậy, tốt quá nhỉ!

"Chủ nhân, người vừa sinh xong, cơ thể còn yếu, đây cũng là thời gian mà Tiểu cách cách hay quấy khóc nhất, sợ ảnh hưởng đến người nghỉ ngơi nên vú nuôi đã đưa Tiểu cách cách sang một phòng khác", Bách Hợp giải thích.

"Ồ, thế à!", nàng đặt đũa xuống, "Ta ăn no rồi, khỉ con đang ở đâu? Mau đưa ta tới gặp nó". Đã xuyên không được hai ngày rồi mà còn chưa nhìn thấy bầu trời thời cổ đại thế nào.

"Nhưng chủ nhân, người... Bên ngoài lạnh lắm, người đang trong tháng, để nô tì gọi vú nuôi bế Tiểu cách cách đến đây cho người", nói rồi Bách Hợp liền chạy ra ngoài.

"Không sao đâu, ta chỉ đi vài bước chứ có tham gia chạy marathon đâu, yên tâm đi. Hơn nữa, cứ bế đi bế lại thế ngộ nhỡ khỉ con bị nhiễm lạnh thì

sao?". Nó là cành vàng lá ngọc. Đối với cha nó thì chắc chắn nó quan trọng hơn nàng. Nếu để xảy ra bất trắc, thì người cha quyền thế của nó không ăn thịt nàng mới là lạ? Nghĩ thôi cũng thấy sợ rồi.

"Chạy marathon? Cách cách người vẫn còn muốn cưỡi ngựa?"[4] , Bách Hợp kinh ngạc hỏi.

[4]Marathon: Người Trung Quốc đọc là "mãlãsõng", âm Hán Việt là "mã lạp tùng", a hoàn Bách Hợp nghe qua lại tưởng đang nói tới ngựa nên đoán rằng chủ nhân của mình đang muốn cưỡi ngựa.

"Hả? À, hôm nào trời đẹp ra ngoài cưỡi ngựa sau." Nàng biết ngay Bách Hợp sẽ hiểu lầm từ này. Thôi bỏ đi, cứ cho là ngựa cũng được, xem ra sau này phải quản cho chặt cái miệng một chút, ngộ nhỡ ngày nào đó để lộ ra điều gì khiến người ta sinh nghi thì thảm.

Bách Hợp không ngăn được chủ nhân, đành khoác thêm áo choàng lên người Nhan Tử La, xem ra trông lại càng giống gấu hơn.

Bước một chân ra khỏi cửa, không lạnh như tưởng tượng (Vớ vẩn, làm gì có con gấu Bắc Cực nào kêu Bắc Cực lạnh đâu? Mặc nhiều như thế rồi mà còn dám nói nữa), thì ra ngoài trời tuyết đang rơi, nhìn những bông hoa tuyết rơi rất hờ hững, nhàn tản.

"Chủ nhân, rẽ qua góc này của hành lang là phòng của Tiểu cách cách ạ". Bách Hợp đưa nàng đi trên một hành lang dài. Nàng lại len lén quan sát khu nhà này, rất nhỏ, một khu nhà được xây dựng tinh tế, cấu trúc như tứ hợp viện, nhưng chỉ ba mặt là có phòng ở, còn một mặt được sửa thành cổng lớn, trước cửa xây một bức bình phong rất to. Chính giữa vườn là một hòn non bộ nhỏ, lúc này đang dần dần bị tuyết phủ lấp, ngoài cái này ra, trong vườn mọi thứ được bố trí hết sức đơn giản... Đúng là người phụ nữ bị thất sủng, đến nơi ở cũng giản lược hết mức... Nhan Tử La đảo đảo tròng

mắt, xem ra nàng vẫn phải dựa vào bản thân mình thôi, dù là bị thất sủng cũng phải sống cho vui vẻ chứ, đúng không? Hơn nữa, nàng thật sự hy vọng đại nhân Ung Chính sẽ quên Nhan Tử La, như vậy, với thân phận là ngạch nương của Tiểu cách cách, có lẽ cuộc sống của nàng cũng không quá tệ. Ít nhất thì ở đây nàng cũng là người to nhất. Có người đã từng nói: "Thà làm lão đại ở làng còn hơn làm lão nhị ở La Mã", học theo vĩ nhân đi! (Quan trọng là khi quay trở lại chỉ được làm lão nhị đếm ngược từ dưới lên, thế là còn may đấy).

"Chủ nhân, đến rồi!" Bách Hợp đứng trước cửa gian phòng, khẽ đẩy cửa ra, nghiêng người, Nhan Tử La thản nhiên như không nhấc chân bước vào trong.

"Coong! Bụp! Hự!..."

"Oa oa oa!!!"

Nhan Tử La nghĩ đây là nhà mình, hậu quả của việc không nhấc cao chân là bị vấp vào bậu cửa, sau đó ngã nhào vào trong phòng với một tư thế không được nho nhã cho lắm. Cũng may nàng phản ứng nhanh, mượn thế lao nhanh vào phòng, đụng phải chiếc ghế, túm chặt lấy cạnh bàn, mặc dù trông nhếch nhác, nhưng còn hơn là phải hôn lên ngực đất mẹ vào ngày đông giá lạnh thế này. Nhan Tử La vỗ vỗ vào ngực tự thấy mình may mắn: "May quá may quá!".

Im lặng, Bách Hợp nhìn Nhan Tử La với ánh mắt bất lực.

Tiểu Cách cách đang ngủ say rất bực bội khi bị tiếng ồn ào đó đánh thức, liền cất giọng khóc lên tới mức decibel cao nhất để bày tỏ sự bất mãn. Nhan Tử La ngại ngùng nhìn vú nuôi, chạy tới bên giường, nhìn Tiểu cách cách cười nịnh nọt: "Ngại quá, con cứ coi như là không nghe thấy, ngủ tiếp đi!".

"Oa oa oa!!!", chẳng có chút thành ý nào cả, tiếp tục khóc.

"Gì nhỉ, có phải nó đói rồi không?", Nhan Tử La hỏi. Nhất định là thế, vừa rồi Bách Hợp chẳng nói khỉ con rất mau đói sao.

"Bẩm chủ nhân, trước khi ngủ, Tiểu cách cách đã bú sữa rồi ạ", vú nuôi vội lên tiếng.

"Nhưng nó lại ngủ dậy rồi mà!", Nhan Tử La chắc chắn là khỉ con đang đói.

"Bẩm chủ nhân, trước khi người vào, Tiểu cách cách mới ngủ được một khắc", vú nuôi lại đáp.

Một khắc? Thế có nghĩa là chưa đến mười lăm phút? Ồ, thì ra khỉ con không vui vì bị đánh thức, nên khi thức dậy mới nổi giận đùng đùng. Điểm này xem ra khá giống nàng đây.

Nàng áp sát người về phía trước, giơ tay ra vỗ vỗ vào người đứa bé mũm mĩm, "Ngủ tiếp đi, được không? Bảo bối, ta nhất định sẽ không gây ra bất kì tiếng động nào nữa, được không?". Trong ti vi các bà mẹ đều dỗ dành con ngủ như thế, chắc chắn sẽ có tác dụng.

Quả nhiên đứa bé khép cái miệng nhỏ xinh lại, mở mắt liếc nàng một cái, sau đó lại nhếch miệng ra: "Oa oa oa!!!"

Nhan Tử La chau mày, tiểu quỷ này sao mà khó dỗ thế, "Này, đừng có mà gào nữa được không hả, nghe cứ như ếch kêu ấy, chán chết đi được".

"Oa oa oa oa oa!!!"

"Khỉ con, đừng tưởng mình là Cách cách thì tỏ vẻ hợm hĩnh, ta là người sinh ra con, còn dám lên mặt với ta...", La Tử Nhan bất mãn.

Vú nuôi nhìn Bách Hợp như muốn hỏi: Chủ nhân đang nói gì thế?

Bách Hợp bất lực nhìn Nhan Tử La, rồi lại nhìn vú nuôi ý rằng: Làm quen dần đi.

Nhan Tử La nhìn tiểu quỷ đã được vú nuôi bế trên tay rồi mà vẫn gào khóc không ngừng, nàng đảo mắt một cái, sau đó thò đầu ra trước mặt Tiểu cách cách, vỗ vỗ tay, quả nhiên đứa bé ngừng bặt, mở to mắt nhìn nàng. Nhan Tử La giơ hai tay đặt lên tai mình, sau đó lắc qua lắc lại, vén mũi trợn mắt làm mặt quỷ.

"Hi hi hi!!!", tiểu quỷ ngoác cái miệng nhỏ xinh chưa có răng của mình cười, nước mắt vẫn còn đọng trên mặt.

Thấy tiểu quỷ cười vui vẻ, Nhan Tử La cũng thấy vui vui. Xem ra chọc cho một đứa trẻ con cười còn thấy thành công hơn khi luận văn được giáo viên hướng dẫn khen ngợi. Thế là nàng làm đủ các kiểu mặt quỷ, tiếng cười của Tiểu cách cách cứ vậy vang lên không ngớt.

Khoảng một canh giờ trôi qua, đúng vào lúc da mặt của Nhan Tử La sắp không thể trụ thêm được nữa, thì tiểu quỷ này lại khóc ré lên đòi ăn. Hạnh phúc quá! Nhìn bộ dạng tiểu quỷ đó nhắm nghiền mắt hưởng thụ bầu sữa nóng, Nhan Tử La hoàn toàn không nhận ra, mình đang nhìn vú nuôi với ánh mắt đầy vẻ ghen tỵ.

Tiểu quỷ ăn no rồi lại không chịu ngủ, mắt chớp chớp nhìn Nhan Tử La, bộ dạng đó rõ ràng là rất dụ dỗ người ta. Nhan Tử La cũng nhìn lại tiểu quỷ chằm chằm. Đừng ép ta, còn ép ta nữa, ta sẽ cợt nhả với con đấy. Tiểu quỷ

vẫn chớp chớp đôi mắt trong veo ngây thơ, thế là Nhan Tử La không thể kìm được nữa, nói: "Để ta bế nó một lát được không?"

Yêu cầu của mẹ đẻ người ta ai mà dám từ chối, thế là dưới sự hướng dẫn của vú nuôi, Nhan Tử La vụng về lóng ngóng bế lấy đứa con do chính mình sinh ra. Hi hi, khắp người toàn là mùi sữa, khỉ con trông khá hơn hôm qua một chút rồi, khuôn mặt nhỏ xinh phúng phính như có thể búng ra sữa vậy. Không kìm được, Nhan Tử La mê mẩn thơm nó một cái. Ôi, thơm quá, cảm giác cũng không tệ! Thơm thêm cái nữa, phải lợi dụng tiểu quỷ khi nó còn chưa có khả năng phản kháng chứ.

Chương 6: Đặt tên cho tiểu quỷ

Mới bế có một chút mà hai cánh ta đã bắt đầu mỏi, "Vú nuôi, ngươi bế nó đi, cánh tay ta mỏi quá rồi, khỉ con sao nặng thế nhỉ?"

"Oa oa oa", vừa phải rời khỏi vòng tay mẹ đẻ, con bé đã ngoạc miệng gào khóc chẳng buồn quan tâm tới hình tượng. Thấy Bách Hợp, vú nuôi đều nhìn mình, nàng vội vàng nói: "Ta không cấu nó".

"Ha ha, chủ nhân, xem ra Tiểu cách cách rất quấn mẹ", vú nuôi cười nói.

"Thật không?" Nhan Tử La nhướn nhướn mày, "Hôm qua vừa mới sinh xong nó đã bị bế đi, thật sự có thể nhận ra mẹ sao?".

"Đương nhiên rồi, chủ nhân, Tiểu cách cách đã được người nuôi dưỡng mười tháng trong bụng mà, chắc chắn rất thân thuộc với mùi hương của mẹ", Bách Hợp giải thích.

"Thế còn tạm được, không uổng công ta sinh ra nó", lại ôm đứa bé vào lòng, Nhan Tử La nói. Kể cũng lạ, con bé lập tức nín khóc, khả năng trở mặt thật khiến người ta không theo kịp. Thế là, Nhan Tử La lần đầu tiên làm mẹ đành phải nhớ lại những chiêu thức dỗ dành trẻ con đã xem được trên ti vi để đối phó với Tiểu cách cách. Mãi mới thấy đứa bé có vẻ muốn ngủ, Nhan Tử La ra hiệu cho vú nuôi bế nó. Ai ngờ, tiểu quỷ biết ngay mình lại bị mẹ đẻ vứt bỏ, gào lên khóc thảm thiết. Chẳng còn cách nào khác, Nhan Tử La đành phải bế lại tiểu quỷ lần thứ hai, ngắm nhìn nó say sưa chìm vào giấc ngủ.

Thử mấy lần, kết quả vẫn thế, chỉ cần rời khỏi người Nhan Tử La, tiểu quỷ lại khóc tới kinh thiên động địa. Kết quả là Nhan Tử La vừa phải bế Tiểu cách cách vừa khó khăn ăn cho xong bữa tối. Ngắm nhìn đứa trẻ trong lòng mình, Nhan Tử La buồn bã: "Khỉ con, có phải ông Trời phái con tới để giày vò ta không?".

Buổi tối Nhan Tử La ôm tiểu quỷ trong lòng ngủ cả đêm.

Mỗi ngày sau đó Nhan Tử La đều bị tiểu quỷ quấn chặt không rời. Hai ngày đầu tiên phải thường xuyên bế nó trên tay. Qua vài ngày có thể đặt nó xuống giường khi nó ngủ, nhưng chỉ cần nàng rời khỏi tầm một mét, tiểu quỷ đó lại gào lên thứ âm thanh nhức óc ấy. Việc này khiến vú nuôi hiếu kì vô cùng, chị ta nói với Nhan Tử La: Nô tì lần đầu tiên gặp đứa trẻ quấn mẹ thế này.

Xí, nói cứ như con gái nàng là ăn mày vậy. Ghen tị phải không? Nàng chính là thích bị khỉ con quấn chặt đấy.

Tối hôm nay, khỉ con vừa tè vừa ị. Sau khi thay tã xong, khỉ con tạm thời được giải phóng nên thích thú khua chân múa tay, giơ cánh tay trắng nõn mũm mĩm ra sờ sờ vào mặt Nhan Tử La, đương nhiên thỉnh thoảng sờ không được như ý thì nhè nhẹ cho một cái tát. Khi nhìn thấy ánh mắt uy

hiếp của Nhan Tử La, khỉ con liền há cái miệng xinh xinh chưa có răng của mình ra làm bộ đáng yêu. Nhan Tử La xốc nách, bế bổng nó lên bế bổng nó lên để hai cái trán cọ cọ vào nhau. Khỉ con thích chí cười tít, chân tay đập đập vẫy vẫy càng mạnh hơn. Nhan Tử La thử giơ khỉ con lên cao quá đỉnh đầu, nó lại khoái chí tới mức rớt dãi tùm lum. Hai mẹ con chơi đùa tới nửa canh giờ, đều mệt tới mức mồ hôi mướt mát, cũng may trong căn phòng này không khí ấm áp như màu hạ, không đến nỗi bị lạnh.

"Chủ nhân, đến giờ Tiểu cách cách đi ngủ rồi ạ", Bách Hợp mỉm cười nhắc nhở, chỉ sợ hai mẹ con họ sẽ cao hứng chơi đùa tới tận khi trời sáng.

Vú nuôi nhanh nhẹn quấn tã cho khỉ con, sau đó quấn thêm một cái chăn bên ngoài, cẩn thận dùng một sợi dây màu đỏ buộc lại.

"Sao lại quấn nó như thế, khó chịu chết đi được", Nhan Tử La vẫn luôn thấy bất mãn trước việc này, nhưng nghĩ dù sao họ cũng có kinh nghiệm hơn mình nên nín nhịn không nói. Hôm nay thì thật không nhịn được nữa, ai bảo khỉ con lại dùng ánh mắt đáng thương thế kia để nhìn nàng chứ.

"Chủ nhân, làm như vậy sau này chân của Tiểu cách cách sẽ không bị vòng kiềng", vú nuôi tốt bụng giải thích. Nguy hiểm quá, xém chút nữa là bị mẹ đẻ người ta hiểu nhầm chị ta ngược đãi con họ.

"Ồ, thì ra là vậy". Nhan Tử La ngại ngùng lè lè lưỡi, nàng xin thề, trước kia nàng tuyệt đối không có hành động kiểu trẻ con thế này, đây đều là di chứng sau một ngày phải bày trò làm khỉ con vui. "Bảo bối, để sau này lớn lên thành một đại mĩ nhân khuynh quốc khuynh thành, con hãy cố chịu đựng nhé!".

Ôm đứa bé đã được bọc bọc quấn quấn xong, Nhan Tử La hát bài hát ru mà nàng từng học lần thứ N: *"Ngủ đi, ngủ đi, bảo bối của mẹ..."*. Nhớ lại ngày ấy khi học bài hát ru này nàng còn đặc biệt tìm bài hát ru của Trung

Quốc để so sánh. Sau khi đối chiếu xong, nàng cảm thấy ca từ trong bài hát ru của Trung Quốc thật đầy chất thơ, nhưng đoạn *"lá cây chăn ngang song cửa"* trong bài đột nhiên lại lên cao giọng, cứ như có ý kể chuyện ma dọa trẻ con. Cho nên nàng vẫn cho rằng bài hát ru của nước ngoài này êm đềm hơn, ít ra cũng không làm cho đứa bé sợ phát khiếp. Vì vậy mấy ngày nay nàng kiên quyết dùng bài hát ru này để "phục vụ" con gái mình. Nhìn đi, nhìn đi, khỉ con đã ngủ tít rồi kìa.

"Bài hát này của phu nhân nô tì chưa từng được nghe, nhưng hay lắm ạ", Bách Hợp giúp nàng đặt Tiểu cách cách xuống giường, nói.

"Ha ha, hay à? Ta dạy ngươi, khi nào ngươi sinh con cũng có thể hát cho nó nghe", Nhan Tử La trêu. Đúng như mong muốn, nàng nhìn thấy khuôn mặt Bách Hợp đỏ ửng lên.

"Chủ nhân... người nói gì vậy?" Xấu hổ chết đi được, cô ta còn chưa được gả đi, Cách cách sao có thể nói như thế.

"Có gì mà không thể nói được, lẽ nào ngươi định không lấy chồng? Mà lấy chồng thì phải sinh con chứ, đúng không?", Nhan Tử La cười nói.

Phụ nữ thời cổ đại thật đáng yêu, nói tới việc sinh con mà xấu hổ tới mức này, nếu chẳng may nghe được nội dung câu chuyện mà nàng và đám bạn cùng phòng bàn tán mỗi đêm trước khi đi ngủ liệu có sợ quá mà ngất đi không?

Bách Hợp quay người đi ra, nói là pha trà. Nhan Tử La cười tít mắt nhìn theo bóng cô ta, nghiêng người nằm xuống cạnh khỉ con, vỗ nhè nhẹ, tròng lòng cảm giác thật ấm áp, ánh mắt cũng tràn ngập ý cười. Thì ra cảm giác nuôi một đứa trẻ cũng thật tuyệt.

Khi Bách Hợp mang bánh và sữa vào, cảnh mà cô ta nhìn thấy là: Đại cách cách nằm ngủ bên cạnh Tiểu cách cách, miệng vẫn cười và... chảy nước miếng.

Cho tới tận khi Tiểu cách cách đầy tháng, cha của nó cũng chưa thấy xuất hiện, đồ đạc nghe nói cũng là của Phúc tấn sai người đưa tới. Tiện thể chuyển lời, nói là để Nhan Tử La đặt tên cho Tiểu cách cách. Nghe thấy tin này, Nhan Tử La chẳng cảm thấy gì, dù sao nàng cũng không thích mấy cái tên kiểu như Đoan, Kính, Thục, Nhu..., được tự mình đặt tên thật là thoải mái, ấy thế mà chẳng hiểu tại sao trên mặt vú nuôi và Bách Hợp lại không thấy có chút vui mừng nào.

Bế khỉ con, gặm đùi gà (Cuối cùng cũng thoát được thời kỳ cấm thực), Nhan Tử La chau mày, Bách Hợp đi đi lại lại mấy vòng, cuối cùng khẽ khàng nói: "Chủ nhân, nếu người thấy không vui thì cứ nói ra, đừng chịu đựng, không tốt cho sức khỏe đâu".

"Thế thì ta nói nhé!" *Đùi gà đúng là mĩ thực trong thiên hạ!* "Ngươi nói xem ta nên đặt tên gì cho bảo bối của mình thì tốt? Để vừa có khí thế vừa có phúc có hy vọng?" Thật là khó quá!

"Chủ nhân, người vì chuyện này mà đau lòng sao!" Ngất mất, thì ra người ta chẳng buồn quan tâm tới việc cha không thèm đặt tên cho con.

"Đúng thế, nhỡ đặt một cái tên không tốt sau này nó trách ta thì sao?"

"Ha ha, không đâu, Tiểu cách cách nhất định sẽ thích", Bách Hợp cười nói, vậy mà làm cô ta lo hão mất nửa ngày.

"Gọi là gì thì hay nhỉ?", Nhan Tử La rầu rĩ.

"Chủ nhân, người nghĩ xem, người hi vọng sau này Tiểu cách cách sẽ thành người như thế nào?", Bách Hợp tốt bụng nhắc nhở.

"Đương nhiên là có thể gả cho một người đàn ông tốt, sau đó sống một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc." Nhan Tử La đến nghĩ cũng chẳng buồn nghĩ. "Nhưng cũng không thể đặt là 'Hạnh phúc', 'Vui vẻ', 'Mĩ mãn' đúng không?" Dám đặt những cái tên chấn động như thế, sau này Tiểu cách cách lớn rồi cũng dám moi tim nàng lắm.

"Hạnh phúc mĩ mãn, cơ hội có được hạnh phúc của mỹ nhân thực ra dễ dàng hơn người khác nhiều, nhưng cũng không thể gọi là Điêu Thuyền, Tây Thi hay Ngọc Hoàn được, số phận của bọn họ cũng chẳng ra sao. À, nghĩ ra rồi!", mắt Nhan Tử La lấp lánh, "Mỹ nữ mà, để miêu tả mỹ nữ thì không gì đẹp hơn bế nguyệt tu hoa [5a]. Bế Nguyệt cách cách? Không hay, yếu đuối quá. Tu Hoa cách cách? Gần giống với Tú Hoa cách cách, nghe lại tưởng là Tú nương [5b]. Trầm Ngư cách cách? Ôi, chữ viết lên nhìn không đẹp. Lạc Nhạn cách cách? Nghe thật thảm. Khuynh Quốc cách cách? Sao nghe giống hại nước hại dân vậy. Khuynh Thành cách cách, Khuynh Thành cách cách... Ồ, cái tên này thật hay, vừa có khí thế lại vừa không hại nước hại dân". Mình thật có tài mà, Nhan Tử La ngửa mặt lên trời huýt ba tiếng sáo.

Bẹo bẹo cái má xinh xắn của Tiểu cách cách. "Bảo bối, có thích cái tên 'Khuynh Thành' không? Ồ, không lắc đầu, tức là đồng ý phải không, vậy quyết định thế đi, gọi con là Khuynh Thành", Nhan Tử La lẩm nhẩm tự nói một mình.

Thế là Tiểu cách cách đang ngủ ngon lành say sưa kia từ nay về sau có một cái tên kêu loảng xoảng: Ái Tân Giác La Khuynh Thành.

[5a] (Hoa nhường nguyệt thẹn), trầm ngư lạc nhạn (Chim sa cá lặn), khuynh quốc khuynh thành (Nghiêng nước nghiêng thành)

[5b] Tú bà

Chương 7: Cảnh báo: Chàng đến rồi

Chớp mắt mùa đông đã qua, mùa xuân lại đến, Ái Tân Giác La Khuynh Thành đã biết bò, ngày nào cũng hành hạ Nhan Tử La mệt bở hơi tai. Ngược lại, Tiểu cách cách lại bò rất vui vẻ sung sướng. Nhan Tử La lệnh cho đám a hoàn xới đất dọc hành lang lên, trồng xuống rất nhiều hạt hoa. Đi loanh quanh một vòng, lại ra lệnh cho đám tôi tớ đào một cái rãnh quanh hòn non bộ, dùng đá và bùn đắp thành một cái ao nhỏ, nghe nói là để nuôi cá.

Bận bịu suốt mùa xuân, cuối cùng mùa hạ cũng lần khần đi tới.

"Haizz, chán quá!" Nằm bò trên ghế, Nhan Tử La thốt lên tiếng kêu chán chường lần thứ N. Dường như phối hợp rất ăn ý với nàng, Ái Tân Giác La Khuynh Thành đang nằm trên giường cũng buông tiếng thở dài khe khẽ. Nhan Tử La giơ thay nghịch nghịch những ngón tay nhỏ của con gái, "Bảo bối, con cũng cảm thấy chán lắm phải không? Nhưng ngoài trời nóng thế kia... Ôi, chán quá, đến một cuốn tiểu thuyết cũng không có, cho ta một cuốn từ điển cũng được. Nếu cứ tiếp tục sống như thế này thì bao nhiêu chữ thầy lại trả hết cho thầy mất thôi!". Với tay cầm một quả đào, nàng lại nói: "Phải rồi, sao lại quên mất chứ, dạy bảo bối nhà mình cũng được mà. Đọc một bài thơ trước đã, hi hi, cái này gọi là khai thác tiềm năng". Cắn một miếng đào, nhảy xuống khỏi ghế, Nhan Tử La ôm tiểu quỷ còn chưa mọc răng lên, "Bảo bối, bắt đầu từ ngày mai mẹ dạy con đọc thơ được không? Con có thể trở thành tài nữ, đến lúc ấy đừng quên cảm ơn mẹ nhé". Tiểu quỷ khoa chân múa tay, giơ tay ra cào vào mặt nàng hai cái, không biết là vui hay tức giận. "Ái chà, quên mất, con còn chưa biết nói mà, chỉ biết a a a

ư ư ư linh tinh thôi", đặt tiểu quỷ nằm vào trong nôi, lại cắn một miếng đào, xem ra ông Trời quên nàng thật rồi. Nhan Tử La tiếp tục âu sầu buồn bã.

"Chủ nhân, chủ nhân", Bách Hợp kích động chạy vào.

"Từ từ thôi, từ từ thôi, mau xem xem đã va hỏng cửa của ta chưa? Nha đầu này, nhặt được bạc à? Có gì mà vui thế?"

"Là ngài ấy, không, không phải, là Tứ gia", Bách Hợp lại hào hứng nói.

"Rốt cuộc là 'phải' hay 'không phải'? Ngươi nói gì thế? Nóng quá hóa hồ đồ rồi hả? Nào, uống nước trước đi."

"Chủ nhân, Tứ gia muốn đến đây ở một thời gian", cuối cùng Bách Hợp cũng nói được một câu rõ ràng.

"Nhà của ông ta ông ta muốn đến thì đến, ngươi vui như thế làm gì? Có được tiền thưởng không?" Nhan Tử La thỏa mãn cắn xong miếng đào cuối cùng, tiện tay ném hột đào ra ngoài, vỗ vỗ bụng, "Vừa rồi ngươi nói gì?", Nhan Tử La vừa hỏi vừa ngồi thẳng dậy.

"Tứ gia muốn đến đây ở!", Bách Hợp bất lực nhắc lại một lần nữa.

"Vô lý, chẳng phải ông ta đã theo Hoàng thượng rời kinh tránh nóng rồi sao?", trái tim Nhan Tử La bắt đầu run rẩy, những ngày vui vẻ kết thúc rồi sao?

"Hoàng thượng lệnh cho Tứ gia nhà chúng ta ở lại kinh thành", Bách Hợp giải thích. Cô ta thật sự không hiểu, sao vẻ mặt chủ nhân lại sợ hãi thế kia? Đây rõ ràng là một cơ hội tốt, không chừng còn có thể được hồi phủ ấy chứ.

"Ở lại kinh thành? Thật không, đang yên đang lành sao lại ở lại chứ? Thêm một người đi cùng, Hoàng thượng cũng đâu có nghèo đi, thật là nhỏ nhen", Nhan Tử La lẩm bẩm.

"Chủ nhân, người nói gì vậy?", Bách Hợp lo lắng hỏi.

"Không có gì. Bách Hợp, chủ nhân các ngươi tới bình thường sẽ ở đâu?", Nhan Tử La hỏi. Phải thăm dò cho rõ ràng, nơi mà hắn ta ở là bãi mìn, chết cũng không được đến gần nửa bước.

"Tứ gia bình thường sẽ ở Tĩnh Tâm đường." Hay là chủ nhân có ý định khác, ha ha, chắc đúng rồi, nếu không sao có ngày ngẩng mặt lên chứ.

"Tĩnh Tâm đường? Khu nhà phía góc Đông Bắc đó phải không?" Nhan Tử La hỏi.

"Thưa vâng, chủ nhân." Nụ cười trên môi Bách Hợp càng lúc càng nới rộng, bởi vì cô ta nhìn thấy Nhan Tử La cũng bắt đầu cười.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt", Nhan Tử La cười, vỗ vỗ ngực. Chỗ đó ở góc phía Đông Bắc, Thu Dật trai ở góc Tây Nam, về cơ bản chỉ cần nàng ở tịt trong phòng quyết không bước ra ngoài thì sẽ an toàn.

Xem ra phải bắt đầu cuộc sống "bế quan" rồi.

Có câu nói rằng: Người ngồi trong nhà, họa từ trên trời.

Nhan Tử La ngồi phịch xuống ghế, làm gì vậy chứ, đến ở thì đến ở, rình rang tới mức gà bay chó sủa có gì hay?

Nhớ tới lời a hoàn vừa nói: "Phúc tấn sai nô tì đến mời chủ nhân, Tứ gia nói tối nay cả nhà cùng dùng cơm".

Cả nhà dùng cơm? Thế có khác gì cuộc họp của đủ thể loại vợ lớn vợ bé? Mặc dù trong sách sử có chép, Ung Chính đại nhân không nhiều vợ, nhưng nếu ngồi cùng nhau có lẽ cũng rất "hoành tráng". Gọi nàng tới, xem chừng là ý của Phúc tấn, vị đại gia kia có lẽ đến nàng tròn méo thế nào cũng chẳng nhớ ý chứ. Phúc tấn cũng thật là đại lượng hải hà, còn tự nhắc nhở chồng mình về người phụ nữ khác, thật không biết nên khen nàng ta hiền thê hay mắng nàng ta ngốc nữa.

"Bách Hợp, ta có thể không đi không?", Nhan Tử La hỏi.

"Chủ nhân, không được đâu, Phúc tấn đã đặc biệt sai người tới gọi rồi. Hơn nữa, Tứ gia khó khăn lắm mới đến một lần", giọng nói càng lúc càng nhỏ.

"Ừm, ta biết rồi. Ngươi ra đi", Nhan Tử La phẩy phẩy tay. Hơn nửa năm rồi, nhưng nàng không sao học cho thành thạo được mớ lễ nghi phiền phức rườm rà kia, ai mà biết mấy vị đại nhân ấy thích nói gì trong lúc ăn cơm chứ? Nếu như bản thân nàng chính là Nhan Tử La thì có khi còn ứng phó được, nhưng bên trong thể xác Nhan Tử La lại chính là nàng, nàng thì chỉ biết cầm đũa lên và ăn thôi, ăn xong lau miệng rồi ra xem ti vi. Đến lúc ấy mất mặt là chuyện nhỏ, mất mạng mới là chuyện lớn. Vì vậy, nàng phải nghĩ ra cách gì đó...

Hình như trong ti vi, mấy nữ chính thường mượn cớ bị thương để lánh mặt, mặc dù thủ đoạn chẳng có gì cao minh hay mới mẻ, nhưng hiện giờ cứ thử đi. Nhưng, bị thương gì đây? Va vào cột bị thương? Đau chết đi được, ngộ nhỡ va mạnh lại thành kẻ ngớ ngẩn thì hỏng. Bị bỏng thì sao? Không ổn lắm, vốn đã chẳng đẹp đẽ gì cho cam, còn định hủy hoại dung nhan? Thế thì làm sao còn ra hình người? Thôi dẹp. Còn chiêu gì nữa nhỉ? Ngã dập

đầu? Khả năng hủy hoại dung nhan cũng rất cao. Cảm lạnh? Lấy đâu ra mà nhanh thế, giờ mặt trời cũng đã lặn rồi, trừ phi ném nàng vào trong hầm lạnh.

Lững thững bước ra sân, nàng ngồi xổm xuống cạnh cái ao nhỏ hất hất nước, vắt óc suy nghĩ xem có cách gì vừa hiệu quả lại không phải chịu đau. Ha ha, nước vẫn còn ấm này. A! Đột nhiên một suy nghĩ lóe lên, nàng ngồi nhìn đám cá tung tăng bơi lội dưới nước cười ngốc nghếch.

Nửa canh giờ sau.

"Cứu, cứu! Ta không biết bơi!!!", tiếng thét thê thảm vọng lên từ mặt hồ, một chấm nhỏ màu đen đang nổi nổi chìm chìm.

Cũng may là hồi học đại học nàng đã biết bơi, ha ha, rơi xuống nước rồi, tiện thể hắt hơi hai ba cái là có thể mượn cớ lánh mặt không đến. Tiếp tục, tiếp tục cho đến khi có người tới cứu mới thôi.

Khốn kiếp! Bọn người ở chết đâu hết cả rồi, tại sao chủ nhân rơi xuống nước lâu như thế mà chẳng có kẻ nào tới cứu? Nữ chính trong ti vi chỉ cần vừa rơi xuống nước đã có anh hùng ra tay cứu mỹ nhân rồi. Lẽ nào nguyên nhân chính là vì nàng xấu quá? Hỏng hỏng, còn không đến nữa là nàng chết đuối thật đấy, mặc dù nàng biết bơi, nhưng chưa từng dầm mình lâu thế này. Lần này, bơi chó cũng mệt chết mất. Tiểu Khuynh Thành đáng yêu, con phải trở thành cô bé mồ côi mất mẹ rồi... Chết thì chết, biết đâu lại được về nhà.

Nhan Tử La đang dần chìm thì có người kéo nàng lên khỏi mặt nước, chỉ cảm thấy bên tai có tiếng thở, sau đó "bụp" một tiếng, bị ném lên bờ. Lực vừa khéo, Nhan Tử La trước đó đã uống hai ngụm nước, nhờ cú ném mà ộc được hết ra ngoài. Nàng vừa ôm ngực ho sặc sụa, vừa hướng về phía người kia xua xua tay, lắp bắp nói: "Cảm ơn, cảm ơn ngươi, thật cảm ơn quá...".

Lần sau thì sớm hơn một chút, nếu không nàng chẳng còn cơ hội mà cảm ơn đâu.

Ba Lỗ nhìn cách ăn mặc của cô gái đang nằm trên đất, có lẽ là một a hoàn, a hoàn sao lại rơi xuống nước? Hắn đứng cách Nhan Tử La ba bước, hỏi: "Sao ngươi lại rơi xuống nước?", rơi xuống nước mà lại còn rơi xuống giữa hồ? Hình như không hợp lý cho lắm.

"Hả?" Nhan Tử La sững lại, người này sao mà lắm chuyện như đàn bà vậy chứ, cứu người xong rồi thì đi đi, hỏi gì nhiều thế? Thôi được, nể mặt hắn ta đã cứu nàng, đành bịa ra một lý do vậy. Nói là trèo lên cây bị rơi xuống? Nếu nàng nhớ không lầm thì chỗ này không có cây. Rơi từ trên thuyền xuống? Nàng thề, nàng chơi quanh cái hồ này hơn nửa năm rồi chưa từng thấy bóng dáng một con thuyền nào. Vậy làm thế nào mới có thể giải thích cho việc nàng ở giữa hồ nước đây? Ha ha, "Ta bắt cá, không cẩn thận nên trượt chân ngã xuống", lý do này chặt chẽ chứ? Quá thông minh.

"Tự dưng sao lại đi bắt cá?", cô gái này nhìn cũng đâu ngốc lắm, thì ra không thể đánh giá con người qua tướng mạo, đáng tiếc thật...

"À...", mẹ ơi, hỏi nhiều vậy sao? Lẽ nào vị huynh đài này trước kia làm ở nha môn? Nhan Tử La chỉ biết cười ngây ngốc.

"Lần sau thì đứng xa chỗ hồ nước ra, không phải lần nào cũng may mắn gặp người tới cứu đâu", Ba Lỗ không kìm được nói, ai bảo hắn có trái tim nhân từ, nhất là đối với những kẻ ngốc. Mà điệu bộ cô nàng cười ngốc thật, Ba Lỗ lắc lắc đầu, quay người bỏ đi.

Nhan Tử La dụi dụi mắt, không nhìn nhầm đấy chứ, nàng xin thề là nàng vừa thấy vẻ thương xót trên mặt hắn ta. Nàng đâu có chỗ nào đáng để người ta thấy đáng thương nhỉ? "Hắt xì!", một tiếng hắt xì vang lên khiến bước chân Ba Lỗ ngập ngừng, lại lắc đầu đi tiếp.

Nhan Tử La lập cập đứng dậy, xem ra hiệu quả lần này khá tốt, không cần phải giả vờ. Hắt xì thêm mấy cái nữa, Nhan Tử La chạy thẳng về phòng mà không phát hiện ra cách hồ không xa Ba Lỗ đang đứng nói chuyện với một người.

"Tứ gia, chỉ là một a hoàn rơi xuống nước, không có chuyện gì lớn cả. Tứ gia, trời tối rồi, cạnh hồ gió lạnh, người mau quay vào phòng đi".

"Được, đi thôi!", Dận Chân đứng lên, từ từ quay về Tĩnh Tâm đường. Khu nhà này tốt hơn so với trong phủ, vừa yên tĩnh phong cảnh lại đẹp.

Chương 8: Vợ cả giá đáo

Ô Nạp Lạt thị [6a] và một đám phụ nữ đang ngồi trong phòng, Tiểu Hoằng Huy liếc xéo lên người nàng ta: "Ngạch nương, đói!".

Ô Nạp Lạt thị khẽ vỗ nhè nhẹ lên má thằng bé, "A ma sắp về rồi, đợi thêm lát nữa, ngoan". Hoằng Huy xịu mặt xuống: "Nhưng ngạch nương, đã đợi nửa canh giờ rồi, đợi thêm nữa, con đói chết mất".

"Thế ư? Xem ra a ma sai thật rồi, khiến Hoằng Huy phải chịu đói". Một giọng nói khá lạnh nhưng còn có cả ý cười trong đó vọng vào. Tiểu quỷ trong lòng Nạp Lạt thị đã trượt xuống từ bao giờ chạy vù ra cửa: "A ma, người về thật rồi". Dận Chân bế bổng con lên, "Đói đến thế sao? Ba Lỗ nói con ăn khá nhiều bánh ngọt rồi mà".

"Hi hi!" Bị phát hiện rồi, "A ma, Hoằng Huy đang lớn nên mau đói mà! A ma, giờ có thể ăn được chưa?".

"Được rồi." Dận Chân ngồi xuống chỗ đầu bàn, Nạp Lạt thị và Trắc phúc tấn [6b] Lý thị ngồi xuống bên phải và bên trái bàn, Cách cách Lâm thị, Trương giai thị, tiểu thiếp Chương giai thị, Ôn thị cũng lần lượt ngồi xuống, thấy còn trống một chỗ, Dận Chân nhìn Nạp Lạt thị, Nạp Lạt thị vội nói: "Là thiếp hồ đồ, vừa rồi a hoàn tới báo Nhan muội không cẩn thận bị trượt chân ngã xuống nước, bị cảm lạnh, sợ lây sang chúng ta nên không đến. Mong người thứ lỗi". Lời vừa nói xong, trên mặt của mấy Cách cách và người thiếp đều không giấu được nụ cười nhạo báng.

[6a] Là Hiếu Kính Hiến hoàng hậu.

[6b] Trắc phúc tấn: Cách gọi người vợ lẽ của hoàng tử, vương tôn thời nhà Thanh.

"Ồ, vậy đã truyền thái y tới thăm bệnh chưa?", sắc mặt Dận Chân vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra. Rơi xuống nước? Vừa rồi chẳng phải có người rơi xuống nước sao?

"Thái y đã đến thăm bệnh, không có gì phải quá lo lắng, uống vài thang thuốc là khỏi", Nạp Lạt thị đáp. Vị Cách cách này cũng thật vô phúc quá, đúng lúc gặp được Tứ gia thì lại ngã xuống nước, không biết tới bao giờ nàng ta mới được Tứ gia để mắt đến nữa.

"Vậy thì ăn cơm thôi, các con đói rồi", Dận Chân nói. Thế là, những người trong phòng này ai cũng mang theo tâm trạng riêng trong lòng ăn bữa cơm... đoàn viên.

Nhìn Nhan Tử La chốc chốc lại hắt xì hơi, lúc nàng đang quấn chặt người trong chăn, Bách Hợp lắc lắc đầu tới lần thứ một trăm rồi. Vốn tưởng

hôm nay chủ nhân có thể gặp Tứ gia, để Tứ gia nhớ ra hai mẹ con bọn họ. Ai ngờ vừa mới sểnh ra một cái mà đã... đã rơi xuống nước.

Hắt xì hơi tới mức bay được quả núi thế kia, xem ra trước khi Tứ gia đi cũng chẳng có hy vọng khỏi.

Cuối cùng cũng không phải gặp Ung Chính đại nhân rồi, nhưng sao lại thế này? Nàng vốn chỉ định giả vờ rơi xuống nước rồi giả vờ bị nhiễm lạnh, nhưng giờ thì hay rồi, chẳng cần phải giả vờ giả vịt nữa. Nhìn nước mũi chảy ròng ròng thế này, mũi đỏ ửng cả lên, nước mắt không ngừng rỉ ra dầm dề... đau khổ quá! Nhưng càng đau khổ hơn là...

"Chủ nhân, thuốc được rồi, thái y nói uống vài thang là khỏi, người cũng thật là, mau dậy uống thuốc thôi", Bách Hợp vẻ mặt tiếc nuối "hận sắt chưa kịp luyện thành thép".

"Ra mồ hôi là sẽ khỏe lại thôi, không cần uống thứ đó đâu, đắng chết đi được", Nhan Tử La lẩm bẩm nói, "Hắt xì!!!".

"Nhìn người kìa, không uống thuốc sao khỏi được?" Bách Hợp bê bát thuốc tới trước mặt nàng.

Nhanh khỏi? Nàng còn đang không muốn nhanh khỏi đây, ốm tới khi nào Ung Chính đại nhân đi mới thôi, nhưng nha đầu Bách Hợp này thật là...

"Thuốc đắng thế này, ngươi ra ngoài tìm cho ta ít mứt mang lại đây", Nhan Tử La nói.

"Vậy người mau uống hết thuốc đi!", Bách Hợp nói.

"Được rồi được rồi, ta biết rồi mà. Mau đi đi được không, lẽ nào ngươi muốn thấy ta bị đắng chết hả? Thế thì ngươi cũng mất một chủ nhân tốt bụng đấy biết không?", Nhan Tử La hắt xì hơi xong lại nói.

"Nô tì sẽ đi lấy cho người ngay, người nhất định phải uống hết bát thuốc đấy!" Nói xong Bách Hợp quay người đi ra ngoài lấy mứt.

Vừa thấy Bách Hợp đi ra khỏi cửa, Nhan Tử La chẳng màng đến việc phải đi hài, chân đất trượt xuống giường cầm bát thuốc ra ngoài, đổ xuống luống hoa bên dưới hành lang, sau đó mau chóng quay vào ngồi lại lên giường như cũ, đặt cái bát không lên đĩa. Khi Bách Hợp quay lại, nàng khoa trương nói: "Trời ơi, sao ngươi chậm chạp thế hả, đắng chết mất! Mau đưa mứt đây!".

Đồ ngọt vẫn dễ ăn nhất, nuốt viên mứt nhỏ xinh vào trong bụng, Nhan Tử La lại co người vào chăn, "Ta đau đầu quá, đi ngủ đây. Bế bảo bối sang phòng khác, tránh để ta lây bệnh cho nó".

"Vâng, chủ nhân, người nghỉ trước đi". Bách Hợp dặm lại chăn cho Nhan Tử La, buông rèm xuống, "Cách cách, giữa đêm mà người thấy không khỏe thì phải gọi nô tì ngay nhé", sau đó bế Tiểu cách cách ra ngoài.

Sáng sớm hôm sau, nàng vừa miễn cưỡng ăn được chút cháo, Bách Hợp đã mang mứt vào, trong đĩa còn đặt thêm vài quả mứt, "Chủ nhân, đến giờ uống thuốc rồi".

"Ồ!" Nha đầu này đã nắm thóp được nàng rồi thì phải! Không thể nào. Nhưng nàng vẫn không muốn uống thuốc đâu. Đảo đảo tròng mắt, nàng làm bộ đáng thương, nói: "Bách Hợp, ngươi đi lấy cho ta chút bánh có được không, ta ăn vẫn chưa thấy no".

"Chủ nhân? Vừa ăn xong đã đói rồi sao? Nô tỳ chờ người uống thuốc xong sẽ đi ngay", Bách Hợp đáp. Người bị ốm mà sao ăn tốt thế chứ?

"Giờ ngươi đi ngay đi, nếu không uống thuốc xong ta còn phải chờ ngươi đi lấy sao? Đi đi về về lãng phí thời gian, ta là bệnh nhân mà." Nàng liếc trộm một cái, thấy Bách Hợp hình như đã lung lay, lại tiếp tục tỏ ra đáng thương: "Bách Hợp, năn nỉ ngươi đấy, ngươi là tốt nhất!".

"Vâng, người nhớ ngoan ngoãn uống thuốc đấy nhé!", Bách Hợp bất lực đi ra.

Bài cũ soạn lại, Nhan Tử La vội xỏ vào đôi dép chạy ra ngoài cửa, đổ thuốc xuống luống hoa, tiện tay để bát trên tay vịn của hành lang tay kia cầm một quả mứt, ngọt quá! Mặt trời cũng rất đẹp, vươn vai một cái, nàng men theo bậc thang đi xuống dưới đến bên chiếc ghế cạnh bờ ao. Đang định ngồi xuống, lại nhìn thấy một vị phu nhân trẻ tuổi diện mạo thanh tú đang đứng bên cửa nhìn mình. Giật nảy cả người, nàng thấy mình đứng không được mà ngồi cũng chẳng xong, lại không biết phải chào hỏi thế nào. Còn đang ngẩn người ra đó thì Bách Hợp đã đi đến sau lưng nàng: "Nô tì bái kiến Phúc tấn". Nhan Tử La lập tức cũng nhún người: "Bái kiến Phúc tấn". Nạp Lạt thị cười khẽ, "Muội muội vừa bị cảm lạnh sao sáng sớm đã chạy ra ngoài hóng gió thế?", rồi lại nhìn sang Bách Hợp: "Chủ nhân bị ốm, không thể chuyện gì cũng chiều theo nàng ấy, phải chú ý một chút". Giọng nói kia mặc dù bình thản, nhưng Bách Hợp đã lập tức "bịch" một tiếng quỳ mọp xuống đất, vội vàng thưa: "Phúc tấn dạy rất phải, nô tì biết sai rồi".

Nhan Tử La thầm thở dài trong lòng: Quả nhiên có tố chất làm hoàng hậu, chỉ liếc qua nói vài câu thôi mà Bách Hợp đã phải quỳ mọp xuống. Đổi lại nếu là nàng, có luyện thêm tám năm mười năm cũng chẳng có được khí chất ấy.

"Phúc tấn, là muội sai nàng ta đi lấy cho chút bánh điểm tâm, nên..."

"Ồ, muội muội cũng tự mình cũng nên chú ý một chút. Phải rồi, Tiểu cách cách dậy chưa? Ta đến thăm bệnh muội muội, cũng muốn thăm luôn Tiểu cách cách", Nạp Lạt thị nói.

"Bẩm Phúc tấn, Tiểu cách cách đã dậy lâu rồi, có lẽ giờ này đang chơi, nô tì sẽ đi bế Tiểu cách cách lại đây ngay", Bách Hợp đứng dậy vội nói.

"Không cần, đưa ta tới đó. Vừa sáng sớm, hơi sương vẫn chưa tan hết không nên để đứa bé bị nhiễm lạnh", Nạp Lạt thị nhẹ nhàng.

"Thưa vâng. Mời Phúc tấn đi bên này". Bách Hợp đi trước dẫn đường.

Nhan Tử La đi sau Nạp Lạt thị, phụ nữ cổ đại thật là... tâm tình quá rộng lượng, quan tâm tới cả đứa con của chồng mình và người phụ nữ khác, bác ái thật đấy. Thì ra từ thời cổ đại nước Trung Quốc vĩ đại cũng đã có tư tưởng ấy rồi, thật đáng tự hào. Hy vọng tiểu quỷ sẽ không gây phiền phức, tiểu quỷ này càng ngày càng bám nàng hơn.

Từ xa đã nghe thấy, "Trời ơi, Tiểu cách cách, tiểu tổ tông của tôi ơi, người bò đi đâu thế? Nhìn y phục bẩn hết rồi này!", giọng vú nuôi bất lực.

Nạp Lạt thị sau khi nghe xong chỉ cười khẽ, lại một đứa trẻ bướng bỉnh nữa, Hoằng Huy khi còn nhỏ cũng rất bướng bỉnh, nghĩ đến đứa con trai bảo bối của mình, nụ cười trên môi Nạp Lạt thị càng mở rộng hơn.

Đến gần rồi mới phát hiện ra Ái Tân Giác La Khuynh Thành đang "chiến đấu" với vú nuôi, quay người ra sức bò đi chơi. Đáng ghét, sao không cho mình bò đi tìm mẹ, vú nuôi đáng ghét!

"Tiểu cách cách thật hoạt bát!", Nạp Lạt thị cười nói.

"Hoạt bát? Giống một con khỉ, không ngừng một giây một phút nào thì đúng hơn. Hoạt bát? Con khỉ hoạt bát thì còn nghe được", Nhan Tử La thầm nghĩ.

Tiểu cách cách đang ra sức "chiến đấu" với vú nuôi, thấy ngạch nương đến liền toét cái miệng nhỏ xinh ra cười, theo đó nước miếng cũng vui vẻ chảy ra. Hai cánh tay mũm mĩm hướng về phía nàng vẫy rối rít. Đáng tiếc ngạch nương của nó khó khăn lắm mới mượn được cớ bị ốm để nghỉ ngơi một thời gian, vì vậy hoàn toàn phớt lờ coi như không nhìn thấy nó.

Vú nuôi thấy Nạp Lạt thị tới vội vàng bế Khuynh Thành, nhún mình thỉnh an: "Phúc tấn cát tường!".

"Nào, đưa Tiểu cách cách cho ta bế một lát", Nạp Lạt thị nói với vú nuôi.

"Phúc tấn..", vú nuôi nhìn nhìn Nhan Tử La, y phục của Tiểu cách cách còn chưa thay mà.

Nhan Tử La nhìn đứa trẻ vẫn đang ra sức vùng vẫy hai tay, nói: "Phúc tấn, hay là người để vú nuôi thay y phục cho Khuynh Thành trước đã rồi hãy bế, nó vừa nghịch nên đất bám đầy người".

"Có gì đâu? Hoằng Huy khi còn nhỏ cũng thường như thế. Cả ngày chẳng có mấy lúc sạch sẽ", Nạp Lạt thị cười nói.

Hoằng Huy? Đứa trẻ bị chết yểu đó ư? Trái tim Nhan Tử La khẽ nhói đau, liếc mắt nhìn con búp bê nhỏ xinh một cái. Nếu đổi lại là nàng, đến lúc đó không biết có chịu đựng nổi cảnh sinh ly tử biệt hay không. Nàng không muốn rời xa con búp bê này, mặc dù nó thường xuyên dãi rớt dây ra khắp mặt nàng, mặc dù nó thường xuyên rứt loạn tóc nàng cho rối tung lên, mặc dù nó thường xuyên dây bẩn lên y phục nàng...

Khuynh Thành đột nhiên bị Nạp Lạt thị ôm vào lòng, chần chừ một lát, ngước mắt nhìn người phụ nữ xinh đẹp đang bế mình, lập tức toét cái miệng chưa có răng ra cười, tay cũng bận rộn túm lấy những cái trâm cài trên tóc của Nạp Lạt thị. Thật là một món đồ chơi hay ho, mẹ mình chẳng chịu cài, khiến mình phải nghịch tóc của mẹ.

"Đứa bé này thật chẳng sợ người lạ gì cả". Nạp Lạt thị vẫn đang cười rất tươi, rất giống với con nàng ta khi còn nhỏ, con nàng ta hồi đó thậm chí còn giật đứt chuỗi hạt của cha nó cơ.

Chơi một lúc, cô búp bê xinh đẹp thấy chẳng có thứ gì thú vị để chơi nữa, ánh mắt lập tức chuyển sang nhìn mẹ, hai cánh tay mũm mĩm nhỏ xinh bắt đầu vẫy vẫy, thân hình bé nhỏ vươn về phía nàng đòi hỏi.

"Từ ma ma, mau bế nó đi, Phúc tấn chơi với nó cả nửa ngày cũng mệt rồi!", Nhan Tử La nói. Mệt rồi thì mau quay về phòng nghỉ ngơi, đừng để một người đang ốm như nàng phải đứng mãi đây tới mức hoa mắt chóng mặt, thật là độc ác mà!

Vú nuôi bế Khuynh Thành đi, Nhan Tử La nhìn Bách Hợp, "Phúc tấn, xin mời vào trong ngồi, uống tách trà nghỉ ngơi đã!". Bách Hợp vội đi chuẩn bị trà.

"Cũng được, đúng lúc ta cũng có chuyện muốn nói với muội muội". Nạp Lạt thị dùng khăn tay nhẹ nhàng lau mồ hôi, Tiểu cách cách thật hoạt bát, nghịch ngợm.

Chương 9: Tiếp tục cảm lạnh

Bước vào phòng khách, Nạp Lạt thị liếc nhanh khắp phòng một lượt. Trang nhã hơn nhiều rồi, những tấm rèm màu đỏ chói trước kia đã bị dẹp đi. Nàng ta lại liếc mắt nhìn Nhan Tử La, không hiểu vì sao tính cách muội muội này lại thay đổi như thế.

Mời Phúc tấn thượng tọa, Nhan Tử La mới dám ngồi xuống chiếc ghế dành cho người dưới, cố gắng nín nhịn cơn hắt xì hơi đang dồn đến, lòng thầm thỉnh an tất cả các vị thần tiên khắp tứ phương, chỉ mong vị hoàng hậu tương lai này mau mau rời đi. Không được, áp lực quá lớn, vị quan lớn nhất mà một bách tính thảo dân tầm thường như nàng từng được gặp chỉ là chủ tịch nước, mà còn là gặp trên.. ti vi. Nhìn tận mắt một người sống động thì chỉ có hiệu trưởng trường, có điều khi đó nàng còn chưa biết đó là hiệu trưởng. Còn vị mẫu nghi thiên hạ tương lai này, đến nghĩ nàng cũng chưa dám nghĩ, thật là lớn lao quá.

Nạp Lạt thị thấy nàng phải nín nhịn đến đỏ bừng mặt, cười nói: "Bị ốm còn không chịu uống thuốc, giờ đã thấy khó chịu chưa?".

Nhan Tử La "soạt" một tiếng đứng bật dậy. Thì ra nàng ta đã nhìn thấy tất cả, làm thế nào đây? Giết người bịt miệng? Làm vậy thì nguy hiểm quá. Vậy vờ chết có được không?

"Phúc tấn!" Nàng căng thẳng tới mức nước mắt sắp rơi xuống. Hay thật, nhìn đi, kết quả của việc não trái não phải không cân nhau chính là nước mắt chảy xuống đó. Mặc dù nàng không muốn khóc, nhưng rơi nước mắt lại là thói quen của nàng khi bị cảm.

"Thuốc đắng quá thì nói thái y thêm vị ngọt vào, không được mang thuốc đi đổ nữa. Cứ ốm mãi thế này cũng không phải cách hay." Nạp Lạt thị nhấp một ngụm trà, "Cũng không phải lúc".

"Vâng, đa tạ lời dạy bảo của Phúc tấn. Tử La không dám nữa", Nhan Tử La lập tức tiếp lời. Cho dù nàng có dám thì Bách Hợp dẫu phải dùng cách đổ thuốc vào miệng nàng cũng sẽ bắt nàng uống bằng hết. Huống hồ ngày nào cũng nước mắt nước mũi tèm lem thế này đâu phải dễ chịu gì.

"Được rồi, làm mất nhiều thời gian của muội muội quá, để muội muội còn dưỡng bệnh chứ. Ta đi trước, hôm khác lại đến thăm muội muội." Nạp Lạt thị đứng dậy, lập tức có a hoàn bước tới đỡ nàng ta.

"Đa tạ Phúc tấn nhớ tới Tử La. Phúc tấn còn nhiều việc phải làm, Tử La không dám giữ người thêm nữa, cung tiễn Phúc tấn". Nhan Tử La thở phào nhẹ nhõm, thần tiên cuối cùng cũng hiển linh rồi.

Đi tới bên bức bình phong lớn trước cổng, Nạp Lạt thị đột nhiên dừng bước, "Tứ gia cũng nên đặt tên cho Tiểu cách cách", sau đó rời đi. Nhan Tử La tức giận khịt khịt mũi, hít lại số nước mũi đang định xì ra ngoài kia.

"Chủ nhân, xem ra Phúc tấn rất thích Tiểu cách cách. Nếu Phúc tấn chịu giúp người nói vài câu...", Bách Hợp đi theo sau nàng nói.

"Khó chịu quá, mau đi sắc cho ta bát thuốc", Nhan Tử La lau nước mắt nói.

"Chủ nhân...", thấy Nhan Tử La loạng choạng bước đi, Bách Hợp thở dài, sao chủ nhân lại chẳng buồn quan tâm nhỉ?

Uống hết bát thuốc đắng ngắt, Nhan Tử La ngủ mê man tới tối.

Buổi tối, Tĩnh Tâm đường.

Hoằng Huy đùa nghịch cả buối tối cuối cùng nằm nghẹo cổ trong lòng cha ngủ thiếp đi. Nạp Lạt thị đón lấy con trai, khẽ cười, nói: "Tiểu cách cách cũng rất hiếu động hoạt bát, giống hệt Huy nhi hồi còn nhỏ, không thể để người khác được nghỉ ngơi. Nhan muội muội bị Cách cách làm tình làm tội tới gầy cả người". Thấy Dận Chân chẳng có phản ứng gì, nàng ta nói tiếp: "Tứ gia xem liệu có nên đặt cho Tiểu cách cách một cái tên hay không?".

Dận Chân vẫn cúi đầu xem tấu thư, chỉ gật gật đầu, "Để vài hôm nữa hãy nói, mấy hôm nay bận quá". Nạp Lạt thị cũng không tiện nói thêm, ôm con trai quay về Như Ý các.

Vì không nghe theo sự dặn dò của thái y, bệnh tình của Nhan Tử La kéo dài thêm mấy ngày nữa mới đỡ. Những ngày này các bà vợ bé khác của Dận Chân cũng lần lượt kéo tới thăm nàng. Đương nhiên, họ chủ yếu là tới xem náo nhiệt, và cũng là muốn Nhan Tử La được biết "chất lượng" vợ bé của hoàng tử là như thế nào. Bọn họ người nào người nấy xinh đẹp như mỹ nữ, nếu nói theo từ ngữ thời hiện đại của nàng thì đúng là người nào người nấy rực rỡ như đại minh tinh. Nghĩ đi nghĩ lại, tiêu chuẩn vợ bé của con trai hoàng đế đã cao như thế, không biết vợ của hoàng đế còn phải cao siêu thế nào nữa? Nhan Tử La chảy nước miếng, siêu siêu đại mỹ nữ, thật đáng tiếc, nàng dường như không có phúc để được gặp họ. Ai bảo vợ của các A ca cũng phân đẳng cấp chứ, nàng vừa hay lại rơi vào vị trí của một Cách cách chẳng có địa vị nào, chỉ cao hơn thiếp một tí thôi. Có việc gì phải xuất đầu lộ diện thì cũng chẳng đến lượt nàng. Có điều, chỉ cần giữ được tính mạng là tốt rồi, cũng coi như tiêu dao tự tại. Hơn nữa, cho dù có gặp được thì cũng thế nào, đến chụp chung cái ảnh để giữ làm kỉ niệm cũng không được, đừng nói tới việc kiếm tiền...

Thấy bệnh cảm lạnh của mình đã dần khỏi, Nhan Tử La không khỏi thấy lo lắng. Khỏi rồi thì phải tới để thỉnh an Tứ gia, ngộ nhỡ bị lộ gót chân Asin thì sao. Nàng sờ sờ lên cổ, cái cổ mềm thế này chỉ cần gạt khẽ một đao là

đứt ngay, làm thế nào đây? Không thể lại rơi xuống nước lần nữa. Rơi xuống lần nữa, cho dù có được vớt lên thì không chừng cũng bị Ung Chính đại nhân đá một phát bay xuống tiếp. Một người phụ nữ ngu ngốc như thế giữ lại ở bên cạnh chỉ khiến Ung Chính hắn thêm ngứa mắt, mất mặt. Nhưng nàng thật sự không dám gặp một đại nhân vật như thế. Hơn nữa "nghe nói", người đó lạnh lùng tới mức có thể khiến nước mùa hạ đóng lại thành băng. Băng? Băng? Ha ha, sao nàng có thể thông minh như thế chứ?

"Bách Hợp!" Nàng kéo dài giọng: "Bách Hợp!!!".

"Chủ nhân, người lại không khỏe sao?", Bách Hợp nghi hoặc hỏi. Rõ ràng là đã khỏe hơn nhiều rồi, sao mặt lại đầy mồ hôi thế kia (Nha đầu ngốc, đấy là nước). Cô ta đang định đưa tay ra sờ lên trán Nhan Tử La thì nàng đã nhanh nhẹn né người tránh.

"Bách Hợp, ta nóng quá, muốn đi tắm. Ngươi mau nói bọn họ chuẩn bị nước cho ta, đừng nóng quá".

Bách Hợp lo lắng hỏi: "Chủ nhân, hay là truyền thái y tới khám lại xem sao".

"Thôi, mấy ngày nay làm phiền thái y không ít, ông ta tuổi đã cao như thế, thời tiết lại nóng muốn chết thế này, ta không nhẫn tâm! Hơn nữa, ta cũng sắp khỏi rồi, không cần thiết đâu. Tắm mát mẻ một chút sẽ nhanh khỏi hơn."

"Vậy thì được, nô tì sẽ đi chuẩn bị", Bách Hợp đang định đi ra, lại bị gọi giật lại.

"Ngươi hãy bảo bọn họ mang một ít đá đặt vào trong phòng, để nhiệt độ hạ thấp xuống một chút". Tốt nhất cứ mang nhiều vào hiệu quả mới cao.

Bách Hợp vừa ra khỏi cửa, Nhan Tử La đã lập tức ngồi dậy cởi phăng áo ngoài ra, chỉ mặc áo trong. Nàng lại nhúng ướt khăn tay lau qua lau lại trên áo, tạo hiện trường chảy mồ hôi quá nhiều.

Khi Bách Hợp chuẩn bị xong nước cho mang vào phòng, thấy Nhan Tử La đang mồ hôi ròng ròng thấm ướt cả áo (Là do bị chà nước) ngồi trên ghế, cô ta vội vàng chạy tới: "Chủ nhân, người sao vậy? Nước đã chuẩn bị xong rồi, để nô tì hầu người tắm rửa".

"Không cần, ta tự làm được rồi", nàng làm ra vẻ không còn chút sức lực nào.

Do sau khi sinh Tiểu cách cách (sau khi xuyên không), Nhan Tử La không cần người khác hầu hạ mình khi tắm rửa, nên Bách Hợp cũng không miễn cưỡng, lui người đi ra.

Nhìn quanh bốn góc phòng đều có đặt đá, Nhan Tử La lấy ngón tay thử thử nhiệt độ của nước. Tuyệt! Nha đầu Bách Hợp này đúng là rất nhanh nhẹn, nước không nóng cũng không lạnh. Có lẽ đá cũng không cần phải đặt quanh phòng nhiều như thế. Hành động thôi!

Mùa đông giá rét mà bơi thì cảm giác thế nào? Hỏi Nhan Tử La thì biết, chỉ cần nhìn sắc môi tím tái và bờ vai run lẩy bẩy của nàng là rõ ngay. Đấy tuyệt đối là cảm giác "buốt lạnh tới tận xương"! Nhẫn nhịn khoảng một canh giờ, Nhan Tử La cứng đờ người bước ra từ thùng nước tắm. Thật lạnh quá, nước lạnh làm nàng đông cứng cả rồi, phải nhanh chóng chui vào chăn, mau đi tới giường thôi. Nhan Tử La đột ngột quay người, tại sao lại quên mất đoạn kết quan trọng chứ, nàng lại cứng đờ người run rẩy quay về bên thùng nước, rất "không cẩn thận" làm đổ thùng nước đó, khiến nước chảy tràn ra ngoài.

Bách Hợp đang ngồi gà gật ngoài hành lang đột nhiên bị tiếng động làm cho giật mình tỉnh dậy, phản ứng theo trực giác là đẩy cửa bước vào phòng, lập tức nhìn thấy: Nhan Tử La vẻ mặt hết sức vô tội đứng dưới đất, người vẫn ướt rượt, còn cái thùng tắm thì bị lật đổ, nước chảy lênh láng khắp nơi...

"Chủ nhân?"

"Ta bước từ trong đó ra, không cẩn thận làm đổ thùng."

"Người có sao không?" Bách Hợp lo lắng đi tới cạnh nàng nhìn từ trên xuống dưới. Lạ thật, trong thùng nhiều nước như thế mà có thể bị lật được sao? Cho dù có ra sức đẩy cũng chưa chắc đã đổ ấy chứ. Nhưng, chuyện này là thế nào? Còn nữa, chỉ tắm thôi mà sao môi chủ nhân tím tái thế kia?

"Chủ nhân người vẫn khỏe chứ?", Bách Hợp lo lắng hỏi.

"Tắm được một cái thật dễ chịu. Chỉ thấy hơi buồn ngủ, ta đi ngủ trước đây." Trời ơi, lạnh quá, chăn bông ở đâu?

Khó khăn lắm mới thu dọn ổn thỏa, Bách Hợp tay đỡ lưng đi vào, sao mặt chủ nhân lại đỏ bừng thế kia?

Tay vẫn đỡ lưng, Bách Hợp bước đến cạnh giường, đúng là rất đỏ, giống như tôm luộc vậy. Cô ta thò tay ra sờ sờ trán chủ nhân rồi lập tức thu tay lại, nhìn tay xem có bị bỏng không, cuối cùng thì quay người, chạy...

Chương 10: Tết rồi

Vương thái y tuổi đã cao bước từ trong phòng ra, ngồi bên bàn, lẩm nhẩm nói: "Kì lạ, bệnh tình của nàng ta rõ ràng đã sắp khỏi đến nơi, sao đột nhiên lại sốt cao thế này?".

"Trời ơi, Vương thái y xin ngài đừng ngồi suy đoán nguyên nhân nữa, mau mau kê đơn bốc thuốc đi. Ngài xem chủ nhân của chúng tôi đang sốt xình xịch kia kìa." Bách Hợp giục giã, cũng phải mà, nếu còn tiếp tục sốt nữa, chủ nhân của họ sẽ chín mất!

Nóng! Nóng! Nóng! Lẽ nào nàng đã bị Thái thượng lão quân bỏ vào lò nung linh đan rồi? Không thể nào, nàng chỉ tắm nước băng thôi, đâu có đại náo thiên cung. Chuyện gì thế này? Ai? Là ai đang đổ Hoàng liên[7] vào miệng nàng thế này? Cố gắng để mở mắt ra, Nhan Tử La thấy Bách Hợp đang nhìn nàng với vẻ mặt hết sức lo lắng.

"Ngươi sao thế?", giọng nói đó khiến chính bản thân nàng cũng không muốn nghe, còn khó nghe hơn cả giọng vịt đực.

"Người tỉnh rồi, làm nô tì sợ muốn chết. Vương thái y nói cơ thể người còn yếu, có thể nửa đêm lại bị lạnh", Bách Hợp bưng khay thuốc chau mày nói.

Ha ha, Vương thái y đoán sai rồi, nếu để ông ta biết là do nàng cố ý tắm băng nên mới ra nông nỗi này, không biết vị thái y thích càu nhàu đó có càu nhàu nàng tới chết không, thật là một cảnh tưởng tức cười.

"Chủ nhân? Người cười gì thế?" Bệnh nặng thêm rồi mà còn vui vẻ được? Lẽ nào sốt cao quá nên hỏng não mất rồi, xem ra lại phải phiền Vương thái y tới khám lại lần nữa thôi...

[7]Hoàng liên: Một vị thuốc rất đắng.

"Thuốc ngươi đang cầm là của ta hả?", nhìn vẻ mặt lo lắng của Bách Hợp, Nhan Tử La lập tức điều chỉnh tâm trạng, ánh mắt đáng thương nhìn bát thuốc. Thật là không dễ dàng gì, vì Ung Chính đại nhân, hãy nhìn xem nàng đã phải bỏ ra bao nhiêu công sức? E là số thuốc đông y cả đời này của nàng sẽ được uống hết trong mấy ngày nay mất! Miệng nàng hiện giờ còn đắng hơn cả Hoàng liên đây? Có điều đã là thân nữ nhi "khi khó khăn biết kiên nhẫn chờ đợi, khi thuận lợi tích cực phát huy". Cố gắng tới khi vị đại gia này đi rồi thì nàng đã thắng lợi! Gắng gượng ngồi dậy, nàng run run đón lấy bát thuốc từ tay Bách Hợp. Nàng cũng chẳng muốn run đâu, nhưng thực sự không còn chút sức lực nào nữa. Tiếp đó Nhan Tử La vui vẻ uống một hơi hết bát thuốc, bộ dạng cứ như sắp chết khát đến nơi, khiến Bách Hợp phải nghệt mặt ra nhìn. Chủ nhân hai ngày trước khi uống thuốc còn phải vừa dỗ dành vừa đe dọa. Hôm nay... thật lạ!

Ngày thứ hai sau khi Nhan Tử La thành công trong việc khiến bệnh tình thêm nặng, Dận Chân nhận được thánh chỉ của Hoàng thượng đi tiếp giá. Trong khu nhà chỉ còn lại phụ nữ và trẻ em. Được mấy ngày, đám vợ lớn vợ bé của Tứ gia cũng lần lượt kéo nhau về kinh thành, ở đây chẳng còn gì thú vị nữa, bức bối chết đi được. Thế là chỉ còn nàng vợ bé họ Nhan ở lại chăm sóc cho đứa con gái chưa tròn hai tuổi. Thê thảm không? Đương nhiên là thê thảm rồi, chỉ nghĩ thôi Nhan Tử La cũng thấy tức giận, cố gắng khịt khịt mũi. Khang Hy làm việc cũng thật là... loạn xì ngầu, luôn thích tấn công bất ngờ, hơn nữa lại chẳng đúng lúc gì cả. Ngay ngày hôm sau, sau khi nàng nghĩ nát óc để khiến bệnh tình thêm trầm trọng thì lại điệu người đi mất, thế thì nàng còn vờ vịt cho ai xem? Hại nàng sau khi đám vợ lớn vợ bé kia của Tứ gia đi rồi còn phải uống thêm mấy ngày thuốc nữa, hại nàng bây giờ dù ăn bất cứ thứ gì cũng chỉ thấy có một vị đắng... Thật chỉ muốn chạy qua chặt gẫy hai chân Khang Hy đi mà thôi! Có điều những ngày tiếp theo có thể nói là bình yên trở lại rồi.

Khi Nhan Tử La hoàn toàn bình phục tới mức có thể nhảy nhót vui vẻ thì đã là mùa thu, tốc độ bò của Ái Tân Giác La Khuynh Thành cũng ngày

càng nhanh hơn, ngày nào cũng nghịch ngợm như một con khỉ con lấm lem.

Mùa đông, Ái Tân Giác La Khuynh Thành đã chập chững học đi, ngày nào cũng kéo Nhan Tử La đi theo mình, hại cho lưng của nàng chỉ muốn gập xuống thành dấu hỏi.

Nhan Tử La đổi giường sang kiểu giường sưởi đúng như mong muốn, hàng ngày chỉ cần Ái Tân Giác La Khuynh Thành không tới làm phiền, nàng sẽ ngủ đến khi mặt trời lên cao bằng ba con sào. Cuộc sống như vậy có thể coi là một cuộc sống hạnh phúc. Chớp mắt, đã sắp đến Tết!

Thấy Bách Hợp và bọn người dưới bận rộn quét dọn khắp trong phòng ngoài vườn, dán chữ Phúc, khâu áo mới, Nhan Tử La cũng bị lây không khí vui vẻ háo hức đó. Ở thời đại của nàng mỗi năm đón Tết không còn cảm giác háo hức nữa, đâu có khiến người ta chờ đợi trông ngóng như thế này.

Nạp Lạt thị sai người tới nói Dận Chân muốn hai mẹ con nàng hồi phủ đón Tết, nhưng có dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng thấy điều đấy là không thể, vị đại gia đó còn hứa sẽ đặt tên cho con gái, thế mà đã nửa năm trôi qua, con gái nàng vẫn tên là Khuynh Thành. Đương nhiên, không đặt tên cho nó càng tốt, tránh khiến nó trở thành một Cách cách hết sức tầm thường giống như những Cách cách khác. Nhưng hồi thành đón tết? Khó thật đấy, nàng trước nay vẫn không thích những nơi quá náo nhiệt, huống hồ còn có cả những người quen và không quen, lại thêm một xe lễ nghĩa... Nhan Tử La ngẫm nghĩ một hồi, thấy vẫn nên ở lại đây đón năm mới thôi, năm ngoái chẳng phải vẫn thế sao? Sau khi suy nghĩ kĩ càng, nàng cảm ơn ý tốt của Nạp Lạt thị, vị tỷ tỷ này có lẽ cũng thấy đã hết hi vọng ở nàng rồi.

Đêm giao thừa, ăn sủi cảo xong, bảo bối Khuynh Thành vì hiếu kỳ nên cứ đi đi lại lại, mặc một bộ y phục đỏ rực, cả người con bé cứ tròn lẳn như cục bông, có điều, mập mạp trông lại đáng yêu. Ngắm đứa con gái hiếu động, Nhan Tử La đột nhiên có chút thương cảm, ở nhà chắc cũng đang đón

Tết rồi nhỉ? Bố mẹ nàng đang làm gì? Năm thứ hai không có nàng có phải họ cũng đã dần quen rồi không, hay vẫn lặng lẽ buồn bã khi ngắm nhìn những đồ vật liên quan tới nàng?

Xuống giường, đi giày xong, nàng ra khỏi phòng, không cho Bách Hợp đi theo, từ từ bước tới bên hồ, dựa vào gốc cây, không biết nước mắt giàn giụa khắp mặt từ bao giờ. "Bố mẹ, bố mẹ có khỏe không? Con gái rất nhớ bố mẹ", nàng từ từ ngồi trượt xuống đất, ngẩng mặt lên nhìn trời, làm như thế nước mắt sẽ không rơi xuống được. Có điều nước mắt lại càng chảy ngược vào tim.

"Chủ nhân, muốn khóc thì người hãy khóc đi! Cứ kìm giữ trong lòng sẽ không tốt cho sức khỏe", Bách Hợp cũng nghẹn ngào. Chủ nhân vào phủ đã được ba năm, nhưng chưa một lần quay về nhà mẹ đẻ, nhớ lão gia và phu nhân cũng là chuyện bình thường. Huống hồ phu nhân vẫn còn thương yêu Cách cách nhiều như thế.

"Bách Hợp, ngươi có nhớ cha mẹ mình không?", Nhan Tử La nghẹn ngào hỏi.

"Nô tì không có cha mẹ, chỉ mong cả đời được đi theo chủ nhân thôi", Bách Hợp đáp.

"Thì ra chúng ta giống nhau", Nhan Tử La buồn buồn nói. Trong thế giới này họ giống nhau, đều không có cha mẹ.

"Chủ nhân không giống nô tì, lão gia, phu nhân đều rất thương yêu tiểu thư", Bách Hợp lại nói.

"Thương yêu? Chưa thấy nhà ai thương yêu con cái mà lại đưa nó vào lao ngục thế này", Nhan Tử La nói, trong giọng nàng không có oán hận, chỉ có chấp nhận số phận.

"Chủ nhân, người nhớ nhà có thể xin với Phúc tấn, Phúc tấn có lẽ sẽ cho phép người về thăm cha mẹ".

"Thôi, gặp rồi càng thêm đau lòng." Ngộ nhỡ bị lộ tẩy thì hỏng. Nhan Tử La đứng dậy, "Ôi, tết nhất mà nói mấy chuyện này làm gì, hãy vui vẻ mà đón năm mới đến. Chúng ta có nên đi đốt pháo không? Đi thôi, rất nhiều năm rồi ta không đốt pháo hoa", nói rồi kéo Bách Hợp đi luôn.

Nhìn các loại pháo hoa bày trên mặt đất, Nhan Tử La đột nhiên không thể kiềm chế nổi, cuối cùng nàng đưa Khuynh Thành đang được bọc chặt trong tay cho Bách Hợp bế, tự mình cầm một que hương để đốt pháo. Nghe đám a hoàn kêu lên đầy kinh hãi, nàng cười, thật đúng là một đám thỏ đế, chỉ đốt pháo hoa thôi mà cũng la hét sợ hãi. Mặc kệ bọn họ, nhân dịp năm mới phải "điên" một lúc mới được. Khuynh Thành nhìn những đốm lửa bay đầy trời với vẻ hào hứng hiếm thấy, nó khua chân múa tay loạn xị, đáng tiếc là nó chỉ có thể phát ra những tiếng đơn âm "a a ê ê" để diễn tả tâm trạng vui vẻ của mình.

Sau khi ợ một tiếng vô cùng khiếm nhã, Nhan Tử La vỗ vỗ bụng, không được rồi, còn tiếp tục ăn như thế này nữa nàng sẽ nứt ra mà chết, vóc người này sẽ bị hủy hoại hoàn toàn. Kéo kéo cái áo chật ních trên người, nàng thầm hạ quyết tâm giảm béo, không giảm béo cứ phải lê tấm thân đầy thịt này đi đi lại lại mất sức lắm.

Mười lăm tháng Giêng là tết Nguyên tiêu, Nhan Tử La nhìn chiếc đèn bí ngô trong tay mình, cũng nặng gớm. Có điều nha đầu Bách Hợp cũng thật thà, bảo cô ta mang một quả bí ngô to to một chút, cô ta liền tìm ngay một quả cực đại đến. Thật là... khiến nàng mệt tới mức sắp mềm nhũn cả tay ra rồi. Nhan Tử La treo cái đèn lên trước cửa phòng, mặc dù nếu so sánh với những chiếc đèn tinh xảo trong cung thì nó chẳng khác gì gà giữa bầy hạc, nhưng... nàng thực sự chỉ biết làm kiểu đèn này thôi, coi như là có chút kỉ

niệm của thời đại nàng đã sống, e là sau này mọi thứ sẽ không được như trước nữa.

Chương 11: Cách cách rơi xuống nước

Qua Tết, thời tiết vẫn lạnh như thế, Nhan Tử la lết ra khỏi phòng, thò tay thăm dò, cũng may, hình như ấm hơn nhiều rồi, còn giam mình trong phòng thêm nữa nàng sẽ bức bối mà chết mất. Không biết băng trên mặt hồ đã tan chưa, đấy là một trong những chốn vui vẻ ít ỏi của nàng trong những ngày đông giá lạnh ở đây. Lại kéo kéo cổ áo, nàng đi ra ngoài, men theo con đường nhỏ tới bên hồ. Ha ha, vẫn may, vẫn may, mặt hồ vẫn chưa tan băng. Hứng thú vặn vặn tay, nàng phải trượt trên mặt băng, phải vận động một chút mới được, nếu không đống thịt này quả thật sẽ là trở ngại lớn cho những đường cong xinh đẹp của nàng.

Khi nàng ngã trên mặt băng tới lần thứ hai mươi lăm, nàng nghe thấy một tiếng cười khẽ, lập tức cảnh giác: "Ai?". Nàng nghiến răng nghiến lợi đứng dậy, ôi, đùi đau quá, nhất định phải tím bầm rồi.

"Ngươi là ai?", một cô gái ăn vận trang điểm nhẹ nhàng, nói một cách chính xác thì là một cô nhóc đang nhìn nàng cười.

"Ta? Ngươi hỏi ta là ai?", Nhan Tử La trợn tròn mắt, cứ coi như nàng chỉ là một cô vợ bé không thể xuất đầu lộ diện ở những nơi công khai khác, nhưng ở đây, hiện tại nàng cũng được coi là một nhân vật đấy nhé? Thế mà cô nhóc này lại không biết nàng. Quan sát kĩ cách ăn vận của nàng ta lần nữa, mặc dù kiểu cách đơn giản, nhưng được làm thủ công rất tinh xảo, xem ra lại là một vị chủ nhân không dễ dây vào rồi. Nhưng cho dù có thể, thì nàng ta cũng không nên ngông cuồng tới vậy chứ, đây dù sao cũng là nhà

người đàn ông của nàng. Nhan Tử La định thần lại: "Thế còn ngươi là ai? Đang yên đang lành chạy tới nhà người ta làm gì?".

"Nhà người ta?", cô nhóc đó chau mày, dường như không sao "tiêu hóa" được câu nói ấy, "Đây là nhà của ca ca ta, sao có thể nói là nhà của người khác được? Mau nói xem, ngươi là ai, tính nhẫn nại của bổn Cách cách không được tốt đâu đấy".

Vớ vẩn, thật đúng là một chủ nhân không biết điều, còn tự xưng là Cách cách cơ đấy. Thôi, tốt nhất vẫn không nên tự chuốc lấy phiền hà, ngộ nhỡ cô nhóc này nhất thời không vui lại đi báo cáo với ca ca nàng ta, thì những ngày tiếp theo nàng phải sống thế nào đây? Vì vậy, nàng lập tức nhún nhún người thỉnh an: "Cách cách cát tường!".

Cô nhóc đó nhìn nàng bằng ánh mắt kì quặc, vừa rồi chẳng phải cô ta còn đang hống hách lắm sao, sao vừa nghe thấy mình xưng là Cách cách đã quay ngoắt một trăm tám mươi độ như thế? Hóa ra cũng chỉ là một nô tài, hơn nữa còn là một nô tài ngốc nghếch, xem cô ta đã ngã bao nhiêu lần thì biết.

"Xì, không biết chơi thì đừng ở đây cho thêm mất mặt, tránh phá hỏng băng khiến bổn Cách cách đây cũng không thể chơi được", cô nhóc nói xong còn cố ý liếc nhìn thân hình hơi phát tướng của nàng một cái.

Nha đầu thối này sao lại ăn nói cay nghiệt như thế? Phá hỏng mặt băng? Cho dù nàng có hơi nặng một chút, nhưng nàng đã ngã hai mươi mấy lần rồi có thấy mặt băng hỏng chút nào đâu. Điều đó chứng minh rằng mặt băng này rất chắc chắn. Hơn nữa, cho dù có ngã vỡ mặt băng, thì mặt băng lớn thế này, lẽ nào nàng ta nhất định phải chơi ở nơi băng thủng? Thật là một nha đầu thối tha đáng ghét! Nhan Tử La ngẩng đầu liếc nhìn, lại thấy trên ống tay áo cô nhóc đó còn dính một chút tuyết, thì ra...

"Đúng là chó chê mèo lắm lông", còn chưa được sự cho phép của đại não mà câu nói này đã bật ra khỏi miệng nàng, hơn nữa qua sự truyền dẫn của không khí nó còn thuận lợi bay thẳng tới tai vị Cách cách kia.

"Ngươi nói gì?" Sắc mặt cô nhóc càng lúc càng âm u. Nô tài to gan.

"Chó chê mèo lắm lông. Chưa nghe bao giờ hả? Có cần ta kể cho nghe không?" Dù sao nàng ta cũng nghe thấy rồi, vậy thì cứ nói thẳng ra vậy, cũng phải dạy dỗ nha đầu này cho bớt tính hung hăng kiêu ngạo đi.

Cô nhóc đó đi tới, bước quanh nàng một vòng, "Nô tài to gan, ngươi tên là gì?".

Thật là một nô tài thú vị, dám đối đáp ngang hàng với ta.

"Đi không đổi tên, ngồi không đổi họ. Nhan Tử La" Chết thì chết, còn sợ gì nữa chứ.

"Nhan Tử La? Một nô tài mà xứng với tên này sao? Có điều ngươi cũng thú vị đấy. Thế nào? Coi thường bổn Cách cách phải không? Chúng ta thử thi với nhau xem", sao đó lại đi quanh một vòng, nô tài này...

"Thi thì thi, thi thế nào?" Nhan Tử La len lén bóp cánh tay, đau thật đấy, xem ra hôm nay phải ngã thành tàn tật rồi.

"Thi thế nào? Đương nhiên là thi xem ai nhanh hơn rồi, nếu không ngươi muốn thi thế nào?", cô nhóc kiêu ngạo nói.

"Được. Cứ làm theo ý ngươi đi, thua thì sao?" Nhan Tử La trong lòng đang thầm tính toán xem làm thế nào để có thể thắng.

"Thua? Chỉ có thể là ngươi thua, bổn Cách cách chưa bao giờ thua cả. Thua thì ngươi làm nô tài cho ta!", cô nhóc nói.

"Trẻ con đừng ăn nói ngông nghênh như thế, ngộ nhỡ cắn vào lưỡi thì làm thế nào? Nếu hôm nay ngươi thua thì sao?", Nhan Tử La lạnh lùng hỏi. Xem ra đây đúng là một đứa trẻ bướng bỉnh chưa từng chịu đả kích bao giờ.

"Ta thua? Thôi được, ta thua rồi ta sẽ làm nô tì cho ngươi", cô nhóc cười lạnh nói. Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ sẽ thua? Đùa chắc, chỉ nhìn vừa rồi kẻ nô tại mập ú này ngã cũng đã biết không phải đối thủ rồi.

"Đấy là do ngươi nói, ngoắc tay, nuốt lời là chó con", Nhan Tử La giơ ngón tay ra. Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ hơi sững lại, tên nô tài này quá ngây thơ hay là quá ngu ngốc đây? Lại còn chơi trò ngoắc tay? Coi nàng là trẻ lên mấy chứ? Khinh bỉ!

"Xì, bổn Cách cách giống người sẽ nuốt lời à?" Khinh bỉ!

"Giống", câu trả lời khẳng định.

"Ngươi…"

"Định nói 'tên nô tài ngươi' có đúng không? Không thể thay đổi cách gọi khác được sao? Hay là nhà các ngươi đều thích gọi người khác như thế? Chẳng có chút sáng tạo nào cả", Nhan Tử La cười nhạt. Con nhỏ ngu ngốc này, tính khí còn khó chịu nữa.

"Ta lớn thế này rồi mới chỉ thấy tên nô tài nhà ngươi dám ăn nói với ta như vậy." Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ nhìn Nhan Tử La chằm chằm, nô tài này nhất định là một kẻ ngốc, nên mới dám ăn nói như vậy với một Cách cách Đại Thanh.

"Thế thì ngươi mới gặp được ít người quá", Nhan Tử La khẽ nói.

"Hứ, không lằng nhằng với ngươi nữa, có định thi hay không?", Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ tức giận nói.

"Thôi được, nhưng ai là trọng tài đây? Không có người làm chứng ngươi giở trò thì sao?", Nhan Tử La trợn mắt nói.

"Hứ, bổn Cách cách lấy họ Ái Tân Giác La ra mà thề, sẽ không giở trò lật lọng gì cả. Hứ, nhưng ngươi thì khác, ta phải tin ngươi thế nào đấy?", Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ phản đòn.

"Ta lấy cái tên Nhan Tử La ra thề." Ha ha, dù sao cái tên này cũng không phải là nàng, chẳng liên quan gì cả.

"Hứ!"

Thực ra tài trượt băng của Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ đúng là chẳng ra sao, chỉ vì nàng ta thấy Nhan Tử La ngã nhiều như thế mới tưởng mình lợi hại. Nhưng giờ tình huống thế nào? Tại sao người lợi hại hơn là nàng ta lại ngã xuống nước chứ? Lạnh quá, nàng ta không biết bơi. Ngạch nương! Mau cứu con!

"Túm lấy tay ta!" Là ai đang gọi? Nàng ta ngước mắt lên nhìn, thì ra là nô tài béo đó, tên nô tài đáng chết, chính vì cô ta quá béo mới khiến mặt băng bị vỡ, hại nàng ta trượt theo phía sau không kịp rẽ thế là rơi xuống nước.

"Ngu ngốc, giờ là lúc nào rồi mà còn trừng mắt nhìn ta? Không muốn chết thì tóm lấy tay ta, đừng tưởng ta thích cứu ngươi, nếu không phải sợ sau này ngươi thành ma nước rồi lại tới tìm ta báo thù thì còn lâu ta mới thèm cứu", Nhan Tử La hét lớn.

Nô tài đáng chết này thật chẳng biết sợ chết, dám nói như thế với nàng ta, đợi khi ta ra khỏi đây xem cô ta sẽ bị xử lý thế nào. Nhưng lúc này thực sự nàng ta đã không có sức nữa, không thể nắm được…

"Ùm!"…

Bách Hợp lo lắng nhìn hai người phụ nữ nằm trên giường, chính xác phải là một người phụ nữ và một cô nhóc mới lớn đang sốt tới mức phừng phừng đang nằm trên giường. Chiều hôm qua chủ nhân người còn ướt rườn rượt cõng theo một cô nhóc người cũng ướt rườn rượt trở về, sau đó thì bất tỉnh nhân sự, cho tới tận bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, cô nhóc kia cũng chưa tỉnh lại. Vương thái y cũng đã đến thăm bệnh, dặn dò nhất định phải chăm sóc cho tốt, trời đông giá rét thế này mà ngã xuống nước thì không phải chuyện đùa, không chừng còn mất mạng nữa. Hại cô ta giờ vẫn đang thấp thỏm lo lắng không thôi. Ông Trời phù hộ mau cho chủ nhân tỉnh lại đi!

Chương 12: Bắt được kẻ ức hiếp Cách cách

Ai đốt than dưới giường nóng thế này, muốn nướng chín nàng đấy phỏng? Thật quá đáng! Cố gắng mở mắt ra, thấy Bách Hợp mặt trắng bệch như nhìn thấy ma, nàng khan giọng nói: "Bách Hợp, ngươi đừng dọa ta! Ngươi mà dọa, sẽ dọa chết người đấy."

"Chủ nhân, chủ nhân, người tỉnh rồi, làm nô tài sợ chết khiếp!", Bách Hợp chạy tới túm chặt lấy tay nàng vừa khóc vừa nói.

"Ta làm sao?" Những lời khó nghe như vậy mà cũng dám nói? Thật đáng ghét!

"Người lại ngã xuống nước, lẽ nào người không nhớ sao?", Bách Hợp mở to mắt, Cách cách lần này sợ là bị sốt tới hỏng cả đầu rồi.

Trí nhớ quay về từng chút từng chút một, Nhan Tử La mở to hai mắt: "Vậy nha đầu kia còn sống không?". Trời ơi, tốt nhất là con nhóc ấy đừng có bị Chúa gọi về, nếu không cái đầu này của nàng sẽ phải chuyển nhà mất.

"Chủ nhân, người đừng lo, nàng ta không sao, chỉ là bị ngâm mình trong nước lạnh quá lâu, thái y nói phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài ngày", Bách Hợp trả lời.

"Thế thì tốt, thế thì tốt! Cảm ơn Trời Phật phù hộ". Nhan Tử La thở phào nhẹ nhõm.

Bách Hợp quay người bưng thuốc tới: "Chủ nhân, thuốc sắc xong rồi, người uống thuốc đi".

"Vẫn phải uống?" Xong rồi, chết thật rồi, năm nay sao nàng quanh đi quẩn lại chỉ uống thuốc thế này, uống mãi chưa hết, đây là xã hội gì không biết?

"Đương nhiên rồi, Vương thái y nói, người và Cách cách kia đều phải điều trị cho tốt, không cẩn thận rất dễ chuyển thành bệnh lao!", Bách Hợp lo lắng.

"Hả?" Không phải chứ, có nghiêm trọng thế không? Lần trước bị rơi xuống nước ông già đó đâu có nói vậy?

Nhưng bệnh lao ở thời cổ đại là bệnh chết người!

"Mau đưa thuốc cho ta". Nàng một hơi uống cạn bát thuốc, thậm chí còn uống sạch không chừa một giọt, cứ như bệnh lao đang đứng ngoài cửa sổ nhòm nàng vậy. Nhìn xem, nàng đã quên cả đắng.

Ngủ…

"Đây là đâu? Các người là ai? Đây là thứ gì? Mau mang đi cho ta, bổn Cách cách không uống thứ vớ vẩn ấy." Mặc dù đã không còn sức nữa, nhưng giọng nói ngang ngược vẫn không hề thay đổi. Nhan Tử La đang ngủ, đầu đau muốn nứt toác, hé mắt, nghiêng đầu nhìn nhìn. Thì ra nha đầu kia tỉnh rồi, lúc này còn nổi cáu nữa, xem ra đúng là chẳng thiết sống. Nàng ta không muốn sống thì Nhan Tử La nàng vẫn muốn, dù có thế nào cũng không thể để nàng ta chết được.

"Ta khuyên ngươi nên uống thì hơn, nếu không ngươi chết là không chịu trách nhiệm đâu đấy", Nhan Tử La lạnh lùng nói.

"Nô tài đáng chết nhà ngươi hại bổn Cách cách ngã xuống nước, giờ còn bắt ta uống cái thứ này, ngươi không cần đầu nữa phải không?" Vậy là có chút sức lực rồi, sao tên nô tài này mỗi lần mở miệng nói lại đều khiến nàng ta tức giận tới mức này cơ chứ?

"Bách Hợp, nàng ta không uống thì thôi, xem nàng ta vẫn còn sức sủa càn kìa, chắc là không sao đâu. Sức khỏe tốt thế này đảm bảo không bị lao. Thuốc để đấy ta uống cho, ta không muốn chết." Nhan Tử La hiểu với những đứa trẻ kiểu này thì phải dùng thủ đoạn một chút.

"Ngươi dám mắng bổn Cách cách là chó? Tên nô tài thối ngươi…" Mệt quá.

"Ngươi gào còn to hơn chó sủa ấy chứ", Nhan Tử La lạnh lùng đáp lại. Khốn thật, con nhỏ chết tiệt này rốt cuộc có định uống thuốc hay không? Nàng buồn ngủ lắm rồi, muốn ngủ lắm rồi.

"Ngươi hãy đợi đấy, đợi bổn Cách cách khỏi bệnh, xem ta sẽ xử lý nhà ngươi ra sao", Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ thở dốc.

"Được rồi, được rồi, ta đợi. Có giỏi thì mau khỏi đi! Ta cũng muốn xem xem ngươi định dùng chiêu gì để xử lý ta đây." Buồn ngủ quá, nha đầu chiết tiệt, mặc kệ nàng ta vậy, muốn sống muốn chết gì đấy là việc của nhà họ, bổn tiểu thư ta phải đi ngủ đã.

"Khụ khụ! Đưa thuốc cho ta!", Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ ừng ực uống hết bát thuốc, nghiêng đầu nhìn Nhan Tử La đã ngủ say, mặt đỏ như tôm luộc. Xì, đợi bổn Cách cách khỏe lại, sẽ biến ngươi thành con tôm luộc thật sự. Buồn ngủ quá, ngủ…

Bách Hợp nhìn hai người đang ngủ, bất lực ngước mắt hỏi trời xanh.

Thế là, mỗi ngày cứ tới giờ uống thuốc là Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ và Nhan Tử La lại đấu khẩu. Có điều người bị làm cho tức chết chỉ có Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ mà thôi.

Qua khoảng năm sau ngày, tình hình của Nhan Tử La chuyển biến tốt hơn rất nhiều, càng lúc càng dồi dào tinh thần và sức khỏe để đấu khẩu với Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ. Trêu chọc nha đầu này thật là thú vị, nàng phát hiện ra nha đầu này là một con hổ giấy điển hình. Khoảng nửa tháng sau, sức khỏe Nhan Tử La về cơ bản đã khá hơn nhiều. Mà cũng chẳng thể khác được, nhờ chăm chỉ uống thuốc mà nàng đã tạo được hệ thống miễn dịch trong cơ thể, xem ra số thuốc uống vào đó quả là không uổng phí.

Ngồi dựa vào chăn gấm, nhẹ nhàng bóc vỏ một quả cam, đưa một múi lên miệng, tuyệt vời, chua chua ngọt ngọt, đúng thứ nàng thích. Nhan Tử La thỏa mãn, khẽ xuýt xoa một tiếng, cứ như được ăn tiệc bàn đào do Vương mẫu nương nương ban thưởng vậy. Mở mắt, thấy người đối diện đang nhìn chằm chằm vào quả cam của mình. Nhan Tử La bóc một múi đưa lên miệng nàng ta: "Còn ngại gì nữa, muốn ăn thì cứ nói. Ngươi không nói sao ta biết ngươi muốn ăn. Ta không biết ngươi muốn ăn thì bón cho ngươi sao được. Ta không bón cho ngươi thì ngươi không thể ăn mà…", nói nhăng nói cuội không dứt.

Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ quay đầu sang hướng khác không chịu ăn. Gì nữa thế này, nô tài đáng chết, bóc cam cho Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ ta là vinh hạnh của ngươi, xem ngươi càm ràm kìa. Hứ, ta không thèm ăn, nô tài đáng chết.

"Lại mắng ta là nô tài đáng chết phải không? Hứ, không ăn thì thôi, ta còn đang ngại phải bón cho ngươi đây". Nàng vừa quay tay một cái, miếng cam đã rơi vào trong miệng, ôi, ngon quá!

Ăn một quả, lại ăn thêm một quả, lại thêm quả nữa cho tới khi đĩa cam không còn quả nào. Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ ngẩn người nhìn Nhan Tử La: Người phụ nữ này là quỷ chết đói chuyển thế sao? Một lúc mà ăn nhiều như thế, bụng tỷ ta không nứt ra à? Hay Tứ ca chưa cho tỷ ta ăn hoa quả bao giờ? Không giống, mặc dù Tứ ca nghiêm khắc, nhưng đối xử với người nhà cũng không đến nỗi. Đúng rồi, người phụ nữ này tuyệt đối không phải người bình thường. Nhìn xem, tỷ ta đang nói gì với Cách cách của Đại Thanh?

"Ôi, nghe ta nói này, Cách cách Đại Thanh, sao con người ngươi lại kém cỏi thế nhỉ? Chẳng qua chỉ rơi xuống nước thôi mà, có cần phải thù dai như vậy không? Hơn nữa, ta cũng đâu cố ý, ai bảo ngươi đâm sầm vào ta làm gì, để đến nỗi nứt cả băng. Mà vẫn là ta cứu ngươi chứ ai, nếu không giờ ngươi

đã đi gặp Phật tổ, đầu thai chuyển kiếp rồi, làm gì còn cơ hội ở đây hung hung hổ hổ gào thét với ta nữa chứ?"

"Hứ, vẫn còn biết ta là Cách cách Đại Thanh cơ đấy? Ta cứ tưởng ngươi không biết".

"Biết, nhưng xét đi xét lại ta cũng được coi là tẩu tẩu của ngươi đấy. Sao ngươi có thể coi thường tẩu tẩu mình như thế?", Nhan Tử La nói.

"Hứ, ngươi chẳng qua chỉ là Cách cách trong phủ Tứ ca, đến trắc phúc tấn còn chẳng phải, mặt mũi nào nhận là tẩu tẩu của ta?" Khinh bỉ, sinh con rồi còn không được làm trắc phúc tấn, người phụ nữ này thật ngu ngốc.

"Ngươi tưởng ta muốn làm tẩu tẩu ngươi chắc? Ngươi tưởng ta muốn làm vợ bé chắc? Đùa gì chứ!" Vớ vẩn, nếu không phải rơi vào cái xã hội cũ thối nát này, thì nàng có tới mức phải làm vợ bé của người ta không?

"Ngươi… ngươi… Hứ, dựa vào chút nhan sắc đó có thể làm Cách cách cũng đã là phúc của ngươi rồi, đừng có phúc mà không biết hưởng!" Thật là, kiểu phụ nữ này sao Tứ ca cũng nạp vào phủ chứ?

Nhan Tử Lan nhìn Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ với cái nhìn "hết thuốc chữa". Ánh mắt ấy cứ như tuyên bố bệnh của Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ đang lầm vào trình trạng nguy kịch.

"Này, nhìn ta như thế làm gì? Hỗn xược!" Bị nàng ta nhìn tới mức sởn gai ốc, Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ hét lên.

"Xong rồi, lại một người con gái bị nhiễm tư tưởng phong kiến độc hại. Đáng tiếc, đáng tiếc", Nhan Tử La vừa nói vừa lắc đầu.

"Đáng tiếc? Đang tiếc cái gì?", Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ hỏi, người phụ nữ này luôn ăn nói không có trọng điểm gì cả.

Nhan Tử La cười gian tà sán lại gần, giơ tay nâng cằm Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ lên, nhìn khắp mặt nàng ta một lượt rồi mới nói: "Nhìn xem, cái mũi này là mũi, mắt này là mắt, sao cái đầu lại chẳng có ích gì nhỉ?", nói rồi lại lắc lắc đầu.

Hất tay Nhan Tử La ra, Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ tức giận: "Ngươi nói gì? Nô tài ngươi!". Vừa nói xong, nàng ta liền hối hận, vị này dù sao cũng là vợ của Tứ ca, nói thế hình như hơi quá thì phải.

"Ngươi chỉ biết nói bấy nhiêu thôi sao? Ngôn ngữ nghèo nàn quá! Trong thư phòng đã được thầy dạy những gì? Hay cái đầu của Cách cách ngươi hỏng rồi nên học không vào?" Dừng lại một lát, nàng lại nói: "Đừng cho rằng ngươi là Cách cách thì to nhé, chẳng qua số ngươi may mắn, được tinh trùng của cha ngươi tạo ra mà thôi".

"Tinh trùng? Đấy là cái gì? Ngươi vừa nói gì?", Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ ngạc nhiên hỏi.

"Hả? Đến cả cái đấy mà ngươi cũng không biết? Quả nhiên là… Ha ha ha ha. Đợi hôm nào vui ta sẽ nói cho mà nghe". Thỏa mãn thấy khuôn mặt Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ đỏ hồng cả lên, Nhan Tử La lại co người vào trong chăn, "Này, Cách cách Đại Thanh, bổn tiểu thư đây muốn ngủ một lát, ngươi đừng có đánh thức ta. Có thời gian thì cứ nghĩ xem 'tinh trùng' là gì đi nhé!". Sắp xếp lại chỗ nằm, nàng đạp đạp vào cái chăn mềm mại, tìm một tư thế dễ chịu nhất, chuẩn bị ngủ.

Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ dựa vào gối, cách một cái bàn nhìn tư thế nằm ngủ như con mèo của Nhan Tử La. Người phụ nữ này cuối cùng cũng chịu ngậm miệng, như thế mới giống phụ nữ một chút. Tới tận bây giờ nàng ta

vẫn chưa hiểu, tại sao sống dưới gia quy nghiêm ngặt nhà Tứ ca mà tỷ ta vẫn có thể nói suốt ngày? Xem ra Tứ ca cũng biết vậy nên mới nhanh chóng sửa chữa sai lầm, co chân đá tỷ ta tới một nơi như thế này. Ha ha, nghĩ tới cảnh tỷ ta bị Tứ ca đá, thật buồn cười quá! Ngồi thế này cả nửa ngày cũng mệt, buồn ngủ quá, Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ ra sức dụi dụi vào gối, tìm một vị trí dễ chịu nhất áp mặt vào. Đang mơ màng ngủ, đột nhiên Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ mở bừng mắt, nàng ta nhận ra một vấn đề: Động tác này quen quá, hình như người phụ nữ nằm đối diện nàng vừa làm xong. Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ nàng ta sao lại học theo tỷ ta chứ? Nhưng… động tác này rất dễ chịu, giống như con mèo vậy. Sau này không học tỷ ta nữa, nhất định, nhất định!

Bách Hợp bước vào, nhìn thấy cái đĩa không trên bàn và một đống vỏ cam thì cố nén cười. Lát nữa chủ nhân tỉnh dậy, nhất định lại muốn ăn nữa cho xem.

Chương 13: Ăn cam

Vươn vai một cái, Nhan Tử La vui vẻ phát ra một tiếng kêu khẽ. Ha ha, hàng ngày đều được ăn no ngủ kỹ thế này thì hạnh phúc biết bao! Ngáp một cái to hết cỡ, cảm giác vẫn là … hạnh phúc! Cảm nhận được ánh mắt từ phía bên này, Nhan Tử La quay đầu, nheo mắt lại, nói:

“Làm gì nhìn ta như thế? Không sợ ta hiểu lầm là ngươi thích ta sao?”

“Ngươi … Những lời như thế mà ngươi cũng nói ra được? Ngươi … ngươi có phải là phụ nữ không hả?” Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ trợn tròn hai mắt, đầu óc người phụ nữ này có bình thường không vậy?

“Nếu ta không phải là phụ nữ, sao ngươi dám ở cùng phòng với ta nửa tháng nay chứ? Ngươi nói xem có đúng không, tiểu Mẫn Mẫn?”, Nhan Tử La cố ý trêu chọc. Nha đầu chết tiệt, ta không tin là không trị được ngươi.

“Ngươi … ngươi gọi ta là gì?” Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ cảm thấy da gà nổi khắp nơi. Tiểu Mẫn Mẫn? Ngạch nương còn mới gọi nàng ta là “Mẫn Nhi”!

“Tiểu Mẫn Mẫn, sao, ngươi không thích à? Vậy gọi là Tiểu Chi Chi nhé? Nghe không hay lắm nhỉ? Giống như ngón tay ngón chân vậy, buồn nôn lắm! Hay gọi là Mẫn Mẫn bảo bối? Cũng không hay, ‘Bảo bối’ ta thường dùng để gọi nha đầu nhà ta rồi. Hay là ngươi nói xem ngươi thích ta gọi ngươi thế nào?” Nhan Tử La nói liến thoắng một hồi.

“Không được phép gọi là gì cả, gọi là Mẫn Mẫn cách cách”, Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ kiêu ngạo đáp. Hứ, một Tiểu cách cách không có địa vị gì như tỷ ta không xứng để gọi tên mình đúng không?

“Mẫn cách cách? Nghiêm túc quá nhỉ? Dù gì chúng ta cũng đã thân thiết thế này”, Nhan Tử La cố tỏ ra nũng nịu.

“Ngươi … ngươi thật không biết xấu hổ! Đi ra, bổn Cách cách không muốn thấy ngươi nữa.” Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ cảm thấy hơi lạnh, nếu không tại sao lại nổi nhiều da gà thế này?

“Trời ơi, thật là tuyệt tình mà! Ha ha, Tiểu Mẫn Mẫn, vậy ta đi ra thật nhé? Ngươi hãy nghỉ ngơi đi, hôm khác ta tới thăm sau!” Nói xong Nhan Tử La nhảy xuống giường, đi giày. Cho tới tận bây giờ nàng vẫn chưa quen đi đôi hài đế hoa, nên chỉ đi đôi giày thêu đơn giản. Ra tới cửa, nàng quay người lại, cười nói: “Tiểu Mẫn Mẫn, ngủ một mình không sợ chứ? Nếu sợ thì gọi người tới nhé!” Sau đó quay người đi ra để lại Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ một mình đang run lên vì tức giận.

Nhan Tử La tới phòng của Ái Tân Giác La Khuynh Thành. Bách Hợp đang vỗ vỗ dỗ cho đứa bé ngủ, thấy nàng đi vào, lập tức đi lên trước hỏi thăm: "Chủ nhân, người sao lại đi ra đây? Sao không khoác thêm áo ngoài? Mẫn cách cách vẫn đang ngủ phải không ạ? Nô tỳ có phải qua đó hầu hạ Cách cách không?"

"Chỉ mấy bước chân thôi mà, cần gì mặc thêm áo, ta đâu có cao quý như thế. Ta… là ta nhớ bảo bối của mình." Khẽ thơm một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng của Ái Tân Giác La Khuynh Thành, nàng lại nói: "Cách cách chắc không ngủ nổi đâu, ngươi tìm thêm hai a hoàn nữa qua bên đó hầu hạ đi! Tìm hai a hoàn lợi hại một chút, nha đầu đó thật thiếu giáo dục". Sau đó nàng cười hì hì sờ sờ vào mặt vào tay của con gái.

"Chủ nhân? Người chắc vậy không?", Bách Hợp lo lắng hỏi.

"Chắc chắn. Đi đi. Nếu không tí nữa nha đầu đó lại lên cơn, cẩn thận không chạm vào đuôi bão", Nhan Tử La cười tươi nói.

"Bão? Nổi gió rồi sao?" Bách Hợp nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, hình như chẳng thấy gì.

"Ôi!" Nhan Tử La bất lực thở dài, giao tiếp với bọn họ thật là khó khăn. "Không có gì, đi đi. Cẩn thận đấy. Thật là, không biết ăn gì để lớn nữa, tính khí sao khó chịu quá vậy?", nàng lẩm bẩm.

"Vâng. Nô tỳ sẽ đi ngay. Tiểu cách cách…" Bách Hợp nhìn nhìn Ái Tân Giác La Khuynh Thành.

"Ta sẽ trông nó. Ngươi đi đi." Nhẹ nhàng cởi giày trèo lên giường, nghiêng người nằm xuống cạnh Bảo bối, một tay đỡ trán, một tay khẽ vỗ

vào lưng Bảo bối, nhìn nụ cười mủm mỉm trên mặt con, Nhan Tử La bất giác cũng mỉm cười.

Ngồi dậy, Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ vặn vặn cái cổ cứng ngắc ngủ rơi ra ngoài gối. Trong phòng có hai a hoàn đang lặng lẽ đứng. Người phụ nữ kia đi đâu rồi? Hai ngày nay không nghe thấy tiếng tỷ ta lào xào thật không quen lắm. Nàng ta lắc lắc đầu, suy nghĩ kiểu gì thế không biết? Lẽ nào bản thân nàng ta lại có sở thích bị ngược đãi? Chỉ là một Cách cách mà thôi, tỷ ta đâu có xứng? Nhưng… buồn chết đi được.

"Này", Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ gọi.

"Cách Cách!" Hai a hoàn đó đi tới cạnh giường, "Cách cách cần dặn dò gì ạ?".

"Mang một đĩa cam tới đây!", Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ nói. Cam? Hình như rất ngon thì phải?

"Vâng, thưa Cách cách." Một a hoàn quay người đi ra.

Một lúc sau, a hoàn đó bưng một đĩa cam vào, đặt lên bàn: "Cách cách, người muốn dùng bây giờ hay là…".

"Để đó đi, ta tự làm." Nhìn đĩa cam, Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ lại lần nữa dậy lên nghi ngờ liệu Nhan Tử La có phải là phụ nữ hay không, một đĩa cam lớn như thế sao có thể ăn hết?

Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ cầm một quả cam, ra sức bóp, do dùng lực hơi mạnh nên nước cam bắn cả lên mặt nàng ta. A hoàn đứng bên cạnh lập tức dâng một chiếc khăn tay sạch lên, miệng nói: "Cách cách, để nô tỳ hầu người ăn cam!".

“Không cần, tỷ ta có thể tự ăn thì ta cũng có thể”, Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ giận dỗi nói. Tay vẫn không ngừng đánh vật với quả cam.

Cuối cùng, sau khi ăn xong hai quả, Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ đã có thể bóc vỏ cam một cách thuần thục, nhưng nàng ta no bụng quá, không thể ăn tiếp được nữa. Nhưng, đĩa cam còn thừa lại nhiều quá… Nàng ta đang nhìn đĩa cam thì rèm cửa bị vén lên, một bóng người bước vào:

“Tiểu Mẫn Mẫn, ngươi đang ăn cam à? Ngon không?”. Người đó đặt mông ngồi xuống bên giường, tiện tay với lấy một quả cam, bóc vỏ, ăn hết. “Ngọt thật đấy, quả nhiên là thứ mà người có tiền ăn”, Nhan Tử La bộ dạng như chưa từng được ăn bao giờ.

“Thích ăn thì mang đi đi, thưởng cho ngươi đấy”, Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ hứ hứ, rồi nói.

“Này, nghe ta nói, Tiểu Mẫn Mẫn, có phải ngươi vẫn chưa rõ tình trạng hiện tại của mình không?”, Nhan Tử La vẻ mặt hết sức nghi ngờ.

“Ngươi đang nói gì?” Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ hừ lạnh một tiếng.

“Thưởng ta? Ngươi có biết giờ ngươi đang ăn đồ của ai, ngủ nhà của ai không?”, Nhan Tử La cố ý lớn tiếng nói.

“Đương nhiên là của Tứ ca rồi”, Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ đáp.

“Nhưng giờ ta đang là chủ ở đây, thứ mà ngươi ăn là của ta”, Nhan Tử La nheo mắt nói.

“Xem ra ngươi vẫn chưa thật sự rõ địa vị của mình! Với thân phận của ngươi, đâu đến lượt ngươi làm chủ?”, Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ khinh miệt

nói.

“Xem ra ngươi vẫn không tin?” Mắt Nhan Tử La càng nhíu lại. Đáp lại lời nàng chỉ là một tiếng hừ lạnh.

“Ám Hương, Sơ Ảnh, hai người hãy nhớ cho kỹ đây, bắt đầu từ bây giờ ngoài ba bữa cơm thường ra không được cho nàng ta bất kì một thứ gì khác, biết chưa hả?”, nàng vẫn nheo mắt cười.

“Vâng, chủ nhân”, Ám Hương, Sơ Ảnh vui vẻ đáp.

“Ngươi dám?”, Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ tức giận.

“Đương nhiên dám! Nhà của ta, có gì mà ta không dám? Nha đầu, ngươi thật khiến người ta chán ghét. Được rồi, ta đi đây, bảo bối nhà ta còn đáng yêu hơn ngươi.” Nhảy xuống khỏi giường, tiện tay cầm luôn đĩa cam, Nhan Tử La õng ẹo đi ra.

“Ngươi… ngươi quay lại cho ta, Nhan Tử La!”, Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ gào lên.

Nhan Tử La lúc này đã ra khỏi cửa dừng lại ngoáy ngoáy lỗ tai: “Giọng vẫn còn lớn lắm”.

Chương 14: Cô cháu gặp gỡ vui vẻ

Sau bữa cơm tối, Nhan Tử La đang chơi đùa cùng với Khuynh Thành. Bách Hợp ngồi bên cạnh khâu áo cho Tiểu cách cách, đột nhiên dừng tay,

ngẩng đầu nhìn Nhan Tử La, hỏi: "Chủ nhân, Mẫn cách cách có phải là rất giận không?".

"Không phải rất giận, mà là vô cùng, đặc biệt, cực kì giận", Nhan Tử La đặt Khuynh Thành xuống, trả lời.

"Nhưng, chủ nhân, người biết rõ như thế tại sao vẫn còn…", Bách Hợp lo lắng hỏi.

"Đối với loại người chạy tới cả nhà người ta để bắt nạt như thế thì không cần khách sáo, nếu không nàng ta sẽ được đằng chân lân đằng đầu", Nhan Tử La đáp.

"Nhưng dù gì nàng ta cũng là Cách cách! Nếu Mẫn cách cách mách với Hoàng thượng, chủ nhân, người không sợ sao?", Bách Hợp vẫn rất lo lắng.

"Có gì mà sợ? Con không dạy, lỗi của cha, bản thân Hoàng thượng có lỗi, còn mặt mũi nào mà giáo huấn ta?", Nhan Tử La bĩu bĩu môi. Mách thì có gì mà ghê gớm, trường hợp xấu nhất chẳng qua là lệnh cho Ung Chính đại nhân phế nàng chứ gì, có gì ghê gớm lắm đâu. Nhưng nếu phế nàng rồi, nàng còn có thể được gặp Tiểu Khuynh Thành không? Nhìn Tiểu Khuynh Thành trong lòng, Nhan Tử La bắt đầu thấy lo lắng. Thật đúng là óc heo mà, sao lại không nghĩ tới việc này chứ? Ung Chính đại nhân là tảng băng lớn, nhất định sẽ khiến Bảo bối chết cóng. Mặc kệ, bị phế rồi sẽ lén bế Bảo bối bỏ đi… Nhan Tử La bắt đầu tưởng tượng ra cuộc sống sau khi bị phế truất.

Nàng đang mải nghĩ thì rèm cửa bị vén mạnh lên một cái, Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ hằm hằm đứng ngay cửa, đầu tóc vẫn còn chưa chải, chỉ tùy tiện buộc túm lại. Nhan Tử La liếc mắt nhìn Bách Hợp đang co rúm lại vì sợ hãi, khẽ vỗ về Bảo bối trong lòng mình: "Đừng sợ, đừng sợ, không phải là ma đâu!". Nhưng trên khuôn mặt bảo bối nhà nàng đâu có vẻ gì là sợ hãi,

mà hình như nó còn rất vui nữa cơ. “Sao thế, muộn thế này rồi không ngủ chạy tới đây làm gì?” Nhan Tử La kéo kéo áo Tiểu Khuynh Thành xuống, tiện thể bẹo bẹo vào cái má phúng phính của nó. Tuyệt, cảm giác thật tuyệt vời!

“Hứ!” Dẫu sao cũng không thể nói vì yên tĩnh quá mà không ngủ được.

“Lại ‘hứ’, có thể đổi sang cách diễn đạt khác được không? Thật chán ngắt. Phải rồi, không phải vì người sợ quá nên không ngủ được đấy chứ?”, Nhan Tử La chớp chớp mắt. Rất có thể, mấy vị Cách cách, công chúa, tiểu thư thời cổ đại đều là một lũ nhát chết õng ẹo, làm gì cũng phải có cả một trăm tám mươi người đứng bên hầu hạ. Thế thì không được gọi là “ba cùng”[1] rồi, chắc phải” tám cùng”, “mười cùng” gì đấy mất.

[1] “Ba cùng” là khái niệm dùng để chỉ những người phụ nữ làm việc trong quán rượu, vũ trường phục vụ khách: cùng ăn, cùng uống, cùng trò chuyện.

“Còn lâu nhé, ngươi đừng có nói linh tinh.” Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ trừng mắt nhìn nàng một cái.

“Không phải à? Thế ngươi tới đây làm gì? Đến tán gẫu à? Không phải vậy chứ! Chẳng phải ngươi đặc biệt ghét ta sao, sao có thể vứt bỏ cả tự tôn cao quý để chạy tới đây vậy? Ôi, nhìn phòng bọn nô tài bừa bãi thế này, Cách cách, người sẽ không chê cười chứ!” Nhan Tử La chớp chớp mắt, nha đầu này thật quá kì lạ, sao tự dựng lại chủ động chạy tới đây? Không phải đến để báo thù đấy chứ?

“Ta đến thăm Tiểu cách cách”, Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ nhìn Khuynh Thành đang nằm trong lòng Nhan Tử La nhìn mình chằm chằm, nói.

“Hả? Ha ha, thì ra là thế! Mau vào trong ngồi đi!”, Nhan Tử La tùy tiện nói một câu chẳng chút thành ý, nói rồi cũng chẳng buồn nhấc mông ngồi

dịch ra. Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ đi tới cạnh giường. Bách Hợp đỡ nàng ta ngồi ngay ngắn, mang một chiếc gối tựa ra cho nàng ta dựa.

"Nào, Bảo bối, nhìn xem, đây là cô cô con đấy." Nhan Tử La sờ sờ vào má con gái, cầm bàn tay nhỏ xinh của con lên hướng về phía Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ lắc lắc, "Nào, chào cô cô đi con".

Khuynh Thành quay đầu lại nhìn mẹ cười cười, lẫm chẫm đi tới cạnh giường, lúc lắc cái mông xinh xinh đến trước mặt Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ, chẳng khách sáo trèo lên người bà cô xinh đẹp. Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ giơ tay ra bế nó lên một cách thiếu tự nhiên. Tiểu nha đầu hai tay ôm lấy má của Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ thơm chụt một cái, khiến mặt nàng ta dính đầy rớt dãi. Nhan Tử La nhìn thành quả mà con gái mình tạo ra, cười toe toét.

"Cười gì mà cười?", giọng điệu mặc dù vẫn còn ngoan cố bướng bỉnh, nhưng vẻ mặt đã bắt đầu bối rối, mất tự nhiên.

"Cười chuyện buồn cười thôi! Tiểu Mẫn Mẫn, ngươi cho là ta cười cái gì?" Nhan Tử La với tay lấy một quả cam rồi bóc vỏ. Tiểu nha đầu đang đứng trên người Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ thấy cam lập tức trườn người trượt xuống, khua chân múa tay với về phía quả cam trong tay mẹ. Nhan Tử La cười híp mắt nhìn bảo bối hiếu động của mình, lại lấy một quả cam khác giơ ra trước mặt con lắc qua lắc lại, "Bảo bối, muốn ăn lắm phải không? Nào, tới lấy đi, tự bóc được vỏ thì ăn, không bóc được thì nhìn mẹ ăn".

Tiểu cách cách cầm quả cam, ngồi xuống giường, bắt đầu đánh vật với nó. Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ mở to mắt nhìn Tiểu cách cách với vẻ hứng thú, quả cam đó Tiểu cách cách phải dùng cả hay tay mới cầm được, rút một tay ra là quả cam sẽ lăn xuống dưới giường, nếu cả hai tay ôm quả cam thì không cách nào để bóc được vỏ. Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ nhìn quả cam trong tay Tiểu cách cách, rơi lại nhặt, nhặt lại rơi, rơi lại nhặt, cứ lặp đi lặp lại như thế vào lần, Tiểu cách cách cuối cùng không còn kiên nhẫn nữa,

ném quả cam đi. Quay người bò về phía mẹ, nhanh nhẹn trèo lên người Nhan Tử La, Tiểu cách cách hai tay ôm lấy cổ nàng, há cái miệng nho nhỏ xinh xinh ngáp một cái. Nhan Tử La khẽ vỗ vào lưng con, "Bảo bối buồn ngủ rồi, Bảo bối phải rửa mặt rồi mới được ngủ nha". Sau đó nàng nhìn nhìn Bách Hợp, Bách Hợp đi ra cửa dặn dò kẻ dưới hai câu rồi quay vào trải chăn đệm.

"Này Tiểu Mẫn Mẫn, chẳng phải ngươi cũng nên về đi ngủ rồi hay sao?", Nhan Tử La hỏi thẳng không hề khách khí.

"Hứ! Ngươi có giữ ta cũng không thèm ngủ ở đây." Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ vịn vào tay Ám Hương ngồi xuống ghế, để mặc Ám Hương giúp mình đi giày, sau đó đứng dậy.

"Ha ha, thực ra ngươi cũng biết, ta sẽ không giữ ngươi lại. Tiểu Mẫn Mẫn!" Nhan Tử La giúp Bách Hợp rửa mặt cho bảo bối của mình, mắt con bé đã nhắm tịt từ bao giờ.

"Hứ!" Ưỡn lưng, Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ đi thẳng ra ngoài.

"Đi từ từ, không tiễn", Nhan Tử La cười hi hi nói với theo.

"Chủ nhân, Mẫn cách cách quả nhiên là vô cùng, đặc biệt, cực kì giận!", Bách Hợp vừa giúp Tiểu cách cách lau mặt vừa nói.

"Ừ", Nhan Tử La không nói gì thêm, thành thạo đặt Tiểu cách cách vào trong chăn, dặm dặm các góc chăn cho chặt, sau đó tắt đèn trên bàn, còn đèn lồng thì bảo Bách Hợp cầm xuống.

"Bách Hợp, vị Mẫn cách cách này không được sủng ái phải không?" Nhan Tử La khẽ hỏi.

“Dạ? Vâng, ngạch nương của Mẫn cách cách là Thông quý nhân, chỉ mới được phong tới quý nhân thì đã bị thất sủng. Vì vậy, Mẫn cách cách…”

“Thật đáng thương”, Nhan Tử La nói, mắt liếc nhìn con gái mình, “Vì vậy, có người cha giỏi giang cũng chưa chắc đã là việc tốt! Thà rằng cứ là những người dân thường, nghèo khổ một chút, nhưng ít ra con cái vẫn là vàng là ngọc với cha mẹ”.

“Chủ nhân, người… người lo cho tương lai của Tiểu cách cách phải không ạ?” Bách Hợp do dự không dám nói.

“Không lo gì cả, có thể cha nó không yêu thương nó, nhưng nó vẫn còn người mẹ ta đây. Nó là bảo bối, là vàng ngọc của ta, ta sẽ làm cho con gái mình hạnh phúc. Ngươi nói xem có phải không, Bách Hợp?”, Nhan Tử La hỏi.

“Chủ nhân…” Bách Hợp nhìn vị chủ nhân tự tin của mình, thực sự không tưởng tượng được vị chủ nhân nhát gan sợ va chạm, luôn ngồi than thân trách phận trước kia đã đi đâu mất.

“Được rồi, ngủ thôi! Không còn sớm nữa. Chuyện sau này ai mà biết trước, cứ cố gắng hết sức là được rồi.”

Ngáp dài một cái, thay bộ đồ ngủ bằng bông, Nhan Tử La ngủ ngon lành nhưng lại hại Bách Hợp cả đêm không chợp mắt được.

Sáng sớm hôm sau, Nhan Tử La đang bế con gái ăn điểm tâm, thấy trời đã ấm hơn nhiều liền mặc thêm y phục cho Khuynh Thành rồi bế ra ngoài đi dạo. Đi được nửa canh giờ thì đủng đỉnh quay lại, hai mẹ con đi đi lại lại suốt, nên mệt mỏi ngủ thêm nửa canh giờ nữa. Bách Hợp dọn xong bát đũa liền gọi họ dậy dùng bữa trưa.

Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ nằm bò lên gối tựa, buồn chán quá, đi thăm Tiểu cách cách thôi. Mặc dù nàng ta cũng có em trai em gái, cháu trai cháu gái được sinh ra liên tục, nhưng lại chưa từng được bế chúng bao giờ. Tiểu cách cách này mũm mĩm trắng hồng, đáng yêu quá đi mất. Quyết định xong, cũng chẳng quan tâm tới việc sắp tới giờ cơm trưa, Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ đứng dậy chạy ra ngoài, hại Ám Hương, Sơ Ảnh phải chạy đuổi theo đến khổ.

Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ đứng ngoài cửa, nhìn hai mẹ con Nhan Tử La đang ăn uống vui vẻ, trong lòng bất giác cảm thấy chua xót.

"Mẫn cách cách, người mau vào trong ngồi đi!" Bách Hợp vội nhường đường cho nàng ta đi vào. Nhan Tử La lúc này mới ngẩng đầu nhìn một cái, "Tiểu Mẫn Mẫn đấy à, ngươi ăn nhanh thế sao?".

Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ không lên tiếng. Nhưng cái bụng vô dụng lại kêu lên "ọc ọc" biểu tình. Nhan Tử La nheo mắt nhìn nàng ta, sau đó ra lệnh cho Bách Hợp mang thêm một bộ bát đũa nữa. Lại ra sức cặm cụi ăn cơm, một lúc sau, thấy Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ vẫn không động tĩnh gì, Nhan Tử La ngẩng đầu, tay cầm bát, chau chau mày hỏi: "Tiểu Mẫn Mẫn, không phải ngươi đợi ta đút cho ngươi đấy chứ? Nói cho ngươi biết nhé, đến con gái ta ta còn chưa đút cơm bao giờ, nên không có chuyện ta đút cho ngươi ăn đâu". Sau đó gắp một cái cánh gà, liếc liếc vào đĩa, "Còn không ăn, ta không khách sáo nữa đâu".

Thấy bộ dạng ăn uống ngon lành hạnh phúc của Nhan Tử La và bộ dạng ăn uống thảm thương của Ái Tân Giác La Khuynh Thành, ăn cơm mà cơm dính đầy miệng, đầy tay, Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ đột nhiên cảm thấy thì ra ăn cơm cũng là một việc hết sức vui vẻ. Nàng ta bưng bát lên, ăn từng miếng từng miếng nhỏ một, đùi gà ngon quá, rau cũng rất ngon.

“No quá, hạnh phúc chết mất!” Nhan Tử La sung sướng ợ một tiếng. Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ kinh ngạc liếc mắt nhìn nàng, sao tỷ ta có thể phát ra thứ âm thanh bất nhã đến thế nhỉ?

“Bảo bối, hôm nay con ăn cơm có tiến bộ đấy, nhìn xem, hôm nay sau gáy không bị dính hạt cơm nào này”, Nhan Tử La xoa xoa đầu tiểu quỷ nói.

Tiến bộ? Ăn uống tới thành ra bộ dạng này mà còn tiến bộ? Còn nữa, Tiểu cách cách không có vú nuôi hầu hạ hay sao? Tại sao Nhan Tử La không để vú nuôi hầu Tiểu cách cách ăn cơm? Trong đầu Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ rõ ràng toàn dấu hỏi to đùng.

“Vú nuôi sao không tới hầu Tiểu cách cách ăn cơm?”, Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ không nhịn được liền hỏi.

“Hầu? Tại sao phải hầu nó?”, Nhan Tử La vừa nhặt cơm rơi vừa hỏi.

“Nó là Cách cách mà!”, Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ đáp rất thản nhiên.

“Cách cách? Cách cách thì có là gì chứ? Đâu phải người tàn tật tại sao lại cần có người hầu hạ?”, Nhan Tử La cũng trả lời thản nhiên không kém.

“Nhưng Cách cách đều như thế cả!” Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ chớp chớp mắt. Không sai, những người nàng ta từng gặp dù là công chúa, quận chúa hay là công hầu tiểu thư đều được người khác hầu hạ như thế cho tới lớn.

“Đều như thế cả thì là đúng sao?” Nhan Tử La dừng tay, nhìn Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ một cái, “Nhưng ta không muốn con gái mình trở thành một Cách cách như thế”.

“Ngươi coi thường những Cách cách như thế phải không?” Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ sa sầm sắc mặt.

“Không đâu! Người ta thế nào là chuyện của người ta, có liên quan gì tới túi tiền túi gạo của ta chứ? Chỉ là, ta hi vọng bảo bối nhà mình sẽ không trở thành như thế mà thôi. Ngươi tức giận cái gì?” Nhan Tử La tiếp tục tìm nhặt cơm rơi.

“Hứ!” Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ tức giận cắn một miếng đùi gà, hoàn toàn không nhận ra rằng đây là cái đùi gà thứ hai mà nàng ta ăn.

“Lại hứ?” Nhan Tử La lắc lắc đầu, quả đúng là “nhũ tử bất khả giáo”[2]

[2] *“Nhũ tử bất khả giáo” nghĩa là kẻ không dạy dỗ được. Câu này xuất phát từ thành ngữ “Nhũ tử bất khả giáo” rút ra từ Sử ký Tư Mã Thiên – Lưu hầu thế gia.*

Chương 15: Chiêu tài

Một tiếng ợ hơi vang lên!

Nhan Tử La buồn cười nhìn nhìn Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ, còn Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ lại há hốc mồm to tới mức có thể nhét vừa cả quả trứng gà. Bách Hợp, Ám Hương và Sơ Ảnh cũng thế.

Trời ơi! Mình, Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ, Mẫn cách cách của Đại Thanh lại… lại ợ hơi sau khi ăn cơm, chuyện này mà để đám ma ma trong cung biết được, nhất định sẽ mắng mình tới chết mất, mất mặt quá, tất cả là tại

người phụ nữ tên Nhan Tử La kia, nhất định tỷ ta đã cho thứ gì đó vào trong thức ăn.

"Ha ha, Tiểu Mẫn Mẫn, đùi gà ngon không?" Nhan Tử La cười tới mức vòm lông mày nhướn hết cả lên. Nhìn khuôn mặt Mẫn cách cách đỏ rực như trái táo chín, thật đáng yêu chết đi được!

"Ngươi… ngươi cho gì vào thức ăn phải không?", Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ cúi đầu khẽ hỏi.

"Cho gì ư? Cho niềm vui, niềm hạnh phúc chứ cho gì!" Nhan Tử La vẫn hào hứng nhìn Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ, nhận thấy đầu nàng ta cúi gằm sắp chạm tới chân rồi.

"Trời ơi, Tiểu Mẫn Mẫn, sao phải ngại chứ, ợ hơi có phải chuyện gì mất mặt lắm đâu? Điều đó chứng tỏ rằng người ăn rất vui vẻ, ngon miệng. Bảo bối nhà ta cũng làm như thế mà." Thật không hổ là do nàng sinh, nhìn xem, một tiếng ợ vang lên phối hợp rất nhịp nhàng như muốn chứng minh cho lời nàng nói.

Lần này Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ không "hứ" nữa, nàng ta nhanh chóng đi giày rồi bỏ chạy. Nhan Tử La nhìn theo bóng lưng nàng ta cười, còn Ám Hương, Sơ Ảnh lại vất vả chạy đuổi theo.

Giờ cơm tối, Nhan Tử La nhìn bát đũa trên bàn, nói với Bách Hợp:

"Bách Hợp, đi lấy thêm một bộ bát đũa nữa".

"Nhưng chủ nhân, chỉ có người và Tiểu cách cách thôi mà!", Bách Hợp chỉ nhìn nàng nói, không nhúc nhích.

“Mau đi đi, cứ đợi đấy mà xem.” Nhan Tử La lấy một ít cơm vào bát cho con, sau đó ngồi xuống ăn ngon lành.

Quả nhiên, nàng đang ăn dở chiếc cánh gà thì thấy Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ vén rèm cửa đi vào, không nói không rằng, cởi giày, rửa tay, súc miệng, bưng bát lên bắt đầu ăn cơm.

Nhan Tử La chỉ lắc đầu cười. Ăn cơm xong, nàng lại ngồi nhặt cơm rơi cho Ái Tân Giác La Khuynh Thành. Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ lẳng lặng ngồi nhìn hai mẹ con họ, một lúc sau mới nói: “Cũng có thể là ngươi đúng”.

“Ngươi vừa nói gì? Ta nghe không rõ.” Nhan Tử La chẳng buồn ngẩng đầu lên.

“Không nghe thấy thì thôi”, Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ bối rối đáp.

Nhan Tử La vờ như không nhìn thấy cử chỉ bối rối đó, nhặt hạt cơm trên mép con gái rồi bỏ vào miệng ăn. Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ với lấy quả cam rồi bóc vỏ.

Sau đó, bữa cơm nào Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ cũng đến, tiết kiệm được không ít thóc gạo – là Nhan Tử La nói thế. Sau bữa điểm tâm hôm nay, Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ bế Tiểu cách cách chơi, Nhan Tử La thì dựa vào gối đọc sách, cuối cùng nàng cũng tìm được một quyển để đọc.

“Ta phải hồi cung rồi, ngạch nương ta bệnh”, Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ nói.

“Ồ?” Nhan Tử La đặt sách xuống, “Vậy thì phải về thật rồi. Phải nhớ chúng ta nhé, Tiểu Mẫn Mẫn”.

“Có lẽ một thời gian dài nữa ta cũng không đến được”, Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ nói, bóc một múi cam cho vào miệng, chua!

“Vì vậy mới nói ngươi phải nhớ tới bọn ta. Hoan nghênh tới chơi, có điều đừng ở luôn không chịu về là được rồi. Nồi gạo nhà ta nhìn thấy đáy rồi.” Nhan Tử La khẽ cười.

“Tại sao ngươi không hồi thành? Như thế ta có thể thường xuyên tới thăm Tiểu cách cách.” Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ bẹo bẹo má Khuynh Thành, thật là một cô bé đáng yêu.

“Ta thích ở đây hơn, yên tĩnh. Sau này có cơ hội ngươi tới đây chơi là được, việc gì phải ép bọn ta quay về?” Nhan Tử La bóc một múi cam ăn, đắng!

“Hứ!!!” Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ không nói nữa. Nhan Tử La cũng tiếp tục đọc sách.

Sau bữa trưa, một đám thái giám và thị vệ đến, Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ thơm vào má Khuynh Thành, nói: “Bảo bối, cô cô có việc phải về rồi, cô cô sẽ rất nhớ con”. Nàng ta quay đầu nói với Nhan Tử La: “Hãy nghĩ kĩ đi nhé, quay về sẽ tốt hơn”.

“Nói sau! Đi đường bảo trọng!” Đón lấy con gái, vẫy vẫy tay với Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ đang ngồi trong kiệu, nàng nói: “Tạm biệt, Tiểu Mẫn Mẫn”.

Thoắt cái đã tới mùa hạ.

“Haizz, không có hiệu ứng nhà kính mà sao cũng nóng thế này?” Nhan Tử La ôm gối trúc, cắn một miếng dưa hấu ướp lạnh, vẫn cảm thấy nóng. Chẳng có cách nào khác, ai bảo nàng luôn là kẻ sợ nóng siêu cấp chứ.

“Dê, Dê!”[1] Một đôi tay nhỏ nhắn kéo kéo vạt váy nàng.

[1] Dê phiên âm là yang, mẹ phiên âm là niang, trẻ con đọc bị lệch âm.

“Nha đầu, đến bao giờ con mới thẳng lưỡi ra để nói được chứ? Dê cái đầu con ấy, gọi mẹ đi”, nàng càm ràm lần thứ N.

“Dê, gâu gâu!”, vẫn kéo kéo giật giật.

“Lại sai rồi, Dê kêu be be, gâu gâu là chó sủa, hiểu không hả?”

Con nhóc này, từ khi nó bật ra nói tiếng đầu tiên đã không ngừng giày vò nàng.

“Gâu gâu!” Ái Tân Giác La Khuynh Thành tiếp tục kéo giật.

“Bảo bối à, con có thể dừng lại một lát không, trời nóng bức thế này, đi đâu bây giờ chứ?”

Chẳng có cách nào, ai bảo con gái nàng quá “hoạt bát”, còn người làm mẹ như nàng lại không nhẫn tâm bẻ cong thiên tính của nó, do vậy đành phải một tay cầm dưa hấu, một tay ôm gối mát bị tiểu nha đầu lôi xềnh xệch ra ngoài.

Vòng qua bức bình phong chắn trước cửa nhà, Nhan Tử La nhìn thấy mấy a hoàn đang ngồi xổm, xúm xít vây quanh thứ gì đó, trong lòng thấp thỏm, vội đi tới, chậm rãi hỏi: “Mải chơi làm rơi vòng tay rồi phải không? Trời nóng thế này cũng không chịu ngồi vào nơi mát mẻ một chút?”.

Vừa nói xong, mấy a hoàn đó vội vàng đứng dậy, đồng thanh lên tiếng; "Chủ nhân", sau đó vội cúi đầu xuống. Mấy a hoàn đó vừa đứng lên, Nhan Tử La nghiêng nghiêng đầu nhìn vào chính giữa vòng tròn. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn…

Gối trúc cũng vứt, dưa hấu cũng vứt, "Chua choa, con cún này ở đâu ra thế?". Bóng người vừa lao tới đã bế thốc chú cún nhỏ lên.

"Chủ nhân, nô tỳ không biết", đám a hoàn đồng thanh trả lời.

"Thế nghĩa là chó vô chủ phải không?" Nàng ôm chú cún nhỏ trong tay một cách hết sức nhân từ, hoàn toàn phớt lờ khuôn mặt nhỏ nhắn tò mò đang nghếch lên nhìn của Ái Tân Giác La Khuynh Thành.

"Sợ là thế ạ, thưa chủ nhân", một a hoàn xem chừng lớn tuổi hơn một chút vội nói.

"Nếu là như thế…" Ngập ngừng một lát, Nhan Tử La cười hi hi nói tiếp:" Thế thì cứ để ta nuôi con cún này!"

Đám a hoàn quay sang nhìn nhau, con cún này nhìn thì rất đáng yêu, nhưng cũng không phải là thứ chó quý hiếm lạ lẫm gì, chủ nhân sao lại đích thân nhận nuôi chứ? Hơn nữa hình như còn chẳng có ý trách phạt bọn họ?

"Còn đứng đó làm gì? Nhìn nó có vẻ rất đói rồi đấy, mau đi lấy ít sữa nóng lại đây." Nhan Tử La áp con chó vào ngực, tay kia thò ra dắt Ái Tân Giác La Khuynh Thành đi vào trong nhà.

Vào nhà, Nhan Tử La khẽ khàng đặt con cún lên chiếc bàn đá, toàn thân nó run lẩy bẩy, có lẽ vừa bị đám người kia làm cho sợ chết khiếp.

“Dê, gâu gâu!” Ái Tân Giác La Khuynh Thành lại gọi lần nữa.

Nhan Tử La ôm con đặt ngồi lên đùi mình, cầm bàn tay nhỏ của con giơ ra vuốt vuốt chú cún. Tiểu nha đầu lập tức hào hứng “gâu gâu” liên tục, con cún con lại từ từ thụt lùi về phía sau.

“Đừng gọi nữa, con mà còn gọi nữa là nó sợ chết khiếp đấy.” Nhan Tử La kéo tay tiểu nha đầu lại. Đúng lúc ấy, đám a hoàn mang sữa vào, Nhan Tử La đón bát sữa đặt trước mặt cún con: “Ngoan nhé, nào, uống chút sữa đi”. Chú cún vẫn run lẩy bẩy đứng im bất động. Nhan Tử La đẩy đẩy nó về phía trước, có lẽ vì quá đói, cũng có thể ngửi thấy mùi thơm của sữa, con cún rụt rè thè lưỡi ra liếm liếm, sau đó, mới bắt đầu từ từ uống. Ái Tân Giác La Khuynh Thành ngồi trong lòng Nhan Tử La cao hứng reo hò, đám a hoàn cũng mặt mày hào hứng nhìn cún con uống sữa.

Cho đến khi uống hết bát sữa, cún con mới ngẩng cái mặt dính sữa lem nhem lên nhìn xung quanh, sau đó xiêu xiêu vẹo vẹo đi đến trước mặt Ái Tân Giác La Khuynh Thành, thè cái lưỡi nhỏ ra liếm liếm tay Tiểu cách cách. Tiểu cách cách vui sướng phá lên cười một trận giòn tan.

“Đây là loại chó gì thế? Là ta cho nó ăn, sao ăn no xong nó lại quên ta thế? Thật chẳng có đạo lý gì hết”, Nhan Tử La trề trề môi. Ái Tân Giác La Khuynh Thành không thèm để ý tới bộ mặt nhăn nhó của mẹ, nó bắt đầu chơi đùa với chú cún con.

“Ám Hương, đi làm cho nó một cái ổ, dễ chịu chút nhé”, Nhan Tử La quay đầu nói với Ám Hương. Ám Hương vâng một tiếng rồi đi ra.

“Tiếp theo thì sao nhỉ, phải đặt cho nó một cái tên. Các ngươi nói xem, gọi là gì thì hay?”, Nhan Tử La hỏi.

Có kẻ nói gọi là "Cát Tường", cũng có kẻ nói gọi nó là "Như Ý", lại có kẻ nói gọi nó là "Phúc Thọ", nhiều nhiều vô kể, không dưới mười cái tên được đưa ra. Nhan Tử La chỉ nghe chứ không lên tiếng, đợi bọn họ nói xong nàng mới nói: "Đều chẳng hay, ta tự nghĩ vậy". Đảo đảo mắt một hồi, nàng đột nhiên nhớ ra trước kia mình có nuôi một con rùa kim tiền, liền toét miệng cười: "Gọi nó là Chiêu Tài đi", một cái tên mới tốt đẹp làm sao. Ha ha, con tiếp theo sẽ gọi là "Tiến Bảo", thêm con nữa thì sẽ gọi là "Cung Hỉ", sau đó nữa thì là "Phát Tài", nghĩ đến cảnh gọi liên hoàn một loạt tên: "Chiêu Tài Tiến Bảo, Cung Hỉ Phát Tài", thật là thú vị.

Đám a hoàn cố nín cười, chẳng trách có kẻ chê Cách cách là người ít học, nhìn cái tên nàng đặt cho con chó là biết liền. Chó mà các chủ nhân trong phủ nuôi, có con thì tên là "Tuyết Nhi", con của Lý trắc phúc tấn hình như tên là "Thụy Lân", một cái tên cao quý biết bao nhiêu. Nhan Tử La mặc kệ, chỉ quay sang nói với cún con: "Nhớ kỹ chưa, sau này, mày tên là Chiêu Tài". Sau đó nàng cứ gọi "Chiêu Tài", "Chiêu Tài" không ngớt nhưng con cún nhỏ lại chẳng có phản ứng gì.

Đến tối, trước thái độ kiên quyết của Nhan Tử La, cái ổ của Chiêu Tài (Thực ra là một cái làn nhỏ và nông) được chuyển tới ngay cạnh Nhan Tử La. Nhan Tử La bế Chiêu Tài ra, chơi đùa với nó, Ái Tân Giác La Khuynh Thành cũng phấn khích tới không chịu ngủ. Hai mẹ con thêm một con chó nữa cùng đùa nghịch tới tận nửa đêm canh ba.

Có lẽ đã nhìn rõ thế cục, nên mấy ngày sau Chiêu Tài bắt đầu quấn Nhan Tử La không rời, chẳng có chuyện gì cũng thích dụi dụi vào lòng nàng. Nhan Tử La vui sướng tới mức suýt nữa thì gọi nó là "Bảo bối".

Chương 16: Tiến bảo cung hỉ phát tài

Tháng Tám, không biết Nhan Tử La lại móc ở đâu ra một con chó nhỏ nữa, thế là nghiễm nhiên đặt tên cho nó: "Tiến Bảo". Vậy là gần như mỗi ngày, ngoài việc dỗ dành dạy Ái Tân Giác La Khuynh Thành nhận biết mặt chữ, thì nàng còn có nhiệm vụ dắt hai con chó con đi dạo. Có điều, chỉ khổ cho Bách Hợp, Ám Hương, Sơ Ảnh và đám người dưới, lông của hai con cún vương vãi khắp nơi, hại bọn họ ngày nào cũng phải kiểm tra lại cẩn thận kĩ càng sau khi quét dọn.

Hôm nay, Nhan Tử La ngủ trưa dậy, nhìn thấy Chiêu Tài, Tiến Bảo đang nằm trong ổ thở hồng hộc từng hồi, không có chút tinh thần nào cả. Lúc này nàng mới nhớ ra có lẽ cũng đến lúc tắm cho chúng rồi. Thế là liền gọi đám a hoàn chuẩn bị nước tắm để trong sân. Đánh vật gần nửa canh giờ, nàng mới kéo được hai con chó ngang bướng không chịu đi kia ra ngoài. Sau khi tắm xong, Nhan Tử La lấy chăn mỏng quấn quanh người chúng rồi đặt vào ổ, sau đó đặt cả ổ chó lên trên bàn đá cho chúng tắm nắng.

Ái Tân Giác La Mẫn Chỉ đi vào sân liền nhìn thấy hai mẹ con Nhan Tử La đang nằm bò ra bàn, nàng ta cố ý ho khẽ để đánh tiếng, Nhan Tử La quay đầu lại nhìn, sắc mặt trở nên vui vẻ, nói: "Trời ơi, Tiểu Mẫn Mẫn, là ngươi đấy à!". Ái Tân Giác La Khuynh Thành nhìn nàng ta khắp một lượt rồi mới chạy tới, Mẫn Chỉ bế Khuynh Thành lên, để cô bé có thể thơm vào má mình được dễ dàng, "Khuynh Thành mũm mĩm hơn rồi, ngạch nương con cũng thật khéo nuôi". Sau đó nàng ta lại nhìn nhìn Nhan Tử La. Nhan Tử La trề môi: "Cứ làm như ta ngược đãi người nhà họ Ái Tân Giác La các ngươi không bằng. Tiểu Mẫn Mẫn, sức khỏe của ngạch nương thế nào rồi? Không có trở ngại gì lớn chứ?"

"Có thể gặp trở ngại gì?", Mẫn Chỉ bất lực nói một câu, sau đó dừng lại không nói nữa, chỉ chơi đùa với Khuynh Thành.

“Không có gì là tốt rồi, không cần lo lắng nữa”, Nhan Tử La nói. Ái Tân Giác La Khuynh Thành bắt đầu chỉ về phía các bàn đá, sau đó quay đầu nhìn cô cô của nó gọi hết sức ngọt ngào: “Gâu gâu!”. Mẫn Chỉ cảm thấy trước mắt mình toàn sao là sao, đây là do Nhan Tử La dạy sao?

“Đừng có lườm ta, không phải ta dạy. Ta cũng đang sầu não muốn chết đây”, thấy Mẫn Chỉ trừng mắt nhìn mình, Nhan Tử La lập tức xua tay nói.

Mẫn Chỉ bế Khuynh Thành đến cạnh bàn, lúc này mới nhìn rõ hai thứ ở trong giỏ: “Ngươi… đây là cái gì?”, hai mắt nàng ta mở to như hai đồng xu.

“Chó chứ cái gì! Ngươi không phải đến chó cũng không biết đấy chứ?”, Nhan Tử La bực mình hỏi. Nha đầu này sao lại có vẻ mặt như thế, cứ như thứ mà nàng nuôi là hai con rắn chứ không phải hai con chó vậy.

“Ta biết là chó, nhưng chó ở đâu ra?” Mẫn Chỉ nhìn hai con chó đang lim dim mắt tận hưởng ánh nắng mặt trời ấm áp, tại sao nàng ta lại có cảm giác như tâm trạng hai con chó này rất thoải mái nhỉ?

“Không biết là ở đâu chạy tới, thấy hay thì nuôi chơi thôi.” Nhan Tử La đi đến ngồi xuống cạnh bàn, “Con chó màu đen, to hơn chút tên là Chiêu Tài, con nhỏ hơn, màu tro gọi là Tiến Bảo”. Nghe cứ như “Hiến bảo” ấy, Nhan Tử La cười thích thú.

“Không biết ở đâu ra mà ngươi cũng dám nuôi?” Mẫn Chỉ cũng ngồi xuống cạnh bàn, vẫn nhìn chằm chằm hai con chó đang nhắm mắt thảnh thơi hưởng thụ.

“Lẽ nào nuôi chó còn phải tra xem tổ tông tám đời của nó là ai?”, Nhan Tử La liếc xéo một cái nói. Vẫn biết đám người trong hoàng cung nhiều phép tắc, nhưng đến nuôi một con chó mà cũng phiền phức đến thế sao?

“Ngộ nhỡ là người ta cố ý thả vào đây để…” Mẫn Chỉ còn chưa nói xong, đã bị Nhan Tử La tiếp lời nói luôn, “Để hại mẹ con ta phải không?”. Mẫn Chỉ không nói gì, Nhan Tử La nói tiếp, “Tiểu Mẫn Mẫn, có phải ngươi lo lắng thái quá rồi không? Chẳng phải chỉ nuôi một con chó thôi sao. Hơn nữa, hai mẹ con ta chẳng thù chẳng oán với ai, kẻ nào nhàn rỗi, rảnh rang tới mức tìm cách hại chúng ta cơ chứ?”.

“Cẩn thận không phải là việc xấu. Nếu ngươi thích nuôi, ta sẽ bảo Tiểu Kim Tử tìm cho ngươi, hà tất phải nuôi chó không rõ lai lịch như thế!”, Mẫn Chỉ vẫn lo lắng, nhưng khi nhìn kĩ lại, bộ dạng ngờ nghệch ngốc nghếch của Chiêu Tài và Tiến Bảo thật không giống thứ chó xấu xa, có lẽ cũng chẳng ai ngu ngốc tới mức sử dụng loài chó quê mùa chưa qua huấn luyện này đâu.

“Thật không? Thật là có thể tìm thấy loài chó mà ta muốn chứ?”, Nhan Tử La lập tức rót trà cho Mẫn Chỉ.

“Hai con còn chưa đủ sao? Ngươi còn muốn nuôi nữa?”, Mẫn Chỉ đón lấy tách trà rồi lại đặt xuống, không uống.

“Đương nhiên rồi, ta vẫn luôn muốn có một con chó uy phong lừng lững! Có điều…”, nàng kéo dài giọng, cố ý đợi người ta hỏi.

“Có điều cái gì?”, Mẫn Chỉ ngẩng đầu nhìn nàng.

“Có thể xin thêm hai con không?”, Nhan Tử La hỏi.

“Hai con? Ngươi định làm gì, muốn làm trại chó à?”, Mẫn Chỉ kinh ngạc hỏi. Người phụ nữ này không phải định biến biệt viện của Tứ ca thành trại nuôi chó đấy chứ? Nếu để Tứ ca biết thì… liệu Tứ ca có dùng ánh mắt bức chết tỷ ta không? Tứ ca luôn rất ghét động vật.

“Không phải, nếu thêm hai con chó nữa, thì có thể đặt tên cho chúng là ‘Cung Hỉ’, ‘Phát Tài’. Ha ha, đến khi ấy, ta sẽ gọi một mạch ‘Chiêu Tài Tiến Bảo, Cung Hỉ Phát Tài’, nghe thuận tai thế còn gì”

“Ngươi…” Mẫn Chỉ bất lực, thật là … Đầu óc tỷ ta có phải có vấn đế rồi không?

“Đừng nhìn ta, nếu ngươi không giúp, thì ta sẽ tiếp tục nuôi những con chó không rõ lai lịch vậy. Dù sao sớm muộn gì ta cũng sẽ gom đủ bốn con.” Nhan Tử La cầm lại tách trà, vừa đưa lên đến miệng, thì nghe Mẫn Chỉ nói: “Hứ, coi như là ta nghĩ cho Tiểu Khuynh Thành, ta sẽ tìm cho người. Có điều sau này không được nuôi chó không rõ lai lịch nữa”. Sau đó nàng ta liền thấy, tách trà được dâng hẳn tới trước mặt mình.

“Ta biết ngay Tiểu Mẫn Mẫn cứng miệng nhưng mềm lòng mà. Tiểu Mẫn Mẫn là Cách cách tốt nhất trên đời. Ai mà lấy được Cách cách thì người đó quả là có phúc lớn!”, Nhan Tử La lập tức nịnh nọt. Người ta chẳng đã nói “Thiên xuyên vạn xuyên mã thí bất xuyên”[1] hay sao?

[1] Ý nói là mặt dày.

“Thôi đi! Đừng có nói linh tinh.” Mẫn Chỉ đảo đảo tròng mắt, vẻ mặt bối rối. Nhan Tử La thì lại lén mừng thầm.

Rất nhanh, chưa tới hai ngày, hai con chó to lừng lững oai vệ đã được đưa tới. Nhìn hai con chó lớn trước mặt, rồi lại nhìn Tiểu Kim Tử đầy nghi hoặc, Nhan Tử La nói: “Tiểu Kim Tử, ngươi có chắc là chúng sẽ không tấn công ta không?”. Hai con chó cao gần bằng nàng, mặc dù dắt chúng đi dạo thì sẽ vênh vang lắm, nhưng xem ra chúng không được thuần, liệu có ngoan ngoãn chịu để người ta dắt không đấy?

“Nhan chủ nhân xin hãy yên tâm, Truy Phong, Truy Vân là hai con chó đã được huấn luyện, chỉ nghe mệnh lệnh chủ nhân mà thôi.”

“Truy Phong, Truy Vân?” Nhan Tử La thầm cười ha ha hai tiếng, không biết chúng có vui vẻ đón nhận tên mới không nữa. Mẫn Chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái, hiểu ngay nàng đang nghĩ gì, bất lực lắc lắc đầu. Truy Phong, Truy Vân đáng thương, thật có lỗi với chúng mày quá, để chúng mày phải đi theo vị chủ nhân đầu óc không bình thường thế này, haizz, tự cầu phúc cho mình đi.

“Ta có thể sờ sờ chúng không?”, Nhan Tử La nhìn Tiểu Kim Tử hỏi.

“Được ạ. Nhan chủ nhân, mời người. Truy Phong, Truy Vân rất nghe lời.” Tiểu Kim Tử làm mẫu vuốt đầu hai con chó.

Nhan Tử La mạnh dạn từ từ lại gần hai con chó lớn, giơ tay ra, rồi dừng lại, rồi lại nhìn Tiểu Kim Tử: “Ngươi chắc chắn?”

“Vâng”, Tiểu Kim Tử trả lời.

Nhan Tử La sờ sờ đầu hai con chó, thấy hai con chó lớn đó chẳng phản kháng gì, nàng lập tức mạnh dạn hơn, vuốt vuốt. “Ngoan quá, sau này ta là chủ nhân mới của chúng mày. Ha ha, chẳng phải nói người mới hoàn cảnh mới sao. Ta là chủ nhân mới của chúng mày, quyết định sẽ đổi tên cho chúng mày. Mày, là Cung Hỉ, còn mày là Phát Tài. Nhớ rõ chưa hả?”, Nhan Tử La vừa vỗ đầu hai con chó vừa nói, không để ý thấy miệng Tiểu Kim Tử đang há to tới mức có thể nhét vừa một quả trứng ngỗng và ánh mắt khinh bỉ của Mẫn Chỉ.

Khuynh Thành thấy mẹ mình chơi đùa vui vẻ cũng sán lại góp vui, đáng tiếc đầu nó còn chưa cao bằng đầu con chó, còn hai con chó tự nhận là cao quý kia dù có bị dụ dỗ thế nào cũng không chịu hạ thấp cái đầu cao quý của

chúng. Nhan Tử La còn đứng bên cạnh luôn miệng khen ngợi: "Khá lắm khá lắm, nên làm một con chó đầy khí chất như thế, đúng là 'uy vũ bất năng khuất'[2]

[2] Uy vũ bất năng khuất: Một câu trong lời dạy của Mạnh Tử (Mạnh Phu Tử), nói tới một trong những phẩm chất của người quân tử: Uy phong, không bao giờ bị khuất phục.

Mẫn Chỉ lắc lắc đầu, cũng may Mạnh Phu Tử sớm đi rồi, nếu không cũng sẽ bị Nhan Tử La làm cho tức chết.

Từ lúc có thêm hai con chó lớn, Nhan Tử La lại càng có thứ để chơi, Truy Phong, Truy Vân cũng dần dần chấp nhận tên mới. Để bày tỏ lòng biết ơn đối với Mẫn Chỉ, Nhan Tử La đích thân xuống bếp làm cơm đãi khách.

"Thật không nhìn ra, ngươi còn biết nấu ăn nữa?" Mẫn Chỉ uống thứ nước đỏ ngầu không biết là canh gì.

"Thế gọi là 'chân nhân không lộ tướng'", Nhan Tử La khoác lác.

"Đây là canh gì? Sao cay thế. Còn nữa, đấy là cái gì?" Mẫn Chỉ nhìn mấy món ăn trên bàn, món nào cũng đỏ ngầu.

"Đĩa này hả, cái này là 'Hồng hà mãn thiên', đĩa kia là 'Trân châu ngọa tử cẩm'[3]. Đĩa bên này là 'Nhân sinh bách vị', cuốn với rau thơm thì ăn sẽ ngon hơn." Nói xong, Nhan Tử La tự tay làm mẫu một lần. Chỉ thấy Mẫn Chỉ há mồm trợn mắt kinh ngạc. Ăn cơm như thế mà cũng được sao?

[3] Món kimbap

"Học được chưa? Có cần ta dạy ngươi không?" Nhan Tử La nuốt miếng thịt bò thơm ngon. Mặc dù không có nguyên liệu làm sẵn, nhưng dựa vào

bản lĩnh của Nhan Tử La nàng vẫn có thể làm được mùi vị giống thế, thật đúng là thiên tài.

"Không cần đâu. Để ta tự làm." Mẫn Chỉ lại nhìn đĩa rau thơm và đĩa thịt bò lần nữa, lấy hết dũng khí cầm một lá rau… Quả nhiên, rất ngon! Nàng ta nhìn nhìn Nhan Tử La, người phụ nữ này lẽ nào vì bị thất sủng nên mới luyện được khả năng nấu ăn ngon như vậy? Xem ra Tứ ca cũng có những lúc sai lầm.

"Nếm thử thêm cái này đi, rất ngon đấy." Nhan Tử La gắp một miếng kimbap bỏ vào bát Mẫn Chỉ.

Sau đó, Mẫn Chỉ không cần Nhan Tử La phải chăm sóc nữa, bởi vì nàng ta còn đang bận nhai tới mức không ngừng nghỉ. Bách Hợp, Ám Hương đứng bên cạnh nhìn hai vị đại chủ nhân và tiểu chủ nhân ăn uống nhồm nhoàm ngon lành thì không nhịn được phải hé môi cười. Đây là vị chủ nhân đặc biệt nhất mà họ được hầu hạ từ khi vào phủ làm a hoàn tới nay.

Chương 17: Nhàm chán, trăn trở

Ăn cơm xong, Nhan Tử La và Mẫn Chỉ súc miệng, hai người ngồi ở ghế bố ngoài hành lang nghỉ trưa, vừa nằm vừa nói chuyện, câu được câu chăng.

"Này, ngươi học nấu ăn từ ai vậy?" Mẫn Chỉ nhíu mắt, ăn nhiều quá nên mắt díp cả lại rồi.

“Học ai hả? Học trong ti vi!”, Nhan Tử La cũng đang chìm vào trạng thái lơ mơ, lẩm nhẩm trả lời.

“Trường thi?[1] Ngươi bị ngốc hả? Đấy là nơi thi trạng nguyên, chưa từng nghe nói ở đó dạy nấu ăn?”, Mẫn Chỉ nói. Không thể nào, nàng ta ở Tử Cấm Thành lâu như vậy, chưa từng nghe nói Hoàng a ma thay đổi quy chế trường thi.

[1] Từ “ti vi” với từ “trường thi” đọc lên âm na ná như nhau. Mẫn Chỉ là người cổ đại không biết ti vi nên nghĩ là trường thi.

“Ti vi mà thi trạng nguyên? Không phải đâu, ti vi là để xem, có rất nhiều chương trình.” Khò khò, nàng bắt đầu ngủ.

“Thật à? Ồ, để hôm nào ta hỏi lại Tiểu Kim Tử xem sao.” Khò khò, Mẫn Chỉ cũng ngủ mất.

Từ sau khi được ăn bữa cơm lạ miệng đó, Mẫn Chỉ thường xuyên bám riết Nhan Tử La đòi nàng nấu cho ăn. Những lúc Nhan Tử La tâm trạng vui vẻ liền thể hiện khả năng nấu ăn của mình, nhưng những khi tâm trạng xấu thì có cầu xin năn nỉ tới đâu cũng vô ích.

Đến tháng Chín, do Khang Hy đại nhân hồi kinh, nên Mẫn Chỉ cũng đành trở về trong tâm trạng lưu luyến không rời. Nhan Tử La hứa với Mẫn Chỉ rằng đến hai sáu tháng Hai là sinh nhật nàng ta, nàng sẽ tặng một món quà đặc biệt. Mẫn Chỉ quay về với tâm trạng chờ đợi háo hức.

Thoắt cái đã đến mùa đông. Một hôm đang nhàm chán vô vị, đột nhiên Bách Hợp nói: “Sinh nhật Tiểu cách cách sắp đến rồi!”. Nhan Tử La tính tính ngày, đúng thế thật. Liếc mắt nhìn cô con gái đang chơi đùa với Chiêu Tài, Tiến Bảo, Nhan Tử La cười, ha ha, đúng là nên làm một thứ thật đặc biệt tặng cho con gái cưng của mình. Nhắm mắt nhớ lại cách làm bánh ga

tô, Nhan Tử La kêu Bách Hợp mang giấy bút tới, viết lại từng thứ nguyên vật liệu, vật dụng, bao gồm cả cái lò nướng mà nàng cần, mặc dù không thể là lò điện, nhưng có thể dùng lò nướng khoai để thay thế cũng được.

Thế là, căn bếp trong biệt viện của Ung bối lặc biến thành chiến trường của Nhan Tử La. Ha ha, ai bảo nàng cũng chưa từng làm bánh ga tô bao giờ. Thế là Bách Hợp, Ám Hương cùng đám kẻ dưới và a hoàn trong bếp thường xuyên nhìn thấy Nhan Tử La hoặc là người dính đầy bột mì, hoặc là mặt mày nhem nhuốc. Có điều, mùi thơm hàng ngày bay ra từ trong đó cũng khiến bọn họ phải nuốt không biết bao nhiêu là nước miếng. Bọn họ cứ vậy bị giày vò gần nửa tháng, cuối cùng vào ngày sinh nhật tròn hai tuổi của Ái Tân Giác La Khuynh Thành, Tiểu cách cách cũng được người mẹ thân yêu của mình làm cho một cái bánh ga tô miễn cưỡng cũng có thể gọi là … ngon. Nhan Tử La ngắm nghía thành quả của mình, đúng là không tồi, rất giống với bánh ga tô ở thời đại của nàng, chỉ có điều không được mềm như thế. Chẳng có cách nào cả, nướng bằng than thì làm sao bì được với nướng bằng điện chứ.

Nhan Tử La đặt bánh ga tô lên bàn, lại cắm lên trên đó hai cây nến, nàng phải tốn rất nhiều thời gian mới gọt được hai cây nến thành "mảnh khảnh" thế này. Châm nến xong, Nhan Tử La bế con gái đến, để con ngồi trên đùi mình, nói với con rằng: "Bảo bối của mẹ, nào, mau thổi nến đi". Ái Tân Giác La Khuynh Thành chớp chớp mắt, nhìn nhìn ngạch nương, rất nghe lời, phồng mang trợn má, thổi phù một cái tắt nến.

"Ha ha, Bảo bối giỏi quá!" Nhan Tử La túm lấy bàn tay nhỏ nhắn của con gái đang nhoài về phía cái bánh ga tô, gọi Bách Hợp mang dao gọt hoa quả đến.

Đặt dao vào tay con gái, Nhan Tử La cầm tay con cùng cắt bánh, bánh ga tô bị cắt thành hơn mười phần. Số đĩa được chủ nhân dặn dò, Bách Hợp đã chuẩn bị xong, liền mang tới. Sau khi giúp Nhan Tử La chia bánh, mỗi

người trong phòng đều được một phần. Đám a hoàn cầm đĩa bánh trên tay, đồng loạt quỳ xuống, nói: "Cung chúc sinh nhật Cách cách. Chúc Cách cách phúc thọ miên diên!" [2]

[2] Miên diên: Dài lâu

"Mau đứng lên đi, gọi các ngươi tới ăn bánh ga tô chứ đâu gọi các ngươi tới quỳ. Hơn nữa, chỉ là một đứa nhỏ mà các ngươi cứ quỳ lên quỳ xuống như thế còn có thể phúc thọ miên diên không? Hôm nay, mọi người không cần phải câu nệ thân phận nữa. Nhân dịp sinh nhật của Tiểu cách cách, chúng ta hãy vui vẻ một hôm", Nhan Tử la nói.

"Đa tạ chủ nhân." Đám a hoàn lại lục tục kéo nhau đứng dậy.

"Không cho quỳ thì lại đứng, sớm biết thế này ta còn chuẩn bị bàn ghế cho các ngươi làm gì nữa? Ngồi đi, đã nói hôm nay không câu nệ thân phận rồi mà", Nhan Tử La nhăn nhó nói, nếu đám người trong phòng này đứng cả, còn mẹ con nàng lại ngồi, thì trông chẳng ra làm sao. Giống như trong bể bơi tất cả mọi người đều mặc đồ bơi, chỉ có mình bạn mặc áo khoác lông chồn vậy.

"Vâng. Chủ nhân." Đám a hoàn đồng loạt ngồi xuống. Thoải mái hơn nhiều rồi. Bình thường Nhan Tử La đối xử với bọn họ cũng rất thoải mái, không giống những chủ nhân khác thường xuyên áp dụng quy tắc này, chuẩn tắc kia. Vì vậy sinh nhật của Tiểu cách cách hôm nay mọi người đều thành tâm thành ý chúc mừng. Nhưng dù sao chủ tớ cũng vẫn có sự phân biệt, lễ tiết nào phải tuân thủ thì vẫn nên tuân thủ. Đây là phủ Tứ gia, nơi trước nay vẫn nổi tiếng là gia quy nghiêm ngặt.

"Được rồi được rồi, thế này tốt hơn nhiều rồi đấy. Bách Hợp, mang rượu ra đây, có thể uống được bao nhiêu cứ uống, không uống được thì nhấp

môi, đừng có giả vờ, không cần miễn cưỡng.” Nhan Tử La cầm chén uống đầu tiên.

Vừa bắt đầu, mọi người vẫn còn có chút gượng gạo, nhưng sau khi uống vài chén rượu, người nào người nấy khuôn mặt ửng hồng, bắt đầu nói nhăng nói cuội. Nhan Tử La uống không nhiều, cầm chiếc thìa thỉnh thoảng lại xúc một miếng bánh ga tô ăn. Nha đầu nhà nàng ăn bánh kem mà dây tèm lem hết cả lên mặt, thoáng nhìn qua, còn tưởng là nhân vật mặt trắng trong kinh kịch.Ồn ào vui vẻ tới tầm canh hai, mấy a hoàn tửu lượng khá hơn vừa dìu vừa đỡ những người khác đã say lướt khướt về phòng. Bách Hợp, Ám Hương mặc dù không say, nhưng nhìn dáng vẻ liêu xiêu loạng choạng của họ, Nhan Tử La cũng cho họ về phòng ngủ luôn. Còn căn phòng bừa bộn này, để mai rồi tính, buồn ngủ quá!

Qua Tết, hàng ngày Nhan Tử La đều buồn bã chán chường, thật sự quá chán chường. Thì ra cuộc sống của một con mọt gạo cũng chẳng phải là hạnh phúc. Nhìn xem, giờ nàng đang làm những gì thế này: Giành việc quét dọn phòng ốc với Bách Hợp, giành việc giặt y phục cho Bảo bối với Ám Hương, giành việc tưới hoa với Sơ Ảnh, giành cả việc tắm cho chó… khiến đám a hoàn kẻ dưới ai ai cũng run sợ trong lòng, tưởng rằng mình sắp mất bát cơm tới nơi. Quan trọng là đi làm đầy tớ bao nhiêu năm như thế, thực sự chưa từng gặp vị chủ nhân nào lại cam tâm tình nguyện chịu làm việc cả.

Đến đầu tháng Hai, Nhan Tử La đột nhiên nhớ ra hai sáu tháng này là sinh nhật của Mẫn Chỉ, chính nàng còn hứa sẽ tặng cho người ta một thứ bất ngờ. Suy đi tính lại, nàng quyết định sẽ làm bánh ga tô và tặng cả quà nữa. Nhưng tặng quà gì lại là vấn đề khiến nàng phải đau đầu: Nàng chẳng có nhiều bạc, mặc dù không lo lắng chuyện ăn chuyện mặc, nhưng cũng chẳng ai mang bạc tới cho nàng tiêu xài. Hàng ngày nàng đều nhìn đám đồ cổ trong phòng, nhìn cũng chỉ biết buồn phiền, bởi vì đồ đạc của phủ Tứ gia, nàng chẳng có gan động tới. Nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ tới nghĩ lui, nàng quyết định may một chiếc áo cho Mẫn Chỉ - áo ngủ.

Nghĩ là làm luôn là phong cách của Nhan Tử La nàng. Thế là Bách Hợp, Ám Hương, Sơ Ảnh lại yên tâm làm kẻ hầu người hạ, còn phòng của Nhan Tử La lúc này đã lại biến thành xưởng may. Nhan Tử La không phải người cẩn thận, không biết đã làm mất bao nhiêu cái kim rồi. Cầm kim cũng chẳng biết phải cầm thế nào, bị kim đâm vào tay không biết bao nhiêu lần, đến cắt vải cũng chẳng cắt được ngay ngắn. Bận rộn suốt bốn năm ngày, một chiếc áo ngủ không được ưng ý cho lắm cuối cùng cũng đã hoàn thành.

"Thế nào? Bách Hợp, có đẹp không?" Nhan Tử La cầm cái áo giơ lên trước mặt Bách Hợp, đắc ý hỏi.

"Nhưng, chủ nhân…",Bách Hợp do dự một lúc cuối cùng vẫn dũng cảm lên tiếng hỏi: "Chủ nhân, người may cái gì vậy?".

"Hả? À! À!" Nhan Tử La bực mình bỏ chiếc áo ngủ xuống. Cho dù chưa từng nhìn thấy một chiếc áo ngủ nào sáng tạo như thế, thì cũng không đến nỗi không biết công dụng của nó chứ? Hay nha đầu Bách Hợp này cố ý? Nàng ấm ức trề môi, thôi thôi thôi, nàng so đo với cổ nhân mà làm gì. Hiểu biết nông cạn không phải là lỗi của cô ta, hoàn toàn là tai họa do xã hội Phong kiến gây ra.

"Đây là thứ dùng để mặc khi đi ngủ vào buổi tối. Ầy, chính là áo trong đó." Tốt hơn hết là nên kiên nhẫn giảng giải một chút.

"Nhưng thưa chủ nhân, còn chưa có tay mà? Áo cũng ngắn quá thì phải?", Bách Hợp cũng rất tốt bụng nhắc nhở nàng, Cách cách chắc chắn là quên may tay rồi.

"Không có tay càng mát chứ sao!" Lại giơ chiếc áo lên, Nhan Tử La gian tà nhìn Bách Hợp cười: "Bách Hợp, ngươi có thích một chiếc không? Giờ ta đã cắt may rất thuần thục rồi".

“Không cần không cần, chủ nhân, nô tỳ mặc áo trong của mình thôi ạ.” Bách Hợp ra sức xua xua hai tay tỏ ý từ chối, ăn mặc thế này thật mất mặt, người ta vẫn còn là một cô nương chưa xuất giá mà.

Nhan Tử La buồn bã liếc nhìn Bách Hợp một cái. Nha đầu này có cần phải tốn sức tới mức ấy không? Nhìn xem nhìn xem, tay cô ta xua qua lắc lại sắp gãy tới nơi rồi. Lại quay sang ngắm nghía chiếc áo, đột nhiên nàng nghĩ ra, sao không nhân lúc tinh thần lên cao, chăm chỉ may thêm cho mình một cái nhỉ? May thêm cho Bảo bối vài cái áo nữa, mùa hè Bảo bối mọc đầy rôm sẩy, xót xa quá.

“Bách Hợp, chúng ta vẫn còn vải phải không? Ngươi đi lấy thêm cho ta một ít vải, vải màn là tốt nhất, lụa cũng được, mà vải bông cũng được”, Nhan Tử La dặn dò.

“Vâng, chủ nhân.” Bách Hợp mặc dù biết Nhan Tử La lại muốn may loại y phục kì quái kia, nhưng mệnh lệnh của chủ nhân không thể không nghe theo, thế là ngoan ngoãn đi lên căn gác sau vườn tìm vải.

Chương 18: Vấn đề giáo dục

Đồng Thuận trai, Vĩnh Hòa cung.

Mẫn Chỉ ngồi trước cửa sổ than vắn thở dài, haizz, thật là nhàm chán, ngày hôm nay sao chẳng có gì thay đổi thế này? Vô vị quá. Lẽ nào bị dính chặt lại rồi, trời âm u tới mức tuyết chẳng thể rơi? Haizz, vô vị.

Người phụ nữ vừa bước vào nhìn nhìn Mẫn Chỉ, khẽ lắc lắc đầu. Không cẩn thận lại ho một tiếng. Người đứng trước cửa sổ lập tức giật mình quay lại, vội vàng đi tới đỡ lấy người phụ nữ, khẽ chau mày, rồi nhẹ nhàng trách: "Ngạch nương, trời lạnh thế này người lại ra đây làm gì? Người sao có thể chịu đựng được?". Đỡ người phụ nữ ngồi xuống, lệnh cho cung nữ bỏ thêm than vào trong lò sưởi tay rồi đích thân đặt vào tay người phụ nữ đó, nàng ta quay đầu lại khẽ tiếng trách cứ: "Ngạch nương muốn ra ngoài, các ngươi cũng nên khuyên can mới phải, thời tiết này là thời tiết gì chứ? Hay lời của bổn Cách cách ta các ngươi nghe không lọt tai?".

Đám cung nữ thái giám lập tức quỳ xuống, một a hoàn xem chừng lớn tuổi hơn cả vội nói: "Bẩm Cách cách, Quý nhân nương nương nghe nói mấy hôm nay tâm trạng của Cách cách không được tốt nên mới nhất định đòi ra ngoài. Bọn nô tỳ khuyên rồi, nhưng…". Còn chưa nói xong, người phụ nữ đã lên tiếng: "Đừng trách bọn họ, là ta tự ra đây. Muốn trách con cứ trách ngạch nương, có được không hả? Nào, ngồi đây, nói cho ngạch nương nghe xem tại sao lại không vui?". Thông quý nhân kéo Mẫn Chỉ ngồi xuống cạnh, dịu dàng hỏi.

"Thưa ngạch nương, cũng chẳng có gì, chỉ là cảm thấy cuộc sống thật nhàm chán vô vị mà thôi." Mẫn Chỉ cúi đầu, trước mặt ngạch nương mình, nàng ta lúc nào cũng rất ngoan ngoãn dịu dàng.

"Haizz", Thông quý nhân lại thở dài, buồn buồn nói: "Ở đây có ai không thấy nhàm chán vô vị đâu?", sau đó kéo tay Mẫn Chỉ: "Mẫn Nhi, nếu thật sự thấy buồn chán quá thì đi chơi với các Cách cách khác đi. Tính Cách cách nhà Nghi nương nương, Tuyên Ngọc cách cách của phủ Thuần bối lặc cũng đều đang ở trong cung mà".

"Thôi ạ, thế lại càng chán hơn." Hứ hứ, lúc nào cũng phải uốn éo dịu dàng, lại so y phục, trang sức… đúng là vô vị.

“Con cũng thật là, haizz” Thông quý nhân cúi đầu cụp mắt, nếu trách chỉ trách con bà số mệnh chẳng ra gì, Mẫn Nhi lại chẳng có tỷ đệ thân thích. Bản thân bà sớm đã bị thất sủng, Hoàng thượng cũng chẳng quan tâm tới Mẫn Nhi, giờ Mẫn Nhi đã hai mươi mốt tuổi, nhưng vẫn chưa được chỉ hôn cho ai. Những Cách cách khác thì sớm đã gả đi cả rồi.

“Ngạch nương, người đừng thở dài nữa. Tự con sẽ biết tìm niềm vui cho mình. Chỉ là mấy hôm nay con nhớ tới một người bạn mà thôi.” Mẫn Chỉ nói qua quýt, nàng sợ nhất là ngạch nương cứ vơ hết trách nhiệm lên người rồi than thân trách phận.

“Bạn?” Thông quý nhân ngẩng đầu lên, “Sao chưa nghe thấy con nhắc đến bao giờ? Là con gái nhà ai?”

“Không phải con gái, là Cách cách của Tứ ca, đang ở biệt viện phía Tây ngoại thành. Lần trước con tới đó chơi nên vô tình gặp.” Mẫn Chỉ nhớ tới nguyên nhân hai người họ gặp nhau, bất giác mỉm cười.

“Ồ, Cách cách của Tứ a ca, sao nàng ta lại ở biệt viện mà không ở trong phủ?”, Thông quý nhân hỏi.

“Ở đó tốt biết bao, cũng chẳng bị ai quản”, Mẫn Chỉ khẽ đáp.

“Xem ra vị Cách cách này rất tự do tự tại nhỉ, tuổi còn trẻ mà đã nghĩ thông được như thế”, Thông quý nhân vẩn vơ nói.

“Tỷ ta? Tự tại? Hứ, con thấy là nhát gan thì đúng hơn. Có điều tỷ ta rất thú vị”, Mẫn Chỉ nói.

“Thú vị? Như thế nào?” Thông quý nhân cảm thấy rất hứng thú với vị Cách cách mà con gái mình nhắc đến.

“Tỷ ta đặt tên cho chó là ‘Chiêu Tài’, ‘Tiến Bảo’, ‘Cung Hỉ’, ‘Phát Tài’”, Mẫn Chỉ mím môi nói, “Một lần tỷ ta có thể ăn hết cả đĩa cam, ngủ trưa mà ngủ hết cả buổi chiều. Tỷ ta còn thường xuyên chơi đùa với Tiểu Khuynh Thành tới tận nửa đêm canh ba cũng chưa ngủ”.

“Tiểu Khuynh Thành?”, Thông quý nhân băn khoăn nhắc lại.

“Ồ, Tiểu Khuynh Thành là con gái của tỷ ta. Tiểu nha đầu này cũng rất thú vị, giống hệt ngạch nương của nó”, Mẫn Chỉ giải thích.

“Sao Tứ ca con lại đặt cho Tiểu cách cách một cái tên như thế? Thật khác lạ”, Thông quý nhân nói.

“Ai biết được chứ, lần sau con sẽ hỏi xem.” Mẫn Chỉ cũng băn khoăn. Theo lý, một người cổ lỗ như Tứ ca sao có thể đặt tên kiểu đó cho Tiểu cách cách chứ. Nhan Tử La mới là người có thể làm việc ấy, lẽ nào… Mẫn Chỉ tự nghĩ rồi tự phủ nhận, Tứ ca không phải đến cái tên cũng không chịu đặt cho con đấy chứ?

“Ta thấy con lại muốn đến biệt viện ở ngoại ô chơi rồi phải không?”, Thông quý nhân cười hỏi.

“Vẫn là ngạch nương hiểu con nhất. Nhan Tử La nói sẽ tổ chức sinh nhật cho con.” Mẫn Chỉ rót trà dâng ngạch nương.

“Thì ra là mơ tưởng tới quà của người ta! Được rồi, nếu ở trong cung khiến con chán chường đến thế thì qua đó đi. Có điều đừng gây thêm phiền phức cho người ta đấy. Nói gì thì nói cũng là ở trong phủ của Tứ ca con.” Thông quý nhân ý tứ muốn nhắc nhở con gái rằng, nếu không muốn bị sự lạnh lùng của Tứ ca ép chết thì đừng làm loạn thêm nữa.

“Đa tạ ngạch nương!” Mẫn Chỉ vui mừng ôm chầm lấy Thông quý nhân.

“Được rồi được rồi, lúc nào cũng ngọt lịm như thế. Có điều Mẫn Nhi, phải nhớ tháng sau là lễ vạn thọ của Hoàng a ma con, đừng quên đấy”, Thông quý nhân dặn dò.

“Vâng, con nhớ rồi. Ngạch nương, người cũng phải bảo trọng nhé.” Mẫn Chỉ vui vẻ hào hứng nói, sau đó dặn dò đám cung nữ sắp xếp một ít y phục, đồ dùng.

Thông quý nhân nhìn bộ dạng vui sướng của con gái, vẫn khẽ chau mày.

Nhan Tử La nhìn những chiếc áo màu sắc sặc sỡ, thỏa mãn vươn vai một cái. Đang vươn vai tới trạng thái dễ chịu nhất thì cảm thấy như có một cơn gió lướt qua, vội vàng mở mắt thì nhìn thấy Mẫn Chỉ đã đứng ở cửa.

“Phiền cô lần sau trước khi vào thì gõ cửa đánh tiếng, vừa mở mắt ra đã thấy một người lù lù đứng trước mặt mình thật đáng sợ, người mà dọa người sẽ dọa chết người đấy, tiểu Mẫn Mẫn. Có điều, cô đã luyện được cách đạp gió cưỡi mây từ bao giờ thế? Đi mà không gây ra tiếng động nào cả?” Nhan Tử La tiếp tục vươn vai, có vẻ như vươn hơi quá đà.

“Không làm chuyện khuất tất, không sợ quỷ gọi cửa.” Mẫn Chỉ lạnh lùng nói, rồi tự ý ngồi xuống ghế, kéo gối ra tựa, trong phòng thật ấm áp.

“Cô cũng thừa nhận mình là quỷ rồi, coi như tôi xui xẻo, muốn dọa chết người thì cứ dọa đi.” Nhan Tử La vươn vai xong lại quay sang bóp bóp vai.

“Đó là cái gì?” Ánh mắt Mẫn Chỉ dừng lại trong đám hỗn độn màu mè kia, một đống mà tạm thời được gọi là “y phục”

“Nếu cô đã kịp tới đây rồi, thì tôi cũng chẳng phải gói ghém nữa, cô tự chọn đi. Quà sinh nhật tặng cho cô đó”, Nhan Tử La nghiêng người trên gối nói. Thật mệt quá, cánh tay sắp gẫy rồi, mắt cũng mờ tịt, đầu ngón tay thì sắp bị đâm nát tới nơi.

“Nhưng tỷ đã làm xong đâu?”, Mẫn Chỉ quét mắt qua một lượt nói. Không sai, cái nào cũng chưa hoàn chỉnh.

“Thật không ngờ, một Cách cách Đại Thanh như cô mà cũng chẳng biết thưởng thức như thế.” Nhan Tử La “hự” một tiếng ngồi bật dậy, cầm một cái lên giơ ra trước mặt Mẫn Chỉ, “Nhìn kĩ đi, chỗ này có quai, độ dài tới đây. Có chỗ nào là chưa xong?”.

“Nhưng thứ mà tỷ may mặc thế nào?”, Mẫn Chỉ nghi ngờ hỏi. Mặc thứ này vào có khác gì không mặc đâu?

“Khi nào đi ngủ thì mặc. Nào nào nào, đứng dậy, tôi dạy cô.”

Nhan Tử La sốt sắng muốn Mẫn Chỉ mặc thử. Hoàn toàn quên mất rằng trời mùa đông lạnh thế này không thích hợp cho việc ăn mặc hở hang.

“Không cần dạy, tỷ mặc thử vào người cho ta nhìn là biết thôi”, Mẫn Chỉ phản kháng. Đùa à, muốn ta mặc sao?

“Thôi được.” Vừa nói xong, Nhan Tử La lập tức nhận ra, “Hay là thôi đi, đây là đồ mặc mùa hè, đến lúc ấy sẽ mặc thử cho cô xem. Giờ cứ chọn hai chiếc mà mình thích, số còn lại tôi phải tặng người khác nữa”. Nhan Tử La đặt chiếc áo ngủ xuống, lại nghiêng đầu dựa vào gối.

“Cái nào cũng được.” Mẫn Chỉ không nhiệt tình lắm.

“Sao có thể cái nào cũng được, tôi phải vất vả mất mấy ngày mới làm xong đấy, cô nhìn đi.” Nhan Tử La chìa tay ra, “Cô xem tay thì bị kim đâm, mắt cũng đỏ ngầu đây này. Tôi vất vả như thế, mà cô lại nói cái nào cũng được? Thật chẳng biết điều gì cả”.

Nhìn những ngón tay đang khua khua trước mặt mình, Mẫn Chỉ bật cười, “Được rồi, ta chọn là được chứ gì? Mau thu tay của tỷ lại đi”.

Nhan Tử La thu tay về, nghiêng đầu nhìn Mẫn Chỉ chọn áo.

“Cũng giống nhau cả mà!”, Mẫn Chỉ nói.

“Giống nhau? Rõ ràng là rất khác nhau đấy. Cô xem, cái này, hai dây hơi nhỏ, phần dưới khác ôm. Chiếc áo hai dây màu đen này lại hơi thô, phần dưới khác dài, trông rộng rãi hơn. Còn cả cái này, cái này là nâng ngực…”

“Được rồi, lấy hai cái tỷ đang cầm đi!”, Mẫn Chỉ nói. Căn bản chẳng thấy có gì khác biệt.

“Ha ha, Tiểu Mẫn Mẫn, cô cũng có mắt nhìn đồ đấy, hai cái này rất gợi cảm.” Nhan Tử La cười khúc khích.

“Cái gì cảm? Không lấy cái màu đen, đổi cái màu hồng đi”, Mận Chỉ nói, mặt tối sầm lại tỏ vẻ không vui.

“Được rồi được rồi, cho cô, cô tự gấp đi.” Nhan Tử La ném hai chiếc về phía Mẫn Chỉ.

“Nha đầu đâu?” Mẫn Chỉ hỏi.

“Đi chơi với Chiêu Tài, Tiến Bảo, Cung Hỉ, Phát Tài rồi. Nha đầu chết tiệt đó sắp không thèm nhận tôi là mẹ nữa rồi”, Nhan Tử La nheo mắt nói.

“Ha ha, bị so sánh với chó cảm giác thế nào? Trước kia đã nói với tỷ đừng có nuôi rồi mà”, Mẫn Chỉ cười hỏi.

“Cảm giác rất tuyệt, nó hành hạ lũ chó vẫn còn hơn là hành hạ tôi.” Lời vừa dứt, một bóng người nhỏ bé đã lao vào, ra sức trèo lên sập, bò vào lòng Nhan Tử La: “Mẹ! Đói!”.

“Đói? Đi mà hỏi Cung Hỉ, Phát Tài chứ?” Nhan Tử La bẹo bẹo cái má nhỏ xinh của Bảo bối, “Lại chạy đi chơi tận đâu không biết? Nhìn xem bị lạnh cóng cả rồi”.

“Trên băng ạ!”, Khuynh Thành ôm cổ mẹ lười biếng đáp.

“Nha đầu này, không phải đã nói với con không được chơi trên băng sao? Coi lời mẹ là không khí hả?” Nàng tức giận trừng mắt nhìn đứa con gái đang nằm co ro trong lòng mình, “Mau ra góc sập ngồi xuống cho ta, buổi tối không được ăn cơm”. Nhan Tử La túm lấy con gái đặt xuống góc sập.

“Mẹ…” Tiểu cách cách kéo dài giọng, trong giọng nói đã bắt đầu có chút nghẹn ngào.

“Đừng có kéo dài giọng ra với ta, ngồi cho nghiêm túc.” Nhan Tử La lại nằm xuống, con nhóc này không biết là giống ai, to gan lắm, xem ra thật sự nên ném cho cha nó đóng băng nó đi.

Mẫn Chỉ nhìn Nhan Tử La động tác dứt khoát, tay chân nhanh nhẹn ném Khuynh Thành ra góc sập, rồi lại lưu loát nói ra những lời trừng phạt khiến

nàng ta phải sững lại. Đây là mẹ đẻ hay mẹ kế vậy? Nàng ta liếc nhìn Nhan Tử La với ánh mắt không tán đồng. Nhan Tử La bĩu bĩu môi rồi ngủ mất.

Đến giờ cơm tối, đám a hoàn bày xong bát đũa, Nhan Tử La rửa tay rồi ngồi xuống bàn, Mẫn Chỉ lại nhìn cái bóng nhỏ nhắn rất nghiêm túc của Khuynh Thành. Nhan Tử La gọi nàng ta: "Tiểu Mẫn Mẫn, ăn cơm thôi, sắp nguội cả rồi". Mẫn Chỉ ngồi xuống bàn, khẽ hỏi: "Thật không cho ăn sao?"

"Đương nhiên. Nói lời phải giữ lời." Nhan Tử La cầm bát đũa lên bắt đầu chầm chầm nhai cơm.

"Tỷ không sợ nó bị đói à? Hơn nữa, đã ngồi lâu như thế, cũng tạm được rồi mà?" Mẫn Chỉ thật sự không hiểu, một Cách cách phạm lỗi còn có thể coi là phạm lỗi sao?

"Không phạt nó, nó sẽ mãi bướng bỉnh không nghe lời, đến khi lớn rồi thì phải làm sao. Tôi làm thế là vì muốn tốt cho nó thôi." Nói thì nói thế, nhưng ánh mắt vẫn liếc về phía bóng lưng đang ngồi thẳng ở góc sập, tính khí này của nó cũng không biết là giống ai, không giống nàng gì cả. Ha ha, nhất định là giống cha nó. Vậy cũng may, trở thành một Cách cách không được người khác yêu quý, nguyên nhân không phải xuất phát từ nàng, ai bảo nó có một người cha như thế chứ.

"Nhưng…", Mẫn Chỉ vẫn còn định nói tiếp.

"Còn không ăn là cơm canh nguội đấy", Nhan Tử La tiếp lời.

Bóng lưng ngồi nơi góc sập vẫn không động đậy.

Chương 19: Lễ hội điêu khắc

"Buồn chán quá!" Hai mẹ con Nhan Tử La nằm bò trước cửa sổ nhìn bầu trời, thỉnh thoảng lại đưa tay lên chọc thủng giấy dán tường ở cánh cửa.

"Hai người thôi ngay cho ta!" Mẫn Chỉ lắc lắc đầu, "Còn chọc thủng giấy nữa, các người muốn bị lạnh chết hả?"

"Ồ!" Hai mẹ con nàng lại vội vàng quay người ngồi dựa vào bục của sổ, so vai ngồi đó, bộ dáng chán chường không có chút tinh thần nào. Còn Mẫn Chỉ đang chơi với hai con chó nhỏ Chiêu Tài, Tiến Bảo rất vui vẻ.

"Hai người thật chẳng kiên trì gì cả, không phải chính hai mẹ con vừa khóc vừa gào đòi nuôi chó sao?" Hơn nữa, mấy con chó này quá đáng yêu.

"Đúng là muốn nuôi, nhưng cũng không nói là nuôi cả đời mà." Nhan Tử La buồn buồn nói. Xem ra trở thành tiểu thư quyền quý rồi cũng vẫn không sửa được cái tính hay lam hay làm. Nhìn xem, nàng đã xuyên không hơn hai năm rồi, nhưng vẫn chưa thể hoàn toàn biến mình thành con mọt gạo hưởng thụ cuộc sống giàu sang phú quý của xã hội Phong kiến hủ bại. Xem ra là người có học cũng chẳng tốt đẹp gì, nếu như nàng chỉ là kẻ mù chữ xuyên không tới đây, cũng có thể bây giờ đã sống tốt hơn nhiều rồi, đáng tiếc…

Lại vài ngày nữa trôi qua.

Hai mẹ con Nhan Tử La nằm bò trên bàn thỉnh thoảng lại lấy ngón tay vạch lên mặt bàn. Phía đối diện, Mẫn Chỉ cũng thỉnh thoảng lấy ngón tay vạch lên mặt bàn, thật vô vị.

Bách Hợp bất lực thở dài, nhìn nhìn mặt bàn bằng gỗ dụ, không chừng gỗ cũng không chịu nổi sự giày vò đó mất! Cái bàn đáng thương, phải ra giải cứu nó vậy: "Chủ nhân tốt bụng ơi, người cứ vạch vạch ra mặt bàn như thế, nếu bị vạch nát rồi thì sao dùng được nữa".

Đột nhiên, hai đôi mắt sáng quắc quay sang nhìn cô ta, ha ha, sao không nghĩ ra nhỉ?

"Bách Hợp, ngươi mau đi tìm mấy con dao, cái búa gì đấy cũng được, đi hỏi xem thợ mộc họ làm việc thì dùng những thứ gì?", Nhan Tử La đảo đảo mắt nói.

"Chủ nhân, người định…?" Không phải định phá hỏng luôn đấy chứ?

Haizz, có cần phải bẩm báo lại với Tứ Gia không đây.

"Lo gì chứ? Mau đi đi! Mẫn cách cách không đợi được có khi lại chẻ nó ra làm củi đun đấy!" Nhan Tử La thôi không vạch lên bàn nữa, lại dùng hai tay chống lấy cằm.

"Đùa gì vậy? Đây là đồ ở phủ Tứ gia, ta không dám đâu", Mẫn Chỉ vội nói.

"Chủ nhân…", Bách Hợp vẫn đứng im.

"Yên tâm đi, đại gia nhà các ngươi tám trăm năm cũng không đến đây một lần, có đến cũng không vào phòng này đâu, ngươi sợ gì chứ? Đi đi đi đi, nếu không ta sẽ chẻ ra làm củi thật đấy!", Nhan Tử La vẫn chống cằm nói.

Ấm ức nhìn ba vị chủ nhân từ lớn tới bé, Bách Hợp đành phải đi ra. Sợ thì sợ, nhưng sau này có bị hỏi đến thì cũng là chuyện xấu do các chủ nhân làm, mà ba vị chủ nhân này, có lẽ sẽ không đổ tội cho đám nô tỳ bọn họ đâu nhỉ.

"Khụ khụ khụ!!!", Ám Hương cầm khăn tay bịt mũi, bịt miệng chạy ra phòng ngoài. Sơ Ảnh vội vang đưa cho cô ta cốc nước, Ám Hương nhấp nhấp mấy ngụm nhỏ mới không ho nữa.

"Cái bàn đó nhà chúng ta sợ là sẽ bị hỏng mất!", Ám Hương lắc lắc đầu. Sơ Ảnh cầm phất trần phủi phủi bụi và mùn gỗ trên người Ám Hương.

"Có mỗi cái bàn bị hỏng thôi đã là may mắn lắm rồi, chỉ sợ các chủ nhân đang chơi vui lại nổi hứng…", Sơ Ảnh không dám nói tiếp, lo lắng nhìn Ám Hương.

"Hả? Không phải chứ? Cái đó…" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ám Hương khẽ nhăn lại. Liệu bọn họ có bị Tứ gia xử trảm hết không? Đáng sợ quá.

Đột nhiên bên trong truyền ra một tiếng: "Yeah!", hào hứng như sinh được A ca vậy.

Ám Hương, Sơ Ảnh, Bách Hợp sững người, lập tức đứng dậy chạy vào trong xem xét. Chỉ thấy chủ nhân của mình đang đứng trên sập, tay vẫn còn khua khua con dao. Thấy bọn họ vào, Nhan Tử La vội vàng nhiệt tình mời gọi: "Lại đây lại đây, các người, mau xem ta khắc thế nào?". Ba người nhìn Nhan Tử La khắp người dính đầy bụi và mùn gỗ, lại nhìn hai vị chủ nhân kia đang cặm cụi cắm đầu làm việc mà muốn thổ huyết. Rõ ràng là các vị chủ nhân đã biến chiếc bàn thành nơi để thi thố. Mấy a hoàn dịch dịch qua đó với vẻ bất đắc dĩ, nhìn thứ mà Nhan Tử La khắc, đây là thứ gì không biết? Lợn ư? Nhưng lợn có đáng yêu thế này hay không? Còn… còn thơm

nhau nữa? Không phải lợn? Không phải lợn thì có thể là cái gì? Nhưng chẳng ai có gan hỏi cả.

Lúc này Mẫn Chỉ cũng đã hoàn thành xong "tác phẩm" của mình, thò đầu sang nhìn nhìn, nói: "Tỷ khắc cái gì thế?"

Sau đó "á" lên một tiếng, đỏ bừng mặt nói: "Nhan Tử La, tỷ đúng là… dâm đãng".

Quả nhiên rất cổ hủ, thật không hổ là cô nương của xã hội Phong kiến! Nhan Tử La khinh miệt liếc nàng ta một cái: "Lợn thơm nhau mà cũng bị gọi là dâm đãng? Luật lệ Đại thanh đâu có quy định điều này?".

Mẫn Chỉ nhất thời không biết nói gì trừng mắt nhìn lại Nhan Tử La, sau đó quay sang Khuynh Thành, xem nha đầu này đang hào hứng khắc cái gì. Ghé đầu vào tận nơi nhìn ngắm cả nửa ngày, cuối cùng đành hỏi với giọng đầy hồ nghi: "Bảo bối, nói cho cô cô biết xem, con đang khắc cái gì?".

Khắc nốt nhát dao cuối cùng, Tiểu cách cách hài lòng thu dao về và trả lời: "Đây là ngạch nương, đây là cô cô".

"Thế còn bốn cái kia?", Nhan Tử La cũng ghé đầu lại hỏi.

"Chiêu Tài, Tiến Bảo, Cung Hỉ, Phát Tài mà." Tiểu cách cách còn chưa nói xong đã bị hai cái cốc nhẹ vào đầu.

"Con bé ngốc nghếch này, ngạch nương sao lại giống với Chiêu Tài, Tiến Bảo thế?"

"Con bé ngốc nghếch, cô cô ngươi xinh đẹp đoan chính như vậy, sao có thể giống Cung Hỉ, Phát Tài thế này?"

“Thật uổng công đã nuôi con!”

“Thật uổng công đã thương yêu con!”

“Hôm nay không được ngủ cùng ta nữa.”

“Hôm nay không được làm nũng ta nữa.”

“Hứ!!!”, cả hai cùng nói.

“Ngạch nương và cô cô ức hiếp con, không chơi với hai người nữa.”

Khuynh Thành vừa nói vừa thút thít: “Ngạch nương nói có thể khắc thứ mà mình thích, người ta thích ngạch nương và cô cô, nhưng cũng thích bốn con chó mà”.

Đột nhiên khuôn mặt hai người phụ nữ “già” sầm xuống. Đúng thế, hình như chính nàng nói. Hơn nữa nếu nhìn kỹ lại, thì cũng đẹp lắm mà. Nhìn mà xem, nó còn biết phân biệt rõ ràng ngạch nương và cô cô đứng bằng hai chân, còn bốn con chó thì đứng bằng bốn chân. Nó biết chó có đuôi còn ngạch nương và cô cô thì không có đuôi. Khả năng quan sát rất khá, rất giống những bức họa thời hiện đại, nhìn đi nhìn lại cũng thật ấm áp.

Thế là Nhan Tử La xoa xoa đầu con gái, nịnh nọt nói: “Ngạch nương nhìn nhầm rồi. Nhìn đi, ngạch nương không giống Chiêu Tài, Tiến Bảo. Khuynh Thành thật giỏi qua, khắc rất đẹp!”. Nhìn rồi vẫn thấy không cam lòng, người và chó có phần hơi giống nhau.

“Tỷ!!!”, Mẫn Chỉ thấy Nhan Tử La quay ngoắt một trăm tám mươi độ, có vẻ không phản ứng lại kịp. Người phụ nữ này chẳng phải từ trước tới giờ vẫn rất nghiêm khắc với Khuynh Thành sao? Mấy hôm trước còn vì một

chuyện nhỏ xíu mà phạt không cho nó ăn cơm. Hôm nay con bé khắc chó nhìn giống như người, chỉ thế thôi là xong sao?

"Cô cô cũng đồng ý với ngạch nương?" Quả nhiên Khuynh Thành quay sang nhìn nàng ta với đôi mắt long lanh nước, Mẫn Chỉ ngẩn người khẽ gật gật đầu.

"Khuynh Thành khắc mệt rồi phải không, để Ám Hương cô cô tắm cho con trước nhé", Nhan Tử La vuốt má Khuynh Thành nói.

"Ồ, nhưng…", Khuynh Thành ngoan ngoãn gật đầu nói.

"Nhưng gì nữa?" Nhan Tử La nhìn đôi mắt lấp lánh của con, đột nhiên có dự cảm xấu.

"Ngạch nương sai rồi thì phải phạt thế nào đây?", Khuynh Thành nhẹ nhàng hỏi. Chớp chớp đôi mắt to ngây thơ.

Giả vờ, nhất định là nó giả vờ. Nhan Tử La giận dữ nghĩ. Nha đầu chết tiệt, thù dai gớm. "Vậy Khuynh Thành nói phải làm thế nào đây?", Nhan Tử La nghiến răng hỏi.

Khuynh Thành quay người chỉ chỉ vào góc tường. Sắc mặt Nhan Tử La tối sầm lại. Mẫn Chỉ còn đang định vui mừng phát điên thì lại thấy đôi mắt long lanh của Tiểu cách cách quay sang nhìn mình, "Cô cô cũng sai rồi". Ý của nó là: Cô cô và ngạch nương của con cùng ra ngồi trong góc tường chịu phạt đi. Mẫn Chỉ như không tin nổi mở to hai mắt, giơ ngón tay chỉ chỉ vào mũi mình: "Cô cô cũng phải ngồi sao? Nhưng mấy hôm trước có phải cô cô phạt con đâu?". Mẫn Chỉ vẫn còn định phản kháng lần cuối.

"Nhưng hôm nay cô cô mắc lỗi mà!" Ý của nó là: Đừng nhiều lời nữa, mắc lỗi thì phải chịu phạt, cô cô không phạt con nhưng cũng không có

nghĩa là cô cô mắc lỗi con sẽ không phạt cô cô.

Nhìn xem Nhan Tử La dạy dỗ con gái thế nào, dám bắt nạt cả trưởng bối. Nhan Tử La lúc này chỉ chìa hai tay ra, cười hi hi nói: "Điều này chứng tỏ bảo bối nhà tôi đang thực hiện chân lý, không khuất phục trước quyền uy", sau đó cam tâm tình nguyện ra góc tường ngồi chịu phạt.

Cũng may Khuynh Thành không tàn nhẫn như mẹ mình, không phạt họ phải nhịn cơm tối.

Buổi tối, đợi Khuynh Thành ngủ say, Nhan Tử La khẽ nói với Mẫn Chỉ: "Tôi thấy, chúng ta tốt nhất là không nên tập khắc mấy thứ đó nữa, ngộ nhỡ nha đầu nhà tôi khắc linh tinh lên đồ đạc trong nhà, mà cha nó đến đây thật thì chẳng phải sẽ nguy cho tôi sao".

"Ta thấy cũng phải, ta không muốn bị xếp ngang hàng với chó nữa", Mẫn Chỉ nhắm mắt nói.

"Được, vậy cứ quyết định thế đi."

Chương 20: Cuộc chiến bột mì

Sáng sớm hôm sau, Nhan Tử La bị tiếng kêu thất thanh của Bách Hợp làm cho giật mình tỉnh dậy, mơ mơ hồ hồ mở mắt, sau đó lập tức bật dậy. "Khuynh Thành, sáng sớm con cầm cái đấy làm gì?" Không phải vậy chứ, nha đầu này vẫn còn mê trò đó sao?

“Ngạch nương, hôm nay sẽ khắc ở đâu ạ?” Ánh mắt Khuynh Thành tràn đầy hưng phấn.

Mặc dù Nhan Tử La rất muốn nói “Khắc cái mông ý”, nhưng nghĩ đi nghĩ lại tốt hơn cả là không nên làm bẩn lỗ tai của một đứa trẻ con, vì vậy, mới nhẹ nhàng, dịu dàng giải thích: “Bảo bối, hôm nay chúng ta không khắc nữa”.

“Tại sao ạ?”’, Khuynh Thành bất mãn hỏi.

“Bởi vì… là bởi vì hôm nay chúng ta phải làm bánh ga tô cho Mẫn cô cô! Bảo bối có muốn học cách làm một chiếc bánh ga tô ngon không?”, Nhan Tử La dùng lời lẽ mê hoặc.

“Có vui không ạ?” Quả nhiên thứ đầu tiên mà trẻ con quan tâm là trò đó có vui không.

“Vui lắm, còn ngon nữa”, Nhan Tử La cười tít mắt đáp.

“Con cũng muốn chơi, ngạch nương”, Tiểu cách cách hào hứng vỗ tay nói.

Ăn điểm tâm xong, ba người hùng hùng hổ hổ lao vào bếp. Bách Hợp đứng sau thầm lắc lắc đầu, xem ra cái bếp không thể qua được kiếp nạn này rồi.

Do Mẫn Chỉ và Tiểu Khuynh Thành đều lần đầu tiên vào bếp, nên xét về độ tò mò thì khỏi phải bàn, xem chỗ này một tí, ngó chỗ kia một tí.

Vì những người làm trong bếp đã bị Nhan Tử La mời ra ngoài hết, nên tất cả mọi việc nàng đều phải tự làm.

Nhan Tử La do đã có kinh nghiệm từ lần làm bánh trước, nên nhanh chóng nhóm được lò. Cảm thấy đây là một công việc hết sức đơn giản, liền để Mẫn Chỉ và Tiểu Khuynh Thành phụ trách việc tiếp củi, còn bản thân mình thì đứng bên này phụ trách nhồi bột. Sau khi thêm trứng gà, sữa vào trong bột, nàng bèn tới chỗ họ để múc nước. Lạ thật, rõ ràng nàng cho không nhiều nước lắm, sao đun lâu như vậy mà vẫn chưa sôi? Đi tới nơi, thấy Mẫn Chỉ và Khuynh Thành đang mỗi người cầm một cây củi cười hi hi đút vào lò, còn trong nồi thì không thấy động tĩnh gì cả, chỉ thấy nắp nồi hơi đỏ, cảm giác đỏ giống như khi người ta bị sốt vậy. Nhìn thấy thế nàng thoáng giật mình cảnh giác, tìm hai miếng vải lót ở quai nồi, mở nắp ra xem. Nắp vừa mở ra, một luồng hơi nóng ngùn ngụt "phụt" lên, nàng vội giật lùi về phía sau mấy bước: "Hai đứa ngốc này, mau dừng tay lại cho ta".

Mẫn Chỉ tay dúi dúi cây củi đang cháy giật mình run bắn lên, một cây củi liền bị nàng ta giật phắt lại ném ra ngoài, chẳng hiểu thế nào lại ném ngay tới chân Nhan Tử La. Nhan Tử La vội vàng nhảy lên để né. Mẫn Chỉ thấy mình gây họa, liền chạy tới ra sức thổi, nhưng cái thứ này sao không giống nến chút nào, càng thổi lại càng cháy mạnh. Kì lạ quá, lẽ nào nàng ta dùng sức chưa đủ? Thế là lại lấy hơi, phùng mang trợn má thổi, không để ý rằng Nhan Tử La đang đứng cạnh vỗ vỗ vào ngực. Thật là tạo nghiệt, tới giờ nàng vẫn còn đang nghi hoặc việc mình gọi Mẫn Chỉ vào giúp liệu có phải là một quyết định đúng đắn hay không!

"Còn thổi nữa? Muốn đốt bếp hả?" Nhan Tử La múc một gáo nước lạnh đổ xuống đất, lúc này lửa mới tắt. Nàng quay lại nhìn nhìn cái nồi, chưa hoàn toàn biến thành cục than, nhưng thấy hai kẻ kia đã đun cạn tới đáy rồi.

"Ôi? Nước đâu rồi?", lúc này Mẫn Chỉ mới nhận ra nước trong nồi đã biến mất.

"Còn mặt mũi nào mà hỏi nữa, đều bị cô đun cạn sạch rồi, xém chút nữa thì cháy cả nồi. Hứ hứ, tôi thấy hai người có năng lực để luyện thép đấy."

Nhan Tử La múc vài gáo nước lạnh đổ vào nồi, chỉ thấy trong nồi phát ra mấy tiếng "xèo xèo" và một đám khói trắng bốc lên.

"Hay quá hay quá, ngạch nương, con có thể làm lại lần nữa không?"

Khuynh Thành nhìn mẹ, cảm thấy trò này rất vui.

"Con nói gì? Bảo bối?", Nhan Tử La nghiến răng hỏi. Hai con mọt gạo phong kiến này không biết gì thì cũng thôi, gây họa lại chẳng kẻ nào kém kẻ nào. Kiếp trước nàng đã tạo nghiệt gì mà kiếp này phải gặp hai kẻ như thế chứ.

"Không… không có gì", Khuynh Thành thông minh vội vàng phủ nhận.

"Không có gì là tốt nhất. Hứ hứ, lần này mà còn đun cạn nồi nước ta sẽ ném hai người vào nồi hầm thịt ăn luôn." Nghiến răng nghiến lợi dọa dẫm một hồi, cuối cùng nàng vẫn bỏ qua bên kia nhồi nồi bột của mình. Có điều lần này nàng không dám sơ suất quá nữa, bưng thẳng nồi bột tới đứng cạnh bọn họ. Khó khăn lắm nồi nước mới sôi, hai con mọt gạo thấy Nhan Tử La nhồi bột liên tục, bất giác lại nổi hứng tò mò. Sau khi Mẫn Chỉ hứa đi hẹn lại tới ba bốn lần, Nhan Tử La mới đồng ý để hai người bọn họ tập tành làm công việc mang tính kĩ thuật này.

Nhưng, hãy nhìn xem hậu quả do quyết định của nàng mang lại.

Mẫn Chỉ và Khuynh Thành đang nắm bột chơi ném bao cát[1] , trên mặt, trên đầu, trên người hai bọn họ toàn là bột cả. Cứ thế này buổi tối mà ra ngoài đường thì sẽ dọa chết người ta mất, chẳng khác gì xác chết!

[1] Ném bao cát là một trò chơi dân gian của Trung quốc.

“Hai…”, từ “người” phía sau đó còn chưa thốt ra khỏi miệng, nắm bột mà Mẫn Chỉ ném Khuynh Thành đã bay chệch hướng trúng thẳng vào mặt Nhan Tử La. Nhan Tử La cảm thấy mặt mình như đang lên cơn động kinh, cơ mặt giật giật liên hồi. Mẫn Chỉ vừa nhìn đã biết mình gây họa lớn, lập tức hết đảo mắt sang trái lại đảo mắt qua phải, tránh không nhìn Nhan Tử La. Nhan Tử La nhếch mép lên cười cười, tay lén đưa xuống nắm nắm một cục bột, sau đó dịu dàng gọi: “Tiểu Mẫn Mẫn!”.

Nhân lúc Mẫn Chỉ ngẩng đầu lên, hô hô hay lắm, mục tiêu rất chính xác! Trước ngực Mẫn Chỉ lập tức bị ném một cục bột trắng xóa, nhìn có chút… khiến một vài vị trí nổi lên bần bật. Mẫn Chỉ cũng không chịu thua, vơ càng nhiều bột hơn để báo thù. Có thể tưởng tượng, trong bếp từng nắm bột bay vù vù qua qua lại lại thì cảnh tượng sẽ thế nào.

Loanh quanh tới tận giờ Thân buổi chiều, bánh ga tô mới ra lò. Mẫn Chỉ và Khuynh Thành sớm đã đứng quanh lò đợi từ lâu, nhưng đúng lúc bánh ga tô được lấy ra, chứng co rút trên mặt Nhan Tử La lại tái phát. Hình dạng của cái bánh này thật quá sáng tạo, nhìn thế nào cũng giống như một đống bùn được tùy tiện ném vào nồi, kết quả này không thiếu được sự tham gia của hai con người kia. Mẫn Chỉ nhìn nhìn cái bánh vui sướng đến cuống cả lên. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng ta tham gia làm bánh, hơn nữa nhìn có vẻ cũng ăn được đấy.

“Cái này phải ăn thế nào?” Mẫn Chỉ đi vòng vòng quanh cái bánh không biết phải xuống tay từ chỗ nào.

“Ăn bằng miệng, có điều còn chưa xong, phải phủ kem nữa.” Nhan Tử La bưng bát kem đã chế biến xong tới, đầu tiên phết lên một lớp khá dày, sau đó lại làm thêm vài bông hoa. Nàng quay sang nhìn nhìn Mẫn Chỉ.

“Tiểu Mẫn Mẫn, cô nói xem phía trên nên viết chữ gì?”

“Còn phải viết chữ nữa à? Như vậy chẳng phải làm bẩn bánh hay sao?”, thứ đẹp đẽ thế này còn chưa ăn đã làm bẩn rồi thì lãng phí quá.

“Cô thật là…” Đầu óc kiểu gì vậy? Mấy chữ đằng sau đó nàng không dám nói. “Dùng kem để viết chữ, không phải bút. Cô có muốn dùng bút thì tôi cũng không chịu”, Nhan Tử La nói.

“Thế sao không nói sớm? Viết gì nhỉ? Ta cũng chẳng biết nữa, tùy tỷ vậy!”, Mẫn Chỉ gãi gãi đầu đáp, những sinh nhật trước chỉ ăn và nhận quà, không nhìn xem bên trên viết cái gì.

“Ồ, vậy thì viết chúc mừng sinh nhật nhé.” Nhan Tử La bắt đầu vung tay viết: “Lợn, sinh nhật vui vẻ”, lập tức gây ra một cơn cuồng phong từ Mẫn Chỉ.

Khó khăn lắm cái bánh ga tô mới tạm gọi là hoàn thiện. Mẫn Chỉ và Khuynh Thành ngồi nhìn chiếc bánh chảy cả nước miếng. Nhan Tử La lấy ra hai chiếc nến nhỏ còn thừa lại từ lần trước cắm lên trên rồi châm lửa. Thấy ánh mắt kì quái của Mẫn Chỉ đang nhìn mình, Khuynh Thành nhanh nhảu nói: “Thổi tắt nến là có thể ăn rồi, cô cô, cô cô mau thổi đi!”.

Tiểu nha đầu có vẻ rất sốt sắng. Mẫn Chỉ đang phùng mang trợn má chuẩn bị thổi, liền bị Nhan Tử La vỗ cho một cái vào mặt.

“Phải ước ba điều đã”, Nhan Tử La chậm rãi nói

“Ước? Ở đây?”, Mẫn Chỉ lo lắng hỏi. Muốn ước điều gì chẳng phải phải thành tâm lên chùa hoặc miếu thắp hương mới được sao?

“Đương nhiên là ở đây, hôm nay là sinh nhật cô nên sẽ linh nghiệm lắm đấy. Nhớ là phải ước những điều mà cô muốn thành hiện thực nhất ấy. Hơn

nữa còn không được phép nói ra miệng. Thế đã nghĩ ra phải ước gì chưa?”, Nhan Tử La hỏi.

“Ồ” Mẫn Chỉ nhắm mắt vào, chắp tay trước ngọn nến, một lúc sau thì mở mắt và thổi phù một cái, nến tắt.

“Hi hi, ước gì thế?”, Nhan Tử La gian xảo hỏi.

“Không nói với tỷ.” Mẫn Chỉ nhìn cái bánh, “Giờ thì ăn được chưa?”.

“Không nói tôi cũng biết, có phải ước được một lang quân như ý không?”, Nhan Tử La cầm dao nói, chỉ thấy sống lưng Mẫn Chỉ hơi cứng lên. Nhan Tử La liền nhét dao vào tay nàng ta. “Làm gì?”, Mẫn Chỉ ngơ ngẩn hỏi.

“Cắt bánh đi, không phải cô cho rằng dùng tay để ăn đấy chứ?”, Nhan Tử La chầm chậm nói.

“Ồ, nhưng phải cắt thế nào?”, Mẫn Chỉ lại hỏi tiếp.

“Hả? Tùy cô thôi.” Cắt thế nào? Cái này mà cũng phải hỏi? Nhan Tử La thầm nghĩ. Nhưng khi nàng nhìn Mẫn Chỉ cắt chiếc bánh theo hình chữ “Tỉnh”[2], nàng liền có cảm giác muốn khóc, sao mình lại không bảo nàng ta là phải chia theo hình cái quạt nhỉ? Thật là buồn, lần đầu tiên nàng ăn một miếng bánh sinh nhật có hình dạng không giống… chuẩn.

[2] Chữ “Tỉnh” (井):, có nghĩa là cái giếng.

Mẫn Chỉ vụng về đặt bánh ga tô vào trong những chiếc đĩa đã được chuẩn bị sẵn rồi đưa cho Nhan Tử La và Khuynh Thành. Nàng ta cắn mạnh một miếng, trợn tròn mắt… Ngon quá!

Thấy bộ dạng ăn uống ngon lành đầy hạnh phúc của Mẫn Chỉ, lại nhìn cái đầu sắp vùi vào chiếc bánh đến nơi của con gái, Nhan Tử La đột nhiên nảy ra ý định muốn bốc một ít bánh kem bôi lên mặt Mẫn Chỉ.

"Ối" Mẫn Chỉ còn chưa rảnh miệng để nói chuyện, "Tỷ làm gì thế?"

"Thế này mới giống chúc mừng sinh nhật!" Nhan Tử La chầm chậm ăn bánh, không nhìn thấy bảo bối nhà mình đang len lén trèo lên ghế, thế là… Nhan Tử La không thể kêu oan khi bị cô con gái hư hỏng "ăn cây táo rào cây sung" biến mình thành… mặt trắng.

Hai người phụ nữ nhìn tiểu nha đầu đang cười đắc ý, mỗi người bốc một bốc bánh kem bôi lên mặt tiểu nha đầu, rồi quay sang nhìn nhau kẻ nào kẻ nấy cũng đều mặt trắng cả. Ba người bắt đầu chơi đùa vui vẻ, cuối cùng cầm cả chiếc bánh đuổi nhau, không còn bôi lên mặt nữa mà y phục, đầu tóc đều có cả.

Mấy người bọn họ đang chơi hết sức vui vẻ, hoàn toàn không để ý thấy một sư huynh đẹp trai đang đứng sững ở cửa như một bức tượng điêu khắc.

Chương 21: Thuyết phục kết hôn

Bách Hợp đi theo sau vị sư huynh đẹp trai, đang băn khoăn sao chàng ta vẫn chưa bước vào, không phải nói tới tìm Mẫn cách cách ư? Lẽ nào Cách cách không có trong đó? Nhưng rõ ràng tiếng cười bên trong vọng ra là của Cách cách mà. Nếu Cách cách thực sự không có ở trong đó thì chàng ta cũng không thể đứng chắn mãi ở cửa như vậy chứ? Trời lạnh thế này… Cô ta liếc mắt nhìn tùy tùng đi theo vị sư huynh đẹp trai, người tùy tùng đó rõ

ràng không thể từ chối được sự thỉnh cầu của mĩ nữ, lập tức khom người gọi: "A ca!". Tiếng gọi đó không chỉ khiến sư huynh đẹp trai giật mình bừng tỉnh, mà cả ba vị Cách cách bên trong cũng đứng sững lại, đờ người như khúc gỗ.

Nhan Tử La nghĩ: Trẻ trung, đẹp trai, không làm minh tinh thì quá phí. Nhìn xem, mày cong lưỡi mác, mũi cao thẳng, mắt trong veo như sóng nước mùa thu… nghe cứ như tả phụ nữ vậy, nhưng cũng xin lượng thứ cho vốn từ nghèo nàn của nàng, tiểu tử này quả thật là rất đẹp trai! Lại quan sát kĩ từ trên xuống dưới một lượt nữa, Nhan Tử La mới nghĩ đến một vấn đề quan trọng: Sư huynh đẹp trai này là ai? Tên tùy tùng kia gọi hắn là "A ca", xem ra lại là một vị chủ nhân không nên dây vào rồi.

Còn đang mải nghĩ, Mẫn Chỉ đã hỏi: "Thập tứ đệ, đệ sao lại tới đây?"

Thì ra là Thập tứ a ca, trong rất nhiều những tác phẩm xuyên không đều miêu tả hắn giống như một đứa trẻ, xem ra cũng khá chính xác. Lẽ nào các tác giả đó đã viết sau khi xuyên không quay về? Hô hô, thế chẳng phải chính là nói nàng cũng có khả năng được quay lại thời đại của mình, viết tiểu thuyết bán kiếm tiền hay sao? Đang suy nghĩ miên man, Thập tứ a ca đằng hắng giọng nói: "Ồ, Mẫn tỷ, là Hoàng a ma sai đệ mang quà mừng sinh nhật tới cho tỷ. Quà của những nương nương, ca ca khác đều đã mang tới cung của Quý nhân nương nương rồi".

Mẫn Chỉ gật gật đầu: "Làm phiền Thập tứ đệ rồi". Thập tứ a ca là đứa con trai được Đức phi nương nương sủng ái nhất, cũng là vị A ca khá được Hoàng a ma yêu thương, nhưng hắn không bao giờ cậy quyền thế mà ức hiếp bắt nạt người khác, còn tỏ ra rất tôn trọng vị tỷ tỷ là nàng ta. Chỉ có điều… cũng chỉ là tôn trọng mà thôi, hoàn toàn không có thân thiết, gần gũi.

“Mẫn tỷ tỷ, các tỷ đang chúc mừng?” Cái mũi mẫn cảm của Thập tứ a ca đã ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào.

“Hả! Đúng thế, đệ có muốn ăn một miếng không? Đây là Nhan Nhan làm cho ta”, Mẫn Chỉ nói.

“Sao? Được chứ được chứ, vậy tiểu đệ không khách khí nữa.” Hắn thực sự đã không khách khí đi thẳng vào trong đặt mông ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn và bắt đầu ăn. Nhìn thấy chiếc bánh ga tô trong nháy mắt đã bị tên “háu ăn” này ăn hết veo chỉ còn lại một miếng nhỏ xíu, Mẫn Chỉ lòng thắt lại, có lẽ thành quả bận rộn cả ngày của họ sẽ được vị A ca này giải quyết gọn nhẹ trong vòng một phần tư canh giờ.

Nuốt nốt miếng bánh cuối cùng, Dận Trinh mới ngại ngùng nói: “Sao ta lại ăn hết thế này?”

“Không sao, dù sao làm ra cũng để ăn mà.” Mẫn Chỉ đau lòng nói. Không được, để hôm khác phải yêu cầu Nhan Nhan làm cho nàng ta một cái khác, nàng ta còn chưa ăn đủ. Nhưng đột nhiên nàng ta nghĩ tới một vấn đề: “Thập tứ đệ, Hoàng a ma còn có ý chỉ gì không?”

Dận Trinh cúi đầu, “Hoàng a ma lệnh cho Mẫn tỷ tỷ phải lập tức hồi cung”.

“Hoàng a ma… giận sao?”, Mẫn Chỉ thận trọng hỏi. Thật không ngờ, Hoàng a ma đột nhiên lại nhớ ra mình còn có một người con gái là nàng ta, không biết là phúc hay là họa nữa.

“Mẫn tỷ yên tâm, Hoàng a ma không giận. Chỉ dặn dò tỷ nhanh chóng hồi cung.” Dận Trinh không nói cho Mẫn Chỉ biết Hoàng a ma yêu cầu nàng ta về cung là vì chuyện liên hôn với Mông Cổ.

“Ta biết rồi, đệ hãy thay ta hồi bẩm Hoàng a ma, ta sẽ nhanh chóng quay về”, Mẫn Chỉ cúi đầu đáp.

Dận Trinh cũng không ở lại lâu, đứng dậy nhìn hai con mèo hoa một lớn một bé sắp không rõ mặt nữa, cười hỏi: “Vị này chắc là Tứ tẩu phải không?”.

“Thập tứ gia không cần phải gọi thế, tôi không dám nhận. Chỉ cần gọi tôi là Nhan Tử La được rồi”, Nhan Tử La đáp. Đến trắc phúc tấn cũng còn không phải, sao dám để vị A ca tôi quý này gọi mình là Tứ tẩu chứ? Hơn nữa, người ta gọi thì gọi nhưng trong lòng chắc sẽ cười vì nàng không biết cao thấp trên dưới.

“Được”, Dận Trinh khẽ mỉm cười gật đầu, nhìn Tiểu Khuynh Thành, lại cúi người xuống hỏi: “Con tên là gì? Ta là Thập tứ thúc của con đấy”.

“Khuynh Thành”, Khuynh Thành đáp gọn lỏn.

Nhan Tử La thấy sắc mặt Thập tứ thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, nàng thầm bĩu môi, ai quy định người nào tên Khuynh Thành cũng phải là mĩ nữ chứ? Nàng còn muốn đặt tên cho chó là Tần Hoàng, Hán Vũ, Đường Tống, Tống Tổ đây. Nhưng đương nhiên, giờ còn ở xã hội Phong kiến này, dù có một trăm cái đầu nàng cũng không dám.

“Ngoan quá, Khuynh Thành.” Dận Trinh đứng thẳng người dậy, “Vậy đệ về trước, đệ sẽ bẩm báo lại với Hoàng thượng như lời Mẫn tỷ nói. Cáo từ”, nói rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

Để lại Mẫn Chỉ trong lòng tràn ngập ưu phiền.

Ban đêm, Mẫn Chỉ không ngủ được, lăn qua trở lại. Chỉ nghe thấy Nhan Tử La khẽ hỏi: “Sao thế? Không ngủ được à? Nghĩ gì phải không?”.

Mẫn Chỉ ngồi bật dậy: "Không có gì, chỉ là đang nghĩ tại sao Hoàng a ma lại đột nhiên nhớ ra ta thôi". Không đợi Nhan Tử La nói, Mẫn Chỉ lại bắt đầu lẩm bẩm một mình, "Hồi còn nhỏ, khi mà ngạch nương ta còn được sủng ái, Hoàng a ma thường xuyên đến Đồng Thuận trai, thường bế ta đặt lên đùi, còn bón cơm cho ta ăn, bóc hạt dẻ cho ta nữa. Khi ấy ta cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng chẳng được mấy năm, ngạch nương ta thất sủng. Từ đó về sau ta chỉ có thể đứng nhìn Hoàng a ma từ xa, ánh mắt người không bao giờ liếc nhìn ta và ngạch nương ta nữa. Ngạch nương thường vì chuyện này mà âm thầm rơi lệ. Ta biết, bà cho rằng vì bà nên Hoàng a ma mới lạnh nhạt với ta, bà lo ta sẽ trở thành một cô gái chết già trong cung. Gần đây bà còn khóc nhiều hơn. Có điều, giờ thì hay rồi, Hoàng a ma đã nhớ tới người con gái quá lứa lỡ thì là ta. Ngạch nương cuối cùng cũng không cần phải đau buồn nữa".

"Mẫn Mẫn", Nhan Tử La khẽ gọi, lại thêm một đứa trẻ bất hạnh.

"Có biết tại sao Hoàng a ma nhớ tới ta không? Vì chuyện liên hôn. Giờ trong cung mặc dù có bốn công chúa đang ở độ tuổi thích hợp, nhưng Hạm Chỉ và Quân Chỉ là do Mẫn phi nương nương sinh, Hoàng a ma nhất định không nỡ gả họ đi xa. Kỳ Chân mặc dù là do Viên quý nhân sinh, nhưng so với ngạch nương ta, Viên quý nhân vẫn được yêu thương hơn nhiều. Huống hồ, Kỳ Chân tuổi còn nhỏ, vì vậy, người duy nhất thích hợp để bị gả đi tận Mông Cổ chỉ còn lại ta mà thôi. Hứ, thật tức cười."

"Haizz, nói với tỷ những điều đó để làm gì chứ, ý chỉ của Hoàng a ma từ xưa tới nay chưa có ai dám không theo. Ha ha, có thể năm nay ta sẽ bị gả tới Mông Cổ, không còn được gặp lại hai mẹ con tỷ nữa." Mẫn Chỉ thờ dài, "Ngủ thôi".

Nhưng Nhan Tử La biết nàng ta không thể ngủ được. Quả nhiên, sáng sớm hôm sau, hai mắt thâm sì của Mẫn Chỉ đã tiết lộ hết bí mật. Lặng lẽ ăn

xong bữa sang, Mẫn Chỉ cố tỏ ra vui vẻ cười nói với Nhan Tử la. Một lúc lâu sau, Nhan Tử La đột nhiên buột ra một câu: "Không muốn cười thì đừng cười, sao phải thể hiện cho người khác nhìn còn mình thì chịu ấm ức?"

Khóe miệng Mẫn Chỉ khẽ giật giật, cúi đầu im lặng không nói.

"Chẳng phải cũng là lấy chồng sao, có gì khó khăn vậy? Tôi cũng chẳng đang sống cuộc sống như thế đấy ư. Bảo bối ba tuổi rồi mà còn chưa được gặp cha nó lần nào. Cô không muốn bị gả đi xa, nhưng cô đã từng nghĩ chưa, cho dù Hoàng a ma có gả cô cho các công tôn quý tử trong kinh thành, thì cô có chắc chắn mình sẽ hạnh phúc không? Cứ nhìn các huynh đệ và những vị công tử khác xung quanh cô xem, có ai không năm thê bảy thiếp? Ngoài năm thê bảy thiếp chính thức ra, còn có vô số những hồng nhan tri kỉ bên ngoài. Thân là phụ nữ sinh ra ở xã hội này vốn đã không có sự lựa chọn rồi, huống hồ cô lại còn là công chúa Đại Thanh, trách nhiệm quốc gia mà cô phải gánh vác trên vai lớn hơn chúng tôi nhiều. Có điều, đây cũng là may mắn của cô, ít nhất điều đó còn chứng tỏ rằng cô rất quan trọng, có thể nhờ sự tồn tại của cô mà khói lửa nơi biên tái sẽ được dập tắt, bách tính không còn phải chịu cảnh lầm than nữa. Tôi biết, trong lòng cô đang rất oán hận Hoàng thượng, nhưng cô hãy thử đặt mình vào địa vị của người mà nghĩ xem, trong thiên hạ có ai phải ở trong hoàn cảnh bất đắc dĩ hơn Hoàng thượng chứ? Cô cho rằng người thật sự muốn đem các con gái mình gả ra tít biên ải xa xôi để thực hiện việc liên hôn sao? Sao người có thể không đau lòng, không thương xót các cô chứ? Nhưng ngoài là Hoàng a ma của các cô ra, người còn là chỗ dựa của bách tính muôn dân. Dựa vào việc liên hôn để bảo vệ con dân của mình là tình yêu bao la trong lòng Hoàng thượng dành cho họ. Cô có hiểu không?" Nhan Tử La nhìn Mẫn Chỉ chăm chăm, Mẫn Chỉ không dám ngẩng đầu lên.

"Nếu đã không thể thay đổi số mệnh, thì chỉ còn cách chấp nhận nó thôi. Đây cũng là số mệnh của cô."

“Ta biết rồi.” Mẫn Chỉ ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. “Ta lớn thế này rồi mà còn chưa từng được thấy cuộc sống của bách tính nhân gian, có thể sau này cũng không bao giờ còn được thấy nữa”.

“Chuyện đó có gì là khó, dù sao Hoàng thượng cũng không nói cô sẽ lập tức bị gả đi, cô vẫn còn thời gian đi thăm thú cuộc sống của bách tính trong kinh thành. Có điều nhất định phải mang tôi theo đấy, tôi cũng chưa được thấy bao giờ.” Nhan Tử La cũng rất muốn được thấy.

“Chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay chúng ta đi luôn nhé?”, đột nhiên Mẫn Chỉ quay sang nhìn Nhan Tử La hỏi.

“Được! Nhưng giờ chúng ta đang ở ngoại thành phía Tây, ngồi xe ngựa đến kinh thành chắc tối mất”, Nhan Tử La lo lắng nói.

“Thế thì cưỡi ngựa!”, Mẫn Chỉ đứng dậy.

“Nhưng… nhưng tôi không biết cưỡi ngựa”, Nhan Tử La lí nhí nói.

“Tỷ… mà lại không biết cưỡi ngựa? Thôi, ta và tỷ cùng cưỡi một con!” Mẫn Chỉ lắc lắc đầu, đúng là quá ngốc mà, là con gái người Mãn mà không biết cưỡi ngựa.

“Lắc đầu gì chứ? Không biết cưỡi ngựa mất mặt lắm sao?”, Nhan Tử La bĩu bĩu môi, tới gần bên sập xỏ giầy.

“Cái đó… chúng ta phải mang theo những gì?”, Mẫn Chỉ hỏi.

“Tiền! Chưa từng nghe câu ‘một quan tiền có thể bức chết anh hùng hảo hán’ hay sao? Đây là kinh thành, không có tiền thì đi một bước cũng khó.”

Đi giày xong, Nhan Tử La đột nhiên dừng lại nói: “Chúng ta hãy thay những bộ y phục của con gái dân thường thì hơn. Trên phố người qua lại hỗn tạp, chúng ta không nên gây chú ý”.

“Y phục dân thường? Ta thế này là rất bình thường rồi mà?” Mẫn Chỉ nhìn nhìn y phục của mình, rất bình thường, có phải loại vải thượng hạng nhất đâu.

“Tiểu Mẫn Mẫn, giờ cô đi ra ngoài trải nghiệm cuộc sống của bách tính, chứ không phải trải nghiệm cuộc sống quý tộc của mình”, Nhan Tử La vừa nói vừa lật tìm y phục của mình trong tủ, nhưng tìm đi tìm lại vẫn chỉ thấy toàn y phục đẹp, nhìn thế nào cũng không giống của người bình thường. Thế là, nghĩ ngợi một lát rồi gọi Bách Hợp vào.

“Bách Hợp, ngươi hãy đi tìm cho ta mấy bộ y phục bình thường ngươi không mặc tới mang lại đây”, Nhan Tử La dặn dò. Bách Hợp mặc dù trong lòng thắc mắc nhưng không dám hỏi, đành đi lật tìm trong hòm y phục của mình, khó khăn lắm mới tìm được vài cái.

Chương 22: Công chúa ra phố

“Cái này… có thể mặc được không?”, Mẫn Chỉ cầm áo hỏi.

“Đương nhiên, bộ y phục này nhìn rất bình thường, đi giữa đám đông đảm bảo không ai có thể nhận ra.” Nhan Tử La thay y phục xong thỏa mãn quay quay người một vòng, nàng đã gầy đi rồi, đến y phục của Bách Hợp mà cũng có thể mặc vừa.

Thấy Mẫn Chỉ vẫn đang cầm y phục nhìn nhìn, Nhan Tử La trừng mắt nói: "Có phải cô không muốn đi nữa không? Mau thay đi, không làm mòn làn da mỏng manh non tơ của cô đâu, tin tôi đi"".

Khó khăn lắm Mẫn Chỉ mới thay xong y phục, đang định đi ra ngoài thì Nhan Tử La đã kéo giật lại, rút hết những trang sức trâm khuyên trên đầu và hoa tai của nàng ta xuống, "Thế này mới giống".

Khi hai người bọn họ chuẩn bị xong và xuất phát thì đã gần trưa, Nhan Tử La lần đầu tiên đi xa biệt viện đến thế, trước kia nàng chỉ dắt chó đi dạo trong những rừng cây gần nhà, nơi đó có một dòng sông nhỏ, nàng thường ra đấy. Đi xa thế này vẫn là lần đầu tiên. Ngồi trên ngựa ôm lấy eo Mẫn Chỉ, Nhan Tử La cảm thấy gió lạnh thổi qua mặt, hai mắt không thể mở ra được. Khó khăn lắm mới quen và mở được mắt ra nhìn, nàng mới biết, thực ra con đường này rất ít người qua lại, rất tĩnh lặng. Thật đúng là vườn quốc gia của hoàng tộc, xung quanh chẳng cho ai ở cả. Ngắm nghía cảnh đẹp xung quanh, cảm giác chỉ mất nửa tiếng đồng hồ là đã đến rồi (Nàng vẫn quen dùng cách tính thời gian của thế kỷ XXI). Mẫn Chỉ ném nàng xuống ngựa, sau đó cũng nhảy xuống. Thả lỏng dây cương, vỗ vỗ vào mông con ngựa mấy cái, con ngựa đó liền chạy thẳng một mạch không quay đầu lại.

"Cô??? Chúng ta sẽ về bằng cách nào?", Nhan Tử La kinh ngạc hỏi. Cô nhóc này lẽ nào muốn bỏ trốn?

"Tuyết Nhi tìm chỗ để nghỉ ngơi, ta có cách để gọi nó quay lại, tỷ không phải lo chuyện này. Việc mà tỷ phải quan tâm là giờ chúng ta sẽ đi đâu?" Mẫn Chỉ nhìn xung quanh, dường như còn chưa vào trong thành, đoạn này đành phải đi bộ thôi.

"Phải đi đâu? Tôi cũng không biết, tôi đã ra ngoài bao giờ đâu, chúng ta cứ đi bừa đi, dù sao cũng chỉ cần nhớ đường quay về là được. Yên tâm, tôi

sẽ không bỏ rơi cô đâu.” Nhan Tử La vỗ ngực đảm bảo, quên mất sự thực mình là một kẻ mù tịt về phương hướng.

Mẫn Chỉ bán tín bán nghi nhìn nàng một cái, nhưng không còn lựa chọn nào khác. Lúc này nàng ta thực sự thấy hối hận vì đã không đưa Tiểu Kim Tử theo.

Hai người đi lòng vòng mãi, cuối cùng cũng tới một khu chợ đông đúc tấp nập. Nhan Tử la (thực ra là La Tử Nhan) đã từng đi đến miếu Phu Tử, miếu Thành Hoàng nhưng cũng vẫn không thể kìm được hưng phấn nhảy loi choi tới tới lui lui như một kẻ quê mùa. Đây mới là hàng chính hiệu, mấy thứ đồ mô phỏng kia sao có thể so sánh được chứ.

Mẫn Chỉ đã quen nhìn đám ngọc ngà châu báu nên chẳng màng tới, Nhan Tử La thì bẩm sinh đã không thích vàng bạc nên cũng chẳng thèm ngó. Hai người bọn họ chỉ thích mấy thứ đồ lưu niệm được tết bằng cỏ và mấy đồ điêu khắc bằng gỗ, bằng trúc mà thôi. Mặc dù Nhan Tử La không biết một đồng tiền thì tương đương với bao nhiêu Nhân dân tệ, nhưng mặc cả trả giá thì nàng biết. Tiền nàng mang theo là mượn của Bách Hợp, Ám Hương, đợi khi nào quay về Mẫn Chỉ sẽ trả lại.

“Sao rẻ thế! Những thứ này đều không phải trả tiền sao?”, Mẫn Chỉ nghịch nghịch mấy con lợn khắc bằng trúc hỏi.

“Vừa rồi thứ tôi trả cho họ chẳng phải là tiền sao? Tổ tông của tôi ơi, cô có thể đừng gặp gì mua nấy như vậy được không? Lát nữa biết cầm về thế nào… Ơ, đâu rồi?” Nhan Tử La định thần nhìn lại, thì ra Mẫn Chỉ thấy có người đang bán kẹo bông đã nhanh chân chạy qua đó. Nàng ta cầm hai cây kẹo bông chạy lại, đưa cho Nhan Tử La một cái, “Ngon lắm. Cho tỷ này”, rất hào phóng.

“Cô không trả tiền cho người ta sao?”, Nhan Tử La nhìn người bán hàng đi theo đằng sau, nói.

“Nhưng người đó bảo ta cầm mà!”, Mẫn Chỉ ngẩng đầu nói.

“Cô… Lần sau trước khi ăn gì phải hỏi tôi đã, được không hả? Tổ tông ơi, đúng là phải gọi cô là tổ tông rồi!”

Nhan Tử la nghiến răng nghiến lợi móc ra một đồng tiền đưa cho người bán hàng. Người bán hàng cười hì hì nhận tiền rồi bỏ đi.

“Thì ra đều phải trả tiền cả!”, Mẫn Chỉ lè lè lưỡi nói.

“Vớ vẩn, đúng là cho cô ăn cơm cũng bằng thừa, tưởng người ta cho không cô chắc?” Nhan Tử la thè lưỡi liếm một miếng kẹo bông. Ngọt quá, sao có người lại cho rằng thứ này ngon nhỉ?

“Biết rồi, lần sau sẽ hỏi tỷ. Nhan Nhan, ta hơi khát rồi, chúng ta đi uống trà đi”, Mẫn Chỉ nói

“Được rồi.” Đúng lúc nàng cũng đang khát.

Hai người nhìn trước ngó sau, cuối cùng tìm thấy một quán trà. Nhan Tử la vừa ngồi xuống thì phát hiện ra Mẫn Chỉ lại biến mất, liền quay người tìm một vòng. Nha đầu đó chạy về phía trà lầu, Nhan Tử La đành phải lập tức chạy đuổi theo.

Vừa thở vừa chạy vào trong trà lầu, Nhan Tử La giơ tay chống lên khung cửa thở dốc, nhìn quanh. Mẫn Chỉ đang đứng ở đầu cầu thang vẫy tay, Nhan Tử La lại lê lết bò lên trên, thấy Mẫn Chỉ đã ngồi xuống chiếc bàn cạnh cửa sổ. Trên lầu rất ít người, ngồi cạnh cửa sổ chỉ có hai vị khách, đó

là hai người đàn ông trẻ tuổi, vừa nhìn đã biết là đám công tử. Lúc này một vị đang nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn ngơ không biết nghĩ gì. Nhan Tử La ngồi xuống ghế, Mẫn Chỉ hào hứng nói: "Nhan Nhan, tỷ xem, ngồi ở đây có thể thấy được bao nhiêu người! Ôi, bên kia có bán kẹo hồ lô kìa, lát nữa chúng ta qua đó mua được không?".

"Này, sao cô lại chạy vào đây làm gì hả?", Nhan Tử La hỏi. Không biết tiền trong túi có còn đủ hay không. Tốt hơn vẫn nên kéo nàng ta xuống quán trà ven đường uống nước thì an toàn hơn, một đồng tiền có lẽ uống no được đấy?

"Ở đây người ta viết là "Trà lầu" mà! Trà lầu chẳng phải bán trà sao?", Mẫn Chỉ hùng hổ nói. Nhan Tử La chợt thấy hai vị công tử bàn bên cạnh mỉm cười, nhất định là đang cười nhạo họ.

"Đúng. Nhưng ở đây sẽ rất đắt cô biết không hả?", Nhan Tử La vẫn lo lắng. Đợi cả nửa ngày vẫn không thấy tiểu nhị lên chào hỏi, chắc chắn kiểu trà lầu đắt cắt cổ này thấy bọn họ ăn mặc quá bình thường nên không thèm để ý đây mà.

"Người đâu cả rồi? Ta muốn uống trà!", Mẫn Chỉ cao giọng gọi.

Chứng co giật thần kinh cơ mặt của Nhan Tử La lại tái phát. Gì thế, cách gọi này, tưởng đang ở trong cung chắc? Quả nhiên là mọt gạo, áo đến dang tay, trà đến há miệng!

"Nếu đã không có ai thèm để ý tới chúng ta, chúng ta xuống dưới uống đi, ở đó rẻ hơn", Nhan Tử La khẽ nói.

"Không, dám không thèm để ý ta sao?" Mẫn Chỉ đứng phắt dậy, đi đến đầu cầu thang, "Người đi đâu cả rồi? Ta muốn uống trà!". Nhan Tử La lấy

tay bịt mặt, hỏng rồi, mất mặt chết đi được, xấu hổ tới tận ba trăm năm sau mất.

Cách gọi này quả nhiên hữu dụng, một tiểu nhị của quán lập tức chạy lên. Có điều thái độ rất bình thường: "Hai vị, xin hỏi muốn uống trà gì?". Nghe cái ngữ khí xem, nỗi tức giận trong lòng Nhan Tử La bắt đầu dâng lên, ghét nhất là kiểu làm ăn phục vụ nhìn người bằng nửa con mắt như thế. Len lén nhìn vào túi tiền, còn bốn lạng bạc, chắc là đủ đấy nhỉ?

Mấy vị tác giả viết truyện xuyên không cũng thật là, sao không kể một tách trà bao nhiêu tiền gì cả?

"Phổ Nhĩ", Mẫn Chỉ chẳng buồn nghĩ, nói luôn.

Nhan Tử La đang uống nước lọc lập tức phun ra một ngụm: "Cô đùa đấy hả?"

"Không đâu!", Mẫn Chỉ nghiêm túc trả lời, quay lại nhìn nhìn tên tiểu nhị đang đứng nghệt mặt ở đó, "Không phải không có chứ?"

"Tiểu thư, cô làm khó tiểu nhân rồi, Phổ Nhĩ còn chưa được chuyển đến quán trà nhỏ của tiểu nhân. Hay là cô đổi loại khác đi?"

Mới tháng Hai, trà ở Phổ Nhĩ vừa mới được hái xong, tiệm nhỏ của bọn họ làm sao đã có được? Nếu có cũng phải đợi thêm vài ngày nữa. Hai vị công tử ngồi bàn bên đã quay sang nhìn họ mà không cần che dấu.

"Đổi, đương nhiên đổi. Tốt nhất là cho chúng ta một bình nước nóng thượng hạng", Nhan Tử La nói. Kết quả nàng nhận ra từ chỗ nàng nhìn tới, hình như hai vị công tử ngồi quay lưng lại với họ đang phì cười thành tiếng. Tiểu nhị lại sững người, hôm nay sao lại gặp phải toàn các vị chủ nhân khó chiều thế này?

“Ha ha, đùa đấy, mang một bình trà thường lên đây là được rồi.” Nhan Tử La nói xong, lập tức hỏi: “Trà bình thường ở chỗ các ngươi bao nhiêu tiền?”.

“Vị khách quan này, trà thường chỉ cần một cắc bạc là được rồi.” Tiểu nhị thầm nghĩ, trà thường thì trà thường, vẫn tốt hơn là đòi Phổ Nhĩ. ”Hai vị có cần gì khác nữa không?”

“Có!” Có gì nữa? Câu trả lời của Mẫn Chỉ bị Nhan Từ La cắt ngang: “Không cần gì nữa, trà thôi”.

“Vâng, xin hai vị đợi cho một lát, trà sẽ dâng lên ngay.” Tiểu nhị nhanh chóng chạy xuống lầu.

“Trà lầu kiểu gì thế không biết, đến Phổ Nhĩ cũng không có”, Mẫn Chỉ càu nhàu.

“Thì cũng là quán trà thôi, chẳng phải cô cứ nhất định đòi vào sao? Ngoan ngoãn chờ tí đi!” Ý của Nhan Tử La là muốn nàng ta ngậm miệng lại, tránh vách có tai tường có mắt. “Này, đồ của cô đâu?” Nhan Tử La đặt đồ trên tay xuống bàn mới nhận ra Mẫn Chỉ vừa rồi còn cầm một đống đồ chơi giờ hai tay đã lại trống không?

“Đồ gì?” Mẫn Chỉ mở to mắt.

“Hả! Trời cao ơi đất dày ơi, giết tôi đi mà, tôi làm gì khiến vị thần tiên nào đó nổi giận rồi sao?!” Nhan Tử La nằm bò ra bàn buồn bã than thở, “Mẫn Mẫn, tôi kể cho cô một câu chuyện, cô có muốn nghe không?”.

“Chuyện gì? Kể ra xem nào”, Mẫn Chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, tiện miệng nói.

“Ngày xưa có một con gấu, một hôm nó ra ruộng bẻ ngô, nó bẻ mãi bẻ mãi, bẻ chăm chỉ cho tới tận tối. Lúc này con gấu đã cảm thấy rất mệt, thế là nó quyết định mang đống ngô nó bẻ về nhà. Vậy mà khi ra khỏi ruộng ngô, con gấu phát hiện ra nó chỉ còn lại có một bắp. Cô nói xem là vì sao?” Nhan Tử La hỏi.

“Bị nó ăn rồi”, Mẫn Chỉ đáp.

“Ăn nhiều thế thì no mà chết à, không đúng”, Nhan Tử La nói.

“Rơi hết rồi?”, Mẫn Chỉ hỏi đầy nghi vấn.

“Thông minh quá, đúng là bị rơi mất rồi”, Nhan Tử La nhìn mặt nàng ta châm chọc nói.

“Nhưng, sao nó không mang túi đi để đựng chứ?”, Mẫn Chỉ hỏi. Đúng là con gấu ngốc.

“Vì nó là một con gấu ngốc. Ngô hái bắp này thì làm rơi bắp kia, cuối cùng chỉ còn lại một bắp”, Nhan Tử La cười gian tà trả lời.

Lúc này Mẫn Chỉ mới phản ứng lại được. “Tỷ đang mắng ta là con gấu ngốc sao?”, Mẫn Chỉ cao giọng hỏi.

“Đâu được như thế chứ. Con gấu đó cuối cùng còn được một bắp trong tay, còn cô thì lợi hại hơn nhiều, chẳng giữ lại được gì cả, thật không nên để cô cầm bất cứ thứ gì!”, Nhan Tử La lạnh lùng đáp. Mẫn Chỉ còn định nói gì đó, tiểu nhị đã bưng trà lên, sau khi rót trà cho hai người họ xong, tiểu nhị

nói một câu: “Hai vị khách quan, mời dùng trà”, rồi quay người chạy, bởi vì bên cạnh vừa xuất hiện thêm vài vị khách nhìn có vẻ giầu sang hào phóng.

“Hứ!”, Mẫn Chỉ phun một ngụm trà ra, “Đây là cái gì? Là cái gì mà dám mang lên đây?”.

“Rất ngon mà!” Nhan Tử La lại nhấp thêm ngụm nữa, trà mà, đều đắng như nhau cả thôi, có gì khác biệt chứ?

“Đây đâu phải là trà, sao có thể uống được?” Mẫn Chỉ đặt tách trà xuống, định gọi tiểu nhị lại hỏi.

“Tổ tông của tôi ơi, cô uống thì cứ uống cho xong đi, dù sao trà nào thì cũng đắng cả thôi.” Nhan Tử La uống ừng ực hai hớp lớn, đỡ khát.

“Nhan Nhan, đã nói với tỷ bao nhiêu lần rồi, sao tỷ vẫn ăn uống như bò thế? Khó coi chết đi được!” Mẫn Chỉ không thèm uống nữa.

“Dù sao cũng chỉ là để giải khát, coi như uống nước thôi. Cô không uống nữa phải không? Chút nữa đến thứ này cũng chẳng có đâu đấy”, Nhan Tử La vừa uống vừa hỏi. Mẫn Chỉ thì đến nhìn cũng chẳng buồn nhìn tách trà một cái.

“Không uống thì thôi, tí nữa đừng có kêu khát với tôi đấy, tôi chẳng có phép để biến ra nước trà cho cô đâu”, Nhan Tử La lại bồi thêm một câu.

Uống trà xong, tiểu nhị đúng lúc lại bưng trà lên. Nhan Tử La trước đó đang định gọi “thanh toán”, “tính tiền” hay “trả tiền” gì đó, nhưng thấy tiểu nhị đi tới, nàng liền nói thẳng luôn: “Trả tiền trà cho ngươi”.

Tiểu nhị cười nịnh nọt, khiến Nhan Tử La nổi hết da gà, đảo đảo mắt nói: "Này, ngươi không định nói với ta thứ mà ngươi vừa phục vụ cực kì đắt đấy chứ? Ta nói cho ngươi biết, ta chẳng có nhiều tiền thế đâu!".

Sau đó lại thấy tiểu nhị đặt ấm trà xuống, Nhan Tử La liếc mắt, ấm tử sa cơ đấy, "Ngươi có mang nhầm bàn không thế? Chỗ chúng ta đây không gọi loại trà này. Ngươi có đặt ở đây ta cũng không trả ngươi tiền đâu".

"Khách quan, người hiểu lầm rồi. Ấm trà này là do Cao gia bàn bên kia mời hai vị." Xem ra vị công tử họ Cao này cũng có chút tiếng tăm, nếu không tên tiểu nhị sao có thể bày ra bộ mặt cười nhăn nhở giống như hai người bọn họ vừa nhặt được tiền thế kia? Nhan Tử La nhìn sang bàn bên cạnh, một người có lẽ đã ở độ tuổi trung niên đang nhìn họ nở nụ cười mà hắn ta cho là phong độ nhất. Khốn khiếp, tưởng mình là thánh tình chắc? Thôi, cứ đi trước là hơn. Thế là Nhan Tử La đanh mặt lại: "Ấm trà này bao nhiêu tiền?"

"Khách quan?" Tiểu nhị kinh ngạc, "Trà này là…"

"Bao nhiêu tiền?", Nhan Tử La nhắc lại, sắc mặt âm u tới mức có thể chích ra nước được. Mẫn Chỉ vốn định nói gì, nhưng thấy tình hình trước mắt liền quyết định làm một kẻ câm thông minh thì tốt hơn.

"Hai lượng bạc", tiểu nhị nói. Có điều nhìn hai vị tiểu thư này chắc không trả nổi đâu?

Nhan Tử La thò tay vào túi tiền moi ra ba lượng bạc, "cạch" một tiếng ném lên bàn, "Tiền trà bọn ta tự trả, phần còn lại coi như thưởng cho ngươi", sau đó đứng dậy nhìn Mẫn Chỉ nháy mắt, "Chủ nhân, đi lâu như vậy rồi, chúng ta cũng nên quay về thôi".

Mẫn Chỉ mỉm cười gật gật đầu, duyên dáng đứng dậy đi về phía cầu thang. Không ngờ, một gã trai ở bàn bên kia lắc quạt giơ ra chắn trước mặt. Trời lạnh thế này mà dùng quạt, nếu không phải cơ thể có bệnh thì cũng là đầu óc có bệnh.

Chương 23: Tại sao không có chuyện anh hùng cứu mĩ nhân?

"Phiền tránh đường", Nhan Tử La không khách khí trừng mắt với hắn ta. Gã trai vờ như không thấy, chỉ nhìn Mẫn Chỉ cười để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp như các cô tiếp viên hàng không, nói: "Tiểu thư cứ thế đi sao? Trà của Cao gia là trà ngon, không uống thật đáng tiếc".

"Vị công tử này gọi sai rồi, ngươi nên gọi chủ nhân của chúng ta là phu nhân. Lão gia nhà chúng ta có dặn dò, đồ của người ngoài thì tuyệt đối không được động vào, sợ có kẻ tâm địa chẳng tốt đẹp gì, hơn nữa cũng không thể tốt bằng đồ nhà mình được." Ý là: Ấm trà đáng giá có hai lượng bạc nhỏ mọn của ngươi thật chẳng đáng để bọn ta phí lời.

Mẫn Chỉ lại trợn tròn hai mắt nhìn Nhan Tử La. Sao thoáng cái đã biến nàng ta thành phu nhân rồi?

"Dám hỏi phu nhân là người của quý phủ nào?" Gã trai đó vẫn không chịu từ bỏ.

"Không dám nhận là quý phủ. Hơn nữa, lẽ nào nếu biết phủ nhà chúng tôi ở đâu, công tử còn định tới thăm hay sao? E là lão gia nhà chúng tôi tâm tính không tốt thế này đâu", Nhan Tử La nghiêm sắc mặt nói, sau đó quay

người lại nhìn tiểu nhị của trà lầu: "Xem ra lần này về ta phải bẩm báo lại với lão gia chúng ta về nỗi ấm ức mà phu nhân phải chịu hôm nay. Lão gia nhà chúng ta mà nổi giận thì sợ là cái tiệm này cũng không trụ nổi, mau tìm đường lui đi là vừa".

"Nha đầu ngươi định dọa nạt ai vậy?" Cao gia cuối cùng cũng phải đứng ra, sắc mặt không được vui nói.

"Dọa ngài đấy! Ngài tin, thì chuyện này tới đây là xong. Còn nếu ngài không tin, thì cứ đợi đấy mà xem", Nhan Tử La lạnh lùng nói, dáng vẻ vô cùng thong thả.

Mẫn Chỉ khẽ giật giật khóe miệng, thật ra nàng ta đang rất muốn đánh nhau một trận. Từ sau khi Vân Phất sư phụ đi xa, lâu lắm rồi nàng ta không được giãn gân giãn cốt, tay chân còn đang buồn bực đây.

"Hai vị nhất định không chịu nể mặt Cao mỗ sao?", tên họ Cao bắt đầu xuống nước. Tốt nhất là tìm cách mà leo xuống, trong kinh thành này bất cứ ai cũng có thể là một kẻ quyền cao chức trọng tới không ngờ.

"Nể? Ngươi có gánh nổi không?", Mẫn Chỉ đột nhiên lên tiếng, ánh mắt lạnh lùng liếc tới. Phải biết bình thường trong cung thứ mà nàng ta rèn luyện được chính là lườm người khác, rất ít kẻ dám nhìn thẳng vào mắt nàng ta lâu, có thể thấy ánh mắt nàng ta sắc tới mức nào. Tên họ Cao này đã không thể trụ được nữa, nhưng vẫn nói cứng: "Phu nhân đã nể mặt thì Cao mỗ xin nhận". Quả nhiên là một kẻ không biết sợ chết. Nhan Tử La nhìn nhìn Mẫn Chỉ, Mẫn Chỉ nở một nụ cười trấn an nhìn lại nàng.

"Nhan Nhan, mang trà lại đây", Mẫn Chỉ vẫn cười.

Không đợi Nhan Tử La cất bước, tiểu nhị của trà lầu đã bưng tách trà đứng đợi. "Phu nhân, mời dùng", giọng nói bợ đỡ vang lên.

“Choang” một tiếng, tách trà trên tay tiểu nhị rơi xuống đất, Nhan Tử La cười: “Ngươi sao xứng bưng trà cho chủ nhân ta”, rồi tự mình chầm chậm đến bên bàn, cầm ấm trà lên, ngẩng đầu liền thấy hai người đàn ông bàn bên cạnh đang nhìn mình. Không phải chứ? Còn có hai tên nữa cũng muốn đến xem trò vui? Còn thấy chưa đủ phiền phức chắc? Biết người biết mặt không biết lòng, mặt người dạ… chó! Nghĩ đến đây, nàng tức giận trừng mắt nhìn bọn họ một cái, sau đó kiêu ngạo quay người bước đến bên Mẫn Chỉ: “Chủ nhân, trà của người”.

Mẫn Chỉ dùng hai ngón tay đón lấy bình trà, Nhan Tử La thấy sắc mặt tên họ Cao cùng thuộc hạ của hắn ta nhẹ nhõm đi phần nào, nhưng một tiếng “choang” còn to hơn bỗng vang lên. Mẫn Chỉ nhìn những mảnh vỡ dưới đất, lạnh lùng nói: “Ngươi muốn nhận còn phải xem tâm trạng của ta nữa, loại người như ngươi hãy về nhà mà soi lại gương đi, có xứng không?”.

Lập tức, ba tên đàn ông đứng chắn sau lưng họ, tên họ Cao trầm giọng nói: “Nếu phu nhân đã không nể mặt thì Cao mỗ đành phải đắc tội vậy”.

Nhan Tử La đã xách váy chuẩn bị chạy, nhưng thấy ba tên đàn ông sau lưng, nàng thật sự không dám chắc mình có thoát được không, xem ra đành phải đợi thiên tướng quý nhân rồi. Nhưng tại sao Mẫn Chỉ vẫn nhìn nàng cười nhỉ, ngớ ngẩn rồi chắc? Đợi đã, nàng vừa nghe thấy cái gì, hình như là tiếng xương kêu “răng rắc”? Xong rồi, không phải bị đánh gẫy hết rồi chứ? Xem ra lần sau trước khi ra khỏi nhà nhất định phải xem giờ mới được.

Nhưng, kẻ xuất quyền vừa rồi lại chính là Tiểu Mẫn nhà nàng? Hỏng rồi, sợ quá nên hoa mắt chăng?

“Nhan Nhan, ngồi sang một bên, cẩn thận bị máu bắn lên người, về lão gia hỏi ngươi lại chẳng biết trả lời thế nào”, Mẫn Chỉ vừa tung chưởng vừa

nói.

“Ồ” Thì ra không phải là hoa mắt, Nhan Tử La mở to hai mắt, ngoan ngoãn ngồi sang một bên, cầm cốc trà vừa rồi vẫn chưa uống hết lên, từ từ thưởng thức.

“Biết đánh nhau thì phải nói sớm chứ, làm người ta lo quá.” Nhan Tử La khẽ lẩm bẩm, sau đó hét lên với Mẫn Chỉ: “Cố lên, chủ nhân, đánh xong chúng ta về nhà uống trà”.

Hai vị ngồi bàn bên cạnh rời ánh mắt khỏi người Mẫn Chỉ quay sang nhìn Nhan Tử La, có kiểu ăn nói với chủ nhân không phân biệt lớn bé thế sao? Chủ tớ kiểu gì thế này, chủ nhân đánh nhau, a hoàn ngồi một bên uống trà thưởng thức.

Uống hết một bình trà, vẫn chưa đánh nhau xong, Nhan Tử la ngáp dài, uống nước nhiều quá, sắp rò hết cả ra tai ra mắt rồi, “Mẫn Mẫn, có thể nhanh hơn được không? Tôi đói quá”. Sau đó nàng quay sang nói với tiểu nhị lúc này đang đứng nghệt mặt bên cạnh: “Này, quán các ngươi có thứ gì ăn được thì mang lên đây một ít đi”. Tiểu nhị của trà lầu vội vàng chạy xuống, chẳng bao lâu bưng lên một đĩa điểm tâm. Nhan Tử La nhìn nhìn, cuối cùng cầm một miếng lên ăn, lại chau mày hỏi: “Đây là đồ ăn hay là thuốc độc hả?”. Đặt xuống không ăn nữa, nàng uể oải nằm bò ra bàn xem ẩu đả. Cho tới cuối cùng, Mẫn Chỉ phủi phủi tay, liếc mắt nhìn mấy tên đàn ông nằm chỏng chơ dưới đất, Nhan Tử La mới hào hứng đứng dậy, “Mẫn Mẫn, thắng rồi à, lợi hại quá. Quay về có thể dạy tôi không?”.

“Tỷ hả? Không đủ tư cách”, Mẫn Chỉ chẳng buồn nghĩ đã trả lời luôn. Thấy Mẫn Chỉ ra sức phủi phủi tay, Nhan Tử La lập tức lấy khăn đưa cho nàng ta, khẽ chau mày nói: “Thế thì cô dạy cho Khuynh Thành cũng được, nó biết võ công tôi cũng không sợ nữa”.

“Để tính sau đi.” Mẫn Chỉ lau sạch tay rồi tiện thể ném chiếc khăn lên bàn. “Đi thôi, về nhà, chẳng còn tâm trạng nào mà chơi đùa nữa.”

“Cũng vui mà, thật hứng thú! Sau này ra ngoài cùng cô tôi không sợ gì nữa.” Nhan Tử La cười hi hi liếc mắt nhìn tiểu nhị, “Trả bạc cho ta, trà này là đám thối tha kia gọi, tiền đương nhiên do bọn chúng trả”.

Sau đó lại cười hi hi nhìn tên họ Cao, “Đại thúc, ngài không có ý kiến gì chứ?”.

Tên họ Cao mặt mũi bầm giập vội vàng gật đầu như gà mổ thóc. Phải nhanh nhanh tống tiễn hai kẻ dịch bệnh này đi đã, xem ra vợ hắn ta nói đúng, những người phụ nữ mặt mày xinh đẹp đều là rắn độc, giờ mới thấy bà vợ già của mình là tốt.

“Còn nữa, đống đổ vỡ này ngài đền cả, không ý kiến gì chứ?”, Nhan Tử La nói tiếp. Tên đàn ông kia ngoài gật đầu ra chỉ có gật đầu.

“Ngài thật là hào phóng, cảm ơn ngài quá.” Nhan Tử La cười hi hi, đi đến đầu cầu thang, chợt như nhớ ra điều gì, lại quay đầu nói với tên họ Cao, “Sau này tốt hơn là ở nhà mà ôm vợ, đừng ra ngoài trêu vào người không nên trêu nữa. Đại thúc thiệt thòi quá rồi, phu nhân ngài chắc đau lòng lắm đấy”. Thấy nàng tốt bụng ghê chưa.

Con mắt của tên họ Cao kia thì như sắp bắn ra lửa, trừng trừng nhìn theo hai người phụ nữ thong thả ung dung vạn phần bước xuống lầu, lòng hắn ta tràn đầy căm phẫn.

“Sách Lăng, đi thôi, xem xong kịch chưa. Chúng ta còn phải tới ca vũ phường của My cô nương nữa! Hôm nay nghe nói Cửu gia làm chủ. Cửu gia đúng là rất quan tâm tới My cô nương’, Dục Hằng nói.

“My cô nương rất đặc biệt. Những bài ca điệu múa ấy thật là mới lạ”, Sách Lăng nói, “Ở Mông Cổ bọn ta không có những bài múa như thế”.

Thân là quý tộc của họ Bác Nhĩ Tế Cát Đặc, hắn được mở mang tầm mắt không ít, nhưng ở Mông Cổ những điệu múa mà hắn từng được xem đều rất mạnh mẽ khoáng đạt, không giống các điệu múa nơi kinh thành, sự dịu dàng, yêu kiều của người phụ nữ đều được thể hiện đầy đủ chi tiết. Đặc biệt vị My cô nương này lại càng không giống những cô gái ở tộc của hắn, tuổi còn trẻ thế mà đã mở cả một ca vũ phường, ngay biển hiệu treo ngoài cửa cũng ghi: Không phân biệt nam nữ. Các cô nương trong phường chỉ bán nghệ không bán thân, khí chất người nào người nấy đều rất giống các tiểu thư khuê các.

“Không chỉ mình huynh cảm thấy mới lạ, đến ta từ nhỏ lớn lên ở kinh thành mà cũng lần đầu tiên gặp một người con gái như thế. Có điều, hai vị tiểu thư vừa rồi cũng rất thú vị, chỉ không biết là tiểu thư nhà ai.” Dục Hằng lại nói, “Đúng rồi, dựa vào tin tức gần đây từ mấy vị A ca, xem ra Hoàng thượng đã coi Sách Lăng huynh là một trong những rể hiền của mình rồi, chỉ là không biết sẽ chỉ hôn vị công chúa nào cho huynh thôi”.

“Có gì khác nhau chứ? Cũng đều ngạo mạn bướng bỉnh cả thôi.” Sách Lăng cầm tách trà lên uống một hớp.

“Ha ha, huynh bị Quân chỉ cách cách làm cho sợ rồi phải không. Nhưng ta nghe nói Hạm Chỉ cách cách, Kỳ Chân cách cách, Mẫn Chỉ cách cách rất hiền thục”, Dục Hằng khẽ cười nói. Quân Chỉ là Cách cách được Hoàng thượng vô cùng yêu quý, tính tình khó tránh khỏi có vài phần ngỗ nghịch.

“Đi thôi. Dù là ai thì ta cũng đâu thể kháng chỉ, phải không?” Sách Lăng đặt tách trà xuống quay người bước ra ngoài. Dục Hằng đặt đĩnh bạc xuống rồi cũng vội vàng đuổi theo.

Vừa ra khỏi trà lầu mấy bước, liền nhìn thấy hai vị tiểu thư vừa rồi đang cầm kẹo hồ lô xem tung hứng, Nhan cô nương vóc người nhỏ bé nên phải ra sức co chân kiễng để nhìn. Dục Hằng liền cười, nói: "Nhan tiểu thư này nói chuyện rất thú vị, lại không thô tục".

Sách Lăng liếc hắn ta một cái, "Sao? Rung động rồi à? Hoàng thượng còn chưa chỉ hôn cho huynh, huynh nên thực tế một chút thì tốt hơn".

"Rung động gì chứ, chỉ là trong đám khuê tú mà ta quen không có ai giống như thế thôi", Dục Hằng đáp.

"Huynh dám khẳng định nàng ta không phải là một a hoàn?" Sách Lăng cũng liếc nhìn Nhan Tử La, cô gái bên cạnh nàng ta chỉ hứng thú với cây kẹo hồ lô chứ chẳng buồn liếc mắt tới đám tung hứng.

"Vừa rồi bánh điểm tâm mà Tiểu Nhị bưng lên là hạng tuyệt hảo, nhưng nàng ta lại chê chúng giống thuốc độc. Tiểu thư nhà bình thường chưa chắc đã được nếm qua thứ điểm tâm ấy, huynh cho rằng một a hoàn dù có được chủ nhân sủng ái đến đâu cũng có bao nhiêu cơ hội được nếm thử? Còn nữa, vừa rồi ánh mắt của Mẫn Mẫn tiểu thư rất lanh lợi chắc chắn không thể xuất thân thấp kém, những người có thể gọi thẳng tên họ nàng ta chắc chắn không nhiều. Nhan Nhan cô nương lại rất thân thiết với nàng ta, một cô gái như thế sao có thể là a hoàn?" Dục Hằng đã từng gặp rất nhiều tiểu thư con nhà khuê các trong kinh thành, đến Cách cách của phủ Quận vương, phủ Bối Lặc, hắn ta cũng đã từng tiếp xúc. Mặc dù những cô gái đó đều cao quý khác thường, nhưng không thể sánh được với sự cao quý trời sinh của cô gái đang đứng trước mặt hắn ta đây. Nhan Nhan cô nương lại không hề tỏ ra sợ hãi, không phải vì nàng ta chậm hiểu không cảm nhận được sự nguy hiểm của đám người đó, mà nàng ta vốn chẳng coi bọn chúng ra gì. Lai lịch xem ra cũng không hề đơn giản.

Chương 24: Lan Quế phường

Còn trong trà lầu, đám thuộc hạ đang đỡ tên họ Cao đứng dậy, lo lắng hỏi: "Cao gia, người không sao chứ?"

"Thế này mà còn không sao à?", tên họ Cao nghiến răng nghiến lợi nói, "Hừ, nha đầu thối, ta nhất định sẽ không tha cho các ngươi". Hừ, con gái hắn ta hiện đang được Cửu gia sủng ái, chỉ cần bảo con gái nói vài lời quá lên một tí trước mặt Cửu gia, hắn ta không tin hai nha đầu kia không chạy tới dập đầu quỳ trước mặt mình.

"Này, còn xem gì nữa? Đi thôi! Đi dạo chỗ khác nữa, có được không hả?" Mẫn Chỉ kéo tóc Nhan Tử La, không kéo tỷ ta đi, e là tỷ ta sẽ đi theo gánh tạp kĩ này luôn mất.

"Ồ, được rồi, đi đâu đây?" Nhan Tử La nuối tiếc ngoái lại nhìn.

"Chẳng phải tỷ nói có tỷ ở đây thì yên tâm sao?" Mẫn Chỉ lạnh lùng nhìn Nhan Tử La một cái.

"Ờ, hừ.Thực ra có một nơi tôi rất muốn đi, nhưng không dám, càng không dám đưa cô đi."

Nhan Tử La nói, thật ra nàng vẫn luôn muốn tới xem Bát đại hồ đồng [1], không biết nơi đó có thật sự suồng sã, đàn hát thâu đêm suốt sáng như trong ti vi đã chiếu không. Nhưng nếu để người ta biết nàng đưa công chúa của Đại Thanh cùng đi, e là người đầu tiên lôi nàng ra Ngọ môn chém đầu sẽ chính là Hoàng đế. Vì sự an toàn của cái đầu, tốt nhất nên từ bỏ ý định đó ngay, để hôm khác một mình lẻn đi xem vậy.

[1] Bát đại hồ đồng: Tám phố nhà thổ nổi tiếng ở kinh đô đời nhà Thanh.

"Nơi nào thế?" Mẫn Chỉ bắt đầu hứng thú.

"Dù là nơi nào cũng không dám đưa cô cùng đi, nếu không e rằng cha cô sẽ đích thân cầm đao chém rơi đầu tôi mất", Nhan Tử La nói.

"Nhát gan, thì ra là sợ chết à? Nhan Nhan, tỷ không đưa ta đi, có tin ta cũng chém đầu tỷ được không?", Mẫn Chỉ cười hi hi nói, có điều nụ cười trông cực kì giả tạo.

"Xí, người nhà các cô đều thích chặt đầu người khác, quả nhiên là di truyền", Nhan Tử La bĩu môi nói. Nếu tính thế này, liệu có phải nàng đã lạc đường vào nhầm gia tộc đao phủ rồi không? Hô hô, tưởng tượng cảnh một đám long tử long tôn người nào người nấy đều cầm đại đao, bộ dạng đó thật tức cười chết mất!

"Nói gì thế? Ta khuyên tỷ tốt nhất vẫn nên đưa ta đi, bởi dù tỷ có đi tới đâu ta cũng sẽ theo sát tới đấy", Mẫn Chỉ cắn một miếng kẹo hồ lô nói.

"Thanh lâu cô có dám đi không?" Nhan Tử La dừng lại nhìn Mẫn Chỉ.

"Thanh lâu?" Giọng Mẫn Chỉ đột nhiên cao vút, thu hút ánh mắt của những người xung quanh. Nhan Tử La vội vàng bịt miệng nàng ta lại, "Trời ơi, cô không sợ mất mặt hay sao hả?"

"Nhưng, thanh lâu là nơi phong trần, người tử tế đâu có ai vào đấy?"

"Ha ha ha!!!", Nhan Tử La phá lên cười, cười tới mức gập cả người lại.

“Cười cái gì mà cười? Ta nói không đúng sao?” Mẫn Chỉ nghiêng đầu liếc xéo Nhan Tử La. Kì lại, bình thường nàng mà nhìn người khác như thế thì người đó sớm đã sợ tới mức ngất xỉu rồi, sao tỷ ta lại chẳng sợ gì cả nhỉ?

“Cô hãy về hỏi thử đám anh em huynh đệ của cô xem, xem có kẻ nào chưa từng tới đó?”, Nhan Tử La nói, “Cô nói xem bọn họ có phải là người tử tế không?”. Mắng đi, mau mắng chửi đám anh em huynh đệ nhà cô đi.

“Bọn họ cũng tới đó?”, Mẫn Chỉ mở to mắt. Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, Mẫn Chỉ mới nở một nụ cười để lộ ra những chiếc răng trắng tinh đáng yêu, nói: “Thế thì ta cũng có thể tới đó”.

“Nhưng bọn họ là đàn ông, còn cô là phụ nữ”, Nhan Tử La nói. Nha đầu này có thật là muốn đi dạo tới thanh lâu không thế?

“Dù sao ta cũng phải đi. Tỷ không cần phải lo hoàng… cha ta chém đầu tỷ, bởi ông ấy sẽ không biết. Được rồi được rồi, đi thôi. Đi thế nào đây?”, Mẫn Chỉ kéo Nhan Tử La hỏi.

“Tôi thấy chúng ta vẫn nên để hôm khác hãy đi thì hơn, cải trang thành đàn ông rồi tính.” Nhan Tử La cười ha ha nói lảng, để hôm khác nghĩa là chờ nàng ta hồi cung rồi tính.

“Muốn lừa ta? Đợi ta về nhà rồi đi một mình? Hứ, Nhan Nhan, tỷ thấy có thể như vậy không?” Mẫn Chỉ cười nhạt.

“Thật chưa từng gặp ai như cô, một cô gái đường hoàng thế này mà lại muốn vào thanh lâu để thăm quan. Phục cô thật rồi đấy, tôi hứa với cô, để hôm khác, tôi nhất định sẽ đưa cô cùng đi. Hi hi, tôi còn muốn cô bảo vệ tôi nữa chứ”, Nhan Tử La nói, “Đi thôi, không còn sớm nữa, quay về thôi, nếu không sẽ bị ba nha đầu ở nhà cằn nhằn chết mất”.

“Thôi được, hôm nay tha cho tỷ.” Mẫn Chỉ lại mua một xâu kẹo hồ lô ăn ngon lành, Nhan Tử La nhìn mà đau thắt ruột gan.

Sau khi hai người hỏi han một hồi mới ra được cổng thành, lúc đó trời đã nhá nhem tối. “Còn nói mình biết đường nữa không? Mất mặt chưa?”, Mẫn Chỉ nhìn Tuyết Nhi từ xa chạy tới, chế giễu.

“Chẳng phải tại cô sao, rẽ gì mà lắm thế? Không theo chỉ dẫn, sao tôi nhớ được”, Nhan Tử La rầu rầu đáp trả.

“Lần sau đi theo tỷ được chưa?”, Mẫn Chỉ cười.

Khi hai người bọn họ về tới nhà, trời đã tối đen. Bách Hợp, Ám Hương đang lo lắng đi đi lại lại trước cổng, thấy họ trở về an toàn mới thở phào nhẹ nhõm. Buổi tối đúng là bị ba kẻ bọn họ cằn nhằn một trận.

Trong Lan Quế phường

My Liễm Diễm đang ngồi trước gương trang điểm. Sau khi phủ phấn khắp mặt xong, nàng ta đánh bóng mắt màu xanh, rồi lại gắn mi giả khiến hàng mi dài và dày thêm, sau đó tỉ mỉ vẽ lông mày, cuối cùng là thoa son môi. Nàng ta hài lòng nhìn mình trong gương, rất tuyệt, vẫn rất xinh đẹp.

Xem ra đồ trang điểm của thế kỷ XXI có đến đây cũng vẫn thua xa, không nói đến tài nghệ ca hát, chỉ bàn về dung nhan của nàng ta thôi thì đã khiến đám người dưới kia liêu xiêu rồi. Thu dọn đồ trang điểm, nàng ta mở hộc tủ ngầm trên tường cất vào đó. Đây là pháp bảo của nàng ta, mười ngày mới dùng một lần, nên phải cất đi dùng dần. Cất xong đồ trang điểm, nàng ta lại ngồi xuống trước bàn, ngắm nhìn bộ tóc đã dài chấm thắt lưng của mình. Nhanh thật, bốn năm mà dài nhanh như thế, nàng ta tùy tiện buộc túm mái tóc ra đằng sau, chải mái, cố ý để thả mấy lọn tóc mai dài hai bên nhìn rất quyến rũ, sau đó đứng dậy, gọi một a hoàn vào.

“Bên ngoài có nhiều người không?”, My Liễm Diễm hỏi. Hôm nay nghe nói là do Cửu gia làm chủ, chỉ là không biết mời những ai thôi? Bát gia có lẽ cũng sẽ đến? Nghĩ tới chàng, sắc mặt My Liễm Diễm thoáng ửng hồng. Mặc dù nói theo cách của nàng ta thì là một tiểu minh tinh cũng đã gặp không ít mĩ nam cùng nghề, nhưng nếu so với Bát gia thì bọn họ vẫn còn thua xa. Bát gia ôn tồn nhã nhặn, đôi mắt ấy sâu thăm thẳm như nước hồ không đáy, có thể hút lấy linh hồn người ta bất cứ lúc nào.

“Bên Cửu gia vẫn chưa tới, có điều phòng dành cho quan khách đã chuẩn bị xong cả rồi.” Cẩm Tú cười nói, “Không biết Bát gia có tới không, tiểu thư?”

My Liễm Diễm quay đầu lại trừng mắt nhìn nàng hầu một cái: “Nha đầu, cũng biết ăn nói gớm nhỉ?”.

“Đâu có ạ, tiểu thư, Cẩm Tú là vì nghĩ cho tiểu thư thôi”, Cẩm Tú ngoan ngoãn nói. Cô ta vừa cầm bộ váy áo màu đen đến, mặc dù cái váy này không có cánh tay, phần cổ cũng vẫn chưa may, nhưng Cẩm Tú đã quen, nhanh nhẹn giúp My Liễm Diễm mặc xong váy áo, sau đó cầm một chiếc khăn voan màu đen nhẹ nhàng khoác lên vai My Liễm Diễm.

“Được rồi, tiểu thư, hôm nay trông tiểu thư hơi khác. Rất…”, nên dùng từ gì nhỉ? Không thể nói thẳng ra là giống yêu tinh được?

“Rất gì? Nói đi, ta không trách đâu.” My Liễm Diễm đứng trước gương xoay một vòng để kiểm tra xem váy áo có khít người không.

“Rất giống yêu tinh.” Cẩm Tú thực sự không tìm được từ nào khác.

“Ồ? Ha ha!!!”, My Liễm Diễm cười, rất thích hợp, thứ nàng ta muốn chính là một con yêu tinh.

Một cô gái trẻ ăn mặc rất chỉnh tề đi vào nói: “My tỷ, Cửu gia đến rồi”.

“Ồ! Trình tự xuất hiện đều đã sắp xếp xong cả chưa? Đồ mà ta cần cũng đã chuẩn bị đủ rồi phải không?” My Liễm Diễm đi đến bên bàn ngồi xuống.

“Đều chuẩn bị xong cả rồi, không có vấn đề gì, vậy bây giờ đã có thể bắt đầu chưa?”, Hạ Chí hỏi.

“Được”, My Liễm Diễm cười đáp, Hạ Chí liền đi ra ngoài.

Lan Quế phường có ba tầng, vốn là một tòa lầu rất đỗi bình thường, nhưng bốn năm trước, My Liễm Diễm đã mua rồi tiến hành cải tạo nó, bên trên còn làm thêm một căn gác nhỏ, chẳng ai biết căn gác đó dùng để làm gì. Ba tầng lầu đã có đều để thông từ trên xuống dưới, ở giữa xây một sân khấu hình tròn cao sừng sững, cao phải bằng cả hai tầng lầu. Xung quanh sân khấu được treo rèm tua rua, một đầu sân khấu nối liền với tầng hai, vũ công hoặc ca kĩ có thể đi từ đây để ra biểu diễn. Phần còn lại của sân khấu thì không gắn kết với xung quanh, nhìn từ phía dưới lên sẽ thấy nó như được treo lơ lửng giữa không trung. Ở tầng hai còn đặt mấy phòng bao riêng, bài trí rực rỡ xa hoa, ngay cả những a hoàn hầu hạ ở các phòng này cũng được phân biệt đẳng cấp với các a hoàn khác. Tầng ba là nơi nghỉ ngơi của những cô nương trong phường, tuy là cũng thông xuống lầu dưới, nhưng hành lang khắp lượt đều dùng vải mềm màu đỏ để che, bên trong còn có lụa. Từ ngoài nhìn vào chỉ thấy mờ mờ ảo ảo khiến người ta dễ bề liên tưởng, nhưng thực ra lại rất kín đáo chẳng thể nào nhìn thấy thứ gì. Ngược lại từ bên trong chỉ cần vén rèm lên là có thể nhìn thấy hết bên ngoài. Tầng một là chỗ ngồi dành cho khách bình thường, nhưng bàn ghế đều là loại có giá trị. Ngồi ở tầng một phải ngẩng đầu lên mới nhìn thấy người biểu diễn trên sân khấu. Cũng may là Lan Quế phường khá lớn, dù ngồi ở tầng một cũng vẫn có thể nhìn rõ mọi thứ trên sàn diễn.

My Liễm Diễm vén rèm nhìn ra ngoài, Tường Vi đã diễn xong, lúc này Mẫu Đơn đang múa. Tư thế xoay người của cô ta khiến đám khác quan phải trầm trồ thán phục. Xem ra nàng ta đã không uổng công nuôi nấng Mẫu Đơn, đúng là cái cây hái ra tiền! My Liễm Diễm đi dọc hành lang, tới căn gác nhỏ, nhìn nhìn chiếc xích đu kết hoa đã chuẩn bị xong, nàng ta nhẹ nhàng đứng lên.

Lúc này khoang bao dành riêng cho khách quý đối diện với sân khấu đã có mấy vị công tử đang ngồi, rất hào hứng say sưa với màn biểu diễn.

"Xem ra bà chủ My lại trồng được một cây tiền nữa rồi!", Dận Ngã nói. Chỉ nghe tiếng vỗ tay la ó của đám người ngồi phía dưới là biết.

"Sao có thể sánh được với bà chủ My chứ?", Dận Trinh tỏ ra tinh quái.

"Có điều bà chủ My mười ngày mới lên sân khấu một lần, thật là đáng tiếc, đáng tiếc", Dận Đường cũng tiếp lời.

Dận Tự lại chỉ thản nhiên ngồi uống trà. Sách Lăng, Tôn Thừa Vận, Dục Hằng ngồi bên cạnh cũng không lên tiếng.

"Ai chẳng biết trong mắt bà chủ My chỉ có Bát ca", Dận Ngã nhấm nhẳng, rõ ràng là hắn quen nàng ta trước, nhưng My Liễm Diễm đối với hắn lại chẳng bằng Bát ca, sao không khỏi khiến lòng hắn nhức nhối cho được.

"Lão Thập, chú ý xem đi." Dận Tự lên tiếng, nhưng bản thân mình lại chẳng nhìn lên sân khấu. Người phụ nữ như My Liễm Diễm là yêu tinh, không trêu vào được.

"Đúng đấy, Sách Lăng huynh, Thừa Vận huynh, các huynh lần đầu tiên tới đây, hãy chăm chú xem đi, chắc chắn là độc nhất vô nhị", Dận Trinh nói. Đang trò chuyện, thì nghe thấy tiếng nhạc được tấu lên, nhưng không thấy

người, cho đến khi tiếng ca cất cao, mới thấy sân khấu từ từ bừng sáng, một chiếc xích đu kết hoa đang từ trên trời chầm chậm được thả xuống. Trên xích đu có bóng một người con gái mặc váy đen, màu đen của lụa dính sát vào cơ thể người ấy, khiến những đường cong lung linh bắt mắt được bày hết ra. Xung quanh mắt người ấy là màu đen, tràn ngập yêu mị, lại thêm đôi môi đỏ như máu, rõ ràng là một yêu tinh sống động đang hiện ra. Lúc này nàng ta đang da diết cất tiếng ca khúc Yến vĩ điệp. Nàng ta không múa, chỉ lười biếng đứng đó hát, ánh mắt như có như không lướt qua những phòng bao dành riêng cho khách. Cho tới cuối cùng, ánh sáng trên sân khấu từ từ tắt ngấm, khi sân khấu sáng bừng trở lại thì đã không thấy người đâu nữa, chỉ còn lại sự yên tĩnh bao trùm khắp các tầng lầu. Ngay sau đó là tiếng vỗ tay, tiếng reo hò vang lên như sấm, tuyệt đối ăn đứt Tường Vi, Mẫu Đơn. My Liễm Diễm đã quay lại lầu ba, từ từ tẩy trang, để Cẩm Tú chải đầu lại cho mình, chỉ kẹp một chiếc cặp màu xanh, thay bộ váy áo màu đỏ của hoa hồng, khuôn mặt trong trẻo thanh thoát như trước.

Chương 25: Tự sống cuộc sống của mình

"My tỷ, Cửu gia cho mời!". Hạ Chí lại xuất hiện ở cửa.

"Ta biết rồi, thay ta chuyển lời lại với Cửu gia, ta sẽ lập tức tới thỉnh an người." Sau đó nàng ta đứng dậy, cầm khăn tay duyên dáng đi ra ngoài. Đến cửa lầu hai, người hầu đã bước tới đón: "My cô nương, xin mời".

Tấm mành được vén lên, My Liễm Diễm vẫn đứng nguyên ở cửa, nhanh nhẹn đảo mắt một vòng, nàng ta nhún nhún người, miệng nói: "Liễm Diễm thỉnh an các vị A ca. Các A ca cát tường!", sau đó đứng thẳng người dậy, thẳng thắn nhìn vào từng người từng người một. Nhìn tới Sách Lăng, Thừa

Vận, nàng ta lập tức cười, nói: "Hai vị đại gia này lần đầu tiên tới tiện phường phải không? Liễm Diễm có chỗ nào sơ suất xin hai vị lượng thứ".

"Trí nhớ của bà chủ My lúc nào cũng rất tốt!", Dận Đường cười nói. My Liễm Diễm nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, bất giác than thầm, "âm sắc" của vị Cửu gia này khiến đám phụ nữ phải hổ thẹn vì không sao sánh kịp.

"Đa tạ Cửu gia quá khen. Liễm Diễm xin được kính ngài." Nàng ta đi đến kệ tủ bên cạnh lấy chén ra, ngồi xuống tự rót cho mình một chén rồi cầm lên uống cạn. Dận Đường cười, nhìn nàng ta uống hết chén rượu, cũng cầm chén của mình lên: "Bà chủ My đã mời, Dận Đường cung kính không bằng tuân lệnh", rồi cũng một hơi uống cạn.

"Bà chủ My, hôm nay cô hát bài gì thế? Sao tôi chỉ nghe thấy từ "điệp", "gió", "hòa" nhỉ?", Dận Ngã hỏi.

"Liễm Diễm hôm nay hát bài *Yến Vĩ Điệp*", nàng ta chầm chậm cúi đầu xuống nói.

"Bà chủ My sao lại chọn khúc này?" Dận Trinh nghịch nghịch chén trà, "Theo những gì ta nghe được, thì bài này hình như nói đến một chú bướm cố chấp lao đầu vào lửa tự hủy diệt chính mình, không biết có phải không?".

"Thập tứ gia nghe rất đúng, chính thế", My Liễm Diễm đáp, "Liễm Diễm ngưỡng mộ cá tính của nó".

"Bà chủ My chẳng phải cũng rất giống chú bướm đó sao?", Dận Đường cười nói.

"Cửu gia quá khen rồi, tính cách của Liễm Diễm e là cả đời này cũng không thể dũng cảm được như chú bướm đó. Liễm Diễm chỉ là một người

con gái bình thường, Cửu gia so sánh như thế, thật khiến Liễm Diễm phải xấu hổ", My Liễm Diễm ngẩng đầu lên, môi vẫn cười, nói. Người đàn ông in bóng trong mắt nàng ta vẫn chỉ ngồi yên mỉm cười, vẫn không nói với nàng ta câu nào.

"Không biết Bát gia thấy Liễm Diễm hôm nay hát thế nào?" Chàng không nói thì để nàng ta hỏi vậy.

"Ồ, hay lắm, bà chủ My chưa bao giờ khiến người ta phải thất vọng." Dận Tự ngẩng đầu lên nhìn nàng ta, giọng nói rất dịu dàng, ánh mắt cũng dịu dàng, nhưng My Liễm Diễm biết, sự dịu dàng này không phải là tình yêu.

My Liễm Diễm cầm khăn che miệng cười, "Các vị A ca thật quá ưu ái Liễm Diễm, Liễm Diễm đúng là có phúc. Nếu đã vậy, Liễm Diễm không làm phiền nhã hứng của các A ca nữa. Mời các A ca từ từ thưởng thức ca vũ". Sau đó nàng ta duyên dáng quay người, vén rèm bước ra.

"Thế nào? Sách Lăng huynh, Thừa Vận huynh, hay chứ?", Dận Trinh cười hỏi.

"Rất hay", Sách Lăng điềm đạm nói, hắn vốn không quá hứng thú với mấy trò ca vũ. Chỉ có sắc mặt của Tôn Thừa Vận là lộ ra vẻ hào hứng, "Rất tuyệt, không những hát hay, mà người này cũng rất xinh đẹp, phấn son song vẫn không giảm bớt vẻ tao nhã". Các cô nương trong phủ mà hắn ta mua về từ Tô Châu cũng không thể sánh được với My Liễm Diễm.

"Thập tứ gia, hôm nay ta và Sách Lăng huynh cũng gặp được hai cô gái rất thú vị." Dục Hằng là bạn chơi từ nhỏ tới lớn với mấy vị A ca này, vì vậy ăn nói có chút tùy tiện.

"Ồ? Thú vị thế nào?", Dận Trinh hỏi, Dận Đường Dận Ngã cũng đưa mắt sang nhìn hắn ta hỏi dò.

"Phu nhân đánh nhau, a hoàn uống trà", Dục Hằng chỉ nói ngắn gọn tám chữ khiến ba vị A ca còn lại đều bất mãn. Cho tới khi Dục Hằng kể lại đầu đuôi sự tình với họ, ba vị A ca mới gật đầu, "Theo như người nói, thì đúng là rất thú vị. Có điều, không biết họ là gia quyến nhà ai. Vô tình gặp thôi".

Dận Ngã thở dài, "Haizz, mấy vị phu nhân trong phủ của ta suốt ngày chỉ biết sơn móng tay, đánh phấn bôi son, bóng gió ghen tuông, chán chết".

Dận Trinh không nhịn được, phì cười: "Thập ca, huynh nói như thế không cẩn thận về phủ bị các tẩu tẩu xử lý đấy".

Dận Ngã xì một tiếng, Dận Đường cũng phụ họa nói hùa vào: "Đúng thế, lão Thập, nghe nói các em dâu ta bên ấy rất lợi hại".

Dận Tự không nhìn được cũng phải cất tiếng cười khẽ. Sách Lăng hơi nhếch khóe miệng lên, đến một A ca còn không tránh được cảnh bị vợ bắt nạt ức hiếp, ngộ nhỡ lấy công chúa về làm vợ… Nghĩ đến đây, lòng Sách Lăng lại từ từ chùng xuống. Dận Trinh thấy sắc mặt hắn không được tốt, như thấu hiểu, vội vàng nói: "Sách Lăng huynh không cần lo lắng, mấy tỷ muội của ta đều rất hiền lành, đương nhiên, trừ Quân Chỉ ra. Nhưng, ta cho rằng có lẽ huynh cũng sẽ không… ờ, may mắn như thế đâu?". Vốn định nói "xui xẻo như thế đâu", nhưng sao có thể nói tỷ muội nhà mình như vậy được, nên ăn nói có chừng mực vẫn hơn.

"Ừm." Sách Lăng cầm chén trà lên nhấp một ngụm, không nói thêm nữa.

"Lão Thập tứ, sao đệ nói nhiều thế hả, mau xem hát đi", Dận Đường vỗ vỗ đầu Dận Trinh nói. Thế là, cả đám người mỗi người mang trong lòng

một tâm trạng khác nhau cùng nhìn lên sân khấu xem biểu diễn.

Trong thư phòng phủ Tứ bối lặc.

"Tứ ca, nghe nói hôm nay Cửu ca làm chủ mời Sách Lăng và Tôn Thừa Vận đến Lan Quế phường xem ca múa", Dận Tường uể oải nói.

"Thế thì sao?", giọng nói lạnh lùng vang lên.

"Hai vị ấy là con rể quý mà Hoàng a ma đã chọn. Đặc biệt là Sách Lăng, Hoàng a ma rất thích hắn ta." Dận Tường nghiêng người nằm trên ghế, "Bát ca bọn họ nhất định không muốn Hạm Chỉ và Quân Chỉ bị chỉ hôn cho Sách Lăng rồi".

"Không chỉ hôn thì sao? Con người Sách Lăng sẽ không dễ dàng phụ thuộc vào ai", Dận Chân đáp, "Dù Hoàng a ma có chỉ hôn người nào cho hắn cũng sẽ không ảnh hưởng gì cả".

"Đệ vẫn hi vọng là Quân Chỉ, Quân Chỉ luôn rất thích Sách Lăng", Dận Tường bưng chén trà lên nói.

Sau khi mẹ đẻ là Mẫn phi qua đời, thì việc mà hắn lo lắng nhất là hôn sự của hai cô em gái, sợ bọn chúng không được hạnh phúc.

"Thập tam, đệ biết chuyện này là không thể." Dận Chân lắc lắc đầu nói, "Sách Lăng là người kế vị của Khả Hãn, đệ nghĩ Hoàng a ma sẽ chỉ hôn cho hắn ta một công chúa như thế nào?".

"Có thể nắm giữ được trái tim hắn, khiến hắn cam tâm tình nguyện quy phục Đại Thanh ta", Dận Tường đáp, "Quân Chỉ quá trẻ con, xem ra Hoàng a ma sẽ lựa chọn Mẫn Chỉ hoặc Hạm Chỉ, một trong hai người ấy?".

"Đúng thế!", Dận Chân kiệm lời như vàng.

"Thôi, chúng ta đừng nói chuyện này nữa, người phải lo lắng là Hoàng a ma và Bát a ca bọn họ kia. Tứ ca, nghe nói My cô nương của Lan Quế phường rất được, Tứ ca có hứng thú thưởng thức tài nghệ của cô nương ấy không?", Dận Tường cười hỏi. Niên trắc phúc tấn mà Tứ ca hắn vừa cưới vô cùng xinh đẹp mĩ miều, e là không có hứng thú với bất kì cô gái nào khác nữa.

"Được!" Dận Chân chẳng buồn nghĩ ngợi gì nhiều nhận lời ngay khiến Dận Tường phun hết cả hớp trà vừa uống ra, không chừa lại tí nào, "Tứ ca?", ánh mắt tràn ngập sự kinh ngạc, thật đáng sợ quá, Tứ ca lại nói là "Được"?

Chẳng phải huynh ấy nên lạnh lùng liếc hắn một cái, khiến hắn đông cứng lại sau đó tung chân đá bay hắn ra ngoài sao? Lẽ nào gần đây Tứ ca và phúc tấn xinh đẹp kia có mâu thuẫn? Dận Tường cứ thế nhìn Tứ ca của hắn chằm chằm, cho đến khi Dận Chân lạnh lùng nói tiếp, "Cũng muộn rồi đấy, về phủ đi thôi, đừng lười biếng nữa, lười biếng cũng không giải quyết được vấn đề đâu".

Dận Tường buồn rầu đặt chén trà xuống, ngồi thẳng người dậy, "Haizz… Tứ ca, cáo từ!", sau đó đứng lên, theo nghi thức bình thường lui ra ngoài. Dận Chân nhìn theo lưng hắn, bất giác mỉm cười.

"Tứ gia đang cười gì thế? Thiếp vừa nhìn thấy lão Thập tam đi ra?", Nạp Lạt thị bưng khay bước vào.

"Cười Thập tam. Sao muộn thế này rồi còn chưa đi nghỉ?" Dận Chân nhìn Nạp Lạt thị, từ năm ngoái sau khi Hoằng Huy mất, nàng càng ngày càng gầy yếu.

"Cảnh Thuận Nhi nói mấy hôm nay Tứ gia nghỉ ngơi không tốt, thiếp đích thân dặn nhà bếp hầm canh nhân sâm, người hãy ăn ngày cho nóng", Nạp Lạt thị đáp. Trong lúc Dận Chân uống canh, nàng lại nói: "Tháng sau là lễ vạn thọ của Hoàng thượng, người xem lễ vật mừng thọ năm nay…?".

"Chuyện này cứ để ta tính, nàng không cần phải lo, hãy chú ý đến sức khỏe của nàng, việc đó quan trọng hơn." Giọng Dận Chân mặc dù vẫn lạnh lùng, nhưng sự quan tâm này xuất phát từ trái tim, rất thật lòng, cho dù bao nhiêu thê thiếp được nạp vào phủ, thì sự coi trọng của chàng dành cho đích phúc tấn[1] của mình vẫn không thay đổi.

[1] Đích phúc tấn: Cách gọi người vợ cả của hoàng tử, vương tôn thời nhà Thanh.

"Vâng, vậy thần thiếp không làm phiền người nữa, người cũng nghỉ sớm đi, tháng này chắc là bận lắm", Nạp Lạt thị hiếu lễ, đáp.

"Được, nàng đi đi", Dận Chân cũng nói.

Trong Thu Dật trai lúc này đang tràn ngập tiếng cười đùa, Khuynh Thành đang ôm một đống chó con, thỏ con, chim non chơi rất vui vẻ, Nhan Tử La vừa ăn cam vừa hào hứng nhìn, Mẫn Chỉ thì dựa vào gối mỉm cười.

"Chúng ta tìm đồ nam ở đâu đây?", Mẫn Chỉ hỏi, "Hay là ta báo Tiểu Kim tử mang hai bộ y phục của hắn tới?".

Nhan Tử La trợn tròn mắt, nha đầu này vẫn chưa chịu quên chuyện đó sao?

"Thế không được, đấy là đồ mặc trong cung, quá bắt mắt. Hay là, cô bảo hắn ta cầm tiền đi mua hai bộ? Nhưng không được tồi tàn quá, nơi chúng ta đến là chốn ăn chơi nho nhã mà." Nhan Tử La bóc một múi cam, "Đúng rồi, cô bảo hắn mang thêm ít bạc tới đây".

"Ồ, bao nhiêu?", Mẫn Chỉ lơ đãng hỏi.

"Càng nhiều càng tốt, những nơi như thế này không sợ nhiều tiền, chỉ sợ ít tiền thôi." Nhan Tử La hài lòng ăn cam tới no căng cả bụng.

Kết quả, nói thế nào nhỉ, hiệu quả làm việc của người trong hoàng thất đúng là nhanh hơn rất nhiều so với nhân viên công vụ thời hiện đại. Chiều hôm sau, Tiểu Kim Tử đã ôm một bọc lụa tới theo lệnh, "Chủ nhân, thứ mà người dặn đều ở cả trong này".

"Đặt đó đi! Sức khỏe của ngạch nương ta thế nào? Trời có chút khô hanh, ngạch nương ta không sao chứ?", Mẫn Chỉ hỏi.

"Bẩm chủ nhân, sức khỏe của nương nương gần đây khá tốt, mấy hôm trước Hoàng thượng có đến Đồng Thuận trai của chúng ta, vì vậy gần đây nương nương vui lắm", Tiểu Kim Tử cung kính đáp.

"Hoàng a ma? Có biết Hoàng a ma nói gì không?" Mẫn Chỉ ngẩng đầu nhìn Tiểu Kim Tử.

"Cái này... nô tài...", Tiểu Kim Tử ngập ngừng rồi lại thôi.

"Thôi, không nói ta cũng biết. Ngươi quay về đi. Hầu hạ nương nương cho tốt", Mẫn Chỉ dặn dò.

"Vâng. Nô tài biết ạ. Chủ nhân, nương nương còn nói..." Tiểu Kim Tử còn chưa nói xong, đã bị Mẫn Chỉ xen ngang, "Bảo ta hãy mau chóng quay về đúng không? Ngươi bẩm với nương nương, ta chơi chán khắc về, ta không phải là kẻ không hiểu chuyện".

"Vâng, nô tài xin quay về cung ngay, thưa chủ nhân." Tiểu Kim tử cúi người lui ra.

Chương 26: Đồng loại

"Lại thấy không vui rồi?", Nhan Tử La thận trọng hỏi.

"Không, giờ ta đang rất vui. Cho dù xuất phát từ mục đích gì, Hoàng a ma đã đến thăm ngạch nương ta, ta rất vui. Coi như phận làm con gái ta đây cũng đã báo được chút hiếu cho mẹ. Được rồi, không nói chuyện này nữa, ngày mai chúng ta hãy đi thôi, tỷ không thấy là lại có người tới giục ta đấy à?" Mẫn Chỉ mở túi lụa ra, tiện tay cầm bạc đặt lên bàn.

"Đây là bao nhiêu bạc?" Nhan Tử La nhìn những đĩnh bạc trên bàn, hôm qua lần đầu tiên nàng được cầm bạc, mà Bách Hợp nói rằng mỗi đĩnh là một lượng.

"Năm trăm lượng." Mẫn Chỉ lấy y phục ra, một bộ màu xanh khổng tước, một bộ màu mật ong, còn có hai chiếc mũ, hai chiếc dây lưng, hai túi thơm.

"Oa, nhiều thế à?" Nhan Tử La cầm một đĩnh bạc lên cắn thử, đau răng quá!

"Chẳng phải tỷ nói nên mang nhiều một chút à? Này, tỷ thích mặc bộ nào?", Mẫn Chỉ hỏi.

"Bộ nào?" Nhan Tử La hướng ánh mắt về phía mấy bộ y phục, "Một to một nhỏ, cần gì ta ta chọn nữa? Đương nhiên là mặc bộ nhỏ hơn rồi". Tên Tiểu Kim Tử này cũng thật quá đáng, lại dám khinh thường nàng, sau này nhất định phải nghĩ cách xử lý hắn mới được.

"Tiểu Kim Tử chuẩn bị thật chu đáo, he he, không hổ là người trong cung, làm việc quả là chu đáo."

Nhan Tử La háo hức mặc y phục vào, nhưng kéo cách gì nó cũng không ngay ngắn, phải chờ tới khi Mẫn Chỉ giúp mới mặc xong, tết tóc thành cái đuôi sam, gắn thêm vài hạt ngọc, đội mũ. Mặc dù nhìn hơi thấp, còn có chút nữ tính, nhưng tóm lại cũng ra hình ra dạng. Đang tự ngắm mình, quay lại thấy Mẫn Chỉ đang vận lộn với mái tóc, Nhan Tử La giúp nàng ta tết lại gọn gàng rồi gắn ngọc lên. Nhìn nàng ta đội mũ xong, Nhan Tử La thực sự không kìm được nói: "Thật quá đáng, rõ ràng là cô rất cao, còn chọn cho cô một bộ màu xanh khổng tước, khiến cô càng cao hơn. Nhìn tôi xem, vốn đã thấp lại còn mặc thứ màu của mấy bà mấy cô này, chẳng giống đàn ông tẹo nào?".

"Cũng được mà, giống thiếu niên là được rồi!", Mẫn Chỉ hài lòng nhìn dáng vẻ đóng giả nam nhi của mình, đẹp!

"Giống thiếu niên? Giống người hầu của cô thì có." Nhan Tử La vẫn nhìn bóng hai người trong gương, cách biệt quá xa. Kết quả khiến nàng buồn bã suốt cả buổi chiều cho tới tận tối.

Hôm sau Mẫn Chỉ dậy rất sớm, Nhan Tử La lại không ngủ ngon giấc, bị Mẫn Chỉ đá cho một cái mà tỉnh dậy

"Gì vậy? Sáng sớm đã định mưu sát người khác rồi?", Nhan Tử La nằm bò ra gối nói, giọng trầm trầm từ trong giường truyền ra.

"Hôm nay phải vào thành mà!", Mẫn Chỉ ngồi dậy nói.

"Tổ tông ơi, xin cô đấy! Làm gì có ai sáng sớm tinh mơ đã chạy tới thanh lâu rồi, buổi tối mới náo nhiệt!"

Nhan Tử La nằm bò ra ngủ tiếp, hoàn toàn không có ý định dậy.

"Sao tỷ biết?", Mẫn Chỉ ngạc nhiên hỏi. Tỷ ta chưa đến đó bao giờ tại sao lại biết chuyện ấy?

"Chưa từng nghe nói 'miên hoa túc liễu'[1] bao giờ à? Miên, túc đều chẳng phải muốn nói buổi tối sao?", Nhan Tử La đáp. Cũng may nàng phản ứng nhanh, xém chút nữa thì nói là mình xem trên ti vi rồi.

[1] Miên hoa túc liễu: Ám chỉ việc chơi gái.

"Ồ, vậy...", Mẫn Chỉ còn đang định nói tiếp.

"Vậy cô cứ ngủ đi, tôi sẽ gọi", Nhan Tử La vò vò tóc nói.

Dưới sự kiên quyết của Nhan Tử La, hai người bọn họ giờ Thân mới ra khỏi cửa, đến kinh thành thì trời đã nhá nhem tối. Nhan Tử La sờ sờ túi tiền, cảm giác của người có tiền thật tuyệt. Hai người bọn họ lại vừa đi vừa hỏi, cuối cùng cũng đến được Bát đại hồ đồng. Nhưng lúc này...

"Chúng ta phải vào nhà nào đây?" Mẫn Chỉ nhìn hai bên đường xanh đỏ rợp trời, mắt hoa hết cả lên.

"Đi xem sao, tôi cũng đã đến đây bao giờ đâu." Nhan Tử La vẻ mặt tò mò, đây chính là Bát đại hồ đồng nổi tiếng, ở thời đại của nàng những nơi này không được cởi mở và hợp pháp như thế này.

"Ồ!" Mẫn Chỉ bước về phía trước. Chưa được hai bước, liền thấy bên trái có một tòa lầu ba tầng, mặc dù cũng đèn hoa rực rỡ, nhưng ngoài cửa không có mấy cô gái y phục xộc xệnh đứng lôi kéo mời gọi khách quan như những nhà khác, thế là nàng ta nhìn Nhan Tử La: "Nhà này được đấy. Lan Quế phường? Tên cũng khá hay". Còn Nhan Tử La đã khựng lại, không thể nào, "Lan Quế phường? Ở đây cũng có?", tiến tới gần hơn, chỉ thấy ngoài cửa đóng một tấm biển, bên trên có khắc Không phân biệt nam nữ. Lập tức trong lòng nàng nảy sinh một cảm giác khác lạ, cảm giác đó giống như kích động vì sự xa cách bấy lâu nay mới trùng phùng.

"Được, nhà này đi." Nhan Tử La sải bước vào, nhìn bài trí bên trong, tim nàng đập càng mạnh. Trời ơi! Chúa phù hộ! Nhất định là thật rồi!

Bên trong người đã ngồi chật từ lâu, một cô gái bước ra đón, lanh lảnh nói: "Hoan nghênh hai vị công tử". Cô ta không biết tim Nhan Tử La bởi vì những lời của mình đã sắp nhảy ra rồi.

"Hai vị công tử, tầng một đã hết chỗ rồi, mời hai vị lên tầng trên." Hạ Chí đi trước dẫn đường, Mẫn Chỉ và Nhan Tử La không hề do dự đi theo cô ta lên tầng trên. Hạ Chí đưa họ đến một khoang bao bên cạnh sân khấu. Trước khi Hạ Chí mở cửa Nhan Tử La đã bắt đầu tưởng tượng ra bài trí trong phòng. Vào giây phút cửa được mở ra, nàng cảm thấy nước mắt mình đang chảy lòng vòng ở khoang mắt… giống hệt như bài trí trong phòng bao của nhà hàng, chỉ có điều đồ đạc ở đây cổ hơn nhiều. Mẫn Chỉ nhận thấy sự kì lạ của nàng, hỏi "Tỷ sao thế?".

"Không có gì, không có gì!" Nhan Tử La ngồi xuống "ghế sô pha".

Mẫn Chỉ gọi một ít đồ ăn và rượu, sau đó thì ngồi xuống một bên, Hạ Chí buông rèm xuống rồi đi ra. Lúc này, trên sân khấu, một cô gái áo trắng đang ngồi đánh đàn tranh bên trong tấm rèm. "Đàn hay lắm", Mẫn Chỉ tán thưởng.

Nhan Tử La ăn rồi uống, tâm trạng vẫn kích động, kích động, giờ nàng muốn đi gặp chủ của tòa lầu này, nhưng ngộ nhỡ đó là một người đàn ông thì làm thế nào? Hay là nghe ngóng xem sao đã!

Mĩ nữ áo trắng ôm đàn tranh thi lễ rồi quay người đi xuống. Khi âm nhạc vang lên một lần nữa, cái chén trên tay Nhan Tử La rơi xuống, nước mắt nàng không thể kìm được mà túa ra. Bởi vì trên sân khấu, người ta đang hát bài *Lại thấy khói bếp*, đây không thể nào là trùng hợp được, thì ra, thực sự có người giống như nàng? Nàng lao tới bên cửa, vén rèm lên để nhìn được rõ hơn. Và những hành động này của nàng đều lọt vào tầm mắt của My Liễm Diễm lúc ấy đang đứng sau tấm rèm của lầu ba.

"Công tử ở phòng Lưu Nguyệt là người thế nào?", My Liễm Diễm hỏi Hạ Chí.

"Sao My tỷ lại hỏi chuyện này? Hai vị đó đâu phải là công tử, là tiểu thư một trăm phần trăm", Hạ Chí nói. Trước kia cô ta là ca kĩ hàng đầu của Vãn Hoa lầu, sao có thể không phân biệt được nam nữ chứ?

"Ồ, thì ra là thế. Đúng rồi, nghe nói hôm nay khoang Lãm Nguyệt do Quế công tử bao phải không?", My Liễm Diễm lại hỏi.

"Vâng! Quế công tử vẫn luôn rất yêu quý Hải Đường", Hạ Chí điềm đạm trả lời.

"Ừm, được rồi. Chuẩn bị mang lên cho ta ít bánh điểm tâm", My Liễm Diễm dặn dò.

"Vâng." Hạ Chí quay người đi ra, không lâu sau bưng một khay điểm tâm tới. My Liễm Diễm chẳng buồn nhìn, chỉ nói: "Em xuống dưới để ý đi, đừng để xảy ra sơ suất gì". Sau khi Hạ Chí lui ra, My Liễm Diễm bưng

khay bánh đến lầu hai, đứng trước cửa phòng Lưu Nguyệt, hít một hơi thật sâu, sau đó nũng nịu cười nói: "Hai vị công tử, Liễm Diễm có thể vào được không?".

"Vào đi!", một giọng nói giả mạo vang lên. My Liễm Diễm đẩy cửa bước vào, thấy đồ ăn trên bàn đã được dùng, rượu cũng đã được uống, lập tức nói: "Đây là chút điểm tâm do bổn tiệm mới làm, miễn phí dâng lên hai vị đại gia thưởng thức". Sau đó đặt khay điểm tâm lên bàn, thấy miệng Nhan Tử La hơi mở ra và ánh mắt vui vẻ của Mẫn Chỉ, quả đúng như nàng dự liệu. "Thì ra chỗ các ngươi cũng có thứ này, ta thèm lâu lắm rồi", Mẫn Chỉ nói nhưng vẫn ngồi yên, không qua đó lấy. Phải đến khi My Liễm Diễm đưa tới trước mặt, nàng ta mới cầm một cái, ăn xong một miếng, bèn nói: "Ra là phải cắt thành hình như thế này".

Nhan Tử La nhìn cô gái đứng trước mặt, hoàn toàn không dám tin, "Cô… cô chẳng phải… My Liễm Diễm sao?". My Liễm Diễm là một ca sĩ rất có tiền đồ, mặc dù vừa vào nghề chưa lâu, tiếng tăm cũng không quá lớn, nhưng nghe nói là người mới đang được công ty lăng xê, đáng tiếc vừa phát hành một đĩa đơn liền ngọc vỡ hoa tàn. Thì ra là…

"Thì ra là công tử cũng biết Liễm Diễm, đa tạ công tử đã không quên." Sau đó, Liễm Diễm quay sang hỏi Mẫn Chỉ: "Dám hỏi vị công tử này, bánh điểm tâm công tử ăn lần trước được làm ở đâu? So với bánh của tôi thì sao?".

"Là hắn ta làm, ngon hơn của ngươi", Mẫn Chỉ trả lời ngắn gọn.

"Ồ, vậy xem ra Lan Quế phường vẫn còn phải tiếp tục thay đổi rồi! Vị công tử này có thể chỉ dạy thêm không?"

Đây là muốn hỏi Nhan Tử La. Nhan Tử La lúc này biết My Liễm Diễm đã nhìn ra lai lịch của mình, do vậy cười nói: "Quá lời, quá lời, bà chủ My

đừng khách sáo".

"Vậy Liễm Diễm xin đa tạ!" My Liễm Diễm quay người đi ra cửa, rồi quay đầu nhìn Nhan Tử La: "Liễm Diễm xin ở đây chờ công tử đại giá".

Nhan Tử La không gật cũng chẳng lắc, Mẫn Chỉ ở đây bảo nàng phải nói thế nào?

"Không phải vậy chứ? Cô gái đó nhìn trúng người rồi?" Mẫn Chỉ cười.

"Có thể, bổn công tử oai phong lẫm liệt thế này mà." Nhan Tử La rất vui, với lấy một miếng bánh ga tô, sau đó chau mày nói: "Ồ, kém xa bánh tôi làm, phải bảo ban thêm cho cô ta mới được".

"Đừng để bị lừa bán đấy, ta thấy cô gái đó rất gian tà", Mẫn Chỉ vừa xem biểu diễn vừa nói.

"Yên tâm đi, đều là phụ nữ cả, cũng không thể bị cô ta làm gì được đâu". Hơn nữa, chúng tôi đây là đang nhận người thân mà. Đương nhiên, câu này không nói ra miệng.

Xem cho tới cuối cùng, cũng chẳng có mĩ nữ nào mặc mỗi áo lót đi vào. Nhan Tử La thầm nghĩ: Thì ra đại minh tinh vẫn lấy ca vũ làm nghiệp, không làm mấy thứ bậy bạ khác. Cũng rất đáng để kết bạn. Khí chất của cô ta mặc dù hơi… gian tà, nhưng ánh mắt lại rất trong sáng. Nhưng tại sao mắt nàng nhìn gì cũng mờ mờ ảo ảo thế này, đầu cũng đau âm ỉ.

"Này tỷ? Uống say rồi à?" Mẫn Chỉ cúi đầu nhìn Nhan Tử La, phải làm sao đây, sức đâu mà dìu tỷ ta ra cổng thành đợi Tuyết Nhi, làm thế nào bây giờ?

"Tôi không say, chỉ hơi đau đầu thôi. Vẫn đi được, đi thôi", Nhan Tử La nói. Đầu nàng vẫn rất tỉnh táo, chỉ có đôi chân là không chịu nghe lời.

"Không say sao đâm sầm vào cửa làm gì?", Mẫn Chỉ không khách khí đáp trả nhưng vẫn phải đỡ nàng từ từ đi ra, thật không biết phải đi đến bao giờ. Vừa ra khỏi phòng Lưu Nguyệt, My Liễm Diễm đã đứng ngay đó, nhìn bộ dạng của họ nói: "Công tử có mang tùy tùng theo không?".

"Không mang", Mẫn Chỉ ném ra hai từ, đi qua My Liễm Diễm về phía trước.

"Hay là ngài hãy để vị công tử này ở lại đây rồi ra ngoài thuê xe đi, dù sao cũng sẽ không có chuyện gì đâu!", My Liễm Diễm nói. Mẫn Chỉ lạnh lùng nhìn nàng ta một lúc.

"Tôi thấy công tử xuất thân không phải tầm thường, nếu vị công tử này có chuyện, thì ngài cứ dỡ Lan Quế phường của tôi đi!" My Liễm Diễm thuyết phục, "Nếu công tử không yên tâm, thì Lan Quế phường cũng có xe ngựa, không biết công tử có muốn thuê không?".

"Được, xe ngựa của ngươi, ta mua", Mẫn Chỉ đáp.

"Để công tử phải chê cười rồi, Liễm Diễm mặc dù là nữ tử chốn giang hồ, nhưng chữ "Nghĩa" tôi vẫn hiểu, công tử cần cứ lấy mà dùng, nếu không dùng mời công tử nghĩ cách khác", My Liễm Diễm nói, miệng vẫn tươi cười.

Thấy Nhan Tử La sắp ngủ gật tới nơi, Mẫn Chỉ đành nói: "Được, vậy Kim mỗ đa tạ bà chủ My. Sau này bà chủ My có việc cần tới Kim mỗ, Kim mỗ nhất định sẽ dốc sức giúp đỡ".

"Công tử nặng lời rồi. Chỉ là một chiếc xe ngựa. Để tôi cho người chuẩn bị." My Liễm Diễm đi xuống lầu vẫy vẫy tay.

Bước ra khỏi phòng Lãm Nguyệt, Sách Lăng và Dục Hằng đi phía sau, thấy ngoài hành lang có hai vị công tử áo gấm một ngồi một đứng không kìm được liếc mắt nhìn. Nhưng vừa liếc mắt qua bên ấy, bọn họ liền há hốc miệng kinh ngạc, thế là cứ vậy nhìn chăm chăm về phía đó. Nhan Tử La đã ngủ tít từ lâu, đang mơ, lúc này bỗng cất tiếng "Lại thấy khói bếp!". Mẫn Chỉ cảm giác có người đang nhìn mình, tự nhiên cảm thấy chán ghét, trừng mắt quay lại.

Sách Lăng nhìn thấy sự lạnh lùng của cô gái ấy, bất giác có chút đau lòng.

Sách Lăng và Dục Hằng đi qua hai người họ, Mẫn Chỉ đã nghiêng đầu quay đi chỗ khác, Nhan Tử La đang nhếch miệng mỉm cười, cố tìm một tư thế khác dễ chịu hơn, "Mẫn Mẫn, gối đâu?", nàng ta lẩm nhẩm một câu. Mẫn Chỉ cốc vào đầu nàng một cái, "Say rồi mà còn không chịu nhận". Giọng nói mặc dù rất lạnh, nhưng lại chất chứa sự quan tâm.

"Hai cô gái đó cũng thật to gan, những nơi như thế này cũng dám đến?", Dục Hằng nói.

"Không phân biệt nam nữ, bà chủ My viết thế." Sách Lăng vẫn nghĩ đến ánh mắt của cô gái đó, rất lạnh, dường như chẳng thứ gì có thể khiến nàng ta hứng thú, nhưng nàng ta lại rất dịu dàng với cô gái tên là Nhan Nhan kia, bất giác trong lòng có chút khó chịu. Nàng ta tên là Mẫn Mẫn nhỉ? Hắn nhớ rồi.

"Tướng công của họ chắc tức chết mất", Dục Hằng lại nói. Nếu là vợ hắn chắc chắn sẽ lôi về đánh cho một trận, nhưng phụ nữ khi uống say thật giống một chú mèo…

"Sao huynh biết là họ đã có gia đình rồi?" Sách Lăng nhận ra giọng mình thật… khó chịu.

"Sách Lăng, huynh rất lạ, họ có gia đình hay chưa cũng chẳng liên quan gì tới huynh cả, đúng không?" Nếu chưa có gia đình thì tốt.

"Không có gì, đi thôi!" Kẻ hầu dắt ngựa tới, hai người lên ngựa đi chầm chậm. Vừa đi chưa được bao lâu, một chiếc xe ngựa đã nhanh chóng vượt qua họ, lao về tít phía xa.

"Ta không hoa mắt đấy chứ? Cô gái đánh xe đó…?" Cô gái đó chẳng phải là mĩ nữ mặt lạnh vừa rồi sao?

"Là huynh hoa mắt thôi", Sách Lăng nhìn chiếc xe ngựa đi xa dần, nói.

Chương 27: Cô gái chuyên nghiệp

Nhan Tử La trằn trọc mơ màng suốt cả tối, tận khi trời sáng mới thật sự ngủ say, ngủ tới khi mặt trời lên cao bằng ba con sào mới tỉnh dậy. "Đau đầu quá! Các ngươi ai đánh xe xéo qua đầu ta thế hả?", Nhan Tử La bóp bóp huyệt Thái Dương hỏi.

"Mẹ thật mất mặt quá, suốt tối hết khóc lại cười." Khuynh Thành trèo lên ghế đứng cạnh nàng lè lè lưỡi làm mặt quỷ.

"Thật không? Sao ta chẳng nhớ gì hết? Ta còn làm gì khác nữa không?", Nhan Tử La lo lắng hỏi.

"Mẹ hát. Có điều không biết là hát cái gì, Bách Hợp cô cô cũng không biết." Khuynh Thành lại trèo xuống.

"Bảo bối, Mẫn cô cô của con đâu?" Con nhóc này lại không chạy đến để chế nhạo nàng sao?

"Cô cô đi rồi." Khuynh Thành nói xong liền chạy ra ngoài.

"Sao đi nhanh vậy. Thật chẳng ra gì, không thèm cả tạm biệt mình nữa." Đang cằn nhằn thì Bách Hợp vén màn cửa bê canh giải rượu vào.

"Chủ nhân người tỉnh rồi. Đây là canh giải rượu, người uống xong sẽ thấy dễ chịu hơn nhiều." Bách Hợp đặt canh lên bàn.

"Mẫn chủ nhân đi từ bao giờ?", Nhan Tử La uống canh hỏi.

"Sáng sớm nay ạ. Trong cung cho người tới đón Mẫn cách cách quay về. Mẫn cách cách nói sẽ sai người tới lấy xe ngựa đem trả. Xin chủ nhân cứ yên tâm", Bách Hợp hồi báo một tràng.

"Ờ, ta biết rồi. Giờ là lúc nào rồi?" Nhan Tử La uống hết canh, thu người nằm bụp xuống, vẫn đau đầu lắm!

"Chủ nhân, người ngồi dậy một lúc thì tốt hơn, cứ nằm thế sẽ càng đau đầu đó ạ. Người mà Mẫn cách cách phái đã đến rồi, chủ nhân có muốn gặp không?", Bách Hợp hỏi.

"Đến nhanh thế sao? Là nam hay nữ?", hay là thái giám? Nhan Tử La hỏi.

"Là một cô gái trẻ", Bách Hợp cười ha ha đáp. Cô gái đó lạnh lùng y như Mẫn cách cách.

"Vậy để cô ta vào đây." Nhan Tử La ngồi dậy, bắt đầu chỉnh sửa đầu tóc.

Một lúc sau, Ám Hương đưa một cô gái vào. Cô gái đó không nhún người thi lễ, chỉ cúi đầu nói: "Vân Yến bái kiến chủ nhân".

"Đừng bái qua kiến lại nữa, tôi không quen với mấy lề thói ấy. Mẫn cách cách chắc đã nói với cô là chúng ta sẽ đi đâu rồi chứ?", Nhan Tử La hỏi.

"Chưa ạ, Cách cách nói sau này tất cả mọi việc đều nghe theo sự sắp xếp của chủ nhân." Vân Yến vẫn lạnh lùng.

"Ồ! Thôi được. Vậy hôm nay chúng ta đi trả xe ngựa! Người biết đánh xe không?", Nhan Tử La hỏi, trực giác cho biết câu hỏi này của cô quá thừa, quả nhiên…

"Biết ạ", Vân Yến kiệm lời như kiệm vàng.

"Vậy thì tốt rồi! Yến Tử, ồ sau này tôi gọi cô là Yến Tử được không? Tôi không quen dùng cả tên lẫn họ để gọi người khác", Nhan Tử La trưng cầu ý kiến.

Vân Yến khẽ sững lại, rồi đáp: "Chủ nhân thích thì cứ gọi thế đi ạ!".

"Được, Yến Tử, cô đợi tôi một lát, tôi sẽ thu xếp nhanh thôi." Nàng bật người đứng dậy, loạng choạng, cũng may Vân Yến nhanh tay đỡ được.

"Cảm ơn cô", Nhan Tử La rất tự nhiên nói, không nhìn thấy vẻ mặt sững sờ của Yến Tử.

Chẳng mấy chốc, Nhan Tử La đã chuẩn bị xong, thay nam phục, sau đó kéo Vân Yến nói: "Được rồi, đi thôi".

Vân Yến lần thứ ba ngẩn người, người này… thật kì lạ.

Lần đầu tiên bước chân vào tòa lầu này, Nhan Tử La đã có cảm giác như được về nhà. Vẫn là Hạ Chí hôm qua ra đón nàng: "Công tử đến tìm bà chủ của chúng tôi phải không?".

"Đúng thế, ta đến trả xe ngựa, và cảm ơn bà chủ của các cô", Nhan Tử La nói.

"Vừa đúng lúc, bà chủ chúng tôi cũng đợi công tử đã lâu, mời công tử theo tôi." Hạ Chí đi trước dẫn đường, Nhan Tử La đi theo sau cô ta, Vân Yến đi cuối cùng.

Lên lầu ba, Hạ Chí đưa nàng tới dùng lại trước cửa một căn phòng, gõ cửa nói: "My tỷ, công tử đến trả xe ngựa ạ".

"Mời vào trong đi!", My Liễm Diễm đáp.

"Mời!" Hạ Chí mở cửa vén rèm lên. Nhan Tử La nhìn nhìn Hạ Chí nói: "Cô nương có thể bố trí cho người nhà tôi một chỗ để nghỉ ngơi không, e là tôi có chuyện cần phải nói với bà chủ của cô!".

Vân Yến nhìn nhìn cô một cái, vẻ mặt không tán đồng, Nhan Tử La chỉ nói nhỏ: "Yên tâm", rồi bước vào trong.

My Liễm Diễm đang ngồi bên bàn trang điểm nghịch nghịch một cái hộp. Nhan Tử La biết cái hộp trang điểm đó, là thứ mà rất lâu rất lâu sau này mới có.

"Ngồi đi" My Liễm Diễm quay đầu lại, nhìn nàng từ đầu tới chân một lượt: "Không ngờ, còn có người giống như tôi, xem ra không phải chỉ mình tôi là người gặp bất hạnh nhỉ?".

"Bất hạnh? Thực ra cô rất may mắn. Tai nạn máy bay mà cô không chết, may mắn quá còn gì. Hơn nữa, xem ra cô ở đây cũng rất phát tài! Vẫn là một minh tinh." Nhan Tử La ngồi xuống ghế.

"Thế cô tới đây bằng cách nào?" My Liễm Diễm nhìn cô.

"Tôi hả? Nói ra chắc cô không tin đâu, tôi đến Mông Cổ cưỡi ngựa, kết quả là bị ngã, khi tỉnh lại thì đã hóa thân vào một sản phụ…" Nhan Tử La kể lại đầu đuôi câu chuyện một lượt, My Liễm Diễm nghe mà chỉ biết cười.

"Xem ra, cô đúng là không phải xui xẻo bình thường. Có điều bây giờ nhìn cô cũng khá ổn", My Liễm Diễm nói.

"Khá ổn? Một người phụ nữ mấy năm liền chưa gặp chồng mình mà vẫn còn được gọi là ổn sao? Lại còn phải chia sẻ ông chồng với một đám phụ nữ khác nữa chứ. À, đúng rồi, tôi còn là vợ bé, một bà vợ bé chẳng có chút địa vị nào cả", Nhan Tử La buồn bã nói.

"Nhưng, cô là vợ bé của A ca, nếu đem so sánh ra thì vẫn còn tốt chán, dù sao bây giờ cô cũng không phải lo cái ăn cái mặc!" My Liễm Diễm đưa cho nàng một ly sữa.

"Tôi lại muốn được giống như cô, tự do tự tại, thật đáng tiếc! Có lẽ chỉ đợi tới lúc nào đó bỗng dưng gặp may mắn được quay trở về thì tôi mới có thể tự do!", Nhan Tử La uống sữa rồi nói.

"Giống như tôi? Cũng chẳng có gì là không thể? Có thích chơi cùng tôi không?", My Liễm Diễm hỏi, vẫn cái giọng ỡm ờ ấy.

"Muốn thì muốn, nhưng tôi sợ bị chém đầu lắm. Nếu để người đàn ông đó biết tôi xuất đầu lộ diện thì chẳng phải hắn ta sẽ lôi tôi ra mà xử trảm sao?" Nhan Tử La âu sầu, số của nàng là phải chết già trong khu biệt viện kia đó mà.

"Sợ gì, cô vừa nói cô không được sủng ái, thì chắc hắn chẳng chú ý tới cô đâu. Hơn nữa, cô không cần phải xuất đầu lộ diện, tài nghệ nấu ăn của cô rất tuyệt, có thể giúp đỡ cho tôi. Tôi sẽ không để cô chịu thiệt thòi đâu", My Liễm Diễm thuyết phục.

"Như thế có được không?" Nhan Tử La bắt đầu thấy dao động, nếu như thế thì nàng không cần ngày nào cũng đập đầu vào tường vì buồn chán nữa.

"Đương nhiên là được. Hơn nữa tôi cũng không hạn chế cô ngày nào phải đến, những lúc hắn ta đến biệt viện cô có thể tự do nghỉ phép", My Liễm Diễm cổ vũ nàng.

"Được. Xong!", Nhan Tử La nói. My Liễm Diễm nhìn nàng cười, cuối cùng cũng có một người chịu ở bên mình rồi.

Bắt đầu từ hôm đó, bánh ngọt ở Lan Quế phường bỗng ngon hơn hẳn, rất nhanh, đám thiếu gia công tử trong kinh thành đến đây không còn chỉ để nghe hát xem múa nữa, mà còn đến vì bánh ngọt. Ví dụ như Dận Ngã, lúc này hắn đang ngồi ở tửu lầu của Cửu ca, bày món bánh ngọt.

"Nhìn đi, thế nào? Nhìn là muốn ăn đúng không?", Dận Ngã mở túi ra nói. Quả nhiên nhìn thấy nước miếng của lão Cửu, lão Thập tứ chảy ra ròng ròng.

"Thập ca, ở đâu ra thế?", Dận Trinh nhìn món bánh ngọt hỏi, có điều sao hương vị của nó quen thế nhỉ?

"Ở Lan Quế phường", Dận Ngã đáp.

"Lan Quế phường đổi sang bán bánh ngọt à?", Dận Đường nhìn chiếc bánh hỏi.

"Không, buổi tối ca hát, ban ngày bán bánh ngọt, ngoài cái này ra còn có các thứ khác nữa, có điều là không thể gói mang về", Dận Ngã nói một cách đầy nuối tiếc.

"So với tiệm của ta thì thế nào?", Dận Đường nheo mắt lại hỏi.

"So với tiệm của huynh…", nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Bát ca, Dận Ngã lập tức nói, "Huynh tự mình đến đó ăn một lần là biết mà". Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá, cũng may là có Bát ca ở đây.

"Nếu đệ đã dám nói như thế, thì xem ra ta phải đích thân tới nếm thử rồi", Dận Đường băn khoăn nói, "Này, lão Thập, rốt cuộc là có cho ăn hay không? Không phải đệ mang đến đây chỉ để khoe khoang chứ?".

"Ăn, đương nhiên là để ăn rồi." Dận Ngã cầm một miếng đưa cho Dận Tự, "Mời Bát ca dùng trước". Dận Tự đón lấy, ăn một miếng vẫn chưa thấy có biểu hiện gì. Ăn thêm miếng nữa, vẫn chưa thấy nói gì. Dận Đường, Dận Trinh tay cầm bánh ga tô nhìn Bát ca của bọn hắn ăn hết miếng này tới miếng khác mà quên mất rằng mình cũng phải ăn.

"Bát ca, có ngon không?", Dận Ngã thấp thỏm hỏi.

"Ngon", Dận Tự buông một từ. Dận Ngã có cảm giác trái tim vừa kêu bụp một cái, nhảy về chỗ cũ. Bát ca lúc nào cũng vui buồn không lộ ra mặt như thế, lúc nào cũng đợi người ta sắp chết vì lo lắng mới thả ra một câu,

sớm muộn gì cũng bị Bát ca ép chết vì lo lắng mất thôi. Nghe Dận Tự nói một từ "ngon", lão Cửu, lão Thập tứ vội vàng cắn một miếng, sau đó hai người hắn bắt đầu thi nhau càn quét món ngon bảo bối mà lão Thập mang đến.

"Chẳng trách có người vì ăn mà cắn đứt cả lưỡi của mình. Thì ra đúng là có khả năng đó thật", Dận Đương chặc chặc lưỡi nói. Lão Thập tứ không lên tiếng, mùi vị này quen thật, nhưng rốt cuộc là hắn đã được ăn ở đâu nhỉ?

"Lão Thập, tối mai bà chủ My chắc sẽ lên sân khấu phải không?", Dận Đường hỏi.

"Đúng thế, sao nào?" Dận Ngã nhìn cái gói giấy trống rỗng mà khóc không ra nước mắt, hắn vốn định mang một ít về cho các phu nhân của mình ăn.

"Ngày mai đệ làm chủ, đi xem ca múa!", Dận Đường lại nói, tiện thể tới đó ăn bánh, rồi mang một ít về tặng cho ngạch nương.

"Cửu ca huynh quên rồi à? Ngày mai chẳng phải do Ngũ ca mời sao?", Dận Ngã nói.

"Ngũ ca mời thì còn có Đại ca, Nhị ca, Tứ ca, Thất ca, Thập tam ca", Dận Trinh nói. Ngũ ca định làm gì không biết? Chơi trò cả nhà vui vẻ à? Ha ha, có trò vui xem rồi!

Chương 28: Diễn viên đóng thế

Trong phòng ở Lan Quế phường.

"Cô nói gì?" Chứng co rút cơ mặt của Nhan Tử La bắt đầu phát tác phối hợp với giọng điệu của nàng.

"Bà chị ơi, tôi đã nói một trăm lần rồi đấy, cổ họng tôi thế này làm sao có thể hát đây? Giờ bà chị cũng là người hợp tác chung rồi, bà chị không muốn nhìn Lan Quế phường vì tôi mà phải đóng cửa chứ?', My Liễm Diễm khàn khàn nói.

"Cũng chẳng liên quan gì đến tôi, cùng lắm tôi lại về nhà ăn cơm trắng. Hơn nữa, sao có thể vì một tối không hát mà đóng cửa được? Cô lừa ai chứ", Nhan Tử La đáp.

"Không phải cô không biết hát đấy chứ?" My Liễm Diễm hỏi.

"Đùa gì vậy? Đi hát Karaoke bao giờ tôi cũng đạt điểm tối đa đấy", Nhan Tử La phân trần.

"Thế thì cô còn sợ gì, dùng khăn che mặt lại ai nhận ra cô?", My Liễm Diễm nói. Mặc dù ngày mai có Bát gia đến, nhưng vì muốn giúp kẻ ngốc này thu hút sự chú ý của người đàn ông đó, nàng ta đành phải làm cho giọng mình tạm thời khản đặc. Nhưng kẻ ngốc này thật sự không phải cứng đầu bình thường, tức chết đi được!

"Hơn nữa, khi cô đi hát Karaoke chẳng phải cũng là đứng trên sân khấu à? Cô có biết cảm giác đứng trên sân khấu là thế nào không? Hay cô vốn là một kẻ nhát gan?, My Liễm Diễm bắt đầu công kích.

"Cô… Được, tôi hát thay cô", Nhan Tử La trả lời đầy nghĩa khí.

"Thế mới đúng chứ. Buổi tối nay lên đó luyện tập đi. Bánh ngọt sáng mai không bán nữa, cô cứ dành thời gian đó mà tập biểu diễn." Giọng My Liễm Diễm không giấu được sự hào hứng.

"Tôi ngửi thấy mùi của âm mưu đen tối." Nhan Tử La nhìn nhìn My Liễm Diễm, sao nàng cứ có cảm giác khuôn mặt kia nhìn rất khả nghi nhỉ?

"Làm gì có, vì cổ họng tôi hỏng rồi mới đến lượt cô thôi. Này, bài hát nào là bài tủ của cô?", My Liễm Diễm chuyển đề tài.

"Ngoài Bel canto và dân ca, bài nào cũng là bài tủ của tôi", Nhan Tử La bắt đầu bốc phét.

"Thế cô thích bài nào nhất?" Sao hỏi một câu mà khó thế này nhỉ?

"Những bài hay tôi đều thích. Làm gì có bài nào thích nhất." Nhan Tử La nghiêng đầu suy nghĩ, không có.

"Vậy thì để tôi chọn cho cô." My Liễm Diễm đi đi lại lại trong bếp. Mắt Nhan Tử La nhìn theo nàng ta, rất lâu sao Nhan Tử La mới nói: "Có ai nói cô giống hồ ly không? Đúng là trông cô hơi tà mị", giọng khẳng định chắc chắn.

"Thật không? Hô hô!!!", My Liễm Diễm cười nghiêng ngả, "Tôi cũng cảm thấy tôi giống hồ ly tinh. Này, cô có biết hát *Không nỡ buông tay* không?".

"Là bài hát trong phim có Đường Thái Tông và Dương Cát Nhi đó hả? Biết, năm đó tôi còn xem đi xem lại từng tập một mà", Nhan Tử La nói.

"Vậy thì được. Hát bài đó đi." Cảm động biết bao, giờ thì chỉ cần nghĩ ra một thủ thuật nào đó để khăn che mặt của cô ta rơi xuống, thực ra ở thời đại này cô ta cũng được coi là một mĩ nữ hạng… trung bình mà.

"Thôi được. Nhưng tôi không biết múa, tôi chỉ có thể đứng đó hát thôi, không cần làm thêm hiệu ứng gì cho tôi đâu", Nhan Tử La nói.

"Được." My Liễm Diễm sung sướng cười tươi rói, "Sáng mai đến sớm một chút nhé." Sau đó nàng ta cầm cốc nước õng ẹo đi ra còn Nhan Tử La lại tiếp tục làm bánh.

Nửa đêm.

Nhan Tử La ôm chăn nhìn ra ngoài cửa sổ, hát, thật thú vị nhỉ? Nhưng lúc này nàng lại có chút căng thẳng. *Không nỡ buông tay?* Hồ ly đó cũng thật biết cách chọn, bài hát này nghe sẽ khiến trái tim người đàn ông phải quay quắt, nếu hồ ly đích thân ra trận chẳng phải sẽ khiến đám đàn ông mê mẩn tới hỗn loạn sao? Nhưng đổi là nàng, ha ha, có lẽ sẽ khiến đám đàn ông đó sợ hãi tới hỗn loạn mất! Haizz, tốt nhất nên ngủ thôi, dù sao cũng chỉ là hậu vệ, tám trăm năm mới có một cơ hội để biểu diễn.

Sáng sớm hôm sau, dùng điểm tâm xong, Nhan Tử La đến Lan Quế phường. Vừa bước vào cửa, đã nhìn thấy My Liễm Diễm ngồi đó uống trà, "Ôi, tưởng cô quên rồi chứ!", ngữ khí nghe chẳng ngọt ngào chút nào.

"Sao có thể, giờ cô là nguồn cung cấp lương thực cho tôi mà." Nhan Tử La ngồi xuống, tự mình rót một tách trà, "Sáng sớm thế này đã ngồi đây không phải là chỉ để đợi tôi đấy chứ?".

"Đúng thế. Đợi cô đến thay y phục vào cho tôi xem." My Liễm Diễm chỉ chỉ bộ đồ trên bàn, "Đẹp không? Thay vào sẽ giống tiên nữ".

"Màu trắng à? Hô hô, đúng là giống tiên nữ, nhưng hình như tôi nhớ là nữ quỷ cũng thích cái màu này."

Nhan Tử La cầm bộ y phục lên ướm thử, rất đẹp, vải sợi, chắc chắn là rất dễ chịu, nếu như có thêm chút gió thổi qua nữa thì sẽ giống tiên nữ thật.

My Liễm Diễm đẩy nàng vào thay y phục. Thay xong y phục đi ra, Nhan Tử La nhìn người trong gương, tóc thả phía sau, mặt trắng trắng, vẫn giống một nữ quỷ hơn. Cứ thế này mà lên sân khấu đứng, thì chẳng phải khách sẽ chạy hết hay sao? "Cô có chắc chắn để tôi ăn mặc như thế này lên sân khấu không? Hỏng việc làm ăn của cô, tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy", Nhan Tử La nói.

"Sao có thể hỏng được? Tối trang điểm vào là xinh ngay, giờ tôi muốn cô làm quen với sân khấu trước đã." My Liễm Diễm hài lòng nhìn Nhan Tử La, tuyệt, y phục rất vừa vặn. Với làn da của cô ấy mặc màu trắng thật khiến người ta liên tưởng tới vẻ đẹp thuần khiết.

Nhan Tử La đứng trên sân khấu, sững người mất một lúc lâu không nhúc nhích, thì ra cảm giác độc tôn chính là thế này đây?

"Hát đi, cô đứng đực ra đấy làm gì?", My Liễm Diễm gọi.

"Tìm cảm giác mà!", Nhan Tử La cười nói, tưởng tượng mình là Dương Ca Nhi khuynh quốc khuynh thành, hít một hơi thật sâu, bắt đầu cất tiếng hát.

Âm thanh bay lượn trong không trung, My Liễm Diễm ra sức vỗ tay, tán thưởng: "Rất hay, cứ như thế mà hát nhé!". Nhan Tử La liền hát thêm vài lần nữa, rõ ràng càng hát càng hài lòng.

Đến tối, Nhan Tử La bị trói tới khuê phòng của My Liễm Diễm và bị nàng ta ép thực hiện "dự án làm đẹp". Nhan Tử La sắp ngủ tới nơi rồi, đùa gì thế không biết, cứ làm như nàng là dự án không bằng, thoa tới lớp thứ sáu mới thấy màu má hồng? Sao phải phủ nhiều như vậy chứ? Giờ nàng lại cảm thấy lông mày giật giật, "Hồ ly, cô đang nhổ lông mày của tôi phải không? Lẽ nào cô không biết cạo?".

"Nếu cạo sẽ làm hỏng lớp phấn, ngốc ạ. Đừng nhúc nhích, sắp xong rồi." My Liễm Diễm ra tay không chút niệm tình, tiếp tục nhổ những sợi lông mày mọc ngoài khung.

Cái "sắp xong rồi" của nàng ta mất gần một phần tư canh giờ. Cuối cùng cũng đợi được tới khi nghe thấy giọng hài lòng của My Liễm Diễm: "Được rồi, mở mắt ra xem nào. Hài lòng không?". Nhan Tử La mở đôi mắt đang nhắm chặt ra, nhìn vào gương, sững người, một lúc lâu sau mới thốt lên được một câu: "Thật đúng là phép màu!".

"Cô đang ca ngợi hay hạ thấp tôi thế hả?" My Liễm Diễm thu dọn đồ trang điểm rồi lại bắt đầu làm tóc cho Nhan Tử La. Kiểu tóc đời Đường vẫn là đẹp nhất, có cảm giác đẹp một cách cao quý. Đang làm, Nhan Tử La đột nhiên hỏi: "Hồ ly, chẳng phải còn phải mang khăn che mặt sao? Cần gì trang điểm tới thế này? Cô không thấy như thế thật lãng phí đồ trang điểm quý báu của cô sao?".

"Đây gọi là tinh thần chuyên nghiệp, hiểu không hả?" My Liễm Diễm lập tức nói, nàng ta còn tưởng Nhan Tử La không nhớ ra, ai biết trí nhớ nàng lại tốt đến thế.

"Ồ!" Nhan Tử La ngồi thẳng dậy để mặc móng vuốt của hồ ly My Liễm Diễm giày vò mái tóc của mình. Nàng lẩm nhẩm lại lời bài hát, đột nhiên khi hát tới đoạn "*Chờ ta tiếp quản giang sơn*", Nhan Tử La mở to hai mắt, nghi ngờ nhìn My Liễm Diễm hỏi: "Cô không cảm thấy câu hát này có thể

khiến đầu tôi phải chuyển nhà sao?". Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá, lời đó đâu thể hát tùy tiện được. Người ta hát về Đường Thái Tông thì đương nhiên có thể, mặc dù chồng nàng sau này cũng sẽ là hoàng đế, nhưng giờ hắn ta mới chỉ là một bối lặc, hát như thế chẳng phải nói rõ muốn tranh quyền đoạt vị sao? Vì nàng mà hoàng đế Ung Chính tương lại trở thành một "bào thai chết yểu", thế thì tội nàng lớn quá, tội thay đổi sự phát triển của lịch sử quả thật không phải đùa. Nhan Tử La bắt đầu mồ hôi túa ra như tắm, nếu nàng hát thật thì e là sau này ngay bản thân nàng cũng chẳng tồn tại được nữa!

My Liễm Diễm cũng kinh hãi, đúng thế, sao nàng ta lại không nghĩ đến nhỉ, những vị đại gia đến thưởng ca xem múa ngày hôm nay đều có thể là hoàng đế tương lai, hát như thế…quá đáng sợ!

"Làm thế nào đây? Hay hôm nay không hát nữa, bảo người khác biểu diễn tiết mục khác là được mà?" Nhan Tử La thấy nhẹ nhõm hơn, không sao rồi!

"Không được, hay là đổi bài khác? Chẳng phải cô biết rất nhiều bài sao? Tùy ý chọn một bài là được." My Liễm Diễm trong lòng buồn muốn chết, xem ra lần này không thành rồi, đành phải xem vận may của Nhan Tử La đến đâu thôi.

"Đổi bài hát? Nói nghe dễ nhỉ, hát không hay thì làm thế nào, còn chưa tập nữa, cô đúng là hồ ly ngốc."

Đột nhiên im bặt, đúng rồi, sao không nghĩ ra nhỉ? Hồ ly? Chẳng phải có một bài hát tên là *Bạch hồ ly* sao? Vừa dễ hát lại vừa dễ nhớ, còn rất hợp với bộ y phục trên người nàng nữa.

"Được rồi được rồi. Đổi bài hát. Nhưng cô thay kiểu tóc khác cho tôi đi, làm kiểu của tiên nữ ấy, tốt nhất là kiểu u oán ấy nhé", Nhan Tử La nhìn

vào gương nói.

"Cô định hát bài gì?", My Liễm Diễm lo lắng hỏi.

"*Bạch hồ ly*, biết nên làm kiểu tóc gì rồi phải không?", Nhan Tử La hỏi.

"*Bạch hồ ly*? Được, tôi biết rồi." My Liễm Diễm tháo tóc nàng ra, bắt đầu chải kiểu khác, Nhan Tử La khe khẽ hát. Kiểu tóc vừa chải xong, Hạ Chí liền bước vào, "My tỷ, Phù Dung sắp múa xong rồi".

"Được, ta biết rồi." My Liễm Diễm kéo Nhan Tử La, "Thoái mái đi, người tiếp theo là cô đấy", nói xong liền đẩy nàng ra ngoài.

"Này, khăn che mặt!", Nhan Tử La nhoài người vào trong khung cửa nói. My Liễm Diễm quay người cầm khăn che mặt buộc giúp nàng, có điều, không được chặt cho lắm thì phải… Nhan Tử La vốn cũng không để ý.

Men theo cầu thang xuống lầu hai, trái tim Nhan Tử La bắt đầu đập thình thịch, lòng bàn tay rịn mồ hôi, "Hồ ly, tôi căng thẳng quá!".

"Căng thẳng thì ích gì, mang thai rồi có thể không sinh sao?" My Liễm Diễm cũng căng thẳng.

"So sánh kiểu vớ vẩn gì thế, thật chả có chút kiến thức nào", Nhan Tử La trừng mắt. Còn chưa kháng nghị xong đã nghe thấy giọng Phù Dung dịu dàng vang lên, "Đa tạ các vị". Phù Dung lui vào trong, nhìn thấy nàng liền sững lại, sau đó quay người đi dọc hành lang lên lầu.

"Đến cô rồi, thả lỏng người ra, đi từ từ vào, đứng hát là xong", My Liễm Diễm nhẹ nhàng nói.

"Đấy là cô, còn tôi…" Nhan Tử La chưa nói hết câu đã bị My Liễm Diễm đẩy vào.

Chương 29: Công diễn

Trong phòng Lãm Nguyệt, Hoàng thái tử Dận Nhưng ngồi giữa, bên tay trái là Đại a ca Dận Đề, bên tay phải là Tứ a ca Dận Chân, Ngũ a ca Dận Kỳ, Thất a ca Dận Hữu, Bát a ca Dận Tự, Cửu a ca Dận Đường, Thập a ca Dận Ngã, Thập tam a ca Dận Tường, Thập tứ a ca Dận Trinh cũng ngồi theo thứ tự từ trên xuống dưới.

Thưởng thức xong côn khúc[1] của Hải Đường, tiếng đàn của Châu Cẩm, điệu múa của Phù Dung, các vị A ca đều như được mở rộng thêm tầm mắt, đặc biệt là Dận Nhưng, Dận Chân và Dận Tường lần đầu đến Lan Quế phường.

"Thái tử gia, người mới chỉ thưởng thức bề nổi thôi, điểm đặc sắc chính của Lan Quế phường bây giờ mới xuất hiện", Dận Ngã nhìn thấy một bóng người áo trắng thấp thoáng xuất hiện trên sân khấu liền nói.

Các vị A ca đều theo ánh mắt của hắn nhìn lên sân khấu, một cô gái mặt che khăn vén rèm bước ra, trong tay vẫn còn cầm chặt một chuỗi mành châu. Có điều, nàng ta cứ quay vào trong nhìn cái gì vậy?

"Đây là My cô nương?", Đại a ca Dận Đề hỏi, cách thức xuất hiện rất... đặc biệt.

"Đúng thế, Đại ca, huynh đợi xem", mắt Dận Ngã không rời sân khấu, nói.

[1] Côn khúc hay Ca kịch Côn khúc là một trong những loại hình cổ nhất của nghệ thuật Ca kịch Trung Quốc

Nhan Tử La đứng sau bức mành châu, tay vẫn còn cầm chặt một chuỗi, hỏng rồi, hỏng rồi, sao nhiều người thế này, thật đáng sợ quá! Nàng đang suy nghĩ xem có nên xuống dưới hay vờ ngất xỉu. Đặc biệt là phòng bao đối diện, sao lại vén hết cả rèm lên thế kia, nàng, nhẩm đếm, cả mười người đàn ông anh tuấn đang nhìn nàng chằm chằm. Từ nhỏ tới lớn nàng chưa từng bị ai nhìn như thế, giờ thì hay rồi, một lúc xuất hiện cả mười người, nhưng tại sao chân nàng lại run cầm cập như vậy? Nhan Tử La quay đầu, đột nhiên thấp thoáng nhìn thấy khuôn mặt My Liễm Diễm, vẻ mặt ấy như muốn ăn thịt nàng vậy, nàng mà vờ ngất ra đây hồ ly kia sẽ ăn thịt nàng mất? Thôi, đã ra đây rồi, bình thường bỏ công bỏ sức ra ở phòng Karaoke, không thể để uổng phí được nhỉ? Hơn nữa, một người phụ nữ của thế kỷ XXI như nàng sao lại sợ đám cổ nhân? Không, là mười anh chàng đẹp trai thời cổ đại chứ. Được, phải thắng họ. Nhan Tử La thầm hít một hơi thật sâu, mặc dù giọng hơi run, nhưng vẫn rất hay, cuối cùng vẫn có thể bật ra được âm thanh.

Dần dần, hát được mấy câu Nhan Tử La mới không còn căng thẳng nữa, giọng nàng cũng nhẹ nhõm hơn, nhưng tay vẫn túm chặt một chuỗi mành châu, ánh mắt lướt qua đám quan khách đang phập phồng hơi thở dưới kia về phía xa xa một chút… không để ý thấy xung quanh dần dần yên tĩnh trở lại.

Hát lên những ca từ cuối cùng, Nhan Tử La đảo mắt nhìn quanh, từ trái qua phải, rồi lại từ phải qua trái, tại sao chẳng có âm thanh nào? Rõ ràng mọi người đều vẫn ngồi cả ở đây mà? Lẽ nào bị nàng làm cho sợ chết khiếp hết rồi? Thật sự bị dọa cho tới hồn bay phách lạc sao? Ha ha, buồn cười quá! Nhan Tử La tự cười cong cả mày. Nhưng, cũng thật đả kích người khác quá mà, nàng đã cố gắng bỏ sức ra, đã vất cả như thế, mọi người cũng nên có phản ứng chứ? Nàng buồn bã, chau mày, bĩu bĩu môi, Hồ ly chết tiệt, dám lừa nàng, đợi tí nữa xem nàng xử lý cô ta thế nào, lột da hồ ly làm áo khoác… Nhan Tử La bắt đầu suy nghĩ lung tung, quên mất trước khi rời sân khẩu phải cúi người chào quan khách.

Cho đến khi tiếng vỗ tay vang lên như sấm, Nhan Tử La mới bừng tỉnh, hoảng hốt cúi người chào khán giả, sau đó vội vàng quay người, nhưng lại quên mất phải bỏ mấy chuỗi mành vẫn cầm ở tay ra, kết quả là theo quán tính, chuỗi mành đó bị nàng kéo đứt rơi xuống đất, vung vãi những hạt châu khắp sân khấu. Nhan Tử La giờ đã được lĩnh hội thế nào gọi là "hạt lớn hạt bé rơi xuống đĩa ngọc" rồi, mắt nàng như muốn rớt theo những hạt châu đó. Cho đến khi những hạt châu dừng lại ở chỗ mà chúng phải dừng, lăn đến chỗ mà chúng phải lăn, Nhan Tử La mới thu ánh mắt lại. Nhìn mấy hạt châu vẫn còn vương trên tay mình và một sợi dây, giống như cầm phải thứ gì đó bóng rẫy cả tay, nàng vội càng thả ra. Mấy hạt châu đó cũng nhảy tưng tưng mấy cái rồi lăn xuống, có điều lần này Nhan Tử La chẳng còn tâm trạng đâu mà nhìn nữa. Còn nhìn tiếp thì có lẽ chút nữa My Liễm Diễm sẽ xâu nàng lên luôn mất. Nhìn những khuôn mặt ngẩn ngơ thẫn thờ dưới sân khấu, Nhan Tử La nhếch nhếch khóe miệng, vội vàng nói liền mấy câu: "Thật ngại quá", vừa nói vừa lùi về phía sau bức mành. Sau khi sự việc xảy ra, Nhan Tử La nói, bức mành châu này nhất định là không hợp mệnh với mình, nếu không sao trong vòng chỉ có mười phút mà Nhan Tử La nàng lại có thể bị nó "giữ" lại hai lần, lần này lại là tóc của nàng. Nhan Tử La chẳng buồn nghĩ ngợi gì nhiều, giơ tay lên giật tóc, hậu quả là chiếc khăn che mặt vốn được buộc chẳng mấy chắc chắn đã thành công trong việc tự do vận động, chuẩn bị thân thiết về gặp gỡ đất mẹ. Cũng may Nhan Tử La đã kịp thời ngăn chặn hành động vô tổ chức này của chiếc khăn che mặt, giơ tay túm lấy nó, úp thẳng lên mặt rồi quay người bỏ chạy.

Đám A ca trợn mắt há miệng kinh ngạc.

"Đây là … My cô nương ư?", Dận Nhưng hỏi. Mặc dù chỉ thấy trong chớp mắt, không được đẹp lắm, nhưng giọng hát đúng là rất đẹp.

"Không phải", Dận Ngã trầm giọng nói.

"My cô nương cũng chỉ đến thế mà thôi, cứ nghĩ My cô nương đó phải là một nhân vật thần tiên cơ đấy?", Dận Nhưng kinh ngạc nói.

"Hả?", Dận Ngã sững người lại, không kịp phản ứng.

"My cô nương? Không phải thần tiên, mà là một nhân vật giống như yêu tinh vậy, có thể bắt hồn người khác." Dận Đường cười gọi một tiếng, "Hạ Chí!", một cô gái trẻ vô cùng xinh đẹp liền xuất hiện ngay ở cửa: "Cửu gia có gì dặn dò", hoàn toàn không có vẻ gì là bị giật mình cả.

"Tối nay My cô nương hát bài gì? Vừa rồi có phải là một cô nương mới đến không? Sao chưa từng gặp bao giờ?", Dận Đường hỏi.

"Các vị A ca, thật ngại quá, My cô nương hai ngày nay bị đau họng, hôm nay không thể hát cho các vị A ca nghe. Người vừa rồi là…", lời vừa nói xong, một bóng người thoáng cái đã xuất hiện trước cửa, "Người vừa rồi là bạn của tôi, không phải là cô nương ở đây", vừa nói vừa bước vào, nhún nhún người, "Liễm Diễm xin thỉnh an các A ca". Xong, nàng ta đứng dậy nhìn khắp các vị A ca anh tuấn một lượt, đương nhiên đầu tiên là phải liếc nhìn vị A ca mà nàng ta đã thầm thương trộm nhớ bao lâu nay, lúc này không biết chàng đang nghĩ gì, cầm chiếc cốc xoay xoay, nhưng lại không uống.

"Thì ra vị này mới là bà chủ My, quả nhiên, nghe danh nhưng chưa được gặp mặt", Dận Nhưng nói. Đúng là quốc sắc, kiều diễm. Chẳng trách lão Cửu nói nàng ta là yêu tinh.

Dận Tường nhìn nhìn Dận Chân, dùng ánh mắt như muốn hỏi: Thế nào Tứ ca, so với Niên phúc tấn thế nào?

Nhưng thứ mà hắn nhận lại chỉ là một ánh mắt lạnh lùng: Không được đoan trang.

"Nghe danh? Thái tử gia nghe nói Liễm Diễm là người như thế nào?", Liễm Diễm cười khẽ.

"Người đẹp, giọng hay", Dận Nhưng nói đơn giản bốn từ.

"Vậy theo Thái tử gia thì sao?" Liễm Diễm nói tiếp.

"Người đẹp, có lẽ giọng cũng đẹp", Dận Nhưng nói.

"Thái tử gia thật biết nói, Liễm Diễm xin đa tạ người đã khen. Để hôm khác giọng Liễm Diễm khá hơn, hi vọng sẽ lại được đón tiếp các vị", Liễm Diễm đãi bôi nói.

"Quá lời rồi, có My cô nương ở đây, Thập gia khẳng định là sẽ thường xuyên tới thưởng thức", Dận Đường cười nói. Sắc mặt Dận Ngã lập tức trở nên không tự nhiên.

"Cái đó… My cô nương, loại bánh ngọt đó hôm nay không có nữa à?", Dận Trinh hỏi. Nói đi nói lại vẫn là nói đến phụ nữ, thật vô vị.

"Xin lỗi Thập tứ gia, hôm nay đầu bếp xin nghỉ không đến, vì vậy cũng không có bánh ngọt", Liễm Diễm dịu dàng đáp. Ha ha, đầu bếp còn bận lên hát, làm gì có thời gian làm điểm tâm. Mặc dù cô ta thích làm điểm tâm hơn là hát.

"Không phải chỉ có một đầu bếp làm đấy chứ?", Dận Trinh không tin hỏi lại.

"Chỉ có người đó biết làm thôi. Thập tứ gia muốn ăn xin mời hôm khác hãy đến", Liễm Diễm nói. Nhưng ngày mai cô ta có bãi công hay không lại

là vấn đề cần giải quyết đây.

Liễm Diễm ngẩng đầu nhìn khắp các vị A ca tuấn tú một lượt nữa, vị ngồi bên tay phải Thái tử gia kia chắc là chồng của Nhan Tử La nhỉ? Lạnh lùng quá, mình đứng xa thế này mà cũng thấy sởn cả da gà. Thật không dám tưởng tượng, sao cô ta có thể sinh con cho hắn nữa chứ, không biết con bé con có phải là một "băng nhân" không nữa. Có điều có một ông chồng lạnh như vậy mùa hè chắc sẽ mát lắm… Liễm Diễm đang suy nghĩ lung tung, Dận Tự đột nhiên nói: "Thế nào? Người chỗ My cô nương đều học được cách ngẩn người ra như vậy à!". Trước mặt bao nhiêu A ca thế này mà vẫn còn có thể ngẩn ra được, cô nương vừa lên sân khấu là người đầu tiên, My Liễm Diễm xinh đẹp này là người thứ hai.

"Thất lễ rồi", My Liễm Diễm cười cười. Lúc nào đó chắc phải đến thăm tiểu băng nhân của Nhan Tử La và Băng Sơn tiên sinh kia mới được. "Vậy Liễm Diễm không làm mất nhã hứng của các A ca nữa, Liễm Diễm cáo lui", nàng ta lại nhún nhún người. Vừa đi ra đến cửa, liền nghe thấy có người hỏi: "My cô nương có thể cho bọn ta biết tên của cô gái vừa rồi không?".

Liễm Diễm quay người lại, thì ra chính là vị A ca ngồi bên trái của Thái tử gia, nghe nói là Đại a ca. Nàng ta cụp mắt, suy nghĩ đắn đo mấy lượt, chuyện gì thế này? Sao vừa nghe Nhan Tử La hát một khúc mà đã "dám hỏi quý danh rồi"? Không thể trả lời hắn ta tên thật, nếu không vị mặt lạnh như sắt ngồi bên cạnh kia chắc chắn sẽ dùng "ánh mắt băng hồn" với mình mất. Nhưng, Đại a ca đã hỏi không thể không trả lời, thôi, bịa ra một cái tên vậy, "Bạch hồ ly" kết hợp với "Nhan Tử La" thành Bạch Nhan? Bạch La? Đều chẳng ra gì.

"Bẩm, khuê danh của cô ấy là Bạch La." Nghe sao cứ như tên một loại rau ý nhỉ? Thôi kệ đi, còn hay hơn là Bạch Diêm [2]

[21] Bạch Diêm: Diêm là muối, Bạch Diêm là muối trắng. Từ "Diêm" đọc đồng âm với từ "Nhan".

"Bạch La? E không phải là tên thật nhỉ?", Dận Đề nhìn thẳng vào mặt My Liễm Diễm nói.

"Ha ha", My Liễm Diễm che miệng cười, động tác này nàng ta làm càng ngày càng thành thạo. "A ca, người đã hỏi, Liễm Diễm không thể không trả lời, nhưng bạn bè với nhau cũng không thể không để tâm. Vì vậy mong người thứ lỗi." Giở trò ra với người thông minh là việc chỉ kẻ ngốc mới làm, My Liễm Diễm nàng vẫn còn muốn sống.

"My cô nương thật nghĩa khí. Nếu đã vậy, ta sẽ tự điều tra, cũng không nên khiến My cô nương phải phản lại nghĩa khí của mình." Dận Đề vừa nói xong, mấy vị A ca mặc dù rất ngạc nhiên, nhưng sắc mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh như thường.

"Vậy đa tạ A ca đã hiểu cho Liễm Diễm. Liễm Diễm cáo lui." Ra khỏi phòng, Liễm Diễm liền chau mày, sao lại gặp phải một chủ nhân như thế nhỉ? Chuyện họ muốn tra thì có gì là không tra ra được. Tra ra được rồi thì người tiếp theo tìm tới nàng ta gây phiền phức chắc sẽ là vị A ca mặt sắt kia. Không tra ra, thì Đại a ca cũng sẽ không dừng lại, xem ra Lan Quế phường của nàng ta chẳng còn được bao ngày tử tế nữa. Mệt quá! Có lẽ vẫn nên để kẻ gây họa kia về nhà lánh nạn trước đã.

Chương 30: Nhan ma ma

My Liễm Diễm sắp lên tới lầu ba, Nhan Tử La đã thay xong y phục và tẩy trang, lúc này đang đứng trước bàn trang điểm thở dài, nghe tiếng nàng

ta đẩy cửa bước vào, lập tức nhảy dựng lên: "Hồ ly, cô có phải cố ý muốn tôi mất mặt không hả? Sao cái khăn lại không chịu buộc cho chặt thế?".

"Không chặt? Cô sắp kéo nó rách thành trăm mảnh rồi, thật là… làm hỏng cả cái mành cửa của tôi nữa, tôi còn chưa thèm tính toán với cô đâu", My Liễm Diễm buồn buồn nói. Giờ nàng ta đang hối hận tại sao chưa dùng thẳng tấm vải màn buộc cái đầu của Nhan Tử La lại.

"Hả???", Nhan Tử La kinh ngạc: "Hỏng rồi, vừa rồi tôi còn nghĩ chắc mình hát hay nên mọi người mới vỗ tay cơ đấy, thì ra là mất mặt, xem ra xui xẻo rồi", Nhan Tử La lẩm nhẩm nói.

"Không phải, cô hát rất hay, vừa rồi có một vị công tử xem ra cũng rất có lai lịch hỏi thăm "danh tính" của cô đấy?", My Liễm Diễm ngồi xuống rót một chén trà.

"Ai thế? Ha ha, ở đây cũng có "fan" à?", Nhan Tử La vui vẻ.

"Ai nữa? Là anh cả của chồng cô", My Liễm Diễm thiểu não đáp.

"Anh cả của chồng tôi?" Nhan Tử La nhất thời còn chưa phản ứng lại được. "Hả! anh cả của chồng tôi? Trời ơi, cô đùa hả?", sau khi tính toán quan hệ thân sơ xong, nàng kinh ngạc kêu lên.

"Giờ làm gì có tâm trạng mà đùa với cô. Cô không biết những người ở phòng Lãm Nguyệt là những người như thế nào à?", My Liễm Diễm hỏi.

"Mười anh chàng đẹp trai! Đợi đã, ý của cô là, phòng đấy do Đại a ca bao?" Trời muốn diệt nàng rồi ư? Chỉ hát có một lần mà trêu chọc đến một nhân vật như thế?

"Không phải, là Thái tử gia bao, những người đi cùng Thái tử gia đều là các A ca, chồng cô cũng ở đó", My Liễm Diễm nói.

"Chồng tôi? Người nào?" Nhan Tử La chẳng có ấn tượng gì, đều đẹp trai như nhau, sao có thể phân biệt ai với ai chứ.

"Người ngồi bên tay phải Thái tử gia", My Liễm Diễm nằm bò ra bàn đáp.

Suy nghĩ kĩ lại, "Người có ánh mắt lạnh như đao phải không? Quên mất trông như thế nào rồi, chỉ nhớ ánh mắt thôi", Nhan Tử La nói, đột nhiên trợn trừng mắt, "Cô có phải đã biết trước là họ sẽ đến không?". Vậy mà vẫn còn bảo nàng lên hát, làm thế chẳng phải là tìm lý do để Ung Chính đại nhân chặt đầu nàng sao?

"Đừng trợn mắt lên thế nữa, yên tâm, chồng cô không nhận ra cô, nghĩ thì thấy cô đúng là quá thất bại, đến con cũng sinh cho người ta rồi, mà người ta còn chẳng nhớ mặt. Thật là một người phụ nữ thất bại", My Liễm Diễm trêu chọc nàng nói.

"Hồ ly chết tiệt, giờ tôi còn đang nghi ngờ cô có dã tâm đây!" Chẳng có đạo lý gì cả, mười vị A ca cơ đấy, tùy tiện chọn một người cũng là giàu có ngất trời rồi còn gì? Tự nhiên lại trao cơ hội cho nàng, nhưng cơ hội này nếu không cẩn thận còn khiến nàng chết thảm nữa.

"Thôi thôi, thật ra, tôi chỉ muốn giúp cô thu hút sự chú ý của chồng cô thôi. Ở đây một thời gian dài như vậy rồi tôi mới hiểu, sống tại thời đại này, cho dù phải dùng cách gì, cũng nhất định phải nắm thật chặt người đàn ông của mình. Nếu không, không chỉ bị những người phụ nữ khác trút giận mà ngay cả một đứa trẻ cũng có thể bắt nạt cô. Nhìn bộ dạng buông xuôi của cô xem, cô định cứ thế mà chết già thật à? Không nghĩ cho mình cũng nên

nghĩ cho con mình chứ? Ai ngờ, giữa đường lại xuất hiện vị đại gia này, bực chết đi được." My Liễm Diễm vỗ vỗ đầu, khốn kiếp, bực bội!

"Tôi sống rất tốt, người đàn ông đó mặc dù không nhớ đến bọn tôi, nhưng đồ ăn cái mặc vẫn chuyển đến đúng hạn. Hơn nữa vợ cả của hắn cũng rất quan tâm giúp đỡ tôi, thỉnh thoảng còn ban cho tôi ít thưởng ngoài. Sống ở đây không có ai quản, so sánh ra thì tương đối tự do. Tôi rất thích cuộc sống hiện tại, bảo tôi phải quay về phủ để tranh giành với đám đàn bà phụ nữ đó? Hứ hứ, nghĩ đến đã sợ rồi. Vì vậy, hồ ly chết tiệt kia, cô đừng tác hợp nữa, tôi định sẽ sống thế này mãi, rất tốt. Cô cứ nghĩ cho mình đi, tuổi cũng không còn nhỏ nữa, ở thời đại chúng ta cũng không được gọi là trẻ trung gì, còn không lo tìm cho mình một người đàn ông đi. Có điều nghĩ đi nghĩ lại, nếu tôi có nhiều tiền như cô, tôi cũng không muốn dựa dẫm vào đàn ông, sống thế này rất tốt, tiêu dao tự tại", Nhan Tử La ngưỡng mộ nói.

"Giờ tôi cũng đang hối hận vì lo việc bao đồng đây, mấy vị chủ nhân này đâu phải người có thể đùa? Họ chỉ tùy tiện động đậy ngón tay một cái thì Lan Quế phường của tôi sẽ thành bãi đất phẳng ngay. Tôi đang trêu chọc vào ai thế không biết?" My Liễm Diễm vẫn buồn rầu. "Nhan Nhan, cô về nhà mà lánh nạn đi, đợi cơn bão này qua thì hãy tới đây chơi! Nếu không đầu của hai chúng ta sẽ thành bóng cho họ đá đấy", My Liễm Diễm nói tiếp.

"Thôi được. Nếu có người đến mua bánh ngọt thì làm thế nào?", Nhan Tử La hỏi. Nàng đang tận hưởng cảm giác thành công, giờ bảo nàng nghỉ thì cuộc sống của nàng lại quay về là con mọt gạo hay sao? Buồn bực, xem ra sau này đành quay về nhà đưa Khuynh Thành bảo bối đi đào giun đất thật rồi, ngày nào cũng nghịch cho tới mặt mũi tèm lem, đất dính đầy mặt đầy đầu... Ồ, sao nàng không nghĩ ra nhỉ?

Nhan Tử La đột nhiên đứng dậy, đẩy cửa chạy ra ngoài.

Một lúc sau, Nhan Tử La lại đẩy cửa bước vào, nhưng đầu lại cúi gầm.

"Cô làm gì thế?", My Liễm Diễm nghiêng đầu nhìn nàng, làm trò gì vậy?

"Xem đi, thế nào? Có giống bà mẹ già không?", Nhan Tử La cười hi hi nói. Kết quả là cốc trà của My Liễm Diễm đổ lênh láng ra bàn, "Trên mặt cô bôi cái gì thế?", đen sì sì, còn đen hơn cả đất.

"Nhọ nồi mà? Nhìn đi, chỗ này tôi tạo hình thế nào?", Nhan Tử La vẽ quanh mắt phải thành một vòng tròn đen sì.

"Cô… giống gấu Panda bị đột biến gen", My Liễm Diễm cười nói. Suy nghĩ đầu tiên của cô là người phụ nữ này dám xuống tay với cả mặt mình chỉ vì không muốn nhàm chán.

"Tôi cảm thấy cũng được mà? Tôi sẽ thay sang một bộ y phục bằng vải thô khác, để một kiểu đầu bà già, chắc sẽ không ai nhận ra đâu nhỉ?", Nhan Tử La nhìn vào gương ướm ướm.

Nhìn bộ dạng ướm ướm so so của Nhan Tử La, My Liễm Diễm đột nhiên phì cười, đúng thế, có gì là không thể? Làm thế này vừa không ai nhận ra được mà cũng không mất cơ hội kiếm bạc, còn có thể đùa vui với các vị A ca nữa, còn gì vui bằng đây? Cuộc sống trầm buồn quá lâu cũng đến lúc vui vẻ rồi. Nghĩ đến đây, nàng ta cũng đứng thẳng dậy, "Ngụy trang thế này rất ổn, nhưng cô không thể ngày nào cũng bôi nhọ nồi lên mặt được đúng không?".

Lấy hộp đồ trang điểm ra, My Liễm Diễm lật đi lật lại tìm được một hộp màu mắt tổng hợp đưa cho Nhan Tử La, "Dùng cái này đi, chỉ một ít thôi đã rất hiệu quả rồi. Dùng tiết kiệm dùm tôi nhé, đồ Lancôme đấy".

"Ôi trời, đây là lần đầu tiên tôi dùng đồ trang điểm đắt tiền thế này đấy, ha ha, không ngờ còn dùng để hủy dung nhan, buồn cười chết đi được! Này, cô tìm giúp tôi hai bộ đồ khác đi!", Nhan Tử La cầm hộp màu mắt phấn khích nói.

"Được, đầu tóc cô, cô tự xử lý. Trên đường đến cô phải hóa trang kỹ càng, tránh vào thành lại gặp người không nên gặp."

My Liễm Diễm gọi Hạ Chí đến dặn dò mấy câu.

Lúc sau Hạ Chí cầm đến hai bộ y phục bằng vải thô dành cho phụ nữ trung niên. My Liễm Diễm gói hai bộ y phục lại, "Được rồi, không còn sớm nữa, cô về đi! Nếu ngày mai cô cảm thấy có gì bất thường thì không cần đến".

"Yên tâm, hồ ly. Khó khăn lắm tôi mới tìm được việc để làm, sao có thể dễ dàng từ bỏ chứ?" Nhan Tử La vênh cái mặt tèm lem như gấu mèo lên cười hi hi rồi rời đi.

"My tỷ, Nhan cô nương đây là…?", Hạ Chí nghi ngờ hỏi.

"Ngày mai đổi lại gọi thành Nhan ma ma", My Liễm Diễm nhìn gương nói. Ồ, quả nhiên nàng ta trông rất giống hồ ly.

"Xem ra Đại A ca đã nhắm Bạch cô nương rồi!" Dận Tường nói bằng giọng khẳng định, "Nhưng Bạch cô nương này không bình thường lắm, lần đầu tiên thấy có người phản ứng như vậy". Bị mành che mắc vào tóc mà lại túm chính tóc mình?

"Có điều cũng đều là gái giang hồ cả thôi", giọng Dận Chân chẳng có cảm tình gì.

"Tứ ca thật sự nghĩ như thế sao?" Dận Tường mím môi cười, người khác không rõ về Tứ ca hắn nhưng hắn lại còn không biết sao. Vừa rồi ánh mắt của Tứ ca là kinh ngạc, đương nhiên không phải vì diện mạo, đến My cô nương mà huynh ấy còn không thèm liếc mắt. Đấy chính là khí chất từ người cô gái đó toát ra. Nói không chừng, chính là cái kiểu thuần khiết hồ đồ không màng thế sự, nhưng lại có chút kiêu ngạo phớt lờ mọi thứ. E là từ sau hôm nay Lan Quế phường lại có thêm một cây tiền nữa rồi.

Dận Chân không đáp, cô gái đó… có vẻ khá đặc biệt. Chỉ là chàng vẫn không hiểu tại sao sau khi nghe nàng ta hát xong mà lão Thập tứ lại làm như không có chuyện gì xảy ra? Đại a ca cũng rất lạ, lão Bát cũng rất lạ, nhưng lạ ở đâu thì chàng không thể biết được.

"Tứ ca, huynh có nhận ra không, Bát ca hôm nay hình như nghe đến ngây ngẩn rồi thì phải?", Dận Tường nói tiếp. Một ca nữ nhỏ bé mà có thể khiến mấy huynh đệ một nhà đều trở nên kì quái, thật tức cười. Có điều giờ hắn lại rất mong Đại a ca có thể tra ra cô gái đó rốt cuộc là thần thánh phương nào.

"Lão Thập tứ, sao cả tối trông đệ cứ lơ đễnh chẳng để ý gì thế? Sao, hồn bị Bạch hồ ly bắt mất rồi à?" Dận Ngã vỗ vỗ vai Thập tứ, rồi nói tiếp, "Có điều, Bạch hồ ly này cũng không thua kém My cô nương là mấy".

"Lão thập, đổi vị rồi à? Bạch hồ ly mặc dù cũng rất được nhưng sao có thể so với My cô nương? Chỉ riêng phần dung mạo thôi cũng không so được rồi!", Dận Đường cố ý nói.

"Dung mạo có thể không so được, nhưng Bạch cô nương này… haizz, thật khó nói, nàng ta có những thứ mà My cô nương không bì được", Dận Ngã đáp.

"Xem ra đổi vị thật rồi, huynh nói xem, Bát ca", Dận Đường lại quay sang hỏi Dận Tự.

"Mỗi người mỗi vẻ", Dận Tự điềm tĩnh nói.

"Mỗi người mỗi vẻ?" Dận Đường cười cười, "Quả thực là mỗi người mỗi vẻ. Lão Thập tứ, đệ nghĩ gì đấy?".

"Hả? Không có gì!" Dận Trinh hiếm khi lại bỏ qua cơ hội trêu chọc Thập ca hắn như hôm nay. Tại sao hắn luôn cảm thấy cô gái đó rất quen nhỉ? Nhưng một cô gái đặc biệt như thế hắn không nên quên mới phải? Rốt cuộc là đã gặp ở đâu?

Chương 31: Sắp tới lễ Vạn Thọ

Vài ngày sau, Đại a ca Dận Đề mặc dù đã sai người đến phục ở Lan Quế phường, nhưng cũng không nhìn thấy Bạch La. Nàng giống như bạch hồ ly vậy, biến mất không để lại dấu vết. Thập tam a ca lòng thầm mong được xem trò náo nhiệt đã phải thất vọng, có lẽ đại a ca hắn còn thất vọng hơn.

"Tứ ca, huynh nếm thử xem, đây là bánh điểm tâm của Lan Quế phường, quả thật danh bất hư truyền!", Dận Tường cắn một miếng bánh ngọt rồi nói.

"Hôm nay đệ đặc biệt tới để ăn cái này à?" Dận Chân nhìn lá thư trong tay, chau mày lại.

"Đương nhiên rồi, Thập tam đệ đây đã phải đặc biệt sai người đi mua về để cùng Tứ ca thưởng thức", Dận Tường nghiêng người dựa vào ghế vừa uống trà vừa nói.

"Đặc biệt? Đặc biệt tới xem chuyện vui của Đại a ca nhỉ?" Dận Chân ngẩng đầu nhìn nhìn lão Thập tam, tên nhóc này từ nhỏ tới lớn đâu có hứng thú với đồ ăn vặt bao giờ.

"Trò vui chẳng có mà xem, chỉ thấy bộ mặt thất vọng của Đại a ca thôi! Cũng khó nói, Bạch La cô nương đó có khi lại là một con bạch hồ ly thật, làm bao người đau lòng rồi theo gió mà đi", Dận Tường chẳng nghiêm túc chút nào.

"Cũng có thể." Dận Chân ném lá thư vào lửa đốt, "Xem ra Đại a ca thật sự phải thất vọng rồi".

"Đệ cũng muốn tìm cô nương ấy để xem xem, chắc chắn là thú vị lắm", Dận Tường uể oải nói.

"Ừm, đệ có thể thương lượng với Đại a ca", Dận Chân vẫn cái giọng đều đều không lên không xuống.

"Có thể suy nghĩ thêm mà." Có thể suy nghĩ tìm cách gây rối loạn thêm cho Đại a ca, thực ra hắn lại thấy cô gái đó may mắn. Với tính cách của Đại a ca, sau khi có được cô ta rồi e là cũng sẽ không trân trọng.

"Ngày mừng thọ Hoàng a ma sắp đến rồi", Dận Chân nhắc nhở.

"Đúng là sắp rồi. Mười mấy ngày nữa thôi, đề nghị của Thái tử gia thế nào?" Hai hôm trước Thái tử gia lại đến Lan Quế phường một lần nữa, đề nghị My Liễm Diễm cô nương tới biểu diễn chúc thọ cho Hoàng a ma. "Chỉ

có hắn ta mới nghĩ ra được chiêu đó! Đúng là khúc ruột đầu của Hoàng a ma có khác, thật chẳng giống với chúng ta!", Dận Tường cảm thán nói.

"Một đề nghị tuyệt vời." Dận Chân quay đầu nhìn ra cửa sổ, có thể Đại a ca sốt sắng tìm cô nương có tên Bạch La kia cũng là vì mục đích này chăng? Có điều, Đại a ca cũng thật là chẳng biết lượng sức mình, mẫu thân của hắn là Huệ phi xuất thân thấp kém, dù thế nào thì cũng không đến lượt hắn lên ngôi thái tử. Huống hồ với tình hình trước mắt, Thái tử gia đang thịnh sủng, ý đồ của Đại a ca lại quá rõ ràng, thực là hành động bất minh.

"Đúng là rất tuyệt, đợi mà xem. Nếu tìm được cô nương bạch hồ ly kia, thì càng thú vị", Dận Tường cười nói, "Hoàng a ma e là sẽ tuyên bố việc chỉ hôn trong lễ vạn thọ của mình, không biết kết quả thế nào".

"Nghe nói Hoàng a ma đặc biệt ra lệnh cho bọn Hạm Chỉ chuẩn bị thọ lễ", Dận Chân đáp.

"Thử thách?" Dận Tường lại giải quyết một miếng bánh điểm tâm nữa, "Tứ ca, huynh thật sự không ăn sao? Rất ngon đấy".

Dận Chân nhìn nhìn hắn, không có phản ứng gì.

Nhan Tử La đang ngủ say bỗng bị lắc cho tỉnh dậy. "Đáng ghét, kẻ đáng ghét nào thế? Không biết làm vậy là tự tìm cái chết hay sao hả?", Nhan Tử La cằn nhằn nói, cho đến khi nhìn rõ người trước mặt, mới đổi giọng, "Á, Tiểu Mẫn Mẫn, Hoàng a ma của cô thả cô ra rồi à? Cô được giải phóng rồi à?".

"Giờ này là mấy giờ rồi mà tỷ còn ngủ trưa hả?" Mẫn Chỉ khinh bỉ nhìn Nhan Tử La đầu bù tóc rối.

"Tôi…" Tôi vừa mới ngủ thôi, được chưa hả, buổi sáng phải làm việc rất vất vả đấy. "Tôi không khỏe lắm! Nói đi, sao cô lại chạy tới đây?" Nhan Tử La chỉnh lại y phục, vuốt vuốt tóc cho bớt rối.

"Haizz!, Mẫn Chỉ trèo lên sập, chỉ thở dài.

"Haizz cái gì, thế nào? Bị mắng à?, Nhan Tử La chớp chớp mắt hỏi.

"Bị mắng đã tốt, người làm gì có thời gian mà mắng ta? Có điều đã sai Lý Đức Toàn mang ý chỉ tới rồi", Mẫn Chỉ chau mày đáp.

"Chỉ hôn cho cô ấy hả", Nhan Tử La truy hỏi.

"Không phải. Hoàng a ma muốn ta chuẩn bị một phần thọ lễ, bất kể là cao quý hay rẻ mạt. Nghe nói Hạm Chỉ, Quân Chỉ, Kỳ Chân đều nhận được ý chỉ này", Mẫn Chỉ thuật lại.

"Ồ, xem ra Hoàng a ma đang thử các cô rồi, người nào đạt điểm cao nhất sẽ chỉ hôn cho người mà Hoàng thượng vừa ý nhất. Này, cô chuẩn bị gì rồi?", Nhan Tử La hỏi.

"Chẳng muốn chuẩn bị gì cả", Mẫn Chỉ cáu kỉnh đáp.

"Đừng cáu kỉnh như thế, thế cô có thể cho tôi biết người mà Hoàng a ma của cô vừa ý nhất là ai không?" Nhan Tử La đầu óc bắt đầu suy tính, nàng nhất định phải giúp Mẫn Chỉ được gả cho người mà Khang Hy vừa ý nhất.

"Không biết", Mẫn Chỉ lại đáp gỏn lọn.

"Không biết? Thế thì khó đây." Nhan Tử La kéo một lọn tóc quấn quanh ngón tay nghịch nghịch.

"Biết hay không thì có liên quan gì." Mẫn Chỉ cúi đầu, bộ dạng uể oải chán chường.

"Đương nhiên là có rồi. Dù sao cũng phải lấy chồng, thà để mình chủ động chọn vẫn tốt hơn. Nếu để Hoàng thượng chỉ hôn cho cô người mà ông ấy vừa ý nhất, thì tương lai của cô sẽ được đảm bảo, ngạch nương cô cũng được nở mày nở mặt." Nhan Tử La nhìn nhìn Mẫn Chỉ, "Cô đã thích ai chưa?".

"Chưa", Mẫn Chỉ ngẩng đầu lên nói, ánh mắt rất thẳng thắn.

"Chưa thì chưa, hét to thế làm gì?" Nhan Tử La cố ý lấy tay ngoáy ngoáy tai, "Nếu chưa thích ai thì đúng là chỉ hôn cô cho ai cũng thế cả thôi".

Mẫn Chỉ im lặng.

"Mấy cô em gái của cô có sở trường gì?", Nhan Tử La lại hỏi. Nếu đã không biết tình hình về các ứng viên thì đành phải khai thác về đối thủ vậy.

"Hạm Chỉ đàn rất hay, Quân Chỉ cưỡi ngựa giỏi, Kỳ Chân có tài may vá", Mẫn Chỉ nói một cách không hào hứng. "Nghe nói Quân Chỉ rất thích Thái cát của Khalkha", Mẫn Chỉ suy nghĩ rồi cuối cùng vẫn nói ra tin tức nghe lỏm được từ đám a hoàn.

"Khalkha? Thái cát? Người đó… xin hỏi một chút, những thứ đó là ý gì", Nhan Tử La ngại ngùng hỏi. Không thể trách nàng không có học được, chế độ quan lại thời cổ đại rất phức tạp, ai biết là gì chứ, hơn nữa triều Thanh lại càng loạn, thêm cả đám người Mông Cổ vào.

"Tỷ không biết?" Mẫn Chỉ liếc nhìn nàng một cái, sau đó nói, "Không biết cũng là bình thường thôi, cả ngày tỷ chỉ biết ăn ngủ vui chơi. Khalkha

là một bộ tộc của Mông Cổ, sống ở Tamil, thuộc họ Bác Nhĩ Tế Cát Đặc. Thái cát là một loại phẩm cấp, thôi, giải thích nhiều với tỷ như thế để làm gì? Thái cát đó là người thừa kế sau này của Khalkha. Hiểu chưa hả?

"Có nghĩa là, Thái cát đó sau này sẽ trở thành chủ của một bộ tộc?", Nhan Tử La bắt đầu tính toán. Nếu được gả cho hắn thì tốt xấu gì sau này cũng trở thành nữ chủ của một bộ tộc. Dường như Khang Hy còn rất coi trọng mấy bộ tộc này, có lẽ khi ấy sẽ có cái nhìn khác đối với đứa con gái được gả cho họ chăng?

"Có lẽ thế. Hắn là cháu trai duy nhất của Đan Luật. Hoàng a ma rất coi trọng Đan Luật", Mẫn Chỉ đáp.

"Tôi không có hứng thú với ông nội hắn, giờ người mà tôi thấy hứng thú chính là hắn kia." Nhan Tử La nghĩ nghĩ rồi nói, "Hoàng a ma của cô có lẽ rất coi trọng quý tộc Mông Cổ phải không?".

"Rất coi trọng." Mẫn Chỉ suy nghĩ, "Nghe nói Đỗ Lăng Quân Vương Thương Tân của Bác Nhĩ Tề Cát Đặc thị, Ông Ngưu Đặc Bộ cũng đã phụng chỉ về kinh rồi". Muốn không biết cũng không được, bây giờ khắp Đồng Thuận trai từ trên xuống, dưới từ nhỏ tới lớn, không ai là mắt không nhìn sáu hướng, tai không hóng tám phương để nghe ngóng tin tức cả. Ai cũng mong nàng ta được gả cho người tốt, Đồng Thuận trai mới có thể mở mày mở mặt theo.

"Ái chà, hai quý tộc Mông Cổ liền. Nếu có thể lén nhìn diện mạo người này thì tốt, ít nhất cũng có được sự so sánh trong lòng." Nhan Tử La vừa nói vừa nghĩ: Đúng rồi, sao không nghĩ đến Lan Quế phường của hồ ly chết tiệt kia, đó sẽ là một kênh đưa tin tốt. Ngày mai phải nói nhỏ với hồ ly một tiếng, nếu hai tên đó đến, cô ta sẽ nghĩ cách để mình được nhìn mặt một lát.

"Có gì khác biệt!" Mẫn Chỉ vẫn thờ ơ, các Cách cách chẳng phải cũng đều bị chỉ hôn như vậy cả sao?

"Đương nhiên là khác rồi, một kẻ mặt đầy tàn nhang, một người mặt mày anh tuấn, cô muốn lấy kẻ nào?", Nhan Tử La hỏi, "Không phải cô thích ăn bánh rán vừng đấy chứ?".

"Liên quan gì tới bánh rán?" Mẫn Chỉ ngẩng đầu trừng mắt nhìn nàng, lúc nào rồi mà vẫn còn nghĩ đến ăn.

"Bởi vì trên bánh rán có vừng." Nhan Tử La nhấn mạnh từ "vừng", lại bị Mẫn Chỉ lườm cho một cái. "Được rồi được rồi, đừng có lườm tôi mãi thế. Cô xem người ta ai cũng có sở trường, còn sở trường của cô là gì? Sao tôi chẳng nhận thấy nhỉ?"

"Không có", Mẫn Chỉ vẫn nói với giọng điệu đều đều không hứng thú ấy.

"Cô đừng có phản kháng tiêu cực như thế! Biết rõ có chống đối cũng vô ích mà vẫn cứ làm cái việc ngu xuẩn ấy. Lẽ nào cô định vào ngày mừng thọ Hoàng a ma, đứng trước mặt ông ấy nói rằng mình chẳng có gì? Mất mặt có khi chạy đến Mông Cổ cũng chẳng hết. Dù thế nào, giờ nhiệm vụ đầu tiên cũng phải tìm ra sở trường của cô. Mà sở trường đó phải không được giống mấy cô em gái kia, tốt nhất là phải bất ngờ, dễ thắng…", Nhan Tử La lẩm bẩm, bỗng nhiên mắt sáng quắc lên, "Mẫn Mẫn, chẳng phải cô biết võ công hay sao?".

"Tỷ bảo ta phải động thủ đánh nhau với người ta trong ngày vạn thọ của Hoàng a ma à?" Mẫn Chỉ cố ý châm chích, "Hoàng a ma sẽ xử lý ta vì tội làm nhục sự uy nghi của hoàng tộc, có khi chém đầu cũng không chừng?".

"Hay là cô đấu võ kén rể?", Nhan Tử La cười hi hi nói.

"Nếu Hoàng a ma biết đấy là chủ ý của tỷ, có lẽ Tứ ca cũng sẽ cầm thánh mệnh mà chém bay đầu tỷ đi mất", Mẫn Chỉ lạnh lùng đáp.

"Này, Mẫn Mẫn, cô có biết múa không?" Nhan Tử La đột nhiên nhớ ra ở thời Đường có một vị công tôn đại nương múa kiếm, chiêu đấy có lẽ độc nhất vô nhị.

"Một chút, tỷ không phải bảo ta lên múa đấy chứ?" Mẫn Chỉ nheo mắt lại, "Tỷ bảo một Cách cách như ta phải múa trước sự chứng kiến của hàng trăm con mắt? Ta đâu phải đào hát".

"Múa kiếm cô đã nghe bao giờ chưa? Cô biết võ công lại biết múa, múa kiếm chắc chắn sẽ rất anh hùng, hào sảng. Làm sao đào hát có thể sánh được, hơn nữa cô còn có khí chất quý tộc bẩm sinh, chắc chắn là đẹp vô cùng." Mắt Nhan Tử La lấp lánh trăng sao, sau này quay về nàng cũng có thể nói quá lên một tí, là nàng đã tác thành tình duyên cho công chúa Đại Thanh.

"Nhưng, Nhan Tử La, múa kiếm đã thất truyền rồi. Tỷ có biết không?", Mẫn Chỉ lại nói nhát gừng như muốn đả kích nàng.

"Chắc chắn có người biết, một đất nước rộng lớn thế này sao lại không thể tìm ra một người biết múa kiếm cơ chứ? Hơn nữa, he he…", Nhan Tử La cười gian tà, nói tiếp: "Cho dù không tìm ra, thì chúng ta cũng có thể tự biên đạo một điệu, dù sao cũng có ai biết đâu mà lo".

"Tỷ đúng là gan to hơn cả trời", Mẫn Chỉ cười nói. Đây có lẽ cũng là một phương pháp khả thi. Nếu thật sự gả cho người mà Hoàng a ma yêu quý, sau này Hoàng a ma ít nhiều cũng phải niệm chút tình cũ với ngạch nương nàng ta đúng không? Cuộc sống sau này của ngạch nương cũng sẽ tốt hơn một chút.

"Tôi sẽ liều chết vì bạn bè!", Nhan Tử La vỗ ngực nói.

"Có kế hoạch rồi, nhưng biết tìm người ở đâu đây? Chỉ còn mười mấy ngày nữa là đến lễ vạn thọ của Hoàng a ma", Mẫn Chỉ lo lắng nói.

"Cứ giao cho tôi!", Nhan Tử La lại vỗ ngực hứa.

Chắc chắn có thể tìm được người ở chỗ hồ ly, nếu thật sự không tìm được thì bảo hồ ly đó tự chế ra một bài múa là xong.

Chương 32: Tìm kiếm sự giúp đỡ khắp nơi

"Hồ ly!" Một người phụ nữ trung tuổi bước những bước nhanh nhẹn vào khuê phòng của My Liễm Diễm, nhìn thấy My Liễm Diễm vừa mới ngủ dậy, người phụ nữ đó há hốc miệng kinh ngạc, hai mắt trợn tròn.

"Ngậm miệng lại, bị một bà già nhìn như thế tôi buồn nôn lắm, Nhan ma ma." My Liễm Diễm xuống khỏi giường, tiện tay với chiếc áo, khoác lên người.

"Haizz, hôm nay thì tôi biết thế nào là xinh đẹp ngon mắt rồi, chẳng trách đám đàn ông nói 'chết dưới hoa mẫu đơn, làm ma cũng phong lưu'. Xem ra đúng là thật. Đến tôi là phụ nữ nhìn thấy cô mà còn ngẩn ngơ kinh ngạc nữa là."

Nhan Tử La ngồi phịch xuống ghế, vấn tóc bà già, mắt phải đánh một vòng nâu sì.

"Ngày nào nhìn thấy cô tôi cũng kinh sợ", My Liễm Diễm chế nhạo nàng, "Sao thế? Bị lửa đốt mông hay sao, sáng sớm tinh mơ đã tới quấy rầy giấc mơ đẹp của người ta".

"Suýt thì quên, tôi đến là muốn nhờ cô giúp đỡ", Nhan Tử La nói, "Hồ ly, chỗ cô có ai biết múa kiếm không?".

"Múa kiếm? Không biết." Diễm Liễm nghi ngờ nhìn Nhan Tử La một cái. "Cô lại muốn làm gì? Muốn học múa kiếm? Tôi khuyên cô nên thôi đi, đừng hành hạ cái lưng già của mình nữa!".

"Không phải tôi, cô có năn nỉ tôi cũng chẳng học. Tôi không định tự rước phiền phức vào người", Nhan Tử La bĩu bĩu môi, "Tóm lại là cô cứ tìm giúp tôi một người biết múa kiếm là được. Phải nhanh lên nhé, tốt nhất hai ngày tới phải tìm ra".

"Cô định làm gì? Không định nói cho tôi biết à? Cũng có thể tôi sẽ góp ý được cho cô, tôi là chuyên gia mà", My Liễm Diễm đột nhiên nổi hứng.

"Kể ra thì dài lắm, để hôm khác có thời gian tôi sẽ nói cho cô nghe. À, còn nữa, tôi thấy cô rất thân thiết với đám vương tôn quý tộc, có thể giúp tôi tìm hiểu xem ứng viên phò mã mà Hoàng thượng ưng ý nhất là ai không?", Nhan Tử La nói liền một hơi.

"Được thì được. Nhưng cô định làm gì? Cô đừng quên cô đã là người có gia đình rồi. Có một ông chồng mặt sắt như thế mà cô còn định vượt tường? Không sợ chết à?", My Liễm Diễm mím môi cười, nói.

"Hôm nay mới biết, nói cô là hồ ly quả thật là đã quá đề cao cô. Đầu cô không phải vẫn để quên trên gối rồi đấy chứ?", Nhan Tử La khinh khỉnh nói, "Nếu tôi không yên phận thì tôi đã trực tiếp dụ dỗ chồng mình rồi. Thôi

vòng vo mãi, là em chồng tôi… con gái của Hoàng thượng, Hoàng thượng muốn chỉ hôn cho mấy chị em cố ấy, nên yêu cầu chuẩn bị một phần quà mừng thọ người, không kể sang hèn".

"Rõ ràng đây chỉ là một đề bài, mẹ của cô em chồng này cũng giống tôi đều là phận vợ bé thất sủng, vì vậy tôi muốn giúp cô ấy lấy được người mà Hoàng thượng yêu quý, như thế sau này Hoàng thượng sẽ đối xử với mẹ cô ấy tốt hơn, hiểu chưa hả?", Nhan Tử La kết thúc.

"Thì ra là vì chuyện này!" My Liễm Diễm liếc xéo nàng một cái, "Không biết cô là người thông minh hay ngu ngốc nữa, làm mai cho người khác thì tích cực vô cùng, tại sao không vạch kế hoạch cho cuộc đời mình hả? Đúng rồi, thế cô em chồng đó có phải là người đã cùng cô tới đây uống rượu một lần không?".

"Đúng là cô ấy. Dù sao thì chuyện của tôi cô cũng đừng lo nữa, khi nào tôi có ý định lên kế hoạch tôi sẽ nhờ cô giúp đỡ. Còn bây giờ chị ơi! Chị tốt của em ơi! Hãy giúp em đi mà, em đã hứa với cô ấy rồi", Nhan Tử La nài nỉ, "Còn nữa, chuyện em nhờ chị nghe ngóng chị phải giữ kín đấy!", sau đó đứng dậy định đi.

"Nói xong rồi sao? Việc của tôi còn chưa nói mà", My Liễm Diễm gọi giật nàng lại.

"Chuyện của cô? Hằng ngày, ngoài việc ngồi ở nhà đếm tiền, cô còn có chuyện gì nữa?", Nhan Tử La lại ngồi xuống hỏi.

"Thái tử gia mời tôi vào cung biểu diễn vào ngày chúc thọ Hoàng thượng", My Liễm Diễm bình thản nói.

"Ái chà, tuyệt đấy, vậy sau này cô phải thuê thêm hai người nữa ngồi đếm tiền cho mình rồi", Nhan Tử La cười.

"Đúng là rất tuyệt, nhưng, cô nói xem tôi nên biểu diễn tiết mục gì bây giờ?" My Liễm Diễm tay chống cằm chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn Nhan Tử La.

"Đừng nhìn tôi thế chứ, tôi không chịu được đả kích đâu. Cô biểu diễn cái gì còn phải hỏi tôi hay sao?", Nhan Tử La hỏi với giọng như không tin nổi.

"Ừm, kế hoạch cô vạch ra cho em chồng mình chẳng phải rất hay sao? Quan trọng là đây là sinh nhật của Hoàng thượng, không thể chỉ hát Happy birthday, đúng không? Nếu làm thế e rằng biển hiệu của Lan Quế phường sẽ nát vụn ngay, tôi cũng chẳng cần đếm tiền nữa, thu dọn hành lý cuốn gói về xó xỉnh nào đó mà dưỡng lão là hơn", My Liễm Diễm đau đầu, nói.

"Dù sao cô cũng đừng chọn múa kiếm là được", Nhan Tử La đáp, nghĩ thế nào đột nhiên lại nói, "Cô ngốc quá, không phải có sẵn rồi đấy à? Cô đã xem *Khanh Hy đế quốc* chưa? Bài hát chính trong phim ấy là gì nhỉ *Mượn trời thêm năm trăm năm nữa*, thật thiết thực!".

"Nhưng cô có biết hát không? Tôi không nhớ nữa, không còn nhớ lời bài hát", My Liễm Diễm hỏi.

"Tôi từng hát rồi, có lẽ sẽ nhớ ra, để về tôi suy nghĩ xem, sau đó sẽ viết lại cho cô", Nhan Tử La vỗ ngực nói, "Thế nhé, tôi đi làm đây, đừng quên giúp tôi việc tìm người đấy".

"Biết rồi, Nhan ma ma." My Liễm Diễm lại cười đầy mê hoặc, Nhan Tử La toàn thân nổi da gà. Chạy như chạy loạn.

Gần trưa, My Liễm Diễm len lén xuống bếp, "Này, Nhan Tử La, người biết múa kiếm tôi tìm được rồi, em chồng cô muốn học thế nào?".

"Nhanh vậy à? Là ai thế, cô thật quá giỏi." Nhan Tử La tùy tiện đưa tay lên lau mặt, kết quả là mặt dính đầy bột trắng.

"Hạ Chí, trước đây Hạ Chí là người hát chính ở Vãn Nguyệt lầu, bà chủ bên đó cũng rất tâm huyết với cô ấy, nên đã bỏ ra một mớ bạc mời sư phụ về dạy cô ấy múa kiếm. Tóm lại những điệu cơ bản mà cô có thể tưởng tượng ra thì cô ấy đều múa được", My Liễm Diễm nói.

"'Quần ma loạn', cô ấy có biết múa không?", Nhan Tử La đột nhiên hỏi, kết quả là bị My Liễm Diễm giơ tay đập một cái vào đầu.

"Chỉ biết nói linh tinh. Mau lau mặt đi, sắp thành cái bảng màu rồi, nếu để quan khách nhìn thấy, thì ai còn dám ăn bánh cô làm nữa", My Liễm Diễm nói xong quay người bỏ đi. Nhan Tử La hằm hằm giơ tay lên lau mặt.

Lấy lô bánh ngọt cuối cùng trong ngày ra, bóp bóp vai, cởi tạp dề, Nhan Tử La đi ra từ phía cửa sau của bếp. Cửa sau thông ra một con ngõ nhỏ yên tĩnh, hằng ngày Vân Yến đều đánh xe ngựa tới đợi nàng ở đây. Trèo lên xe, Nhan Tử La bắt đầu thay y phục, lau mặt. Đừng coi thường cái xe này nhỏ, nhỏ nhưng trong đó cái gì cũng có, y phục bà già tới mấy bộ, còn có cả y phục hàng ngày của nàng, đồ trang điểm và giấy ướt... Thay y phục và tháo tóc xong, đột nhiên xe ngựa thắng gấp, Nhan Tử La không ngồi vững, đầu thân mật hôn sàn xe một cái rất mạnh, trong phút chốc trước mắt đom đóm bay đầy trời.

Xoa xoa đầu, Nhan Tử La vén rèm lên, "Yến Tử, chuyện gì thế? Sao đột ngột dừng xe như vậy? Đau chết đi được".

"Chủ nhân, có người đánh nhau." Vân Yến sững người nhìn người đang đứng chắn đường phía trước. Nhan Tử La vừa bóp đầu vừa nhìn theo ánh mắt của cô ta, thì ra một màn kịch anh hùng cứu mĩ nhân! Có điều cứu cũng

cứu xong rồi còn đứng chắn giữa đường không chịu đi là sao? Định làm gì, muốn quảng bá tin tức? Nhưng nhìn người đẹp bên cạnh đang khóc nức nở như mưa kia... Haizz, nếu đổi lại nàng là người đàn ông đó thì cũng sẽ đứng lại an ủi người đẹp vài câu.

"Vòng qua, Yến Tử, vở kịch anh hùng cứu mĩ nhân này phải một lúc nữa mới hạ màn được!", Nhan Tử La bóp bóp đầu rồi lui vào trong xe.

"Vâng, thưa chủ nhân." Vân Yến nhanh nhẹn quay đầu ngựa, dứt khoát bỏ đi. Bên đường, hai đôi mắt đã phóng theo bóng xe của nàng.

"Bát ca, sao đệ cứ thấy cô nương đó rất quen nhỉ?" Rõ ràng Dận Đường vừa rồi cũng nhìn thấy Nhan Tử La.

"Bạch La", Dận Tự ném ra hai từ.

"Thật hả?", Dận Đường cười cười, "Xem ra nàng ta vẫn chưa biến mất. Đại ca sao chưa tìm thấy nhỉ".

"Cũng sắp rồi. Đi thôi", Dận Tự lại nói đơn giản một câu, sau đó quay người lên ngựa. Dận Ngã đang mắng chửi dạy dỗ tên háo sắc kia thấy vậy cũng nhanh chóng lên ngựa bỏ đi, chỉ còn lại cô gái phía sau vẫn nước mắt nước mũi tèm lem nhìn theo bóng dáng của các vị công tử.

Do Nhan Tử La thuyết phục, Mẫn Chỉ cuối cùng cũng đồng ý theo nàng đến Lan Quế phường học múa kiếm.

"Sao giờ tỷ vẫn chưa ngủ?" Mẫn Chỉ nhìn Nhan Tử La mặt cau mày có nằm bò ra bàn, miệng cắn bút, mắt nhìn trừng trừng tờ giấy trước mặt.

"Nghĩ. Đã hứa với hồ ly rồi." Cây bút trong tay Nhan Tử La vô tình chạm vào cục u ở trán, đau tới mức nghiến răng ken két.

"Ồ, vậy tỷ nghĩ đi." Mẫn Chỉ khe khẽ vỗ Khuynh thành, nàng ta cũng không đi ngủ, "Nhan Nhan, ta cảm thấy tỷ... rất kì lạ".

"Kì lạ? Kì lạ chỗ nào? Có phải cục u đó trông giống cái sừng lắm không? Hỏng rồi, thế có khác nào bị hủy hoại dung nhan." Nhan Tử La sờ sờ trán, đau thật đấy, giờ vẫn có cảm giác óc trong đầu đang chuyển động.

"Tỷ không muốn tranh giành sự sủng ái với người khác, không trách mắng kẻ hầu người ở, còn dốc lòng dốc sức giúp đỡ người khác nữa. Ta lớn thế này rồi mà chưa từng gặp ai như tỷ. Người sống ở trong cung đều nịnh cao đạp thấp, chớp mọi thời cơ, chỉ kết giao với những người có thể lợi dụng được, nhưng tại sao tỷ lại không sống như thế?", Mẫn Chỉ hỏi.

"Ha ha, không phải vì tôi kì lạ. Không tranh giành sủng ái với người khác là bởi vì tôi đấu đá ngu dốt không lại được người ta. Rất ít khi trách phạt người hầu là bởi họ chẳng phạm lỗi gì cả, tôi cũng sợ nếu đắc tội với họ rồi thì sẽ không được sống yên ổn. Về việc hay giúp đỡ mọi người, ha ha, cái này, cô không thấy tôi cũng đang kết giao với những người có thể lợi dụng được đấy sao?" Nhan Tử La hi hi cười rồi lại nói: "Giúp cô để cô lấy được thủ lĩnh của bộ tộc, nếu sau này cuộc sống khó khăn quá tôi có thể chạy tới nương nhờ cô. Còn hồ ly kia, giờ tôi đang hợp tác với nàng ta, nàng ta phải trả tiền cho tôi, mà tôi lại rất yêu tiền".

"Không muốn nói thì thôi. Nhan Nhan, tỷ cũng nên nghĩ cho mình và Khuynh Thành đi." Mẫn Chỉ nhắm mắt lại, "Tỷ viết đi, ta ngủ trước".

Qua ánh nến, Nhan Tử La nhìn nhìn Mẫn Chỉ, chẳng trách tính cách nàng ta lại lạnh lùng như vậy, lớn lên trong một môi trường như thế e rằng đấy chính là cách để tự bảo vệ bản thân mình. Liếc mắt về phía con gái, ánh

mắt Nhan Tử La bỗng dịu dàng hơn, đúng vậy, có lẽ cũng nên nghĩ cho Bảo bối một chút.

Chương 33: Bị thương trong lúc làm việc

Bắt đầu từ ngày hôm sau, Mẫn Chỉ hằng ngày theo Nhan Tử La đến Lan Quế phường. Thời gian đầu khi nhìn Nhan Tử La hóa trang, Mẫn Chỉ rất kinh sợ, có điều khoảng hai ngày sau thì cũng quen mắt dần. Mẫn Chỉ theo Hạ Chí học múa, Nhan Tử La vùi đầu vào bếp làm bánh. Học được bảy, tám ngày, Mẫn Chỉ đã múa khá thành thục, Hạ Chí luôn miệng khen nàng ta có năng khiếu.

Hôm nay, Mẫn Chỉ vừa múa được hai lượt trên sân khấu, thì nghe thấy từ trong bếp vọng ra một tiếng hét thảm thiết, nàng ta chẳng kịp nghĩ ngợi gì, liền nhảy từ sân khấu xuống mặt đất, lao vào bếp. Hạ Chí thấy ánh mắt đầy hứng thú của My Liễm Diễm, kinh ngạc hỏi: "My tỷ, Mẫn cô nương này còn biết võ công sao?".

"Đương nhiên, vì vậy mới theo ngươi để học múa kiếm chứ." My Liễm Diễm cũng vừa mới hiểu vì sao Nhan Tử La lại chọn môn múa kiếm cho vị công chúa Đại Thanh này. Nàng ta khi múa kiếm nhìn vừa mềm mại lại vừa dứt khoát cương nghị, uyển chuyển nhưng không kém phần anh dũng, lại thêm phẩm chất cao quý bẩm sinh, thật là khiến mọi người không thể rời mắt.

"Mẫn cô nương này bình thường rất lạnh lùng, chỉ gặp Nhan ma ma mới tươi tỉnh hơn một chút." Hạ Chí nhấn mạnh ba từ "Nhan ma ma", mặc dù cô ta không biết tại sao My Liễm Diễm lại yêu cầu họ gọi như thế, nhưng hàng ngày nhìn thấy bộ dạng hóa trang của Nhan ma ma đúng là rất thú vị.

"Ha ha, hợp nhau mà. Đi, vào bếp xem nào. Nhan ma ma không biết lại gây họa gì nữa rồi, mong cô ta đừng đốt bếp là được", My Liễm Diễm rất lo lắng.

Tay của Nhan Tử La bị bỏng, lúc này mu bàn tay đã bắt đầu phồng lên, Mẫn Chỉ chau mày, "Cố gắng chịu một chút, ta sẽ cho người về lấy thuốc".

"Không cần đâu, chỉ rộp lên mấy ngày là sẽ khỏi thôi", Nhan Tử La mặc dù đau tới mức thở gấp, nhưng vẫn an ủi Mẫn Chỉ.

"Hạ Chí, mang cao Lương Ngọc ra đây." My Liễm Diễm nhìn tay Nhan Tử La nói, "Nhanh nhẹn như cô tại sao lại để tay bị thương thế này?".

"Bất cẩn chút thôi! Không sao, có điều phải đình công vài ngày rồi." Nhan Tử La cười nhìn My Liễm Diễm, "Tôi đây bị thương trong lúc làm việc, nên phải giữ nguyên lương, không được trừ".

"Lúc này rồi mà còn nghĩ đến tiền hả Nhan ma ma? Quay về nhà nghỉ đi, dù sao mấy ngày nữa Lan Quế phường cũng đóng cửa nghỉ ngơi", My Liễm Diễm nói.

"Này, làm gì thế? Không phải cô định mang tiền bỏ chạy đấy chứ? Tốt nhất là trả tiền lương trước cho tôi đã nhé!", Nhan Tử La vẫn cười hi hi.

"Tỷ cần tiền lắm à, Nhan Nhan? Ta cho Tỷ." Mẫn Chỉ liếc mắt nhìn Nhan Tử La.

"Không thiếu tiền thì cũng phải lấy chứ, không thể làm không công được, đúng không? Cô đấy, phải chịu khó mà học, sau này còn quản lý gia đình nữa." Câu nói ấy khiến Mẫn Chỉ bỗng trở nên lúng túng.

"Có thì dùng không có thì thôi, nói linh tinh gì thế. Mặc kệ cho tỷ bị đau", Mẫn Chỉ lạnh lùng nói.

"Cô đúng là nha đầu tàn nhẫn, mong cô sẽ lấy được một ông chồng biết cách trị vợ để tôi được hả giận!" Nhan Tử La cười nhìn Mẫn Chỉ, đỏ mặt rồi phải không, nhìn cô kìa, dám trêu tôi à.

"Thuốc đây rồi, Nhan ma ma đừng nói nữa, bôi thuốc đi!", Hạ Chí vén rèm đi vào nói.

"Đưa ta" Mẫn Chỉ chỉ nói hai từ, Hạ Chí đã tự giác đưa thuốc cho nàng ta rồi. My Liễm Diễm đứng bên cạnh chỉ cười không nói.

"Tiểu tổ tông ơi, nhẹ tay một chút, đau quá!" Nhan Tử La lại nghiến răng nghiến lợi thêm trận nữa, "Á? Loại thuốc này tốt thật đấy, không đau nữa rồi. Bà chủ My tôi cầm luôn thuốc này nhé, tôi bị thương trong lúc làm việc mà".

"Được rồi được rồi, cầm về đi. Không cần phải nhắc đi nhắc lại mãi là cô bị thương vì công việc. Tôi cũng không nói sẽ trừ tiền của cô đúng không? Quay về nghỉ ngơi đi, mười ngày nửa tháng cũng được, nhưng đừng động tay vào nước", My Liễm Diễm dặn dò.

"Vậy tôi cũng không khách sáo nữa!" Nhan Tử La cất thuốc vào túi, "Hồ ly, bài hát của cô tập thế nào rồi?".

"Tôi là My Liễm Diễm nổi danh khắp kinh thành, đừng coi thường tôi", My Liễm Diễm nở một nụ cười mê hoặc.

"Tôi khuyên cô này, ngày hôm đó cô đừng nhìn Hoàng thượng cười như thế, cẩn thận không lại cười ra tội đấy", Nhan Tử La cười nói, "Đi thôi, đi tập múa kiếm, đau tay lại có thể xem Mẫn Mẫn múa, thật là tốt".

"Thôi, về nhà đi!", Mẫn Chỉ đáp.

"Tay tôi bị bỏng chút thôi mà, chứ có phải tàn tật đâu, đi đi đi, tôi còn chưa được xem mà!", Nhan Tử La dùng cánh tay kia đẩy Mẫn Chỉ.

Do có sự tham gia của Nhan Tử La, phần mở đầu và phần kết thúc bài múa kiếm cũng có thay đổi một chút. Còn về bài hát của My Liễm Diễm, thực ra là rất hay, nhưng bài hát này khi kết hợp với giọng nữ nghe lại hơi kì kì.

"Hồ ly, hay là thay bài khác đi, bài này nghe cứ sao sao ấy", Nhan Tử La nhăn mặt, "Ngày vạn thọ của Hoàng thượng chắc chắn đều là các bài hát ca ngợi công đức, thêm bài của cô vào cũng chẳng mới mẻ gì".

"Tôi thấy cũng phải, nhưng còn bài nào nữa?", My Liễm Diễm đứng trên sân khấu hỏi.

"Để tôi nghĩ xem." Nhan Tử La lơ đễnh gõ gõ ngón tay lên bàn, đầu óc suy nghĩ tính toán rất lâu mà cũng chưa nghĩ ra được cách nào.

"Tiểu thư, hoa nghênh xuân của tiểu thư nở rồi", Cẩm Tú cuống quýt chạy vào nói.

"Nở rồi à? Thật không? Hãy chăm sóc nó cho tốt, lát nữa ta ra xem. Đừng để trong phòng lạnh quá khiến hoa đóng băng cả, hôm nay mặc dù ấm hơn một chút, nhưng cũng không thể so với Giang Nam", My Liễm Diễm căn dặn cẩn thận. Sau đó hạ giọng nói, "Giang Nam bây giờ có lẽ đã có cây xanh tốt rồi!", giọng hoài niệm vô cùng.

"Ồ, nghĩ ra rồi, nghĩ ra rồi. Cẩm Tú, ngươi đúng là đã giúp được việc lớn đấy!" Nhan Tử La hào hứng đập bàn, kết quả do dùng lực quá mạnh, lại đau tới nghiến răng nghiến lợi.

"Nghĩ ra cái gì?" My Liễm Diễm nhìn nàng.

"Nghĩ ra cô phải hát bài gì rồi! Có lẽ bài này cô chưa nghe bao giờ, tôi chép lại lời cho cô." Nhan Tử La vội vàng gọi Cẩm Tú mang giấy bút đến.

Nhưng bút giấy sẵn sàng rồi, thì bàn tay phải Nhan Tử La bị thương nên không thể viết được, My Liễm Diễm đành tự viết. Thế là Nhan Tử La ngồi bên cạnh đọc một câu, My Liễm Diễm viết một câu, Mẫn Chỉ và những người khác đứng bên cạnh nhìn.

"Nhan Tử La cô đúng là một hòn ngọc, sau này cô phụ trách việc nghĩ xem tôi nên hát bài gì nhé", My Liễm Diễm đọc lời bài hát, vui vẻ nói.

"Nếu cô trả tiền thì tôi không có ý kiến gì cả. Nhan ma ma tôi vốn thích bạc mà", Nhan Tử La cười hi hi nói. Sau đó dạy nàng ta hát vài lần, My Liễm Diễm đã nhớ rất kĩ.

"Giờ việc còn lại cô hãy luyện tập cho thành thục đi. Tôi phải về nhà nghỉ ngơi đây", Nhan Tử La cười nói. Nhìn nhìn Mẫn Chỉ, lại nhìn nhìn My Liễm Diễm, nàng đột nhiên lại bảo: "Bà chủ My, tôi có thể theo cô vào cung nhìn mặt Hoàng thượng không?".

"Cô? Gặp Hoàng thượng?" My Liễm Diễm nhìn nàng bằng ánh mắt kì quặc, cô gái này không phải thất sủng tới mức không cả được vào cung gặp mẹ chồng đấy chứ? Ánh mắt Mẫn Chỉ tối lại.

"Ái chà, chỉ thêm một người thôi mà! Tôi hóa trang thành a hoàn là được, lo phục trang cho cô." Nhan Tử La nhìn My Liễm Diễm, "Năn nỉ cô

đấy, cô xem tôi vì giúp cô kiếm tiền mà tay còn bị thương, đáng thương biết bao, yêu cầu nhỏ xíu đó mà cô cũng không đáp ứng thì thật chẳng có tình người gì cả".

"Được rồi, đừng giở trò đó ra nữa, tôi thật sợ cô quá, cho cô đi theo là được chứ gì?", My Liễm Diễm tươi cười lắc lắc đầu.

"Bà chủ My, cô thật tử tế, sau này Nhan Tử La tôi nhất định sẽ giúp cô kiếm nhiều tiền hơn." Nhan Tử La theo thói quen dùng tay phải vỗ ngực, kết quả không cần nghĩ cũng biết, đau tới mức nghẹt thở. Lần này đến Mẫn Chỉ cũng phải cười.

Trèo lên xe ngựa, Nhan Tử La thay y phục dưới sự giúp đỡ của Mẫn Chỉ, nhưng do Mẫn Chỉ không biết chải tóc nên đành dùng một cái dây buộc túm lại. Hôm nay Nhan Tử La mặc một chiếc áo tay rộng để tránh bị chạm vào vết thương. Mẫn Chỉ cầm gối tựa đưa cho nàng, "Sau này cẩn thận một chút".

"Biết rồi, Mẫn công chúa." Xe ngựa từ từ chuyển động, Nhan Tử La đang lim dim buồn ngủ. Xe ngựa lại phanh gấp một cái. Mẫn Chỉ vội vàng đỡ lấy vai Nhan Tử La.

"Cũng may lần này có cô, nếu không đầu tôi chắc chắn lại u một cục", Nhan Tử La nói.

"Vân Yến, lại gì nữa?", Mẫn Chỉ lạnh lùng hỏi.

"Chủ nhân, xem ra có rắc rối rồi!", giọng Vân Yến cũng lành lạnh, có chút giận dữ.

"Vậy sao? Là ai?" Mẫn Chỉ đang định chui ra, Nhan Tử La đã nhanh tay nhanh mắt giữ nàng ta lại, "Che mặt đi, nếu cô không muốn người khác

nhận ra mình". Mẫn Chỉ rút một chiếc khăn ra bịt mặt, sau đó vén một góc rèm, hứ hứ, đúng là vui rồi đây! Vân Yến thấy nàng ta ra ngoài, khẽ nói: "Chủ nhân, nô tỳ đi là được rồi, người hãy đánh xe về trước, nô tỳ sẽ theo sau".

"Không cần, hôm nay tâm trạng ta cũng đang không tốt, tại bọn chúng tự mình tìm đến thôi", Mẫn Chỉ khẽ nói, sau đó lừ lừ nhảy khỏi xe ngựa, đến trước mặt người đang nằm trước xe, từ trên cao nhìn xuống hỏi: "Người ta đều nói chó ngoan không chắn đường, người đến chó cũng không bằng sao?", trong giọng nói có chút trào phúng.

Người nằm dưới đất thấy một công tử yếu ớt gió thổi cũng bay bước tới, lại càng to gan, nằm yên đáp: "Hừ, xe của các người đâm vào ta, nếu không đền bạc để ta đi thăm bệnh thì chúng ta đến gặp quan phủ để ngài quyết định".

"Nếu ta không muốn đến quan phủ thì sao?", Mẫn Chỉ hai tay khoanh trước ngực nói.

"Vậy thì hãy đền cho ta năm mươi lạng bạc, ta thấy công tử ngươi cũng là người dễ nói chuyện, nên không đòi nhiều, nếu phải tốn hơn số đó ta sẽ tự móc túi mình bỏ ra." Gã đó nhìn một tên mặt dơi mắt chuột trong đám người nháy nháy mắt.

"Ngươi thấy có thể như vậy không? Bổn công tử không nói sẽ cho ngươi tiền", Mẫn Chỉ ngán ngẩm nói. Haizz, cái kiểu nói này, Nhan Tử La thường dùng.

"Hứ! Nếu ngươi đã không biết điều, thì đừng trách huynh đệ bọn ta không khách khí." Gã đó lập tức bật người đứng dậy, mấy tên khác trong đám người xem náo nhiệt cũng chầm chậm vây quanh dồn Mẫn Chỉ vào giữa. Vân Yến vẫn ngồi trên xe ngựa án binh bất động, ánh mắt lộ rõ vẻ lo

lắng. Nhan Tử La nghe được đại khái nội dung câu chuyện nhưng không lo, cô đã từng thấy nha đầu này đánh nhau rồi.

Trên tửu lầu bên cạnh, ngồi bên cửa sổ của lầu hai là hai vị công tử, một trong hai công tử nói, "Đám người kia lại bắt nạt người khác rồi. Vị công tử đó trói gà còn không chặt, có lẽ phải thiệt thòi rồi!".

"Cứ xem đi đã!", Sách Lăng nói.

Mấy tên côn đồ chẳng sơ múi được gì, vị công tử trẻ tuổi kia dường như có ý định đùa với chúng, nên không đánh hết sức.

"Sách Lăng huynh, những lời vừa rồi ta xin rút lại. Xem ra không thể đánh giá người ta qua diện mạo bên ngoài! Tiểu tử này có vẻ cũng được đấy", Dục Hằng vừa uống rượu vừa nói.

Ai ngờ mọi việc lại thay đổi, đang đánh rất ngọt, thì một bóng người lao vụt ra, tay cầm roi, xông vào mấy tên côn đồ đó mà vụt. Mẫn Chỉ vui mừng vì được rảnh tay, chầm chậm lui sang một bên nhìn người đột nhiên chen ngang giúp đỡ kia. Một lúc sau, mấy tên côn đồ tên nào tên nấy bò lê bò càng dưới đất, rên lên thê thảm. Cô gái cầm roi kia chỉ vào chúng nói: "Hứ, bổn tiểu thư chẳng phải đã nói rồi sao, còn để ta bắt gặp thì các ngươi coi như xong. Thế nào, các ngươi coi lời của bổn tiểu thư ta là gió thổi bên tay phải không?", sau đó còn tàn nhẫn đá thêm cho mỗi tên vài cái nữa. Ngẩng đầu nhìn thấy Mẫn Chỉ định trèo lên xe ngựa, cô nương đó liền gọi: "Này, bổn tiểu thư đây giúp ngươi, ngươi không biết nói một tiếng cảm ơn hay sao?".

Mẫn Chỉ không quay đầu lại: "Ta đâu có nhờ ngươi giúp".

"Ngươi… thật chẳng biết tốt xấu gì." Nói rồi cô ta chớp nhoáng phóng tới một loại ám khí. Mẫn Chỉ còn chưa kịp phản ứng, đôi đũa của Sách

Lăng đã nhanh chóng chặn chiếc kim nhỏ xíu đó lại, ngay sau đó hắn nhảy xuống dưới lầu, nhìn cô gái đang tức giận phừng phừng kia nói: "Dùng ám khí hại người không phải hành động của kẻ quân tử", rồi lại nhìn Mẫn Chỉ, hắn luôn cảm thấy bóng dáng này rất quen thuộc, "Vị huynh đài này không sao chứ?".

Mẫn Chỉ hơi khựng lại, sau đó chầm chậm lắc đầu, "Cảm ơn", nói rồi nhẹ nhàng nhảy lên xe ngựa, "Đi thôi!".

Sách Lăng sững người, thì ra đúng là nàng ta, chỉ có điều lần này nàng ta cải trang thành đàn ông, lẽ nào cũng chỉ vì ham vui? Vừa rồi thấp thoáng thấy trong xe ngựa còn có người nữa ngồi, có lẽ là cô gái đi cùng nàng ta hôm đó?

"Ngươi… ngươi dựa vào cái gì mà đòi giáo huấn ta?" Cô gái kía liền phừng phừng tức giận hỏi, chuyện của Nạp Lan Uyển Như cô ta mà cũng định quản hay sao.

Sách Lăng chỉ lạnh lùng liếc nhìn cô ta một cái, quay người bỏ đi. Dục Hằng vội vàng trả tiền rồi chạy theo.

Chương 34: Lần đầu vào cung

Khoảng bốn năm ngày sau, vết thương trên tay Nhan Tử La đã khỏi bảy, tám phần, mấy ngày này ngoài lúc ép Mẫn Chỉ luyện tập múa ra thì nàng cũng chỉ ngồi ngơ ngẩn một mình, khó khăn lắm vết thương đỡ được một chút mới thấy như được sống lại, lại hoạt bát chạy nhảy. Ngày mười lăm tháng Ba, Mẫn Chỉ hồi cung. Nhan Tử La thay sang trang phục nam, để

Vân Yến đi theo tới Lan Quế phường.Lúc này cổng lớn của Lan Quế phường đang đóng chặt, hai người đi vào từ cửa sau, bên trong cũng rất vắng lặng. Nghĩ chắc cô nương của Lan Quế phường còn đang ngủ trưa, Nhan Tử La rón rén đi lên lầu ba, nghe thấy bên trong vọng ra tiếng hát du dương, có vẻ như My Liễm Diễm cũng đang lo lắng.

"Bà chủ My thật chăm chỉ!", Nhan Tử La cố thấp giọng nói.

"Vết thương của Nhan công tử xem ra đã khỏi rồi, sốt sắng đến thăm Liễm Diễm thế này, Liễm Diễm thật cảm động." My Liễm Diễm mở cửa, cố ý liếc mắt đưa mày với Nhan Tử La, Nhan Tử La lập tức nổi da gà khắp người.

"Chớ khách khí, quan hệ giữa hai chúng ta là quan hệ gì chứ?" Nhan Tử La ngồi xuống, "Chuẩn bị xong chưa? Xem ra cô hơi căng thẳng nhỉ?".

"Đúng là căng thẳng, căng thẳng hơn cả gặp giám đốc", My Liễm Diễm khẽ nói, "Có điều tôi cũng rất tò mò về Hoàng thượng, cũng muốn gặp ông ta xem sao".

"Tôi cũng muốn mà, vì vậy vết thương vừa đỡ là tới gặp cô ngay, đừng quên đưa tôi theo đấy", Nhan Tử La nói.

"Cô không nói tôi cũng phải mang cô theo." My Liễm Diễm đứng dậy lấy mấy bộ y phục tới, "Cô xem tôi mặc bộ nào thì đẹp?".

"Đừng ăn mặc diêm dúa quá là được. Giang Nam dịu dàng như ngọc, cô hãy là một mĩ nhân dịu dàng thì hơn. Mặc bộ này… Oa, cái này của cô là màu xanh thiên thủy[1] à?", Nhan Tử La đột nhiên nói.

[1]Xanh thiên thủy là màu xanh nhạt.

"Cô cũng biết? Tôi còn tưởng tên bán hàng đó lừa tôi đấy." My Liễm Diễm cầm bộ đồ đó lên chăm chú ngắm nghía.

"Ha ha, vậy mặc bộ màu thiên thủy này đi, màu sắc sáng sủa lại không khô khan, màu của nó giống như loại ngọc bích thượng hạng, rõ ràng rất hợp với lời bài hát." Nhan Tử La để My Liễm Diễm mặc bộ trang phục lên, rồi chạy tới chỗ hộp trang sức của nàng ta lấy một bông hoa bạch ngọc và mấy cái kẹp tóc bằng ngọc bích, lóng ngóng vụng về cài lên, nhìn nhìn vào gương: "Thế này đi, nhất định là khiến mọi người phải chú ý".

"Thế nhỡ tôi chiếm mất ưu thế của em chồng cô thì làm thế nào?", My Liễm Diễm hỏi.

"Cô không chiếm người đàn ông của cô ấy là được rồi", Nhan Tử La cười đáp, "Này, cô là chủ đã ăn mặc đẹp thế này, bọn tôi là a hoàn, con ở cũng không thể lôi thôi quá, y phục của tôi đâu?".

"Chuẩn bị hết cả rồi, cô thật là, tự mình muốn vào cung còn bảo tôi phải chuẩn bị y phục, chẳng chịu thiệt bao giờ", My Liễm Diễm cười mắng.

"Thì thế mà, tôi làm sao bì được với bà chủ My tiền nhiều như nước chứ? Tôi mặc dù không phải cô nhi quả phụ nhưng đại khái cũng gần như thế, tiêu tiền cũng phải chia làm mấy phần để tiêu." Nhan Tử La cầm trà lên nhấp một ngụm, sau đó hỏi: "Hồ ly, nếu, tôi nói là nếu, nếu Hoàng thượng thích cô thì cô định thế nào?".

My Liễm Diễm sững người lại, "Đùa gì vậy, đấy là Khang Hy đại đế, một cô gái nhỏ bé chốn phong trần như tôi sao ông ta có thể thích chứ? Hơn nữa, cho dù ông ta có thích tôi, tôi cũng không thích ông ta".

"Ồ, thì ra trong tim hồ ly nhà chúng ta đã có người thương rồi? Để tôi đoán xem nào, có phải Bát gia lừng lững oai phong, văn nhân nho nhã, thấu

hiểu lòng người không?" Nhan Tử La nghiêng đầu nhìn My Liễm Diễm, quả nhiên sắc mặt My Liễm Diễm bỗng tối lại.

"Phải thì sao? Chàng ấy nhìn tôi cũng giống như những người khác thôi. Chỉ có thể mua vui không thể lấy về nhà", lông mày My Liễm Diễm bỗng chau lại.

"Tôi hỏi cô, nếu hắn muốn lấy cô, thì cô có cam tâm tình nguyện bước chân vào phủ môn hay không?" Nhan Tử La nghiêm túc hỏi: "Với cuộc sống hiện tại của cô bây giờ, cô có thật sự muốn bước chân vào nhà đó không?".

"Vì vậy tôi luôn rất mâu thuẫn. Có điều bây giờ, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy chàng ấy là tôi thỏa mãn rồi", My Liễm Diễm đáp.

"Đừng để mình sa chân vào đấy, cảm giác mất tự do rất tệ", Nhan Tử La khẽ nói, sau đó đột nhiên cười cười, "Nói chuyện này làm gì, tôi đi trước đây, ngày mười tám tôi lại tới".

"Được rồi, đi cẩn thận nhé, Nhan công tử." My Liễm Diễm cũng lấy lại tinh thần.

Mười tám tháng Ba.

Khi Nhan Tử La đến, My Liễm Diễm đã trang điểm xong xuôi, người đứng đó, xanh mướt giống như cây liễu non đang ra lá. Nhan Tử La lại "trêu đùa" một hồi rồi mới chịu vào trong nhà thay y phục. Hạ Chí giúp nàng chải một kiểu tóc đơn giản dành cho a hoàn. Nhan Tử La tự vẻ lên mặt mình một vài "vết sẹo". Hạ Chí đưa cho nàng một cái tay nải, nói là y phục để My Liễm Diễm thay sau khi hát xong, nàng chỉ cần phụ trách chỗ y phục này là được. Nhan Tử La đồng ý rối rít.

Đến chiều có người ở Lễ Bộ tới đón họ, kiểm tra một lượt tất cả những vật dụng mà họ định mang theo, vài ma ma cũng tới kiểm tra người họ, sau khi chắc chắn không mang theo vật gì nguy hiểm mới xong việc. Trên đường, mặc dù nói là cử người đón họ vào cung, nhưng chẳng khác nào tới để giám sát. Nhan Tử La cảm thấy rất khó chịu trong lòng, cử tới mấy người liền chỉ để "coi sóc" mình, cử động chân tay một cái thôi cũng thấy bất tiện, nếu không phải vì cũng muốn nhìn xem Khang Hy đại đế thế nào nàng quyết không chịu sự cực khổ này. Đương nhiên rồi, nàng cũng rất muốn vào thăm Cố Cung nữa.

Đến cửa cung, lại một trận lục soát kiểm tra nữa, sắc mặt Nhan Tử La càng lúc càng tối hơn, thế này thì chẳng còn gì là nhân quyền cả. My Liễm Diễm nhìn nàng mím môi cười. Khó khăn lắm mới vào được cung, đám thái giám đưa họ tới một nơi, bảo họ ngồi đợi. Trước cửa có thái giám đứng chờ hầu, bên ngoài có thị vệ canh gác, bọn họ vô thức cũng trở nên yên tĩnh theo. Xem ra muốn tham quan Cố Cung lần này chẳng có hi vọng gì nữa rồi. Chỉ mong lát nữa có thể được gặp vài nhân vật lịch sử.

Đợi tới lúc trong cung lên đèn, cũng không thấy có ai đi tới. Nhan Tử La bắt đầu đói, thấy trên bàn có đĩa bánh ngọt, tiện tay nhón một cái, cũng được lắm, không hổ là đồ dùng trong cung. Ăn xong bánh ngọt, nàng lại tiện tay cầm trái táo được bày trên bàn lên, vừa mới ăn mấy miếng, thì một thái giám cầm cây phất trần bước vào, Nhan Tử La kích động, một miếng táo chui tọt xuống cổ họng, nghẹn tới mức ho sặc sụa. Thái giám đó nhìn nhìn nàng, mặc dù hắn không nói gì nhưng nàng cũng sợ chết khiếp. Chẳng trách khả năng trừng mắt lườm người của Tiểu Mẫn Mẫn lại lợi hại như thế, mọi người cứ lườm qua lườm lại cả ngày, không có khả năng e là cũng không được.

"My cô nương phải không?", giọng thái giám the thé khiến tim Nhan Tử La giật thót một cái như bị mèo cào. Thật là phục những người sống trong

cung này quá, giọng nói này ở thời đại của nàng chính là một thứ tiếng ồn, họ nghe lâu như vậy mà không phát điên thì quả là công lực siêu phàm.

"Vâng, công công. Dân nữ My Liễm Diễm." My Liễm Diễm đứng dậy.

"My cô nương, mời, màn kịch mà Vạn tuế gia chọn chắc cũng sắp hát xong rồi. Thái tử gia muốn cô nương vào chuẩn bị", giọng nói của lão thái giám đó cứ đều đều, hoàn toàn không có âm nhấn.

"Vâng, dân nữ biết rồi ạ. Làm phiền công công." My Liễm Diễm ứng đối uyển chuyển, sắc mặt của lão thái giám đó mới dịu xuống một chút. Xì, lẽ nào hắn cho rằng những người sống bên ngoài cung đều là những kẻ lưu manh ngu dốt tâm trí chưa được khai thông?

Nhan Tử La trợn mắt, bị Hạ Chí đạp cho một cái thật đau.

Thái giám đó nói tiếp, "Những người này đều là người của cô nương phải không? Lát nữa khi My cô nương lên hát, mấy người chớ có đi lại lung tung. Nếu để xảy ra chuyện hiểu lầm nào e rằng khó giải thích rõ".

"Vâng", Nhan Tử La ấp úng đáp lại một tiếng. Hiểu lầm? Khó giải thích rõ? Có lẽ muốn nói rằng nếu nghi ngờ mình là thích khách bọn họ sẽ lôi thẳng mình ra pháp trường chém đầu. Ngày lễ vạn thọ của Hoàng đế thì thà giết nhầm còn hơn bỏ sót ấy nhỉ?

"Được rồi, vậy mời My cô nương chuẩn bị đi. Lát nữa sẽ có người tới dẫn đường cho cô nương." Thái giám đó nói xong liền đi ra, thái độ ngạo mạn.

"Thật là, mời người ta mà dùng thái độ đó sao? Đúng là được mở mang tầm mắt", Nhan Tử La lẩm bẩm, rồi lại tiếp tục gặm táo. My Liễm Diễm

liếc mắt nhìn nàng một cái, cười. Có lẽ trong lòng nàng ta cũng có cùng suy nghĩ ấy.

Họ lại ngồi đợi ở đó một lúc, một lúc đồng nghĩa với việc Nhan Tử La sắp ngủ gật tới nơi. Đột nhiên có một thái giám bước vào, vẫn chẳng đánh tiếng gì cả, cơn gà gật của Nhan Tử La bị dọa cho biến đâu mất, nàng mở to mắt nhìn My Liễm Diễm, ngược lại My Liễm Diễm lại rất bình tĩnh. Thái giám đó đi vào đảo mắt nhìn một vòng, sau đó tới bên Nhan Tử La, nói: "Nhan cô nương, chủ nhân của chúng tôi có lời mời".

Nhan Tử La nhìn khuôn mặt đang ghé lại gần mình, thì ra là Tiểu Kim Tử, vậy chủ nhân của hắn… chẳng phải là Mẫn Chỉ hay sao? Nàng nhìn nhìn hắn, "Chủ nhân của các người? Gặp tôi?", phải khẳng định chắc chắn đã.

"Vâng, Nhan cô nương, chủ nhân của chúng tôi muốn gặp cô nương, mời cô nương theo nô tài, nếu để chủ nhân đợi lâu nô tài sẽ bị trách tội, xin cô nương niệm tình", Tiểu Kim Tử vừa nói vừa nháy mắt với nàng. Nhan Tử La đảo mắt một vòng, nói: "Thôi được. Tôi đi theo cậu, nhưng một lúc nữa tôi phải quay lại, cô nương nhà chúng tôi diễn xong không tìm thấy tôi sẽ lo lắng lắm".

"Ngươi đi đi, ta tin lát nữa công công sẽ đưa ngươi quay lại", My Liễm Diễm uống một hớp trà nói.

"Vâng, tiểu thư." Lúc đi ngang qua người My Liễm Diễm, Nhan Tử La liền nháy nháy mắt với nàng ta. My Liễm Diễm nhìn nàng cười, muốn bảo nàng yên tâm.

Ra khỏi cửa, Nhan Tử La thấy bốn phía đều có thị vệ đi tuần liên tục, trong lòng thực có chút lo lắng, nhưng cũng không lên tiếng. Cho đến khi

tới chỗ thưa người, Nhan Tử La mới khẽ hỏi: "Tiểu Kim Tử, chủ nhân của ngươi đã diễn xong chưa? Hoàng thượng có nói gì không?".

"Nhan chủ nhân, chủ nhân của chúng tôi còn chưa biểu diễn, vì vậy chủ nhân mới sai nô tài tới đón người. Chủ nhân nói muốn tận mắt nhìn thấy người", Tiểu Kim Tử cũng nói khẽ, sau đó đi lùi lại hai bước, bước song song với nàng, khẽ tiếng dặn dò: "Lát nữa, nếu gặp ai hỏi thì chủ nhân cứ nói là người của Đồng Thuận trai, hầu hạ Thông quý nhân".

"Ồ, ta biết rồi." Nhan Tử La cảm thấy giọng nói thần bí của Tiểu Kim Tử khiến dây thần kinh mình sắp đứt phựt tới nơi. Ai ngờ càng sợ cái gì thì lại càng dễ gặp cái ấy, đang đi ngoài hành lang, phía trước đột nhiên xuất hiện hai người. Nhan Tử La lại tưởng cung nữ thái giám đi đi lại lại để chủ nhân sai khiến hay gì đó, nên chẳng để ý. Tiểu Kim Tử vội vàng kéo nàng tránh sang bên, quỳ một gối xuống đất, gập người, miệng nói: "Bát gia cát tương! Cửu gia cát tương!".

Thì ra là Dận Tự và Dận Đường, bước chân hai người bọn họ không dừng lại, đi lướt qua Nhan Tử La và Tiểu Kim Tử. Tiểu Kim Tử ra sức kéo tay nàng, chạm đúng vào vết thương, lần này thì không chỉ đầu gối đau, mà tay cũng đau, nàng lại phải nghiến răng nghiến lợi.

"Ồ, nha đầu này mới quá, gặp A ca mà hành lễ thế này à?", Dận Đường quay đầu lại cười nói. Nhan Tử La nghe giọng nói ấy, vội vàng cúi đầu, học theo bộ dạng của Tiểu Kim Tử nói: "Bát gia cát tường! Cửu gia cát tường!".

"Hầu hạ vị chủ nhân nào? Tên là gì?" Dận Đường bỗng thấy hứng thú. Nha đầu này quỳ mà lưng vẫn rất thẳng, nếu không phải do vừa mới vào cung chưa lâu thì có lẽ tính cách là như thế.

Liếc xéo về phía Tiểu Kim Tử, trán Tiểu Kim Tử lấm tấm mồ hôi rồi, thế là đành từ bỏ ý định cầu cứu hắn, nàng tự cứu mình vậy. Lấy lại tinh thần,

giọng nàng cất lên trầm tĩnh: "Tôi hầu hạ Thông quý nhân. Tôi là… Cát Tường", có lẽ không sai chỗ nào đâu nhỉ?

"Tôi?" Dận Đường quan sát nàng từ trên xuống dưới.

"Là… là nô tỳ." Mặc dù xem trên ti vi nhiều, nhưng lần đầu tiên thực hành thật khó quá, cũng may là nhớ ra, hình như đằng sau còn phải nói thêm một cầu gì đó, à, đúng rồi, "Nô tỳ đáng chết!".

Lần này chắc không sai gì nữa, đại lão gia, ngươi mau mau đi đi, đừng có dọa ta nữa, tim gan ta sắp vỡ vụn hết cả rồi, Nhan Tử La thầm cầu Quan Âm bồ tát.

"Bẩm Cửu gia, Cát Tường mới vào cung hầu hạ chưa lâu, tư chất lại kém, là chủ nhân thấy cô ta đáng thương nên mới giữ lại", Tiểu Kim Tử nói, bị Nhan Tử La trừng mắt lườm cho một cái.

"Ta đã bảo mà, thì ra vừa mới vào cung. Ngươi tên là gì? Cát Tường phải không?", Dận Đường nhìn nàng rồi lại hỏi.

"Vâng", Nhan Tử La thật thà trả lời, Bồ tát không chịu đưa hắn ta đi, thì hãy dể ma quỷ đưa hắn ta đi vậy, Nhan Tử La thầm nghĩ, sau đó nghe thấy giọng "ma quỷ" như vọng tới từ cõi thiên thai: "Lão Cửu, đi thôi. Ra ngoài lâu quá rồi cũng phải về xem thế nào". Phản ứng vô thức của nàng lại là ngẩng đầu lên xem đấy là vị "ma quỷ" đáng yêu nào. Đúng rồi, là Bát gia, đứng ở cự li gần nhìn đúng là đẹp trai quá! Tiểu Kim Tử quỳ bên cạnh lại kéo nàng một cái, lúc này nàng mới nhớ ra là không được tùy tiện nhìn như thế, vội vàng cúi đầu, bổ sung thêm một câu: "Nô tỳ đáng chết!". Khốn thật, vào cung một chuyến, còn chưa làm gì cả, đã chết tới hai lần rồi. Xin ông Trời tha thứ cho nàng vì câu chửi bậy vừa rồi.

Dận Tự chẳng có phản ứng gì, có điều ánh mắt của nha đầu này… có chút quen quen.

Cho tới khi họ đi qua, Tiểu Kim Tử mới kéo nàng đứng dậy, "Nhan chủ nhân, người lần đầu vào cung phải không? Vừa rồi làm nô tài sợ muốn chết, cũng may là gặp Bát gia, nếu gặp phải Tứ gia thì…".

Lập tức im bặt, nghĩ tới vị đứng bên cạnh mình đây chẳng phải người của Tứ gia hay sao? Gặp thì cũng không việc gì cả, người nhà mà.

"Nếu biết vào cung đáng sợ thế này, thì đánh chết ta cũng chẳng vào", Nhan Tử La thở dài thườn thượt.

Lại đi một đoạn, "Còn bao xa nữa? Cung này rộng bao nhiêu?", Nhan Tử La kéo kéo áo Tiểu Kim Tử hỏi.

"Sắp tới rồi, Nhan chủ nhân, người đừng lo lắng. Chúng ta đến Đồng Thuận trai trước", Tiểu Kim Tử giải thích.

"Có thể tìm đường nào mà không gặp mấy vị quý nhân kiểu đó không?", Nhan Tử La cảm thấy tim mình vẫn đang đập thình thịch. Xem ra bản thân nàng cũng chẳng thể làm nên trò trống gì, chỉ mấy người ở thời cổ đại thôi mà dọa cho tới mức chân tay mềm nhũn thế này. Còn phải quỳ tới quỳ lui, chết đi chết lại.

"Nhan chủ nhân, đây là con đường gần nhất rồi", Tiểu Kim Tử vẫn bước đều. Nhan Tử La đành vội vàng theo sau. Đang cố gắng cầu nguyện để đừng phải quỳ nữa, Tiểu Kim Tử lại "bộp" một tiếng, quỳ gối xuống đất, "Tứ gia cát tường! Ngũ gia cát tường! Thất gia cát tường! Thập tam gia cát tường! Đại nhân cát tường!". Nhan Tử La cũng "bộp" một cái, quỳ mọp xuống như phản xạ có điều kiện, nàng gần như có thể nghe thấy tiếng xương của mình vỡ vụn, chỉ đành "copy" lời của Tiểu Kim Tử, lặp lại một

lượt. Lần này, chẳng ai gây phiền hà cho họ, đến khi tiếng giày đã xa dần, Nhan Tử La mới ngẩng đầu hỏi: "Lần này chắc sắp đến nơi rồi chứ?", nếu không thì cứ để nàng chết đi còn hơn, đôi chân này hôm nay coi như tàn phế.

Chương 35: Biểu diễn xuất sắc

"Đi qua chỗ này là tới rồi, Nhan chủ nhân." Nhan chủ nhân này cũng lạ thật, gặp phu quân của mình mà hình như lại còn căng thẳng hơn. "Ngay đầu kia là Đồng Thuận trai, Nhan chủ nhân, người đừng căng thẳng nữa." Vị chủ nhân này cứ căng thẳng như vậy, làm hắn cũng căng thẳng theo.

"Phù, cuối cùng cũng đến nơi rồi", Nhan Tử La cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Chủ nhân nói, mời Nhan chủ nhân vào trong. Nô tài tới hầu hạ Thông chủ nhân, Nhan chủ nhân, mời." Tiểu Kim Tử nói một loạt các chủ nhân xong thì chạy mất, vứt lại Nhan Tử La đứng một mình ở cửa, đây chính là Cố Cung, Cố Cung có những quý tộc sống đang ở, thật hạnh phúc quá! Đang định nhìn trái ngó phải, thì một bóng người lướt tới trước mắt, Nhan Tử La sợ hãi giật lùi hai bước, khi nhìn rõ là Mẫn Chỉ mới vỗ vỗ ngực nói: "Có thể thay đổi thói quen ấy không hả? Dọc đường đi đã bị dọa sợ chết khiếp rồi, nếu bị dọa sợ chết ở chỗ cô thì tội rất lớn đấy".

"Ta cũng đoán là tỷ sắp đến, vừa nãy nghe tiếng Tiểu Kim Tử nhưng không thấy tỷ vào, vì vậy ta mới ra xem sao, tay đỡ hơn chưa?", Mẫn Chỉ kéo nàng vào trong.

"Tôi đang hiếu kì mà, nên mới đứng bên ngoài nhìn ngắm." Nhan Tử La nhìn bài trí trong phòng của Mẫn Chỉ, hít ngược một hơi vào trong. "Oa, Tiểu Mẫn Mẫn, hàng ngày nhìn những thứ này cô có cảm giác gì không?".

"Cảm giác? Chán ghét, từ nhỏ tới lớn đều là những thứ này, bố trí cũng chẳng thay đổi gì cả."

Mẫn Chỉ mang bánh ngọt tới, "Ăn chút đi, còn phải đợi một lúc nữa đấy. Ta đoán tỷ cũng đói rồi".

"Ăn rồi mà, tôi sao có thể bỏ đói bản thân chứ, vừa rồi tôi đã ăn bánh ngọt và táo", Nhan Tử La cười nói, nhìn nhìn Mẫn Chỉ, nàng ta mặc một bộ áo dài màu xanh da trời, đi đôi guốc cao cao, chải tóc ngôi giữa, trên đầu cài mấy bông hoa bằng ngọc, rất đơn giản.

"Mẫn Mẫn, cô còn bộ y phục nào khác không", Nhan Tử La hỏi. Bảo nàng ta ăn mặc bình thường cũng không phải tới mức này chứ.

"Làm gì? Thế này không được sao?" Mẫn Chỉ đã hiểu ý của nàng.

"Đương nhiên là không được, 'đã gáy thì phải gáy ra trò' chứ, màu xanh này trầm quá." Nhan Tử La tự động lục tìm trong tủ y phục của nàng ta, tìm thấy một bộ màu đỏ rực.

"Cái này có bắt mắt quá không?", Mẫn Chỉ nhìn nhìn bộ trang phục.

"Bắt mắt mới nhìn rõ chứ, nào, thay đi." Nhan Tử La đẩy Mẫn Chỉ vào trong thay y phục, rồi lại mở hộp nữ trang của nàng ta ra, tìm được một bông hoa làm bằng đá mã não đỏ, vài viên ngọc, bốn chuỗi dây. Thấy Mẫn Chỉ đi ra, liền ấn nàng ta ngồi xuống ghế, rút hết châu hoa trên đầu nàng ta xuống, thay bằng những thứ vừa tìm được, hai bên thả hai dây tua rua. Khuyên tai thì thay bằng một đôi ngọc trai, gắn thật chặt.

"Được rồi, thế này mới vừa xuất hiện đã khiến người ta kinh động chứ! Phần tiếp theo phụ thuộc vào cô", Nhan Tử La vỗ vỗ vai Mẫn Chỉ.

"Được!" Mẫn Chỉ chẳng phản đối gì.

"Chủ nhân, Thông quý nhân bảo người mau qua đó", Tiểu Kim Tử lại chạy về. Đứa trẻ đáng thương này có lẽ người ngợm đã ướt đầm đìa vì mồ hôi rồi.

"Biết rồi, vào đi", Mẫn Chỉ trầm giọng nói, sự tôn quý bẩm sinh của nàng ta vô tình khiến Nhan Tử La chấn động, đây có thật là bạn của nàng không? Nàng không phải đang nằm mơ đấy chứ?

"Đi thôi, Nhan Nhan, lát nữa Tiểu Kim Tử sẽ dẫn tỷ đến chỗ ngạch nương ta, tỷ đứng bên cạnh ngạch nương là được", Mẫn Chỉ dặn dò.

"Được!", Nhan Tử La gật đầu nói. Tiểu Kim Tử bước vào đỡ kiếm rồi đi phía trước, Mẫn Chỉ đi giữa, Nhan Tử La đi cuối cùng.

Đi khoảng một tuần trà mới tới, Mẫn Chỉ tự mình cầm kiếm, dừng bước, cười với Nhan Tử La. Nhan Tử La cũng cười, khẽ nói: "Cố lên Mẫn Mẫn!", sau đó theo Tiểu Kim Tử đi ra phía sau.

Cho tới khi ổn định chỗ đứng, thỉnh an Thông quý nhân, Nhan Tử La mới có cơ hội quan sát khắp một lượt chỗ này. Vị trí của bọn họ là ở hàng thứ hai, hàng đầu tiên dành cho Khang Hy và vài phi tử có cấp bậc cao hơn, hàng thứ ba có lẽ là những người có phẩm cấp còn thấp hơn cả bọn họ, bởi vì trong số những người đó có người còn không có nô tài theo hầu. Hai bên chắc là vương công tử đệ, bởi vì đây là một buổi tiệc gia đình. Có điều Nhan Tử La phóng mắt nhìn sang hai bên nhưng chẳng quen ai. Khang Hy mặc dù ngồi ngay hàng đầu, nhưng vì vị trí của Thông quý nhân khá xéo

nên không nhìn rõ. Nàng cố gắng mở to mắt cũng không thể nào nhìn rõ, đành từ bỏ ý định. Sau đó chuyên tâm xem tiết mục đang diễn trên sân khấu. Lúc này một cô gái với bộ y phục màu xanh nhạt đang cúi đầu gảy đàn, Nhan Tử La không hiểu về đàn, nên cũng không thể đánh giá. Khi khúc nhạc kết thúc, Thông quý nhân ngồi trước nói: "Tài nghệ chơi đàn của Hạm Chỉ lại tiến bộ hơn nhiều rồi", Nhan Tử La mới biết người diễn tấu trên kia là Hạm Chỉ cách cách. Hạm Chỉ cách cách đó đứng dậy nhìn về phía chính điện nhún nhún người, "Nhi thần chúc Hoàng a ma vạn thọ vô cương".

"Hạm Chỉ bình thân!"

Nhan Tử La nhìn theo nơi phát ra tiếng nói. Khang Hy đang giơ cánh tay lên ra hiệu cho Cách cách đứng dậy, "Cầm nghệ của Hạm Nhi quả là rất tiến bộ, xem ra Đức phi đã dạy dỗ rất tốt! Thưởng!". Đức phi ngồi bên cạnh vội vàng đứng dậy, nhún người: "Tạ ơn Hoàng thượng có lời khen, tạ ơn Hoàng thượng ban thưởng!".

Oa, đúng là bản lĩnh làm vợ của nhà vua, xinh đẹp khỏi nói, khí độ cũng ung dung, chẳng trách sinh ra được "Ung Chính".

"Tiếp theo có phải tới lượt Quân Nhi không?" Rõ ràng tâm trạng của Khang Hy đang rất tốt.

"Hoàng a ma, Quân Nhi không phải nói hôm khác sẽ cùng người cưỡi ngựa hay sao? Quân Nhi không muốn biểu diễn trước nhiều người thế này đâu", bóng dáng non nớt bên cạnh Khang Hy nói.

"Được được, trẫm quên. Quân Nhi đâu phải người nói lời mà không giữ lời!" Cấp độ sủng ái đúng là số một.

"Quà mừng của Chân Nhi tặng xong rồi, tiếp theo còn…" Khang Hy còn chưa dứt lời, một bóng người đỏ rực như lửa từ phía bên cạnh bay ra, nhẹ nhàng đáp xuống sân khấu phía đối diện. Âm nhạc và bước chân phối hợp rất nhịp nhàng, chân nàng ta vừa chạm đất thì âm nhạc cũng vang lên, nàng ta rút kiếm, nương theo nhạc mà múa. Mặc dù bộ áo dài khá vướng víu, nhưng hoàn toàn không cản trở được bước chân lả lướt của nàng ta, từng động tá trong nhu có cương, duyên dáng mà không mất đi nhuệ khí. Mấy dây tua rua trên đầu lay động theo gió, càng khiến điệu múa hấp dẫn sinh động hơn. Kiếm của nàng ta như cưỡi mây đạp nước, phối hợp cực kì nhịp nhàng với điệu nhạc. Vậy là Nhan Tử La hài lòng nhìn cả cung điện bỗng dưng im phăng phắc, thế nào, "gáy" ra trò đấy chứ. Tiếng nhạc càng lúc càng dồn dập, thanh kiếm trong tay Mẫn Chỉ càng lúc càng nhanh, bước chân cũng càng lúc càng gấp gáp, chỉ thấy sắc trắng loang loáng và màu đỏ của váy áo hòa vào làm một. Đột nhiên, âm nhạc ngừng bặt, bóng người trên sân khấu cũng đứng im bất động, còn thanh kiếm đã vào bao từ lâu.

"Mẫn Chỉ chúc Hoàng thượng quốc tộ vĩnh cố[2], vạn thọ vô cương" Nàng ta quỳ một chân xuống, hai tay ôm kiếm, hơi thở bình ổn.

[2] Quốc tộ là ngôi vua. Ý chúc Hoàng thượng vững vàng trên ngôi vua.

"Hay! Hay! Hay!" Khang Hy khen liền ba tiếng hay, sau đó hỏi "Mẫn Nhi, muốn trẫm thưởng quà gì?".

Lời vừa nói ra, Nhan Tử La cảm thấy cơ thể Thông quý nhân rõ ràng là giật lên một cái, tay nắm chặt khăn, có lẽ do quá kích động.

"Mẫn Chỉ không cần nhận thưởng, chỉ cần Hoàng a ma mãi mãi mạnh khỏe." Mẫn Chỉ vẫn quỳ một gối, Khang Hy chưa cho nàng ta đứng dậy.

"Hay! Hay! Hay! Lý Đức Toàn, còn không đỡ Công chúa đứng dậy?" Lý Đức Toàn vội vàng chạy lên, "Phong Mẫn Chỉ cách cách làm Hòa Thạc

Thuần Xác công chúa, chỉ hôn Mông cổ Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị, Khalkha Thái cát, Sách Lăng [3]".

[3] Tức là: Chỉ hôn cho Sách Lăng là Thái cát của Khalkha thuộc họ Bác Nhĩ Tế Cát Đặc của Mông Cổ

Lời vừa dứt, Nhan Tử La thấy một người đàn ông trẻ tuổi đứng dậy, đi đến trước mặt Khanh Hy quỳ xuống, "Sách Lăng tạ ơn ân điển của Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế!".

"Phong Sách Lăng làm Hòa Thạc ngạch phụ [4], ban bối tử phẩm cấp", Khang Hy cười khẽ nói. Sách Lăng lại một lần nữa quỳ xuống tạ long ân. Nhan Tử La có cảm giác trái tim mình đập thình thịch muốn rớt xuống. Nhìn về phía Mẫn Chỉ, nàng nháy mắt với nàng ta nhưng không cười.

[4] Ngạch phụ: Cách gọi phò mã của thời nhà Thanh.

"Thông quý nhân có công dạy dỗ Công chúa, thưởng!" Lời Khang Hy vừa truyền đi, Thông quý nhân vội vàng đứng dậy hướng về phía Khang Hy nói: "Thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng".

Mẫn Chỉ đã lui xuống, Sách Lăng cũng trở về chỗ ngồi, miệng vẫn cười.

"Dận Nhưng chẳng phải nói chuẩn bị cho trẫm một tiết mục đặc biệt sao? Người đâu rồi?" Khang Hy rõ ràng đang rất vui. Dận Nhưng ngồi bên cạnh vội vàng đứng dậy nói: "Hoàng a ma, mời người nhìn lên sân khấu. Tiết mục này là do nhi thần và các huynh đệ khác bàn bạc quyết định. Hi vọng Hoàng a ma sẽ thích".

"Thích hay không phải xem đã rồi mới nói được. Có điều huynh đệ ngươi đồng tâm là trẫm vui rồi", Khang Hy nói.

Nhan Tử La biết tiết mục giải trí tối nay cuối cùng cũng đã tới giờ diễn, nhìn lên sân khấu lúc này đang mù mịt một vùng, không biết kẻ thông minh nào đã tạo khói. Tiếng nhạc bắt đầu nổi lên từ thấp tới cao, hai hàng gồm mười người thướt tha tản ra từ hai bên cánh gà, bọn họ đều mặc váy màu kem, tóc búi cao, eo thắt dây lưng màu vàng xanh, lúc thì xếp thành hình tam giác, lúc lại phân thành mấy nhóm. Xem ra My Liễm Diễm đã kéo dài màn mở đầu hơn, cũng đúng, như thế này khi nàng ta xuất hiện sẽ khiến người khác phải ghi nhớ sâu sắc.

Chầm chậm, một giọng hát uyển chuyển bắt đầu vang lên

"*Mỹ nhân Nam Kinh ngồi thổi sáo*

Mời chào chim én ngậm bùn về xây tổ

Tổ én lủng lẳng nơi cành liễu

Dưới gốc liễu râm mát vọng lại những tiếng cười đùa thì thầm vui vẻ

Mùa xuân Giang Nam mưa xanh mướt

Nhưng không làm ướt áo người bộ hành

Sóng nước Tần Hoài mịt mờ sương khói

Dập dìu tình nhân đi lại trong mưa xuân

Hát mừng phồn hoa, hưởng thái bình, trời chiều lòng người.

Vườn trúc lao xao nhạc du dương

Hát mừng phồn hoa, hưởng thái bình, trời chiều lòng người

Vườn trúc lao xao nhạc du dương." [5]

[5] Bài hát Chim én xây tổ.

Giọng hát từ từ nhỏ dần rồi gần như biến mất, cảnh xuân Giang Nam mà My Liễm Diễm dùng tiếng hát để vẽ ra cũng dần dần biến mất. My Liễm Diễm dẫn đầu nhóm múa quỳ trên sân khấu, đồng thanh nói: "Chúc Hoàng thượng thiên thu vĩnh hưởng, vạn thọ vô cương", đặc giọng địa phương. Xem ra My Liễm Diễm còn đặc biệt luyện và dạy họ thêm câu này, Nhan Tử La tán thưởng nàng ta.

"Đứng dậy cả đi. Thưởng!" Giọng hát của My Liễm Diễm khiến Khang Hy nhớ tới mấy lần vi hành phía Nam, cảnh đẹp Giang Nam quả thật khiến người ta khó quên.

"Người hát bài hát này là ai?" Câu này là hỏi Dận Nhưng, Dận Nhưng vội đứng dậy cúi người đáp, "Bẩm Hoàng a ma, là My Liễm Diễm của Lan Quế phường".

"Là từ nào?" Khang Hy dường như rất hứng thú.

"Bẩm Hoàng a ma, là '*My nhược viễn sơn, Ba quang liễm diễm*'", Dận Chân cung kính đáp. Vừa trả lời câu hỏi của Hoàng thượng, lại ca ngợi vẻ đẹp của My Liễm Diễm mày cong như núi, sóng mắt dập dềnh [6]. Đúng là cao kế, Nhan Tử La nhìn Dận Nhưng thầm nghĩ.

[6] My là lông mày, Liễm Diễm có nghĩa nổi sóng, dập dềnh.

"Tên hay, bài hát cũng hay." Khang Hy có vẻ như vẫn đang rất thích thú. Nhan Tử La nghe Khang Hy nói vậy, trong lòng tự nhiên thêm một câu: E là người cũng đẹp nhỉ! Còn đang nghĩ, Đại a ca đã đứng dậy, chắp tay cung kính nói với Khang Hy: "Thực ra hôm nay nhi thần vốn còn có thể tìm được một cô nương tên Bạch La, nếu có nàng ta cùng hát, thì đúng là Song Bích [7]".

[7] Song Bích: Bộ đôi hoàn mĩ.

"Ồ? Thế nào là 'vốn có thể tìm được'?" Khang Hy nghiêng đầu nhìn Dận Đề. Nhan Tử La đứng bên này đang tức tối, ngấm ngầm trừng mắt lườm Dận Đề một cái, hắn muốn mượn tay Hoàng thượng để ép My Liễm Diễm phải nói ra thân phận của nàng? Thật đúng là quá đáng ghét.

"Tháng trước, nhi thần nghe cô nương này hát ở Lan Quế phường, không kém gì My cô nương cả. Nhưng My cô nương không chịu cho chúng thần biết tên họ thật của cô nương đó, chỉ nói cô ta tên Bạch La, nhi thần tìm rất nhiều ngày mà không thấy tung tích", Dận Đề đáp. Ý của hắn các vị A ca đều hiểu, hắn muốn bóng gió rằng My Liễm Diễm đố kị với Bạch La, vì vậy cố ý khiến hắn không tìm thấy người, không thể cống hiến tài năng cho Hoàng thượng.

"Đại a ca xem ra không đạt được mục đích không chịu buông tay!", Dận Trinh khẽ tiếng nói với Dận Tự. Dận Tự không nói gì liếc về phía Thông quý nhân một cái. Vốn chàng cũng không để ý, nhưng Mẫn Chỉ múa kiếm xong liền nhìn về phía ấy, còn cả vừa rồi My Liễm Diễm cũng nhìn về phía ấy, mặc dù không để lại dấu vết gì, nhưng từ chỗ chàng đứng thì lại nhìn thấy rất rõ. Cô gái đó mặc dù thay đổi kiểu tóc, cách ăn mặc, còn chấm thêm rất nhiều vết rỗ trên mặt, nhưng đôi mắt lanh lợi ấy, sự đắc ý và hưng phấn khi Mẫn Chỉ múa kiếm, sự điềm nhiên và bình thản khi My Liễm Diễm biểu diễn đều thể hiện rõ ràng không hề che giấu. Đáng tiếc Đại a ca chỉ chú trọng hình thức, nếu quan sát kĩ sẽ thấy nàng ta không giống với

những a hoàn bình thường. Giờ chàng rất muốn biết cô gái này rốt cuộc là có thân phận thế nào mà có thể cùng lúc kết giao với Mẫn Chỉ và My Liễm Diễm, hai người thân phận hoàn toàn khác nhau.

"Ồ? Gọi My Liễm Diễm tới gặp trẫm", Khang Hy nói.

Chương 36: Nghĩa khí

"My Liễm Diễm, vừa rồi Đại a ca nói vốn có thể mời một vị Bạch La cô nương nào đó cùng tới chúc thọ trẫm, chuyện này là thế nào?", Khang Hy hỏi. Chỉ thấy cô gái trước mặt vội vàng bái lạy, trong mắt lấp lánh ý cười.

"Bẩm Hoàng thượng, Bạch La không giống với dân nữ, dân nữ thèm khát giàu sang phú quý, Bạch La lòng không vương vấn hồng trần. Vì họng dân nữ bị đau, nên mới nhờ Bạch La hát thay, ai ngờ Đại a ca vừa nghe đã say lòng. Dân nữ to gan, nếu Bạch La và dân nữ cùng chìm đắm nơi hồng trần, dân nữ nhất định sẽ dẫn cô ấy tới diện kiến Đại a ca, chỉ là… Dân nữ mặc dù thế tục, nhưng cũng hiểu hai từ "Nghĩa khí", không thể vì tiền bạc mà vứt bỏ tình nghĩa bạn bè", giọng My Liễm Diễm rất bình thản đáp.

"Hiếm khi gặp người con gái nào lại trọng tình nghĩa như ngươi, còn mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu đàn ông trong thiên hạ. Mặc dù đáng tiếc trẫm và cô nương Bạch La đó không có duyên, nhưng người được My Liễm Diễm ngươi coi trọng như thế tất không phải thường. Thôi được, Dận Đề, sau này không cần tìm kiếm cô nương Bạch La đó nữa, nếu cô ta lòng không vương vấn hồng trần, hà tất phải kéo cô ta vào nơi trần thế phiền muộn này", Khang Hy cảm khái nói.

"Nhi thần tuân chỉ", Dận Đề nhạt nhẽo ngồi xuống.

"Tứ ca, thế là không có trò vui để xem rồi", Dận Tường khẽ nói.

"Ừm", Dận Chân chỉ buông một từ.

"Bài hát vừa rồi, nếu ngươi hát cùng Bạch La thì ai cao ai thấp?", Khang Hy đột nhiên hỏi một câu. Nhan Tử La đứng phía sau trợn mắt. Thế này gọi là gì nhỉ? Cứ như đang nói "Ngủ dậy thì đứng lên vặn người", đúng là thừa thãi!

"Liễm Diễm không bì được. Không chỉ về giọng hát mà sự quyến rũ cũng không bì được", My Liễm Diễm trả lời rất hợp lý.

"Trẫm giờ đã tin người không phải đố kị với Bạch La kia rồi, mà đúng như ngươi vừa nói, hai từ 'Nghĩa khí'", Khang Hy nói lớn.

"Hoàng thượng quá khen" Thực ra trong lòng My Liễm Diễm đang rất căng thẳng, ai biết tiếp theo Hoàng đế gia còn đưa tiếp đề bài khó nào nữa?

"Được rồi, lui xuống lãnh thưởng đi!", Khang Hy nói. My Liễm Diễm cùng những người khác lui xuống, sân khấu phía đối diện lại bắt đầu các tiết mục biểu diễn, đều là những khúc đàn quen thuộc, chẳng có gì mới mẻ cả.

Xuống khỏi sân khấu, My Liễm Diễm mới phát hiện ra lòng bàn tay mình ướt mồ hôi, Hạ Chí đỡ nàng ta quay về căn phòng nhỏ trước đó. Đám vũ nữ đã lĩnh thưởng xong vừa quay lại, y phục thay đổi cả rồi. Chỉ là không thấy bóng dáng Nhan Tử Nhan đâu. Vậy Nhan Tử La đi đâu rồi nhỉ?

Nhan Tử La đứng ở giữa một ngã tư, nên đi đường nào đây? Vừa rồi Tiểu Kim Tử nói ra khỏi Sướng Âm các thì rẽ trái, đến đầu đường thứ hai thì rẽ phải, lại đến một đầu đường nữa thì rẽ trái. Đơn giản biết bao, nàng đã nhớ rồi, nhưng tại sao nàng vẫn chưa tìm thấy? Giờ thì càng hay, có tới tận bốn ngã rẽ, đến một biển chỉ dẫn cũng không có, thật lạc hậu quá sức. Quan trọng nhất là xung quanh Sướng Âm các, thị vệ đứng quanh nhiều như ruồi nhặng, nhưng chỗ này lại không thấy bóng dáng một ai, lẽ nào đều bỏ vị trí đi xem biểu diễn cả rồi? Như thế thì cũng nên để lại một người để chỉ đường cho người khác chứ? Nhưng thực ra chỉ có nàng mới lạc đường mà thôi.

"Haizz, giờ xuất hiện một con ma chỉ đường cho mình cũng được, thần thánh ơi, cứu con với. Quan Âm bồ tát, Như Lai phật tổ, Ngọc hoàng đại đế… xin các vị đấy mà, ai rảnh rỗi xuống đây chỉ đường cho tiểu nữ với", Nhan Tử La chắp hai tay lại nhắm mắt lẩm bẩm cầu khấn.

"Ngươi đang làm gì thế?", một giọng nói lạnh lùng vang lên.

"Á! Ma!" Ông trời ơi, cũng không cần phải linh nghiệm nhanh như thế chứ! Thật sự đưa một con ma xuống chỉ đường cho nàng sao? Nó sẽ không chỉ cho nàng đường tới suối vàng chứ?

"Tứ gia hỏi ngươi đang làm gì mà ngươi sợ tới mức này sao?", Dận Tường buồn cười quá hỏi, ma? Điều đó mà cô ta cũng dám nói, không biết cung nữ hay nữ tú đợi tuyển. Vừa nghe hai từ "Tứ gia", đầu gối Nhan Tử La bỗng dưng biến thành một thứ máy móc tự động hóa, "Tứ gia cát tường! Ừm, Thập tam gia cát tường!"

Xương đầu gối nàng như muốn vỡ vụn rồi, có thể phải dùng dây thép để móc chúng lại, Nhan Tử La oán thán nghĩ. Đột nhiên trước mặt nàng xuất hiện một khuôn mặt lớn, Nhan Tử La lại tự động ngồi bệt xuống đất, theo thói quen dùng tay phải vỗ vỗ ngực, hoảng sợ nhìn Dận Tường.

"Tứ gia đang hỏi ngươi đấy. Ngươi là người của cung nào?", Dận Tường khom người xuống trước mặt Nhan Tử La.

"Không phải người cung nào cả. Thập tam gia, ngài có thể nói cho tôi biết My cô nương chỗ tôi giờ đang ở đâu không?" Nhan Tử La lại vội vã quỳ lên, suýt chút nữa là đụng trúng Dận Tường.

"Ồ, ngươi là người của Lan Quế phường?", Dận Tường hiểu ra.

"Đúng thế, tôi theo My cô nương vào đây." Dù sao nàng cũng là người làm bánh ở đó, chắc cũng được tính là người của Lan Quế phường nhỉ?

"Giờ có lẽ bọn họ đang ở bên nhị phòng Giáng Tuyết hiên, người đi men theo con đường này đến đầu đường thứ hai thì rẽ trái, rồi lại đi thẳng là đến", Dận Tường tốt bụng chỉ cho nàng.

"Tạ ơn Thập tam gia!" Nếu có đuôi nàng nhất định sẽ lúc lắc hai cái.

"Đi đi, chút nữa tối quá lại không tìm được", Dận Tường nhắc nhở.

"Vâng vâng, tạ ơn Thập tam gia!" Nhan Tử La đứng dậy phủi phủi đất, rồi lại nhún người về phía Dận Tường tỏ ý cảm ơn, Dận Tường cười hì hì nhìn nàng càng lúc càng xa.

"Người của Lan Quế phường đúng là rất thú vị! Hôm nay Lan Quế phường nổi tiếng rồi, đáng tiếc người giỏi nhất lại không xuất hiện" Dận Tường vừa nói xong, lại nhìn thấy nha đầu đó ngập ngừng chạy quay lại.

"Thập tam gia, thật xin lỗi, tôi không phải cố ý muốn làm phiền ngài, nhưng, tôi muốn hỏi lại cho chắc, đầu đường thứ hai mà ngài nói có tính

chỗ này chưa?" Vừa rồi do không hỏi Tiểu Kim Tử cho rõ ràng nên mới đi lạc.

"Hả?", Dận Tường rõ ràng là sững người lại, "Tính?", sau đó quay đầu nhìn nhìn Dận Chân, dùng ánh mắt hỏi: Tứ ca, có tính không?

"Tính" Ánh mắt khinh bỉ của Dận Chân liếc tới.

"Thật cảm ơn ngài quá, Thập tam gia." Nhan Tử La nhanh nhẹn cúi đầu nhún người. Lần này mà đi lạc nữa thì nàng chết mất.

"Nha đầu ngốc như ngươi mà bà chủ My cũng dùng à, thật là… ha ha", Dận Tường cười lớn.

"Haha, Thập tam gia…" Sao lại còn cố tình đả kích người ta nữa? Ai mà chẳng có khuyết điểm? Mù đường đâu nhất định phải là kẻ ngu ngốc? Nhan Tử La ấm ức nghĩ, nhưng lại không thể ném quả lựu đạn về phía hắn, đành nhịn. "Tạ ơn Thập tam gia đã khen!" Nhan Tử La gần như nghiến răng nghiến lợi, sau đó quay người bỏ đi, lần này mà đi lạc nữa thì nhất định nàng sẽ chết.

"Nha đầu này, thật chẳng có phép tắc gì cả!", Dận Tường cười nói, "Tứ ca, chúng ta đi thôi, còn không đi nữa chúng ta cũng không ra được đâu. Tiện thể xem xem nha đầu kia đã lạc chưa".

Hai người chậm rãi đi theo hướng mà Nhan Tử La vừa đi. "Xem ra tìm được đường rồi!", Dận Tường cười nói. Dận Chân không nói gì.

Khúc Yến Hàm Nễ của My Liễm Diễm khiến Khang Hy gia phải chạy tới Giang Nam, Ngạch phụ mới tấn phong cũng đi cùng. Tùy giá [8] lần này,

ngoài Dận Nhưng là thân cận của Khang Hy gia còn có Thập tam ca ca Dận Tường, những hoàng tử khác ở lại kinh thành ai cũng có nhiệm vụ.

[8] Tùy giá: Đi theo xa giá của Hoàng thượng

Lần này Mẫn Chỉ, Quân Chỉ cũng tùy giá đi Giang Nam. Mẫn Chỉ thì sao cũng được, Nhan Tử La hào hứng vô cùng, nàng biết Khang Hy đại đế hình như mỗi lần vi hành về phía Nam đều đến những nơi rất xa, vì vậy mới đặc biệt nhờ Mẫn Chỉ thu thập đặc sản địa phương mỗi nơi một ít mang về cho nàng thưởng thức. Hỏi nàng bao nhiêu thì đủ, Nhan Tử La nghiêm túc nói: "Hàn Tín điểm binh [9], càng nhiều càng tốt", hại Mẫn Chỉ đi đến đâu cũng ra sức thu mua đặc sản địa phương với số lượng lớn.

[9] Bài toán "Hàn Tín điểm binh" hay còn gọi là Định lý số dư Trung Quốc: Hàn Tín là một danh tướng thời Hán Sở, từng được phong tước vương thời Hán Cao Tổ Lưu Bang đang dựng nghiệp. Sử ký Tư Mã Thiên viết rằng Hàn Tín là tướng trói gà không nổi, nhưng rất có tài quân sự. Tục truyền, khi Hàn Tín điểm quân số, ông cho quân lính xếp hàng ba, hàng năm, hàng bảy rồi báo cáo số dư. Từ đó ông tính chính xác quân số đến từng người.

Không chỉ hai vị A ca và Ngạch phụ, cuối cùng đến Khang Hy cũng biết chuyện, đặc biệt gọi tới hỏi một lần. Mẫn Chỉ cũng chỉ thản nhiên, nói là mang về cho một người bạn miệng rộng tham ăn. Sách Lăng nghĩ ra là ai nhưng chỉ cười khẽ. Khi Thánh giá hồi kinh, số đặc sản mà Mẫn Chỉ mang theo về vừa đủ một xe. Tiểu Kim Tử đánh xe đến biệt viện, miệng Nhan Tử La há hốc ra, to tới mức có thể nhét vừa một quả trứng khủng long. Cô công chúa Đại Thanh này cũng thật quá thú vị, số đặc sản đó đủ cho nàng ăn mấy năm không hết, có phải cứu tế nạn dân đâu cơ chứ. Nhưng phải bảo quản thế nào đây? Thời đại này không có túi chân không, chỉ để vài ngày là hỏng hết, sớm biết cô nhóc thật thà thế này thì đã không đùa với nàng ta rồi.

"Chủ nhân, Công chúa đúng là đã mang về cho người không ít đồ." Bách Hợp bưng nước quả vào.

"Đúng là không ít, bắt đầu từ hôm nay, các ngươi hãy cố gắng ăn cho ta!" Nhan Tử La cầm một củ cà rốt lên ăn.

"Chủ nhân, ăn không hết, có thể tặng người trong phủ mà!" Làm thế nói không chừng người có thể quay vào phủ sống. Nhưng về sau Bách Hợp không dám nói ra.

"Ta thà vứt đi còn hơn." Nhan Tử La thủng thẳng ăn cà rốt, nàng không muốn quay về. Có điều nha đầu Bách Hợp này đúng là rất ngoan cố, mấy năm rồi vẫn không quên.

"Chủ nhân, người… Thôi ạ, nô tỳ không nói nữa." Bách Hợp đặt củ cà rốt xuống, rồi ra ngoài bảo ban bọn người dưới.

Kết quả, Nhan Tử La phải đưa vào Lan Quế phường không ít, đều bán với giá thấp nhất, thế mà cũng giúp nàng kiếm được một món tiền nhỏ. Sớm biết vậy, bảo Mẫn Chỉ giúp nàng liên hệ với nguồn cung cấp hàng có phải tốt không, sau này không cần phải nghĩ kế mưu sinh nữa. Nhan Tử La hối hận tới thắt cả lòng.

Do thân phận hiện giờ của Mẫn Chỉ đã khác, nên một thời gian dài không tới thăm nàng được, có lẽ là Hoàng đế gia muốn để hai cô cậu đó có thời gian làm quen với nhau, tìm kiếm cảm giác. Nhan Tử La lại bắt đầu xòe bàn tay đếm những ngày vô vị trôi qua. My Liễm Diễm từ sau lễ vạn thọ của Khang Hy không chịu để nàng tới Lan Quế phường thường xuyên, nói là nàng sẽ tạo sóng gió. Nói thật, Đại a ca đó cũng không đến gây phiền phức cho My Liễm Diễm nữa, những người khác cũng không hỏi han gì, nàng cũng đâu lên hát, thì sao có thể tạo sóng gió được? Hồ ly My Liễm Diễm này nhất định là có việc gì giấu nàng, nhưng rốt cuộc là việc gì nhỉ? Không nghĩ ra, thôi thôi, không nghĩ ra thì đi ngủ. Những ngày còn lại của nàng cũng chỉ biết có ngủ, tỉnh dậy đầu óc sẽ không còn nghĩ gì nữa…

Khuynh Thành dựa vào nàng đã ngủ say tới mức chảy hết cả nước miếng. Nhan Tử La lau miệng giúp con, rồi nghẹo đầu dựa vào xích đu, cũng ngủ mất.

Phần 2: Không thể thoát khỏi số mệnh, yêu rồi thì yêu đi

Chương 37: Cha con gặp nhau nhưng không quen biết

"Bát ca, huynh nói xem nha đầu Cao Ly[1] này sao lại muốn đến biệt viện của Tứ ca?", Dận Trinh khẽ hỏi.

[1]*Cao Ly: Triều Tiên. Những năm 918-1392, người Trung Quốc quen gọi nước Triều Tiên là Cao Ly.*

"Muốn biết?" Dận Tự điềm tĩnh liếc hắn một cái, "Muốn biết thì đợi mà xem!".

"Bát ca…" Dận Trinh cảm thấy mặt mình đang biến dạng, hắn nhất định có khuynh hướng thích bị ngược đãi, nếu không tại sao hắn luôn hỏi Bát ca những câu hỏi mà biết rõ là sẽ bị nghẹn chết như thế.

"Nếu nha đầu này thích Tứ ca, thế thì có trò vui để xem rồi", Dận Đường khẽ nói. Nhìn nhìn quận chúa Cao Ly, Lý Chân Thục đang đi cạnh sứ giả Cao Ly, Phác Thiện Nguyên. Vị quận chúa này đến đây chưa được mấy ngày nhưng đã khiến đám A ca bọn hắn phải đau đầu vô cùng. Tính cách ngang bướng của nàng ta thì ngay đến Quân Chỉ cũng phải ganh tị, vì vậy mặc dù vị quận chúa này đẹp thì có đẹp, nhưng các vị A ca lại chỉ nhìn nàng ta như nhìn một củ khoai lang nóng bỏng tay, chỉ mong một trong những huynh đệ của mình rước nàng ta đi cho rảnh.

Đang đi, thấy mọi người đều dừng cả lại, Dận Đường bèn giương mắt nhìn tới. Không có gì mà, chỉ có một cái xích đu và hai người đang ngồi trên đó mà thôi!

"Bát ca, người kia có phải là…", Dận Ngã lắp bắp nói nhỏ.

Cả đoàn người không ai có động tĩnh gì, Lý Đức Toàn đang định hô "Hoàng thượng giá đáo", thì bị Khang Hy giơ tay lên ngăn lại. Khang Hy thích thú nhìn một lớn một bé đang ngồi ngủ rất say trên xích đu. Người con gái xõa tóc, mặc một chiếc váy dài màu xanh nước biển, bên ngoài khoác áo voan màu trắng, lúc này đang co chân nằm nghiêng trên chiếc xích đu dài, tóc và tà áo chốc chốc lại bay theo gió. Đứa trẻ nằm dựa vào người nàng ta toàn thân mặc một bộ đồ màu xanh nhạt, và chẳng hề khách khí khi một mình bá chiếm cả hơn nửa chiếc ghế. Người phụ nữ có lẽ bị đứa bé dựa lâu nên tê chân, đang lẩm bẩm: "Dịch ra kia một chút cho mẹ".

Tại sao lại có cảm giác như rất nhiều đôi mắt đang nhìn nàng nhỉ? Đám nha đầu rảnh rỗi không có việc gì làm chạy tới ngắm nàng ngủ chăng? Đợi lúc nào ngủ chán dậy sẽ mắng cho bọn chúng một trận. Nhưng hình như nàng còn nghe thấy có ai nói gì đó, là gì nhỉ? Hình như giọng nói có ý miệt thị sỉ nhục, gì nhỉ, gì mà nói xích đu của Đại Thanh bọn họ chỉ dùng để ngủ thôi sao?

Việc liên quan tới sự tôn nghiêm của quốc gia nhất định phải phản bác, Nhan Tử La thầm nghĩ, thế là nói luôn: "Kẻ nào đang ở đây cắn càn thế? Còn không mau mau cút đi?". Nằm mơ cũng lại mơ tới cái này thật là kỳ lạ, mà giấc mơ còn rất thật, giọng nói đó cũng rất thật, ai đang quấy rối nàng nhỉ? Nhan Tử La cố gắng mở mắt ra nhìn, ngay lập tức, đám "trùng ngủ" đang bám chặt trên người nàng chạy thẳng không sót dù chỉ một con. Đó là một màu vàng chói lọi… không phải là thật, nhất định nàng đang nằm mơ. Nhan Tử La nhắm mắt lại lắc lắc đầu, vỗ vỗ ngực, miệng vẫn nói liên tục: "Đừng sợ, đừng sợ, chỉ là nằm mơ thôi".

Bàn tay bé xinh bên cạnh kéo kéo nàng, "Ngạch nương, không phải nằm mơ, đúng là có rất nhiều người đấy. Nhưng con chỉ biết Mẫn cô cô và Thập tứ thúc thôi".

Khuynh Thành quyết liệt đập tan ảo tưởng, tự lừa dối mình của ngạch nương. Nhan Tử La mở trừng mắt rồi nhìn khắp đoàn người một lượt. Hỏng rồi, chết chắc rồi, nàng nhận ra rất nhiều người, chồng nàng và đám huynh đệ của chồng nàng. Nàng nhất định sẽ bị băm nát như tương!

"Còn không tiếp giá?", Lý Đức Toàn the thé hỏi. Nhan Tử Lăng rùng mình, lại thế rồi, giọng nói này nghe như giọng của ma, lạnh xuyên cả não. Có điều, đôi chân của nàng đã tự động nhảy bộp xuống đất, ngay sau đó đập mạnh hai đầu gối tội nghiệp xuống, miệng cũng không rảnh rỗi, phối hợp nói: "Hoàng thượng cát tường!". Nhan Tử La quay đầu lại trừng mắt lườm Khuynh Thành. Tiểu nha đầu ngoan ngoãn nhảy xuống, quỳ ngay bên cạnh nàng ngọt ngào nói: "Hoàng thượng gia cát tường!".

"Bình thân. Lại đây, nha đầu, ngươi tên là gì?", Khang Hy thấy đứa bé mũm mĩm trắng trẻo thì rất thích. Khuynh Thành mạnh dạn bước đến trước mặt Khang Hy, "Con tên là Ái Tân Giác La Khuynh Thành. Người có thể gọi con là Khuynh Thành hoặc Bảo bối. Ngạch nương toàn gọi con là Bảo bối thôi". Nhan Tử La nghe đến đây xém chút nữa ngất xỉu, tự nhiên như quen từ lâu ấy nhỉ? Nha đầu chết tiệt, sao nàng lại không biết con mình gan lớn thế chứ!

"Bảo bối!", Khang Hy khom người bế Khuynh Thành lên, "Bảo bối có thể nói cho Hoàng gia gia biết a ma con là ai không?". Đây là con của lão Tứ? Tính cách không giống, nhưng ở trong khu nhà này…

"A ma? Ngạch nương không nhắc tới bao giờ, con cũng chưa gặp bao giờ", tiểu nha đầu nói, nhìn nhìn Hoàng thượng, "Hoàng gia gia, người không vui ạ? Sao sắc mặt người khó coi quá!". Nhan Tử La thầm tự vả

mình một trăm cái, sao lại quên mất vụ này chứ, sao có thể không tìm người tới dạy lễ nghĩa cho nó nhỉ? Nhìn bộ dạng hồn nhiên muốn nói gì là nói đấy của con bé, có biết tim ngạch nương nó đang rỉ máu rồi không.

"Hoàng gia gia rất vui." Khang Hy lập tức khôi phục lại vẻ mặt trước đó, bất kể là con của hoàng tử thứ mấy, về cung phải dạy dỗ nghiêm khắc lại mới được, đứa cháu gái đáng yêu thế này mà lại vứt ở đây cho tự sinh tự diệt.

"Bảo bối, có muốn gặp a ma của con không?" Tiểu bảo bối tội nghiệp, đến a ma cũng chưa được gặp bao giờ.

"A ma có hung dữ không ạ? Nếu đánh đít con thì con không muốn gặp đâu." Khuynh Thành chớp chớp mắt nhìn Hoàng gia gia, như muốn cầu xin Hoàng thượng hãy thưởng cho nó một a ma không mắng phạt nó như ngạch nương!

"Có Hoàng gia gia ở đây, ai dám đánh đít con?" Khang Hy liếc mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh xích đu, dám đánh cháu gái ta?

"Ngạch nương ạ, ngạch nương còn phạt con úp mặt vào tường, buổi tối không ăn cơm, gần đây còn phạt con đứng tấn, bắt dì Yến trông", tiểu nha đầu Khuynh Thành hồn nhiên tố cáo một lượt các tội trạng của mẹ. Nhan Tử La chỉ biết cúi gằm mặt, nha đầu chết tiệt cứ việc nói đi, xem tối nay ta xử lý người như thế nào.

"Vậy Hoàng gia gia cũng phạt ngạch nương con đứng úp mặt vào tường, buổi tối không cho ăn cơm, đứng tấn, có được không?", Khang Hy cười nói.

"Tại sao ạ? Ngạch nương có làm sai gì đâu?", Khuynh Thành lo lắng hỏi. Hoàng gia gia sao có thể tùy tiện phạt người khác như thế?

“Thế là do Bảo bối phạm lỗi nên mới bị phạt phải không?” Khang Hy có cảm giác như mình đã mắc lừa.

“Vâng, úp mặt vào tường suy nghĩ vì con không nghe lời trốn mẹ đi trượt băng. Không được ăn cơm tối vì con đã cho Chiêu Tài ăn lung tung khiến nó đau bụng. Đứng tấn là bởi vì con đã cắt y phục của ngạch nương…”, Khuynh Thành ngượng ngùng cười nói. Nhan Tử La nghiến răng nha đầu chết tiệt, coi như cũng có chút lương tâm.

“Bảo bối, Chiêu Tài là cái gì?” Đây là kiểu tên gì vậy? Khang Hy hỏi.

“Con chó ạ, ngoài Chiêu Tài, còn có Tiến Bảo, Cung Hỉ, Phát Tài”, Khuynh Thành rõ ràng rất đắc ý, “Cung Hỉ, Phát Tài là Mẫn cô cô tặng con”, kết quả bị Mẫn Chỉ trừng mắt lườm cho một cái.

“Ồ, quá…” Quá phàm tục, Khang Hy nghĩ, xem ra mẹ con bé không dạy dỗ nó đủ nghiêm. “Lại đây”, ông quay sang nói với Nhan Tử La, Nhan Tử La cui cúi cái đầu đi tới.

“Ngẩng đầu lên, ngươi là ngạch nương của Bảo bối?”, Khang Hy lạnh lùng hỏi. Nhìn xem, nàng ta đã dạy dỗ long tôn của Ái Tân Giác La thành người thế nào?

Nhan Tử La từ từ ngẩng đầu, những tiếng kêu thất thanh bỗng vang lên đúng như dự tính. Chết chắc rồi, Nhan Tử La nghĩ. “Vâng!”

“Ngươi tên là gì?”, Khang Hy hỏi. Đây là thê tử của ai mà sao không thấy nhận ra nhỉ?

Còn chưa đợi Nhan Tử la trả lời, liền nghe thấy mấy âm thanh cùng nhau cất lên: “Bạch La?”, “Cát Tường?”, “Nhan Tử La?”.

“Nô tỳ là Nhan Tử La.” Có phải là thi xem ai trả lời nhanh đâu, cần gì phải nói như ăn cướp thế. Đám A ca này không có việc gì làm hay sao mà nhớ dai vậy làm gì. Hừ hừ, nếu hôm nay nàng bị chém đầu, nàng thành ma cũng phải quay về hành hạ bọn họ. Nhan Tử La trong lòng thầm nghĩ như thế, khiến nàng bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Cát Tường là ai?” Ánh mắt Khang Hy trở nên thâm sâu khó dò.

“Là… nô tỳ”, Nhan Tử La trả lời đơn giản. Chết thì chết, chỉ cần đừng đau quá là được.

Không đợi Khang Hy hỏi tiếp, Lý Chân Thục đã cướp hỏi: “Một nô tỳ mà dám mắng bổn quận chúa. Hừ, ta phải chém đầu ngươi”. Phác hiện đây là ngạch nương của hoàng tôn nữ, Quận chúa tưởng nàng ta là nô tỳ thật chắc?

“Kẻ ngu dốt không đáng khinh, mà đáng khinh là đến kiến thức thông thường cũng không có. Trước mặt Hoàng đế ai không phải là nô tỳ? Những lời thiếu hiểu biết như thế mà cũng dám nói, thật xấu hổ thay cho ngươi. Ngươi có thật là quận chúa không đấy?” Dù gì cũng chết, đã thế phải lấy cô ta làm cái bao cát trút giận mới được, “Không phải hồi nhỏ bị người ta bế rồi làm rơi đấy chứ? Có điều cũng khó trách ngươi, vương triều Cao Ly nhỏ xíu như thế, bé tí như thế, sao so được với thiên triều đại quốc của ta, chưa từng gặp vua cũng là chuyện thường”, Nhan Tử La lạnh lùng nói.

“Ngươi..”, Lý Chân Thục tức tới mức á khẩu không biết nói gì, giơ tay lên định giáng cho nàng ta một cái tát. Phác Thiện Nguyên thấy đã không có cách nào ngăn cản, chỉ còn biết thở dài thườn thượt. Xem ra nhiệm vụ tới để cầu thân lần này không thành rồi.

Nhan Tử La không né tránh, chỉ cười nhìn nàng ta, nhưng cái tát đó không được giáng xuống một cách thuận lợi, giữa chừng thì bị Dận Đề giữ lại, "Quận chúa xin tự trọng!". Lý Chân Thục tức giận nhìn Nhan Từ La, từ từ hạ tay xuống.

"Đủ rồi, đừng làm ồn nữa!", Khang Hy nói. Chuyện nhà tốt hơn hết vẫn nên đóng cửa lại mà bảo nhau. Có điều đây là thê tử của kẻ nào?

Nhan Tử La đứng dậy, xã hội cũ đáng ghét này! Đột nhiên, tóc gáy dựng hết cả lên, đấy chính là cảm giác đi đêm gặp ma trong tiểu thuyết thường viết. Nhan Tử La vô thức nhìn ngó xung quanh, ha ha, thì ra là ông chồng thân yêu của nàng đang nhìn nàng, ánh mắt sắc lẹm. Nhìn lại thì, chồng nàng cũng rất đẹp trai!

"Xin Hoàng a ma trị tội dạy bảo không nghiêm của nhi thần!", Dận Chân quỳ một gối xuống nói. Đây chính là Nhan cách cách ở biệt viện không chịu hồi phủ của hắn sao? Được lắm, to gan lắm!

"Ồ! Ngươi cũng đứng dậy đi", Khang Hy nhìn Dận Chân một cái rồi nói. Dạy dỗ không nghiêm? Nhìn hai mẹ con nhà này đâu có vẻ gì là đã được dạy dỗ.

"Hoàng gia gia, vị thúc thúc oai phong lẫm liệt này phạm lỗi ạ? Tại sao người lại phạt thúc ấy?"

Giọng nói trẻ con vừa ngây thơ vừa nghi hoặc cất lên. Nhan Tử La đột nhiên rất muốn cười. Nhìn đi, con gái gặp cha mà không biết, quả nhiên nghệ thuật đều bắt nguồn từ cuộc sống, không sai!

"Không phải là thúc thúc, đấy là a ma của con!", Khang Hy nhẫn nại giải thích với tiểu nha đầu.

“Ồ!”, Khuynh Thành ôm cổ Khang Hy ồ một tiếng, chẳng có vẻ gì là vui mừng phấn khởi, “A ma mặc dù đẹp trai nhưng xem ra còn đáng sợ hơn cả ngạch nương!”.

“Hoàng gia gia đảm bảo a ma sẽ không đánh đít con”, Khang Hy nói với Khuynh Thành, liếc xéo một cái về phía Dận Chân, về cung sẽ tính sổ với ngươi.

“Móc tay nào”, Khuynh Thành cười tươi như hoa, giơ ngón tay mũm mĩm trắng nõn ra nhìn Khang Hy. Kết quả là Hoàng đế Khang Hy đáng thương bị một đứa trẻ con lừa hết lần này tới lần khác. Thậm chí còn cam tâm tình nguyện bị lừa.

“Hoàng a ma hôm nay đi dạo nơi biệt viện lại nhặt được bảo bối, nhi thần chúc mừng Hoàng a ma”, Dận Nhưng sảng khoái nói, “Hoàng a ma đứng thế này cũng lâu rồi, trời không còn sớm nữa, hay là để hôm khác lại tới chơi”.

“Ừm. Quay về thôi.” Khang Hy nhìn lên trời, đúng là không còn sớm nữa. Khuynh Thành bị Khang Hy bế trong lòng đang co co người, “Hoàng gia gia, người cho con xuống đi!”, con bé lại chớp đôi mắt to tròn, “Hoan nghênh Hoàng gia gia và các vị bá bá, thúc thúc, cô cô hôm khác tới chơi!”. Khuynh Thành chân vừa chạm đất, liền chạy tới cạnh Nhan Tử La, đột nhiên như nghĩ ra điều gì đó. “Ừm, ngươi thì không cần đến nữa. Đứng trên đất của ta mà còn định đánh ngạch nương ta, ta ghét ngươi. Có điều coi như nể mặt Hoàng gia gia, ta tha cho ngươi lần này, nếu ngươi còn tới, ta sẽ không khách khí. Cung Hỉ, Phát Tài của ta rất lợi hại đấy”, Khuynh Thành chỉ vào Lý Chân Thục nói.

Sau đó con bé kéo tay Nhan Tử La, “Ngạch nương, con đói rồi, chúng ta về nhà ăn cơm đi!”.

Cằm của đám người đứng kia muốn rớt xuống đất, đứa trẻ này cũng thật to gan, khẩu khí đó, sao nghe giống như của nữ vương thổ phỉ sống trong núi thế.

"Đi thôi!" Khang Hy vịn cánh tay Lý Đức Toàn cất bước. Nhan Tử La vội kéo Khuynh Thành quỳ xuống, nói: "Cung tiễn Hoàng thượng". Cuối cùng cũng kết thúc rồi, buổi chiều khủng bố, ngày mai nàng phải dẹp cái xích đu kia đi, nếu không thì cũng phải liệt chỗ này vào dạng cấm địa! Đây đúng là đất dữ!

"Lão Tứ, ngươi ở lại. Tội dạy dỗ không nghiêm của ngươi hôm khác trẫm sẽ trị sau", Khang Hy nói mà không buồn quay đầu nhìn. Đột nhiên ánh mắt của các vị A ca cùng hướng về phía Dận Chân, lão Thập tam chỉ nheo mắt cười hi hi, không biết đang nghĩ gì, Đại a ca lại sầm sắc mặt, những người còn lại mặt không đổi sắc, chỉ lúp xúp theo Khang Hy về.

"Khuynh Thành đói rồi phải không? Để cô cô đưa con đi ăn cơm." Mẫn Chỉ bế Khuynh Thành lên, nhìn Nhan Tử La nói, "Ta đã xin với Hoàng a ma, hôm nay ở lại đây".

Nhan Tử La thở phào nhẹ nhõm, lại len lén liếc mắt nhìn người đàn ông đang sa sầm sắc mặt kia, em gái hắn ở đây chắc hắn không dám đánh nàng đâu nhỉ?

"Khuynh Thành, hôm nay con ngủ với cô cô được không?", Mẫn Chỉ hỏi đứa bé trong lòng mình.

"Được ạ." Khuynh Thành chẳng nghĩ ngợi nhiều, dù sao cô cô cũng thường xuyên ngủ cùng hai mẹ con mà.

Chương 38: Cuộc gặp mặt căng thẳng

Dận Chân nhìn nhìn Nhan Tử La vẫn đang cúi gằm mặt không nói gì, sải bước đi về phía trước. Nhan Tử La nhìn chàng, rồi lại nhìn Mẫn Chỉ, người đang dùng khẩu hình nói với nàng hai từ "Đi theo". Nhan Tử La lê bước một cách không cam tâm tình nguyện. Bóng người phía trước lúc nhanh lúc chậm, cho đến cửa Tĩnh Tâm đường, Dận Chân mới dứt khoát bước thẳng vào trong. Nhan Tử La đứng ở cửa chần chừ hết nhìn rồi lại nhìn, cuối cùng đành nhắm mắt bước qua cửa.

"Đóng cửa vào", Dận Chân ra lệnh. Nhan Tử La ngẩng đầu nhìn người đàn ông đó, đang nói với nàng sao? Thấy Dận Chân đang nhìn mình mặt mày hằm hằm, nàng rất tự giác quay người đóng cửa lại, sau đó đứng áp người vào cửa.

"Biết sợ rồi?" Giọng Dận Chân đều đều, nghe được cả tiếng tim Nhan Tử La đập thình thịch.

"Vâng", Nhan Tử La thật thà đáp.

"Cát Tường là thế nào?", Dận Chân cầm chén trà lên dịu giọng hỏi.

"Cái đó… là để lừa Cửu gia", Nhan Tử La lí nhí nói.

"Ừm?", Dận Chân lạnh lùng ừm một tiếng. Nhan Tử La lập tức kể lại đầu đuôi câu chuyện cho chàng nghe.

"Còn lừa vị A ca nào nữa?" Nhớ tới cảnh vừa rồi Dận Đề giúp nàng tránh được một cái bạt tai, trong lòng chàng thật chẳng dễ chịu chút nào.

Đại a ca có vẻ rất xót nàng ta!

"Hết rồi", Nhan Tử La đảo mắt nói. Có lẽ hết thật rồi, sau khi nàng gây họa xong vẫn luôn an phận thủ thường. Hơn nữa, bọn họ mắc lừa đâu thể hoàn toàn trách một mình nàng, nàng chỉ vì tình thế ép buộc mà thôi!

"Hừ!", Dận Chân hừ mũi một tiếng, Nhan Tử La cũng không dám nói, chỉ mắt nhìn mũi, mũi "nhìn" mồm, mồm "nhìn" tim đứng im bất động. Tiếng Dận Chân uống hết ngụm trà này tới ngụm trà khác giống như tiếng sợi dây xuyên vào trái tim Nhan Tử La vậy. Mỗi lần chàng uống một hớp là tim nàng lại thót lên một cái. Đang giật thon thót thì từ ngoài cửa bỗng vọng vào một giọng nói: "Bẩm Tứ gia, bữa tối…", Nhan Tử La theo phản xạ nhảy sang một bên, thần kinh nàng vốn đang căng ra như muốn đứt tới nơi rồi, lại còn vào để xem náo nhiệt chắc? Bữa tối? Ăn cơm rồi, chàng sẽ tha cho nàng chứ? Nàng len lén liếc nhìn một cái. Vị đại gia đó đặt chén trà xuống, chỉ nói một từ: "Miễn!".

Xem ra định khiến nàng phải chết vì đói rồi, Nhan Tử La thầm nghĩ. Có điều, sống dưới một mái nhà không thể cúi đầu. Nhịn đi, dù sao cũng chỉ một bữa cơm, coi như giảm béo. Dận Chân không nói gì, Nhan Tử La càng không dám nói. Hai người cứ thế một đứng một ngồi, cho tới khi trời tối hẳn, Dận Chân cũng không có ý bảo nàng ngồi. Nhân lúc trời tối, Nhan Tử La quay quay cổ, rồi lại nghiêng người bóp bóp chân. Những bộ phận trên cơ thể này sớm muộn gì cũng bị hỏng vì hết quỳ lại đứng mất thôi, Nhan Tử La khe khẽ thở dài.

"Thắp đèn", giọng Dận Chân bay tới, âm thanh không quá lớn, có lẽ không phải gọi nô tài, vậy thì là nàng sao? Nhan Tử La lần mò trong bóng tối đi về phía đế nến hình con hạc, lúc vừa bước vào nàng đã liếc mắt thấy. Có lẽ cách chỗ nàng đứng không xa, từ từ nhích đến, cảm thấy mình chẳng khác gì người mù, khó khăn lắm mới sờ thấy. Nhan Tử La lại dò dẫm bên cạnh đế cắm nến, quả nhiên tìm thấy tờ giấy gấp để châm lửa, nàng châm

một cây nến, ánh nến sáng rực khiến mắt nàng nhức nhối. Nhan Tử La nghiêng đầu xuống, quả nhiên, đồ của bối lặc cao cấp hơn đồ nàng dùng nhiều. Cái đế nến này rất cao, nếu như thắp hết cả thì chắc chắn căn phòng sẽ sáng bừng. Ôi, còn cái đế trên đầu con hạc, Nhan Tử La thử một lúc, bất lực, nàng thấp quá. Nhan Tử La đành phải nhảy lên, vẫn không với tới, lại thử…

Nàng ta làm gì mà nhảy tới nhảy lui thế? Dận Chân vốn đang cúi đầu suy nghĩ nhưng bị cái bóng cứ nhấp nha nhấp nhổm của Nhan Tử La thu hút nên ngẩng đầu nhìn qua, thì thấy nàng đang nhảy tưng tưng lên. Khi nhìn rõ rồi, Dận Chân lắc lắc đầu, ngốc đã đành, lại còn lùn nữa!

"Ái!" Nhan Tử La đột nhiên ném mẩu giấy mồi lửa đi, vẫy vẫy tay phải, thật đúng là đã tuyết rồi còn sương, chỗ da bị bỏng lần trước vừa lên da non đã lại bị nến giọt vào, làn da non nớt, lần này bị bỏng đau tới thấu tim. Nhan Tử La nhíu chặt mày, đau chết đi được, xem ra bàn tay này chẳng chóng thì chầy cũng tàn phế mất.

"Đến một cây nến cũng châm không nổi", Dận Chân nói. Bị bỏng rồi chứ gì? Sao nàng ta không khóc? Lần trước Niên Băng Ngọc bị gai hoa đâm vào một chút mà khóc lóc kêu đau rồi. "Có thuốc chưa?", vẫn nên hỏi han xem sao, dù gì thì cũng là thê tử của mình, mặc dù hơi ngốc một chút.

"Không sao", Nhan Tử La cắn môi nói. Nàng là người lao động thuộc giai cấp vô sản, bị thương thế này đã là gì. Nhưng mà đau thật đấy, thuốc của My Liễm Diễm không mang theo người, quay về phải bôi ngay mới được.

"Không sao thì tốt" Dận Chân đi vào gian trong, tự mình cầm đèn lồng lên, châm nến, sau đó lật sách bắt đầu ngồi xem. Nhan Tử La đứng ở của đi không được mà vào cũng không xong. Lại không dám mở miệng ra hỏi, thế là cứ đứng như thế.

Không biết bao lâu, Nhan Tử La đã đếm tới con cừu thứ năm nghìn sáu trăm mười hai rồi, Dận Chân vẫn không có ý định đi nghỉ. Bụng Nhan Tử La bắt đầu sôi lên sùng sục, lúc này Dận Chân mới ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn nàng một cái, "Quay về nghỉ đi!". Nhan Tử La như nhận được lệnh tha bổng vui vẻ đáp một tiếng: "Vâng", sau đó quay người đi về phía cửa. Đang mở cửa, thì sau lưng nàng vang lên một giọng nói: "Sáng sớm mai tới hầu ta". Nhan Tử La lập tức đáp: "Vâng", rồi đẩy cửa bước ra, không lâu sau lại đẩy cửa bước vào, khẽ tiếng hỏi: "Sáng mai là lúc nào ạ?".

"Giờ Sửu", chỉ hai từ ngắn gọn.

"Vâng." Sau đó nàng lại khe khẽ quay người đi ra. Dận Chân nghe thấy tiếng chân chạy từ ngoài vọng vào, bất giác nhếch khóe miệng cười, đói tới không chịu nổi nữa sao?

Nhan Tử La chạy như bay về tới Thu Dật trai, thật đáng sợ quá, không ngờ lại nổi gió to đến thế, từ nhỏ nàng đã sợ gió to, cứ cảm thấy như từ trong giọng nói đó có thể nhảy ra một con ma. Hơn nữa, nàng rất đói, bị kinh sợ cả buổi chiều, dạ dày làm việc chăm chỉ hơn bình thường, đói tới mức ngực dán cả vào lưng rồi.

Vừa bước chân vào cửa, phớt lờ ánh mắt kinh ngạc của Mẫn Chỉ, vẻ mặt vui sướng của Khuynh Thành, Nhan Tử La đã lập tức cầm một miếng bánh nhét vào miệng. Do ăn vội ăn vàng nên miếng bánh nghẹn ở cổ, Bách Hợp phải mang trà vào cho nàng, còn giúp nàng vỗ lưng cả nửa ngày nó mới chịu trôi xuống.

"Bữa tối tỷ không ăn cơm à?", Mẫn Chỉ nhìn bộ dạng ăn uống nhồm nhoàm của nàng mà đoán.

“Ừm ừm.” Nhan Tử La chăm chăm nhét đồ ăn vào miệng, nên chỉ có thể phát ra những âm thanh mơ hồ không rõ ràng như thế thôi.

“Ăn chậm thôi, đừng để chết nghẹn.” Mẫn Chỉ đang nhìn nàng với ánh mắt thương xót. Tứ ca cũng thật nhẫn tâm.

Khó khăn lắm mới nhét cho no bụng, Nhan Tử La lại nhảy xuống đất, rửa mặt, dùng muối để chải răng, thay y phục, sau đó bò lên sập nằm xuống, nói với Mẫn Chỉ: “Đừng hỏi nữa, ngày mai chàng ta đi rồi tôi sẽ kể cho cô nghe”. Sau đó nàng dặn dò Bách Hợp, “Ngày mai giờ Sửu kém một khắc thì tới gọi ta dậy. À, phải rồi, chuẩn bị thêm bánh ngọt cho ta, sáng sớm mai ta phải ăn”, rồi lập tức nhắm mắt ngủ ngay, để lại sự băn khoăn của Mẫn Chỉ và vẻ mặt khó hiểu của Bách Hợp.

Kết quả là không cần Bách Hợp tới gọi, Nhan Tử La đã tự động tỉnh dậy, với chiếc đồng hồ tây lại nhìn nhìn. Còn có thể ngủ thêm một khắc nữa, nàng nhắm mắt, mở ra, lại nhắm, rồi lại mở… thôi, dậy vậy.

Nhan Tử La nhẹ nhàng ngồi dậy, ngoài trời vẫn tối đen như mực, nàng lần sờ dò dẫm, đi ra gian ngoài. Bách Hợp đã dậy từ lâu, lần tìm giấy để châm nến, rót nước ấm vào chậu, vắt khăn mặt cho nàng. Nhan Tử La rửa mặt xong, thay y phục, rồi bảo Bách Hợp chải cho mình một kiểu đầu đơn giản, đứng dậy đi ra ngoài.

“Chủ nhân, để nô tỳ đi cùng người qua đó”, Bách Hợp cầm đèn lồng nói.

“Cũng được, dù sao chàng ta cũng không nói chỉ được đi một mình.” Nhan Tử La cười cười, rồi lại nói: “Mang thêm cho ta vài miếng bánh ngọt”.

Thế là một chủ một tớ, Bách Hợp cầm đèn lồng đi trước, Nhan Tử La đi sau ăn bánh, rẽ tới rẽ lui, cuối cùng cũng đến được Tĩnh Tâm đường trước

giờ Sửu. Thị vệ đứng trước cửa nhìn thấy Nhan Tử La, đầu tiên sững người lại, sau đó liền thi lễ. Nhan Tử La cũng băn khoăn vô cùng, ánh mắt đó của họ là có ý gì?

Bên trong, phòng đã sáng đèn. Nhan Tử La đang định bước tới gõ cửa, thì giọng nói từ trong đã vọng ra: "Vào đi", chỉ hai từ. Nhan Tử La buông tay xuống, hay thật, cứ như có chế độ cảm ứng vậy, đỡ phải đau tay vì gõ cửa. Nàng chầm chậm bước vào trong. Dận Chân đang ngồi bên giường, chỉ mặc một chiếc áo trong màu trắng, nhưng đầu tóc lại không rối tung rối mù. Kiểu tóc của triều Thanh này mặc dù rất ảnh hưởng tới hình tượng, nhưng lại tiết kiệm thời gian, mười ngày nửa tháng không chải cũng chẳng sao, Nhan Tử La thầm nghĩ.

"Nàng thường nhìn người khác như thế sao?" Có tiến bộ, tám từ, thành câu rồi. Dận Chân nhìn nàng bằng ánh mắt không vui. Nhan Tử La vội vàng thu ánh mắt lại, thật là nhỏ mọn, chỉ nhìn có một chút thôi mà, có mất miếng thịt nào đâu!

"Còn không đến hầu", Dận Chân nói. Nhan Tử La đứng ở vị trí cách giường tầm một mét, phải hầu thế nào đây? Trong phim người ta diễn cảnh này như thế nào? Mặc dù có, nhưng đều chỉ chiếu đến đoạn mặc y phục, mà cũng không chiếu hết, vậy nàng phải làm thế nào? Phải bắt đầu "hầu" từ đâu đây? Đang băn khoăn suy nghĩ, thì một bóng đen đã đứng trước mặt, Nhan Tử La lùi lại phía sau hai bước theo phản xạ, nhìn Dận Chân bằng ánh mắt phòng bị.

"Nước", một từ. Nhan Tử La nhìn quanh khắp lượt, hình như nhìn thấy chậu nước rồi, nàng nhanh chóng đi qua đó bưng lại, đặt trên bàn. Dận Chân nhìn chậu nước, lại nhìn Nhan Tử La, đành chấp nhận rửa mặt bằng nước lạnh. Nhan Tử La lập tức dâng khăn mặt tới, lần này không cần Dận Chân gợi ý.

“Muối”, lại một từ. Nhan Tử La chạy quay lại chỗ đặt chậu nước vừa rồi, nhìn khắp từ trên xuống dưới mấy lần mới tìm thấy muối. Nàng lấy muối, rót một ít nước ấm bưng đến, đặt lên bàn. Dận Chân nhìn nhìn nàng, bất lực quay đi chỗ khác, chấp nhận tự mình cầm muối lên xoa răng.

“Y phục”, Dận Chân đứng dưới đất, dang hai tay ra. Nhan Tử La tìm khắp nơi, y phục treo ở đâu? Dận Chân cũng chẳng nhắc nhở nàng để mặc nàng lật tung cả tủ y phục lên, chọn tới chọn lui được một chiếc áo dài màu xanh. Nhan Tử La ôm cái áo đi đến. “Cái này được không?”, Nhan Tử La giở chiếc áo ra hỏi.

“Ừm”, một từ. Cũng may mấy năm nay nàng vẫn kiên quyết tự mặc y phục cho mình. Nhan Tử La rất thành thạo mặc xong áo cho Dận Chân, mặc dù hết sức cẩn thận tránh chạm vào người chàng, nhưng vẫn vô tình chạm tới hai lần, lần nào cũng đều rụt nhanh tay lại như bị điện giật, sau đó len lén liếc nhìn chàng một cái. Cũng may, chàng không nhăn nhó tỏ ý phản cảm gì cả. Mặc xong y phục, Nhan Tử La nhìn nhìn chiếc dây lưng, rồi lại nhìn nhìn Dận Chân. Dận Chân đang nhìn nàng với khuôn mặt không biểu cảm. Thật là chẳng tự giác gì cả, không đọc được ý của nàng là muốn chàng tự làm sao? Nhưng… nhịn một chút, sóng yên biển lặng.

Nhan Tử La cầm dây lưng đi tới trước mặt Dận Chân, bởi vì phải giơ tay để nắm lấy đầu kia, mà nàng thì chân ngắn tay cũng ngắn, mặc dù đã cố gắng hết sức không để mặt mình chạm vào ngực chàng, nhưng cũng chẳng có cách nào, cánh tay ngắn ngủn thật khiến nàng mất mặt. Lần này, mặt nàng cứ thế áp chặt vào áo chàng, ừm, tim đập khá ổn định. Nhanh chóng cầm lấy đầu dây kia, Nhan Tử La buộc xong, lập tức lùi lại phía sau hai bước, cụp mắt đứng sang một bên. Không nhìn thấy ánh mắt như có vẻ suy nghĩ của Dận Chân.

“Mũ”, một từ. Nhan Tử La chạy lại phía tủ y phục tìm, tìm thấy một chiếc mũ màu xám bạc, trời tháng Sáu mà đội mũ? Không sợ có chấy hay

sao? Nhưng người ta là lão đại, tốt nhất nàng không nên hỏi gì thì vẫn hơn. Nhan Tử La cầm chiếc mũ quay lại, nhìn nhìn Dận Chân, sau đó hai tay dâng mũ cho chàng, lần này thì có thể tự làm nhỉ? Nhưng sao nàng có thể quên chàng là người thống trị cao nhất trong xã hội Phong kiến (tương lai) cơ chứ, mũ cũng phải do người khác đội cho mới là bình thường.

Dận Chân khom lưng, cúi thấp người xuống, vẫn cao hơn Nhan Tử La một chút. Có thể thấy rõ vẻ kinh ngạc hiện lên trên mặt nàng, nhưng tay nàng vẫn phản ứng rất nhanh, lập tức đội mũ lên đầu cho Dận Chân.

Dận Chân có chút thất vọng đứng thẳng người dậy, nhìn nhìn vẻ mặt nhẹ nhõm của Nhan Tử La, trên đó cứ như viết rằng "Hoan nghênh… cút cho mau", trong lòng Dận Chân bỗng hơi khó chịu, thế là chàng nói một câu mà ngay cả bản thân mình cũng chán ghét: "Buổi tối tới hầu ta".

Có điều nhìn đôi mắt đột nhiên mở to của Nhan Tử La, vẻ mặt kinh ngạc ấy, khiến tâm trạng của chàng lại khá lên một chút. Vui vẻ cất bước đi ra, chàng có thể cảm nhận được bước chân nặng nề của người đi phía sau khá rõ ràng, tâm trạng chàng cũng rõ ràng vui vẻ hơn rất nhiều.

Nhan Tử La trừng mắt nhìn người đi phía trước, hình như tâm trạng chàng ta khá tốt, vì đã chỉnh được nàng sao? Đồ nhỏ mọn.

Có điều "Buổi tối tới hầu ta" rút cục là có ý gì? Liệu có ám chỉ đặc biệt nào không? Nhan Tử La đau đầu suy nghĩ. Dận Chân vừa ra khỏi cửa, tùy tùng đã dắt ngựa tới đợi sẵn. Đó là một con ngựa màu đen, đen tuyền không có một cọng tạp mao nào. Dận Chân đón lấy dây cương, người tùy tùng dắt ngựa đó lập tức một chân quỳ xuống đất, quay lưng về phía Dận Chân. Dận Chân đạp lên lưng hắn ta lên ngựa.

Chàng quay đầu lại nhìn Nhan Tử La, nàng đang chau mày nhìn người tùy tùng. Thật đáng thương quá, chỉ vì đầu thai vào nơi không may mà phải

làm trâu làm ngựa cho người ta sao? Chẳng có chút nhân quyền nào cả.

Dận Chân thu ánh mắt về, thúc ngựa đi, sáu hộ vệ chia làm hai hàng theo sát bên trái và bên phải chàng. Nhìn bóng Dận Chân đi xa dần, Nhan Tử La ngẩn ngơ, xem ra ông Trời đã chọn người đàn ông này làm hoàng đế, khí chất vương tử trên người chàng ta mặc dù đã ẩn kĩ, nhưng thỉnh thoảng vẫn khiến người ta cảm nhận được. Ngáp dài một cái, thấy trời còn chưa sáng, Nhan Tử La liền đi nhanh về Thu Dật trai. Bọn Mẫn Chỉ vẫn chưa dậy, Bách Hợp vẫn đợi nàng, thấy nàng quay về, vội vàng mang y phục cho nàng, rồi hầu nàng đi ngủ.

Nhan Tử La lại không ngủ được, chỉ thấy rất đau đầu. Nghĩ thì kể Dận Chân cũng rất đáng thương, sớm thế này mà đã phải dậy để lên triều, mùa hè còn đỡ, mùa đông thì đúng là khó chịu. Cũng may, nghe nói không phải ngày nào cũng lên triều, nếu không e là người sắt cũng không thể chịu được, thay đổi giờ giấc sinh hoạt cũng nhiều đấy. Nghĩ vậy Nhan Tử La dần dần chìm vào giấc ngủ.

Chương 39: Phản ứng của nhân vật lớn

Dận Chân và mấy người tùy tùng thúc ngựa vung roi, đến đúng lúc cửa cung mở, gia đinh đã bê triều phục đợi sẵn. Dận Chân khoác triều phục ra ngoài, thay mũ. Nghĩ nghĩ thế nào chàng lại lấy cái mũ lại từ tay gia đinh, nhét vào trong tay áo của mình. Gia đinh mặc dù thấy lạ song cũng không dám hỏi nhiều.

Vào điện Thái Hòa, Dận Chân len lén liếc nhìn cha mình, còn Hoàng thượng lại đang hờ hững nhìn chàng. Không biết phải nói gì, Dận Chân cúi gằm đầu.

“Tứ ca đến thật đúng giờ nhỉ? Đệ còn tưởng hôm nay Tứ ca sẽ không lên triều cơ đấy!”, Dận Tường đứng bên cạnh nói nhỏ, bị Dận Chân trừng mắt lườm cho một cái.

“Tứ ca, huynh đừng có lườm đệ, huynh không biết sáng nay khi nhìn thấy sắc mặt của Đại a ca… Ha ha, huynh có biết rằng bao nhiêu người đang phải ngưỡng mộ huynh không?”, Dận Tường vẫn nói. Hắn đã được Tứ ca rèn luyện quen rồi, dù chàng có trừng mắt lườm thế nào, hắn cũng coi như không thấy gì và tiếp tục nói cho xong ý mình.

“Có việc dâng tấu, không có việc bãi triều”, giọng Lý Đức Toàn vang lên trong Thái Hòa điện. Thế là buổi chầu sáng thứ N của Đại Thanh triều bắt đầu.

Buổi chầu sáng kết thúc, Dận Chân theo thông lệ đến cung Vinh Hòa thỉnh an Đức Phi. Đến nơi, Dận Trinh đã sẵn ở đó, không biết nói gì mà khiến Đức phi cười rất vui vẻ. Thấy chàng vào, nụ cười của bà lại càng mở rộng hơn. Dận Chân thỉnh an xong, Đức phi lệnh cho chàng ngồi xuống, sau đó nói: “Hôm qua Hoàng a ma con nói, người đã nhặt được một bảo bối ở biệt viện của con?”.

“Hoàng a ma quá khen rồi ạ”, Dận Chân điềm tĩnh đáp. Quả nhiên chuyện tốt chưa ra khỏi cửa chuyện xấu đã truyền đi nghìn dặm. Giờ không biết có bao nhiêu người đang chờ xem trò vui của chàng đây.

“Không phải khen, ta nghe xong cũng muốn gặp bảo bối đó. Dận Chân, hôm khác đưa nó đến gặp bổn cung”, Đức phi nói.

“Nhi thần biết rồi ạ”, Dận Chân đáp. Chàng vốn rất ít khi từ chối yêu cầu của mẹ.

“Tiện thể đưa cả ngạch nương con bé vào, có thể dạy được một Cách cách như thế e là không phải người phụ nữ bình thường”, Đức phi lần này nghiêm mặt nói. Rõ ràng bà có chút bất mãn với người con dâu này, sao lại giao du với đám con gái lẳng lơ đó? Không sợ thất thân sao?

“Ngạch nương muốn gặp đương nhiên là được, chỉ là thân phận nàng ta thấp kèm, không hợp lễ pháp”, Dận Chân lại nói.

“Mẹ chồng gặp con dâu thì còn cần lễ pháp làm gì? Cách cách nàng ta sinh ra rất được lòng Hoàng a ma con, thăng phẩm cấp là chuyện sớm muộn mà thôi”, Đức phi vẫn đều đều nói.

“Vâng, nhi thần hiểu rồi”, Dận Chân cũng đều đều đáp lại. Cô gái này quả là gặp phúc trong họa.

“Mẫu phi, bánh điểm tâm mà Tứ tẩu làm là của ngon trong thiên hạ”, Dận Trinh làm bộ tâng bốc. Ha ha, Tứ ca càng giận rồi, huynh ấy còn chưa được ăn món bánh ngọt do Nhan Tử La đích thân làm nhỉ?

“Thế sao? Không ngờ, cô ta còn biết làm món đó”, Đức phi có chút kinh ngạc.

“Những chuyện người không ngờ đến còn rất nhiều, đợi người gặp tẩu tẩu rồi tự mình tìm hiểu!” Dận Trinh ném một quả nho vào miệng, cười cười nhìn Dận Chân, Dận Chân chỉ điềm đạm ngồi uống trà.

Một cung nữ vén rèm bước vào, “Nương nương, Lưu công công tới truyền, nói là Hoàng thượng mời Tứ gia đến thư phòng phía Nam kiến giá”.

Đức phi nhìn nhìn Dận Chân, “Đi đi! Xem Hoàng a ma con tìm con có việc gì?”

Dận Chân đứng dậy, "Nhi thần cáo lui", quay người bước thẳng ra ngoài. Tìm chàng có việc gì? Tính sổ và trị tội? Chỉ là không biết ông ấy đã nghĩ ra cách gì mà thôi.

"Nhớ đấy, đưa họ vào gặp bổn cung", giọng Đức phi dịu dàng truyền tới.

"Vâng." Dận Chân lúc này đã ở ngoài cửa, xem ra chương trình dạy dỗ phải tăng tốc thôi, trước mặt Mẫu phi không thể mất mặt được.

Thư phòng phía Nam.

Khang Hy ngồi phía trước bàn xem tấu thư, trên bàn bày một đĩa bánh ngọt. Dận Chân hành lễ xong, Khang Hy bảo chàng ngồi, sau đó vẫn cúi đầu xem tấu thư, Dận Chân cũng không nói gì.

"Từ biệt viện vội vàng vào cung chắc không kịp ăn sáng phải không? Bánh ngọt ngon lắm, con cũng nếm đi", Khang Hy không ngẩng đầu lên nói. Lý Đức Toàn vội vàng bê đĩa bánh đặt xuống trước mặt Dận Chân, "Mời Tứ gia".

Dận Chân cầm một miếng bỏ vào miệng, mùi vị cũng được, có điều hơi nhiều kem, chàng lại không thích ăn ngọt.

"Bánh ngọt của Lan Quế phường thế nào?" Khang Hy đặt tấu thư trên tay xuống thoáng cười, nhìn bộ dạng con trai như đang mắc nghẹn.

"Ngọt quá", Dận Chân thật thà đáp, ông ấy nói như thế có nghĩa là đã điều tra rõ ràng mọi hành tung của Nhan Tử La rồi thì phải?

"Đúng là hơi ngọt, vì vậy trẫm mỗi lần đều không dám ăn quá nhiều, tên Lý Đức Toàn này can ngăn trẫm."

Khang Hy liếc mắt nhìn Lý Đức Toàn, Lý Đức Toàn vẫn mỉm cười. “Có điều trẫm rất thích mùi vị này”, Khang Hy nói, giơ tay cầm một cái.

Dận Chân không tiếp lời, “ông già” định giở trò gì đây? Sao cảm thấy mây đen bay khắp phòng nhỉ.

“Tội quản giáo không nghiêm của con…”, Khang Hy ngừng lại. Dận Chân lập tức đứng dậy, quỳ một gối xuống, “Xin Hoàng a ma trị tội”.

“Nói là tội thì cũng không phải, có điều cách quản giáo này cũng chưa chắc là tốt. Đám thê thiếp kia của con không ai thú vị bằng nàng ta thay đổi rồi sẽ không còn hay nữa”, Khang Hy nói tiếp, “Đứng dậy đi, hai hôm nữa hãy đưa họ vào gặp mẫu phi con, bảo bối đó giao cho mẫu phi con dạy bảo, giữ lại cung cũng giúp trẫm được vui vẻ hơn”.

“Nhi thần tuân chỉ”, Dận Chân lại nói, lại ngồi xuống.

“Tên của bảo bối đó là do ngạch nương nó đặt?” Khuynh Thành, rất đặc biệt, Cách cách công chúa khắp Đại Thanh này không ai dám đặt một cái tên như thế.

“Vâng, nếu Hoàng a ma cảm thấy không hay, Nhi thần sẽ lập tức đổi ngay”, Dận Chân lại nói.

“Trẫm không nói là không hay. Có điều người thê thử này của con, haizz, nàng ta đặt cho chó những cái tên thế nào ấy nhỉ?”, Khang Hy hỏi Lý Đức Toàn.

“Bẩm vạn tuế gia, nô tài nghe được là Chiêu Tài, Tiến Bảo, Cung Hỉ, Phát Tài”, Lý Đức Toàn cười đáp. Vạn tuế gia đâu có gọi Tứ gia tới để trị tội, nghe khẩu khí của Vạn tuế gia thì có vẻ người rất thích cô vợ và đứa con đó của Tứ gia.

“Nghe xem, tên gì vậy.” Khang Hy cười cười, sau đó nói; “Con phải hỏi cho rõ chuyện Cát Tường là thế nào? Sao lại còn dây dưa cả với Cửu gia?”.

Dận Chân đành phải kể lại với Khang Hy những gì Nhan Tử La kể cho chàng nghe.

“Ồ, thì ra là không liên quan gì tới Cửu gia cả, ngược lại là liên quan tới Mẫn Nhi. Chẳng trách hai hôm trước Mẫn Nhi nói muốn tới biệt viện của con ở. Xem ra cả xe đặc sản mà Mẫn Nhi tìm kiếm ở Giang nam là để tặng cho thê tử của con rồi”, Khang Hy nói, “Tính cách Mẫn Nhi lạnh lùng, thế mà lại có duyên với nàng ta”.

“Chuyện này nhi thần hoàn toàn không biết”, Dận Chân nói. Hôm qua chàng cũng mới được nghe kể.

“Hôm qua trẫm cũng mới biết. Xem ra việc này không liên quan gì tới con”, Khang Hy điềm đạm nói. Dận Chân mồ hôi lạnh hết cả người, thì ra đây mới là trọng điểm, e là Hoàng a ma đã bắt đầu nghi ngờ từ lễ vạn thọ rồi. Tính cách Mẫn Chỉ lạnh lùng đơn giản, thế mà đột nhiên lại biểu diễn múa kiếm một cách xuất thần như thế trong lễ vạn thọ của Hoàng thượng, việc này vốn rất kỳ lạ. Hoàng a ma nhất định cho rằng ai đó trong số các A ca đã đứng đằng sau lên kế hoạch để sau này dễ bề lôi kéo Ngạch phụ. Quan hệ giữa Nhan Tử La và Mẫn Chỉ thân thiết như thế, không thể không khiến người ta nghi ngờ chàng và Thập tam. Cũng may cũng may, Hoàng a ma đã nghĩ thông suốt rồi, nếu không việc này thật sự không thể làm rõ, ngộ nhỡ bị kẻ nào đó rắp tâm lợi dụng thì…

“Người thê tử đó của con cũng nên đón về phủ đi, ở mãi biệt viện cũng không thể nói trước được gì.” Khang Hy nghĩ nghĩ rồi lại nói, “Để qua một thời gian nữa đã, sau khi Mẫn Chỉ xuất giá”.

“Nhi thần tuân chỉ.” Dận Chân đứng dậy, “Vậy nhi thần xin cáo lui”.

“Đi đi”, Khang Hy lại cầm một tấu thư lên xem. Dận Chân liền lui ra ngoài, vừa ra khỏi cửa thư phòng phía Nam, Lý Đức Toàn đã cầm một chiếc áo choàng chạy đuổi theo chàng, “Tứ gia xin dừng bước”.

“Lý công công, có chuyện gì thế?”, Dận Chân hỏi.

“Vạn tuế gia thưởng, Hoàng thượng nói Tứ gia buổi sáng sớm phải đi từ biệt viện vào cung, trời lại lạnh, chiếc áo choàng này sẽ giúp Tứ gia tránh gió.” Lý Đức Toàn đưa chiếc áo choàng cho kẻ theo hầu Dận Chân, “Cung tiễn Tứ gia, lão nô phải quay lại phục mệnh rồi”.

“Nhờ Lý công công chuyển lời tạ ơn của Dận Chân tới Hoàng a ma.” Dận Chân chắp tay nói, rồi lại liếc mắt về phía thư phòng phía Nam một cái xong mới đi. Ra khỏi cửa cung, lại thấy kiệu của Dận Tường đang dừng trước cửa, còn hắn thì đứng bên ngoài kiệu. Thấy chàng ra, Dận Tường liền cười cười nhìn chàng.

“Tứ ca, vào trong kiệu thay triều phục đi đã, trời nóng thế này mà mặc cả hai lớp áo thì chết mất!”, Dận Tường nói. Dận Chân nghĩ một lát, rồi vào trong cởi triều phục, tiện tay đưa cho tùy tùng.

“Lát nữa Tứ ca về phủ hay về biệt viện?”, Dận Tường nén cười hỏi, sau đó nhìn Dận Chân nói, “Bộ này Tứ ca mặc nhìn hợp lắm!”.

“Lão Thập tam, đệ rảnh lắm hả?” Rảnh tới mức muốn tự chuốc lấy phiền phức hay sao? Dận Chân liếc xéo hắn một cái, chân vẫn không dừng bước.

“Rảnh lắm, vì vậy muốn hỏi Tứ ca, Tứ tẩu bao giờ rảnh, Thập tam đệ muốn tới chơi”, Dận Tường nói.

“Không rảnh”, Dận Chân ném ra hai từ.

“Không rảnh hay là không thể rảnh?”, Dận Tường cố ý nói nhỏ khiến lời hắn càng thêm mờ ám.

“Không phải muốn gặp Tứ tẩu của đệ sao? Đúng lúc ta chuẩn bị về phủ, còn không mau theo ta?”, Dận Chân lên ngựa rồi mới nói.

“Tứ ca, huynh biết rõ ý đệ muốn nói ai mà!”, Dận Tường nói một câu, sau đó lề mề đi vào trong kiệu, “Đi, tới phủ Tứ gia”.

“Nhan Nhan, dậy ăn cơm, còn ngủ nữa?”, Mẫn Chỉ đẩy đẩy Nhan Tử La. Nhan Tử La từ từ mở đôi mắt lờ đờ ra, “Ăn cơm? Ồ, được, ăn cơm”. Dụi dụi mắt, nàng ngồi dậy, nhanh chóng rửa mặt xong, trèo lên sập ngồi đợi ăn cơm.

“Sáng sớm tỷ làm gì thế?”, Mẫn Chỉ hỏi.

“Còn có thể làm gì? Hầu hạ chủ nhân mà!” Nhan Tử La bĩu bĩu môi.

“Thế còn tối qua? Tứ ca không phạt tỷ chứ?”, Mẫn Chỉ lo lắng hỏi.

“Sao lại không phạt? Phạt đứng cả buổi tối, chân sắp phù cả lên đây này. Còn nữa, cô xem đi.”

Nàng giơ tay phải ra, “Còn bảo tôi thắp đèn, biết rõ tôi thấp, phải nhảy lên để làm, kết quả bị giọt nến nhỏ vào tay. Tứ ca cô luôn “chỉnh” người khác như thế sao?”. Nhan Tử La thu tay về, thổi phù phù vào chỗ đau, nhìn xem, vẫn còn đó đây này.

“Không phải chứ? Tứ ca mặc dù tính cách khá lạnh lùng, nhưng không phải không hiểu đạo lý, có lẽ không cố ý “chỉnh” tỷ đâu”, Mẫn Chỉ nói hộ ca ca mình.

“He he, cũng phải, Tứ ca cô hình như không được hoạt bát năng động cho lắm, nên trong đầu chẳng có nhiều chiêu trò thế đâu.” Nhan Tử La cười híp mắt cắn cái đùi gà, “Có điều, Tứ ca cô chỉ cần dùng ánh mắt nhìn người ta là đã đủ ghê gớm rồi, tuyệt đối còn đau hơn cầm dao chích”.

“Hả?” Mẫn Chỉ nghĩ nghĩ thế nào, không nhịn được phì cười, “Nếu Tứ ca biết tỷ nói như thế, có lẽ sẽ lại nhìn tỷ đây”.

“Này, cô đừng trù ẻo tôi được không hả, xem ra chàng ta định dùng cách phạt đứng và sự im lặng để giày vò tôi đến chết, buổi tối nay không biết còn có trò gì nữa?” Nhan Tử La vùi mặt vào bát cơm, buồn bã nói. Mẫn Chỉ và Bách Hợp quay sang nhìn nhau. Xem ra…

Ăn cơm xong, Nhan Tử La lại tự động nằm úp mặt xuống gối.

“Ăn xong là ngủ, tỷ không sợ đầy bụng à”, Mẫn Chỉ uống một ngụm trà, nói.

“Ngủ trước mà, tối nay không biết còn bị phạt tới bao giờ?” Nhan Tử La nhắm mắt lại mơ màng trả lời.

“Không đâu.” Mẫn Chỉ nhìn nàng, “Muốn ngủ thì ngủ đi”, sau đó đưa Khuynh Thành ra chơi xích đu.

Chương 40: Lại gặp nhau

“Chủ nhân, đến giờ dùng bữa tối rồi”, Bách Hợp khẽ gọi. Nhan Tử La ngồi bật dậy, “Lại tới tối rồi?”. Xong rồi, bắt đầu căng thẳng. Không biết liệu có ngày nào đó nàng mắc bệnh tim vì quá sợ hãi không nhỉ?

“Vâng, thưa chủ nhân, người đã ngủ cả buổi chiều rồi.” Bách Hợp giúp nàng chải tóc, cầm khăn mặt cho nàng lau mặt.

“Đại gia nhà các ngươi hôm nay có sai bảo gì không?”, Nhan Tử La cẩn thận hỏi.

“Tứ gia hôm nay hình như không đến, thưa chủ nhân”, Bách Hợp có chút thất vọng.

“Ha ha, tốt quá rồi. Mẫn công chúa và nha đầu đâu?” Nhan Tử La lập tức trở nên lanh lợi hoạt bát.

“Sắp về rồi ạ.” Bách Hợp thấy chủ nhân đột nhiên hồ hởi vui vẻ, lắc lắc đầu.

Ăn cơm xong, mấy người bọn họ chơi một lúc, tới canh hai, Mẫn Chỉ và Khuynh Thành không trụ được đã ngủ mất. Nhan Tử La thổi tắt đèn, nằm trên giường lật qua lăn lại không ngủ được. Thật là quá đáng, buổi tối không tới cũng chẳng buồn nói với người ta một tiếng, khiến nàng đến giờ cũng không ngủ được, có lẽ đồng hồ sinh học trong người đã chạy loạn rồi. Đếm cừu đi vậy? Kết quả đếm tới khi mặt trời lên, Nhan Tử La vẫn không ngủ được. Ăn xong bữa sáng thì nàng lại bắt đầu buồn ngủ, Mẫn Chỉ thở dài nặng nề, đưa Khuynh Thành ra ngoài chơi.

Buổi chiều, Nhan Tử La đã tỉnh táo hơn một chút, bị Mẫn Chỉ và Khuynh Thành kéo ra ngoài thay đổi không khí. Nhan Tử La do có ác cảm với cái xích đu, nên ba người đành đi bộ, đến bìa rừng. Vì trời râm gió mát,

lại có châu chấu cào cào, Khuynh Thành vui vẻ chạy tới chạy lui khắp nơi, hái được rất nhiều hoa rồi sung sướng chạy quay lại. Nhan Tử La liền kết cho con một cái vòng hoa, đội lên đầu, trên hai cánh tay cũng đeo hai vòng hoa nhỏ. Sự chú ý của Khuynh Thành bắt đầu tập trung vào đám sinh vật nhỏ trong hoa cỏ, đột nhiên khiến đám sinh vật đó có cảm giác không an toàn. Nhan Tử La nằm trên thảm cỏ bằng phẳng đã được cắt tỉa, nghiêng đầu nhìn, cảm thấy mí mắt nằng nặng… Mẫn Mẫn, tôi ngủ một lát…

"Cô cô đây là cái gì?", Khuynh Thành xòe thứ ở trong tay ra hỏi. Mặt Mẫn Chỉ biến sắc, nhìn Nhan Tử La đang ngủ rất ngon lành bên cạnh, "Cô cô cũng không biết, đi hỏi ngạch nương con xem".

Khuynh Thành liền nghe lời cầm "hiện vật" đi học hỏi, nhưng ngạch nương đang ngủ rất say, lắc thế nào thì lắc, cũng không tỉnh dậy.

Đúng lúc này, hai con tuấn mã chờm đến trước cửa. Có hai người đàn ông giao ngựa cho tùy tùng, tiến bước vào trong biệt viện. Dận Tường vừa đi vừa nói: "Hôm qua chỉ chăm chăm xem náo nhiệt, thì ra biệt viện này của Tứ ca đẹp quá nhỉ?".

"Hôm nay đệ đến đây chẳng phải cũng là để xem náo nhiệt hay sao?", Dận Chân lạnh lùng nói.

"Không thể nói thế được. Đệ đến thăm tẩu tẩu cũng là việc hợp tình hợp lý mà. Đệ hiểu biết như thế, Tứ ca nên khen ngợi mới phải", Dận Tường cố ý chớp chớp mắt ngây thơ nói.

"Hừ!" Dận Chân quyết định đi tắt cho gần, đi qua khu rừng này là sắp đến Tĩnh Tâm đường rồi. Nhưng Nhan Tử La ở đâu nhỉ? Chút nữa phải hỏi xem.

Chưa đi được mấy bước, một tiếng kêu thảm thiết xé rách bầu không khí yên tĩnh, xuyên thẳng vào tai chàng như một tiếng nổ.

"Tứ ca, cái này… hình như đệ nghe thấy có ai đó đang hét." Dận Tường ngoáy ngoáy tai, nhất định là nặng tai rồi, nhà Tứ gia sao có thể xuất hiện thứ âm thanh này nhỉ, nếu nghe thấy ở nhà Thập gia thì còn hiểu được.

Dận Chân lại rảo bước đi về nơi phát ra âm thanh. Âm thanh đó… nếu chàng đoán không nhầm thì có lẽ là của Nhan Tử La, không biết lại vừa gây ra tai họa gì rồi?

Từ xa xa, thấy Mẫn Chỉ cũng đứng ở đó, Dận Chân liền đi chậm lại, Dận Tường cũng nhìn theo ánh mắt chàng.

"Ái Tân Giác La Khuynh Thành, mau ném cái thứ kinh tởm đó ra xa ta một chút." Lúc này Nhan Tử La đã nhảy ra đằng sau Mẫn Chỉ.

"Ngạch nương, người ghét nó ạ? Rất đẹp mà." Tiểu quỷ giơ cao con vật trong tay lên.

"Đẹp? Mắt con có vấn đề hay là đầu óc con có vấn đề? Thứ đó đâu có gì là đẹp chứ? Cầm xa ta ra!" Nhan Tử La thở dốc, nàng rất sợ những thứ mềm mềm không có xương này, sợ đến tận xương tủy.

"Không", tiểu quỷ Khuynh Thành hăm hở nói, "Năm màu sáu sắc thế này đẹp biết bao!".

"Tỷ không biết con gái mình chỉ thích mềm không ưa cứng à?", Mẫn Chỉ khẽ nói. Nhan Tử La nhìn nhìn nàng ta, sau đó nở một nụ cười còn khó coi hơn là khóc. "Bảo bối, mau đưa nó về chỗ cũ đi được không hả. Mẹ nó không tìm thấy nó sẽ lo lắng đấy, nó cũng sẽ rất nhớ mẹ!", Nhan Tử La dịu dàng nói.

Tiểu quỷ Khuynh Thành tỏ vẻ đăm chiêu, nhìn nhìn con vật trong tay, sau đó hỏi: "Thật không ạ? Ngạch nương?".

"Đương nhiên là thật rồi, nếu Bảo bối không tìm thấy ngạch nương thì có nhớ ngạch nương không?", Nhan Tử La tiếp tục thuyết phục.

"Thế thì con không nên chia rẽ hai mẹ con nó rồi", Tiểu quỷ Khuynh Thành gật gật đầu, giống như vừa ra một quyết định lớn vậy. Sau đó quay người chạy vào trong rừng.

"Sợ chết đi được!" Nhan Tử La vỗ vỗ ngực thở.

"Ngạch nương!", tiểu quỷ Khuynh Thành quay ra, mặt mày hớn hở chạy thẳng tới chỗ ngạch nương của mình rồi xòe tay. Đột nhiên tiếng thé xé trời lại vang lên lần nữa.

"Chẳng phải con nói không để mẹ con chúng phải chia lìa sao?" Nhan Tử La nghiến răng nghiến lợi hỏi.

"Vâng ạ, vì vậy con mới bắt cả mẹ nó đến đây luôn", tiểu quỷ Khuynh Thành ngây thơ đáp.

"Con, mau vứt hết đi cho ta! Nếu không, hừ hừ, cẩn thận ta cho con một trận thấy trăng sao đấy."

"Ngạch nương, hôm qua Hoàng gia gia vừa nói không được đánh đít con", tiểu quỷ Khuynh Thành cười hi hi nói, nó đã có pháp bảo trong tay rồi.

“Hừ hừ, đưa cho con cái lông gà con lại tưởng là cung tên, cho con cái lá con lại lấy làm ô che phải không? Hôm qua Hoàng gia gia của con chỉ hứa ‘ông bố già’ của con không được đánh con thôi, không nói mẹ cũng không được đánh. Hơn nữa, con tưởng Hoàng gia gia thật sự có thời gian để quan tâm xem con có bị đánh hay không bị đánh à?” Nhan Tử La cười như hồ ly.

“Ngạch nương, người cười rất giống hồ ly tinh!”, tiểu quỷ Khuynh Thành cố ý chọc tức mẹ mình, “Hứ, lần sau con sẽ xin Hoàng gia gia để ngạch nương cũng không được đánh đít con mới được”.

“Tùy con thôi, nhưng hôm nay không có ai ở đây cả, con tự quyết định xem nên vứt hay là chờ bị đánh đít?”, Nhan Tử La cười híp mí hỏi, còn cố ý vờ xắn tay áo.

“Vứt đi cũng được, nhưng, ngạch nương phải đền cho con mười con châu chấu!”, tiểu quỷ Khuynh Thành lắc lắc con vật trong tay nói.

“Tiểu nhân điển hình!” Nhan Tử trừng mắt nhìn Khuynh Thành, “Chúng ta cùng thi, thi xem ai bắt được nhiều châu chấu”.

“Được ạ!” Tiểu quỷ Khuynh Thành tìm được trò chơi mới, vội vàng chạy biến đi ném mấy con sâu trong tay. Thế là hai mẹ con bắt đầu cuộc thi bắt châu chấu, Mẫn Chỉ đứng bên chỉ còn biết thở dài. Để Tứ ca nhìn thấy không chừng tỷ lại chịu đủ.

“Nhan Nhan, tỷ không thể ngoan ngoãn một chút sao? Nếu để Tứ ca nhìn thấy, thì tỷ sẽ lại bị phạt đấy!”, Mẫn Chỉ nói.

“Chắc không thế chứ? Chẳng phải hôm qua chàng ta mới đi sao? Ở nhà còn có bao nhiêu mĩ nhân như hoa như ngọc, sao chàng ta lại không về an ủi chứ? Hơn nữa chàng ta đã phạt tôi rồi, có lẽ không đến nữa đâu, yên tâm đi.” Nhan Tử La vỗ vỗ vai Mẫn Chỉ.

“Thật sao?”, một giọng nói vang lên từ phía sau.

“Đương nhiên rồi”, Nhan Tử La theo đà đáp luôn, sau đó mới nhận ra, nhìn nhìn Mẫn Chỉ. Mẫn Chỉ lắc đầu, ý nói không phải nàng ta, trong ánh mắt có sự thương hại. Từ từ quay người lại, Nhan Tử La cúi đầu nói: “Tứ gia cát tường!”.

“Dận Tường bái kiến Tứ tẩu”, giọng Dận Tường vang lên như có ý cười. Nhan Tử La ngẩng đầu nhìn người đứng bên cạnh Dận Chân một cái, lại nhún nhún người, nói: “Thập tam gia cát tường!”.

“Tứ tẩu không cần đa lễ”, Dận Tường cười ha hả đáp, “Bảo bối Khuynh Thành? Nào lại đây lại đây, ta là Thập tam thúc của con, Thập tam thúc đưa con đi bắt sóc nhé, được không?”.

Tiểu quỷ Khuynh Thành vừa nghe thấy được đi chơi liền ném ngay đám châu chấu trong tay đi, “Vâng ạ”, rồi chạy đến như đã thân thuộc từ lâu. Dận Tường bế Khuynh Thành lên, nhìn Mẫn Chỉ một cái, Mẫn Chỉ lập tức nói: “Ta cũng đi”.

Thấy những người “vô can” đã đi cả rồi, sắc mặt Dận Chân mới trầm xuống, vừa rồi nàng ta nói gì nhỉ? “Ông bố già”? Chàng già tới thế sao? Còn cái gì mà “Mĩ nhân như hoa như ngọc cần phải an ủi”, coi chàng là quỷ háo sắc chắc? Chàng không đến nàng ta lại vui tới mức ấy. Thấy Nhan Tử La đứng trước mặt cúi đầu cụp mắt rất ngoan ngoãn, chàng lạnh lùng nói: “Vừa rồi chẳng phải nói giọng rất to sao?”.

Nhan Tử La lắc lắc đầu, không dám nói.

“Lại đây”, Dận Chân nói. Nhan Tử La chân như bị đổ chì, từ từ nhích dần đến trước mặt Dận Chân, quên cả ném đám châu chấu trong tay đi.

“Châu chấu lại không sợ?” Dận Chân nhìn nhìn đám châu chấu trong tay nàng, chỉ cần mạnh tay hơn chút nữa là đám châu chấu biến thành nhúm thịt rồi.

“Vâng.” Nhan Tử La thả lỏng tay, còn len lén lau tay. Dận Chận nhìn vết thương trên tay nàng, “Chưa bôi thuốc?”.

“Dạ?” Thế này là thế nào? Chuyển đề tài rồi sao? Ngẩng đầu thấy Dận Chân đang nhìn tay mình, nàng giấu hai tay ra phía sau một cách không tự nhiên, rồi mới nói: “Không sao không sao, chuyện nhỏ ý mà”. Chàng đang quan tâm tới nàng sao? Dận Chân liền không nói nữa. Nhan Tử La cũng chẳng nói gì.

“Sau này để ý một chút, một người phụ nữ bị hủy đi nhan sắc sẽ không hay đâu”, Dận Chân quay người bỏ đi. Nhan Tử La đứng đó không biết có nên đi theo hay không. Không nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, Dận Chân liền dừng lại nói: “Lần nào cũng để ta phải gọi nàng, đợi nàng sao?”, sau đó tiếp tục cất bước đi về phía trước.

Nhan Tử La đứng đằng sau cau mày, ai biết trong lòng đại gia chàng nghĩ gì, hơn nữa tôi đâu phải giun trong bụng chàng. Có điều nhìn sắc mặt của đại gia lần này, không biết sẽ trừng phạt nàng thế nào nữa đây.

Đến Tĩnh Tâm đường, Dận Chân đi thẳng vào trong ngồi ở vị trí cao nhất uống trà, Nhan Tử La vẫn đứng ép người vào cửa, cúi đầu, nàng đang suy nghĩ xem có nên đóng cửa không, ngộ nhỡ lát nữa vị đại gia này lại gây phiền phức cho nàng.

Còn đang nghĩ, nàng đã nghe thấy Dận Chân hỏi: “Bánh ngọt ở Lan Quế phường là do nàng làm?”.

“Vâng.” Dù sao chàng cũng biết rồi, thừa nhận vẫn tốt hơn.

“Đầu bếp trong phủ không đủ cho nàng dùng?” Dận Chân nhìn nàng chăm chăm.

“Nhưng không có ai cho tiền”, Nhan Tử La khẽ nói, sau đó lập tức hối hận muốn tự tát vào mặt mình một cái. Cái miệng hư hỏng này, sao lại nhanh đến mức ấy chứ?

“Tiền tiêu vặt hằng tháng ta thiếu của nàng sao?” Sắc mặt Dận Chân tối lại, Nạp Lạt thì lẽ nào quên không phát tiền tiêu hằng tháng cho nàng ta.

“Không ạ”, Nhan Tử La lập tức phủ nhận. Đùa à, nếu sau này để Nạp Lạt thì biết rồi tìm nàng gây sự, thì những ngày còn lại của nàng liệu có yên bình không. Hơn nữa, người ta cũng đâu đưa thiếu cho nàng hào nào.

“Không đủ tiêu?”, Dận Chân hỏi tiếp.

“Không phải”, Nhan Tử La lập tức lắc đầu nói. Nàng vốn chẳng có chỗ nào để mà tiêu tiền cả.

“Thế thì tại sao?” Dận Chân thật sự rất muốn biết Cách cách trong phủ của chàng lại đi làm đầu bếp là vì lý do gì?

“Buồn chán”, Nhan Tử La trả lời ngắn gọn hai từ, nhìn thấy ánh mắt yêu cầu giải thích của Dận Chân, mới nói tiếp: “Hằng ngày ở nhà ngoài việc ăn, uống ra thì là ngủ, rất buồn chán. Vì vậy… vừa có việc để làm, vừa có thể kiếm tiền… cho nên…”.

“Nếu cảm thấy buồn chán thì chuyển về phủ đi, giúp Phúc tấn lo liệu việc nhà”, Dận Chân thuận nước đẩy thuyền, nói. Dù gì “ông già” chàng

cũng đang có ý này.

"Không", Nhan Tử La chẳng kịp nghĩ, phản ứng theo trực giác buột miệng kêu lên, sau đó lại hối hận muốn tự cắt đứt lưỡi mình. Nhìn đi, sắc mặt của vị đại gia này đang tối lại, nếu muốn đóng bao công thì cũng chỉ cần thoa thêm chút phấn. Thật sự là rất tối.

"Không?", giọng nói nặng nề như chứa đầy thuốc súng.

"Ý của thiếp là, cái đó… thiếp ở đây quen rồi", Nhan Tử La bướng bỉnh nói. Nàng không muốn chuyển về phủ sống, hàng ngày một trăm tám mươi đôi mắt nhìn chằm chằm. Có lẽ giờ nàng đã nổi danh khắp phủ của các A ca rồi, "con người sợ tiếng tăm lợn sợ béo", quay về chẳng phải tự mình nhận làm bao cát treo trước họng súng sao?

"Đây là ý của Hoàng a ma", Dận Chân đưa Khang Hy ra. Thấy bộ dạng ngập ngừng định nói rồi lại thôi của Nhan Tử La, đột nhiên chàng thấy giận, người phụ nữ này thà ở lại đây chết già cũng không chịu quay về?

Nhan Tử La lại thầm lẩm bẩm "hỏi thăm" Khang Hy tới mấy trăm lần, tự sắp xếp được hậu cung của mình thì giỏi giang lắm hả? Sao còn dài tay tới mức muốn quản cả một người nhỏ bé không thể nhỏ bé hơn như nàng chứ?

"Biểu hiện đó của nàng là thế nào?" Dận Chân nhìn vẻ mặt như đang giận của nàng, thoáng mỉm cười. Nhan Tử La cũng nhìn nhìn chàng, nếu không phải vì chàng là người cung cấp nơi ăn chốn ở cho nàng, thì nàng nhất định sẽ ném cho chàng hai từ "Biến thái". Mặc dù tên biến thái này rất đẹp trai.

"Không dám", Nhan Tử La cứng giọng đáp lại.

“Không dám thì tốt.” Dận Chân khôi phục lại vẻ mặt nghiêm túc, đứng dậy đi vào phòng trong. Nhan Tử La nhìn nhìn trời, vẫn còn sáng mà, chắc không định bảo nàng vào thắp đèn rồi lại đứng như cái cột trong đấy chứ?

“Trà”, giọng Dận Chân vọng ra. Nàng biết là chàng sẽ không dễ dàng tha cho mình thế mà. Nhan Tử La bưng chén trà nhẹ nhàng đặt xuống bàn, sau đó thõng tay đứng bên cạnh. Chẳng qua chỉ là phạt đứng mà thôi, nàng đã trải qua đợt huấn luyện quân sự rồi, kiểu phạt vớ vẩn này nàng chẳng bận tâm. Nhưng tối nay khi quay về phòng sẽ phải lấy nước nóng ngâm chân, nhất định là sẽ sưng vù lên cho mà xem.

Chương 41: Đánh cướp

“Đứng đó làm gì? Ta đâu có phạt nàng”, Dận Chân không ngẩng đầu lên, nói. Nhan Tử La mở to hai mắt, không nhầm đấy chứ, vị đại gia này bảo nàng ngồi xuống? Nhìn quanh khắp phòng, bao nhiêu chỗ thế này phải ngồi ở đâu đây? Rồi lại nhìn một vòng, chọn chiếc ghế ở xa nhất. Nhan Tử La mừng quýnh, đang rảo chân bước tới, giọng Dận Chân lại vang lên: “Ngồi ở đây, cho tiện”.

Nhan Tử La dừng khựng lại, quay đầu nhìn. Tiện? Tiện cái gì? Tiện sai bảo nàng? Nàng đành ngồi xuống chiếc ghế cạnh sập với vẻ mặt bất mãn. Nhan Tử La cúi đầu nhìn quanh, căn phòng này bài trí rất đơn giản, lạnh lẽo, mùa hè ở thì tuyệt, chắc chắn là mát lắm. Nhưng nhiệt độ cơ thể chàng ta đã thấp thế kia rồi, còn ở trong này nữa thì… lẽ nào là muốn luyện công? Có điều trong sử sách từng nói, vị Ung Chính gia này rất tiết kiệm, quả đúng thật.

Lúc này chàng đang ngồi phía trước, chếch về bên trái nàng, quay lưng lại với nàng. Nhan Tử La nhìn khắp lượt đồ đạc được bày trong gian phòng rồi lại nhìn Dận Chân. Lưng chàng khá rộng, tạo cho người nhìn có cảm giác an toàn, tóc cũng rất đẹp, hình như chẳng có tóc sâu, tóc chẻ (nếu có, chẳng lẽ nàng nhìn được?), dáng người cũng đẹp, mặc y phục rất bắt mắt. Một người đàn ông như thế này cho dù không phải là con cháu Hoàng tộc thì vẫn có thể khuất phục được bất kỳ một người phụ nữ sắt đá nào. Có điều, có lẽ không bao gồm nàng trong đó. Mặc dù nàng không hiểu nhiều lắm về hậu cung của Ung Chính nhưng cũng biết, người được chàng sủng ái nhất là Niên quý phi. Có người thiếp nào họ Nhan hay không, nàng còn không dám chắc, nếu thật sự yêu chàng ta rồi, cả đời này liệu nàng có sống nổi không? Vì vậy, kiên quyết không được thích chàng, Nhan Tử La thầm hạ quyết tâm.

Thật chán quá, người này sao đọc sách mà không tìm một tư thế dễ chịu hơn nhỉ? Nàng thích nằm nghiêng trên ghế quý phi hoặc dựa vào nệm, vừa đọc vừa ăn hoa quả, nào giống như chàng, lưng ngồi thẳng tắp thế kia, trên bàn chỉ đặt một tách trà (Vẫn là trà nàng rót, lạnh ngắt. Thảm!). Nhan Tử La bĩu bĩu môi thông cảm, không biết rằng ánh mắt soi mói và những hành động của nàng đã bị Dận Chân liếc thấy qua khóe mắt.

Dận Chân day day huyệt thái dương, khẽ quay đầu, thấy Nhan Tử La đã ngủ mất. Hai cánh tay sải dài trên trà kỉ[1], đầu hơi hơi nghiêng, khóe miệng vẫn còn đọng nụ cười thỏa mãn, chắc là đang mơ thấy trả thù được chàng rồi? Khóe miệng Dận Chân bất giác nở nụ cười.

[1] Trà kỉ: Bàn trà

Chàng còn đang nghĩ thì một bóng người đỏ rực nhỏ xíu lao vào trong, miệng gọi bai bải: “Ngạch nương”, rồi chạy thẳng đến chỗ Nhan Tử La, “Ngạch nương, mau nhìn xem, Thập tam thúc bắt sóc cho con này!”.

Nhan Tử La mở bừng mắt ra, vẫn còn đang ngái ngủ nên trong trạng thái không hiểu gì, nàng lại ngủ rồi sao? Nghiêng đầu nhìn nụ cười khổ thấp thoáng trên mặt Dận Chân, trong nháy mắt nàng đã nghĩ ra, nhìn nhìn Dận Chân, rồi lại nhìn Khuynh Thành, "Mau bái kiến a ma con đi, đưa cho a ma xem con sóc".

Tiểu quỷ Khuynh Thành lại ôm con sóc nhỏ chạy tới chỗ Dận Chân, "A ma!", Dận Chân bế con đặt ngồi lên đầu gối, "Khuynh Thành thích nó à?".

"Vâng ạ, sau này con có bốn con chó và một con sóc đấy." Khuynh Thành lại ôm hôn con sóc nhỏ.

"Chơi cả buổi chiều rồi, Khuynh Thành đã đói chưa?" Dận Chân không quen giao tiếp với trẻ con, chỉ có thể nghĩ ra câu này mà thôi.

"Đói ạ." Sau đó Khuynh Thành quay sang nhìn Nhan Tử La, "Ngạch nương, con muốn ăn thịt nướng", đôi mắt to lại chớp chớp.

"Ồ, được rồi." Nhan Tử La đứng dậy một cách tự nhiên. Nha đầu thối này rất kén ăn, cơm mà không hợp khẩu vị thì không chịu ăn dù chỉ một miếng. Cũng may nó còn thích những món do Nhan Tử La làm.

"Ngạch nương, Thập tam thúc nói muốn ở lại đây ăn cơm đấy, vì vậy ngạch nương phải làm nhiều một chút", Khuynh Thành cười ngọt ngào, nói. Ha ha, ta sẽ dùng món thịt nướng của ngạch nương để khiến Thập tam thúc phải hứa bắt cho ta thêm ba con sóc nữa, thông minh quá.

"Ừm, được rồi", Nhan Tử La vừa nói vừa đi ra ngoài.

Vào bếp lấy ra món bắp cải cay tự muối và món rong biển được nàng cất khá kĩ, Nhan Tử La bắt đầu chiến đấu với đống nồi niêu xoong chảo, chưa

tới nửa canh giờ đã làm xong tất cả. Bốn món, một canh, nếu dưa muối cũng được gọi là một món.

Dận Tường đã ngồi đợi bên bàn ăn từ lâu, nhìn từng món từng món được bưng lên, miệng há hốc không khép lại được. Nhưng tại sao lại không có cơm nhỉ? Cái thứ màu sẫm sẫm kia là gì?

"Tứ tẩu, đây là cái gì?" Vẫn nên hỏi xem sao, không khéo lại mất mặt.

"Thập tam thúc, đây là Trân châu ngọa tử cấm, món canh này là Hồng hà mãn thiên, đĩa này là Nhân sinh bách vị, cuốn cả rau vào ăn sẽ ngon hơn. Còn món đậu phụ này là Băng thương hỏa diệm", Khuynh Thành chỉ từng món một giải thích, sau đó nhìn mẹ, "Ngạch nương, con không nhớ sai chứ?".

"Ừm." Nhan Tử La nở một nụ cười yếu ớt. Chẳng qua chỉ là mấy cái tên nàng nói bừa nói bậy, nha đầu này lại nhớ rõ đến thế.

Trong lúc ăn cơm, ngoài Khuynh Thành thỉnh thoảng đưa ra yêu cầu muốn mẹ gắp cho món nọ món kia, thì về cơ bản không có bất kỳ âm thanh nào khác. Lễ nghi này không được ổn cho lắm, đũa và thìa của Nhan Tử La chỉ dám gắp đậu phụ và múc canh chan. Cũng may, món cơm cuộn rong biển chia theo khẩu phần, nếu không tối nay nàng chỉ còn cách ăn thêm bánh ngọt.

Khó khăn lắm mới ăn xong bữa cơm nặng nề, Dận Tường lại chẳng vội đi, ngồi dựa vào ghế chầm chậm thưởng trà. Nhan Tử La dỗ Khuynh Thành nói đi làm nhà cho sóc, Mẫn Chỉ cũng cùng đi luôn.

"Hoàng a ma quả nhiên nói không sai, ở biệt viện này đúng thật là có bảo bối!" Dận Tường nhìn nhìn Tứ ca, rồi lại nói: "Mà những bảo bối này lại đều về tay Tứ ca cả".

Dận Chân không thèm để ý, "Còn chưa đi?".

"Tứ ca giục đệ về để làm gì?" Dận Tường cười gian xảo, "Đệ còn chưa ôn lại chuyện cũ với Tứ tẩu mà". Bạch La là Tứ tẩu của hắn, thật quá rung động mà, thậm chí hắn còn có thể tự do tới chơi, đám A ca kia trong lòng chắc phải giận điên lên mất.

"Nàng ấy không rảnh", Dận Chân vẫn lạnh lùng nói.

"Vậy thì đệ đợi tẩu ấy có thời gian, Tứ ca không phản đối chứ?" Dận Tường cười hi hi nói, "Thôi, đợi hôm nào mưa thuận gió hòa, đệ lại tới tìm Tứ tẩu để ôn chuyện cũ vậy".

Dận Chân tiễn hắn ra tới tận cửa, Dận Tường ngồi lên ngựa rồi nhìn Dận Chân nói: "Tứ ca mau quay vào đi, đêm xuân ngắn ngủi lắm!", sau đó thúc ngựa rời đi.

Dận Chân quay người đi vào. Đêm xuân ngắn ngủi? Nói chàng sao? Mấy hôm nay chàng đều ngủ một mình, làm gì có đêm xuân?

Do đã định ngày kết hôn, nên đến tháng Bảy Mẫn Chỉ phải hồi cung. Khuynh Thành cũng bị đưa về theo ý chỉ của Hoàng thượng. Tiểu nha đầu nghe nói là được vào Tử Cấm Thành gặp Hoàng gia gia, lập tức quên luôn ngạch nương, vui vẻ hào hứng đi theo người ta, chớp mắt đã đi năm sáu ngày rồi vẫn chưa thấy quay về. Trước kia khi có Khuynh Thành ở nhà thì thấy ồn ào, nhưng giờ nó đi rồi nàng lại càng thêm buồn chán, đến người để nói chuyện cũng không có. Chiêu Tài, Tiến Bảo, Cung Hỉ, Phát Tài nằm bên cạnh đang thè lưỡi ra thở, cũng phải, trời nóng như vậy đến tuyến mồ hôi cũng chẳng có, vẫn phải thải mồ hôi theo cách thủ công thế này.

“Lũ chó đáng thương, đưa bọn mày đi nghịch nước nhé!” Nhan Tử La nhảy xuống khỏi ghế, tháo xích cho Chiêu Tài, Tiến Bảo, dắt chúng ra ngoài. Cung Hỉ, Phát Tài liền tự động đi theo sau nàng.

Ra khỏi biệt viện, men theo con đường mòn trong rừng tới bờ sông, Chiêu Tài, Tiến Bảo hai con chó quê mùa bất giác hưng phấn, Nhan Tử La vừa nới lỏng dây thừng chúng liền lao ngay xuống nước. Cung Hỉ, Phát Tài thì phải nghe lệnh của nàng xong mới từ từ bước xuống, giống như quý tộc vậy. Nhan Tử La ngồi trên bờ nhìn.

Chiêu Tài, Tiến Bảo thỉnh thoảng lại chạy từ dưới nước lên nũng nịu với Nhan Tử La, khiến y phục nàng cũng ướt sũng một mảng. Thấy đám chó chơi đùa vui vẻ thoải mái lòng nàng cũng vui lây. Nhan Tử La nhìn xung quanh, không có ai. Giữa trưa thế này chắc không có ai đâu nhỉ? Dận Chân nghe nói mấy ngày nữa cũng không tới, chắc là rất bận, vì vậy… ha ha, nàng có thể lén xuống nước tắm cho mát! Nhan Tử La hào hứng đứng dậy, xắn ống quần và tay áo lên, cởi giày ra rồi từ từ xuống nước. Ha ha, cảm giác mát lạnh, không hổ là nước từ trên núi chảy xuống! Nhan Tử La nhìn xuống dòng sông trong vắt, tìm một nơi bằng phẳng đứng vững, múc nước tưới ngược lên cánh tay.

Chiêu Tài, Tiến Bảo thấy nàng xuống, cũng sung sướng lao tới, quấn lấy nàng nhảy nhót, khiến bọt nước bắn tung tóe thấm hết vào y phục của Nhan Tử La. Nhan Tử La cũng hắt nước về phía chúng, một người và hai con chó đều ướt sạch. Nhan Tử La đang chơi vui vẻ nên không biết mây đen từ từ lướt tới từ phía chân trời, cho đến khi những hạt mưa to như hạt đậu rơi xuống, Nhan Tử La mới ôm đầu chạy lên bờ. Ông Trời đáng ghét, tự nhiên lại mưa gì chứ? Nhan Tử La gọi Chiêu Tài, Tiến Bảo, Cung Hỉ, Phát Tài tới, một người và bốn chó cùng trú mưa dưới gốc cây.

Đợi một lúc lâu mà mưa vẫn chưa có dấu hiệu sẽ dừng, Nhan Tử La nhìn nhìn trời, lại tự nhìn mình, dù gì cũng ướt rồi, thà đội mưa chạy về,

hơn nữa, ngộ nhỡ có tia sét nào đó mắt nhắm mắt mở đánh trúng cái cây này, thì có phải nàng sẽ trở thành món thịt nướng không. Thế là tay nàng dắt hai con chó, phía sau hai con chó nữa cũng chạy theo, cứ thế chạy thẳng về nhà.

Nhìn chiếc xe ngựa lao vụt qua bọn họ, Nhan Tử La thầm ngưỡng mộ, có tiền đúng là vẫn tốt hơn. Nhưng tại sao chiếc xe ngựa đó lại dừng lại? Lẽ nào muốn cướp của? Trái tim Nhan Tử La bắt đầu lo lắng, đây là nơi ngoại thành hẻo lánh, trời lại mưa to thế này, đúng là thời cơ tốt để cướp bóc. Đặc biệt là nhìn bóng dáng to lớn của người vừa nhảy từ trên xe ngựa xuống, Nhan Tử La đứng lại, nếu chạy quay lại liệu có cơ hội để thoát thân không? Cung Hỉ, Phát Tài đứng chắn trước mặt nàng, nhìn người đó nhe nanh múa vuốt, phát ra những tiếng gầm gừ nhỏ. Nhan Tử La hơi thấy yên tâm, nếu kẻ đó không biết võ công, Cung Hỉ, Phát Tài chắc có thể đối phó được nhỉ?

Ba Lỗ nhìn nhìn người phụ nữ và bốn con chó trước mặt, rồi lại nhìn nhìn cái xe ngựa. Tứ gia nói đây là Nhan chủ nhân, nhưng trời mưa thế này Nhan chủ nhân không ở nhà mà dắt chó ra ngoài để làm gì? Cũng có thể là chủ nhân hắn nhìn nhầm người.

“Này, ngươi đừng có lại đây, chó của ta lợi hại lắm đấy”, Nhan Tử La nói như hết hơi.

“Người là Nhan chủ nhân?” Ba Lỗ hỏi.

“Ngươi biết ta? Ha ha, ngại quá, ta cứ tưởng muốn cướp của.” Nhan Tử La lau nước mưa trên mặt. Miệng Ba Lỗ khẽ giật giật, cuối cùng cũng không nói gì. Cướp? Nhìn hắn giống thổ phỉ lắm sao? Nhan chủ nhân cũng thật là biết sỉ nhục người khác.

“Nếu ngươi đã biết ta, thì có thể cho ta ngồi nhờ xe không?”, Nhan Tử La thận trọng hỏi. Vừa rồi nói thẳng quá, nếu người ta từ chối cũng chẳng

trách được.

“Chủ nhân, mời lên xe.” Ba Lỗ giơ ô về phía nàng.

“Cảm ơn!” Nhan Tử La tự mình cầm lấy ô, trên người hắn còn có áo mưa nên không sợ. Đi đến cạnh xe, nàng xem xét độ cao rồi lại nhìn nhìn Ba Lỗ. Cái này được tạo ra là để làm khó nàng sao? Ba Lỗ đi đến cạnh xe khom người quay lưng về phía nàng, “Chủ nhân, mời!”.

Nhan Tử La đã từng thấy cảnh này, nhưng nàng không có thói quen ngược đãi người khác, do đó nàng cười cười, đưa cái ô cho Ba Lỗ, “Ngươi cầm giúp ta”. Ba Lỗ tuân lệnh cầm lấy ô, mắt đăm đăm nhìn Nhan Tử La đi vòng sang phía bên kia, hai tay nắm chặt rồi từ từ trèo lên, sau đó vừa vén rèm vừa nói: “Cảm ơn ngươi! Nhưng có lẽ sẽ làm bẩn xe của ngươi đấy, có điều ta sẽ rửa sạch cho…”, sau đó thì giọng nghẹn cứng lại. Haizz, thà gặp cướp còn hơn, người đàn ông ngồi trong xe giơ tay lên, Nhan Tử La chưa phản ứng lại kịp, thì một cái khăn đã úp lên mặt nàng.

“Lau đi, thành ra bộ dạng gì không biết! Ba Lỗ, đi!” Dận Chân nói xong thì nhìn chằm chằm Nhan Tử La. Người phụ nữ này dắt chó đi dạo vào lúc trời mưa như vậy? Thật là…

Nhan Tử La đứng ở cửa xe, vội vàng lau mặt, sau đó nói: “Tứ gia cát tường!”, rồi không dám nói thêm gì nữa. Nàng hối hận rồi, giờ nàng lại rất muốn được chạy quay lại cùng lũ chó.

“Hắt xì!” Nhan Tử La không khách sáo hắt hơi một cái rõ to. Nàng vội vàng liếc mắt quan sát sắc mặt Dận Chân, cũng may, không giận. Lần này phải chú ý, nhưng càng muốn chú ý thì lại càng hắt xì không ngớt, lúc này mũi đã đỏ ửng cả lên.

“Xin lỗi”, Nhan Tử La khụt khịt nói. Có lẽ cũng không đến mức bị cảm, nhưng ai ngờ nhiệt độ trong xe lại thấp như vậy.

Dận Chân nhìn nàng một cái, không nói gì. Sau khi Nha Tử La cầu khẩn mười lần, xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại ở cổng biệt viện. Bách Hợp, Ám Hương, Sơ Ảnh đang cầm ô đứng đợi ở cổng, thấy xe ngựa dừng lại bất giác có linh cảm đó là xe ngựa của Tứ gia. Nếu người hỏi đến Nhan chủ nhân, họ phải trả lời thế nào đây?

Đang nghĩ thì lại thấy Nhan Tử La vén rèm thò đầu ra, lúc này bọn Bách Hợp mới thầm thở phào nhẹ nhõm, vội vàng cầm ô đi tới, “Chủ nhân”.

Sớm đã có kẻ hầu đi đến cúi xuống làm bậc thang cho nàng. Nhan Tử La chau chau mày, đành trèo sang bên kia, nhẹ nhàng nhảy xuống đất. Bách Hợp vội vàng đi vòng qua con ngựa cầm ô che cho nàng. Nhan Tử La đứng bên cạnh con ngựa nhìn người đàn ông kia giẫm lên lưng Ba Lỗ bước xuống xe.

“Còn đứng đấy làm gì, truyền thái y.” Giọng Dận Chân lạnh tới mức khiến nước mưa muốn hóa đá hết. Mặt nàng ta đỏ rực lên thế kia có lẽ sốt rồi. Một kẻ hầu nhanh chân chạy đi.

Chàng không vui? Không vui thì đến đây làm gì? Hứng thú với việc giày vò nàng thế sao? Người bị dính mưa là nàng, nàng còn chẳng buồn nói, xem ra quả nhiên chàng chính là người đứng đầu xã hội Phong kiến hủ bại, cao ngạo vô cùng!

“Đau đầu, người nóng, hỏng rồi, có lẽ bị cảm rồi, Bách Hợp chắc chắn sẽ lại ép mình uống thuốc. Không, phải cố gắng, cố gắng…”, Nhan Tử La thầm nói với mình, “Nhưng chân lại mềm nhũn thế này, nghỉ một lúc, nghỉ một lúc sẽ khỏe thôi!”

Chương 42: Trên không nghiêm, dưới tất loạn

"Nàng ấy thế nào?", Dận Chân hỏi thái y đang run lẩy bẩy.

"Bẩm Tứ gia, Chủ nhân chỉ là dính mưa, nên bị lạnh. Thường thì sẽ không sao, nhưng cơ thể chủ nhân vốn đã yếu ớt, vì vậy…"

"Thế nào?" Dận Chân sốt ruột hỏi.

"Vì vậy có lẽ hơi nghiêm trọng một chút, nhưng xin Tứ gia yên tâm. Chủ nhân chỉ cần nghỉ ngơi điều chỉnh tâm lý theo đơn thuốc của hạ thần thì tự khắc sẽ khỏi." Thái y cuối cùng cũng nói xong.

"Không khỏe, ta sẽ hỏi tội ngươi." Dận Chân đứng dậy đi vào phòng trong. Cơ thể suy yếu? Suy yếu còn chạy tới chạy lui?

"Đừng, đừng chém… đầu, đừng quay về… Dận Chân… Đồ khốn! Mẹ ơi… Khát quá…", Nhan Tử La nhắm mắt lẩm bẩm. Bách Hợp bưng nước tới, dùng thìa bón cho nàng. Nhan Tử La lật người, tiếp tục hôn mê.

Dận Chân? Đồ khốn? Hai cái từ này có thể gắn với nhau sao? Dận Chân ngồi trên ghế cạnh giường suy nghĩ, hừ hừ, bình thường thì vờ cúi mày cụp mắt ngoan ngoãn, đến thở cũng không dám thở mạnh, nhân cơ hội bị bệnh lại dám mắng chàng là đồ khốn. Chàng hình như còn chưa làm gì nàng ta mà? Lẽ nào vì hận chàng mấy năm nay lạnh nhạt? Phụ nữ đều nhỏ nhen như vậy cả.

“Chủ nhân của các ngươi tỉnh lại thì tới báo cho ta”, Dận Chân đứng dậy nói khẽ.

“Vâng, chúng nô tỳ đã biết rõ rồi ạ”, Bách Hợp, Ám Hương cùng đứng dậy nhún nhún người đáp.

Tới tận sáng hôm sau, Nhan Tử La mới đỡ sốt, nàng chống tay ngồi dậy rồi ra sức đấm đấm vào đầu mình. Hình như não sắp biến thành tương rồi, hễ cử động là lạ thấy lắc qua lắc lại.

“Chủ nhân, ngươi tỉnh dậy rồi, người mà còn không tỉnh là thái y sẽ mất mạng đó.” Bách Hợp bưng khay vào, Nhan Tử La nhìn nhìn cái khay đó, nói: “Lại là thuốc à?”.

“Chủ nhân, đây là cháo trắng, Quan thái y nói mấy ngày này người nên ăn một chút cháo trắng thì tốt hơn.” Bách Hợp đặt khay xuống “Chủ nhân, người thấy thế nào rồi?”.

“Có thể thế nào? Ngươi đã bị voi xéo bao giờ chưa? Cảm giác như thế đấy”, Nhan Tử La nói như người hết hơi, “Đỡ ta xuống giường rửa mặt, nóng quá”.

“Chủ nhân, để nô tỳ bưng nước lại cho người? Người cứ nằm xuống đừng cử động.” Bách Hợp vội ấn nàng xuống.

“Chẳng qua chỉ bị sốt thôi mà, làm gì phải sợ như thế, trước kia khi ta bệnh đều tự mình đến bác sĩ khám.” Nhan Tử La vịn vào tay Bách Hợp, xỏ dép, loạng choạng bước tới chỗ chậu rửa. Tay vừa chạm vào nước liền vội vàng rụt lại, mặc dù đã bớt sốt, nhưng cơ thể đang nóng thế này mà chạm vào nước vẫn có cảm giác đau. Lại thử thử rồi mới yên tâm thò tay xuống, vục một ít nước hất lên mặt, Nhan Tử La thở dài nói: “Dễ chịu quá, đỡ ta ngồi xuống”.

Ngồi vững rồi, Nhan Tử La cảm thấy các tế bào trong cơ thể mình đang run rẩy, đưa tay lên đỡ trán, xong mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

“Chủ nhân, người dùng một ít cháo nhé? Ăn cháo rồi mới uống thuốc được.” Bách Hợp bưng cháo lại, Nhan Tử La miễn cưỡng ăn mấy miếng rồi đặt xuống, “Không ăn nữa”.

“Ăn thêm chút nữa.” Một giọng nói vang lên.

“Không ăn, đừng ép ta.” Nhan Tử La nhắm mắt dựa người vào ghế, “Thuốc đâu?”.

“Ăn thêm chút cháo nữa mới có thể uống thuốc.” Giọng nói đó vẫn cố chấp.

“Không ăn, Bách Hợp, ngươi…” Mở bừng mắt ra nhìn rõ người rồi, không biết Nhan Tử La lấy đâu ra sức lực liền đứng bật dậy, “Tứ gia cát tường!”, rồi lại loạng choạng đứng không vững. Nhan Tử La ngồi xuống nhìn bát cháo, bĩu bĩu môi, ngoan ngoãn cầm lên ăn từng miếng từng miếng một, bộ dạng chẳng khác gì đang ăn thạch tín. Khó khăn lắm mới ăn hết bát cháo, Bách Hợp thu dọn bát đĩa. Ám Hương mang thuốc vào, trên khay còn có một đĩa mứt.

“Chủ nhân, có thể uống thuốc rồi.” Ám Hương đặt khay xuống, cầm thìa lảo đảo thuốc, múc một thìa, cho lên miệng thổi thổi, sau đó bón cho nàng. Nhan Tử La ngửa người về phía sau né, tiện thể lén liếc mắt nhìn Dận Chân một cái, mặt đang tối lại rồi.

“Đưa cho ta, ta tự uống.” Nhan Tử La đón lấy bát thuốc, liền một hơi, uống hết ngon lành như uống nước, mấy năm trước thường xuyên dùng thuốc nóng đã giúp nàng rèn luyện quen rồi.

“Nước.” Nhan Tử La đón lấy cốc nước Ám Hương dâng tới, lại một hơi uống cạn, “Hết rồi chứ? Sao thuốc lại đắng hơn ngày trước nhỉ? Cho nhiều Hoàng Liên gấp đôi à”.

“Chủ nhân, đây là thuốc do Quan thái y bốc, không phải Vương thái y trước kia”, Ám Hương đáp, “Chủ nhân, nô tỳ đỡ người đi nằm một lát nhé?”.

“Được”, Nhan Tử La vui vẻ đáp. Nằm thì tốt, nằm có thể vờ ngủ không cần phải nhìn Dận Chân nữa, ánh mắt như quan tâm của chàng khiến nàng căng thẳng.

Ám Hương đỡ nàng nằm xuống, đắp chăn cho nàng, Nhan Tử La chẳng buồn nghĩ ngợi hất ra, “Đã nóng lắm rồi, muốn nướng ta à”. Lật người quay mặt vào phía trong vờ mơ màng ngủ.

“Các ngươi ra ngoài đi!” Dận Chân lạnh lùng nói. Bọn Bách Hợp vội vàng lui ra. Dận Chân ngồi ở đó không làm gì mà cũng không nói gì.

“Khoai lang nướng… Kẹo bống… Humburger… Coca…”, Nhan Tử La lại bắt đầu nói mê. Dận Chân chăm chú lắng nghe, cũng may lần này không nghe thấy nàng mắng chàng là đồ khốn hay từ gì tương tự.

Buổi trưa Dận Chân đi dùng cơm, Nhan Tử La lại bị gọi dậy ăm cơm uống thuốc, đến buổi chiều thì bắt đầu nôn ọe, tiêu chảy. Dận Chân vội lệnh cho người đi truyền Quan thái y, sắc mặt đó suýt nữa đã dọa cho Quan thái y sợ chết khiếp. Ông ta lại kê đơn thuốc mới, giày vò nàng tới tận nửa đêm mới xong.

Vì hôm sau phải lên triều, thấy nàng đã ngủ, Dận Chân mới quay về chợp mắt một canh giờ, trời chưa sáng đã dậy, qua chỗ nàng dặn dò một hồi

rồi mới đi.

“Xem ra những ngày tươi sáng của chủ nhân chúng ta đến rồi”, Ám Hương nói nhỏ.

“Đúng thế, chủ nhân chúng ta cũng khổ bao nhiêu năm nay rồi”, Bách Hợp đáp khẽ. Sắc mặt Nhan Tử La dần dần bình thường trở lại, thò tay ra sờ sờ trán, hình như không còn nóng nữa.

Buổi trưa, Dận Chân đưa Khuynh Thành về theo. Tiểu nha đầu ở trong cung nghe nói ngạch nương ốm, khóc lóc đòi về nhà, không đợi thêm một giây một phút nào cả. Suốt dọc đường con bé khóc mãi không thôi, vừa bế xuống xe, đã chạy thẳng đến Thu Dật trai, lao vào lòng Nhan Tử La mà khóc. Nhan Tử La đang ngủ bị những âm thanh ồn ào đánh thức, khóc không được cười chẳng xong, nhìn nhìn con gái yêu, “Bảo bối, nước mũi dính hết vào mặt mẹ rồi”.

“Ngạch nương, người đừng chết!”, tiểu nha đầu ôm cổ Nhan Tử La nói.

“Con còn không ngồi dậy, là mẹ sẽ chết ngạt đấy”, Nhan Tử La yếu ớt nói. Muốn thể hiện sự thân mật cũng không cần dùng cách này, cổ của nàng, sắp không thở được nữa… Cũng may, có người tốt bụng đã kéo tiểu hung thủ ra. Tiểu hung thủ đó lật người lao vào lòng cha nó, nước mắt nước mũi tèm lem nói: “A ma, ngạch nương sẽ không chết phải không?”.

“Ừ, ngạch nương sẽ không có chuyện gì đâu.” Giọng Dận Chân hiếm khi dịu dàng đến thế.

“Sao con lại quay về, ngạch nương có bị bệnh gì nghiêm trọng đâu, nhỡ lây sang cho con thì làm thế nào?”, Nhan Tử La thì thào nói. Cha nó cũng thật là, chẳng có chút kiến thức thông thường về y học nào cả.

“Ngạch nương, đừng trách a ma, là con lén nghe trộm thấy a ma và Hoàng gia gia nói chuyện”, Khuynh Thành quệt nước mắt đáp.

“Bảo bối của mẹ thật hiếu thuận quá, nhưng, Bảo bối ngoan nghe lời mẹ, sang phòng khác chơi nhé. Ngạch nương không thể lây bệnh cho con được, con biết không hả?”, Nhan Tử La đau đầu nói.

“Không, Bảo bối muốn nhìn thấy ngạch nương, như thế ngạch nương sẽ không chết.” Khuynh Thành lại chạy tới cạnh giường.

“Đúng là nha đầu hư hỏng, nói câu nào là nhắc tới chết câu đó, không chết cũng bị con rủa cho chết thôi.” Nhan Tử La thò tay ra vò vò đầu Khuynh Thành, “Ở lại đây thì phải ngoan ngoãn đấy, mẹ muốn ngủ một lát”.

“Vâng”, nha đầu Khuynh Thành ngoan ngoãn gật đầu, quả nhiên ngồi im trên giường trông ngạch nương.

Bị hành hạ mất mấy ngày, uống không biết bao nhiêu thuốc, cuối cùng Nhan Tử La mới thấy có chút tinh khí, tự mình soi gương, đúng là… gầy rộc cả đi!

Đức phi sai người mang đồ bổ dưỡng tới, Mẫn Chỉ sai người mang những thứ tươi ngon theo mùa tới, nhưng đáng tiếc là bọn Bách Hợp không cho nàng ăn nhiều. Chỉ có mấy thứ đồ bổ của Đức phi ban là phải ăn hết bữa này tới bữa khác, ăn tới mức Nhan Tử La muốn ói. Nhân lúc người khác để ý liền đổ đám đồ bổ đó xuống gốc hoa, vì vậy mà hai luống hoa chỗ hành lang nở rất tươi tốt.

Mẫn Chỉ nhân lúc rảnh rỗi cũng đến thăm một lần, nói ngày kết hôn được định vào đầu tháng Chín rồi. Nhan Tử La nhìn bộ dạng ngượng ngùng

xấu hổ của cô thiếu nữ, không nhịn được lại trêu chọc một hồi, Mẫn Chỉ chỉ nói hối hận vì đã tới đây chuyến này.

“Hứ, nếu cô mà không đến đây hôm nay, tôi sẽ không chuẩn bị quà mừng cho cô nữa”, Nhan Tử La nói, khiến mặt Mẫn Chỉ đỏ hồng cả lên. Kết quả Nhan Tử La phải làm ngày làm đêm khâu một con búp bê bằng vải mặc lễ phục màu đỏ cao bằng nửa người thật. Khuynh Thành bèn đòi bằng được, Nhan Tử La không cho, hai mẹ con đuổi nhau vòng quanh nhà.

“Đừng có tranh cướp nữa, đây là để cho Mẫn cô cô, hôm khác mẹ sẽ làm cho con một con có được không?”, Nhan Tử La giơ cao con búp bê lên, nói.

“Tại sao lại cho Mẫn cô cô, Mẫn cô cô đã lớn thế rồi mà?” Khuynh Thành nhảy lên với.

“Bởi vì Mẫn cô cô sắp kết hôn rồi. Đây là quà mà ngạch nương tặng cho cô cô”, Nhan Tử La giải thích.

“Kết hôn? Kết hôn là gì ạ? Mẫn cô cô tại sao lại phải kết hôn?”, Khuynh Thành tò mò hỏi. Dận Chân đang bướng tới cổng nhà nghe thấy câu hỏi của Khuynh Thành, bất giác dừng bước.

“Kết hôn chính là sau này một người đàn ông và một người đàn bà sẽ sống cùng nhau. Mẫn cô cô tại sao lại phải kết hôn thì con hãy đi hỏi Hoàng gia gia ấy, ngạch nương cũng không biết”, Nhan Tử La nói.

“Ngạch nương, vậy bao giờ thì ngạch nương kết hôn ạ?”, Khuynh Thành tiếp tục hỏi, nó chưa thấy ngạch nương kết hôn mà. Dận Chân đứng ngoài cổng suýt nữa ngất xỉu, chàng còn chưa chết mà con gái chàng đã cổ vũ mẹ nó tái giá rồi sao?

“Ngạch nương đã kết hôn rồi”, Nhan Tử La cười tít mắt đáp. Trẻ con đúng là thú vị, chỉ thế thôi cũng thành một câu hỏi.

“Nhưng ngạch nương kết hôn với ai ạ? Tại sao Bảo bối chưa nhìn thấy?”, Khuynh Thành không biết câu hỏi của mình lại khiến cả người đứng trong và ngoài cổng đều muốn ngã bổ chửng.

“Đồ ngốc, đương nhiên là kết hôn với a ma con rồi. Còn vì sao con không nhìn thấy, thì là bởi vì a ma không cho con nhìn.” Nhan Tử La cười. Đương nhiên không nhìn thấy rồi, bởi vì khi ấy còn chưa có con mà. Người đứng ngoài cổng thở dài thườn thượt, nàng lại lừa trẻ con như thế ư? Xem ra vẫn nên đưa Bảo bối vào cung thỉnh Mẫu phi nuôi dạy.

“Tại sao a ma không cho con nhìn? A ma ghét con ạ?”, Khuynh Thành chu cái miệng nhỏ xinh lên hỏi bằng giọng không vui.

“Con hãy tự đi hỏi a ma con đi! Ngạch nương cũng không biết.” Nhan Tử La thành công trong việc đá quả bóng sang cho Dận Chân.

“Ngạch nương, vậy bao giờ thì Bảo bối kết hôn?” Câu hỏi này của Khuynh Thành khiến Nhan Tử La đang uống trà cũng phải phun cả ra ngoài.

“Con? Đợi khi nào con thích ai đó thì có thể kết hôn với chàng ta”. Nhan Tử La đáp.

“Con thích Hoàng gia gia, thích a ma, thích Ngũ thúc, Thất thúc, Bát thúc, Cửu thúc, Thập thúc, Thập tam thúc, Thập tam thúc, còn thích cả Sách Lăng thúc thúc nữa. Vậy con phải kết hôn với ai đây?”, con bé ngây thơ hỏi, thích bao nhiêu người như thế mà!

“Ha ha, ha ha, ha ha ha!” Nhan Tử La phá lên cười, nha đầu này muốn phạm tội loạn luân chắc? Tại sao lại cứ chọn họ hàng thân thích để ra tay? “Cái này con cũng phải đi hỏi a ma con mới biết.” Nhan Tử La quyết định lại đá bóng cho Dận Chân, dù sao sau này cũng là do chàng quyết định mà. Không biết người đang đứng ngoài cổng tức tới mức muốn xông vào bóp gãy cổ mình.

“Ồ, con có thể hỏi Hoàng gia gia không ạ?” Khuynh Thành hỏi tiếp, vì nó thích Hoàng gia gia nhất.

“Tùy con.” Chỉ cần đừng hỏi mẹ là được, Nhan Tử La thầm nghĩ.

Kết quả ngày hôm sau khi lên triều, Dận Chân đưa Khuynh Thành vào cung, quyết định không thể để một người mẹ đẻ như Nhan Tử La dạy dỗ con chàng.

Ăn tối xong, Nhan Tử La theo thông lệ ngồi cạnh còn Dận Chân đọc sách, và theo thông lệ nàng buồn ngủ tới mức cứ gà gật liên tục, khó khăn lắm mới đợi được tới khi Dận Chân hỏi: “Buồn ngủ rồi à?”.

Nhan Tử La thành thật gật đầu, điều này có nghĩa là nàng có thể về ngủ rồi.

“Buồn ngủ thì đi ngủ sớm đi!”, Dận Chân nhìn nàng nói.

“Vâng.” Nhan Tử La mơ mơ màng màng đứng dậy đi ra ngoài.

“Ta có bảo nàng về đâu?” Dận Chân hài lòng khi thấy bước chân và thân hình kia đột ngột khựng lại.

Đồ háo sắc, cuối cùng cũng lộ bộ mặt thật rồi? Nhan Tử La thầm nghĩ (Muốn ngủ cùng vợ của mình mà gọi là háo sắc sao? Nàng đúng là đồ ngốc). Nàng từ từ quay người lại, bàn tay dang túm chặt vạt áo bắt đầu căng thẳng.

"Đừng có suy nghĩ lung tung. Ta chỉ lo lắng cho sức khỏe của nàng, không muốn phí bạc chữa bệnh cho nàng nữa mà thôi." Dận Chân thích thú nhìn bàn tay Nhan Tử La, căng thẳng rồi? Thú vị, nhưng, tại sao nàng ta lại căng thẳng? Sợ hay là hưng phấn? Nhìn nhìn bộ dáng của Nhan Tử La, chàng không thể tự lừa dối bản thân mình: Đó là sự sợ hãi!

"Không sao, thiếp rất khỏe, sẽ không ốm nữa, vì vậy chạy đi chạy lại không hề gì cả…" Nhan Tử La vẫn còn muốn nói, nhưng thấy Dận Chân lại cúi đầu xuống đọc sách, biết là những lời vừa rồi chẳng khác nào mình nói mình nghe, chẳng có tác dụng gì cả. Thế là đành tuân mệnh quay lại.

Dận Chân gọi a hoàn vào dọn giường, hầu hai người rửa mặt xong mới đi. Nhan Tử La cảm thấy lòng bàn tay mình rịn mồ hôi, toàn thân cứng đờ, đứng bên cạnh bàn không biết nên làm thế nào?

"Nàng cứ ngủ trước đi, ta còn phải xem vài thứ nữa", Dận Chân nói. Nhan Tử La tạm thời thở phào nhẹ nhõm, từ từ lê bước về phía giường, nhìn lại nhìn, nên ngủ ở bên nào đây? Hình như nên nằm ngoài! Tháo giày xong, cũng chẳng cởi áo ngoài, Nhan Tử La nằm xuống giường, cảm thấy mình giống như một thi thể vậy, Nhan Tử La tự trào nghĩ. Thôi, cái gì đến rồi cũng sẽ đến, thà chết sớm đầu thai sớm còn hơn. Đợi chàng chán rồi, nàng có thể trở lại sống cuộc sống bình thường như trước kia của mình, cứ thế tự an ủi bản thân mà chìm vào giấc mơ từ lúc nào.

Khi Dận Chân xem xong sổ sách, đêm đã khuya lắm rồi, chàng bóp bóp vai, xuống đất đi về phía giường, nhất thời sững lại, tư thế ngủ của người phụ nữ này… thật không giống ai. Nàng nằm nghiêng người mặt quay vào

trong tường, ôm chăn, tay trái vẫn còn nắm chặt thành nắm đấm đặt trên gối. Dận Chân nhếch nhếch khóe miệng, cởi áo, rồi lại nhẹ nhàng tháo giày bước lên mép giường, nằm vào phía trong, cố gắng để không chạm vào Nhan Tử La.

Nghĩ thế nào lại cũng nghiêng người nằm quay mặt ra ngoài, như thế này có thể mặt đối mặt với Nhan Tử La, nhờ ánh đèn, Dận Chân có thể ngắm Nhan Tử La được kĩ hơn. Khuôn mặt nàng mặc dù nhỏ nhỏ nhưng lại rất tròn, lông mày lá liễu không dày quá, lúc này đang chau lại. Lông mi rất dài, miệng xinh xinh không to không nhỏ, lúc này đang mím chặt, có lẽ đang giận dỗi với ai đó trong mơ… "Đại háo sắc! Đồ dê xồm!" Thì ra là đang tức giận chàng, Dận Chân cười cười, ngủ rồi thì lời nào cũng dám nói, người phụ nữ này… Có điều, "dê xồm" là có ý gì?

Sáng sớm hôm sau, Nhan Tử La mở mắt, nhưng không nhìn thấy cửa sổ, quay quay đầu nhìn quanh một lượt, mới nhớ ra chuyện tối hôm qua.

"Chủ nhân, người dậy rồi ạ?" Khuôn mặt Bách Hợp đột nhiên hiện ra.

"Sao ngươi lại ở đây?" Nhan Tử La hỏi. Thấy ánh nhìn thản nhiên trong mắt Bách Hợp, mặt nàng đột nhiên ửng hồng. Vốn chẳng có chuyện gì cả, bị nha đầu đó nhìn như thế lại thành ra như có gì đấy.

"Là Tứ gia lệnh cho nô tỳ đến để hầu người, Tứ gia còn nói không được gọi người dậy, để người ngủ thêm một lát."

Bách Hợp trong lòng rất vui, mặt cũng tươi cười như đóa hoa mới nở.

"Đại gia nhà các ngươi đi rồi à?" Nhan Tử La vừa rửa mặt vừa hỏi.

"Vâng ạ! Nghe nói đã đi từ sáng sớm rồi." Bách Hợp đứng bên cạnh cầm khăn đợi.

“Cuối cùng cũng đi rồi”, Nhan Tử La khẽ lẩm bẩm một câu. Thu dọn xong, Nhan Tử La thoải mái đi ra ngoài, dặn dò Bách Hợp, “Gọi người vào đây thu dọn sạch sẽ. Chăn đệm cũng thay mới hết đi!”. Tốt nhất cứ thay đi là hơn, hắn ta có vẻ rất sạch sẽ, tới lúc đến lại gọi người đến thay thì mất mặt lắm, Nhan Tử La thầm nghĩ.

Phủ Tứ bối lặc.

“Tứ ca, có chuyện này không biết nên hỏi hay không.” Dận Tường vẻ mặt nghiêm túc.

“Hỏi đi!” Dận Chân chẳng buồn liếc hắn lấy một cái.

“Tứ ca, sáng sớm thế này huynh đã cười gì thế?” Khẩu khí của Dận Tường vẫn rất nghiêm túc.

“Không cười gì cả.” Dận Chân ngẩng đầu nhìn hắn một cái, trả lời cũng bằng không.

“Không cười gì cả? Đệ nghe Cảnh Thuận Nhi nói Tứ ca đang cho người thu dọn trong phủ? Là muốn để ai ở vậy?” Giọng Dận Tường cuối cùng cũng trở về trạng thái bình thường.

Dận Chân lạnh lùng nhìn hắn một cái, “Lão thập tam trở thành kẻ ngồi lê đôi mách từ bao giờ thế?”.

“Ai da, có phải người ngoài đâu, đệ cũng vì quan tâm Tứ ca mà!”

Dận Tường nhấp một ngụm trà, “Gần đây Lan Quế phường không bán bánh ngọt nữa, nghe nói Thập ca ngày nào cũng ngồi ở nhà oán trách Tứ ca

đấy".

"Những chuyện đệ nghe nói còn nhiều lắm." Dận Chân cười lạnh đáp. Đường đường là một A ca mà lại rảnh rỗi không có việc gì làm tới mức đi nghe hóng chuyện, ngồi lê đôi mách.

"Tứ ca hiểu lầm đệ rồi, đệ có nói Thập ca oán trách vì không được ăn bánh ngọt đâu!", Dận Tường chậm rãi nói. Ha ha, lo rồi chứ gì!

Dận Chân liền đưa mắt nhìn hắn như muốn nói: Không nói chính là muốn ăn đòn, Dận Tường mới thủng thẳng đáp, "Vốn là quận chúa Cao Ly nhắm vào Tứ ca huynh, nhưng mệnh huynh tốt, chỉ một câu nói của Tiểu cách cách "ghét ngươi", Hoàng a ma liền chỉ hôn Cao Ly quận chúa cho Thập ca. Nghe nói quận chúa Cao Ly này rất không vui, Thập ca thì không cần phải nói, có lẽ từ nay về sau phủ Thập ca sẽ có nhiều trò vui đây". Dận Tường dương dương tự đắc trước nỗi đau khổ của người khác.

"Vui mừng trong tai họa của người khác", Dận Chân buông một câu.

"Đương nhiên, quận chúa Cao Ly này được chỉ hôn cho ai cũng rất phiền phức, Hoàng a ma anh minh, chỉ chọn cho Thập ca, các thập tẩu của đệ chẳng người nào hiền lành cả, lần này quận chúa Cao Ly chết chắc rồi."

Bộ dạng hắn còn như sốt sắng muốn xem trò ngay.

"Đúng rồi, Tứ ca, hôm qua đệ vào cung, Hoàng a ma muốn đệ hỏi Tứ tẩu một chuyện." Dận Tường cố nén cười nhìn sắc mặt Dận Chân lập tức trở nên lo lắng. Gần đây nàng ta bị ốm nên rất ngoan ngoãn, không có khả năng gây chuyện, còn chọc tới cả Hoàng a ma sao?

"Chuyện gì?" Dận Chân cảm thấy đau đầu, xem ra sau đại hôn lễ của Mẫn Chỉ vẫn nên nhanh chóng đem Nhan Tử La nhốt lại trong phủ thì hơn,

thỉnh thoảng lại khiến Hoàng a ma có chuyện muốn hỏi, tim chàng thật sự chịu không nổi.

"Hoàng a ma bảo đệ hỏi, là ai cho phép Bảo bối hỏi về chuyện kết hôn" Dận Tường mặc dù không hiểu "ông già" tại sao lại hỏi như thế, nhưng cũng không hiểu nguyên nhân và hậu quả trước sau, thực sự ấm ức tới mức trong lòng rất khó chịu, "Hoàng a ma còn muốn nói Tứ ca đích thân bẩm báo".

Dận Chân chỉ cảm thấy mắt mình tối lại, Khuynh Thành cũng thật giống ngạch nương của nó, chuyện gì cũng dám hỏi, bảo chàng phải trả lời Hoàng a ma thế nào đây? Thật là… cáo bệnh cho xong!

"Tứ ca, huynh đừng lo lắng quá, đệ thấy tâm trạng Hoàng a ma rất tốt, hôm qua khi nói chuyện với đệ, còn vui vẻ lắm", Dận Tường nhìn bộ dạng chán nản của Tứ ca, lại bồi thêm một câu.

Vui? E là vui tới nghiến răng nghiến lợi ấy chứ, Dận Chân lòng thầm nghĩ, cũng may hôm qua không bị "ông già" túm được, nguy hiểm, quá nguy hiểm quá.

"Tứ ca, Hoàng a ma còn một câu nữa", Dận Tường thấy sắc mặt Tứ ca đã dịu xuống một chút lại nói tiếp.

"Nói một lần cho hết đi", Dận Chân rít qua kẽ răng.

"Hoàng a ma nói muốn nếm Nhân sinh bách vị", Dận Tường cười tít mắt, "Tứ ca, hôm nào đưa Tứ tẩu vào cung đừng quên thông báo cho đệ đấy", biết đâu lại được ăn ké một bữa.

"Nói sau", Dận Chân nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ. Sao gần đây chẳng có được ngày nào yên tĩnh thế này.

Chương 43: Mẹ chồng

Sau bữa trưa, Nhan Tử La cầm quyển sách nằm dựa vào ghế quý phi đọc, thì một cái bóng chắn mất ánh sáng. "Cung Hỉ, Phát Tài, tránh sang một bên". Không tránh? Muốn ăn đòn phải không? Khó khăn lắm mới rời mắt khỏi cuốn sách nhìn lên một chút, đang định trừng mắt lườm con chó hư, khi nhìn rõ người rồi, mặt nàng lập tức dài ra như mặt con chó săn, động tác nhanh nhẹn nhảy từ trên ghế xuống đứng nghiêm, khuỵu gối, hô khẩu hiệu: "Tứ gia cát tường!".

"Hừ!" Dận Chân đi lướt qua nàng vào trong phòng. Cung Hỉ, Phát Tài? So sánh một A ca như chàng với chó? Thật đúng là muốn người ta phát bệnh. Nếu còn có lần thứ hai, chàng sẽ giết hai con chó đó.

Nhan Tử La đi theo vào phòng, vị đại gia đó theo thói quen ngồi ngay vị trí đầu tiên, phòng nàng giống hệt như tính cách con người nàng, lộn xộn, trên chiếc ghế mà chàng ngồi đang đặt một chiếc gối tựa mềm mềm.

"Đứng ngẩn ra đó làm gì, trà", Dận Chân nhìn nàng nói không chút khách khí. Nhan Tử La lập tức nhanh nhẹn rót trà rồi đặt xuống. Giận rồi? Lần này chẳng liên quan gì tới nàng cả, nàng đã tự động cấm túc không ra ngoài mà còn bị người ta tới làm phiền. Lẽ nào là bị đám thê thiếp trong phủ xử lý? Rất có khả năng đó, dù sao cũng mấy ngày rồi không đến.

“Nhìn gì, trên mặt ta có hoa à?” Dận Chân nhấp một ngụm trà như muốn che giấu cảm xúc. Nàng ta nhìn qua nhìn lại khắp người mình rồi vẻ mặt lại thất vọng như thế là có ý gì?

“Xin lỗi”, Nhan Tử La nói theo phản xạ. Thầy nàng đã dặn rồi, nhìn chằm chằm người khác là hành vi thất lễ.

“Hừ!” Dận Chân lại phát ra một tiếng hừ. Nhan Tử La thầm thở dài, chàng cũng chẳng có chút sáng tạo nào cả, vốn nàng rất sợ rất sợ chàng, nhưng trải qua mấy ngày, nàng thấy chàng chỉ là thích làm bộ làm tịch bề ngoài, thích người khác nghĩ rằng mình rất thâm trầm. Thực ra chẳng có bao nhiêu nghiêm khắc, ít nhất là vẫn chưa động thủ đánh nàng. Có điều nói đi cũng phải nói lại, bị chàng trừng mắt nhìn hết cái này tới cái khác thế kia thì tự cho mình hai cái bạt tai còn dễ chịu hơn.

“Lại nghĩ gì rồi? Nhưng lời ta vừa nói, nàng có nghe thấy không?” Dận Chân nói xong, thấy mặt Nhan Tử La đầy vẻ nghi hoặc, thầm lắc đầu, nói tiếp: “Ngày mai theo ta vào cung gặp Hoàng a ma và Mẫu phi”.

“Có thể nói không không?”

Dận Chân lại ném tới ánh mắt lạnh như băng: Ta chỉ đến thông báo cho nàng một tiếng mà thôi.

Nhan Tử La lập tức trở nên ngơ ngác như con chó hoang không có nhà để về, “Tuân chỉ”.

Buổi tối, Nhan Tử La mất ngủ, Dận Chân đã ngủ rồi mà nàng vẫn còn đang nằm thẳng đơ. Làm thế nào đây? Mặc dù nàng rất muốn rất muốn mặt đối mặt với Khang Hy vĩ đại, cũng muốn nhìn bà mẹ chồng khuynh quốc khuynh thành của mình ở cự li gần. Nhưng, tại sao nàng lại cảm thấy chân

như bị ai rút mất gân, tim đập thình thịch nhỉ. Sờ sờ, trên trán còn có mồ hôi lạnh! Giờ đã thế này, ngày mai liệu có bị dọa cho tới mức bệnh tim bộc phát dẫn đến tử vong không?

Muốn lật người, lại sợ bất cẩn chạm vào đại gia đang nằm bên cạnh, Nhan Tử La đành mở trừng mắt nhìn lên nóc màn, hãy để đêm tối mãi mãi bao trùm! Như thế nàng mới không phải đi gặp Hoàng đế, nàng thầm cầu khấn dù biết là vô ích.

Sắp đến giờ Sửu, bên ngoài đã sáng đèn, một a hoàn đứng ngoài khẽ gọi: "Tứ gia, đến giờ dậy rồi ạ".

Nhan Tử La kéo chăn trùm lên mặt, xong rồi xong rồi, nàng sợ. Hôm qua nghĩ suốt một đêm, thời gian trước Khang Hy có gặp mặt nàng một lần, chắc cũng chẳng có ấn tượng gì tốt đẹp, hôm nay không khéo lại bày hồng môn yến[1]! Không biết cái đầu này của nàng ngày mai còn có thể nhìn thấy mặt trời nữa không.

[1] Hồng môn yến là một điển tích có nguồn gốc từ thời Chiến quốc, ám chỉ việc bày ra một bữa tiệc để mượn cớ hại người.

"Đến giờ dậy rồi!" Người nằm bên cạnh vừa nói vừa kéo chăn sang một bên. Nhan Tử La động tác nhanh nhẹn ngồi bật dậy, nhưng có lẽ là vì quá mạnh, lại thêm cả đêm không ngủ, thế là bất cẩn lăn xuống, mà còn rơi ngay xuống đất, không tránh khỏi màn xuýt xoa nhăn nhó. Từ phía sau vọng lại tiếng cười khẽ, chàng rất vui khi nhìn bộ dạng này của nàng, nhưng nàng lại không cho nhìn, Nhan Tử La lập tức đứng dậy như không có chuyện gì, cứ đứng bên cạnh giường đợi Dận Chân bước xuống. Đám a hoàn vào hầu rửa mặt, đánh răng, chải đầu, Nhan Tử La ngoan ngoãn đứng bên cạnh đợi Dận Chân mặc triều phục. Từ sau khi bị "ông già" ép phải ở lại đây một đêm, chàng liền lệnh cho người hầu lúc nào cũng phải đem theo triều phục, tránh phải khoác cả hai lớp áo lên triều.

“Người vẫn chưa tới?”, Dận Chân nhìn a hoàn hỏi.

“Bẩm Tứ gia, đến rồi ạ, đang đợi bên ngoài.” A hoàn lanh lợi đáp.

“Mang vào đây”, Dận Chân lại nhìn nhìn Nhan Tử La, “Thay y phục đi”.

“Vâng.” Sau đó nàng định quay về thay y phục thì nhìn thấy một a hoàn tay bê y phục vào, đầu tiên là hành lễ với Dận Chân, “Tứ gia, y phục đã mang tới rồi”.

Dận Chân chẳng buồn ngẩng đầu, “Thay cho Nhan chủ nhân”. A hoàn đó bê y phục tới. Nhan Tử La lập tức cướp lấy, nói: “Ta tự mặc được”, sau đó chạy ra ngoài thư phòng. Dận Chân chỉ biết lắc đầu, nàng vẫn cái tật ấy, đã chung giường chung gối rồi mà còn sợ phải thay đồ trước mặt chàng.

Lúc sắp ra khỏi cửa, Dận Chân cầm một chiếc áo choàng đích thân khoác cho Nhan Tử La rồi mới đi. Lên xe ngựa rồi, Nhan Tử La tự giác ngồi gần phía cửa, xém chút nữa là ngồi cùng ghế với phu xe luôn.

“Gió lạnh, vào đây.” Dận Chân đang dựa người vào thành xe nhắm mắt dưỡng thần. Nhan Tử La thận trọng dịch dịch vào trong một chút. Trời vẫn chưa sáng hẳn, trong xe lại tối đen như mực thế này, xe ngựa lắc trái nghiêng phải, đám trùng buồn ngủ lại được thế bò ra phát tác.

“Dậy đi, đến rồi.” Một giọng nói lành lạnh vang lên trên đầu nàng.

“Trời còn chưa sáng mà”, người đang ngủ ngon giấc làu bàu, chỉ có cái gối là hơi khó chịu, đổi cái khác mềm hơn là được… Oái, ai bẹo má nàng thế? Tức giận mở bừng mắt ra, Nhan Tử La nhìn thấy một khuôn mặt gần trong gang tấc, lập tức như chạm phải điện, liền nhích dịch ra. Danh tiếng của nàng thế là bị hủy hoại rồi, ngủ thế nào mà tự động bò tới cạnh người ta

chứ? Trong lòng người ta không chừng còn đang chế nhạo nàng cũng nên! Nhan Tử La vùi đầu vào lòng bàn tay, bực bội quá!

Dận Chân nhìn bộ dạng cổ dài ra như đà điểu của Nhan Tử La mà phải cười khẽ, chàng đã tốt bụng dịch qua cho nàng mượn bờ vai rồi, sao vẻ mặt lại bối rối ngượng ngùng thế kia?

"Ta đã sắp xếp cho người đưa nàng vào cung gặp Mẫu phi trước, xong buổi chầu sáng sẽ đưa nàng đi gặp Hoàng a ma", Dận Chân nói. Con đà điểu kia chỉ buồn buồn gật đầu.

Dận Chân xuống xe ngựa, thấy đà điểu vẫn không có động tĩnh gì, nói khẽ: "Nàng muốn bế nàng xuống?". Hay lắm, đà điểu lập tức lột xác thành thỏ, đứng dậy, thẳng người, nhảy phốc xuống.

"Buổi sáng đúng là hơi lạnh thật!", Nhan Tử La khẽ nói. Những người này cũng thật đáng thương, đang từ trong chăn ấm nệm êm phải bỏ ra để đi làm.

"Tứ tẩu!" Dận Tường nhìn thấy xe ngựa của họ liền phóng tới.

"Thập tam gia cát tường!", Nhan Tử La cúi người nói. Phải tập luyện trước, lúc này làm không tốt tí nữa phải thế nào đây? Trong cung ngoài thái giám và cung nữ ra người nào cũng cao hơn nàng, gặp một người bái một người, xem ra lưng cũng trụ không nổi rồi.

"Tứ tẩu không cần đa lễ, Dận Tường gánh không nổi đâu!" Không nhìn Tứ ca hắn đang nghiêm mặt nhìn sao? Nhan Tử La không tiếp lời, con người nàng ở dưới sân khấu làm gì cũng được, nhưng một khi đã lên diễn thì chân lại mềm nhũn, chẳng có cách nào, chưa từng gặp Vạn tuế gia mà.

Dận Chân đưa nàng tới Ngọ Môn, đã có một thị vệ đứng đợi sẵn ở đấy, thấy họ đi tới, vội vàng bước lên nghênh đón. "Tứ gia, người đến rồi. Nương nương lệnh cho nô tài đợi hầu ở đây, nương nương nói Tứ gia cứ yên tâm, thoái triều đến nhận người", Bình An nói.

"Làm phiền rồi", Dận Chân nói, sau đó quay sang bảo Nhan Tử La: "Đi gặp Mẫu phi trước đi!", rồi liền xoay người bỏ đi. Chàng đi được hai bước, đột nhiên quay lại nhìn, thấy Nhan Tử La cũng thỉnh thoảng quay đầu ngó mình, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác vui vui.

Thì ra đến đây rồi mới nhận ra, dù lạnh lùng cũng vẫn có thể trở thành người để dựa dẫm! Người thân mà! Nhan Tử La thấp thỏm không yên đi theo Bình An bước qua hết cái cửa này tới cái cửa khác tiến về phía hậu cung.

Đức phi còn chưa dậy, Bình An đưa Nhan Tử La đến một nơi ấm áp để nghỉ ngơi, nói là Đức phi cũng sắp dậy rồi, bảo nàng hãy kiên nhẫn đợi. Bình An đi khỏi, Nhan Tử La mới hơi yên tâm, hừ hừ, không kiên nhẫn lẽ nào nàng còn có thể xông vào lay cho Đức phi dậy? Nhưng, trong cung này thật là yên tĩnh, một nơi rộng lớn thế này đến cái kim rơi cũng nghe thấy tiếng động. Nghĩ mãi nghĩ mãi liền cảm thấy toàn thân mát hiu hiu.

Đang ngủ gật thì một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mắt khiến Nhan Tử La giật mình bừng tỉnh, người này ở đâu ra nhỉ? Đi cũng nhẹ nhàng không gây tiếng động, lẽ nào là ma?

"Nương nương dậy rồi, Nhan chủ nhân, mời đi theo nô tỳ", a hoàn đó đều đều nói. Nhan Tử La vội vàng đứng dậy cúi đầu theo sau.

Chương 44: Tin vui từ phòng hộ sinh

Nhan Tử La luôn cúi đầu, cho đến khi a hoàn dừng lại, nàng nhún nhún người, cố gắng nói dịu dàng hết mức: "Nương nương cát tường!".

"Đứng dậy đi! Ngồi xuống đây một lát, Vạn tuế gia vừa rồi cho người tới tuyên chỉ, thoái triều rồi muốn đến đây dùng bữa sáng." Giọng Đức phi có sự uy nghiêm bẩm sinh.

"Vâng", Nhan Tử La đáp ngắn gọn, nhất thời không biết nói gì.

"Trân Châu, Bảo bối đã dậy chưa?" Đức phi hỏi cung nữ đứng cạnh, sau đó nói với Nhan Tử La: "Hôm qua nghe nói ngươi sẽ vào cung, con bé vui tới mức nửa đêm mới chịu ngủ". Giọng nói có ý cười.

Đang nói chuyện, thì từ trong gian phòng phía Tây có một cái bóng màu hồng lao ra gọi: "Ngạch nương", xém chút nữa thì đẩy đổ cả cái ghế Nhan Tử La đang ngồi, sau đó nhanh nhẹn leo lên đùi Nhan Tử La, ôm lấy mặt nàng thơm trái thơm phải một hồi, "Ngạch nương, Bảo bối rất nhớ người! Ngạch nương, hôm nay người sẽ không đi phải không?". Vẫn thật là nhiệt tình, nhưng cũng phải biết phân biệt hoàn cảnh chứ. Nhan Tử La mặc dù muốn véo tai con bé ném nó ra ngoài cửa, nhưng nhìn thấy ánh mắt đầy thương yêu của Đức phi, nàng lại không có gan làm vậy. Hừ hừ, tiểu quỷ mà nàng sinh ra còn tôn quý hơn nàng.

"Ngạch nương đến rồi là không cần bà nữa hả?", Đức phi cười nói. Tiểu quỷ trèo xuống khỏi đầu gối Nhan Tử La, rồi lại trèo lên sập, "Bà vẫn thương Bảo bối nhất, Bảo bối cũng yêu bà nhất", không quên tặng thêm hai cái hôn.

“Tiểu nha đầu này mồm miệng dẻo quẹo”, Đức phi bẹo bẹo mũi tiểu quỷ nói. Nhan Tử La chỉ biết ngồi bên nhìn không dám xen lời vào.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên giọng truyền ma mị của thái giám “Hoàng thượng giá đáo!”. Đức phi vội đứng dậy, nắm tay Khuynh Thành, Nhan Tử La cũng cung kính đứng bên cạnh.

“Hoàng thượng cát tường!” Cung nữ, thái giám trong phòng đều quỳ xuống.

“Đứng dậy cả đi!” Khang Hy sải bước tới bên sập ngồi xuống, lúc đi ngang qua người Nhan Tử La thì hơi hơi nghiêng đầu, “Bảo bối Khuynh Thành, hôm nay sao lại ngoan ngoãn thế này!”.

“Bởi vì a ma và ngạch nương đều đến ạ!” Tiểu quỷ buông tay Đức phi ra, trèo lên lòng Hoàng gia gia. Nghênh ngang quá nhỉ, xem ra con bé sống ở đây rất tốt, Nhan Tử La khẽ nhếch nhếch khóe miệng.

“Dùng cơm, trẫm hơi đói rồi”, Khang Hy nói rồi xoa xoa đầu Khuynh Thành, “Bảo bối đói chưa?”.

“Đói, đói lắm ạ!” Khuynh Thành để mặc Hoàng đế gia gia bế nó tới bên bàn. Đám cung nữ bày các món điểm tâm tinh tế và màu sắc lên, Nhan Tử La nhìn mà dạ dày muốn biểu tình, đói, nàng cũng đói. Nhưng với thân phận của nàng liệu có phải đợi cả nhà họ ăn xong rồi mới được ăn? Nhan Tử La buồn bã nghĩ.

“Còn đứng ngẩn ra đó làm gì? Ngồi cả đi!”, Khang Hy ra lệnh. Nhan Tử La loạng choạng ngồi xuống, Dận Chân thuận thế ngồi ngay xuống bên cạnh. Nhan Tử La không dám ăn, chỉ gắp mấy món rau dưa gần mình nhất, vốn rất là đói, nhưng ăn với áp lực lớn thế này thì không thể nuốt được

cơm. Dận Chân không nói gì, ung dung húp cháo, Đức Phi thỉnh thoảng lại gắp thức ăn chăm sóc cho Khang Hy.

Lẳng lặng ăn xong bữa sáng, tim Nhan Tử La lại muốn nhảy vọt lên, tiếp theo sẽ là...

"Hoàng gia gia, con đi tìm Mẫn cô cô và Quân cô cô đây." Tiểu quỷ Khuynh Thành ăn no rồi chuẩn bị ra ngoài tìm cách tiêu hao năng lượng sấp sấp ngửa ngửa chạy ra khỏi cửa. Đức phi vội vàng lệnh cho vài tiểu thái giám theo sát phía sau.

"Nha đầu này và Quân Chỉ sắp thành một đám bạo chúa trong cung rồi", Khang Hy nhấp một ngụm trà nói.

"Nhi thần dạy dỗ không nghiêm." Dận Chân vội đứng dậy.

"Bạo chúa trong cung là cách mắng yêu của Hoàng thượng thôi mà?" Đức phi khẽ cười đỡ lời, "Có điều con bé cũng rất hoạt bát nghịch ngợm, ta thấy một ngày không gặp con bé thì như thiếu thứ gì đó vậy".

Xì, con nhóc ấy mà cũng có người vừa ý đến thế? Xem ra thế đạo đúng là ngược cả rồi. Nàng thích một bé gái nhỏ nhẹ dịu dàng, đáng tiếc lại sinh ra một con khỉ con.

"Ngạch nương của con bé cũng rất hoạt bát." Khang Hy nhìn Nhan Tử La, "Có điều, hôm nay lại rất yên tĩnh".

"Nô tỳ không dám!", Nhan Tử La lập tức đáp. Nói rằng hoạt bát? Thế này phải nói từ đâu đây? Khang Hy gia có phải là ý trong ý không vậy?

“Biết không dám là tốt!”, Khang Hy cười nói. Xem ra, lão Tứ dạy bảo cũng không tồi. “Các ngươi ngồi nói chuyện đi, trẫm còn phải gặp vài người”. Hoàng đế lại một lần nữa khi đi ngang qua Nhan Tử La, nói: “Bữa trưa nay trẫm muốn nếm thử Nhân sinh bách vị”.

“Nô tỳ tuân chỉ.” Nhan Tử La cúi người hành lễ. Xì, thì ra triệu nàng vào cung để làm đầu bếp, nói sớm có phải hay không, khiến nàng sợ tới mức mồ hôi đầm đìa.

“Được rồi được rồi, ngồi đi. Hoàng thượng nói ngươi hoạt bát, sao ngươi lại thêm vài phần cẩn trọng thế?” Đức phi nhìn Dận Chân, “Lão Tứ, có phải đã nói gì với thê tử rồi không?”.

Nói gì đã tốt, quan trọng là chẳng nói gì cả, khiến nàng căng thẳng từ hôm qua, Nhan Tử La ngầm lườm Dận Chân mấy lần.

“Không ạ, chỉ nói là phải vào cung gặp Mẫu phi”, Dận Chân nhìn nàng một cái rồi nói. Nàng ta run gì mà run? Thái độ thân thiện như thế của Hoàng a ma và Mẫu phi rất hiếm thấy, nàng ta không cảm thấy vinh hạnh mà còn ở đó run rẩy mãi làm gì?

“Lần đầu vào cung khó tránh, sau này năng ra vào vài lần sẽ quen thôi.” Đức phi thay đổi ấn tượng về người con dâu này, mặc dù không thật xinh đẹp, nhưng có vẻ rất hiểu biết, không giống Niên phúc tấn của lão Tứ, như hồ ly vậy. Vì thế mà bà còn cười với Nhan Tử La. Nhan Tử La đâu biết suy nghĩ trong đầu của lão thái thái này, bà vừa cười nàng liền thêm căng thẳng. Kì lạ, vị nương nương này sao không giáo huấn nàng, nàng đi lại gần gũi với My Liễm Diễm thế cơ mà?

“Hôm nay nô tỳ được gặp Hoàng thượng và nương nương đã là may mắn vạn phần, không dám cầu gì thêm”, Nhan Tử La đứng lên nói. Thân phận vợ bé nhỏ xíu như nàng chắc không có tư cách thường xuyên ra vào

cung chơi đâu nhỉ? Nếu không năm hết Tết đến, cảnh tượng hoành tráng rất giống với những kì nghỉ hoàng kim, đàn bà con nít trong Tử Cấm Thành này xếp hàng lại có khi xếp ra tận ngoài Ngọ Môn.

Đức phi chỉ cười không nói, Nhan Tử La cũng không dám tùy tiện nhìn ngó lung tung, đột nhiên nhớ ra, không phải bảo nàng vào cung làm đầu bếp sao? Làm mấy món đó cũng cần chuẩn bị một chút, vì vậy liền bẩm với Đức phi. Đức phi cho người đưa nàng đến căn bếp ở cung Vĩnh Hòa. Bếp tuy nhỏ nhưng rất đầy đủ, Nhan Tử La xắn tay áo lên bắt đầu chuẩn bị.

Đến trưa, Nhan Tử La hài lòng nhìn những món ăn do chính tay mình làm, thả tay áo xuống ngồi đợi Khang Hy lão gia kêu đói. Đợi cho tới tận khi nàng sắp ngủ đến nơi, Bình An mới vội vàng đi vào: "Mau, mau, truyền dùng bữa rồi". Đám cung nữ thuần thục bê từng món đúng trình tự ra ngoài. Nhan Tử La dụi dụi mắt, đi theo sau.

Vừa vào phòng, Khang Hy gia vẫn còn ngồi nhàn tản uống trà, thật là, vị hoàng thượng này đến đâu cũng uống trà, một ngày không biết đi vệ sinh bao nhiêu lần nhỉ?

"Đây là Nhân sinh bách vị?", Khang Hy nhìn rồi hỏi.

"Nô tỳ chỉ buột miệng đặt tên, không ngờ Khuynh Thành lại ghi nhớ", Nhan Tử La vội vàng đáp lời. Xin đừng nhầm tưởng nàng đặc biệt có học vấn, nàng định cả đời này giả ngốc cơ.

"Nghe nói còn cả cái gì mà Trần châu ngoại tử cẩm, Hồng hạ mãn thiên, Băng thượng hỏa diêm?" Khang Hy cười nhìn nàng.

"Cũng chỉ là buột miệng thôi ạ, thưa Hoàng thượng", Nhan Tử La cúi đầu đáp. Không phải đã làm cả rồi sao, cứ thế mà ăn là được, sao lại hỏi nhiều như vậy. Len lén liếc mắt nhìn Dận Chân, cốc trà còn đang đặt bên

miệng, có điều Nhan Tử La thấy khóe miệng chàng hơi cong lên thì phải. Chắc cười nàng nhàn rỗi không có việc gì làm nên đặt tên lung tung giờ bị báo ứng.

"Được rồi, ngồi cả đi. Nếm thử mấy món ăn mà lão Thập tam nhớ nhung suốt xem sao", Khang Hy động đũa. Nhan Tử La ngồi cạnh Dận Chân, ăn mà thật mệt mỏi, mãi mới ăn xong bữa. Nhan Tử La thầm cầu nguyện cho nhanh lên một chút, nàng thà phải đối mặt với Dận Chân, cũng không muốn buồn bực thế này. Hai vị lão đại ngồi trước mặt không nói gì, xung quanh đứng hầu ít nhất là mười hai nô tài, mặc dù đều cúi đầu đứng đó, nhưng cứ như những cái cột vậy, áp lực thật quá lớn.

"Ngươi", Khang Hy nhìn Nhan Tử La nói, đầu gối nàng giật nảy theo phản xạ, Nhan Tử La đứng bật dậy, "Có nô tỳ!".

"Để lão Tứ đưa ngươi đi thăm thú xung quanh, lần này không cần phải nói dối nữa. Ai hỏi thì nói là trắc phúc tấn của lão Tứ", Khang Hy hào sảng nói.

"Vâng, nô tỳ tuân chỉ." Nhan Tử La nghĩ nghĩ, nói vậy chắc không sai gì chứ.

"Còn không mau tạ ơn?", Dận Chân nhìn nàng giục. Thấy nàng ngơ ngác, Đức phi không nhịn được cười, "Xem ngươi kìa! Còn chưa hiểu ra phải không? Vạn tuế gia cho ngươi thân phận, sau này có thể thường xuyên ra vào cung thỉnh an rồi".

"Tạ ơn ân điển của Hoàng thượng", Nhan Tử La quỳ nói. Đây đúng là tin vui từ nhà hộ sinh – "Sinh[1] rồi"? Nàng cũng chẳng làm gì mà, lẽ nào vì món ăn do nàng nấu đặc biệt hợp khẩu vị của Khang Hy? Vậy ý của câu "thường xuyên tới thỉnh an" có phải là muốn nói nàng nên thường xuyên vào làm đầu bếp không? Lén nhìn Khang Hy, "ông già" này gian quá, tùy

tiện cho người ta một danh phận để biến nàng thành trâu thành ngựa một cách hợp pháp? Thật là... miệt thị!

[1] Từ "Sinh" trong "Sinh con" có cùng âm đọc với từ "Thăng" trong "Thăng chức". Bởi vậy khi đọc âm này lên, người ta có thể hiểu theo hai nghĩa.

"Được rồi, hai ngươi cũng đi đi, Hoàng thượng muốn nghỉ trưa", Đức phi nói, rồi ra lệnh cho cung nữ trải giường đệm.

Đi theo Dận Chân ra khỏi cung Vĩnh Hòa, Nhan Tử La thở dài thườn thượt, xem ra nàng sẽ phải thường xuyên đến đây, thời gian dài nhất định sẽ buồn chán sau đó sinh ra những bệnh lặt vặt, môi trường không hợp mà. Nhan Tử La không để ý phía trước có người đang từ từ thả bước, nàng cứ tự nhiên như thế đi lên trước cả Dận Chân.

Dận Chân cũng không gọi, cứ chầm chậm đi theo nàng rẽ năm bảy lối. Nhan Tử La đi theo con đường có bóng râm, lòng vẫn còn đang nghĩ: Giữa trưa trời nắng chang chang thế này bảo bọn họ ra ngoài đi dạo, ai có tâm trạng đó chứ? Xem xem, hoa bên đường cũng ngủ gật cả rồi, còn có gì đáng để coi đâu, bên cạnh còn có một người mặt lạnh, người nào có hứng đi dạo thì không phải thần tiên cũng là người chết. Nhưng, người đâu rồi? Phía trước sao không có? Lẽ nào nàng đi lạc? Nhan Tử La vội vàng đứng lại, quay đầu nhìn nhìn, Dận Chân đang hai tay chắp sau lưng nhàn tản bước. Nàng cúi đầu nghiêng người chạy về phía sau Dận Chân. Vị đại gia này không nổi giận? Mới mẻ đây.

"Hoàng a ma đích thân sắc phong ngôi vị trắc phúc tấn là chuyện xưa nay chưa từng có, nàng là người đầu tiên", giọng Dận Chân nghe vẫn rất đều đều.

"Ồ." Nhan Tử La cúi đầu, chuyện gì mà chẳng đến lúc phá lệ.

“Ồ? Chỉ một chữ ồ? Nàng không cảm thấy là nên vinh hạnh hay sao?”, Dận Chân hỏi.

“Vinh hạnh vô cùng.” Nhan Tử La nhạt nhẽo chẳng chút nhiệt tình.

“Nghe không giống”, Dận Chân đáp.

“Từ đáy lòng, cảm động vô cùng.” Đủ bủn rủn chưa.

“Tứ ca, trời nắng thế này huynh ở đây làm gì?” Dận Chân nhìn về phía phát ra giọng nói, có mấy người đang từ từ bước tới.

“Ái chà, đây chẳng phải là Tứ tẩu sao?” Nhan Tử La ngẩng đầu nhìn nhìn, là Dận Ngã.

Chương 45: Mười lăm tháng tám

“Thập gia quá lời rồi.” Nhan Tử La buồn bực vô cùng, giữa trưa ra ngoài đi dạo lại gặp phải người không nên gặp, là do Tử Cấm Thành này quá nhỏ hay do bọn họ có duyên phận với nhau? Nếu sớm biết thế này thì nàng đã đi dưới nắng cho rồi. Bóng râm đúng là dễ dụ quỷ, quả nhiên...

“Hừ, một nô tỳ nhỏ bé sao xứng xưng Tứ tẩu”, giọng Trung Quốc cứng nhắc bay vào tai Nhan Tử La. Oan gia ngõ hẹp, sao lại gặp cô quận chúa ngỗ nghịch này ở đây? Lại còn là một quận chúa ghi thù siêu cấp nữa. Có điều, giờ Nhan Tử La nàng không sợ nàng ta nữa, ngang hàng với nhau rồi, thậm chí nàng ta còn phải gọi nàng một tiếng “Tứ tẩu” cơ đấy. Suy nghĩ xong Nhan Tử La cười giả lả nói: “Thập trắc phúc tấn nói không sai, mọi

người chẳng qua đều là trắc phúc tấn mà thôi, làm sao lại bảo người khác phải gọi mình là tẩu tẩu.” Xem trí thông minh của nàng ta thế nào?

“Hừ, ngươi chẳng qua chỉ là một Cách cách, sao xứng đứng ngang hàng với ta”, Lý Chân Thục đắc ý nói.

“Ừm. Tứ gia, thần thiếp có một câu muốn hỏi?” Nhan Tử La vờ tỏ vẻ suy nghĩ. Dận Chân ngẩng đầu nhìn nàng, lại nghĩ ra trò gì nữa đây?

“Tứ gia, vừa rồi Hoàng thượng có phải đã nói là, nếu có người hỏi, thì nói thiếp là trắc phúc tấn của Tứ gia chàng không? Câu nói này của Hoàng thượng là có ý sắc phong thân phận cho thần thiếp?”, Nhan Tử La vờ dịu dàng hỏi.

Dận Chân trả lời với giọng bình thản: “Nàng tự đi hỏi Hoàng a ma xem”.

“Thiếp thấy chắc là có ý này, Đức phi nương nương vừa rồi chẳng phải đã bảo thiếp khấu tạ thánh ân sao? Ừm, chắc là đúng rồi.” Nhan Tử La cố ý lẩm bẩm như tự nói với chính mình.

“Hừ, cứ cho là được sắc phong thân phận thì sao, ta còn lâu mới gọi ngươi là Tứ tẩu”, Lý Chân Thục trừng mắt nói.

Nhan Tử La cười lắc lắc đầu, “Không gọi thì không gọi, ta chẳng quan tâm mấy câu chót lưỡi đầu môi ấy, trong lòng muội muội nhớ là được rồi”. Sau đó nhìn Dận Chân, chớp chớp mắt, ý là: Mau đi thôi. Dận Chân phối hợp rất ăn ý, đứng dậy, “Hoàng a ma bảo ta đưa nàng ấy đi dạo, các vị, cáo từ”. Thế là hình tượng của chàng lập tức tỏa ánh hào quang trong lòng Nhan Tử La, chỉ thiếu cái vòng phát sáng trên đầu thôi.

“Tứ ca, Tứ tẩu, nàng ấy không hiểu chuyện, xin hãy bao dung.” Giọng Dận Ngã đầy vẻ bất lực, vốn là phiền phức của Tứ ca giờ đã bị đá sang cho hắn, hắn còn đang ấm ức đây.

“Thiếp đâu có chỗ nào không hiểu chuyện? Cô ta sao xứng làm trắc phúc tấn”, Lý Chân Thục chu miệng đáp, bộ dáng như quyết không buông tha. Nhan Tử La thầm đồng cảm với Dận Ngã, nhưng nàng ta lại còn kéo Nhan Tử La nàng vào, rõ ràng là không thể nhẫn nhịn hơn được nữa, thế là nàng liền quay lại, đứng trước mặt Lý Chân Thục: “Muội muội, muội không biết trong triều Đại Thanh chúng ta, đàn ông nói đàn bà không được phép xen vào hay sao? Chất vấn chống lại chồng càng là tội không thể tha thứ. Đó là mắc vào tội ‘Hãn’[1] trong Thất xuất[2]”. Lý Chân Thục trợn tròn mắt định nói, nàng đã nói tiếp: “Ở Cao Ly các muội không có quy định này đúng không? Chẳng trách, triều Đại Thanh chúng ta là một nơi rất văn minh, rất nhiều những vương triều nhỏ không nghiêm túc thực hiện quy định này, ngày nào cũng có phụ nữ làm loạn. Nhưng hoàng tộc chúng ta là tấm gương sáng trong thiên hạ, nên mọi quy định đều phải được thực hiện nghiêm minh”. Tiểu nha đầu mới mấy tuổi chứ, định đấu võ mồm với nàng mà được à.

[1]Hãn là Hung hãn, Hung dữ.

[2] Thất xuất:Bảy cớ để bỏ vợ trong thời Phong kiến. Không con, dâm, không thờ cha mẹ chồng, lắm điều, trộm cắp, ghen tuông, bị bệnh khó chữa.

“Thập gia, người cũng đừng nói những lời như bao dung với không bao dung, sự khó xử của người....”, nàng cố ý dừng lại một lát, “mọi người đều biết. Có điều bỏ ra chút thời gian, thì cho dù muội ấy ngu ngốc tới cỡ nào, có không hiểu biết tới cỡ nào cũng sẽ học được thôi”. Nhan Tử La quay người nói với Dận Ngã, khẩu khí tỏ vẻ thông cảm hết sức, trong lòng lại dễ chịu hết sức, nói xong quay người bước theo Dận Chân.

“Nhanh mồm nhanh miệng”, Dận Chân nói. Chàng sớm đã biết nàng hàng ngày cúi mày cụp mắt là vờ vịt mà.

“Tứ gia quá khen, thiếp hổ thẹn không dám nhận.” Nhan Tử La đáp. Trước mặt chàng vẫn nên vờ ngốc thì tốt hơn.

Dận Chân không đôi co qua lại nữa, hai người cứ thế im lặng đi một vòng sau cung rồi lại quay về cung Vĩnh Hòa, Khang Hy đã vào thư phòng phía Nam, Khuynh Thành vẫn ngủ. Dận Chân đưa nàng đến cáo từ Đức phi rồi xuất cung.

Ba Lỗ đã chuẩn bị xe ngựa đợi sẵn, lúc này bên cạnh còn có một người nữa Nhan Tử La không quen. Dận Chân bảo nàng lên xe trước, người đó hình như nói mấy câu gì đó đại loại có từ “Bệnh rồi”. Sau đấy Dận Chân vén rèm nhưng không lên xe, chỉ nói với nàng, chàng có việc phải hồi phủ, bảo Ba Lỗ đưa nàng về biệt viện. Rồi lại dặn dò nàng không được ra ngoài gây họa. Nhan Tử La liên miệng vâng vâng dạ dạ, thật tốt quá, lại được giải phóng rồi.

Xe đi xa rồi, Dận Chân mới lên ngựa.

Kết quả, sau ngày từ biệt hôm ấy, Dận Chân phải đến một tháng không tới. Thời gian đầu Nhan Tử La còn có chút không quen với cuộc sống không có ai ngược đãi, nhưng rất nhanh nàng đã lại tự tìm được niềm vui cho mình. Nàng vào Tĩnh Tâm đường của Dận Chân đọc sách, đọc mệt rồi thì ra ngoài đi loanh quanh hoặc dắt chó đi dạo.

“Chủ nhân, sắp mười lăm tháng Tám rồi”, Bách Hợp cười ha ha nói,

“Ồ, thì sao? Mười lăm tháng Tám thì có gì đặc biệt, năm nay trăng tròn hơn mọi năm sao?” Nhan Tử La đưa con chó đang dắt cho Ám Hương, còn mình thì đi rửa mặt, thay y phục và ăn hoa quả.

“Chủ nhân, giờ ngươi đã là trắc phúc tấn, mười lăm tháng Tám có thể vào cung để thỉnh an.” Từ sau khi Bách Hợp biết nàng được “thăng chức” rõ ràng cô ta còn vui hơn nàng.

“Chẳng hứng thú!” Nhan Tử La cắn một miếng táo, nghĩ tới trải nghiệm trong lần vào cung tháng trước, nàng giờ chẳng còn mấy hứng thú với nơi đó nữa. “Ta bây giờ chỉ muốn yên tĩnh bình an sống qua ngày thôi.”

“Đúng rồi, bình rượu ngâm hai năm trước chắc có thể uống được rồi nhỉ? Rằm tháng Tám ngươi hãy đào lên cho ta.” Nhan Tử La đột nhiên nghĩ tới bình rượu mà mình nhất thời nổi hứng ngâm hai năm trước.

“Chủ nhân, người... người thật định ăn Tết một mình sao?” Bách Hợp không sao hiểu được, chủ nhân sao chẳng quan tâm tới chuyện tranh sủng gì cả. Lúc này Tiểu cách cách lại đang được Hoàng thượng sủng ái, còn không chịu nắm lấy cơ hội?

“Không, chẳng phải các ngươi cũng đều ở lại biệt viện ăn Tết sao? Đúng rồi, ngươi mau đi gọi Yến Tử tới đây cho ta.” Nhan Tử La đột nhiên nghĩ đến My Liễm Diễm, cô ta cũng một mình, nếu Dận Chân đã không cho nàng ra khỏi biệt viện, nàng bảo My Liễm Diễm đến biệt viện là được chứ gì?

Ngày mười lăm tháng Tám, Khang Hy di giá đến Viên Minh viên. Mặc dù khá gần, nhưng Nhan Tử La vẫn cáo bệnh không đến, nàng bảo Vân Yến đón My Liễm Diễm, hai người ngồi trong đình bên hồ bày hoa quả hạt dưa, bánh nướng Nhan Tử La tự làm cũng được bưng tới, còn cả chum rượu không biết có thể uống được hay không kia nữa. My Liễm Diễm cũng mang rượu đến để đề phòng ngộ nhỡ. Đám a hoàn không được theo tới, sợ uống rượu say rồi hai người bọn họ lại nói những lời không nên nói.

Tại Viên Minh viên.

“Lão Thập tứ, sao lại ngẩn người ra thế?” Dận Ngã dùng cánh tay huých Dận Trinh một cái, khiến cho Dận Tự phải chú ý, điềm đạm liếc về phía bọn họ, rồi ngay lập tức cầm rượu lên nhấp môi.

“Vô vị!” Dận Trinh ngửa cổ uống hết chén rượu, lại cầm thêm miếng bánh ngọt cho vào miệng, ngọt quá, ngấy chết đi được, không biết có nên đánh chết gã bán đường không đây? Hay tại vì bánh ngọt của Nhan Tử La làm ngon hơn, ngọt nhưng không ngấy?

“Lão Thập tứ, sao ta cứ có cảm giác bộ dạng của đệ như nuốt phải thuốc độc vậy?”, Dận Ngã băn khoăn hỏi.

“Cũng gần như thế.” Dận Trinh lại rót đầy chén rượu, hình như bị mắc ở cổ rồi, bánh trái kiểu chết tiệt gì không biết, lẽ nào là công cụ mưu sát? Kết quả uống rượu nhanh quá, Dận Trinh bắt đầu ho, mặt đỏ bừng như quan công, khiến “ông già” chú ý liếc về phía hắn nhìn với ánh mắt quan tâm: “Lão Thập tứ?”.

Dận Trinh đột nhiên bị điểm danh nhanh nhẹn đứng dậy, “Hoàng a ma! Nhi thần uống rượu nhanh quá!”.

“Từ từ thôi, tính cách hấp tấp vẫn không sửa được!” Khang Hy nói xong liền nhận những lời chúc mừng của các vị vương công đại thần.

“Vâng!” Dận Trinh ngồi phịch xuống ghế, ngẩng đầu nhìn trăng, thật vô vị quá, chán chường quá! Một đống người ngồi chen chúc cùng ngắm trăng thì có ý nghĩa gì chứ? Ngồi trong vườn nhà mình ngắm còn vui hơn, sao phải làm như đang sùng bái ánh trăng thế này?

Dận Tự, Dận Đường, Dận Ngã cùng đưa mắt nhìn nhau: Lão Thập tứ rất lạ!

Chờ mãi mới xong tiệc ngắm trăng, Khang Hy đại nhân cuối cùng cũng nhân từ hạ lệnh giải phóng tất cả mọi người, sau đó dẫn đầu một đám nương tử tiếp tục đi... ngắm trăng!

Nhìn vẻ mặt hào hứng của Dận Trinh, Dận Tự và Dận Đường, Dận Ngã lại quay sang nhìn nhau: Lão Thập tứ rất không bình thường. Dận Ngã đập mạnh vào vai Dận Trinh một cái: "Lão Thập tứ, đệ có hài lòng với trắc phúc tấn mới cưới không?". Lời vừa thốt ra, vẻ mặt anh tuấn của Dận Tự, Dận Đường lập tức trở nên ngượng ngùng: Lão Thập này, nói chuyện gì vậy chứ, ta không quen hắn, hắn không phải là đệ đệ của ta. Đến ngay cả vẻ mặt lão Thập tứ cũng như muốn nói: Huynh hết thuốc chữa rồi, đồ háo sắc!

"Vẻ mặt của mấy huynh như thế là sao? Có dám khẳng định trong lòng mấy huynh không có một chút nào suy nghĩ ấy không?", Dận Ngã bất mãn nói, "Không phải nghĩ đến đàn bà thì tại sao khi được giải phóng lại vui đến thế?".

Đừng có nghĩ ai cũng giống đệ, ba luồng ánh mắt cùng lao về phía Dận Ngã. Dận Ngã đang định nói gì đó, đột nhiên từ phía sau, một giọng nói vang lên: "Bát ca, Cửu ca, Thập ca, Thập tứ đệ". Một người trẻ tuổi mặc áo dài màu lam tay cầm quạt khẽ cười nói. Mấy người bọn họ vội vàng quay lại nhìn, thì ra là Tứ a ca Dận Chân, Ngũ a ca Dận Kỳ, Thập tam a ca Dận Tường. Bọn họ chào hỏi lẫn nhau, Dận Tường hỏi: "Các vị hồi phủ hay là ở lại trong vườn?".

"Đương nhiên là..." Lời của Dận Ngã còn chưa nói xong thì đã bị Dận Trinh đón lấy nói tiếp, "Tứ ca, biệt viện của huynh rất đặc biệt, vừa hay huynh đệ ta đã lâu không cùng nhau uống rượu, nhân hôm nay trăng đẹp, hay là mượn nhà vườn của Tứ ca uống một ly thoải mái, thế nào?".

Dận Tự, Dận Đường, Dận Ngã nhìn Dận Trinh: “Còn muốn uống? Tiểu tử này hôm nay điên rồi chắc?”.

Dận Chân nhìn nhìn lão Thập tứ, rồi lại nhìn nhìn các A ca khác, nói: “Nếu lão Thập tứ có nhã hứng ấy, thì mời các vị đệ đệ rời bước đến thăm biệt viện đó của ta. Có điều không chuẩn bị trước, nêu rượu e là không được ngon”.

“Đa tạ Tứ ca, vậy chúng đệ không khách khí nữa.” Dận Trinh lập tức đi trước dẫn đầu khiến các A ca còn lại quay sang nhìn nhau, lão Thập tứ đói đến thế sao? Sao vẻ mặt nhìn như sắp đi dự yến tiệc thế? Vậy là mỗi người đều mang trong lòng một tâm trạng khác nhau chầm chậm theo sau hắn.

Đến cửa, người hầu của từng phủ đã dắt ngựa đứng đợi sẵn, các vị A ca oai phong lẫm liệt lên ngựa đầy phong độ, cho ngựa phi về phía biệt viện của Tứ a ca Dận Chân.

Đi khoảng một khắc đồng hồ, các vị A ca dừng lại trước một tòa phủ đệ, lúc này cửa chính phủ đệ đang đóng chặt, người hầu của Dận Chân vội đi lên phía trước gọi, một lúc sau, bên trong vọng ra giọng nói dè dặt cẩn trọng: “Xin hỏi là vị nào thế?”.

“Các A ca đến, còn không mau mở cửa?”, gã người hầu hạ giọng.

“Vâng!” Giọng nói bên trong cửa bỗng trở nên căng thẳng, cửa lập tức được mở ra. Kẻ canh cổng cúi đầu bước ra ngoài, đến trước mặt các vị A ca hành lễ: “Các vị A ca cát tường!”.

Dận Trinh “ừm” một tiếng, đi thẳng vào trong. Các A ca khác cũng vội vàng theo sau. Đã lâu không gặp vị tứ tẩu này rồi, phải tranh thủ ăn nhiều một chút.

Trên đường, gặp không ít người, những khuôn mặt vốn đang tươi vui nhìn thấy họ bỗng sợ hãi như trông thấy ma quỷ, nhanh chóng đứng dậy thỉnh an, sau đó lo lắng nhìn theo bóng các chủ nhân.

"Xem ra, tết Trung thu này biệt viện của Tứ ca rất vui vẻ náo nhiệt!" Dận Trinh cười nói, "Không biết Tứ tẩu có hoan nghênh chúng ta đường đột tới làm phiền thế này không?".

"Đã làm phiền rồi, lão Thập tứ đệ còn nói những lời vô nghĩa đó làm gì", Dận Ngã đáp. Nhan Tử La cũng rất lợi hại, hôm đó sau khi nàng ta nói những lời ấy xong, Lý Chân Thục đúng là không dám đôi co với hắn nữa, khiến hắn không phải bận tâm nhiều.

Bọn họ gọi một kẻ hầu đến hỏi Nhan Tử La đang ở đâu, người đó nói nàng đang ở thủy đình. Cả đám người lại kéo nhau đi về phía thủy đình.

"Chỉ lợi cô thôi, hôm nay không tính tiền." Nhan Tử La lại uống thêm hớp nữa, xem ra sau này nàng lại có thêm một nghề nữa để kiếm tiền rồi.

"Haizz", My Liễm Diễm loạng choạng đứng dậy, ngẩng đầu nhìn trăng trên trời, "Mười lăm tháng Tám, mười lăm tháng Tám, nực cười, đoàn viên... lại đoàn viên với cô ở đây", sau đó lại uống cạn thêm ly nữa.

"Cô muốn đoàn viên với Bát gia phải không?" Nhan Tử La gối đầu lên một cánh tay, lắc lắc ly rượu, "My Liễm Diễm, bình thường cô rất dễ mà, sao với hắn ta lại cố chấp như vậy?". Nàng nghĩ một lát rồi hỏi tiếp: "Cô không phải đã yêu hắn rồi đấy chứ?".

"Thế thì sao? Tôi yêu chàng ấy, nhưng chàng ấy không yêu tôi. Ha ha ha ha, thì ra My Liễm Diễm tôi ở đây chẳng là cái thá gì cả." My Liễm

Diễm lại loạng choạng quay người rót rượu, nâng ly lên nói với Nhan Tử La: “Cạn ly!”. Nhan Tử La cũng cầm ly lên cụng một cái, “Cạn ly!”.

Chương 46: Nói năng lung tung

Bách Hợp lo tới muốn khóc, nhưng mấy vị A ca này lại không cho cô ta đi gọi chủ nhân, đành đứng đây nhìn thôi. Thật sự cô ta rất sợ, chủ nhân tự ý đón một cô gái khác vào nhà đã là không đúng rồi, huống hồ lại còn uống rượu say lướt khướt.

Các A ca mỗi người một tâm trạng khác nhau nhìn hai người đang ngồi ở thủy đình phía không xa kia, đó chính là hai người được Đại a ca xưng là “Song bích”, đáng tiếc một người đã là của lão Tứ, người kia trái tim lại thuộc về lão Bát, nhưng cô nàng My Liễm Diễm này cũng thật to gan, dám thừa nhận thích lão Bát ngang nhiên như vậy, dũng cảm tới mức đáng khen ngợi.

“Nhan Tử La, tôi yêu chàng ấy, nhưng chàng ấy không yêu tôi.” My Liễm Diễm cười khổ, “Tại sao? Cô nói xem tại sao chàng ấy lại không yêu tôi?”.

“Không yêu cô? Thế thì yêu người khác rồi!” Nhan Tử La uống một hớp rượu, “Nếu hắn ta đã yêu người khác, thì cô cũng đi yêu người khác đi! Từ bỏ đi, thật là, ha ha, không linh hoạt gì cả... A, cẩn thận đụng đầu vào cây!”.

“Tôi đã thử rồi.” My Liễm Diễm ngồi xuống cạnh Nhan Tử La, lắc lắc vai nàng khóc: “Không ích gì, không ích gì cô có biết không? Càng muốn

quên lại càng không quên được, làm thế nào bây giờ?", rồi dựa hẳn người vào vai Nhan Tử La.

"Con cá mất bao giờ cũng là con cá to, vẫn luôn thế mà! Ngay từ đầu cô đã không nên để mặc cho bản thân mình yêu hắn." Nàng thở dài, "Đó là độc dược, một khi đã uống, cũng có nghĩa là cô đang chờ đợi cái chết từ từ, đạo lý này mà cô cũng không hiểu sao? Có điều, có lẽ độc dược đó vẫn chưa vào tới lục phủ ngũ tạng của cô phải không? Ha ha, không đến nỗi chết ngay".

"Cô không trúng độc chắc? Chẳng phải lòng cô cũng đang lưu giữ một bóng hình?", My Liễm Diễm đột nhiên khẽ cười hỏi. Không biết rằng câu hỏi này của mình khiến trái tim người nào đó giật thót cả lên.

"Tôi?" Nhan Tử La tự chỉ vào mũi mình, "Hai chúng ta không ở cùng một độ cao, tưởng tôi cũng giống cô chắc, tôi không ngốc thế đâu. Tôi ấy à, không hứng thú với việc tự sát. Ha ha, nói cho cô biết, ngay từ đầu, vì không muốn gặp chàng, tôi đã tự mình nhảy xuống hồ, kết quả bị cảm sốt, uống thuốc nhiều ngang với uống nước lọc. Có điều, ha ha, được sống vài năm tiêu dao thì cái giá ấy cũng không quá đắt. Ha ha, cô nói xem tôi rất thông minh đúng không?".

"Thế bây giờ thì sao? Bây giờ chẳng phải chàng ta đối với cô rất tốt à?" My Liễm Diễm tiếp tục uống rượu.

"Rất tốt? Ha ha, đấy là vì thấy mới lạ. Đàn ông mà." Nhan Tử La cướp lấy ly rượu dốc vào miệng, "Đàn ông kẻ nào cũng thích sự mới mẻ, nhưng, con người ai chẳng thế. Có câu nói này cô đã nghe bao giờ chưa?". Nhan Tử La lại dốc rượu vào miệng. "Ha ha, nếu đàn ông mà đáng tin, thì lợn cũng có thể trèo cây. Đặc biệt những người đàn ông có quyền có tiền như họ lại là những người nguy hiểm nhất".

“Thuận Trị hoàng đế rất si tình, không chừng trong đám hậu nhân của ông ta lại có một người như thế thì sao?”, My Liễm Diễm cười nói. Nàng ta đã từng là một diễn viên trong đoàn làm phim, nên có biết một chút.

“Si tình? Đấy là vì Đổng Ngạc thị đã chết vào lúc nàng ta xinh đẹp nhất, nếu nàng ta không chết, ngày nào đó nàng ta sẽ già đi, sẽ xấu đi, tóc bạc da nhăn, đừng nói đàn ông, đến phụ nữ cũng chán chẳng buồn nhìn nàng ta đâu.” Nhan Tử La cốc cốc vào trán My Liễm Diễm, “Cô đấy, đừng để mấy thứ truyện cổ tích thần thoại lừa, tin vào miệng đàn ông thì thà tin rằng trên thế giới này có ma còn hơn. Đàn ông kẻ nào chẳng giống nhau, đứng núi này trông núi nọ, bác ái vô cùng”.

“Cũng không thể đánh đồng cá mè một lứa!” My Liễm Diễm suy nghĩ rồi nói, “Luôn có ngoại lệ”.

“Có thì có, nhưng cũng chẳng liên quan gì đến tôi và cô, đúng không? Có điều, cô vẫn còn may mắn hơn tôi, cô vẫn là con chim nhỏ được tự do bay lượn trên bầu trời”, Nhan Tử La lắc lắc đầu.

“Cô nhớ nhà không?”, Nhan Tử La hỏi. Nàng luôn mơ thấy bố mẹ, rất muốn khóc, thế là nàng liền chiều theo tâm trạng mình bất giác khóc lớn, “Tôi nhớ lắm, nhớ bố nhớ mẹ, giờ tôi rất muốn được mẹ véo tai mắng mỏ, nhưng tôi không quay về được nữa, không quay về được nữa. Ở đây, chỉ có một mình tôi, con gái không phải là của tôi, chồng cũng không phải của tôi, đến cơ thể cũng không phải của tôi nốt. Tôi... là một cô hồn dã quỷ!”.

“Tôi đã quên mất hình dáng bố mẹ mình rồi, Nhan Tử La, có phải tôi bất hiếu lắm không?” My Liễm Diễm ngẩng đầu nhìn trăng, “Thôi thôi, đừng nói tới chuyện này nữa, dù sao cũng không thể quay về được, hãy sống cho những ngày sắp tới đi!”.

Nhan Tử La rót rượu vào đầy hai ly, “Đúng đúng đúng, sống ngày nào biết ngày ấy, có tình vô tình cũng chẳng quan tâm. Ha ha, ngày mai thế nào đấy là việc của ông Trời, chúng ta chỉ cần sống để đợi đến ngày mai đến là được!”.

“Hô.

"Hôm nay không say không về.” My Liễm Diễm nâng ly; lại dốc thẳng vào miệng.

“Được! Không say không về.” Nhan Tử La cũng một hơi uống cạn. Hai người rót qua rót lại, chẳng mấy chốc bình rượu đã nhẵn.

“Hết rồi à? Nhan Nhan.” My Liễm Diễm cố gắng với lấy bình rượu khác, “Tôi còn chưa say mà. Ha ha, cũng may tôi mang rượu tới”, thế là liền mở nắp ra, ai ngờ dùng sức quá mạnh, bình rượu văng luôn xuống đất.

“Cô đúng là tạo nghiệt mà, tiếc quá tiếc quá, còn chưa uống”, Nhan Tử La đặt ly xuống nói.

“Không được uống nữa, Nhan Nhan, cô hát cho tôi nghe được không?” My Liễm Diễm nằm bò ra bàn nhìn Nhan Tử La.

“Không hát, tốt nhất tôi nên giả câm mới không gây chuyện. Giờ đến xích đu tôi còn không chơi mà”, Nhan Tử La cười đáp.

“Tại sao lại không chơi?” My Liễm Diễm không biết đã vớ được cái gì đó cho vào miệng.

“Ngồi xích đu cũng gây họa. Ha ha, tôi còn chưa muốn bị chém đầu.” Nàng sờ sờ lên cổ, “Cô xem, cái cổ mềm thế này, một đao chém xuống”,

nàng làm động tác chặt ngang cổ, "Cạch một tiếng, tôi sẽ không bao giờ nhìn thấy mặt trời mọc mặt trời lặn nữa! Cái chết lý tưởng nhất đối với tôi đấy là chết già, chết hạnh phúc, tôi không muốn tự tay cầm đầu mình đi chuyển giới đầu thai đâu". Nhan Tử La vặt một quả nho ăn, chẳng buồn cả nhổ vỏ.

"Tôi đã nói cô là một mầm họa mà cô còn không chịu thừa nhận", My Liễm Diễm cười nói, "Nếu cô không chịu hát, thì tôi hát cho cô nghe vậy. Dù sao tôi cũng chỉ là một thường dân vô danh, chẳng ai muốn chém đầu tôi cả". Nói xong nàng ta loạng choạng đứng dậy, "Hát gì bây giờ?".

"Bài *Trăng có từ bao giờ,* rất kinh điển!" Nhan Tử La chống cằm nhìn.

"Được!" My Liễm Diễm liền cong đôi môi mềm lên hát. Vừa hát vừa loạng choạng hất tay áo nhảy, nhảy tới mức tóc tai xõa xượi. Nhan Tử La vừa ngồi ăn nho vừa nghe.

"Nhan Nhan, cô lại đây nhìn xem, có phải tôi bị hoa mắt không?" Giọng nói như trong ảo mộng của My Liễm Diễm truyền tới, "Tôi nhìn thấy Bát gia này, ha ha, còn cả người đàn ông của cô, còn nữa, còn cả Cửu gia, Thập gia, này, ồ, Ngũ gia".

"Cô uống nhiều quá, nên nhìn nhầm rồi." Nhan Tử La rất đau đầu, nằm bò ra bàn mơ màng nói, "Họ giờ có lẽ đã về nhà ôm vợ rồi".

My Liễm Diễm hai mắt mơ màng, bộ dạng rất nghi hoặc, sau đó lắc lắc lư lư đi về chỗ, vừa đi vừa lắc đầu nói: "Nhìn nhầm rồi, độc dược sẽ tạo ảo giác mà".

Đi về tới bàn, thấy Nhan Tử La đã nằm bò ra đấy ngủ từ lâu, nàng ta liền ra sức lay nàng: "Quay về nhà ngủ đi, ngủ ở đây sẽ ốm đấy".

Nhan Tử La bị lắc tới mức không chịu được, chống bàn đứng dậy, "Làm phiền người khác khi ngủ sẽ bị sét đánh có biết không hả? Không uống với cô nữa, tôi muốn ngủ, hôm khác chúng ta lại uống tiếp". Nàng vịn vào những chiếc cột trong thủy đình bước ra ngoài, đến chỗ cây cầu vòm không có chỗ để bám nên suýt nữa ngã xuống nước. Cũng may có một bóng đen lao vụt tới, túm chặt lấy cánh tay nàng, sau đó đỡ nàng đứng vững. Nhan Tử La nhìn nhìn, "Yến Tử à, Bách Hợp đâu?". Vân Yến lắc lắc đầu.

"Ám Hương? Sơ Ảnh?" Nhan Tử La lại gọi, thấy hai a hoàn đó mặt mày hết sức nghiêm túc đi tới, nàng chỉ chỉ vào My Liễm Diễm nói, "Thu dọn phòng của Mẫn Mẫn cho cô ấy ở. Ha ha, đừng cho cô ấy uống nữa". Ám Hương, Sơ Ảnh vâng dạ, Nhan Tử La liền để Yến Tử dìu đi. Ám Hương, Sơ Ảnh nhanh nhẹn đỡ My Liễm Diễm đi theo.

"Xem ra, hôm nay có lẽ không uống được rượu rồi, Thập tứ đệ", Dận Tường nhìn Dận Trinh nói.

"Đành để hôm khác thôi." Dận Trinh nói với vẻ mặt thất vọng, rượu không được uống, bánh không được ăn, còn bị người ta gọi là độc dược, thật là một tết Trung thu thê thảm.

"Khiến các vị phải vất vả một phen, thật ngại quá, hôm khác sẽ đãi tiệc thỉnh tội", Dận Chân nói, nhưng mắt lại nhìn theo hướng Nhan Tử La vừa đi. Giỏi lắm, trong mắt nàng ta, chàng chính là thứ độc dược mà người khác tránh không được sợ không xong, chàng còn tưởng nàng ta sẽ oán trách vì mấy năm nay không hỏi thăm. Giờ thì xem ra là chàng tự coi trọng bản thân mình quá, nàng ta còn thích chàng không đến, không quản nàng ta kia. Có lẽ vẫn nên nhanh chóng đưa nàng ta hồi phủ, nếu không sẽ có ngày nào đó nàng ta bỏ trốn khỏi biệt viện thôi.

"Cũng đành vậy", Dận Trinh nói, "Các huynh, chúng ta về thôi, tết Trung thu mà, chúng ta về nhà ôm vợ của mình thôi". Người phụ nữ này coi

đám A ca các chàng đều là quỷ háo sắc cả. Có điều, lát nữa Tứ a ca chẳng phải cũng sẽ ôm vợ đấy sao? Dận Trinh cười gian tà.

"Còn nói đệ không muốn, lão Thập tứ, đệ không thành thật", Dận Ngã kháng nghị, liền bị Dận Trinh bịt miệng, Dận Đường kéo cánh tay lôi đi.

"Tứ ca, vậy chúng đệ cáo từ", Dận Kỳ khum tay nói. Dận Tự đứng bên cạnh khẽ gật gật đầu. Dận Chân tiễn các vị A ca ra đến cửa, Dận Tường chợt dừng bước, nói: "Tứ ca, ngày mai không lên triều, đừng ngủ sớm quá". Không đợi Dận Chân trừng mắt nhìn, hắn lập tức chạy biến đi như làn khói. Dận Chân rảo bước đi về phía Thu Dật trai.

Chương 47: Bà ngoại sói

Nhan Tử La ngoan ngoãn nằm nghiêng ngủ, mặt thoảng đỏ vì có hơi rượu. Bọn Bách Hợp đã thay y phục, dỡ tóc cho nàng, mớ tóc dài lúc này đang được thả trên gối. Bọn Bách Hợp thấy Dận Chân vào, liền biết ý lui ra.

Dận Chân ngồi xuống chiếc ghế cạnh sập, cũng không rót trà mà chỉ nhìn Nhan Tử La, nàng ta lại lẩm bẩm cái gì thế? Chàng cúi sát lại nghe, là "Bố, mẹ", thì ra là nhớ nhà, nhưng tại sao lại nói không thể quay về được, nhà bố mẹ nàng ta ở Trực Cô sao lại không thể quay về chứ? Có lẽ mấy hôm nữa cho người đón bố mẹ nàng ta đến cũng được.

Ngồi ngắm khoảng nửa canh giờ, Dận Chân cho bọn nô tài vào hầu rửa mặt xong, liền lên sập, nằm xuống cạnh Nhan Tử La. Thỉnh thoảng lại nghe nàng lẩm bẩm nói mơ, cái gì mà độc dược, lợn trèo cây...

Không biết ngủ tới khi nào, Nhan Tử La vừa mở mắt liền há hốc miệng, người này không phải Dận Chân thì còn là ai? Nhưng sao chàng lại ở đây? Nhan Tử La hành động giống những cô gái quan hệ bừa bãi sau khi say rượu mà ti vi hay chiếu, lập tức cúi đầu nhìn nhìn y phục của mình, may quá vẫn còn nguyên, như thế có phải là hai người bọn họ trong sạch? Nhưng, tháng Tám âm lịch mà sao chàng ta lại không đắp chăn? Nhan Tử La kéo chiếc chăn bên cạnh mình rồi khẽ khàng đắp cho Dận Chân. Không phải nàng thương xót, mà là nàng sợ chàng ốm rồi, thì đám vợ lớn vợ bé kia của chàng sẽ tới đây tìm nàng hỏi tội.

"Nàng cũng biết sợ ta bị lạnh sao?", Dận Chân vẫn nhắm mắt nói. Nằm lên cả chăn của mình, đến chăn của chàng nàng cũng cướp mất. Cũng may, coi như nàng vẫn còn lương tâm, còn biết đắp chăn cho chàng.

"Vâng", Nhan Tử La khẽ nói. Vốn là khát quá nên tỉnh dậy, định uống nước xong sẽ ngủ tiếp, xem ra thì không cần ngủ nữa rồi, những lời lạnh như băng của vị đại gia này khiến nàng tỉnh hoàn toàn.

"Vâng gì mà vâng. Trời còn chưa sáng, ngủ đi!" Dận Chân vẫn nhắm mắt.

"Vâng." Nhan Tử La kéo chăn tới cằm, lại tư thế nằm thẳng cứng như xác chết. Hình như vị đại gia bên cạnh cũng đang nằm thẳng tưng người, hai người họ nhìn rất giống... hai xác chết. Bất giác nàng cười khẽ.

"Còn không ngủ?", Dận Chân nghe thấy tiếng nàng cười liền hỏi. Nhan Tử La lập tức im bặt, vốn cứ tưởng là không ngủ được nữa, ai ngờ còn chưa đếm đến một trăm con cừu thì đã ngủ tít. Kết quả là nàng liền mơ thấy cừu, nhưng con cừu này không ngoan gì cả, hại nàng phải túm chặt đuôi của nó.

"Nàng còn định ngủ tới khi nào?", giọng nói lạnh lùng vang bên tai,

“Ồ”, Nhan Tử La mơ màng đáp. Giọng này sao nghe quen thế không biết? Nàng cố gắng hé mắt ra nhìn, sau đó đột ngột mở trừng trừng! Oa, một bức tranh mỹ nam sống động đầy hương sắc! Nhìn nhìn cái cổ áo xộc xệch kia, thấp thoáng bên trong là làn da nhẵn mịn, đáng tiếc không thấy được nhiều lắm, nếu như cổ áo trễ rộng hơn tí nữa... Nàng liền giơ tay ra kéo cổ áo chàng, ầy, thế này trông càng gợi cảm hơn. Phải nhìn xem mặt mĩ nam này có đẹp không mới được, dịch dần mắt lên trên, cái cằm nhìn vừa lạnh vừa cứng. Tuyệt, rất cá tính! Đôi môi mỏng, mặc dù có chút vô tình, nhưng mím chặt thế này cũng rất hấp dẫn. Mũi rất thẳng, giống như bức tượng điêu khắc của Hi Lạp, quả nhiên là mĩ nam. Đôi mắt này... sao lạnh thế nhỉ, có điều bây giờ đang thịnh hành kiểu đàn ông ngầu ngầu. Thế là nàng liền nhìn lại khắp người mĩ nam một lượt... quen quá! Ha ha ha, đi ngang qua ngang qua ấy mà, “bye bye”. Nhan Tử La thu tay về, lật người nằm xoay lưng lại với mĩ nam, nhất định nàng đang nằm mơ.

“Nhìn đã chưa?”, Dận Chân cố nín cười hỏi.

“Xin lỗi!” Nhan Tử La vùi đầu vào chăn. Xong rồi, nàng làm thế chẳng phải đòi vặt râu hổ rồi sao? Mà lại còn vào lúc con hổ đang thức.

“Xin lỗi là xong chuyện à?” Dận Chân kéo chăn ra, sợ nàng tự làm mình chết ngạt.

“Lần sau không dám nữa.” Nhan Tử La mắt hết đảo trái lại đảo phải miễn không phải nhìn Dận Chân. Dận Chân liền cầm một nắm tóc của nàng lên. Nhan Tử La cảm thấy tim mình đang đập mạnh, cho dù nàng chưa từng nhìn thấy một con lợn sống chạy, nhưng lại ăn mấy bữa thịt lợn rồi[1]. Tình thế này cho dù thần kinh nàng có to và thô như cột điện, thì cũng biết sắp xảy ra chuyện gì, cô bé quàng khăn đỏ sắp bị bà ngoại sói ăn thịt.

[1] Bắt nguồn từ câu tục ngữ “Chưa từng ăn thịt lợn nhưng cũng đã từng trông thấy lợn chạy”, với ý nghĩa là mặc dù bản thân chưa từng trải qua chuyện đó bao giờ

nhưng cũng đã từng được chứng kiến, chưa thể lường đến được bản thân đã gặp chuyện này rồi.

Quả nhiên, Dận Chân chỉ thuận tay một cái, Nhan Tử La đã nhẹ nhàng bị chàng kéo vào lòng. Nhan Tử La mặc dù biết chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, nhưng vẫn không thể khống chế được bản thân, bắt đầu run lẩy bẩy.

"Nàng sợ sao?" Dận Chân nâng cằm nàng lên. Con cũng đã sinh rồi, còn sợ?

"Không ạ", Nhan Tử La phủ nhận. Không phải nàng sợ, mà là nàng hơi căng thẳng.

"Không phải thì tốt." Giọng Dận Chân đã bắt đầu khàn đi, ánh mắt cũng càng lúc càng sâu. Nhan Tử La an ủi mình rằng không sợ không sợ, rất nhanh thôi rồi mọi chuyện sẽ qua. Nhưng sao nàng vẫn không thể hết lẩy bẩy cơ chứ? Dận Chân đột nhiên cười.

"Dậy uống chút canh giải rượu đi, nếu không sẽ đau đầu đấy." Dận Chân tùy tiện khoác đại một chiếc áo ngoài, cũng chẳng cài cúc, Nhan Tử La như con rùa rụt đầu trong chăn. Cuối cùng cũng xong rồi, toàn thân rã rời, lòng thầm rủa trời mắng đất, sao nàng có thể bị ông Trời ngược đãi tới thế chứ? Làm mẹ miễn phí cho người ta, còn làm vợ miễn phí, giờ thì hay rồi, là... bạn cùng giường miễn phí luôn?

"Để bọn a hoàn vào hầu nàng rửa mặt", Dận Chân nói. Nhan Tử La chỉ nhìn chàng, cũng không nói gì. Chàng liền bước ra phòng ngoài. Bách Hợp cầm một bộ y phục sạch đi vào, cười tươi như những đóa cúc ngoài vườn. Nhan Tử La đỏ mặt từ lúc được rửa mặt, chải đầu, cho tới lúc mặc y phục. Khó khăn lắm mới xong thì đã thấy Dận Chân ngồi nghiêng người trên sập đợi dùng bữa sáng. Nhan Tử La hơi đau đầu chẳng muốn ăn gì, nên chỉ ăn

chút ít đã đặt bát xuống. Dận Chân ngược lại ăn rất ngon miệng, suốt bữa cơm khóe miệng chàng cứ như nhếch lên cười, Nhan Tử La lại không dám nhìn kĩ.

Ăn cơm xong, vốn tưởng Dận Chân sẽ hồi thành hoặc là vào Tĩnh Tâm đường đọc sách, không ngờ chàng lại ra lệnh cho người hầu thu dọn đồ đạc. Thấy Nhan Tử La ngạc nhiên, Dận Chân nói: "Hôm nay chuyển về phủ".

"Cái đó... thiếp..." Nàng không muốn về, nhưng không dám nói.

"Đây là ý chỉ của Hoàng a ma." Chỉ là chuyển trước vài ngày mà thôi. Dận Chân nhắc đến Khang Hy, quả nhiên Nhan Tử La ngoan ngoãn ngậm miệng nhìn đám a hoàn thu dọn đồ đạc.

"Không cần mang hết tất cả", Dận Chân lại dặn. Làm gì có ai thu dọn như thế, đến mấy cái kim cũng định mang theo. Ai không biết lại tưởng chàng đang đuổi vợ về nhà mẹ.

"Đúng thế đúng thế, mang hết đi thì sau này lấy gì mà dùng?" Nhan Tử La vội đỡ lời, theo nàng thì chỉ nên mang mấy bộ y phục là được rồi.

Dận Chân bất mãn liếc nhìn nàng một cái, còn muốn quay lại đây? "Mang những thứ tùy thân là được, những thứ khác trong phủ đã chuẩn bị đủ cả rồi", Dận Chân dặn dò.

Nhan Tử La yên lặng ngồi bên cạnh nhìn đám a hoàn thu dọn, xem ra tâm trạng của bọn họ đều rất vui vẻ, đáng tiếc người nên vui là chủ nhân nàng thì lại chẳng vui chút nào, cuối cùng vẫn không thoat được.

Thu dọn đồ xong, bên ngoài đã có mấy chiếc xe ngựa đợi sẵn, chiếc xe đầu tiên là của Dận Chân, chiếc thứ hai nhỏ hơn một chút, hai chiếc phía sau cũng không lớn lắm, nhìn rèm cũng biết chỉ là xe ngựa bình thường.

Bách Hợp đỡ Nhan Tử La lên chiếc xe thứ hai, đám a hoàn ngồi chiếc thứ ba, phía sau còn có hai ma ma ngồi trông coi hành lý.

Trước kia còn có thể cùng ngồi một xe với chàng, bắt đầu từ bây giờ phải chủ ra chủ, tớ ra tớ rồi. Chàng giờ đã là "ông Trời" của nàng, cuộc sống của nàng sẽ thế nào đây? Suốt dọc đường vào thành trái tim nàng thấp thỏm, thấp thỏm đến tận cửa phủ Bối lặc.

Đây là lần đầu tiên Nhan Tử La đến phủ Bối lặc từ sau khi xuyên không nên vô cùng lạ lẫm. Vừa xuống xe đã được đám a hoàn dẫn đi gặp Phúc tấn, sau đó trở về tiểu viện được phân. Tiểu viện đó cách chỗ của Dận Chân khá xa, nhà cũng không lớn lắm, độ đơn giản và kiểu dáng cũng gần giống với Thu Dật trai. Trong phòng rõ ràng đã được thu dọn sạch sẽ, rèm cửa sổ cũng đều được thay mới, nhưng Nhan Tử La vẫn không thấy hứng thú. Những ngày tháng sau này của nàng sẽ phải trải qua trong cái lồng này, đợi chàng làm hoàng đế lại chuyển sang cái lồng khác lớn hơn. Nếu khi ấy chàng vẫn còn tốt với nàng, cũng có thể sẽ được là chủ nhân của một cung nào đo, tránh bị người khác lườm nguýt. Nếu không chỉ còn biết cúi đầu để cho người ta lườm thôi, rồi dần dần đợi chết. Nghĩ mãi nghĩ mãi cuối cùng lại run lên vì rét.

Dận Chân về phủ rồi lập tức không thấy bóng dáng đâu nữa, cả buổi chiều cũng chẳng thấy người. Đám vợ bé của chàng cũng không thấy xuất hiện. Nhan Tử La pha một ấm trà đắng, cầm một chén ngồi trên ghế bồ thỉnh thoảng lại nhấp một ngụm, nhìn theo bóng dáng bận rộn của đám a hoàn. Tới giờ cơm tối, Bảo Nguyệt bên Đại phúc tấn đến mời Nhan Tử La, nói là Dận Chân muốn cả nhà cùng ăn một bữa cơm. Nhan Tử La nhận lời, thì ra những gì phải tới sẽ tránh không được. Cảnh "cả nhà vui vẻ" mà nàng luôn bài xích trong tiềm thức của mình cuối cùng cũng không thoát được. Chỉnh sửa lại đầu tóc, Nhan Tử La đem theo Bách Hợp qua đó.

Khi đến, trong phòng Phúc tấn đã ngồi chật người, còn có mấy kẻ đứng, nhìn thì không giống kẻ hầu, Nhan Tử La đoán đó là những người không có danh phận. Thỉnh an Phúc tấn xong, nàng lại tiếp tục bái kiến các trắc phúc tấn, Cách cách và thiếp dưới sự giới thiệu của Phúc tấn. Ngoài những khuôn mặt của mấy năm về trước, giờ đã thêm không ít những khuôn mặt mới. Chỉ là chưa thấy Niên thị, Phúc tấn giải thích rằng vì sức khỏe nàng ta yếu, nên Dận Chân cho phép nàng ta không phải đến. Quả nhiên mà, sự yêu thương sủng ái sau này đã được bày rõ trước mắt, lòng Nhan Tử La thầm nghĩ. Mọi người ngồi xuống rồi nói vài câu chuyện phiếm, sau đó mới thấy Dận Chân đến. Chàng chẳng tỏ thái độ gì, vào phòng cũng không đặc biệt liếc Nhan Tử La cái nào. Nhan Tử La cùng các bà vợ khác đứng lên thỉnh an, rồi lại ngồi xuống.

Ăn cơm xong, lại nói vài chuyện vớ vẩn xong mới ai về nhà nấy. Phúc tấn gọi nàng lại, đầu tiên là hoan nghênh nàng quay về phủ, sau đó nói sẽ bổ sung cho nàng thêm bao nhiêu người, sau này tiền tiêu hàng tháng là bao nhiêu, sử dụng thế nào, vân vân và vân vân đại loại những lời như thế. Nhan Tử La chỉ liên tục gật đầu và cảm ơn. Khó khăn lắm mới thoát ra được, bộ dạng khiên cưỡng của nàng đã sắp cứng lại rồi, về tới nhà, mặt nàng chẳng còn chút sức lực nào nữa. Rửa ráy qua loa, thay y phục rồi nằm xuống, nàng nhìn mặt trăng vẫn tròn vành vạnh, tự trào cười cười, cuối cùng nàng cũng bị "tóm" vào phủ.

Lật qua lật lại không ngủ được, Nhan Tử La dậy khoác thêm chiếc áo mỏng rồi ra ngoài vườn đứng, trong vườn trồng mấy khóm đinh hương, đáng tiếc giờ không phải là mùa ra hoa, nếu không nhất định cả vườn sẽ thơm ngát. Trước kia các bạn nàng nói mùi hoa đinh hương nhức mũi, nhưng nàng lại rất thích.

Dưới hành lang bày vài chậu cúc, rất nhiều loại nàng chưa từng thấy bao giờ, mà lại rất đẹp, hoàn toàn thay đổi cách nhìn và suy nghĩ của nàng về hoa cúc. Đứng một lúc, cảm thấy hơi lạnh, nàng liền đi vào phòng, cài cửa

lại, khoác cả áo ngồi trên sập ngắm trăng, cho tới tận canh tư mới hiu hiu chợp mắt. Ngủ được hai canh giờ thì nàng trở dậy, ngủ không ngon nên xương cốt toàn thân chỗ nào cũng đau nhức, lại không dám ngủ thêm. Hôm nay không còn giống những ngày trước kia nữa, chỗ nào cũng thấy luật lệ quy tắc, mà luật lệ quy tắc nào cũng phải tuân theo, huống hồ còn có bao nhiêu con mắt đang nhìn vào.

Nhan Tử La ăn qua loa chút cháo rồi sang thỉnh an Phúc tấn, Bách Hợp nói với nàng rằng việc này ngày nào cũng phải làm, mưa gió cũng không được nghỉ. Phúc tấn cũng vừa dùng xong bữa sáng, thấy nàng đến liền tỏ ý vui mừng. Nhan Từ La nhất thời không hiểu đầu đuôi ra sao. Sau đó lần lượt, các trắc phúc tấn và đám thê thiếp cũng đến. Phúc tấn nói ngày đại hôn của Mẫn công chúa sắp đến rồi, quà cáp chuẩn bị thế nào mọi người tự suy nghĩ sắp xếp, đừng để lại xảy ra sơ suất. Người khác thì không thấy gì, nhưng trong lòng Nhan Tử La lại chẳng dễ chịu, lấy chồng rồi là sẽ đi xa, người bạn duy nhất của nàng trong cung thế là cũng chẳng còn nữa. My Liễm Diễm ở ngoài cung lại không thể thường xuyên gặp, sau này có muốn gặp sợ cũng khó. Trong lòng bất giác thấy buồn bã, những ngày tốt đẹp cuối cùng cũng phải kết thúc.

Về nhà, Nhan Tử La đang ngồi ngẩn ra ngắm hoa cúc thì Trắc phúc tân Lý thị và Cách cách Trương Giai thị, Lâm thị mà nàng đã từng gặp mấy năm trước đến thăm. Thời gian trôi đi mà họ dường như không thay đổi nhiều, không ngừng khen Nhan Tử La có phúc, sinh được một Tiểu cách cách mà Hoàng thượng và Đức phi nương nương vô cùng yêu thương, bóng gió xa xội thì là Nhan Tử La nàng dựa vào phúc của con gái mà một bước lên trời. Nhan Tử La cũng không giận, chỉ cười nhạt trong lòng, xem ra cách "thăng chức" này của nàng đã khiến rất nhiều người bất mãn. Mấy người bọn họ nói một hồi có lẽ thấy đối thủ không phản kháng nên mất hứng liền cáo từ ra về, trước khi đi mặt mày rất vui vẻ, chắc nghĩ trắc phúc tấn nàng là kẻ dễ bắt nạt.

Bách Hợp ngược lại rất tức giận, “Chủ nhân, sao người phải nhường nhịn họ? Tứ gia đối với người còn tốt hơn với họ nhiều, dựa vào cái gì mà dám huênh hoang trước mặt người?”.

“Có thể chặn họng họ nhưng có thể ngăn chặn được những suy nghĩ trong lòng họ không? Có điều ta để họ nói cho sướng miệng thôi, nếu thật sự muốn chà đạp ta thì ta không để họ được thỏa mãn đâu”, Nhan Tử La cười đáp. Xem ra cuộc sống sau này của nàng sẽ rất náo nhiệt đây, hôm nay mới đến có ba người, hôm qua số người có danh có phận mà nàng gặp cũng khoảng tám, chín người gì đó, thêm cả Niên thị chưa đến và tổng cộng mười lăm, mười sáu bà vợ không danh phận. Chỉ có điều không biết những kẻ còn lại sẽ đến đây với tâm địa thế nào.

Quả nhiên tới buổi chiều, Hòa trắc phúc tấn và Qua Nhĩ Gia trắc phúc tấn vừa vào phủ hai năm trước cũng cùng nhau đến thăm nàng. Vì trước đó chưa từng gặp nên mọi người có chút gượng gạo, nói chuyện cũng tương đối khách sáo, nhưng cũng vẫn có ý bất mãn đối với vị trắc phúc tấn mới được sắc phong này. Cứ như nàng đã dùng thủ đoạn đê tiện nào đó để mê hoặc Dận Chân không bằng.

Bọn họ đi rồi Nhan Tử La mới được yên tĩnh một lúc, đây là cuộc chiến tranh của những người phụ nữ sao? Cho dù là người không cố ý tham gia vào cuộc chiến cũng sẽ vị cuốn vào nếu như ở đây lâu, thậm chí còn có khả năng thịt nát xương tan. Cũng may, tạm thời không kẻ nào dám làm gì nàng.

Chương 48: Nhà cao cửa rộng

Ngày thứ ba sau khi quay về phủ, Cảnh trắc phúc tấn và Nữu Hỗ Lộc thị trắc phúc tấn cùng đến, họ là những chủ nhân ôn hòa. Vì biết Nữu Hỗ Lộc

thị trắc phúc tấn là mẹ của Càn Long, nên Nhan Tử La ăn nói cẩn trọng thêm vài phần. Bọn họ chẳng nói mấy thứ chuyện đạo lý này đạo lý kia, chỉ nói những chuyện thường ngày xảy ra trong nhà mà thôi. Buổi chiều, hai người thiếp là Chương Giai thị và Ôn thị đến, vì lý do địa vị, nên bọn họ đối với Nhan Tử La cũng có phần cung kính hơn, Nhan Tử La khách sáo đáp lời.

"Lần này chắc sẽ không còn ai đến nữa phải không?" Nhan Tử La ngồi dựa vào ghế, thật là mệt, mệt hơn cả làm bánh ngọt.

"Những người có danh phận đều đã đến cả rồi chỉ trừ Niên trắc phúc tấn. Có điều nghe nói nàng ta được Tứ gia cho phép. Còn lại chỉ là những người không danh không phận, chủ nhân không cần quan tâm." Bách Hợp nói rồi gọi những kẻ hầu nhỏ mang cây đấm lưng tới đấm lưng cho Nhan Tử La. Cô ta tự mình đi lấy một ít bánh điểm tâm vào nói: "Chủ nhân, nghe nói hai hôm nay Tứ gia đều ở bên viện của Niên trắc phúc tấn".

"Sao về phủ ngươi lại trở thành kẻ hay nghe ngóng như thế? Bách Hợp, Tứ gia ở đâu là chuyện của người, đâu đến lượt ngươi nói. Sau này phải chú ý một chút, không được bàn luận về người khác ở sau lưng họ, dù là ai cũng không biết được, biết chưa?", Nhan Tử La nói với giọng nghiêm khắc. Ở đây ngay đến cả nàng cũng phải bắt đầu cẩn trọng, đây là nơi mà một chiếc lá rơi cũng có khả năng đè chết người.

Bách Hợp vốn rất hiểu tấm lòng Nhan Tử La đối với mình, do đó cũng không ấm ức.

"Nói với tất cả những người trong nhà này, không được lén lút bàn luận chuyện của chủ nhân sau lưng người, nếu để ta biết nhất định sẽ đuổi đi." Nhan Tử La đặt bánh xuống, thật là, về đây sống, khẩu vị không còn được tốt như trước nữa.

“Vâng. Nô tỳ sẽ đi ngay”, Bách Hợp đáp rồi lui ra.

Nhan Tử La nằm nghiêng trên ghế rồi không biết ngủ mất từ lúc nào, Dận Chân vào nhà liền thấy nàng mắt nhắm mày chau, bộ dạng rất không bình thản. Sao chàng cứ có cảm giác nàng vừa bước chân vào cửa phủ con người bỗng trở nên lạnh lùng, nhạt nhẽo. Nghe nói những người đến thăm hỏi nàng không ít, có thể nàng không thích ứng chăng? Bách Hợp bước vào nhìn thấy Dận Chân đang ngồi trên ghế, đang định thỉnh an thì bị Dận Chân ngăn lại, liền nhún nhún người rồi vội vàng lui ra.

Nhan Tử La ngủ mất hai khắc mới tỉnh, thấy chàng ngồi bên cạnh, liền trách Bách Hợp không chịu đánh thức mình dậy. Bước xuống ghế nghiêm túc thỉnh an, xong chẳng biết phải nói gì. Chàng đến thăm nàng là vì cái gì? Vừa mới “thu gom” nàng về đây nên vẫn còn hứng thú? Trong lòng nàng có chút khó chịu, Niên trắc phúc tấn đó chắc quan trọng hơn nàng nhiều. Nàng nhớ tới lần vào cung thỉnh an trước, hình như có kẻ hầu nói cái gì mà “bệnh rồi”, chàng mới bỏ mặc nàng, giờ nghĩ lại có lẽ người bị bệnh chính là Niên thị kia.

“Sống ở đây đã quen chưa?”, Dận Chân thấy nàng không nói bèn hỏi. Tiểu viện này cũng khá giống với Thu Dật trai, có lẽ nàng cũng không đến nỗi lạ lẫm lắm?

“Cũng tốt ạ”, Nhan Tử La đáp.

“Bọn nô tài có hiểu chuyện không?”, Dận Chân hỏi tiếp, biết rõ nàng sẽ trả lời “hiểu” mà vẫn còn hỏi.

“Vâng, rất hiểu chuyện.” Quả nhiên đúng như chàng nghĩ.

“Chúng không hiểu biết hãy nói với Phúc tấn, đuổi chúng đi”, Dận Chân dặn dò.

“Vâng.” Vẫn chỉ là một từ. Sao chàng còn chưa đi? Không cần đến thăm Niên thị hay sao?

“Không muốn nói chuyện với ta?” Dận Chân đứng dậy đi vào trong. Nhan Tử La bất giác than thầm trong lòng, chàng nói vậy chẳng phải phí lời sao, là nàng không dám nói chứ không phải không muốn nói.

“Không dám”, ý của Nhan Tử La là: Không dám không muốn nói chuyện với chàng.

“Thì ra là không dám nói với ta.” Dận Chân cười khiến mặt Nhan Tử La bất giác ửng hồng. “Sợ bị rơi đầu ư?”, chàng liếc nhìn nàng mấy cái, ánh mắt thâm sâu khó dò.

Nhan Tử La cảm thấy kỳ kỳ, sao chàng biết nàng sợ bị rơi đầu? Ngoài Mẫn Chỉ và My Liễm Diễm nàng chưa từng nói với ai mà? Nhưng sao vẻ mặt của chàng nhìn như muốn nói rằng “Chuyện gì ta cũng biết” nhỉ? Đột nhiên nhớ tới chuyện xảy ra vào tết Trung thu, nàng chợt hiểu hết. Chắc chắn là hôm ấy chàng đã nghe thấy, cái tật ngủ mê rồi nói của nàng nhất định là phải sửa thôi, nếu không ngày nào đó bị rơi đầu vì nói mê, nàng chết cũng không thể nhắm mắt.

“Không phải”, Nhan Tử La phủ nhận. Đùa à, nếu nói thật chẳng phải sẽ vị chàng nhìn cho tới chết sao?

“Không phải cái gì?” Dận Chân dường như rất “nghiện” hỏi.

“Không phải không dám”, Nhan Tử La đành trả lời. Chàng không phải đang cố ý đùa nàng đấy chứ, nếu không, sao nàng lại liếc thấy ánh mắt láu cá của chàng đang lướt khắp nơi.

“Không phải không dám thì tốt, sau này đừng để ta hỏi một câu, trả lời một câu như thế. Ta mệt.” Dận Chân nhìn nàng rồi nói thêm câu nữa, “Dù gì… đã…”. Hai cái dấu chấm lửng to đùng khiến Nhan Tử La đỏ bừng cả mặt. Háo sắc, nàng thầm mắng.

Dận Chân nhìn thần sắc của nàng liền biết nàng đang thầm mắng mình nhưng không dám nói, bất giác chàng thấy vui vui. Buổi tối Dận Chân ở lại dùng cơm nhưng không ngủ lại. Nhan Tử La thở phào nhẹ nhõm, nếu chàng ở đây, ngày mai sắc mặt đám vợ bé của chàng có lẽ khó coi như sắc mặt vãn nương[1] mất. Nhan Tử La nàng còn chưa muốn chết trong tay đám vãn nương đầy oán hận này, nghĩ đến thôi cũng như gặp ác mộng rồi.

[1]Vãn nương là mẹ ghẻ, ý là khó coi, khó chịu.

Sau nửa tháng vào phủ, Nhan Tử La cuối cùng đã gặp được Niên Băng Ngọc, khi ấy nàng chỉ có một cảm giác: Đúng là trang quốc sắc thiên hương! Bản thân nàng cũng tự thấy hổ thẹn trước nhan sắc của nàng ta. Đúng là có cơ sở để giành được ngàn vàng sủng ái, chẳng trách đám vợ bé của chàng chẳng có phản ứng gì. Cũng phải, đứng trước mặt nàng ta đầu tiên là tự cảm thấy xấu hổ, sau đó nhìn vào đôi mắt to ầng ậng nước của nàng ta, nói nặng nề thì là có cảm giác bản thân là kẻ tạo nghiệt. Nếu nàng là đàn ông thì cái đám vợ bé kia bao gồm cả thành phần dung tục trong cái xác của Nhan Tử La này cũng sẽ bị đá một phát ra khỏi cửa. Nàng sẽ toàn tâm toàn ý với người đẹp này thôi, cho dù phải lên trời hái sao, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

My Liễm Diễm đã là một đại mĩ nhân rồi, nhưng vẻ đẹp của My Liễm Diễm là vẻ đẹp quyến rũ mê hồn của một yêu tinh, Niên thị lại là vẻ đẹp thuần khiết trong sáng như nước. Có lẽ nếu bị My Liễm Diễm có khuôn mặt giống như Niên thị thì sớm đã bị Dận Tự thu nạp, không cần phải cô đơn đau khổ nữa.

Niên Băng Ngọc rất lễ phép, luôn miệng gọi nàng là tỷ tỷ. Mặc dù khi vào phủ Niên thị đã là trắc phúc tấn, tốt hơn nhiều so với nàng, nhưng Niên thì lại nói nàng được nạp trước, ai vào cửa trước, người ấy là bề trên. Ăn nói đúng mực, biểu hiện cũng nhã nhặn vừa phải, nhưng Nhan Tử La sao cứ có cảm giác người phụ nữ này không đơn giản. Đôi mắt long lanh như hồ nước của nàng ta cũng sâu không thấy đáy!

Quay về nhà, Bách Hợp hình như vẫn chưa hoàn hồn, "Chủ nhân, Niên trắc phúc tấn thật đẹp! Nô tỳ đã lớn tới thế này rồi mà ngoài My cô nương ra chưa từng gặp ai đẹp như thế".

"Ừ, ta cũng chưa từng gặp, đúng là rất đẹp." Nếu nàng ta mà ở thời đại của nàng chắc chắn sẽ được chọn để đóng vai Lâm Đại Ngọc. My Liễm Diễm chỉ có thể được đóng Phượng Ớt mà thôi.

"Chủ nhân, người cũng rất đẹp." Bách Hợp cười.

"Người đang an ủi ta đấy à? Khen người ta chán chê rồi quay sang dỗ dành ta phải không? Nha đầu ngươi muốn ăn đòn phải không?", Nhan Tử La cố ý vờ nói bằng giọng hung dữ.

"Chủ nhân tha mạng!". Bách Hợp cũng cố ý giả giọng sợ hãi xin.

"Được rồi, tha cho ngươi, ngươi hãy đi rót cho chủ nhân ta cốc nước, khát quá", Nhan Tử La nói. Bách Hợp liền đi ra.

Tối hôm ấy, sau hơn nửa tháng Nhan Tử La quay về phủ, đây là lần đầu tiên Dận Chân ngủ lại. Đáng tiếc nửa đêm lại bị nô tài mời đi, nói Niên trắc phúc tấn ban ngày nhiễm phong hàn nên nửa đêm phát sốt. Nhan Tử La thấy chàng vội vội vàng vàng ngồi dậy đi ngay, đột nhiên cảm giác trong lòng trống rỗng, nhưng ngay lập tức nàng mắng mình là "ngu ngốc", "độc dược" đi đầu độc kẻ khác rồi thì nàng phải vui mới phải chứ.

Sau ngày hôm đó, mỗi lần Nhan Tử La đến thỉnh an Phúc tấn đều không gặp Niên thị, nói là phong hàn đã nặng hơn. Nhan Tử La cùng Cảnh trắc phúc tấn, Nữu Hỗ Lộc thị trắc phúc tấn đi thăm hai lần. Niên thị bộ dạng yếu ớt vô cùng, khiến đám đàn bà các nàng nhìn mà cũng đau lòng, đâu còn tâm trạng để ý tới việc chồng mình bị người ta độc chiếm nữa.

Hôm nay, sau khi thỉnh an Phúc tấn xong, vừa định đi, đột nhiên kẻ hầu nói trong cung có người tới, Nhan Tử La cũng không tiện bỏ về ngay. Người đến là Tứ Hỷ, thuộc hạ của Lý Đức Toàn. Tứ Hỷ nói Hoàng thượng có khẩu dụ, sắp tới lễ đại hôn của Thuần Xác công chúa, triệu Nhan thị vào cung bầu bạn. Quỳ nghe xong ý chỉ của Hoàng thượng Phúc tấn lệnh thưởng cho Tứ Hỷ, nói là lát nữa sẽ cho người đưa Trắc phúc tấn vào cung. Tứ Hỷ đi rồi, Phúc tấn nhìn nàng cười cười, nói một câu: "Muội muội và Công chúa xem ra rất thân thiết". Nhan Tử La lập tức đáp, "Công chúa thương yêu, Tử La không dám".

Phúc tấn dặn dò nàng vào cung bầu bạn với Công chúa, phải chỉ bảo cho Công chúa biết những lễ nghĩa hành vi của người phụ nữ đã có gia đình, trong cung cố gắng nói ít hết mức có thể, tránh gây ra những phiền phức không cần thiết, ngày nào cũng phải vào cung Đức phi nương nương thỉnh an vân vân và vân vân. Nhan Tử La mặc dù vâng vâng dạ dạ, nhưng ngoài việc ngày ngày tới thỉnh an Đức phi nương nương là nàng có thể đảm bảo ra, nhưng việc khác nàng thấy mình không đủ tự tin. Đầu tiên, chính bản thân nàng còn chưa hiểu làm vợ người khác phải thế nào, hơn nữa những gì nàng học được cũng chỉ là cách thức làm vợ bé người ta, còn Mẫn Chỉ là nữ chủ nhân cành vàng lá ngọc. Cố gắng nói ít? Nàng sẽ cố gắng nói ít, nếu không ai tìm cách gây hấn với nàng, còn không thì nàng cũng không dám chắc chắn. Đương nhiên rồi, những lời này Nhan Tử La đâu dám ho he nói ra miệng.

Sau đó Phúc tấn liền lệnh cho người hầu thu dọn đồ đạc, buổi chiều có người dẫn nàng vào cung. Khi đi Dận Chân còn chưa về phủ.

Vào trong cung, đầu tiên là đi khấu kiến Khang Hy, sau đó tới cung Vình Hòa thỉnh an Đức phi nương nương, tiểu quỷ Khuynh Thành đã ra ngoài tìm người chơi cùng, không có ở đó. Sau đó nữa thì nàng liền được đám người hầu đưa tới Đồng Thuận trai trong cung Vĩnh Hòa.

Đến nơi, theo thông lệ phải tới bái kiến Thông quý nhân trước, Thông quý nhân mặc dù cố tỏ ra vui vẻ, nhưng cảm giác nặng nề của sự ly biệt vẫn không sao che giấu nổi. Nhan Tử La không dám nói nhiều, chỉ lặng lẽ lắng nghe, thỉnh thoảng thì đáp lại câu hỏi của Thông quý nhân. Cuối cùng nàng cũng được vào gặp nhân vật chính, người mà nàng cần gặp trong lần vào cung này – Mẫn Chỉ. Mẫn Chỉ đang bị một đám người vây quanh lấy số đo để mặc y phục. Thấy Nhan Tử La vào, nàng ta bất lực chớp chớp mắt. Nhan Tử La tự động tìm một vị trí dễ chịu ngồi xuống, nhìn nàng công chúa sắp xuất giá bị hành tới hành lui, bất giác trào dâng lòng thương cảm.

Đợi mãi người của phòng may đo mới đi, Mẫn Chỉ ngồi xuống ghế, "Ta không xin Hoàng a ma hạ chỉ thì tỷ không chịu vào thăm ta đúng không?".

"Nếu tôi không nhờ phúc của cô sao có thể vào cung, giờ không giống trước, giờ tôi không còn có thể so với trước nữa." Thật là thoải mái, đến đây rồi không còn phải gồng mình lên cảnh giác nữa, dù sao cũng không thể đột nhiên xuất hiện một cô vợ bé của chồng mình tới tìm mình uống trà. Nàng thấy lạ là bọn họ ngày ngày uống trà, đi đâu cũng thấy uống trà sao răng vẫn trắng như răng hải ly thế nhỉ?

"Ở trong phủ không tốt à?" Mẫn Chỉ ngạc nhiên hỏi, sống ở đấy thoải mái hơn biệt viện nhiều chứ.

“Cô cảm thấy sống trong cung có thoải mái không?” Nhan Tử La trong cung như sống trong một chiếc lồng son đẹp đẽ, Nhan Nhan cũng coi cuộc sống trong phủ giống như phải sống trong một chiếc lồng son khác, có điều nhỏ hơn mà thôi.

“Chiêu Tài, Tiến Bảo, Cung Hỉ, Phát Tài đều để lại biệt viện, ở trong căn nhà mới này, hàng ngày ngoài con người ra tôi không còn thấy loài động vật nào khác cả.” Nhan Tử La đứng dậy sờ mó nhìn ngó khắp nơi, “Hôm nay coi như cô tạm thời giải thoát cho tôi, cô ấy à, rõ ràng còn thân thiết với tôi hơn cả người thân”.

“Tứ ca đối với tỷ không tốt à?”, Mẫn Chỉ cười hỏi. Nàng ta nghe nói trong phủ Tứ gia người đắc sủng nhất ngoài Niên thị thì chính là Nhan Tử La mà.

“Tốt hay không thì có gì khác?”, Nhan Tử La khẽ nói, sau đó đột nhiên phì cười, “Lần này đến đây tôi vai mang trọng trách, Phúc tấn dặn dò phải dạy cô lễ nghĩa của người làm vợ”.

“Tỷ? Xem ra trước mặt Phúc tấn, tỷ vẫn chưa bị lộ nguyên hình” Mẫn Chỉ nói thẳng chẳng hề niệm tình.

“Vì vậy mới nói, vẫn là Hoàng thượng anh minh, Hoàng thượng nói không cho phép tôi đưa cô ra ngoài gây họa trước ngày đại hôn”, Nhan Tử La cười ha ha đáp. Chẳng trách trong ti vi mấy vị đại thần động tí lại hô “Hoàng thượng anh minh”, xem ra đúng là rất anh minh.

“Tỷ có thể không?”, Mẫn Chỉ hỏi.

“Thử xem mà, không được thì thôi, dù sao cũng là ngày đại hỉ của cô, gây họa cũng không thể phạt quá nặng!”, Nhan Tử La vui vẻ nói.

“Tỷ chẳng có chỗ mà gây họa đâu, vì ta bị canh giữ nghiêm ngặt quá nên mới buồn chán cho gọi tỷ vào cung làm bạn.” Mẫn Chỉ thỏa mãn nhìn vẻ mặt cáu kỉnh của Nhan Tử La.

“Thật quá đáng mà! Chẳng có nghĩa khí gì cả, sao cô có thể dồn sự đau khổ của mình sang tấm thân tôi chứ?” Nhan Tử La làm bộ đau khổ khóc hu hu, ngắt một bông hoa lan nói, “Uổng công người ta coi cô là bạn, con người cô quả thật rất quá đáng!”.

“Có họa cùng chia mà. Đây chẳng phải những điều trước kia tỷ đã nói?” Mẫn Chỉ cười, “Cũng may, ta không tin bức tường cung này có thể giam được chân tỷ”.

“Hừ hừ, cô đang cổ vũ tôi phạm lỗi hả? Tiểu Mẫn Mẫn, sắp thành hôn rồi, dừng lại đi”, Nhan Tử La lập tức đổi vẻ mặt nghiêm túc răn dạy.

Ăn cơm tối xong, Khuynh Thành kéo Quân Chỉ đến, trèo tới trèo lui trên người nàng không chịu đi, sau đó thì ngủ mất, Nhan Tử La phải đích thân bế nó quay về. Sau khi đưa Khuynh Thành về, liền cùng Mẫn Chỉ chuyển hai chiếc ghế ra ngoài vườn nằm đắp chăn ngắm sao.

“Sau này không biết còn có thể quay về cùng tỷ ngắm sao không”, Mẫn Chỉ cảm khái.

“Đương nhiên rồi, mọi thứ dưới gầm trời này đều là của họ Ái Tân Giác La nhà cô, cô muốn quay về thì xin Hoàng thượng cho phép là được mà.” Nhan Tử La mở to hai mắt, “Thì ra trăng và sao thật sự có thể khiến người ta nảy tình thơ ý họa”.

“Người như tỷ mà cũng có thể ‘tình thơ ý họa’? Nói ra chỉ tổ bị người ta cười”, Mẫn Chỉ khẽ cười đáp.

“Nhỏ nhen! Hình như tôi cũng là một người phụ nữ có chút tài thì phải? Phụ nữ chẳng phải đều có chút tình thơ ý họa hay sao?”, Nhan Tử La phản đối.

“Không biết sao trên thảo nguyên có đẹp như thế này không?”, Mẫn Chỉ nói.

“Đương nhiên là đẹp hơn rồi, cô xem đi, khoảng trời mà chúng ta nhìn đều bị bức tường cao nhà cô chia thành từng mảng từng mảng một. Trên thảo nguyên, trời cao bao la, rộng mênh mang, phóng tầm mắt là thấy tận chân trời. Buổi tối nhìn lên thì sao nhiều như rắc vừng”, Nhan Tử La đáp.

“Vừa tự nói mình cũng có chút tình thơ ý họa thế mà giờ lại tả sao nhiều như rắc vừng, tỷ đúng là hết thuốc chữa.” Mẫn Chỉ cười.

“Mẫn Mẫn, hay là cô xin Hoàng thượng một ân huệ, cho tôi theo cô tới thảo nguyên, tôi làm a hoàn cho cô.”

“Làm gì có chuyện ấy, công chúa xuất gia, trắc phúc tấn đi theo? Đùa gì vậy? Có điều sau này nếu nhớ ta, thì hãy xin Tứ ca cho tỷ đến thảo nguyên thăm ta”, Mẫn Chỉ đáp.

“Làm gì đến lượt tôi, tôi thấy tôi lén lút chạy đến đó thì còn có khả năng hơn, có điều khi về chắc sẽ bị Tứ ca cô treo lên đánh.” Nhan Tử La sợ tới mức lè lè lưỡi.

“Thế thì chỉ còn cách ta về thăm tỷ thôi.” Mẫn Chỉ thở dài.

Hai người cứ thế nói mãi nói mãi, cho đến tận canh ba mới chìm vào giấc ngủ.

Chương 49: Chảy nước miếng! Tiên nữ

Ngày hôm sau, dùng bữa sáng xong Nhan Tử La đi thỉnh an Đức phi nương nương. Đức phi cũng vừa dùng xong bữa, thấy mũi nàng hơi khụt khịt, liền dặn dò, "Trời lạnh rồi, phải cẩn thận một chút, đừng để bị ốm. Trong mấy người vợ của lão Tứ chỉ có Nữu Hỗ Lộc thị là còn khỏe mạnh một chút, ngươi đừng có giống như Niên Băng Ngọc, ốm suốt ngày, nhìn chẳng vui vẻ gì cả".

Nhan Tử La vội vàng vâng dạ, xem ra Đức phi thật sự không thích Niên Băng Ngọc, nhưng chẳng có lý nào? Niên Băng Ngọc cả năm cũng chỉ có vài cái tết vào cung thỉnh an, sao có thể khiến người ta không thích đến thế. Nhìn nhìn Đức phi, đột nhiên hiểu ra, thì ra mĩ nữ nhìn mĩ nữ… đương nhiên càng nhìn càng ghét.

Trên đường về, Tiểu Kim Tử đột nhiên bị Thái giám phó tổng quản gọi đi mất, nói là vào phủ nội vụ lấy ít đồ. Tiểu Kim Tử dặn dò kĩ lưỡng và chỉ đường cho nàng, chỉ vì sợ nàng đi lạc mất. Nhan Tử La lại chẳng lo lắng gì, giờ là nàng phụng chỉ vào cung, dù lạc cũng có thể đàng hoàng mà hỏi đường.

Kết quả, đúng là Nhan Tử La đi lạc thật, nhìn bức tường rất quen mắt và đám cây cỏ cũng quen mắt trước mặt, Nhan Tử La chỉ muốn đập đầu vào tường. Cả Tử Cấm Thành lớn thế này mà làm cái biển chỉ dẫn cũng không được sao? Nếu không có biển chỉ dẫn thì cũng đừng cung nào cung nấy xây giống hệt nhau như vậy chứ? Nàng đã đi lạc tới lần thứ ba rồi!

Đi đại vậy! Chẳng có một ai. Muốn hỏi cũng chẳng biết phải làm thế nào. Tiểu viện phía trước hình như có người ra vào, tới đó hỏi xem vậy.

Nhan Tử La đi nhanh, chạy đến gần tiểu viện, cẩn thận thò đầu vào, khẽ hỏi: "Xin hỏi, có ai không?".

Khi tấm lưng đang xoay về phía nàng từ từ quay lại, mắt Nhan Tử La và miệng đều mở to tới cực độ. Trời ơi, đây là người hay là tiên nữ? Vốn tưởng Niên Băng Ngọc đã đẹp nhất rồi, nhưng so với vị này, rõ ràng là còn kém vài phần.

"Vào đi", mĩ nhân đó khẽ máy môi. Thực ra đôi môi con người đó không phải là màu đỏ, màu sắc hơi trầm, có lẽ tim không được khỏe. Đáng tiếc đáng tiếc, ông Trời đố kị với hồng nhan mà! Nhan Tử La vừa đi vừa nghĩ. Đại mĩ nhân này có lẽ là một trong những phi tử của Hoàng thượng?

"Nương nương cát tường!" Dù gì cũng không biết là nương nương nào, cứ gọi nương nương chắc chắn không sai.

"Đứng dậy đi, ngươi đến đây là…?" Đại mĩ nhân vừa nói vừa tỉa cành hoa.

"Bẩm nương nương, nô tỳ không biết đường, thấy bên này có người, vì vậy… làm phiền nương nương, xin nương nương trách tội", Nhan Tử La giải thích. Nhìn vị nương nương này có khuôn mặt hiền từ, có lẽ sẽ không trách tội nàng đâu nhỉ?

"Không biết đường?" Cái kéo trên tay mĩ nhân dừng lại, sau đó bà thở dài buồn buồn nói, "Tử Cấm Thành này đúng là lớn thật".

Nhan Tử La không dám đáp lời, khi mĩ nhân đang thương cảm thì tốt nhất là không nên làm phiền.

"Thế ngươi định đi đâu?", mĩ nhân lại hỏi.

“Nô tỳ phải đến Đồng Thuận trai”, Nhan Tử La nhìn những cây hoa mà bà trồng, tươi tốt, đáng tiếc đều là những loại không thể ra hoa.

“Đồng Thuận trai?” Mĩ nhân đó khẽ sững lại một lát rồi bật cười, “Ngươi là Nhan Tử La có đúng không?”, sau đó quay đầu nhìn nàng thật kĩ.

“Nương nương sao lại biết tên của nô tỳ?” Từ bao giờ nàng đã trở thành người ai ai cũng biết thế, sao không có kí giả ưa bới móc nào tới phỏng vấn nàng?

“Có vẻ đúng rồi.” Mĩ nhân đặt kéo xuống, đi lại gần nàng hơn, “Trong cung giờ những người không biết ngươi quả thật rất ít, bảo bối Khuynh Thành của ngươi thật đáng yêu”. Mĩ nhân cười tươi rói, Nhan Tử La cảm thấy cằm mình muốn rớt xuống đất.

“Dạ? Khuynh Thành hơi bướng bỉnh, nếu nó tới làm phiền nương nương, nương nương xin người hãy trách tội tôi”, Nhan Tử La kích động tới mức quên mất cả phải nói là “nô tỳ”.

“Con bé rất hiểu chuyện, thường đến vườn của ta ngắm hoa, chuyển chậu hoa.” Mĩ nhân nét mặt tươi vui.

“Thế thì nó nhất định là rất thích nương nương.” Xì, tiểu quỷ, không hổ là do nàng sinh, cũng biết yêu cái đẹp, thoáng nhìn đã chọn ngay được một đại mĩ nhân thế này.

“Tại sao?”, Mĩ nhân hỏi với giọng hứng thú.

“Bởi vì tiểu quỷ đó lười lắm, ngoài mục đích đặc biệt ra, chỉ có người nó thích nó mới nịnh nọt như thế.” Nhan Tử La hoàn toàn không chút do dự bán đứng con gái mình, ai bảo đứng trước mặt nàng là một mĩ nữ chứ.

“Thì ra là vậy.” Mĩ nhân nhìn nhìn nàng, “Để ta cho người đưa ngươi về Đồng Thuận trai, Công chúa có lẽ đang đợi ngươi đấy, về đi”.

“Đa tạ nương nương.” Nhan Tử La nhún nhún người, đi được hai bước, lại quay đầu, “Nương nương, sau này nô tỳ cũng có thể đến ngắm hoa, chuyển chậu hoa được không ạ?”. Nàng rất thích mĩ nữ này, có cảm giác giống như một người mẹ. Đương nhiên rồi, so với người mẹ có thiên tính bạo lực của nàng, thì mĩ nữ đây đúng là dịu dàng như nước.

Mĩ nữ rõ ràng là khẽ khựng người lại, sau đó cười: “Ngươi có thể tìm tới đây không?”. Đến Đồng Thuận trai còn không biết đường, có lẽ tiểu viện này của bà, nàng ta cũng không thể tìm được.

“Nô tỳ sẽ cố gắng. Nương nương, nói như vậy là người đồng ý rồi ạ?”, Nhan Tử La vui mừng hỏi. “Đa tạ nương nương, nô tỳ xin cáo lui.” Nói rồi, nàng nhanh chân đi ra khỏi cửa, không thể cho mĩ nhân nương nương có cơ hội từ chối.

“Tử Trúc.” Mĩ nhân nương nương gọi một nha đầu, dặn dò cô ta đi cùng Nhan Tử La, đưa nàng về Đồng Thuận trai. Thật là một đứa trẻ vô tư. Sau đó quay lại công việc tỉa cành của mình.

Khi Dận Tự đến thỉnh an, thấy người mẹ xinh đẹp của mình đang mỉm cười đầy thỏa mãn, không kìm được lên tiếng hỏi. Lương phi liền hỏi: “Thế nào, trên đường đến đây con không gặp cô nương Bạch La à?”.

“Ý ngạch nương muốn chỉ Nhan Tử La?”, Dận Tự hỏi lại.

“Ta thấy cái tên Bạch La đó rất phù hợp với tính cách và hình dáng của nàng ấy, sạch sẽ tinh tươm.” Lương phi được Dận Tự đỡ, hai mẹ con liền đi vào phòng. Dận Tự nghe bà nói thế thì không nói gì nữa.

“Đức phi nương nương thật có phúc, có được một người con dâu như thế”, Lương phi cười nói tiếp.

“Nàng ta cũng không gây ít họa”, Dận Tự đáp.

“Như thế mới khác người chứ! Có điều sao ta thấy mắt con bé lại buồn như thế nhỉ?”, Lương phi uống một hớp trà, nói. Dận Tự vẫn im lặng.

“Mấy hôm trước lão Thập đến đây có kể lại cho ta nghe, sao con bé lại cho rằng A ca các con đều là độc dược? Ai trong các con đã trêu chọc gì con bé thế?”, Lương phi cười hỏi. Độc dược? Rất thiết thực. Cứ như là nói tới con trai bà vậy.

“Con không biết.” Dận Tự lập tức phủ nhận. Có lẽ lão Thập đã kể lại không sót từ nào với mẹ chàng rồi, chàng còn giải thích gì nữa.

“Con bé này xem ra rất hiểu biết.” Lương phi hồi lâu mới nói. Năm đó sao bà lại không biết Hoàng thượng cũng có độc tình như thế. Đáng tiếc bà đã uống mất rồi, vì vậy mới có kết quả ngày hôm nay.

Dận Tự nhìn sắc mặt mẹ nhạt dần đi, chàng biết bà lại đau lòng rồi, vội vàng nói: “Mấy hôm nay sức khỏe của ngạch nương của ngạch nương đã khá hơn chưa ạ?”.

“Khá hơn nhiều rồi, có người con hiếu thuận như con, ngạch nương không cần uống thuốc cũng khỏe lại.” Lương phi nhìn Dận Tự đầy yêu thương, “Con cũng nên lấy thêm hai người vợ nữa, sinh cho ngạch nương thêm mấy đứa cháu để ẵm bồng. My cô nương đó mặc dù xuất thân không được tốt, nhưng đối với con…, con đừng băn khoăn nhiều làm gì”.

“Con không có tình cảm đối với nàng ta”, Dận Tự ôn hòa giải thích, “Hà tất phải làm lỡ cuộc đời một người phụ nữ?”. Đã không yêu lấy người ta về

chẳng phải làm người ta lỡ dở hay sao?

"Tứ ca con hồi đầu chẳng phải cũng không quan tâm tới con bé đó sao?", Lương phi nói. Không phải bà đi nghe ngóng hỏi thăm, mà là lão Thập những lúc rảnh rỗi thường tới chỗ bà ngồi chơi.

"Con không muốn." Dận Tự hiếm khi phản bác lại lời của Lương phi. Lương phi nhìn chàng, thở dài, "Thôi, con làm sao thấy vui là được".

Lại một ngày nữa trôi qua, khi Nhan Tử La tới cung Vĩnh Hòa để thỉnh an Đức phi đúng lúc gặp Dận Chân ở đó. Nhan Tử La liền nhún nhún người với chàng, hình như chàng gầy đi? Hay nàng hoa mắt? Nhan Tử La đang ngoan ngoãn ngồi yên thì Đức phi hỏi, "Tử La, hai hôm nay ở đây đã quen chưa?". Nhan Tử La lập tức đứng dậy nói, "Đa tạ nương nương đã lo lắng, con quen rồi ạ", rồi mới lại ngồi xuống. Vì có mặt Dận Chân, cuộc gặp mặt vốn đã không thân thiết lại càng trở nên không thân thiết, cuối cùng đến Đức phi cũng không thể chịu nổi người con gái trấn tĩnh như nàng nữa, giơ chân đá cả hai bọn họ ra ngoài.

Dận Chân đi trước, Nhan Tử La theo sau, hai người cũng không nói gì, ra khỏi cửa cung Vĩnh Hòa, Dận Chân đi về phía Nam, Nhan Tử La đi về phía Bắc. "Ở trong cung phải cẩn thận một chút", Dận Chân nhìn nàng nói. Nhan Tử La đang chuẩn bị cảm động rối bời, thì chàng lại nói tiếp, "Đừng gây thêm rắc rối cho ta", sau đó đi thẳng không quay đầu lại. Nhan Tử La nhìn theo bóng chàng làm mặt quỷ rồi cũng vội vàng đi ngay. Đi được mười mấy bước, đột nhiên nàng quay đầu lại, nhưng lần này chỉ nhìn thấy bóng lưng của người ấy. Thì ra cũng tồn tại thứ được gọi là tình cảm vợ chồng, trong lòng bất giác có chút buồn buồn.

Vì buồn buồn nên nàng không chú tâm trong việc đi đường, và kết quả của việc không chú tâm là lại đi lạc. Nhan Tử La ngó tới ngó lui rồi quyết định rẽ sang bên phải, kết quả là lại rẽ vào tiểu viện của Lương phi. Nhan

Tử La lập tức quên ngay sự buồn bực trong lòng, chẳng phải cuối cùng nàng cũng tìm thấy nhà Lương phi rồi sao?

Rón ra rón rén đi vào, Nhan Tử La liền thấy Lương phi vẫn đang tỉa cây. Hôm trước nghe Tử Trúc kể, chủ nhân của bọn họ đặc biệt rất thích hoa, và cũng thích làm vườn, nhưng chẳng lẽ ngày nào cũng cầm kéo để cắt? Cho dù là ai cũng sẽ không chịu nổi, về bản chất có khác gì lăng trì đâu.

"Chậu hoa do nương nương tỉa rất hợp ý của nương nương, nhưng…" Nhìn sắc mặt đã rồi quyết định nói tiếp.

"Nhưng gì?" Lương phi quay đầu, dừng tay lại.

"Nhưng chưa chắc đã hợp tâm ý của hoa." Nhan Tử La nói xong lén liếc nhìn Lương phi, sắc mặt vẫn chưa tối sầm lại.

"Tâm ý của hoa?", Lương phi nhắc lại lần nữa. Bà suy nghĩ hồi lâu rồi cười cười với nàng: "Xem ra ngươi mới đúng là người hiểu về hoa".

"Nô tỳ không hiểu, theo nô tỳ thấy, chỉ cần để nó được phát triển một cách tự nhiên là đẹp rồi. Nương nương mới là người thật sự biết trồng hoa, yêu hoa." Nhan Tử La đi tới gần ngắm nhìn những chậu hoa đó, không biết tại sao trước mặt Lương phi, nàng lại cảm thấy rất thoải mái.

"Hôm nay xem ra, ta cũng chẳng qua là tìm về đường cũ mà thôi. Thôi, từ ngày mai trở đi, để chúng tự do vui vẻ trưởng thành theo ý chúng." Lương phi đặt kéo xuống, "Hôm nay sao ngươi lại tới đây?".

"Thực ra hôm qua nô tỳ cũng muốn đến, nhưng không tìm thấy đường." Nhan Tử la lè lè lưỡi, mất mặt quá. Lương phi cười khẽ, kéo tay nàng vào phòng. Trong phòng bày biện đơn giản sạch sẽ, rất ít đồ bằng vàng bạc, mà ngược lại nhiều ngọc thạch hơn. Xem ra Nương nương đúng là một nhân

vật như ngọc. Nhan Tử La thấy một chậu thủy tiên nở hoa rất đẹp liền sán lại xem. Đến gần mới biết thì ra đó là hoa được làm bằng ngọc trắng, là được làm bằng ngọc xanh. Nàng len lén lè lưỡi, thật đúng là xa xỉ, lần đầu tiên nàng nhìn thấy. Còn nhìn thấy hoa nữa, có lẽ không dám tùy tiện qua ngắt, không chừng lại làm hỏng một thứ bảo bối mà bản thân không thể đền nổi, Nhan Tử La tự cảnh cáo bản thân mình. Ngồi trò chuyện một lúc, sợ Mẫn Chỉ lo nên nàng cáo từ ra về.

Dận Tự vào vườn, không thấy ngạch nương tỉa cành cắt hoa, cảm thấy rất lạ, cho rằng ngạch nương bị ốm, nên vội vàng vào trong xem thế nào, lại thấy Lương phi đang ngồi chăm chú đọc sách. Thấy chàng đi vào, bà vội vàng lệnh cho người lấy gối tựa.

"Ngạch nương hôm nay đã tỉa hoa xong rồi ạ?", Dận Tự hỏi.

"Chưa", Lương phi lắc lắc đầu, "Trước kia vẫn tưởng mình mới là người hiểu hoa, hôm nay đột nhiên có người bảo ta rằng, ta cắt tỉa như thế hợp tâm ý mình nhưng chưa chắc đã hợp tâm ý hoa. Vì vậy bắt đầu từ hôm nay ta không cắt tỉa nữa, để chúng phát triển tự nhiên".

"Là ai đã nói với ngạch nương những lời như thế?" Dận Tự có chút khựng lại. Hằng ngày chăm chút cho đám hoa cỏ, ngạch nương mới có thể sống qua ngày, giờ lại bảo ngạch nương không được cắt tỉa nữa, ngạch nương sẽ sống những ngày còn lại thế nào đây.

"Là con bé lười nhác đó. Con bé còn bảo ta rằng, ngồi ở kia nhìn đám hoa cỏ từ từ lớn lên, từ từ nở mới là việc vui nhất." Lương phi cười, "Người có tâm sự như vậy tất là người đắc sủng chẳng quan tâm, đi ở chẳng màng. Tuổi còn nhỏ mà đã nhìn được như thế không biết là phúc hay họa".

"Là Nhan Tử La." Dận Tự nghịch nghịch chén trà, miệng hơi mỉm cười.

“Hôm nay sao con đến muộn thế? Thỉnh an Đức phi nương nương chưa?”, Lương phi không trả lời mà hỏi sang chuyện khác. Dận Tự nghĩ một lúc rồi đi.

Từ hôm sau ấy mỗi lần đến thỉnh an Đức phi nương nương, Nhan Tử La đều cố gắng tránh mặt Dận Chân. Không phải là giận, mà nàng cũng chẳng biết tại sao, không thể giải thích rõ ràng được. Nhưng trong lòng ngày nào cũng thầm cầu khấn kì vọng sẽ gặp chàng, đáng tiếc, “Không duyên phận” là ba từ thích hợp nhất để miêu tả về mối quan hệ của họ.

Chương 50: Mạng nhỏ phải chơi tới cùng

Mặc dù được Dận Chân và Phúc Tấn cảnh cáo không được phép gây họa nhưng Nhan Tử La vẫn gây họa, thậm chí còn là họa suýt mất đầu.

Ở trong Tử Cấm Thành được vài hôm, hằng ngày ngoài niềm vui nhỏ nhỏ tới thăm Lương phi ra thì về cơ bản nàng đã buồn chán tới mức muốn cầm dây thừng treo lên cổ cho rồi. Không biết những người phụ nữ ở đây họ đã sống thế nào, nàng thì bức bối sắp muốn chết, những năm còn lại họ vẫn phải tỏ ra ung dung thản nhiên sao? Phục quá, phục cả hai chân hai tay.

Hôm nay nàng liền xúi giục Mẫn Chỉ, hai người hóa trang thành tiểu thái giám ra ngoài cung chơi một chuyến. Theo lý luận của Nhan Tử La thì sắp thành nữ chủ nhân của bộ lạc rồi, cũng phải học cách tìm hiểu dân tình, để sau này còn giúp đỡ chồng. Mẫn Chỉ thấy nàng thực sự quá đáng thương nên liền nhận lời.

Hai bộ trang phục của nam là hai bộ mà trước kia Tiểu Kim Tử mang đến, lần này vào cung Nhan Tử La đã cố ý đem theo. Được ra ngoài đi lại trên đường phố, Nhan Tử La đột nhiên có cảm giác tái thế làm người, hai người đi mãi đi mãi đến Lan Quế Phường, lâu rồi không gặp nên rất nhớ nhung. Nhan Tử La quen đường thuộc lối dẫn Mẫn Chỉ vào trong. My Liễm Diễm vừa ngủ dậy chưa lâu, còn oán than vì lần này lại mất bình rượu ngon. Thế là My Liễm Diễm đề nghị ra ngoài uống rượu, Nhan Tử La thì thế nào cũng được, nhưng vẫn hỏi ý kiến Mẫn Chỉ. Mẫn Chỉ chẳng tỏ thái độ gì, uống rượu, e là hai người phụ nữ này cộng lại cũng không phải là đối thủ của nàng ta.

Ba người đến tửu lầu Quân Duyệt Lai nổi tiếng và sầm uất nhất, vì đã hết phòng, nên họ chọn một bàn gần cửa sổ, gọi ít đồ ăn và một bình rượu. Đang uống vui vẻ, thì một tiếng hét lanh lảnh vang lên cắt đứt hứng thú của họ. Nha đầu đó toàn thân mặc một bộ đồ đỏ như bó đuốc, tay cầm chiếc roi. Nhan Tử La và My Liễm Diễm quay sang nhìn nhau cười, có lẽ tiểu cô nương này là người nuôi dạy thú trong rạp xiếc. Nhưng hình như họ không quen cô ta thì phải? Có điều người nuôi dạy thú kia lại quen Mẫn Chỉ. Mẫn Chỉ thì bày ra vẻ mặt nghi hoặc kiểu "Ngươi là ai?".

"Hừ, ngươi còn chưa cảm ơn ta", Nạp Lan Uyển Như chỉ vào Mẫn Chỉ. Hứ, dám đưa phụ nữ vào đây uống rượu, nhìn bộ dạng của cô gái kia cũng biết không phải là người tốt rồi.

"Ngươi là ai?", Mẫn Chỉ lạnh lùng hỏi. Đang yên đang lành lại có người xuất hiện bảo nàng phải cảm ơn? Ở đâu ra cái lý đó?

"Hừ, ngươi không nhớ?" Mặt Nạp Lan Uyển Như biến sắc, "Ta đã giúp ngươi giải quyết kẻ muốn làm hại ngươi". Nhờ cô ta lên tiếng nhắc nhở, Mẫn Chỉ đã nhớ ra, thì ra là cô ta.

“Ta đâu có nhờ ngươi giúp.” Mẫn Chỉ nhắc lại lần nữa. Làm trò gì vậy, còn chưa thèm trách cô ta đã nhảy ra làm loạn khiến người khác mất hứng, cô ta lại còn xông tới gào thét kể công.

“Ngươi vẫn còn nói như thế?” Nạp Lan Uyển Như tức tới mức nhíu chặt hai mày, vì tìm kiếm “hắn”, cô ta đã tốn bao nhiêu công sức, hôm nay cuối cùng tìm được.

“Vốn là thế mà.” Mẫn Chỉ quay người lại, uống một hớp rượu. Nhan Tử La và My Liễm Diễm lúc này mới hiểu, rõ ràng có người coi phượng hoàng ảo là phượng hoàng thật rồi? Vui sướng đến mức thích thú ngồi bên cạnh để xem náo nhiệt. My Liễm Diễm lúng liếng hai mắt, kéo tay áo Nhan Tử La nói: “Nhan công tử, vị này là bạn của Kim công tử ạ? Sao nô gia chưa từng gặp bao giờ?”. Nhan Tử La rất phối hợp. “Không phải chỉ mình ngươi chưa gặp bao giờ, mà bổn công tử cũng chưa gặp bao giờ. Sao, ghen rồi à? Yên tâm, Kim công tử sao có thể thoát khỏi tay ngươi?”, sau đó còn khẽ bẹo cằm My Liễm Diễm một cái rất phong tình. Mẫn Chỉ cũng chỉ khẽ cười, nhưng không nói gì.

“Ngươi đúng là hồ ly tinh, nhìn bộ dạng ngươi chắc là gái thanh lâu phải không, ngươi mà cũng xứng sao?” Nạp Lan Uyển Như khinh bỉ nhìn My Liễm Diễm.

“Ai da, tiểu thư đây thật nóng tính, có xứng hay không phải do Kim công tử nói mới được.” Sau đó nàng ta áp sát lại, dựa vào vai Mẫn Chỉ hỏi, “Kim công tử, người nói xem nô gia có xứng hay không?”. Giọng nói dịu dàng có thể xuyên thấu tâm can người khác, Nhan Tử La khẽ rùng mình, thật nổi hết cả da gà rồi! Mẫn Chỉ chỉ khe khẽ gật đầu. My Liễm Diễm cầm khăn tay lên mím môi nói, “Kim công tử xấu thật đấy. Người ta mặc kệ”, rồi lại ngồi dựa vào người Nhan Tử La, ghé vào tai Nhan Tử La nói nhỏ: “Nha đầu này xem rất thú vị”. Nhan Tử La cũng khẽ đáp lại, “Đừng đùa quá trớn”.

Nạp Lan Uyển Như nào biết hai người này đang lẩm bẩm nói gì, mặt bắt đầu đỏ ửng lên, cầm roi chỉ thẳng mặt My Liễm Diễm: "Ngươi là đồ đàn bà xấu xa, sau này đứng xa Kim công tử ra một chút, nếu không…".

"Nếu không làm sao?", My Liễm Diễm chau mày hỏi. Chiếc roi trong tay Nạp Lan Uyển Như không hề khách khí vụt một cái, My Liễm Diễm và Nhan Tử La đều sững lại, kiểu gì thế này? Cũng may Mẫn Chỉ nhanh tay đã túm lại được, "Chớ có tùy tiện!". My Liễm Diễm nhoẻn miệng cười, càng khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Nạp Lan Uyển Như đỏ hơn, ra sức rút chiếc roi về rồi nhằm thẳng vào người nàng ta mà quất.

Mẫn Chỉ mặc dù ngăn cản, nhưng trên người không có binh khí nên chẳng dám gây hấn với cô ta. Đột nhiên trong tiếng roi vun vút, một cây kim bạc sáng lóa lên, nàng ta thầm hét một tiếng "Nguy rồi", sau đó lao ra ngăn cây kim. Cây kim đã bị ngăn lại, có điều Mẫn Chỉ đột nhiên vịn tay vào bàn, mặt dần trắng bệch không còn sắc máu. Nạp Lan Uyển Như vội vàng chạy tới: "Sao ngươi lại ra đỡ? Ta đâu cố ý phóng vào ngươi!", sau đó thì khóc như mưa như gió. Nhan Tử La nhanh nhẹn bảo cô ta mau đưa thuốc giải ra, ai ngờ cô ta lại nói vốn không có thuốc giải, cô ta chỉ mang theo để chơi thôi. Nhan Tử La cảm thấy tim mình như muốn ngừng đập, trúng độc mà không có thuốc giải? Thế chẳng phải bảo người ta chờ chết hay sao? Mẫn Chỉ… cô ấy còn phải lấy chồng, tuyệt đối không thể chết!

Cố gắng ép mình phải bình tĩnh lại, nàng dặn dò My Liễm Diễm ở bên cạnh Mẫn Chỉ, không được rời dù chỉ nửa bước. Còn nàng nhanh chóng chạy xuống dưới lầu, chỗ này gần phủ nào nhất nhỉ? Thần tiên phương nào, nhanh cứu nàng với!

Nhìn quanh khắp nơi, bóng con tuấn mã từ xa tiến tới khiến trái tim nàng tạm thời khôi phục lại nhịp đập, là Dận Tự và Dận Đường. Nàng lập tức chạy tới với tốc độ thi chạy năm mươi mét ở trường, đứng chặn trước ngựa của họ thở hồng hộc vừa nói: "Cứu mạng! Mau! Mẫn Mẫn…"

“Tứ Tẩu?” Nghe thấy nàng nói, Dận Đường kinh ngạc gọi. Nàng ta vừa nói gì? Cứu mạng? Mẫn Mẫn? Dận Tự trong lòng chợt hiểu, với tay kéo nàng lên ngựa, “Ở đâu?”. Nhan Tử La chỉ về tửu lầu trước mặt, rồi ngay sau đó khóc váng lên.

Đến tửu lầu, Mẫn Chỉ đã sắp hôn mê, đang cố gắng nhướng mi, thấy Dận Tự mới yên tâm cười, “Bát ca”, rồi dần chìm vào giấc ngủ sâu. Dận Tự bế Mẫn Chỉ lên, quay đầu nói với Dận Đường, “Truyền thái y. Tất cả những người có mặt đều truyền tới”

Trong phủ Bát bối lặc.

Nhan Tử La đi đi lại lại trong phòng, mấy thái y này còn đang bàn bạc chuyện gì nữa, mau mau cho dùng thuốc đi, Nạp Lan Uyển Như đứng bên cạnh chỉ biết khóc.

“Câm miệng, còn khóc nữa ta sẽ khâu miệng ngươi lại”. Nhan Tử La hét. Vốn đã đủ loạn rồi, còn khóc gì nữa! Dận Tự ngồi yên lặng trên ghế, tay nắm chặt vào thành ghế.

“Kết quả thế nào?”, Dận Tự hỏi thái y. Đám thái y quay sang nhìn nhau, sau đó một người có vẻ lớn tuổi nhất nói: “Bát gia, độc tính trên cây kim rất nhanh, đã vào máu, sợ là phải châm cứu mới được, nhưng thời gian lại quá ngắn, lại không thể xác định được là độc gì, nên tạm thời không dám thực hiện”.

“Ngươi dùng độc gì?”, Dận Tự lạnh lùng nhìn Nạp Lan Uyển Như hỏi.

“Không phải do ta chế, mà là sư phụ của ta cho, ta cũng không biết” Nạp Lan Uyển Như gần như sợ chết khiếp vì cái nhìn lạnh như băng của Dận Tự.

“Các ông sợ dùng kim sai sẽ bị chặt đầu phải không?” Nhan Tử La nắm lấy cổ áo một thái y, thật quá đáng, “Hoàng thượng nuôi các ông, là để các ông đứng đây nói không dám trị bệnh? Các ông là lũ ăn hại sao? Không dám phải không?”, rồi buông cổ áo ông ta ra. Nhan Tử La đi đến bên bàn, cầm chiếc roi lên, Dận Tự nhìn thấy nhưng không kịp ngăn lại, Nhan Tử La rút cây kim đâm vào cánh tay mình.

“Nhan Tử La tôi địa vị thấp kém tính mạng hèn mọn, giờ các ông dám dùng kim rồi chứ?” Mắt nàng bắt đầu mờ đi, ngoài cửa hình như có người đến, nàng ra sức lắc đầu, vẫn túm chặt cổ áo thái y nọ, “Còn dám nói mấy lời không dám gì gì với tôi, tôi sẽ băm ông ra cho chó ăn”. Tay chân nàng bắt đầu không còn sức nữa, thõng xuống.

“Còn không mau chữa trị, đợi trẫm chém đầu các ngươi?” là câu cuối cùng Nhan Tử La nghe thấy trước khi hôn mê.

Khang Hy ngồi trên ghế, Dận Nhưng, Dận Chân, Dận Tự, Dận Đường đứng bên cạnh, Nạp Lan Uyển Như đã sớm sợ tới mức không dám khóc nữa.

“Sao lại ngốc tới mức này, bao nhiêu người như thế, nhất định phải tự chích vào người mình?”, Khang Hy khẽ nói. Nạp Lan Uyển Như lại như bị dìm xuống băng.

Hơn một canh giờ trôi qua, đám thái y mới bước ra khỏi phòng, đầu ướt đẫm mồ hôi, lóp ngóp quỳ xuống cả lượt: “Hoàng thượng, Công chúa phúc dày, độc tính đã không còn đáng ngại nữa, điều trị khoảng một tháng là có thể hồi phục”.

“Nhan chủ nhân thì sao?” Người hỏi Dận Chân.

“Lão Tứ, nếu Mẫn Nhi đã không sao, thì Nhan nha đầu đó đương nhiên cũng không sao rồi”, Khang Hy cũng thở phào. Lúc này bàn tay đang nắm chặt của Dận Chân mới giãn ra. Thái y nói tiếp, “Nhan chủ nhân không biết võ công, cơ thể vốn đã yếu đuối, vì vậy sợ là phải nghỉ ngơi chữa trị thêm”. Bàn tay của Dận Chân lại nắm chặt.

“Không sao là tốt rồi. Các ngươi hãy ở lại đây để tùy thời chăm sóc cho họ. Hai nha đầu này xem ra không thể tùy ý chuyển sang nơi khác, vậy thì tạm thời ở lại phủ của lão Bát, khi nào thái y cho phép dịch chuyển hẳng hay.” Khang Hy đứng dậy, dặn dò Lý Đức Toàn: “Giam cô ta lại. Gọi cha cô ta tới gặp trẫm”, sau đó quay về. Dận Nhưng cũng phụng giá hồi cung.

My Liễm Diễm ngồi ở đầu giường nhìn hai người đang hôn mê, cũng may, đã cứu được mạng họ rồi. Như vậy sau này nàng ta sẽ mãi mãi không bao giờ còn được gặp họ nữa? Các bạn của nàng ta, sau này sẽ là người của thế giới bên kia bức tường cao.

Vì Mẫn Chỉ cũng ở đây, nên Dận Chân không tiện vào thăm, ngồi trên chiếc ghế ở phòng ngoài chăm chăm nhìn vào cửa. My Liễm Diễm vừa ra thay nước thần sắc của chàng lập tức trở nên căng thẳng. Dận Tự lệnh cho người hầu chuẩn bị đồ ăn, nhưng mấy người bọn họ chẳng ai đụng đũa. Hai người nằm trong kia còn chưa tỉnh, ai còn lòng dạ nào mà ăn nữa. Sách Lăng vốn bị Hoàng thượng phái tới Trực Cô, cũng nhanh chóng bị điều về kinh từ nơi xa xôi cách kinh thành sáu trăm dặm, canh hai mới tới nơi. Nhưng cả hai cô gái vẫn chưa có động tĩnh gì.

Cho gần tới canh ba, Mẫn Chỉ mới tỉnh lại, Nhan Tử La vẫn nằm im bất động. Dận Chân liền kéo thái y vào khám lại, chỉ nói là cơ thể yếu, nhưng không ảnh hưởng gì. Mẫn Chỉ tỉnh rồi, nghe My Liễm Diễm kể lại những chuyện đã xảy ra, bất giác buột miệng mắng Nhan Tử La là đồ ngốc, bao nhiêu người như thế mà lại tự ý đâm kim vào tay mình. Khi mặt trời lấp ló, Nhan Tử La mới mở mắt, My Liễm Diễm vội vàng ra ngoài thông báo cho

các vị A ca. Toàn thân Dận Chân rõ ràng là nhẹ nhõm hơn rất nhiều, đứng dậy hỏi: "Nàng ấy thế nào? Nói gì?".

"Nàng ấy nói là đói quá", My Liễm Diễm khẽ đáp. Có lẽ Nhan Tử La tỉnh lại vì đói quá, nếu không chắc sẽ ngủ tới tận khi trời sáng bảnh mới chịu dậy, chả thèm quan tâm bao nhiêu người lo lắng cho mình.

"Quả nhiên… thú vị thật", Dận Đường khẽ cười nói. Dận Tự lệnh cho người đi chuẩn bị chút cháo.

Sau khi trời sáng, các vị A ca và Phúc tấn liền lập tức vào thăm. Thái y nói cơ thể hai người này còn yếu, do đó không cho tiếp khách.

Nhưng trong phòng, hai người "cơ thể còn yếu" lại đang thì thầm nói chuyện.

"Tỷ đúng là đồ ngốc, Nhan Tử La", Mẫn Chỉ nói.

"Tôi ngốc chỗ nào? Cô mau nói rõ ra xem", Nhan Tử La phản kháng.

"Tùy tiện đâm kim vào người một nô tài nào đó là được rồi."

"Tại sao?"

"Bởi vì bọn họ là nô tài, còn tỷ là chủ nhân."

"Nô tài cũng là người mà. Ngộ nhỡ độc trên kim đó không giải được, thì tôi trở thành hung thủ giết người à, tôi sẽ gặp ác mộng."

"Chẳng qua chỉ là nô tài thôi."

“Xì, cô coi thường nô tài tới thế sao? Nếu cô là nô tài, cô có thích người ta đối xử với mình như vậy không? Hừ hừ, người nhà các cô ai ai cũng nhẫn tâm như nhau.”

“Thế tỷ đâm kim vào cô ta cũng được mà.”

“Quên mất.” Mẫn Chỉ lại ngất xỉu, sao lại có loại người như thế chứ? Ngốc chết mất.

Lại một ngày nữa trôi qua, hai người bắt đầu có chút sức lực, Nhan Tử La buổi sáng ăn cháo, luôn miệng khen cháo ở Bát phủ ngon, là cực phẩm. Nàng bị Mẫn Chỉ trừng mắt lườm mấy lần, sắp mất mạng rồi mà còn nhớ cháo ngon hay không ngon. Nhưng tinh thần hợp tác và uống thuốc đầy hào hứng của hai người khiến các vị A ca được mở mang tầm mắt, thuốc bê vào nhất định sẽ nhanh chóng được bê ra, uống hết không sót dù chỉ một giọt, chỉ là lần nào cũng phải bưng vào kèm hai bát nước to.

Sáng nay sau khi uống thuốc, mấy a hoàn đỡ hai người họ ra ngoài, vì thái y nói có thể di chuyển, nên Dận Chân kiên quyết đưa vợ về nhà. Nhan Tử La nhìn thấy Dận Chân thì không nhịn được cười, mấy ngày không gặp, vị đại gia này đi thám hiểm rừng rậm chắc? Nàng nhìn nhìn sắc mặt của Dận Chân, liền ngượng ngùng thu lại nụ cười, quên mất, nàng là người gây họa mà.

“Tứ ca, Nhan Nhan không về cung cùng muội sao?”, Mẫn Chỉ hỏi. Hoàng a mã đã đồng ý cho Nhan Nhan đi cùng nàng ta khi xuất giá mà?. Nhưng sắc mặt của Tứ ca… Thôi vậy, “Nhan Nhan, khỏe rồi lại vào cung thăm ta nhé”.

“Được”, Nhan Tử La vui vẻ nhận lời, nhưng bị Dận Chân bế bổng lên, “Hồi phủ!”.

Nhìn vẻ mặt phong phú của mấy người còn lại, Nhan Tử La chỉ muốn tìm cái lỗ để chui vào, lần này nàng nổi tiếng rồi nhỉ? Mẫn Chỉ mở mắt to hết cỡ, sau đó lẩm bẩm tự nói một mình, "Đấy chắc chắn không phải là Tứ ca, ta nhìn nhầm rồi, nhìn nhầm rồi". Đang lẩm bẩm, thì chính nàng ta cũng bị người nào đó ôm lấy, phản ứng đầu tiên của nàng ta là hét lớn, "Hỗn xược!", rồi nhìn xem kẻ hỗn xược đó là ai?.

"Im ngay!", mặt Sách Lăng tối đen như đít nồi cuối cùng cũng khiến Mẫn Chỉ ngậm miệng. Giờ đánh không thắng được thì để hắn bế đã, đợi nàng ta khỏe lại rồi tính tiếp.

Nhan Tử La dựa hẳn vào lòng Dận Chân vờ ngủ, có điều nàng phải nói rõ, là nàng bị ép buộc. Vị đại gia này tự ý bế nàng ra ngoài rồi không chịu thả nàng xuống. "Còn vờ ngủ? Không phải đã ăn 2 bát cháo rồi à?", giọng Dận Chân lành lạnh vang lên.

"Cháo ở đó ăn rất ngon", Nhan Tử La khẽ nói.

"Sau này không được phép ra ngoài gặp My Liễm Diễm, không được ra khỏi phủ", Dận Chân nói tiếp.

“Tại sao?” Nhan Tử La cố gắng giãy khỏi vòng tay của Dận Chân, nàng đã không được tự do nữa, đến cả người bạn duy nhất cũng không có sao?

“Nàng muốn cô ta gặp xui xẻo sao?”, Dận Chân nhìn khuôn mặt đột nhiên đỏ bừng lên của nàng, hỏi.

“Chàng…” Biến thái, khốn kiếp. Nhưng nàng không dám chửi ra miệng. Lại co mình vào nhắm chặt mắt không nhìn Dận Chân nữa. Nàng rất giận, vô cùng giận. Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà chàng lại độc đoán quyết định cuộc sống của nàng như thế? Đầu tiên là ném ra một nơi quạnh quẽ mấy năm không hỏi thăm, sau đó đột nhiên lại thấy hứng thú với nàng, nhốt nàng vào cái lồng này. Nhốt vào lồng đợi nàng chết già.

“Tốt nhất nàng nên nghe lời ta”, Dận Chân lạnh lùng nói.

Nhan Tử La không đáp, chỉ nhắm chặt mắt vờ ngủ, nàng không đấu lại được với giai cấp địa chủ, nên đành phải phản kháng tiêu cực. Xe ngựa dừng lại, Dận Chân xuống xe trước, Nhan Tử La nhìn bàn tay đang chìa về phía nàng, rồi lại nhìn nhìn mấy trắc phúc tấn và tiểu thiếp của chàng đang đứng đợi ở cửa, đột nhiên phì cười. Nếu chàng đã dám nhốt nàng, nàng sẽ khiến chiếc lồng của chàng loạn cào cào chó kêu mèo sủa xem chàng định thế nào. Sau đó nàng làm bộ yểu điệu đưa tay cho chàng, để mặc chàng bế vào trong. Len lén liếc mắt nhìn đám phụ nữ đang sa sầm nét sắc mặt ngoài kia, nàng nghĩ: Các tỷ muội, hãy nhẫn nhịn, không nhịn được nữa thì đá tôi ra ngoài, đá tôi đi rồi các người có thể hả giận.

Hai tay nàng ôm lấy cổ Dận Chân, ngọt ngào nũng nịu hết sức có thể, cất giọng nói: “Phải làm phiền các tỷ muội, Tử La thật xấu hổ vô cùng”, rồi tự mình cũng toàn thân nổi hết cả da gà, sau đó thỏa mãn liếc mắt nhìn vẻ căm hận của đám phụ nữ kia mà cười. Dận Chân cúi đầu nhìn nàng một cái, người phụ nữ này lại giở trò gì ra thế không biết?

Vì Dận Chân miễn cho nàng tới thỉnh an Phúc tấn, đám phụ nữ của chàng bắt đầu đồn đại, xầm xì, đa phần đều tỏ vẻ bất mãn, đương nhiên những lời này họ không dám nói với Dận Chân. Bách Hợp, Ám Hương, Sơ Ảnh nghe xong thấy bất bình thay cho Nhan Tử La, Nhan Tử La lại cười rất vui vẻ. Nàng liền nắm lấy mọi cơ hội để trói chân Dận Chân, rõ ràng là có ý độc chiếm. Dận Chân chỉ lạnh lùng nhìn sự thay đổi của nàng không nói gì, đa phần thì thuận theo ý nàng.

Có điều Nhan Tử La không biết nếu đem so với Niên Băng Ngọc, nàng và nàng ta ai quan trọng hơn.

Những ngày này, bệnh cũ của Niên Băng Ngọc lại tái phát, Dận Chân nghỉ lại phòng nàng ta nhiều hơn. Hôm nay, Nhan Tử La cố ý uống sữa lúc bụng đói, rồi lại ăn hoa quả lạnh, thế là đau bụng. Thái y đến thăm bệnh rồi kê thuốc, Nhan Tử La giấu Bách Hợp và đám người hầu đổ thuốc vào chậu hoa, đương nhiên nàng không khỏi bệnh, đau bụng suốt một ngày, yếu ớt đến tay cũng run rẩy. Buổi tối, Nhan Tử La vờ đau tới mức không chịu đựng nổi, lăn lộn trên sập, gào thét bảo bọn nô tài đi tìm Dận Chân. Kết quả là Dận Chân không đến, mà chỉ có thái y đến, nói là ý của Tứ gia. Nhan Tử La không giả vờ, cũng không gào thét nữa, ngoan ngoãn uống thuốc. Xem ra sau này nên ít làm những trò ngu ngốc đi thì hơn. Có điều, tại sao mắt nàng lại ướt, trái tim cũng như thắt lại? Khốn thật, nàng có bị bệnh tim đâu!

Ngày hôm sau, Dận Chân tới thăm nàng, nàng đã cho người đi nghe ngóng, chàng đến phòng Niên Băng Ngọc trước rồi mới tới chỗ nàng. Nhan Tử La dựa vào gối tựa bóc vải ăn, thấy Dận Chân vào, vội vàng tươi cười, "Tứ gia về rồi ạ? Đã thăm Niên muội muội chưa, nghe nói mấy hôm nay muội ấy không được khỏe". Dận Chân tự động ngồi xuống, "Bụng dạ đã không tốt còn ăn mấy thứ đồ lạnh này. Bách Hợp, mang xuống". Nhan Tử La liền thu tay lại để Bách Hợp mang vải đi, dù gì thì cái thứ này cũng chẳng ngon. Nàng đã nhận thức rõ rồi, sẽ không ngược đãi cơ thể mình nữa.

“Uống thuốc chưa?” Dận Chân nhìn nụ cười tươi rói trên mặt nàng.

“Đương nhiên là uống rồi ạ, nếu không thật phụ ý tốt của Tứ gia. Thái y mà Tứ gia truyền tới y thuật rất cao.” Nhan Tử La cúi đầu nghịch nghịch mấy cái móng tay dài.

“Ngày mai vào thỉnh an Hoàng a ma”, Dận Chân dặn dò.

“Ồ? Vâng. Lâu lắm rồi không gặp Khuynh Thành, thiếp nhớ nó quá”, Nhan Tử La nói.

Người hầu vào báo Niên đại nhân cầu kiến, Dận Chân dặn dò nàng hãy ngoan ngoãn nghỉ ngơi rồi rời đi. Nụ cười của Nhan Tử La tắt lịm.

Chương 51: Bố chồng triệu kiến

Lần này vào cung, nàng đến chỗ Đức phi ngồi một lát, sau khi thoái triều liền có tiểu thái giám tới lệnh cho nàng đến thư phòng phía Nam kiến giá. Nhan Tử La run run rẩy rẩy đi theo. Trên đường càng tới gần thư phòng phía Nam không khí lại càng yên tĩnh, Nhan Tử La gần như nghe thấy tiếng tim mình đập. Có điều, có thể thấy Hoàng thượng “làm việc” thế nào, vẫn là một chuyện đáng để trông đợi.

Khang Hy đang ngồi trước bàn phê chuẩn tấu thư, nàng vào bên trong thỉnh an, chỉ nói “Ngồi đi” rồi cúi đầu đọc tấu thư tiếp. Nhan Tử La liền ngồi xuống đó quan sát Khang Hy, đúng là được chăm chút kĩ lưỡng vô cùng, làm hoàng đế hao tâm tốn sức bao nhiêu năm như thế nhìn ông vẫn rất trẻ, xem ra mấy loại thực phẩm bổ dưỡng cao cấp thật sự không phải

thừa. Chẳng trách con trai, con gái người nào người nấy đều giỏi giang, thậm chí đều thuộc hàng thượng đẳng. Càng chẳng trách đến một người phụ nữ như Lương phi cũng tình nguyện lún sâu, thậm chí còn không oán giận.

"Gan cũng to đấy, dám nhìn trẫm như thế." Câu nói đột ngột của Khang Hy khiến Nhan Tử La lập tức nhảy dựng lên.

"Nô tỳ đáng chết!", lại cụp mắt cúi mặt.

"Ừm." Khang Hy buông bút, "Nhìn khí sắc tốt rồi?".

"Vâng, thưa Hoàng thượng. Đa tạ Hoàng thượng quan tâm." Nói như vậy là muốn tính sổ với mình sao? Nhan Tử La cúi đầu nghĩ.

"Có một chuyện mà trẫm nghĩ mãi vẫn không hiểu, ngươi bảo trẫm phải làm thế nào?" Khang Hy ngắn gọn.

"Xin Hoàng thượng cứ nói, nô tỳ biết thì quyết không dám giấu", Nhan Tử La vội hạ quyết tâm.

"Sao ngươi lại đâm cái kim đó vào người mình?" Khang Hy hỏi xong, Nhan Tử La cảm thán trong lòng, không hổ là người một nhà, cách suy nghĩ giống nhau, câu hỏi cũng giống hệt nhau. Xem ra trong hoàng cung Thanh triều vẫn chưa tiến hành giáo dục đúng đối tượng.

"Bởi vì nô tỳ sợ chết." Nàng lén liếc một cái.

"Sợ chết còn đâm kim vào người mình?" Khang Hy thấy nghi hoặc thế này không phải là mâu thuẫn sao?

“Hoàng thượng, nếu Mẫn Mẫn không được chữa khỏi, người nhất định sẽ chặt đầu nô tỳ. Nô tỳ nghĩ, bị chặt đầu thì thà chết vì trúng độc còn hơn, ít nhất cũng không phải dùng đao, chém xuống chắc đau lắm. Ngỗ nhỡ nhát đao đó… không chặt đứt được đầu, thêm đao nữa thì cũng chẳng phải càng đau sao? Nhưng Mẫn Mẫn được chữa khỏi thì đương nhiên nô tỳ cũng không sao nữa, mà Hoàng thượng vì sự dũng cảm của nô tỳ không tính toán việc nô tỳ tự ý đưa Mẫn Mẫn ra ngoài cung”, Nhan Tử La nói liền một hơi.

“Không ngờ ngươi còn tính toán đến mức này, có điều Mẫn Mẫn nha đầu lại nói chính nó đã nài nỉ ngươi đưa nó ra ngoài chơi.” Nha đầu này cũng thật thà đấy.

“Hoàng thượng, xin người minh xét, lý do đó sao người có thể tin được. Mẫn Mẫn là người không thích chốn ồn ào náo nhiệt, sao có thể đòi đi chơi. Huống hồ, trước ngày đại hôn cô ấy cũng không thể đòi ra ngoài đi chơi được.” Biết ngay là ông không tin nên tôi mới dùng chiêu chủ động này, ít nhất còn được coi là có thái độ nhận tội thành khẩn.

“Đầu óc rất tỉnh táo, nhưng trẫm không nói là sẽ tha cho ngươi”, Khang Hy nén cười cố ý nói, thấy Nhan Tử La so vai liền cười thầm trong lòng.

“Xin Hoàng thượng trách tội.” Dù sao cũng sẽ không chặt đầu nàng đâu nhỉ? Vậy nàng còn sợ gì. Nhan Tử La nghĩ.

“Trông coi Mẫn Chỉ, trước ngày đại hôn không được gây họa nữa”, Khang Hy hạ lệnh. Nhan Tử La sững lại, bảo nàng trông coi? Thế có khác nào để kẻ lưu manh dạy dỗ con gái mình?

“Hoàng thượng, hay là người đổi hình phạt khác đi ạ? Nô tỳ sợ lần này sẽ bị chặt đầu thật mất.” Nàng không dám đảm bảo ngày mình sẽ không ra ngoài nữa. Mỗi tế bào trên người nàng đều không chịu nghe theo sự chỉ huy của bộ não.

“Biết lời trẫm nói là gì không?” Khang Hy cố ý sầm mặt xuống.

“Khuôn vàng thước ngọc”, Nhan Tử La đáp nhanh.

“Biết thì hãy chấp nhận hình phạt rồi đi đi”. Khang Hy hạ lệnh tiễn khách. Nhan Tử La đành cúi đầu lui ra ngoài.

“Thảo mộc hữu bản tâm, hà cầu mỹ nhân chiết” [1], câu này là ngươi dạy Lương phi?”, Khang Hy đột nhiên hỏi.

[1] Cây cỏ vốn có lòng, không cần người đẹp ngỏ (Trần Trọng Kim dịch), là hai câu trong bài Cảm Ngộ của tác giả Trương Cửu Linh.

“Dạ?” Nhan Tử La quay người lại mở to hai mắt nhìn Khang Hy, xem đấy người ta nói thật nho nhã, còn dẫn thơ cổ nữa. Đúng là nàng có ý đó, nhưng, “Nô tỳ chỉ là có chút kiến thức nông cạn, thưa Hoàng thượng”.

Mình chỉ thuận miệng nói bừa, vì mình sợ mỹ nhân nương nương mệt mà thôi.

“Ừm. Đi ra đi.” Khang Hy không thèm nhìn nàng nữa, Nhan Tử La tâm trạng bất an theo tiểu thái giám ra ngoài. Đi tới ngoài hành lang rồi vẫn còn cắm cúi gằm đầu suy nghĩ xem câu nói vừa rồi của Khang Hy là có ý gì. Có điều nàng suy nghĩ nát cả óc vẫn không thể nghĩ ra. Đến chỗ rẽ, nàng gặp Dận Tự, Dận Ngã đang trên đường tới thư phòng phía Nam kiến giá. Dận Ngã nhìn thấy nàng thì vui mừng hỏi: “Tứ tẩu, nghe nói tẩu rất dũng cảm phải không?”. Nghe Cửu ca nói nàng ta không chỉ túm cổ áo thái y quát mắng, mà còn cầm kim độc tự đâm vào người mình.

“Thập gia quá khen.” Coi như hắn đang khen mình vậy, Nhan Tử La tự an ủi, sau đó nhìn Dận Tự, nói: “Cảm ơn sự giúp đỡ của Bát gia, ở lại trong phủ mấy ngày thật phiền Bát gia quá”. Cuối cùng cũng có cơ hội gặp mặt để cám ơn rồi, mà món cháo nhà hắn ta ngon thật đấy.

“Tứ tẩu, tẩu nói không sai, cháo nhà Bát gia đúng là cực phẩm trong các loại cháo”, Dận Ngã trêu nàng. Lần này hắn, Cửu ca, Thập tứ đệ chẳng có việc gì nên giờ cũng đến phủ Bát gia ăn cháo đây.

“Hả? Thập gia cũng cho là như thế, vậy tôi không nói sai rồi” Nhan Tử La cười khan hai tiếng, nàng lại bị đem ra làm trò cười rồi. Còn không mau đi đi, không chừng lát nữa hắn lại cười nhạo nàng thêm những gì nữa. “Hai vị hãy vào bái kiến Hoàng thượng đi, không làm phiền hai vị nữa, Tử La xin lui bước.” Nhan Tử La nhún nhún rồi đi vòng qua hai người họ.

“Ta thấy Tứ tẩu cũng nên đi sớm đi, không chừng Tứ ca đang lo lắng đấy”, Dận Ngã cười nói, kết quả là bị ánh mắt lạnh lùng của Bát ca lướt qua khiến hắn phải thu lại nụ cười. Sao? Bát ca sao lại có phản ứng dữ như thế, hắn ta đâu có cười nhạo Bát tẩu?

Nhan Tử La dừng bước, quay đầu nhìn Dận Ngã, tiểu tử thối, lắm mồm, môi mỏng, tức tối quên béng mất người ta là một A ca, còn dám trừng mắt lườm một cái, sau đó quay đầu sải bước bỏ đi.

“Bát ca, vừa rồi huynh có nhìn thấy nàng ta lườm đệ không?”, Dận Ngã không dám tin vào mắt mình nữa hỏi. Nhan Tử La dám lườm hắn? Hắn là A ca mà. Nhưng, ánh mắt đó của Bát ca… sao cũng lại lườm hắn thế?

Quay lại cung Đức phi, huynh đệ Dận Chân, Dận Trinh cũng đang ở đó, thấy nàng vào, Dận Chân không có biểu hiện gì, ngược lại Dận Trinh cười tươi như hoa nở nhìn nàng từ đầu tới chân một lượt, sau đó nói: “Xem ra Tứ tẩu không sao cả, chúc mừng, chúc mừng”. Nhan Tử La đang muốn đánh

người, liền nhạt giọng nói: "Nhờ phúc của Thập tứ gia, đa tạ đa tạ". Đức phi hỏi Hoàng thượng gặp nàng vì chuyện gì, Nhan Tử La liền kể lại một lượt cuộc gặp với Khang Hy. Vẻ mặt Đức phi có chút không tự nhiên, Dận Chân lạnh lùng liếc nhìn nàng mấy lần, bị nàng tự động phớt lờ. Vẫn là Dận Trinh nhanh miệng nói: "Hoàng a ma vẫn còn dám cho tẩu tháp tùng Mẫn tỷ tỷ sao? Ha ha, xem ra Tứ ca và Sách Lăng phải tiếp tục lo lắng rồi". Nhan Tử La im lặng. Đức phi cuối cùng cũng cười, không biết là cười cái gì. Ngồi lại thêm một lúc, Đức phi than mệt bảo bọn họ đi làm việc của mình.

Ba người họ cùng lui ra, Dận Trinh suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Tứ tẩu, khi tẩu đâm cây kim đó vào người có suy nghĩ gì?". Rõ ràng là không thể tưởng tượng nổi, lại có người tình nguyện đâm kim vào mình, có bao nhiêu nô tài như thế mà.

Nhan Tử Lan len lén trợn mắt nhìn trời, tên tiểu tử này mắc bệnh gì thế không biết, chưa từng thấy người ta tự sát bao giờ hay sao? "Thập tứ gia, người rất muốn biết phải không?", nàng chớp chớp mắt. Thấy Dận Trinh gật gật đầu, Nhan Tử La nói tiếp: "Muốn biết thì người hãy đi tìm nha đầu đó mượn cây kim rồi tự mình thử xem". Mặc dù nói như thế có chút bất kính, nhưng, hừ hừ, có Tứ ca hắn ở đây mình còn sợ gì chứ, nghe đồn, mọi người đều tưởng Dận Chân coi nàng như bảo bối rồi. Hài lòng khi nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của Dận Trinh, Nhan Tử La đột nhiên thấy vui vẻ hẳn lên, liền cất bước nhanh nhẹn hơn.

Lên xe ngựa rồi, Dận Chân bỗng hỏi: "Tâm trạng có vẻ rất tốt?". Nhan Tử La suy nghĩ một lát, rồi cười: "Ngày nào tâm trạng của thiếp cũng rất tốt. Người đối xử với thiếp ân cần chu đáo thế cơ mà, người xem, giờ đến Thập tứ gia thiếp cũng dám bắt nạt đấy". Dận Chân nhìn nàng rồi lặng thinh. Suốt dọc đường hai người không nói gì cả, Nhan Tử La thỉnh thoảng vén rèm nhìn ra ngoài cửa sổ. Đến nơi, Nhan Tử La tự mình nhảy xuống, thấy vẻ mặt sững lại mất mấy giây của thị vệ chờ ngoài cổng, nàng nhướn

nhướn mày, lẽ nào vợ bé của nhà khác không tự mình nhảy xuống hay sao? Bộ dạng kinh ngạc thế kia, hẳn là chưa từng thấy chuyện này bao giờ.

Tối hôm nay, Nhan Tử La vừa đi vừa nghỉ, thì người của Niên thị lại tới, Dận Chân không động tĩnh gì, Nhan Tử La đẩy chàng, "Tứ gia, Niên muội muội lại không khỏe, người vẫn nên qua đó xem sao". Trong lòng rõ ràng rất muốn đi, còn ở lại chỗ nàng làm gì? Thấy Dận Chân đứng dậy, Nhan Tử La chẳng buồn nghĩ ngợi thêm, lật người nằm xoay lưng về phía chàng. Dận Chân ngẩn người, cuối cùng vẫn mặc áo rồi đi. Đợi chàng đi rồi, Nhan Tử La mới cuốn chăn ngồi dậy, cho tới tận canh tư mới mơ màng ngủ được một lúc.

Vì đồ đạc mang vào cung từ lần trước vẫn chưa mang về, nên lần này vào cung Nhan Tử La đỡ được rất nhiều điều phiền hà. Vào cung phải đến bái kiến Đức phi trước, Đức phi lại dặn dò một lượt những điều đã dặn trước đây. Nhan Tử La chỉ ngồi im vâng dạ. Khó khăn lắm mới xong màn giáo huấn, Nhan Tử La lấy cớ nói rằng rất thuộc đường đến Đồng Thuận trai nên không cần người dẫn, rồi trên đường nàng tự ý rẽ vào thăm Lương phi. Còn chưa tới nơi, đã nghe thấy giọng cười khanh khách của Khuynh Thành. Nha đầu này cũng đến đây rồi, chẳng trách vừa rồi không gặp ở cung Đức Phi.

Nhan Tử La vừa nghĩ vừa đi đến cửa. Khuynh Thành vừa thấy nàng liền hét gọi: "Ngạch nương", sau đó nói với Lương phi, "Bà ngoại Lương phi, ngạch nương con đến rồi". Lương phi ngẩng đầu nhìn nàng cười dịu dàng.

"Khuynh Thành, lại đến đây làm phiền bà ngoại Lương phi phải không?", Nhan Tử La cười hỏi.

"Không đâu, có con bé ta cũng đỡ buồn." Lương phi hiền từ xoa xoa đầu Khuynh Thành nói, "Lo cho ngươi ấy, sức khỏe thế nào rồi?".

“Đa tạ nương nương đã quan tâm, người xem, giờ chẳng phải nô tỳ đang rất khỏe mạnh hay sao?” Nàng còn cố ý quay đi quay lại vài vòng. Nhìn hai chậu hoa một to một nhỏ trước mặt, Nhan Tử La cười nói: “Nương nương, hoa này của nương nương nở đẹp quá!”, tạo hình khác lạ, dài ngoẵng như đám cỏ dại.

“Mấy ngày rồi không cắt. Lần này vào cung đừng gây chuyện nữa, mấy hôm tới là đến ngày đại hôn rồi”, Lương phi điềm đạm nói.

“Nương nương, Tử La lần này nhớ kĩ rồi. Người xem, cái đầu này của nô tỳ mặc dù rất ngốc, nhưng nô tỳ cũng không nỡ rời xa nó.” Nói rồi nàng khom người nhìn mấy bông hoa, “Nương nương, người tặng cho nô tỳ chỗ hoa này được không ạ?”. Đến lúc phải nhờ phúc của nữ nhân rồi.

“Được, ngươi thích gì, đợi khi ngươi xuất cung ta sẽ cho người chuyển đến cho.” Lương phi cười nói, “Vào nhà uống trà đi, đi đường xa xôi như thế”.

Nhan Tử La kéo tay Khuynh Thành theo Lương phi vào trong, thấy trên bàn bày một ít quả thông, liền nói: “Nương nương, sau này khi uống trà người hãy cho vào nước vài quả thông tươi, sẽ có hương thông nhè nhẹ, rất thơm ngon”.

“Vậy à? Ta chưa từng nếm thử bao giờ.” Rồi bà quay sang dặn Từ Trúc đi hái thêm vài quả thông chưa héo bỏ vào ấm trà, quả nhiên hương thông thơm thoang thoảng. Nhan Tử La chỉ ngồi một lúc rồi đi gặp Mẫn Chỉ. Khuynh Thành, mấy ngày liền không gặp mẹ nên cũng bám riết chẳng rời, đi theo nàng.

Dận Tự đến thỉnh an, Lương phi cho hắn uống thứ trà thông đó, Dận Tự cũng phải khen là rất đặc biệt. Lương phi liền cười nói: “Con bé quả thật là rất thích ăn uống, mấy hôm trước khen cháo chỗ con ngon, hôm nay lại vào

dạy ta cách pha loại trà này". Dận Tự không nói gì, Lương phi lại nói tiếp: "Hôm nào đó ta cũng muốn nếm thử món cháo đó ở phủ của con". Dận Tự liền cười, cuối cùng Mẫu phi cũng muốn ăn rồi.

Lần vào cung này, Nhan Tử La không ngờ mình lại trở thành người nổi tiếng như thế. Nếu không, sao giờ này Hạm Chi, Quân Chỉ và mấy Tiểu cách cách lại đang tập trung ở Đồng Thuận trai, một là đến chơi với Mẫn Chỉ, hai là vì nghe nói nàng vào. Đặc biệt là Quân Chỉ rõ ràng rất sùng bái nàng. Có điều các vị công chúa Cách cách này đều thống nhất kết luận rằng: Nhan Tử La mặc dù rất dũng cảm, nhưng quá ngốc. Nhan Tử La cũng không giải thích, Mẫn Chỉ chỉ nhìn nàng chớp chớp mắt. Quân Chỉ vốn là đứa trẻ hoạt bát, rất nhanh đã thân quen với Nhan Tử La, nàng ta và Khuynh Thành nhanh chóng trở thành cái đuôi của nàng. Hạm Chi lại dịu dàng hơn, những lúc bọn họ cười đùa, nàng ta chỉ ngồi yên lặng lắng nghe. Nhan Tử La lại dạy bọn họ chơi trò ném bao cát, nhảy dây, ném khăn tay.

Chương 52: Nhắm rượu với gan lợn

Chiều muộn hôm nay, Nhan Tử La đưa Mẫn Chỉ, Hạm Chi, Quân Chỉ và Tuyên Ngọc cách cách hiện tại vẫn đang ở trong cung cùng đám cung nữ lớn nhỏ theo hầu bọn họ đi chơi trò ném khăn tay. Cung nữ của Mẫn Chỉ là Linh Châu bị ném trúng, đám cung nữ trong Đồng Thuận trai vì biết cô ta là người Tô Hàng, liền reo hò yêu cầu cô ta hát tiểu khúc của Tô Hàng[1], Linh Châu vừa hát vừa đỏ bừng mặt. Sau đó Linh Châu cầm chiếc khăn ném đi, chiếc khăn rơi xuống phía sau Hạm Chi. Hạm Chi liền cảnh giác, lập tức bật dậy chạy, nhưng bình thường ít vận động, vì vậy không đuổi được, liền rút cây sáo nhỏ vẫn thường mang theo bên người ra thổi một khúc ngắn. Hạm Chi cầm khăn cố ý chạy chạy rồi dừng dừng hai ba vòng, sau đó khẽ khàng đặt ngay phía sau Nhan Tử La. Kết quả Nhan Tử La đã đánh giá thấp Hạm

Chi, nên bị bắt được, rõ ràng là chết không nhắm mắt. Bị Hạm Chi hại nàng cũng đành nhận thôi, nhưng còn Hạm Chi? Chỉ có thể thừa nhận rằng người xưa nói không sai, "chó cắn người là chó không sủa".

[1] Tiểu khúc là những ca khúc hoặc làn điệu đơn giản sôi động. Tô Hàng là Tô Châu và Hàng Châu.

Nhan Tử La đứng giữa, Mẫn Chỉ, Quân Chỉ yêu cầu nàng hát. Nhan Tử La lập tức lắc đầu quầy quậy, chỉ hát có một lần mà tới tận bây giờ cũng chưa thoát khỏi hậu quả do nó gây ra, lần này thì nàng nhớ kỹ lắm rồi. Nghĩ một lúc, Nhan Tử La bèn nói: "Tôi sẽ kể cho các cô nghe một câu chuyện cười, hay hay không cũng phải vỗ tay cổ vũ tôi đấy, nếu không lần sau tôi sẽ không kể nữa. Chuyện kể là vào thời nọ ở một nơi này, có một người nọ. Người này khi trưởng thành liền tới một huyện nha để làm sư gia. Đến mùa hạ, muỗi ở khắp nơi, mỗi lần cắn lại sưng lên thành nốt, làm thế nào đây? Giăng màn chống muỗi vậy. Huyện thái gia liền đưa tiền cho anh đi mua cây gậy trúc. Vị gia sư này lại nghe thành đi mua gan lợn[2], liền cầm tiền cắm đầu đi vào cửa hàng bán thịt. Khi mua gan lợn, người bán hàng đưa cho anh ta một cái tai lợn coi như "khuyến mại", trên đường quay về, vị sư gia nghĩ: Dù gì thì lão gia cũng không biết đến cái tai lợn này, hay là mình giữ lại để uống rượu, thế là liền nhét cái tai lợn vào trong người. Về tới nha môn, vị sư gia dâng gan lợn lên, Huyện thái gia nhìn thấy liền tức giận. Rõ ràng là bảo đi mua gậy trúc, tại sao lại đi mua thành gan lợn thế này? Trong lúc cơn giận đang bốc phừng phừng, ông ta đột nhiên mắng sư gia: "Tai để đi đâu thế hả?". Sư gia nghe thấy vậy, trong lòng băn khoăn. Quả không hổ danh là thanh thiên đại lão gia, đến cái tai lợn mà người bán hàng cho thêm cũng biết. Thế là liền ngoan ngoãn lôi cái tai lợn trong người ra, dâng lên Huyện thái gia, nói: "Tai đây ạ." Vì Nhan Tử La vừa kể vừa diễn, cuối cùng còn rút khăn tay ra vờ làm tai lợn, cả đám chủ nhân, cung nữ đều cười nghiêng ngã. Quân Chỉ ôm bụng dựa hẳn vào người Hạm Chi. Cười xong, Tuyên Ngọc liền nói, "Tai của vị sư gia này cũng thật nghễng ngãng, làm sao lại nghe nhầm ra thế chứ".

[2]"Gậy trúc" và "Gan lợn" là hai từ có âm đọc na ná nhau trong tiếng Trung.

"Cô đâu có biết nguyên nhân trong đó", Nhan Tử La cười nói, "Vị sư gia này nghĩ rằng, đến giờ cơm tối rồi, chắc bảo mình đi mua gan lợn để uống rượu". Khiến cả đám người kia lại được một trận cười nghiêng ngả, đợi bọn họ cười xong, Nhan Tử La thu khăn tay lại rồi nghiêm túc nói, "Tôi thấy các vị chủ nhân cũng nên sai người đi mua gan lợn để uống rượu rồi đấy! Khá muộn rồi". Sau đó nàng nhìn Mẫn Chỉ, "Mẫn Mẫn, gan lợn của chúng ta đã chuẩn bị xong chưa?". Mẫn Chỉ cười đáp, "Bẩm Huyện thái gia, không những mua gan lợn, mà còn cả món tai lợn nữa kia". Mọi người lại ồ lên cười một trận, sau đó người nào vào việc của người ấy.

Lúc dùng bữa, Mẫn Chỉ liền bảo nàng kể cho Thông quí nhân nghe, Thông quý nhân và đám cung nữ trong phòng cũng được một trận cười vui vẻ.

Ngày hôm sau, Quân Chỉ còn đặc biệt kể cho Khang Hy nghe, Khang Hy nghe xong thì chẳng có biểu hiện gì, còn đám tiểu thái giám đứng bên cạnh phải nín nhịn tới khốn khổ, khó khăn lắm mới có thời gian ra ngoài bịt miệng cười cho hả hê. Đúng lúc ấy thì Thái tử Dận Nhưng và các vị A ca phụng mệnh tới kiến giá, đám tiểu thái giám nhất thời không ngưng kịp, thế là bị gọi ra hỏi chuyện. Tiểu thái giám liền bẩm báo rằng Quân Chỉ cách cách đang kể chuyện cười cho Hoàng thượng bên trong. Dận Nhưng và các vị A ca thấy lạ, thông báo xong liền vào kiến giá. Quân Chỉ đang khoa chân múa tay, thấy các ca ca vào liền lập tức dừng lại, ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Dận Ngã không kìm được bèn hỏi Quân Chỉ rốt cuộc là đang kể chuyện cười gì, tại sao đám thái giám trong phòng đều chạy ra ngoài ôm bụng cười ngặt nghẽo. Khang Hy liền bật cười, bảo Quân Chỉ biểu diễn cho các vị A ca xem. Quân Chỉ liền bắt chước bộ dạng của Nhan Tử La, vừa kể vừa biểu diễn rất nhịp nhàng. Kể xong các vị A ca cũng không cười, Khang Hy đảo

mắt nhìn khắp một vòng, nói: "Lẽ nào các con cũng muốn ra ngoài cười?". Các A ca lúc này mới phá lên cười vui vẻ. Dẫn Ngã và Dận Trinh là thấy vui nhất, Dận Trinh liền hỏi: "Quân Chỉ, chuyện cười này do ai kể thế?".

Quân Chỉ cười đáp, "Là Nhan tỷ tỷ kể ạ. Hôm qua tỷ ấy kể đúng trước bữa ăn, khiến muội cười tới đau cả bụng."

"Nhan tỷ tỷ nào?" Dận Ngã còn chưa phản ứng kịp.

"Là Tứ tẩu phải không?", Dận Đường cũng cười hỏi Quân Chỉ.

"Tự dưng sao lại gọi là Nhan tỷ tỷ", Khang Hy nhìn Quân Chỉ một cái nói.

"Quân Chỉ quên mất, Nhan… Tứ tẩu nói gọi tẩu tẩu hay Tứ tẩu nghe cứ như già bảy tám mươi tuổi ấy, vì vậy chúng con liền gọi là Nhan tỷ tỷ", Quân Chỉ chớp chớp mắt cố tỏ vẻ ngây thơ giải thích.

"Chúng con?" Khang Hy liếc xéo nàng ta.

"Vâng, ngoài Mẫn tỷ tỷ ra, còn có Hạm tỷ tỷ, Kỳ tỷ tỷ, Tuyên Ngọc, Tinh Nhi, còn các muội muội nữa." Quân Chỉ xòe bàn tay ra đếm.

"Vui quá nhỉ, vốn trong cung có con và nha đầu Khuynh Thành thôi cũng đủ ồn ào. Giờ đến Hạm Chi cũng hư mất rồi", Khang Hy thở dài nói. Ông nhìn các con trai, nghĩ ra còn có việc phải bàn, liền lệnh cho Quân Chỉ lui đi.

Dận Chân và Dận Tường cùng đi thỉnh an Đức phi, trên đường đi Dận Tường thỉnh thoảng lại cười, còn Dận Chân thì sắc mặt căng thẳng cho tới

tận cung của Đức phi. Thỉnh an xong, không thấy Nhan Tử La, Dận Tường liền cúi xuống hỏi Đức phi, "Nương nương, nha đầu Khuynh Thành đâu ạ?"

"Nha đầu đấy hả, từ khi mẹ nó vào cung là nó không thèm chơi với bà già này nữa, có lẽ giờ lại đang ở Đồng Thuận trai", Đức phi cười đáp. Bà đang nói thì thấy thấp thoáng một bóng người, vào đến cửa liền kêu đói, Đức phi vội sai nô tỳ mang bánh và sữa lên. Con bé này không biết do ai dạy, rất thích uống sữa.

"A ma! Thập tam thúc!" Khuynh Thành chạy tới bên Dận Chân, không cả buồn ăn bánh ngọt. "Không phải kêu đói sao?", Dận Chân vỗ vỗ đầu con hỏi.

"Vâng, đói lắm." Khuynh Thành trèo lên sập cầm bánh ngọt cắn một miếng, rồi uống hớp sữa, "Bà ơi, sao sữa chẳng ngọt gì cả". Đức phi lại vội sai người cho thêm đường, lúc này tiểu nha đầu mới vui vẻ cười hi hi ha ha uống sữa.

"Bảo bối, sao không thấy ngạch nương của con đâu?", Đức phi hỏi.

"Hi hi, Quân cô cô nói ngạch nương đang làm "đà điểu". Khuynh Thành ăn bánh ga tô nên mặt mũi lem nhem, Đức phi dịu dàng giơ tay lau đi.

"Tại sao lại không chịu ra khỏi phòng? Ngạch nương con bệnh à?" Đức phi nhìn vẻ mặt lo lắng của con trai mình.

Khuynh Thành miệng vẫn còn đầy bánh lúng búng lắc lắc đầu, "Không ạ, vừa rồi Lý An Đạt tới chỗ Thông quý nhân bà bà nói là Hoàng gia gia muốn đến uống rượu với gan lợn, ngạch nương liền không chịu chạy ra khỏi phòng nữa, Hi hi, Quân cô cô bị ngạch nương đuổi chạy quanh vườn, ngạch nương nói nếu bắt được sẽ treo cô cô lên đánh cho một trận". Khuynh Thành phì cười, "Nhưng họ chơi vui vẻ liền quên mất Bảo bối".

“Không ai chơi với Bảo bối nên con mới về phải không?” Đức phi cười nheo mắt hỏi.

“Không phải, là bởi vì bánh ngọt ở chỗ bà là ngon nhất.” Tiểu quỷ Khuynh Thành quả là biết cách nịnh nọt. Ăn xong, tiểu quỷ Khuynh Thành trèo lên người Đức phi: “Bà ơi, bảo bối muốn ngủ rồi”. Đức phi liền ôm Khuynh Thành vỗ nhè nhẹ, một lúc sau tiểu quỷ Khuynh Thành đã ngủ tít không còn biết trời đất là gì nữa. Dận Tường đứng cạnh nhìn, rất ít khi thấy Đức phi nương nương thế này. Lúc nào bà cũng tỏ ra đoan trang, ung dung, nhưng hôm nay khi có Khuynh Thành ở bên, bà lại trở nên hiền từ nhân ái giống một người bà. Cô nhóc này đúng là bảo bối.

“Uống rượu với gan lợn… Không biết là nghe ở đâu nữa, mới kể trước bữa tối hôm qua, sau bữa tối đã truyền ra khắp các cung rồi. Nghi phi còn đặc biệt tới để học ta cách làm nữa. Ta thấy, ta cũng được thơm lây nhờ hai mẹ con chúng đấy.” Đức phi bất lực thở dài, “Sau đại hôn của Mẫn nha đầu, con nên nhanh chóng đón vợ về nhà đi, nếu không các Cách cách trong cung đều thay đổi hết cả”.

Dận Chân hắng hắng giọng, đáp một tiếng, “Vâng”. Dận Tường đứng cạnh bịt miệng cười. Ra khỏi cung Vĩnh Hòa, Dận Tường không kìm được hỏi: “Tứ ca, tẩu tẩu ở trong phủ cũng vậy sao?”. Dận Chân không nói gì, Dận Tường lại hỏi tiếp: “Hoàng thượng ăn bữa gan lợn uống rượu này, ngày mai có lẽ quý tộc khắp kinh thành đều muốn uống rượu với gan lợn. Thật không ngờ, Nhan Tử La còn có bản lĩnh này nữa.” Dận Chân “hừ” một tiếng. “Được rồi được rồi, Tứ ca, đệ không nói nữa, nhìn huynh hằm hằm thế này, ai không biết lại tưởng đệ trêu chọc gì huynh cơ?”

Buổi tối, do Khang Hy muốn đến Đồng Thuận trai dùng bữa nên Thông quý nhân sốt ruột, cứ đi đi lại lại trong sân. Mẫn Chỉ nhìn chỉ biết lắc đầu, sau đó chạy tới kéo tay Thông quý nhân: “Ngạch nương, giờ hãy còn sớm,

Hoàng a ma chưa ra khỏi thư phòng phía Nam đâu. Đợi Tiểu Qúy Tử về bẩm người ra cũng không muộn mà". Nghe xong Thông quý nhân mới chịu vào nhà. Trong bếp, Nhan Tử La đang chỉ đạo các đầu bếp bày biện. Trên chiếc bàn lớn ngoài gan lợn, tai lợn còn có chân lợn, tim lợn và cả miếng da lợn mịn màng.

"Ngạch nương, đây là cái gì?" Khuynh Thành chỉ vào cái đĩa mà nàng vừa bày xong hỏi.

"Tâm can bảo bối."

Khuynh Thành gật gật đầu. "Thế còn cái đĩa này có bày cỏ kia?", Khuynh Thành cầm một cọng rau thơm lên hỏi.

"Cỏ gì chứ? Đấy là rau thơm. Con đúng là đồ ngốc chẳng biết phân biệt tử thế, ngũ cốc gì cả. Món này hả, gọi là "Đi trên con đường nhỏ giữa làng", Nhan Tử La cười hi hi nói.

"Ngạch nương, vậy hai cái tay lợn này ạ?" Khuynh Thành tò mò nhìn đĩa tai lợn được thái mỏng xếp lại nguyên hình.

"Con nói xem nên gọi là gì hay nhỉ?", Nhan Tử La cười hỏi Khuynh Thành.

Khuynh Thành lắc lắc đầu.

"Cái này hả, gọi là "Để ta khe khẽ nói với nàng". Ha ha, thế nào, ngạch nương thông minh không?"

Khuynh Thành gật đầu rất máy móc.

Tới giờ dùng cơm Khang Hy mới đến. Thỉnh an xong, Thông quý nhân liền lệnh cho đám cung nữ đưa đồ ăn lên. Khuynh Thành như mọi ngày ngồi ngay lên chân Khang Hy. Sau khi những đĩa thức ăn tạo hình bày biện rất thô bày xong, con bé giơ bàn tay nhỏ nhắn mũm mĩm nhiệt tình giới thiệu: "Để ta khe khẽ nói với nàng, Tâm can bảo bối, Đi trên con đường nhỏ giữa làng". Khang Hy nhìn các đĩa thức ăn, rồi lại nhìn nhìn Khuynh Thành, "Bảo bối, đây là tên do con đặt?". Nghe không giống lắm. Qủa nhiên tiểu nha đầu lắc lắc đầu đáp: "Là ngạch nương ạ, ngạch nương còn nói mình rất thông minh nữa".

Mặt Nhan Tử La dài ra, xem ra sau này nàng phải thường xuyên mang theo kim chỉ bên người, những lúc cần thiết phải khâu miệng nha đầu thối này lại.

"Ồ, ngạch nương ngươi rất thông minh." Khang Hy nhìn Nhan Tử La lúc này đang trừng mắt với Khuynh Thành, "Ăn tai lợn thôi mà cũng đặt một cái tên nhiều từ như thế".

Nhan Tử La lập tức quì mọp xuống, "Đa tạ Hoàng thượng đã khen". Có vung tay cũng không nỡ đánh người đang cười, ai biết câu tiếp theo ông ta sẽ nói gì chứ, cứ quỳ xuống trước hẵng hay.

"Ngươi còn tưởng là trẫm khen ngươi nữa?" Khang Hy khẽ nhếch khóe miệng lên, "Ngồi xuống cả đi, Lý Đức Toàn, mang rượu ra đây". Lý Đức Toàn liền quay người cầm cầm bình rượu từ tay tiểu thái giám rồi rót vào chén các vị chủ nhân.

"Uống rượu với gan lợn. Trẫm đến ăn gan lợn, tự mình mang rượu tới, như thế cũng không thiệt thòi cho ngươi quá nhỉ." Khang Hy cầm chén rượu lên, những người khác vội vàng bưng lên uống một hớp. Rượu đó không mạnh lắm, Nhan Tử La thoáng cái đã uống hai chén.

Khang Hy đi rồi, nàng bắt đầu mơ mơ màng màng, rồi ngủ từ sớm.

Vì uống rượu nên sáng hôm sau Nhan Tử La dậy muộn, khi vào thỉnh an Đức phi đúng lúc gặp Dận Chân cũng vừa hết giờ chầu sáng vẻ mặt của Nhan Tử La lập tức gượng gạo. Đức phi hỏi thêm về bữa tối hôm qua với Khang Hy, Nhan Tử La kể lại cho bà nghe, bỏ bớt câu chuyện đặt tên món ăn của mình. Sau khi ngồi một lúc, Nhan Tử La lấy cớ hôm nay Mẫn Chỉ còn có việc rồi cáo từ Đức phi lui ra ngoài.

"Con bé đã đi rồi, con còn không đi?" Đức phi nhìn Dận Chân một cái, "Sao gần đây ta thấy con bé như có vẻ muốn tránh con, cãi nhau hay sao?"

"Không ạ, Nếu Mẫu phi không còn gì dặn dò nữa, con xin cáo lui" Dận Chân cũng lui ra. Nhan Tử La đã đi đến cổng, Dận Chân liền ho một tiếng, bóng người phía trước nhận được mệnh lệnh lập tức dừng lại, nhưng cũng không quay đầu, chỉ cúi mặt đứng đó nghịch nghịch khăn tay. Dận Chân đi tới bên nàng, nàng liền chầm chậm theo sau.

"Xin lỗi", Nhan Tử La phá vỡ sự im lặng, tốt nhất là nên nhận sai trước, nếu không người đàn ông này lại dùng cái cổ họng được ngâm trong thùng nước đá để nói chuyện với nàng cho xem.

"Tại sao lại tránh ta?", Dận Chân bình thản như hỏi "Nàng ăn cơm chưa vậy?" Nhan Tử La đầu óc u mê, nếu biết tại sao tránh chàng thì thiếp đã tránh triệt để rồi.

"Tứ gia, người hiểu lầm rồi, thiếp thần đâu có tránh người". Chính là vì không muốn nhìn thấy chàng, nhìn thấy chàng trong lòng không dễ chịu.

"Tốt nhất nên là hiểu lầm." Dận Chân dừng bước quay người lại, "Cho dù không phải là hiểu lầm, thì nàng cũng biết có tránh cũng vô ích".

Nhan Tử La nhoẻn miệng cười, "Đương nhiên là hiểu lầm, Tứ gia săn sóc cho thiếp thần như vậy, thiếp thần vui còn không kịp nữa là, làm sao có thể ngu ngốc tránh người chứ!".

Dận Chân thấy nàng cười, nhưng sao có cảm giác nụ cười ấy thật nhức mắt. "Được rồi, đi đi", Dận Chân nói.

Nhan Tử La vui vẻ nhún mình nói: "Tứ gia đi cẩn thận", sau đó quay phắt người đi về hướng ngược lại, hoàn toàn không chút lưu luyến. Dận Chân đứng nguyên tại chỗ cho tới khi nàng đi xa mới quay người đi tiếp. Người phụ nữ này, nàng ta không biết nên quay đầu lại nhìn chàng một cái hay sao? Vừa rồi nàng ta nói vui còn không kịp, bộ dạng lúc này rõ ràng như muốn nói là tránh còn không kịp.

Nhan Tử La đi lang thang tới thẳng chỗ Lương phi, Lương phi đang nghỉ ngơi. Nhan Tử La thấy trên bàn có 2 tách trà, biết là Dận Tự đã đến, liền yên tâm ngồi xuống, Tử Trúc mang trà lên cho nàng, vừa nếm đã nhận ra vị trà thông.

"Loại trà này ngon, Dận Tự uống xong cũng khen, thường thì nó rất kén chọn trong việc uống trà." Lương phi nghiêng đầu, nhìn nàng cười rất tươi: "Đến cung Vĩnh Hòa rồi?". Con bé này sao hôm nay như có tâm sự trong người ấy nhỉ?

"Dạ vừa đến rồi ạ. Nương nương, mấy ngày hôm nay nương nương làm gì?" Nhan Tử La cầm chén trà lên, nhìn Lương phi.

"Làm gì à? Đọc sách, làm vài việc nữ công, giờ còn đang ngắm hoa nở", Lương phi cười đáp.

"Ồ, Tâm nương nương đang rất thanh tĩnh!", Nhan Tử La nói với vẻ mặt suy tư.

“Nha đầu, thế hàng ngày người làm những gì?” Lương phi lại hỏi.

“Trước khi chuyển về đây, hàng ngày nô tỳ thường đọc sách, ngủ, ngồi xích đu, tắm rửa cho lũ chó, dắt chúng đi dạo, làm bánh ngọt, khi Mẫn Chỉ đến chơi thì chảnh chọe với nàng ấy, thỉnh thoảng cùng Mẫn Chỉ cải trang vào trong thành chơi… rất nhiều việc! Nhưng bây giờ chỉ còn biết đọc sách, rồi ngủ thôi”, Nhan Tử La uể oải trả lời

“Vì vậy ngươi thấy không vui.” Lương phi thấu hiểu.

“Nương nương, nô tỳ bẩm sinh vốn không phải là người thích ngồi hưởng hạnh phúc, vì vậy cảm thấy cuộc sống ở đây thật tẻ nhạt.” Nhan Tử La lại nhấp một ngụm trà, “Nô tỳ nên học tập người, nếu không nô tỳ cũng không biết phải sống những ngày sau này thế nào nữa. Nương nương người nghỉ ngơi đi, nô tỳ cáo lui”. Nhan Tử La đứng dậy cáo từ rồi lui ra ngoài, sau đó cúi đầu từ từ đi về Đồng Thuận trai, giờ nàng sẽ không bị lạc nữa. Do không để ý nên Nhan Tử La đụng phải một người, ngẫng đầu thì nhận ra đó là Dận Đường, nàng hành lễ theo thói quen: “Cửu gia cát tường!”. Vị Cửu gia này đẹp trai quá, rõ ràng không giống con người. Theo lý mà nói thì ngạch nương của hắn là Nghi phi không đẹp bằng Lương phi, sao có thể sinh ra một vị A ca tướng mạo giống như yêu nghiệt thế này?

“Cửu gia? Cát tường? Ừm, Cát tường?”, Dận Đường nói. Nhan Tử La biết ngay hai từ “Cát tường” hắn cố ý nhắc lại là muốn chế nhạo việc nàng đã lừa hắn.

“Cửu gia đại nhân rộng lượng chắc sẽ không so đo với nhi nữ tầm thường như nô tỳ”, Nhan Tử La bất lực nói. Xem ra quả nhiên không thể mắc sai lầm, nếu không hàng ngày sẽ có người tới nhắc nhở nàng, giày vò nàng như kiến bò trong xương.

“Nếu ta cứ muốn so đo thì sao?”. Dận Đường cố ý nói.

“Vậy thì nô tỳ đành phải chịu sự trách phạt của người thôi.” Đồ nhỏ nhen, sao không biến thành đàn bà đi. Không chừng hắn chính là một người con gái, cải trang ăn mặc thành đàn ông thôi, chẳng trách nào nhỏ mọn như thế.

“Nghĩ gì đấy? Sao lúc nào trông ngươi cũng nghệt ra thế!” Dận Đường đi quanh nàng một vòng, “Nhắm rượu với gan lợn, hôm qua Hoàng a ma ăn có ngon miệng không?”.

“Cái đó Cửu gia người phải hỏi Hoàng thượng.” Nhạn tử La bĩu môi, nàng làm sao mà biết Khang Hy ăn có ngon miệng hay không ăn vào bụng ông ta chứ có vào bụng nàng đâu.

“Ta phát hiện nhiều lúc ngươi cũng rất to gan.” Dận Đường đi thẳng tới đình nghỉ chân bên cạnh ngồi xuống, “Bình thường ngươi vẫn nói chuyện với Tứ ca như thế này sao?”.

“Không dám, Nhan Tử La đối với bất kì vị A ca nào cũng không dám bất kính”, Nhan Tử La cúi đầu nhũn nhẵn đáp.

“Ừm hừ! Không dám? Không dám nói bọn ta là độc dược?” Dận Đường nghĩ lại thấy buồn phiền, mặc dù hắn có vợ bé, nhưng chẳng thấy người nào bị trúng độc cả.

“Dạ? Đấy chỉ là những lời nói lung tung sau khi uống say của Nhan Tử La, Cửu gia anh tuấn hào sảng, lừng lững như cây trước gió, phong lưu ngọt ngào như thế…” Đúng là loại độc dược mạnh, “Sao có thể là độc dược được chứ?”. Nhan Tử La nói những lời mà mình nghe xong cũng muốn nổi da gà.

“Ha ha ha, Nhan Tử La, con người ngươi… Ha ha. Được rồi, ta không đôi co với ngươi nữa, ta phải đến dự yến ở phủ Đại a ca rồi!”, Dận Đường đứng dậy cười rồi bỏ đi. Nhan Tử La đứng đằng sau trừng mắt nhìn theo bóng lưng Dận Đường, miệng vẫn lẩm bẩm, “Đại độc dược! Đại háo sắc! Đại lưu manh! Yêu nghiệt!”, sau đó hậm hực cất bước.

Chương 53: Giải trí

Mấy hôm sau, không khí trong cung vô cùng căng thẳng, hằng ngày Nhan Tử La bận rộn quay cuồng, cuối cùng cũng đến ngày Mẫn Chỉ xuất giá.

“Mẫn Mẫn, nhớ phải thường xuyên về thăm tôi, biết không hử?” Nhan Tử La và Mẫn Chỉ ngồi song song với nhau trên bậc đá, buông thõng hai chân.

“Tỷ cũng có thể tới thăm ta mà!” Mẫn Chỉ cố gắng nở một nụ cười.

“Được, tôi sẽ viết thư cho cô, nhưng cô phải trả lời thư của tôi đấy, nếu không tôi sẽ không viết nữa. Phải rồi, ở Tamil có món gì ngon, Cô cũng phải gửi về cho tôi nhé”, Nhan Tử La cuối đầu nói.

“Tỷ biết có mỗi ăn thôi à? Thật chả tiến bộ gì cả.” Mẫn Chỉ vỗ vỗ vào đầu nàng.

“Người là sắt, cơm là thép, một bữa không ăn đói phát hoảng” Nhan Tử La thuận miệng đối đáp một câu.

“Cơm là gì?”, quả nhiên Mẫn Chỉ hỏi lại.

“Không có gì! Giờ cuộc sống của tôi, cũng chỉ có mỗi ăn còn được coi là có việc để làm thôi. Thật ngưỡng mộ cô quá, có thể đến thảo nguyên rộng lớn.” Nhan Tử La cười hi hi nhìn Mẫn Chỉ, “Nếu ngày nào đó Tứ ca cô bỏ tôi, tôi sẽ chạy tới nương nhờ cô có được không?”.

“Có phải tỷ ngốc quá không hả?” Mẫn Chỉ chau mày nhìn cô: “Tỷ có phải là chính thất[1] đâu, cần gì bỏ chứ?”.

“Cũng đúng nhỉ, ha ha” Nhan Tử La cười tít mắt.

[1] Chính thất: vợ cả

“Ta đi rồi tỷ hãy nghiêm túc một chút, đừng có gây chuyện nữa”, Mẫn Chỉ khẽ nói.

“Biết rồi biết rồi, cô đi rồi, tôi có muốn gây chuyện cũng chẳng có ai tham gia cùng. Tôi sẽ sống rất nghiêm túc ngoan ngoãn, cô yên tâm đi”, Nhan Tử La vỗ vỗ vai Mẫn Chỉ đáp.

“Thật ra, Tứ ca đối với tỷ cũng rất tốt, tỷ đừng…”, Mẫn Chỉ ngập ngừng.

“Yên tâm đi. Tôi đã lớn thế này rồi, có chuyện gì mà không hiểu?” Nhan Tử La nhìn lên trời, thật xa xôi quá, giống như tự do của nàng.

“Thế thì tỷ cũng yên tâm đi, ta sẽ sống tốt.” Mẫn Chỉ ngay người đi, lặng lẽ lau nước mắt.

“Ừm, tôi còn muốn đợi nhìn thấy cháu trai nữa, không chừng sang năm sẽ có người gọi tôi là bác rồi ấy, ha ha”, Nhan Tử La cười đáp.

“Đáng ghét, nói linh tinh gì thế”. Mẫn Chỉ đỏ mặt.

“Đáng ghét? Tôi đâu có đáng ghét, người ta nói thật mà. Ha ha, cô nói xem giống cô thì tốt hay giống Sách Lăng thì tốt?” Nhan Tử La liếc mắt nhìn Mẫn Chỉ.

“Không nói với tỷ nữa, đi ngủ thôi.” Mẫn Chỉ nhảy xuống khỏi bậc đá, Nhan Tử La không để ý nên bị nàng ta kéo xuống theo, hai người ồn ào cho tới tận khi về tới nơi.

Nhan Tử La nằm mãi không ngủ được, dậy rất sớm. Thấy đám cung nữ trang điểm cho Mẫn Chỉ, mặc xong mũ phượng khăng ráng[2], cuối cùng Nhan Tử La cầm tấm khăn trùm đầu màu đỏ trùm lên cho nàng ta. Vào giây phút khăn trùm phủ xuống, Nhan Tử La thấy mắt mình cay cay.

[2] Khăng ráng: Khăn quàng vai, một phần trong lễ phục phụ nữ quý tộc Trung Quốc thời xưa

Những việc tiếp theo Nhan Tử La chỉ có thể đứng nhìn, khi kiệu hoa lớn khởi giá ra khỏi cung, Nhan Tử La liền trốn vào một góc và bắt đầu khóc.

Sau ngày đại hôn của Mẫn Chỉ, Nhan Tử La bị đón về, tiểu quỷ Khuynh Thành cũng bị nàng kéo về luôn. Hôm nay đang rảnh nên kể truyện Tam Quốc Diễn Nghĩa cho Khuynh Thành nghe, Kể đến Chu Du, Nhan Tử La thích thú lắc đầu đọc cho Khuynh Thành nghe bài Niệm nôi kiều tha Tô Thức.

“Ngạch nương, thế nào là “vù phiến luân cân[3] ạ?”, Khuynh Thành nằm bò trong lòng Nhan Tử La hỏi.

[3] Vũ phiến luân cân: Là câu trong bài Niệm nô kiều của Tô Thức. Tô Thức dùng câu thơ này để miêu tả Chu Du, với ý nghĩa ung dung nhàn nhã. Vũ phiến: Quạt long. Luân cân: Khăn lụa.

"Ngốc quá, là cái quạt làm bằng lông và dải khăn quấn tóc. Thời đó tóc được búi cao trên đỉnh đầu, dùng cái khăn để buộc lại", Nhan Tử La giải thích.

"Vậy tại sao Hoàng gia gia và a ma lại tiết tóc ở đằng sau?", Khuynh Thành băn khoăn hỏi.

"Bởi vì…" Nàng nghĩ đến đám đàn ông triều Thanh này búi cao mớ tóc dài thượt đằng sau lên đỉnh đầu, sau đó tìm dải khăn để quấn buộc vào, phía trước lại trơn nhẵn không một sợi tóc, thì nhìn bọn họ sẽ… rất giống với những đạo sĩ già. Ha ha, nhất định là sẽ rất buồn cười lắm! Nhan Tử La ôm lấy Khuynh Thành phì cười. Cười xong chỉ chỉ vào mũi Khuynh Thành nói: "Bảo bối có thể hỏi a ma hoặc Hoàng gia gia của con".

"Ngạch nương, vậy tại sao Chu Du lại cầm quạt lông ạ?", Khuynh Thành vẫn thắc mắc. Hoàng gia gia, Hoàng nãi nãi[4] đều không dùng quạt lông nhỉ.

[4] Hoàng nãi nãi: Nãi nãi là bà.

"Vì nó đẹp, con nghĩ à xem, Bảo bối, một chiếc quạt lông màu trắng như tuyết, lông đan giày, đẹp biết bao!", Nhan Tử La giải thích.

"Đúng vậy, ngạch nương, thế thì con cũng muốn có một chiếc quạt lông." Khuynh Thành ngẩng đầu nhìn mẹ.

“Không được, Bảo bối, những người cầm cái quạt đó đều là khổng tước.” Nhan Tử La nhìn Khuynh Thành nheo mắt lại, “Ngốc quá, con nghĩ mà xem, lũ khổng tước không có việc gì làm đều thích xòe cái đuôi to của mình ra khoe mẽ, thật là yêu bản thân biết nhường nào. Vì vậy Bảo bối, chúng ta không dùng quạt lông”.

“Ồ, vậy con không cần nữa.” Khuynh Thành tán đồng gật gật đầu, bảo Nhan Tử La tiếp tục kể truyện cho mình nghe

Được hai ngày Đức phi cho người tới đón Khuynh Thành vào cung, Nhan Tử La buồn chán vô vị liền bảo Bách Hợp dạy nàng thêu. Đáng tiếc đối với với một người chân tay vụng về như Nhan Tử La mà nói, thêu đúng là quá khó, xém chút nữa thì mười ngón tay của nàng bị đâm thủng, lổ chỗ như than tổ ong. Hơn nữa, thứ mà nàng thêu ra, Bách Hợp, Ám Hương, Sơ Ảnh đều phải đóan rất lâu mới đóan ra được đó là thứ gì.

“Chủ nhân, người thêu cái gì đấy ạ?” Bách Hợp cầm miếng vải thêu lên, nhìn khắp một lượt vẫn chưa nhận ra nàng thêu cái gì.

“Được rồi, các ngươi không cần phải đả kích ta như thế, ta thừa nhận mình không có hoa tay. Nhưng, ngươi không thấy thứ mà ta thêu giống hoa sao?”

“Dạ, chủ nhân, ha ha!” Cô ta còn tưởng đây là lòng đỏ trứng gà chứ. Bách Hợp chỉ cười mà không nói.

“Mang vứt đi vậy, thật là. Haizz, chán quá!” Nhan Tử La tì cằm xuống bàn, hai cánh tay chán nản dặt hai bên, giống như một xác chết.

“Chủ nhân người vừa mới học, luyện tập thêm một thời gian nữa là đẹp ngay”, Bách Hợp an ủi nàng.

“Đừng có dỗ dành ta, ta có học thêm mười năm nữa chưa chắc đã thành chính quả”, Nhan Tử La hờ hững nói. Bây giờ làm gì thì tốt đây? Đột nhiên nàng nhớ đến những chậu hoa của Lương phi. Thế là ngồi bật dậy ngay.

“Bách Hợp, ngươi có thể tìm cho ta ít hoa để ta trồng không, ta trồng hoa rất giỏi.” Sau đó nàng biểu diễn tư thế cắt cắt tỉa tỉa để thêm phần khí chất.

“Chủ nhân, sao người không dùng luôn hoa đã nở, còn muốn tự mình trồng ạ?”, Bách Hợp băn khoăn hỏi.

“Tự mình trồng mới có ý nghĩa chứ. Khà khà, Bách Hợp, ta vẽ ra mấy kiểu, ngươi cho người đi nung cho ta mấy chậu hoa theo mẫu nhé.” Nhan Tử La nhanh nhẹn ngồi xuống, tìm bút, mực và giấy, cắm cúi vẽ. Bách Hợp đứng bên cạnh, không hiểu thế nào.

Vẽ một hồi lâu, cuối cùng cũng vẽ xong, Nhan Tử La ngồi đếm, mười hai cái, rồi bảo Bách Hợp mang màu vẽ tới, cẩn thận tô chỗ này một ít chỗ kia một ít.

Nhan Tử La đang mải ngắm nghía thì Dận Chân bước vào trong, nàng vội vàng đặt giấy xuống, nghiêm chỉnh đứng lên thỉnh an. Dận Chân thấy tờ giấy đó cầm lên nhìn trái nhìn phải một hồi chỉ thấy màu xanh xanh đỏ đỏ.

“Đây là cái gì?”, Dận Chan hỏi.

“Chậu hoa, hình dáng của chậu hoa”, Nhan Tử La cúi đầu đáp. Vị đại gia này không phải sẽ không phê chuẩn cho nàng chứ?

“Bao nhiêu chậu hoa trong phủ như thế vẫn chưa đủ dùng?” Dận Chân đặt tờ giấy xuống nhìn nhìn nàng, sau đó giơ tay về phía Nhan Tử La. Nhan

Tử La vô thức lùi lại một bước. Làm gì vậy? Trước khi đánh người sao không có dấu hiệu gì vậy.

“Trợn mắt nhìn gì.” Dận Chân bước lên phía trước một bước, lau phẩm màu trên mặt nàng, “Làm gì cũng không cẩn thận”.

“Cảm ơn!” Nhan Tử La nín thở, trời sắp đổ cơn mưa hồng rồi sao, tự nhiên lại dịu dàng như vậy?

“Ánh mắt đó là thế nào?”, Dận Chân cười khẽ, hỏi. Không thể tin được tới mức ấy sao? Nhan Tử La vội thu ánh mắt về, cúi đầu, con ngươi đảo như quét nhà dưới đất.

“Nàng muốn trồng hoa?”, Dận Chân lại hỏi.

“Dạ, vâng.” Nhan Tử La khẽ gật gật đầu. Chẳng trách trong ti vi nàng thấy đám mĩ nhân đó mỗi khi không có việc gì làm đều bó hoa thành đống, thì ra vì cuộc sống quá buồn chán.

“Ồ? Muốn trồng hoa gì?” Dận Chân ngồi dựa vào gối tựa.

“Hoa xương rồng”, Nhan Tử La thuận miệng đáp. Nàng muốn trồng rất nhiều loại, tốt nhất là tháng nào cũng có hoa nở. Có điều xương rồng dễ trồng, lại không cần tưới nước. Đỡ phải lo nghĩ nghiều.

“Người đã kỳ lạ, đến loại hoa muốn trồng cũng lạ”, Dận Chân nhếch nhếch miệng nói. Nhan Tử La nghe xong thì cơ miệng giật giật, còn hơn người không biết trồng hoa như chàng. Ngẩng đầu lại thấy Dận Chân đang nhắm nghiền hai mắt, thì ra đến tìm nàng nói chuyện là để cho dễ ngủ. Khinh bỉ! Nàng rón rén cầm tờ giấy định đi ra ngoài.

“Lại đây”, Dận Chân không mở mắt, nói. Nhan Tử La đành phải tử tử lê bước chân quay lại.

“Chàng có gì muốn dặn dò?”, Nhan Tử La hỏi.

“Đừng đi”, Dận Chân khẻ nói. Nhan Tử La khẽ khàng ngồi xuống ghế, nhìn Dận Chân ngủ. Thật muốn cầm bút vẽ lên mặt chàng, vẽ hình củ cà rốt đi, nhiều vợ bé như thế, đúng là củ cà rốt đa tình. Tay thật sự rất ngứa ngáy. Nhưng náng chẳng có gan làm việc đó.

Ngắm nhìn khuôn mặt của Dận Chân, khi ngủ vẫn còn hơi chau mày, chắc là cuộc sống của chàng mệt mỏi lắm? Chính người đàn ông này đã để lại bao nhiêu bí ẩn cho hậu thế, cũng khiến hậu thế có những đánh giá tốt xấu không đồng nhất về chàng. Có điều, nàng lại rất khâm phục chàng, giữa bao nhiêu A ca như vậy mà vẫn có thể giấu kín tài lực, đợi đến thắng lợi cuối cùng, đây là điều mà người bình thường không thể làm được? Cho dù không phải là hoàng tử, A ca thì chàng cũng là một người đàn ông vô cùng ưu tú.

Hơn nữa người đàn ông này còn là chồng nàng, đáng tiếc lại phải chia se với một đám phụ nữ khác. Nhan Tử La chống cằm, người đàn ông này, dù là hiện tại hay tương lai nàng đều không có tư cách để độc chiếm. Cuộc sống hiện tại nàng cũng là chiếm dụng cơ thể của người phụ nữ khác mới có được cơ hội ấy. Yêu chàng là một việc rất dễ dàng, nhưng còn muốn quên đi thì sao? Có lẽ phải dùng cả cuộc đời này để quên! Và thuốc đặc trị sẽ là nước mắt, đau lòng, thất vọng và tuyệt vọng.

Lắc lắc đầu, Nhan Tử La lẩm nhẩm tự nói với mình: “Mặc dù chàng là một người đàn ông cực phẩm, nhưng thiếp sẽ không ngu ngốc mà yêu chàng, như thế thì quá ngốc”, không nhận ra chân mày Dận Chân đang khẽ nhướn lên.

Khoảng một khắc trôi qua, Dận Chân tỉnh dậy. Nhan Tử La giúp chàng chỉnh lại y phục, sau đó rót trà, tươi cười dâng cho Dận Chân. Dận Chân đón lấy tách trà, khẽ nhấp một hớp rồi lại đặt vào tay nàng.

"Có món điểm tâm nào không, ta thấy hơi đói rồi", Dận Chân nói. Nhan Tử La vội bê một dĩa bánh điểm tâm tới. Dận Chân liếc nhìn rồi thoáng chau mày.

"Cái này không ngọt, chàng yên tâm dùng đi." Dận Chân là một người rất kén ăn, tiểu quỷ Khuynh Thành tính giống hệt cha. Dận Chân cầm một cái lên nếm, "Của nàng làm?".

"Vâng." Ngoài ra còn ai có thể làm được món điểm tâm ngon như thế. Nhan Tử La đi hâm nóng sữa, bê lại cho chàng: "Ăn cái này phải uống với sữa mới ngon". Dận Chân không phản đối cầm sữa uống.

Ăn mấy miếng bánh, Dận Chân đứng dậy xuống khỏi sập gỗ, chỉnh lại y phục, "Ta đến phủ Thập tam, tối sẽ tới dùng cơm". Nhan Tử La miệng thì đáp "Vâng", nhưng trong lòng lại băn khoăn, đi đâu cần gì phải "báo cáo" với nàng, nàng có phải người bảo lãnh cho chàng trong thời gian chờ thẩm án đâu.

Đáng tiếc, Dận Chân đã nuốt lời, bởi vì Niên phúc tấn lại cảm thấy không khỏe. Nhan Tử La ngồi trước bàn, nhìn một bàn đầy thức ăn, Bách Hợp đừng đợi bên cạnh không dám lên tiếng. Nhìn một lúc lâu, Nhan Tử La cầm đũa lên: "Lấy cơm cho ta, đói rồi, ăn thôi. Các ngươi cũng chưa ăn phải không, ngồi xuống cùng ăn, nếu không cũng thật lãng phí".

"Nô tỳ không dám", Bách Hợp, Ám Hương cùng đồng thanh nói.

"Có gì mà không dám với không dám, chẳng phải chỉ là bữa ăn cơm thôi sao? Nhiều thế này một mình ta ăn cũng không hết. Mau, mau ngồi xuống

đi", Nhan Tử La cười nói. Bách Hợp, Ám Hương đành ngồi ghé xuống.

"Tay nghề của ta cũng không tệ chứ? Các ngươi đừng tưởng, ta dù thêu không đẹp nhưng nấu ăn thì rất ngon đấy. Có cần ta dạy cho không, khi nào xuất giá, cũng phải bắt tay vào nấu nướng chứ", Nhan Tử La vừa ăn vừa nói, "Các ngươi biết không, muốn giữ được trái tim người đàn ông thì phải thông qua dạ dày của hắn". Thấy Bách Hợp nhìn mình, Nhan Tử La cười ngại ngùng, "Đương nhiên rồi, đầu tiên các ngươi phải tìm hiểu cho rõ xem người đàn ông đó thích ăn gì, nếu không cũng sẽ tốn công vô ích". Giống như nàng vậy.

"Chủ nhân, Tứ gia…", Ám Hương đang định khuyên nhủ, Nhan Tử La liền cười ngắt lời cô ta, "Những thứ ta làm ta đều thích ăn, còn chàng thích ăn gì cũng không đến lượt ta quan tâm". Mà cho dù nàng có quan tâm thì đã sao, nhưng không phải việc này rất đúng với ý nàng ư? Chàng không đến càng tốt. "Nếu thấy ngon thì nể mặt ta ăn nhiều hơn một chút", Nhan Tử La vẫn cười hi hi.

Bách Hợp, Ám Hương, Sơ Ảnh cũng miễn cưỡng ứng phó, không dám nhắc tới Dận Chân. Dùng bữa xong, còn chưa đến canh hai, Nhan Tử La liền lệnh cho đám a hoàn khóa cửa đi ngủ.

Hai ngày sau, những chậu hoa mà Nhan Tử La Đặt nung đã xong và được chuyển tới, Bách Hợp cùng đám a hoàn nhìn thấy những chậu hoa đầy màu sắc thì thích thú vô cùng. Nhan Tử La bèn tặng mỗi người một cái, cầm về bày trong phòng của mình. Sau đó chủ tớ cùng ra vườn ngồi trồng hoa, vì muốn trồng hoa xương rồng, nên bọn họ đã mua sẵn những cây xương rồng về, bây giờ chẳng qua là chuyển cây từ chậu cũ sang chậu mới thôi. Vì những chậu hoa mới chỉ to bằng khoảng chén trà, nên họ chỉ ngắt một nhánh nhỏ trên cây xương rồng lớn để trồng vào. Đợi làm xong hết rồi, Nhan Tử La, Bách Hợp và những người khác đều mang vào trong nhà, hoặc bày trước bệ cửa sổ hoặc bày trên bàn, hoặc trên bàn trà, chẳng mấy chốc

căn phòng đã trở nên sống động tươi mới hơn rất nhiều. Nhan Tử La vô cùng hài lòng.

Chủ tớ bọn họ đang nghĩ ngơi, liền thấy mấy vị phu nhân tới gọi cửa, nói là mang hoa đến. Nhan Tử La bèn hỏi Bách Hợp, Bách Hợp cũng không biết, nàng liền lệnh cho bọn họ mang vào. Mấy phu nhân đó lúc ấy mới nói là của Dận Chân mua, họ chẳng qua là chỉ phụng mệnh đưa đến mà thôi.

Nhan Tử La nhìn nhìn những chậu hoa được bày dọc hành lang, giờ thì có việc để làm rồi, từ ngày mai mỗi sáng thức dậy nàng có thể trở thành người làm vườn. Lệnh cho Bách Hợp mang tiền ra thưởng. Nhan Tử La nhìn đống hoa mà phát sầu, trong đống hoa này nàng chỉ biết có mẫu đơn, hoa lan và hoa cúc, còn lại đều là những loài hoa lạ nàng không biết.

"Chủ nhân, vừa rồi nô tỳ mới hỏi, nói là chỉ tặng cho phòng chúng ta thôi", Bách Hợp thì thầm nói, bộ dáng rất vui vẻ.

"Ừ, thế à?", Nhan Tử La bình thản đáp, có gì đáng vui đâu. Làm thế chẳng phải tạo thêm kẻ thù cho nàng sao? Còn chê nàng chết chưa đủ nhanh hay thế nào đây? "Bách Hợp, mang hai chậu Mẫu Đơn sang tặng cho Phúc tấn, hoa lan tặng cho Niên phúc tấn. Phần còn lại, chọn những chậu đẹp nhất, có ngụ ý hay nhất tặng cho mỗi vị chủ nhân hai chậu, nếu như đủ hoa."

"Nhưng chủ nhân, đây là Tứ gia tặng cho người mà?" Bách Hợp có vẻ không vui.

"Tặng ta, tặng ta một cục phiền phức lớn ấy. Các người mau đi đi, cứ nói là ta cảm thấy không khỏe, nếu không đã đích thân mang sang tặng cho họ rồi" Nhan Tử La đúng là có chút đau đầu, phiền phức này thật sự khó giải quyết.

“Vâng. Nô tỳ sẽ đi ngay” Bách Hợp gọi mấy người hầu nhỏ, cùng Ám Hương, Sơ Ảnh chia nhau ra lần lượt tới từng nhà tặng hoa. Nhan Tử La bèn vào phòng nghỉ ngơi. Giờ nàng đã học được rồi, học được cách nhẫn nhịn và nịnh bợ, thật chẳng giống nàng chút nào, nhưng đây là cách duy nhất để nàng có thể sống ở đây một cách an toàn, yên tĩnh.

Nàng không phải Niên Băng Ngọc, không có dung mạo xinh đẹp để lờ đi đám phụ nữ kia không thèm quan tâm. Quan trọng nhất là, nàng không muốn người ta “tính sổ” nàng.

Thấy Bách Hợp đi đi về về mấy lần mới đem tặng xong chỗ hoa cần tặng, ngoài hành lang chỉ còn lại vài chậu, Nhan Tử La lúc đó mới lệnh cho họ mang vào nhà, để chúng không bị chết vì sương lạnh.

Mãi mới xong việc, bọn họ lại quét dọn một hồi, mới gọi là sạch sẽ.

Chương 54: Ta rất xuất sắc

Ngồi trên sập, nhìn chậu hoa nhỏ được đặt trên ấy, nàng đột nhiên nhớ tới Lương phi. Lần sau vào cung phải nhớ mang tặng người hai chậu hoa mới được, chắc người sẽ rất vui. Mang chậu hình con lợn màu hồng mà nàng thích nhất vào tặng cho người, ăn rồi lại ngủ, ngủ rồi lại ăn như lợn hạnh phúc biết bao. Đang nghịch đất trong cậu hoa, Nhan Tử La nghe thấy tiếng Bách Hợp: “Tứ gia cát tường!”.

Nàng vội vàng tụt xuống, chuẩn bị cảm tạ Dận Chân đã tặng hoa, thỉnh an xong, thì thấy sắc mặt Dận Chân rất khó chịu, mặc dù bình thường mặt

chàng chẳng có biểu hiện gì, nhưng hôm nay Nhan Tử La lại cảm nhận được sắc giận dữ trên đó. Thế là liền im bặt.

"Mang vào đây." Dận Chân lạnh lùng nói, không có ý ngồi xuống. Hai a hoàn bê hai chậu hoa lan vào, đặt xuống đất, nhún người hành lễ với Dận Chân xong liền lui ra. Nhan Tử La lạ lẫm nhìn hai chậu hoa. Sao thế, Niên thị không thích ư?

"Sau này không được phép tặng hoa cho Niên Băng Ngọc, nàng ta bị bệnh khó thở nên không chịu được mùi hoa", giọng Dận Chân đều đều.

"Vâng, sau này thiếp sẽ không làm thế", giọng Nhan Tử La lại lạnh lùng khác thường.

"Biết rồi thì tốt." Dận Chân nói xong quay người đi ra.

Bách Hợp và đám người hầu len lén nhìn Nhan Tử La, không biết nên làm thế nào với hai chậu hoa đó.

"Còn đứng đấy nhìn gì nữa? Mau bày hai chậu hoa này ra vừa hay ta cũng không nỡ mang tặng hai chậu hoa lan", Nhan Tử La cười nói.

"Chủ nhân…", Bách Hợp do dự.

"Làm gì thế? Mau chuyển hoa ra bày đi. Đúng rồi, các ngươi hãy mau đi tìm mấy cái đôn, đặt trên đất vài ngày không đón đủ ánh nắng mặt trời hoa sẽ không còn đẹp nữa, ngộ nhỡ bị va phải càng không hay." Nhan Tử La dặn dò xong liền cởi giày trèo lên sập, tìm quyển sách để đọc.

Bữa tối thấy Nhan Tử La vẫn dùng cơm như thường, Bách Hợp với đám người hầu mới thầm thở phào nhẹ nhõm. Nhan Tử La vẫn lệnh cho bọn họ

đóng cửa ngủ sớm.

Thấy bên ngoài không còn động tĩnh gì nữa, Nhan Tử La mới khe khẽ ngồi dậy, ôm gối dựa vào gối tựa. Thì ra chỉ tặng hoa cho nàng là bởi vì Niên thị không ngửi được mùi hương của hoa. Thì ra chàng cũng có thể bảo vệ người con gái mà chàng yêu đến mức này. Thì ra đối với nàng chẳng qua chỉ là thích thú sự mới mẻ. Quệt nước mắt, Nhan Tử La lặng lẽ ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, không phải đã tự nhắc nhở bản thân là không được yêu chàng sao? Tại sao lại không khống chế được? Thôi đi thôi đi, không nên yêu. Chàng vốn cũng chẳng yêu gì nàng, những dịu dàng và sủng ái chẳng qua chỉ là trò tiêu khiển lúc rảnh rỗi mà thôi, dù không có nàng thì cũng sẽ có người khác. Tại sao còn muốn hơn thua nữa? Hãy từ bỏ đi.

Sáng sớm hôm sau, tới thình an Phúc tấn xong, Nhan Tử La còn đặc biệt mang theo đồ bổ dưỡng đến thăm Niên Băng Ngọc, tự trách mình một hồi. Niên Băng Ngọc cũng tạ tội với nàng, nói là vốn chẳng phải việc gì ghê gớm, là Tứ gia sợ sức khỏe nàng ta không chịu được nên mới mang trả về như thế, còn xin Nhan Tử La hãy rộng lượng bao dung. Nhan Tử La trong lòng mặc dù cười nhạt, nhưng ngoài mặt vẫn cười vô cùng khiêm tốn. Thì ra đây chẳng qua chỉ là một thủ đoạn nhỏ đích thân mang hoa về trả cho người phụ nữ được sủng ái thứ hai trong phủ, nhân đó mà bố cáo với những người phụ nữ khác rằng, họ không thể thắng được nàng ta.

Từ phòng Niên thị bước ra, Nhan Tử La đi thẳng về. Vừa vào đến cửa viện, Ám Hương đã ra đón, nói là mấy vị trắc phúc tấn đến cảm ơn. Nhan Tử La trấn tĩnh lại một chút, mang theo bộ mặt tươi cười bước vào trong.

“Hoa hôm qua Nhan tỷ tỷ tặng, muội muội thật sự thích vô cùng.” Hòa thị, Qua Nhĩ Giai thị nói.

“Không có gì, Tử La nghĩ các tỷ muội có lẽ cũng rất yêu hoa, vì vậy tùy chọn vài loại hoa mang tặng, còn không biết có hợp ý của mọi người hay

không?” Nhan Tử La cười cười mời đám phụ nữ đó rồi gọi Bách Hợp, Ám Hương dâng trà mời.

“Chỉ riêng nghĩ đến tấm lòng của muội muội chúng ta cũng rất cảm kích rồi.” Lý thị nói, sau đó nhìn nhìn mấy chậu hoa lan. “Hoa lan nở đẹp quá, tặng ta một chậu được không?”.

“Lý tỷ tỷ đã thích thì để muội bảo a hoàn mang qua cho tỷ.” Nhan Tử La mặt bình thản vô cùng đáp, nàng sớm đã biết đám phụ nữ này sẽ mang câu chuyện trả hoa ra để đả kích nàng, chỉ có điều bọn họ không biết rằng, qua tối hôm qua, nàng đã nghĩ thoáng hơn rồi.

“Vậy thì đa tạ muội muội nhiều lắm. Hoa này nở rất đẹp, sao có người lại không biết hưởng phúc ấy chứ?”, Lý thị cố ý nói tiếp.

“Mỗi người có một sở thích khác nhau”, Nữu Hỗ Lộc thị đột nhiên lên tiếng, “Như ta không thể ngửi được mùi của hoa đinh hương, ngửi là thấy nhức đầu”.

Nhan Tử La nhìn nhìn Nữu Hỗ Lộc thị, biết là nàng ta đang giúp mình giải vây, bèn khẽ cười nói: “Nếu như vậy, hôm nào đó muội muội sẽ nhổ hết hoa đinh hương trồng trong vườn, kẻo đến khi hoa nở tỷ tỷ sẽ không bước chân vào cửa nhà muội nữa”.

“Không cần phải làm thế đâu, đinh hương nở hoa, muội muội tới chỗ ta là được.” Nữu Hỗ Lộc thị cũng cười đáp. Lý thị chỉ ngồi bên cạnh không nói gì.

“Vậy, coi như thỏa thuận với tỷ tỷ rồi nhé, đến khi ấy tỷ tỷ không được ghét bỏ vì muội tới làm phiền đâu đấy”, Nhan Tử La cười tươi rồi đáp.

“Ồ? Nhan tỷ tỷ, những chậu hoa này của tỷ thật là đặc biệt quá?”, Chương Gia thị nói.

“Chỉ là tùy tiện làm để chơi thôi, muội muội không chê xấu xí thì cứ cầm về”, Nhan Tử La vẫn vừa cười vừa nói.

“Vậy muội không khách khí nữa”, Chương Giai thị chọn một chậu hình con vịt nhỏ màu vàng.

“Được rồi, bọn ta ngồi cũng đã lâu, muội muội chắc đã mệt, hôm khác bọn ta lại tới!”, Cảnh thị đứng dậy nói. Đám người còn lại đều lần lượt đứng dậy quay sang nàng nói lời cáo từ. Nhan Tử La tiễn họ ra tới cửa, cười cười nhìn họ đi xa rồi mới thu nụ cười lại. Thì ra cười vờ cười vịt cũng là một công việc đòi hỏi phải hết sức khéo léo.

Quay vào trong nhà, thấy Bách Hợp và mấy a hoàn nữa đang thu dọn bàn trà, nàng gọi: “Sơ Ảnh, ngươi mang theo một đứa hầu nữa chuyển hai chậu hoa này sang tặng cho Lý phúc tấn”. Nhan Tử La dựa vào ghế, bóp bóp huyệt Thái Dương, nói:

“Chủ nhân, thật sự phải mang tặng ạ?” Sơ Ảnh bĩu môi.

“Đương nhiên rồi. Nha đầu ngươi bĩu môi gì chứ, chẳng qua chỉ là chậu hoa thôi mà, bất kì thứ gì trong căn nhà này họ thích lấy gì thì họ sẽ lấy, có đáng gì chứ?”, Nhan Tử La cười nói, “Tặng hoa xong thì tưới nước cho những chậu hoa trong nhà. Ta đi cả buổi sáng nay mệt rồi, nghỉ một lát”. Thật kì lạ, gần đây sức khỏe của nàng không còn được như trước nữa.

“Vâng, chủ nhân”, Sơ Ảnh đáp. Bách Hợp kéo Sơ Ảnh sang một bên rì rầm nói chuyện gì đó. Sơ Ảnh lúc này mới cam tâm tình nguyện đi làm, cô ta đi rồi, Nhan Tử La bèn hỏi Bách Hợp, “Ngươi nói gì mà khiến Sơ Ảnh cam tâm tình nguyện như thế?”.

“Cũng không có gì, chủ nhân’, Bách Hợp cười khẽ, “Nô tỳ chỉ nói rằng mang hai chậu hoa đó đi tặng cũng tốt, để ở đây chủ nhân nhìn thấy lòng lại không vui”.

“Chỉ có ngươi là hiểu”, Nhan Tử La cười.

“Chủ nhân, người hãy nghĩ thoáng ra, đừng khiến bản thân phải ấm ức”, Bách Hợp nói khẽ. Nhan Tử La không đáp, nhắm mắt vờ ngủ.

Dận Chân vào phòng, thấy rất yên tĩnh, đám a hoàn không biết đi đâu cả rồi. Vào phòng trong, Nhan Tử La đang nghiêng người trên sập ngủ, chiếc khăn trong tay rơi xuống đất. Dận Chân liền khẽ khàng đi tới nhặt khăn lên, nhìn ngắm kĩ một góc khăn thêu chùm nho màu tím, đang nhìn, Nhan Tử La cảm giác như có người liền tỉnh dậy, thấy chàng vội vàng xuống sập thỉnh an, thậm chí còn cung kính lễ phép hơn trước kia rất nhiều.

“Đây là do nàng thêu?” Dận Chân vẫn nhìn chiếc khăn.

“Không phải, thần thiếp vụng về nên không thể thêu được tinh xảo như thế”, Nhan Tử La cúi đầu đáp.

“Nhìn cũng không giống”, Dận Chân nói.

“Vâng”, Nhan Tử La chỉ đáp lại một tiếng rồi gọi Ám Hương dâng trà, còn nàng cũng không đích thân bưng trà mời chàng. Dận Chân không uống. Chàng đi tới chiếc ghế, ngồi xuống. Nhìn chậu hoa nhỏ, chàng cảm thấy thật mới mẻ, cầm lên ngắm nghía, hỏi: “Lại là nàng làm phải không?”.

“Vâng, rảnh rỗi nên làm chơi ạ. Tứ gia cảm thấy không đẹp, thiếp sẽ vứt ngay”, Nhan Tử La vẫn cung kính.

Dận Chân không nói gì, ngẩng đầu nhìn nàng: “Nàng giận ta?”.

“Thần thiếp không dám. Chuyện hôm qua vốn là lỗi của thần thiếp, cũng may chưa ảnh hưởng tới sức khỏe của Niên muội muội, nếu không thần thiếp thật sự không biết phải làm thế nào”, Nhan Tử La bình tĩnh đáp.

“Còn nói là không giận, mỗi từ lại trừng mắt lườm ta một cái”, Dận Chân chăm chú nhìn nàng nói.

“Tứ gia quá lời rồi. Qua chuyện ngày hôm qua, thần thiếp cũng cảm thấy bình thường hành xử của mình không thỏa đáng, từ sau nhất định sẽ sửa đổi cho giống những người khác trong phủ”, Nhan Tử La cúi đầu hai tay vặn chặt chiếc khăn nói.

Dận Chân không nói gì, Nhan Tử La cũng im lặng, chỉ cúi đầu nhìn xuống đất.

“Chủ nhân, hoa…” Sơ Ảnh bước vào trong mới phát hiện ra Dận Chân tới, vội vàng im bặt, tiến lên thỉnh an.

“Hoa tặng xong rồi?”, Nhan Tử La hỏi. Sơ Ảnh đáp: “Vâng’. “Tặng xong rồi thì đi tưới nước cho mấy chậu hoa đi”, Nhan Tử La căn dặn. Sơ Ảnh cáo lui ra.

“Hoa đã mang tặng rồi?” Mắt Dận Chân tối lại.

“Vâng, buổi sáng các tỷ muội có đến chơi, Lý tỷ tỷ nhìn thấy thích liền, thần thiếp đã lệnh cho người mang tặng tỷ tỷ ấy”, Nhan Tử La đáp.

“Nàng thật biết cách lấy lòng người ta.” Dận Chân cười nhạt.

“Đều là của Tứ gia tặng, để ở chỗ thiếp hay chỗ các tỷ muội khác cũng giống nhau cả thôi”, Nhan Tử La cười. Ngoài Niên thị ra, mọi người đều giống nhau, để ở đâu có gì khác biệt chứ?

Dận Chân chỉ lạnh lùng nhìn nàng, không nói. Sau đó đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài, khóe miệng Nhan Tử La nhếch lên thành một nụ cười mỉm, nói: “Tứ gia đi thong thả”.

Sau chuyện đó mấy ngày liền Dận Chân không đến tiểu viện của nàng, chỉ có vài trắc phúc tấn nhàn rỗi không có việc thì thường xuyên qua lại.

Nhan Tử La biết, hai chậu hoa lan đó khiến lòng mọi người đều lấy lại thăng bằng, sự thù địch dành cho nàng cũng bớt đi vài phần. Đến thăm nàng tiện thể cũng là thỏa mãn thói hư vinh của bản thân. Lòng đã hạ quyết tâm, Nhan Tử La cười vui vẻ.

Chớp mắt đã đến ngày tết Trùng dương, sáng sớm tinh mơ, Bách Hợp và đám a hoàn đặc biệt cắt một bông cúc đẹp nhất cài lên đầu cho Nhan Tử La, đeo một túi thơm của cây thù du lên người nàng. Còn vẫy nước thù du khắp nhà.

Dùng xong bữa sáng, a hoàn của Cảnh thị tới mời Nhan Tử La, nói là mấy vị trắc phúc tấn đều đang đợi nàng cùng đi thưởng hoa cúc. Nhan Tử La chuẩn bị xong xuôi liền cùng Bách Hợp đi với bọn họ. Vì Phúc tấn theo Dận Chân vào cung chúc tết, Niên thị lại không được khỏe, nên mọi người đều khá thoải mái. Mấy vị trắc phúc tấn không cài hoa cúc trên đầu cũng lệnh cho a hoàn đi cắt đóa hoa cúc đẹp nhất để cài. Cùng lúc, mùi hương hoa cúc, mùi hương thù du tràn ngập không khí quanh đình.

Người trong phủ hiếm khi có lúc thoải mái thế này, nên nhất thời vui vẻ rộn rã, nói nói cười cười, Nhan Tử La cũng thoải mái vui cười cùng mọi người. Lại có người chuẩn bị rượu hoa cúc thượng hạng, mọi người cùng

thưởng thức, lúc sau có hai a hoàn bê tới một chiếc hộp lớn, thì ra là Niên thị chuẩn bị bánh Trùng dương cho họ, nói là bản thân không được khỏe nên không thể tới chung vui cùng các tỷ muội, do đó chuẩn bị bánh Trùng dương này tạ tội với mọi người. Bánh Trùng dương đó đủ chín tầng, giống như một tòa bảo tháp, bên trên còn có hai con cừu nhỏ, hợp thành ý nghĩ Trùng dương. Cảnh thị lệnh cho người cắt bánh, mời các tỷ muội cùng nếm thử. Nhan Tử La do đã ăn quen bánh mình làm, nên thấy thứ này mùi vị không hợp, chỉ ăn qua loa một hai miếng.

Vui chơi tới tận chiều, tiệc mới tàn. Nhan Tử La quay về, cảm thấy buồn bã, liền sai người mang mấy chậu cúc ra ngoài hành lang, rồi chuyển cả bàn ghế bố ra, nàng nằm ngắm hoa, đến giờ cơm tối mới vào.

Vừa ngồi xuống bàn, thì Dận Chân đến, Bách Hợp vội mang thêm một cái bát và đôi đũa lên. Dận Chân đặt chum rượu nhỏ lên bàn, nói: "Hoàng a ma thưởng". Nhan Tử La vội đứng dậy tạ hoàng ân.

"Hoa cúc cài đẹp lắm', Dận Chân nhìn nhìn đóa hoa cúc nàng cài trên đầu khen.

"Chỉ là phù hợp với hoàn cảnh thôi, Tứ gia quá khen rồi", Nhan Tử La đáp, liếc mắt nhìn thấy túi thơm chàng đeo trên người, cũng có mùi thù du nhè nhẹ. Nghĩ có lẽ là của Niên thị tặng nên chàng mới đeo theo người.

Dận Chân nhìn theo ánh mắt nàng, nói: "Ngạch nương thưởng", sau đó lấy từ trong tay áo ra hai món đồ khác nhau. Một món là chiếc túi thơm hình dạng giống hệt của chàng nhưng khác màu, còn cái kia là chiếc dây chuyền, chiếc dây chuyền hai sợi bằng bạc, mặt là đóa hoa cúc được khắc bằng ngọc xanh, trong suốt, nhìn đã thấy rất đáng yêu.

"Túi thơm là ngạch nương thưởng cho nàng, dây chuyền là Khuynh Thành nhờ ta chuyển cho nàng." Vẻ mặt Dận Chân xem chừng khá vui vẻ,

“Hôm nay ‘Đăng cao’, Hoàng a ma kiểm tra mấy Tiểu cách cách đọc thơ, Khuynh Thành giành giải nhất. Con bé nói nàng thích cái này nên chọn tặng nàng”.

Nhan Tử La đưa tay ra đón lấy, trí nhớ của tiểu quỷ này thật không tệ, bài thơ nàng dạy từ năm ngoái vẫn còn nhớ, thậm chí còn nhớ ngạch nương nó thích ngọc thạch, thật không uổng công thương yêu nó. Xem ra sau này có bị quét khỏi cửa cũng vẫn có thể đến nương nhờ tiểu quỷ nghĩ thế nàng liền cười.

“*Thu dăng Lan Sơn ký Trương Ngũ*, tại sao nàng lại dạy bài này” Dận Chân nhấp một ngụm rượu hoa cúc hỏi.

“Bài này dạy từ năm ngoái, có lẽ Khuynh Thành chỉ nhớ được bài này thôi’, Nhan Tử La mỉm cười nói.

“Còn gì nữa?”, Dận Chân nhìn nàng hỏi.

“Còn có thơ của Hữu Thừa, Thanh Liên”, Nhan Tử La đáp, một thạc sĩ văn học như nàng nhớ hai bài thơ Đường chẳng phải chuyện gì ghê gớm. Nàng còn định năm nay sẽ dạy thơ của Lý Thanh Chiêu cơ.

“Năm nay thì sao?”, Dận Chân hỏi tiếp.

“Năm nay không ở cạnh nên không cần nghĩ nữa”, Nhan Tử La tiện miệng đáp, không muốn trả lời.

Nàng đặt dây chuyền xuống, Bách Hợp vội mang phần thưởng đi cất. Nhan Tử La đích thân rót rượu cho Dận Chân, cũng không nói gì thêm.

“Hoàng a ma còn thưởng cho nàng hai chậu cúc”, Dận Chân nói với nàng.

“Vậy sao? Thật đa tạ Hoàng a ma đã quan tâm”, Nhan Tử La hững hờ đáp. Ông già này tự dưng vô duyên vô cớ thưởng hoa cho nàng là sao? Lẽ nào có âm mưu gì? Không thể nào, từ sau đại hôn của Mẫn Chỉ nàng luôn bị nhốt trong lồng không có ra ngoài cắn người… nhầm nhầm, là không ra ngoài gây sự. Ha ha, chắc ông già đó lại muốn ăn Nhân sinh bách vị rồi.

“Cười gì?”, Dận Chân thấy nàng len lén cười liền hỏi.

“Hoàng a ma thưởng hoa nên thần thiếp rất vui”, Nhan Tử La đáp, ăn thêm chút nữa rồi đặt đũa xuống. Nàng chỉ ngồi bên cạnh nhìn bàn, cũng không ngẩng đầu nhìn Dận Chân một cái.

“Ta không đẹp bằng thức ăn sao?”, Dận Chân đột nhiên hỏi.

“Vâng”, Nhan Tử La trả lời theo quán tính, nghĩ thế nào, lại vội vàng, “Không phải”, kiểu người gì vậy, đào hố cho người ta nhảy xuống mà mặt không biến sắc? Thật là yêu nghiệt!

“Đang thầm mắng ta?”, Dận Chân nhìn nàng hỏi.

Lần này Nhan Tử La thông minh hơn rồi, không nhanh nhảu trả lời ngay, nghĩ rõ nghĩ kĩ rồi mới đáp: “Không ạ”. Dận Chân liền cười.

Dùng cơm xong, Dận Chân nói muốn dạy Nhan Tử La chơi cờ. Bàn cờ được bày ra, Nhan Tử La đi lung tung các nước trong tình trạng vịt nghe sấm, rất nhiều lần tự mình dâng quân tới cửa cho người ta ăn. Dận Chân đầu tiên thì chau mày, sau đó lại cười, khẽ nói: “Nàng muốn đóng gói giao mình tới tận nhà người khác?”. Chứng bệnh co giật trên mặt của Nhan Tử La sau một thời gian dài được chữa trị giờ lại phát tác. Chẳng phải chàng là

người lạnh lùng tới mức khiến người khác đông cứng sao? Thật là biết người biết mặt không biết lòng, còn ở lại đây để mua vui cho nàng? Thật là… rùng mình!

Khó khăn lắm mới chơi xong một ván, Nhan Tử La vội vàng thu các quân cờ đen trắng lại, còn chơi tiếp không chừng người đàn ông này sẽ nói những lời khiến nàng nổi gai ốc. Nàng nhìn nhìn đồng hồ, lại nhìn Dận Chân, nói: "Người nên đi rồi".

Dận Chân không hiểu, ngẩng đầu nhìn nàng.

"Thần thiếp không phải là muốn đuổi người, người đừng giận. Chẳng qua hôm nay chúng thần thiếp có đi thưởng hoa cúc, uống rượu, Niên muội muội không đến, nói là không khỏe trong người, vì vậy…" Khỏi phải nửa đêm canh ba lại cho người tới gọi làm phiền giấc ngủ của nàng.

Dận Chân nhìn nàng chằm chằm mấy phút, Nhan Tử La cố gắng giữ nụ cười trên môi, cảm thấy cơ mặt mình cứng lại. Dận Chân đứng dậy, chỉnh lại y phục rồi đi.

Đợi chàng đi rồi, Bách Hợp mới thận trọng hỏi: "Chủ nhân, sao nô tỳ có cảm gíac hình như Tứ gia nổi giận?".

"Làm gì có? Chẳng phải lúc nào cũng vẻ mặt ấy hay sao? Bây giờ đi là tốt nhất, lát nữa đêm lại cho người tới tìm khiến người ta không sống nổi", Nhan Tử La cười, nói. Sau đó lại bày bàn cờ ra kéo Bách Hợp, Ám Hương, Sơ Ảnh cùng chơi, đáng tiếc nàng quá ngốc, thua liền ba ván. Nhan Tử La mặt mày thương tâm, "Các ngươi không thể nhường ta một chút sao, chưa từng gặp đám nha đầu nào giống các ngươi, đến chủ nhân cũng không nhường". Bách Hợp và mấy người kia liền cười, "Chủ nhân, như thế người mới có thể tiến bộ nhanh được".

“Thôi, ta không muốn học thứ này nữa, thật hại não hết sức. Thu hết vào, ta muốn đi ngủ”, Nhan Tử La ngáp dài.

Chương 55: Thầy phù thủy

Ngủ đến nửa đêm, Bách Hợp bị những tiếng rên khe khẽ đau đớn đánh thức, nghe kĩ thì âm thanh ấy phát ra từ phía phòng của Nhan Tử La, Bách Hợp vội vàng mặc áo khoác xuống giường, cầm nến bước vào phòng trong, thấy Nhan Tử La đang cuộn tròn người, hai tay ôm bụng, mồ hôi chảy ròng ròng đầy mặt. Bách Hợp đột nhiên cảm thấy sợ hãi, mặt trắng bệch, vội vàng chạy lên sập, đỡ Nhan Tử La dậy, “Chủ nhân, người làm sao thế?”.

“Đau bụng, có lẽ đau dạ dày rồi.” Nhan Tử La cảm thấy mặt mình như biến dạng vì đau.

Sơ Ảnh, Ám Hương cũng bị đánh thức bởi tiếng rên của nàng và khoác áo đi vào, vừa nhìn thấy nàng lập tức chân tay rụng rời. Chỉ có Bách Hợp là bình tĩnh, nói: “Ám Hương mau đi bẩm báo với Tứ gia, Sơ Ảnh mau sai người đi mời thái y, nhanh!”.

“Chỉ mời thái y là được rồi”, Nhan Tử La thở dốc từng hồi nói, đột nhiên nghĩ không biết mình có phải bị đau ruột thừa hay không?

“Nhưng chủ nhân, người đau tới mức này?” Bách Hợp sắp khóc tới nơi.

“Không được, nghe thấy không hả, không được. Đi mời thái y thì được, uống thuốc xong sẽ khỏi thôi.” Nhan Tử La cắn chặt môi, cuộn người thành một đống.

“Ám Hương, mau đi rót ít nước nóng lại đây, thả rèm xuống, một lát nữa thái y sẽ tới ngay.” Ám Hương theo lời đi làm, đám a hoàn lớn bé trong nhà cũng dậy giúp đỡ.

Một lúc lâu mới thấy thái y tới, Nhan Tử La đã đau tới mức ngất đi. Thái y thận trọng bắt nạch, nói là dạ dày không ổn, uống rượu lạnh nên đau. Còn dặn dò sau này ăn uống phải chú ý, không được ăn đồ lạnh. Bách Hợp và những a hoàn khác vội vàng ghi lại, sau đó sai người tiễn thái y về. Bách Hợp đích thân đi sắc thuốc. Phải quằn quại cho tới khi trời gần sáng, vẻ mặt Nhan Tử La mới bớt căng thẳng một chút, có điều sắc mặt vẫn trắng bệch. Bách Hợp không dám rời chủ nhân nửa bước.

Dùng xong bữa sáng, Bách Hợp đích thân đến phòng Nạp Lạt thị cáo lỗi thay Nhan Tử La, Nạp Lạt thị nghe nói bệnh nặng như vậy thì vội vịn tay a hoàn tới thăm. Khi đến nơi, Nhan Tử La vẫn chưa dậy, Nạp Lạt thị dặn dò đám a hoàn vài câu rồi về, bản thân nàng ta hôm qua cũng bị nhiễm lạnh, nên trong người không được khỏe lắm.

Nạp Lạt thị đi được khoảng một tuần trà, Dận Chân bộ dạng vội vã sắc mặt tối sầm bước vào, thấy Nhan Tử La không sao mới thở phào nhẹ nhõm, gọi Bách Hợp và đám a hoàn ra hỏi.

“Thái y nói thế nào?”, Dận Chân lạnh lùng hỏi.

“Thái y nói uống rượu lạnh lại hứng gió lạnh, nên khí lạnh vào bụng dẫn tới bị đau”, Bách Hợp đáp.

“Tại sao không đến bẩm báo với ta?”, Dận Chân hỏi, giọng lạnh, ánh mắt cũng lạnh.

“Bẩm Tứ gia, bọn nô tỳ vốn định đi, nhưng chủ nhân không cho phép”, Bách Hợp nói.

“Nàng ta không cho phép?”, Dận Chân sững lại, “Nàng ta không cho phép thì các ngươi không đi? Mạng của chủ nhân quan trọng hay là lời của chủ nhân quan trọng?”.

Bách Hợp và đám a hoàn trong nhà vội vàng quỳ mọp xuống, đồng thanh, “Bọn nô tỳ biết sai rồi ạ”.

“Lui cả ra đi, lần sau hãy nhớ lấy”. Dận Chân quét mắt nhìn bọn họ một lượt, quay người đi vào phòng trong.

Nhan Tử La vẫn đang ngủ, mày vẫn chau lại. Dận Chân ngồi xuống cạnh nàng, cầm tay nàng lên, bàn tay cũng lạnh lẽo. Bất giác cơn giận xộc thẳng lên đầu, đám người hầu trong nhà hầu hạ nàng thế này sao? Xem ra phải đổi cho nàng mấy kẻ hầu mới.

Mấy vị trắc phúc tấn tới thăm, đều bị Dận Chân từ chối từ cửa. Đợi mãi không thấy Nhan Tử La dậy, chàng đi đi lại lại trong phòng.

Nhan Tử La mơ một giấc mơ dài, từ lúc cưỡi ngựa trên thảo nguyên tới khi xuyên không mượn xác, từ khu nhà ngoại ô tới phủ Bối lặc, từ Khang Hy tới Khuynh Thành, từ Đức phi tới Lương phi… nhưng, tại sao lại không có nam chính? Nàng mở bừng mắt ra, nhìn nhìn đỉnh màn, Nhan Tử La lập tức nhắm mắt lại, sau đó lại mở bừng mắt ra, bất lực nói: “Giấc mơ này thực chân thực”. Sau đó một khuôn mặt đen sì, yêu nghiệt, to dần bày ra trước mặt nàng.

“Tỉnh rồi? Cảm thấy thế nào?”, Dận Chân nắm vai nàng hỏi.

Nhan Tử La vẫn còn chưa ra khỏi giấc mơ, đấy là ai nhỉ? Thật giống yêu tinh, mà yêu tinh này trông quen lắm.

“Đói quá.” Nhan Tử La bị lắc tới mức quay cuồng, yêu nghiệt này muốn nàng mệt chết hay sao? Nhưng tại sao khi nàng nói xong “Đói quá” thì lại buông nàng ra?

“Nàng…” Yêu tinh cười, Nhan Tử La cũng ngây ngốc cười theo, nói một câu, “Thật giống yêu tinh”, sau đó thấy mặt yêu tinh tối lại. Nhan Tử La cũng thôi không cười nữa, cuối cùng cũng biết tại sao trông yêu tinh này rất quen rồi, chẳng phải là “lão đại” của nàng, “phụ mẫu” của nàng hay sao?

“Nàng nói gì?”, Dận Chân nghiến răng nghiến lợi hỏi. Yêu tinh? Nếu chàng là yêu tinh thì sớm đã nuốt chửng nàng vào bụng rồi, đâu phải ở đây nghe nàng nói những lời kích động như thế?

“Đói”, Nhan Tử La vờ hồ đồ. Dận Chân kìm lại không bẹo má nàng một cái, nhìn bộ dạng nhăn nhăn nhó nhó nhưng lại không dám kháng nghị của nàng mà cười.

“Nàng chỉ nghĩ đến ăn thôi sao?” Dận Chân gọi Bách Hợp vào, mang đồ ăn cho Nhan Tử La, Nhan Tử La chỉ ăn vài miếng lại thấy buồn nôn, nói thế nào cũng không ăn nữa, cho dù Dận Chân có lườm nàng, nàng cũng không nuốt nổi, đành phải thôi.

Nhìn Nhan Tử La vui vẻ uống xong bát thuốc, Dận Chân mới thấy yên tâm, đích thân chàng đỡ Nhan Tử La nằm xuống.

“Tối qua tại sao lại không để bọn họ tới bẩm báo với ta?”, Dận Chân hỏi. Nhan Tử La trề trề môi, cố gắng nặn ra một nụ cười. Tại sao? Da mặt nàng vẫn chưa dày tới thế, nếu như người ta không chịu đến, thì nàng phải lột da mặt mình ra để làm rèm treo cửa sổ mất. Hơn nữa, nửa đêm nửa hôm tới làm phiền người khác, việc thất đức như thế, nàng không làm được… Đương nhiên rồi, việc làm phiền đại phu là bất đắc dĩ. Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của yêu tinh trước mắt, tốt nhất vẫn nên tìm một lý do khác thì

hơn, “Trời lạnh quá, ngộ nhỡ Tứ gia vì thần thiếp mà nhiễm lạnh thì tội đó thần thiếp không gánh nổi”. Lý do này đã đủ hiền thục chưa?

“Điều đó không cần phải lo lắng, sức khỏe của ta rất tốt, không dễ bị cảm lạnh đâu.” Dận Chân cũng không bóc mẽ nàng.

“Vâng, sau này thần thiếp nếu bị bệnh nữa nhất định sẽ tới bẩm báo Tứ gia”, Nhan Tử La nhắm mắt lại nói.

“Nàng cũng thật là… Làm gì có ai tự trù ẻo mình như thế”, Dận Chân cười nói. Tốt lắm, cuối cùng nàng cũng đã trở lại trạng thái bình thường rồi.

“Vâng”, Nhan Tử La mơ mơ hồ hồ đáp một tiếng rồi ngủ mất. Dận Chân vẫn ngồi bên cạnh nhìn nàng. Sau đó liên tiếp ba ngày chàng đều ngủ lại phòng nàng, mỗi ngày đều bớt chút thời gian chơi cờ với nàng, khiến nàng ngủ cũng mơ thấy tiếng quân cờ đập chan chát xuống bàn.

Chớp mắt trời đã vào đông, hôm nay Nhan Tử La lại bày quân đen, quân trắng ra, tự mình chơi. Bách Hợp và đám a hoàn kia đã không chịu chơi với nàng nữa, lúc này bọn họ còn đang bận rộn trong nhà. Đột nhiên Ám Hương vui mừng nói: “Chủ nhân, hoa nở rồi!”. Nhan Tử La ngẩng đầu lên, hoa nở thì có gì mà ngạc nhiên, trong nhà ấm áp như thế, đồng hồ sinh học của lũ hoa đó rối loạn cũng là bình thường mà.

“Chủ nhân, người xem, cây xương rồng của người ra hoa rồi.” Ám Hương bê chậu xương rồng nhỏ ra đặt lên bàn. Nhan Tử La vội đẩy bàn cờ sang một bên, đúng là nở rồi, mặc dù nhỏ nhỏ xinh xinh, nhưng cũng không dễ dàng gì, một bông hoa mọc giữa đám gai.

“Đúng là nở rồi, mấy người thật lợi hại, nhanh thế đã chăm bẵm cho nó nở hoa.” Nhan Tử La chăm chú ngắm nghía bông hoa nhỏ đó, đột nhiên nghĩ, nàng còn nói sẽ tặng cho Lương phi hai chậu, ông già Khang Hy gần

đây không cho đòi nàng vào cung, nên nàng cũng không có cơ hội đến gặp đại mĩ nhân Lương phi. Đến ngay con gái nàng mà lâu rồi nàng chưa được gặp.

"Chủ nhân, hôm nay thời tiết rất tốt, hình như sắp có tuyết rơi", Bách Hợp đi từ ngoài vào nói.

"Có tuyết cũng tốt, có tuyết thì sẽ đắp người tuyết", Nhan Tử La cười ha ha nói. Gần đây nàng sống rất vui vẻ, đại gia Dận Chân không còn mặt mày lạnh lùng khi nói chuyện với nàng nữa, nàng cũng không còn phải suy nghĩ nát óc để tìm cách đối phó với chàng, đám vợ bé của chàng cũng không tới tìm nàng gây phiền phức.

Quả nhiên, sáng sớm hôm sau vừa tỉnh dậy đã thấy tuyết bay đầy trời, Dận Chân đã lên triều từ sớm. Nhan Tử La vội vội vàng vàng mặc áo ấm rồi đẩy cửa ra ngoài. Nàng thích tuyết, tuyết khiến mọi vật xung quanh đều trở nên trắng muốt, tiếng bước chân khi đi trên tuyết nghe cũng rất tuyệt. Nàng thò tay vốc một nắm tuyết, thấy Bách Hợp đứng ở cửa liền gọi "Bách Hợp", sau đó ném một quả bóng tuyết trúng vào người cô ta, "Bách Hợp, đi gọi bọn họ ra cả đây chơi, chơi ném tuyết". Nhan Tử La vội vàng nặn tuyết. Bách Hợp cười gọi hết mọi người ra, trong nháy mắt ngoài sân bóng tuyết bay vèo vèo, đầu và trên người họ, thậm chí cả trên mặt cũng dính đầy tuyết, tay đỏ hồng vì lạnh. Nhan Tử La vừa quay đầu thì bị một quả bóng tuyết ném trúng mặt, vô thức cũng ném đi quả bóng tuyết vừa nặng xong trong tay. Sau đó nàng cảm thấy xung quanh yên ắng lạ thường, chỉ có một người có thể tạo ra hiệu ứng chân không thế này. Nhan Tử La từ từ mở mắt nhìn, quả nhiên là tuyết đang bám đầy vai Dận Chân. Tại sao mình không ném trúng mặt chàng ta chứ? Tại sao mình lại không phải là xạ thủ giỏi? Ngày mai phải luyện ném phi tiêu mới được, Nhan Tử La nghĩ thầm.

"Ngạch nương, người gây họa rồi." Một bóng người nhỏ bé ló ra khỏi lưng Dận Chân, không phải nha đầu Khuynh Thành thì là ai?

“Con gái bảo bối, sao con lại về thế?” Nhan Tử La quên cả việc phải xin lỗi vị đại gia kia, nhìn thấy con gái là vui sướng lao tới để ôm chầm lấy con.

“Bởi vì tuyết rơi, ngạch nương chẳng phải đã nói sẽ nặn cho Bảo bối một người tuyết cao bằng a ma sao?”, Khuynh Thành ôm cổ Nhan Tử La nhắc nhở trí nhớ tồi tệ của ngạch nương.

“Ồ, đúng rồi. Ha ha, Bảo bối, chúng ta cùng nặn được không?”, Nhan Tử La hỏi.

“Được ạ, nhưng a ma cũng muốn nặn cùng ạ?” Khuynh Thành quay đầu lại nhìn phụ thân.

“Đương nhiên là không rồi, a ma con rất bận, vì vậy…” Nhan Tử La còn chưa nói xong, chính chủ đã bế thốc Khuynh Thành từ lòng nàng ra, nói: “A ma cùng Bảo bối đi nặn người tuyết”. Sau đó không chỉ Nhan Tử La, cằm của đám a hoàn trong nhà cũng đồng loạt rớt xuống đất. Câu nói hết sức vui vẻ đó là Dận Chân nói sao? Có phải hai tai bọn họ đồng loạt bị lẫn rồi? Nhất thời đứng nghệt ra cả đám mà nhìn.

“Nhìn gì, còn không lại giúp”, Dận Chân nhìn nàng nói. Nhan Tử La cười, thì ra cũng có thứ mà chàng không biết, liền cười hi hi chạy tới giúp.

Lăn một quả cầu tuyết thật lớn, Nhan Tử La nhìn nhìn Dận Chân, ngầm ước lượng chiều cao, hình như còn chưa đủ cao thì phải, xem ra nặn một người tuyết cao hơn Dận Chân đúng là việc không dễ dàng gì? Đành chạy qua chạy lại lăn mấy quả cầu tuyết, cũng may, tuyết vẫn đang rơi, nên đủ nhiều. Khuynh Thành cũng lăn hai quả cầu tuyết nhỏ, Nhan Tử La nhìn nhìn, lại len lén nhìn cha đứa trẻ, sau đó phì cười thành tiếng. Nhỏ như thế, lẽ nào định làm ngực người tuyết? Có phải là “gay” đâu chứ?

Khó khăn lắm mới gom được mấy quả cầu tuyết lớn nhỏ vào với nhau, Nhan Tử La bảo Bách Hợp vào trong tìm đồ, Bách Hợp mang ra, Nhan Tử La dùng hai quả hồ đào làm mắt, củ cải làm mũi, tùy tiện dùng mấy cành cây khô làm lông mi và miệng. Nhìn nhìn vẫn không hài lòng, nàng lại tìm giấy dầu làm mũi phù thủy, vành mũi và chóp mũ đều cong cong, sau đó ấn vào tay trái của người tuyết một cái chổi, tay phải cầm một cành cây.

"Ngạch nương, đây là cái gì? Xấu quá", Khuynh Thành bĩu đôi môi nhỏ.

"Cái này hả, cái này là thầy phù thủy." Nhan Tử La bế Khuynh Thành lên, để con sờ sờ vào mũi của người tuyết.

"Thầy phù thủy là thế nào ạ, ngạch nương?" Khuynh Thành nhìn người tuyết với bộ dạng kì quái, vẫn không hài lòng.

"Thầy phù thủy chính là người có phép thuật, ví dụ 'Biến' một tiếng có thể biến con thành lão bà bà. Thầy phù thủy rất giỏi, 'Biến!', con xem, cái chổi này, họ sẽ cưỡi chổi bay trên không trung, muốn đi đâu thì đi", Nhan Tử La nghĩ tới Harry Potter đáng yêu, nói.

"Thế thì bao giờ họ sẽ bay?" Khuynh Thành quyết truy hỏi tới cùng.

"Đợi khi nào tất cả mọi người đều ngủ hết họ sẽ cưỡi chổi bay đi chơi, sau đó đợi mọi người sắp tỉnh dậy sẽ lại bay về." Vì vậy con không nhìn thấy, Nhan Tử La nói lăng nhăng.

"Ồ, vậy thầy phù thủy này của chúng ta sẽ bay", Nhan Tử La cười đáp.

Dận Chân nhìn hai mẹ con cười, chàng cũng mong chờ thầy phù thủy này cũng sẽ bay lên. Cưỡi chổi bay? Thế mà nàng ta cũng nghĩ ra được.

Khuynh Thành tụt xuống khỏi vòng tay của mẹ, chạy vào trong nhà, kéo mấy cái chổi ra, Nhan Tử La lạ lẫm nhìn con, tiểu quỷ định làm gì đây?

“Bảo bối, con định làm gì?” Nhan Tử La rất tò mò.

“Ngạch nương, người đắp cho nó béo thế kia, một cái chổi làm sao bay được, con chuẩn bị cho nó thêm mấy cái nữa.” Khuynh Thành cười hi hi đặt mấy chiếc chổi vào tay phải tay trái của người tuyết.

“Bảo bối, con không thấy như vậy nhìn nó giống người bán chổi chứ không là thầy phù thủy nữa à?” Chứng co giật thần kinh trên mặt của Nhan Tử La lại có dấu hiệu sắp sửa tái phát.

“Nhưng ngạch nương, nó béo quá!” Khuynh Thành nhệch miệng ra.

“Nó là thầy phù thủy, không sợ đâu.” Nhan Tử La vơ lại mấy cây chổi, chỉ để lại một cây ban đầu.

“Ngạch nương”, Khuynh Thành đột nhiên ngọt ngào gọi.

“Hả?” Nhan Tử La mở to mắt, tiểu quỷ đáng chết, dám lén tấn công nàng. Nhan Tử La tiện tay vơ một nắm tuyết trên người tuyết ném về phía Khuynh Thành. Khuynh Thành cười, nghiêng người né. Hai mẹ con đuổi nhau chạy vòng vòng quanh người tuyết. Dận Chân cũng không nói gì, chỉ cười đứng nhìn họ. Đám a hoàn đều đứng trên hành lang xem.

Cho tới tận khi Khuynh Thành hắt xì hơi một cái thật to, trò chơi mới kết thúc. Khuynh Thành bị Nhan Tử La kéo vào trong bắt uống một bát nước gừng nóng. Tiểu quỷ đó la oai oái vì vị cay của gừng, uống xong Nhan Tử La lại dùng cả cái chăn lớn quấn quanh người con, ôm Khuynh Thành ngồi trên sập. Cuối cùng tiểu quỷ không chống cự được chìm vào giấc ngủ.

Đến tối, Nhan Tử La thật muốn tự vả vào mặt mình một cái, tiểu quỷ ngủ ngày đẫy mắt tối nhất định đòi đợi xem người tuyết cưỡi chổi bay lên trời, ồn ào khiến nàng không ngủ được, đành thức trắng cùng con một đêm.

Dận Chân cũng không ngủ ngon giấc. Ngày hôm sau cả ba người chẳng có chút tinh thần nào. Nhan Tử La ôm Khuynh Thành nằm ngủ, Dận Chân ngồi bàn bên cạnh xem tấu thư, thỉnh thoảng lại nhìn về phía hai người đang say sưa ngủ kia, khóe miệng nhếch lên để lộ nụ cười hạnh phúc. Bách Hợp và đám a hoàn đi vào để phục vụ chàng cũng len lén che miệng cười.

Gần đến trưa, người trong cung tới chuyển lời, nói là lệnh cho các con trai con dâu vào cung để ngắm tuyết, đặc biệt chỉ đích danh Nhan Tử La mang theo Khuynh Thành vào cung. Khuynh Thành và Nhan Tử La còn chưa tỉnh hẳn ngủ đã bị Dận Chân kéo lên xe ngựa đưa đi. Vào cung rồi Nhan Tử La liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho tỉnh hẳn.

Thì ra Cố Cung phải nhìn vào những lúc như thế này, không có kẻ ra người vào nhộn nhịp, giữa trời và đất tôn nghiêm vô cùng, như thế mới nhìn ra được khí thế của Cố Cung.

Chương 56: Số mệnh không hợp hoàng cung

Đến ngự hoa viên, đầu tiên tới Khâm An điện thỉnh an Khang Hy và các vị phi tử, sau đó Nhan Tử La liền kéo Khuynh Thành đi thẳng tới núi Đôi Tú", từ nơi cao cao đó nhìn xuống, phong cảnh thật đẹp vô cùng. Mặc dù quá trình leo núi hơi khó khăn, nhưng trèo lên núi Đôi Tú rồi, nhìn xuống dưới, thật sự có cảm giác "*Nhất lăm chúng sơn tiêu*". Nhìn từ xa, những

cung điện, tường bao quanh đều được phủ một màu trắng muốt, rất nhiều người với y phục đủ loại màu sắc đi đi lại lại trong đó khiến cảnh càng thêm đẹp. Phù Bích đình và Bích Thụy cũng chen chúc người. Thì ra trong hoàng cung, mọi người ngắm tuyết như thế, thật là chẳng thi vị gì cả. Nhan Tử La bĩu bĩu môi.

Trèo xuống núi Đôi Tú, Khuynh Thành liền chạy đi tìm Hoàng đế gia gia để thể hiện khả năng nặn người tuyết của mình. Nhan Tử La liền chầm chậm đi dạo trong ngự hoa viên, nhìn chỗ này một tí, sờ chỗ kia một tí. Định khắc lên cây trong này dòng chữ đại loại như "Xxx đã từng đến đây". Đang nhìn ngắm hết sức hứng thú, thì bị một quả cầu tuyết ném trúng người, Nhan Tử La nhìn xung quanh một lượt, thấy một mảnh vạt áo lấp ló đằng sau cái cây, liền lẳng lặng vo tuyết nắn thành từng nắm đi tới gần cái cây đó. "Không được cử động, ngươi đã bị bao vây, mau mau đầu hàng đi ra đây! Giao nộp vũ khí sẽ được khoan hồng!", Nhan Tử La thận trọng thò đầu nhìn ra sau cây hét. Đột nhiên một quả cầu tuyết bay tới ném trúng áo nàng. Nhan Tử La tức giận tới cực điểm, khe khẽ đi đến bên kia của cái cây, chẳng nói chẳng rằng ném nắm tuyết trên tay đi, bên kia vang lên tiếng cười của trẻ con, sau đó một đứa trẻ đứng trước mặt Nhan Tử La, tay cầm quả cầu tuyết, Nhan Tử La ngó trước nhìn sau: "Này, ngươi không thể làm thế, như thế là không công bằng".

Đứa bé đó cười híp mắt nhìn nàng, sau đó ném thẳng quả cầu tuyết trên tay lên người nàng. Nhan Tử La nhìn nhìn đứa trẻ, đoán có lẽ là con của vị A ca nào đấy, nhanh chóng khom người vơ tuyết, chẳng nghĩ gì ném thẳng về phía nó. Đứa bé đó dường như rất thích thú, vừa tránh vừa nắm tuyết ném Nhan Tử La, một lớn một nhỏ chơi đùa cả nửa ngày. Nhan Tử La bèn xua tay: "Ta đầu hàng rồi, này, ngươi không được ném nữa, chẳng phải hạ vũ khí ngừng bắn rồi sao! Này, ngươi có phải đàn ông hay không hả?".

Đứa trẻ đó thả tuyết xuống, đến bên cạnh Nhan Tử La, "Này, mới có thế thôi mà đã hết sức rồi? Khó khăn lắm mới tìm được tỷ chơi cùng!". Nhan

Tử La nhìn nó: “Hừ, tiểu quỷ, khi ta lớn bằng ngươi có thể chơi một mình cả ngày! Có gì mà không được!”. Nàng đặt mông ngồi phịch xuống đất, nhân lúc tiểu quỷ không để ý kéo nó ngồi xuống theo.

“Này, tỷ tên là gì? Sau này có tuyết rơi tỷ lại chơi cùng ta được không?”, đứa trẻ đó hỏi. Nhan Tử La nhìn nhìn nó, cốc vào đầu nó một cái: “Này gì mà này? Ta có tên họ đàng hoàng”.

“Thế tỷ tên là gì?”, đứa trẻ hỏi.

“Nhan Tử La, còn ngươi?”, Nhan Tử La hỏi lại.

“Vậy ta sẽ gọi tỷ là Nhan tỷ tỷ, sau này tuyết rơi tỷ lại đến chơi cùng ta được không?”, đứa trẻ kéo tay áo nàng nài nỉ.

“Tiểu quỷ, ngươi cũng thật biết nịnh người khác! Nhưng ta không ở trong cung nên không thường xuyên tới được.” Nhan Tử La bẹo bẹo má nó.

“Nhan tỷ tỷ, đừng bẹo má ta”, tiểu quỷ kháng nghị. Nhan Tử La đâu chịu nghe, khuôn mặt non tơ của nó giống như miếng đậu phụ, sờ vào thích như thế, đâu có thể dễ dàng bỏ qua, nàng lại tiếp tục bẹo nhẹ. Tiểu quỷ kêu lên từng hồi, quả nhiên kêu thành tiếng quỷ!

“Tứ ca, Ngũ ca, Thất ca, Bát ca, Thập tứ ca”, tiểu quỷ đó đột nhiên nói. Tay Nhan Tử La đột ngột dừng lại, như thế nghĩa là nàng đang bắt nạt một A ca? Không phải chứ, sao lần nào số mệnh nàng cũng “may mắn” như vậy, toàn chọn công chúa vương tử để bắt nạt?

“Các A ca cát tường!”, Nhan Tử La cúi đầu nói. Lại bị phát hiện rồi lần sau nàng nhất định phải quản cho tốt cái tay của mình.

“Tứ tẩu, tẩu ở đây với Thập bát đệ làm gì thế?”, Dận Trinh hỏi.

“Nhan tỷ tỷ đang chơi trò ném tuyết với đệ. Thập tứ ca, đệ phải nói với Hoàng a ma lần sau tuyết rơi cho Nhan tỷ tỷ vào chơi trò ném tuyết với đệ”, Tiểu a ca đó rất ngây thơ nói. Nhan Tử La cúi đầu không dám lên tiếng, dù sao họ nói xong thì cũng thôi, nàng chỉ có thể nghe. “Nhan tỷ tỷ, có được không?”, tiểu quỷ cầm tay nàng lắc lắc. Tiểu tử này định bắt nạt nàng, Nhan Tử La nghĩ, nhóc con vắt mũi chưa sạch mà đã là “em chồng” của nàng rồi, giời cậu em chồng đang kéo tay nàng, mà lại còn trước mặt chồng nàng nữa.

“Đã nói không được rồi mà, ta không ở đây, hay là, sau này có tuyết đệ tới nhà ta chơi, nhà ta có rất nhiều người biết trò ném tuyết.” Nhan Tử La không kìm được lại vỗ vỗ vào mặt tiểu quỷ, thật là mềm mại, như miếng đậu phụ ấy.

“Được, vậy quyết định thế đi, Nhan tỷ tỷ.” Tiểu quỷ cười nói, sau đó hỏi: “Nhan tỷ tỷ, nhà tỷ ở đâu?”.

“Chính là nhà tứ ca đệ ấy!” Nhan Tử La vỗ vỗ đầu Tiểu a ca, thật đáng yêu, nếu là con trai của nàng thì tốt biết bao.

“Hả? Chưa nghe bao giờ”, tiểu quỷ rất thản nhiên nói, sau đó nhìn nhìn Dận Chân, “Tứ ca, đệ có thể tới chơi cùng Nhan tỷ tỷ không?”. Thấy Dận Chân gật đầu, tiểu quỷ vui mừng kéo tay Nhan Tử La, nói: “Nhan tỷ tỷ, chúng ta ra kia chơi được không, ở chỗ đó có băng, bọn họ không cho đệ chơi”, nói xong liền kéo tay Nhan Tử La đi. Nhan Tử La nhìn nhìn Dận Chân, thế được không? Trước mặt chồng mà kéo kéo co co với em trai chồng như vậy.

“Tứ ca, có được không?” Tiểu quỷ lại nhìn Dận Chân, Dận Chân mặt lạnh như băng gật gật đầu. Nhan Tử La bị tiểu quỷ kéo đi. Từ xa còn vọng

lại tiếng phản đối của nàng, "Đi chậm thôi, này, thương lượng đã, chúng ta đổi chỗ khác được không hả? Đi trên băng ta sẽ bị trơn ngã mất, tiểu quỷ cũng thật là…".

Mấy vị A ca đều nín cười nhìn Dận Chân, Dận Tự đột nhiên cảm thấy dưới chân mình có thứ gì đấy, khom người cúi nhìn, thì ra là một chiếc nhẫn ngọc. Dận Tự đút chiếc nhẫn vào trong tay áo, làm như không có chuyện gì bước về phía trước.

Đi trên băng do kĩ thuật quá kém nên Nhan Tử La ngã tơi tả, có điều cũng may, lần này không có hố băng ở đó đợi nàng. Cho đến tận khi tiểu quỷ chơi mệt rồi, hai người mới dắt tay nhau quay về. Đến ngự hoa viên, thì thấy mọi người đã tàn đi không ít. Cũng may đám nô tài của Thập bát A ca vẫn còn ở đó đợi, thấy chủ nhân quay về vội vàng bế lên, vây quanh lấy cậu ta dỗ dành cậu ta về.

Nhan Tử La nhìn nhìn xung quanh, tiếp theo đây nàng sẽ đi đâu? Đến một người quen cũng không có, đành vừa đi vừa hỏi, Dận Chân kia đã biến mất tăm mất tích rồi. Khi ngang quay đình Vạn Thọ, Nhan Tử La liền vòng vào nhìn nhìn, lúc này mới kinh ngạc hiểu ra, chẳng trách mọi người đều thích chen chúc đứng ở đây ngắm tuyết, phong cảnh quả nhiên rất đẹp, vừa có hồ lại vừa có núi, tầm mắt rộng vô cùng. Thế là nàng nhảy lên lan can ngồi. Hồi còn học đại học, bên cạnh kí túc xá có một cái đình giữa lòng hồ, là một cái đình hóng mát lục giác, hồi đó nàng lúc nào cũng thích đến đấy ngồi, mùa hè thì gió mát rười rượi, mùa đông mặt hồ là cảnh băng tuyết. Đáng tiếc những người bạn tốt năm đó giờ đều không còn được gặp nữa. Nằm bò ra lan can, Nhan Tử La đột nhiên cảm thấy có chút thương cảm.

"Tử La?" Một giọng nói dịu dàng vang lên. Nhan Tử La đứng dậy, thì ra là Lương phi, thế là lập tức nở nụ cười, "Nương nương, sao người vẫn chưa về?", sau đó nàng đi tới đỡ Lương phi.

“Muốn đến đây xem xem”, Lương phi mỉm cười nói, “Mọi người đều đi cả rồi, thật yên tĩnh. Còn ngươi, sao vẫn còn ở đây?”.

“Nô tỳ chơi cùng Thập bát A ca, chơi mệt rồi nên vào đây ngồi nghỉ một lát”, Nhan Tử La cười đáp, đột nhiên nhớ tới hai chậu hoa, bèn nói, “Nương nương, nô tỳ muốn tặng người hai chậu hoa, có điều hôm nay đi vội quá không kịp mang theo, hôm khác nô tỳ sẽ mang tặng người”.

“Ồ? Cũng còn nhớ tới ta”, Lương phi dịu dàng nói rồi nhìn ra ngoài. Nhan Tử La len lén ngắm nhìn Lương phi, sau đó lòng cảm khán, mỹ nhân đúng là mỹ nhân, lúc buồn đau cũng vẫn quyến rũ khác người chẳng trách hình ảnh Tây Thi ôm ngực đã mê hoặc người dân Trung Quốc suốt hai nghìn năm nay. “Tử La, bài hát mà My cô nương hát trong lễ vạn thọ của Hoàng thượng ngươi có biết không?”, Lương phi hỏi, Giang Nam, Giang Nam trong mộng của bà, đáng tiếc không có cơ hội quay về nữa rồi.

“Dạ? Biết ạ, nương nương người muốn nghe sao?”, Nhan Tử La lại nghiêng đầu hỏi. Lương phi sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?

“Đột nhiên nhớ ra, bài hát đó rất hay”, Lương phi nói.

“Vậy để nô tỳ hát cho người nghe.” Nhan Tử La ngẫm nghĩ, “Nhưng nương nương, nô tỳ lại cảm thấy một bài khác sẽ hợp với phong cảnh trước mắt hơn”.

“Ồ? Ngươi biết không ít nhỉ.” Lương phi nhìn nàng cười, “Vậy thì đổi sang bài ấy vậy, đợi đến mùa xuân thì lại hát bài kia”.

Nhan Tử La gật đầu, *Hoa sen trong tuyết* rất giống với hình ảnh của Lương phi, cứ như là viết dành riêng cho bà ấy vậy. Thế là hắng hắng giọng cất tiếng hát: “*Hoa tuyết phiêu phiêu nâng cánh bao nhiêu tình yêu, hoa tuyết bay bay nâng cánh bao nhiêu tình duyên, hoa sen nở trong tuyết! Bao*

nhiêu hi vọng bao nhiên tâm nguyện, lặng lẽ đợi người có tình, nhưng nguyện cầu tình ý vĩnh viễn không bao giời đổi thay. Hoa tuyết từng cánh từng cánh bay đầy trồi. Hoa tuyết phiêu phiêu nâng cánh bao nhiêu tình yêu, hoa tuyết bay bay nâng cánh bao nhiêu tình duyên, chuyện cũ như mộng theo mây khói. Bao nhiêu ngọt ngào bao nhiêu hoài niệm, ngay cả cách xa nhau như thế, chân tình mãi mãi ở trong tim. Hoa tuyết từng cánh từng cánh bay đầy trời".

Ánh mắt Lương phi trở nên phiêu du vô định theo tiếng hát của nàng, Nhan Tử La hát xong liền thận trọng nhìn sắc mặt bà. Rất lâu sau Lương phi mới hồi tỉnh lại nhìn Nhan Tử La, "Bài hát ngươi vừa hát thật sự có thể chạm tới trái tim người ta, xem ra những gì mà My cô nương nói là đúng". Nhan Tử La thầm cười trong lòng, hát chạm tới tận tình. Nương nương thật biết cách khen ngợi người khác, nàng chẳng qua cũng chỉ là trình độ hát karaoke thôi, lòe cố nhân bọn họ còn được, thời đại của nàng có lẽ bị người ta ném trứng thối rồi.

"Nương nương, nô tỳ có thể coi như người khen nô tỳ không? Người thích nghe sau này có cơ hội nô tỳ sẽ hát cho người nghe, chỉ cần người không ghét bỏ là được", Nhan Tử La cười nói. Ha ha, thì ra nàng cũng có "fan", hơn nữa "fan" này cấp bậc lại còn cao như thế, để hôm nào phải đi tìm hồ ly vênh vang mới được. "Nương nương, đứng hứng gió lâu như vậy, người cũng nên quay về rồi, nếu không bọn nô tài sẽ lo lắng, để nô tỳ đưa người về." Nhan Tử La đi tới đỡ Lương phi. Ra khỏi đình Vạn Thọ thì thấy Dận Tự cầm ô đứng ở đó, Nhan Tử La vội vàng thỉnh an, Dận Tự điềm đạm nhìn nàng một cái, sau đó dịch ô sang che cho Lương phi. Nhan Tử La nhìn nhìn Lương phi lại lén nhìn Dận Tự, xong nói: "Nương nương, có Bát gia tiễn người về, nô tỳ xin cáo lui trước". Lương phi gật đầu đáp, "Ta đợi hoa của ngươi đấy". Nhan Tử La cười gật gật đầu rồi quay người đi.

"Con bé nói muốn tặng hoa cho ta, không biết lại là cái gì". Lương phi khẽ cười, Dận Tự không nói gì.

Khi Nhan Tử La vừa đi vừa hỏi thăm đường tìm được về đến cửa cung, liền thấy Dận Chân bất động đứng trong tuyết. Nhan Tử La vội vàng lao tới như nhìn thấy cứu tinh, kéo tay áo Dận Chân nói: "Cứ tường chàng bỏ thiếp ở lại rồi chứ". Dận Chân điềm đạm quét mắt về phía nàng một cái, lúc này nàng mới để ý tới hành vi của mình, vội vàng buông tay. Lên xe ngựa xong, Nhan Tử La tự giác ngồi ở vị trí gần cửa không dám gần Dận Chân quá, vẻ mặt của vị đại gia này chẳng hòa nhã chút nào. Dận Chân giơ tay kéo nàng lại gần, "Xem ra, nàng sợ ta?". Nhan Tử La gật gật đầu, cảm giác các cơ trên người người đàn ông này đều đang cứng lại, vội vàng giải thích, "Không phải là sợ, là… kính trọng. Bởi vì quá tôn trọng cho nên…".

"Phải làm thế nào nàng mới không sợ ta nữa?" Dận Tự nắm tay nàng ủ ấm cho nàng.

"Dạ?" Nhan Tử La ngồi thẳng người dậy nhìn Dận Chân, nhìn từ trên xuống dưới từ trái qua phải một lượt, người đàn ông này đang nói chuyện với nàng sao? Sao tự nhiên chàng ta lại quan tâm tới việc nàng có sợ chàng ta hay không? Hình như có âm mưu gì đó.

"Nhìn gì thế?" Dận Chân cũng lạ lẫm nhìn lại nàng, câu nói đó có gì là kì lạ đâu? Người phụ nữ này sao lại có vẻ mặt ấy?

"Tứ gia, thực ra, khi chàng cười rất đẹp, ừm, cũng không, ừm, khiến người ta kính trọng giống Thập tam gia vậy." Cười như vậy khiến người ta chỉ muốn đánh chàng, đâu còn sợ chàng nữa? Nhan Tử La lại ngẫm nghĩ.

Dận Chân chau mày, giống Thập tam? Người phụ nữ này lại muốn chàng học tiểu quỷ Thập tam, cười như hồ ly?

"Thiếp nói linh tinh, chàng… gì nhỉ… đừng để ý", Nhan Tử La vội vàng nói. Sắc mặt vị đại gia này tối lại rồi. Sau đó nàng bị chàng kéo ra lại, lần

này Nhan Tử La không dám nói năng linh tinh nữa, lặng lẽ nép vào lòng chàng. Haizz, nếu là của riêng mình nàng thôi thì tốt biết bao.

Buổi tối khi tẩy trang, Bách Hợp nhận ra chiếc nhẫn của Nhan Tử La đã biến mất, nàng không sao nghĩ ra đã làm rơi nó ở đâu, thế là đành thôi. Đáng tiếc, đấy là chiếc nhẫn ngọc.

Chương 57: Hoa xương rồng

Chưa tới hai ngày sau Đức phi truyền Nhan Tử La vào cung, bởi vì tiểu quỷ Khuynh Thành hai hôm nay lại lên cơn sốt. Nhan Tử La qua quýt mang theo vài thứ, không quên hai chậu hoa.

Cơn sốt của tiểu quỷ Khuynh Thành đã lui, khi Nhan Tử La tới con bé còn đang ngủ. Tỉnh dậy thấy Nhan Tử La, con bé bèn nước mắt lưng tròng gọi "Ngạch nương", sau đó nước mắt nước mũi cọ hết vào người nàng.

Ở trong cung hai ngày, tiểu quỷ đã hoạt bát nhảy nhót trở lại, Nhan Tử La nhân lúc rảnh rỗi mang chậu hoa ra ngoài. Nhìn thấy tiểu viện của Lương phi phía trước, nàng rảo bước nhanh hơn, không muốn nhưng chậu hoa ngày bị đóng thành băng cứng mang tặng cho người ta. Đột nhiên từ phía sau vang lên giọng nói: "Đứng yên, ngươi đã bị bao vây, mau hạ vũ khí đầu hàng!". Nhan Tử La quay lại nhìn, thì ra là tiểu quỷ Thập bát, lúc này cậu ta đang nắm trong tay một nắm tuyết lớn nhìn nàng. Nhan Tử La vội cười, nói: "Tiểu quỷ, học nhanh đấy, có điều giờ ta phải mang đồ đi tặng, lát nữa sẽ chơi với đệ", vừa nói vừa bước về phía trước. Dận Giới liền chạy lại, "Đệ đi cùng Nhan tỷ tỷ".

Đến cửa tiểu viện, tiểu quỷ Dận Giới nhìn thấy Dận Tự, Dận Ngã đều đang ở trong đó, cậu ta từ trước tới nay vẫn thích Bát ca, liền định len qua người Nhan Tử La vào trước. Không ngờ tiểu quỷ này hấp tấp, liền đâm vào Nhan Tử La, va chạm bất ngờ khiến Nhan Tử La loạng choạng, chậu hoa trong tay bay lên. Nhan Tử La nhanh nhẹn lao về phía trước đỡ được chậu hoa trước khi nó rơi xuống đất.

"Hả!", Nhan Tử La nhìn tay kêu lên thất thanh. Đáng chết, chậu hoa lại lao đầu rơi xuống, tại sao lại có cái thứ gọi là lực hấp dẫn của trái đất gì gì

đó chứ? Hai tay nàng giờ đang túm chặt… cây xương rồng. Biến cố này xảy ra quá đột ngột, khi tất cả mọi người có mặt ở hiện trường phản ứng lại được, Nhan Tử La đã đang la bai bài. Dận Tự vội vàng đi tới, đặt hai chậu hoa xuống đất, đỡ nàng đứng dậy. Nhìn nhìn bộ mặt nhăn nhó méo mó biến dạng vì đau của nàng, Dận Tự điềm đạm nói "Thứ gì mà tới mức phải làm thế". Nhan Tử La chìa hai bàn tay ra trước mặt muốn khóc mà không khóc ra nước mắt, giờ thì nàng có biệt danh phụ là "Tiên nhân chưởng" được rồi, nhìn từng chiếc gai cắm trên đó sao nhức mắt là sao. Dận Tự kéo nàng vào trong phòng, lệnh cho đám cung nữ mang thuốc bôi ra.

Lương phi đích thân cầm tay Nhan Tử La để nhổ gai, "Đau không. Cố chịu một chút, lát nữa bôi thuốc là khỏi ngay thôi".

"Không thấy đau nữa ạ, nương nương." Nhan Tử La nhắm mắt lại, mỗi lần một chiếc gai được rút ra, khóe miệng nàng lại giật lên một cái.

"Con bé này, sao lại không cẩn thận thế chứ?", Lương phi đau lòng.

"Lương phi nương nương, là con không cẩn thận đã va vào Nhan tỷ tỷ", Dận Giới chủ động nhận lỗi, nhìn nhìn Nhan Tử La hỏi, "Nhan tỷ tỷ, đau lắm phải không?".

"Hay là để ta đâm đệ một cái thử xem", Nhan Tử La nghiến răng nghiến lợi nói.

"Thôi đệ sai rồi, Nhan tỷ tỷ" Dận Giới rất biết đùa.

Khi đã rút được hết gai ra, bôi thuốc, Nhan Tử La nhìn những đốm hồng hồng trên tay mình, giống như bị phát ban, trong kinh chết đi đước.

"Mu bàn tay là bị bỏng phải không?" Lương phi đang nhìn mu bàn tay nàng, Nhan Tử La cười nói, "Nương nương người cũng nhận ra ạ? Nô tỳ

còn tưởng đã khỏi rồi cơ". nàng tự mình chìa tay ra phía trước ngắm nghía kĩ mới thấy đúng là chỗ đó vừa lên da non, sau đó liền nhảy xuống đi tìm hai chậu hoa, kết quả nhìn lên bàn lập tức vẻ mặt đau lòng vô hạn. "Hỏng rồi, hoa bị giập rồi. Gai cũng không còn nữa, thành quả cầu thịt rồi". Nhan Tử La quay qua nhìn Dận Giới, "Đệ phải đền hoa cho ta, vì đệ nên mới thành thế này".

"Nhan tỷ tỷ, sao tỷ lại trồng thứ hoa xấu xí ấy?" Dận Giới nhìn nhìn cây xương rồng không có gai.

"Cần đệ lo chắc, dù sao đệ phải nhớ là đền hoa cho ta đấy. Ừm, đền thẳng cho nương nương là được rồi", Nhan Tử La nói.

"Nhưng, Nhan tỷ tỷ, chậu hoa của tỷ rất đẹp, có thể tặng đệ một cái không?" Dận Giới cầm chậu hoa hình con lợn màu hồng lên thích thú không chịu bỏ xuống.

"Khi nào đệ đến nhà Tứ ca chơi rồi tự mình chọn được không hả?", Nhan Tử La đáp, đây là mang tặng cho Lương phi, làm sao có thể tùy tiện chuyển nhượng. Tiểu quỷ Dận Giới vui mừng hớn hở đồng ý.

"Hai con phải đi gặp Hoàng thượng mà, còn chưa đi đi?" Lương phi nhìn Dận Tự, Dận Ngã. Hai người đứng dậy cáo lui, Nhan Tử La và tiểu quỷ Dận Giới ở lại chơi một lúc rồi mới đi.

Vì Khuynh Thành đã khỏi ốm, Nhan Tử La liền bị Dận Chân đưa về, chàng càng ngày càng cảm thấy nhốt nàng trong phủ là hành động thông minh nhất.

Bị giam mấy ngày trong phủ, Nhan Tử La thực sự khó chịu vô cùng, nghĩ sắp đến sinh nhật mình rồi, năm ngoái còn hứa chắc như định đóng cột là sẽ đón sinh nhật cùng My Liễm Diễm, phải nghĩ cách để chuồn ra ngoài

mới được. Nhan Tử La len lén lên kế hoạch rất nhiều ngày, vừa uy hiếp vừa dỗ dành để có được một bộ y phụ mà bọn người dưới trong phủ vẫn thường mặc. Sáng hôm đó Dận Chân vừa ra khỏi cửa, Nhan Tử La cũng len lén chuồn ra, quay đầu lại nhìn cánh cổng lớn, tâm trạng vui sướng, xem ra trốn cũng dễ dàng đấy chứ, trước kia gan mình đúng là bị Dận Chân dọa cho biến thành nhỏ xíu, sau này có thể thường xuyên trốn ra ngoài rồi, càng tiện.

Đến nơi, Lan Quế phường còn chưa mở cửa đón khách. Nhan Tử La khe khẽ chạy thẳng lên tầng ba, cố ý nén giọng nói: "Bà chủ My có ở đó không?". Bên trong vọng ra tiếng xô bàn xô ghế, sau đó cửa mở, My Liễm Diễm xuân sắc ngời ngời đứng trước cửa nhìn nàng, "Tôi còn tưởng cô chết rồi cơ? Này, không phải cô bị bỏ rơi rồi mới chạy tới chỗ tôi đấy chứ?". My Liễm Diễm cố ý nhìn nàng từ trên xuống dưới. "Mồm quạ đen, tôi phải mạo hiểm lắm mới có thể trốn ra ngoài gặp cô đấy" Nhan Tử La tự ý len qua người My Liễm Diễm đi vào trong khuê phòng của nàng ta.

"Là tới thăm tôi hay là vì buồn chán quá đấy?", My Liễm Diễm đóng cửa lại, lưng dựa vào cửa cười hỏi.

"Này, đừng đứng dựa vào đó mà bán nụ cười nữa, mau tới đây nói chuyện với tôi đi. Tôi đang buồn chán đến chết mất." Nhan Tử La tự rót nước uống một hớp lớn, "Hôm nay là sinh nhật của tôi, cô phải tặng tôi quà chứ?".

"Thì ra là muốn quà của tôi?" My Liễm Diễm bĩu bĩu môi, cầm một cái hộp nhỏ được làm rất tinh tế đẹp đẽ đưa cho Nhan Tử La, "Này, nội y Prada, tôi còn không nỡ dùng", rồi nhìn nàng cười yêu mị.

Nhan Tử La nhìn My Liễm Diễm, "Cô muốn tôi đùa với hắn sao?".

“Có gì mà không được? Dù sao đó cũng là người đàn ông của cô” My Liễm Diễm cười gian tà.

“Thôi đi, đợi bao giờ cô về với Bát gia thì mang chỗ lứa này ra mà dùng.” Nhan Tử La nghĩ đến khuôn mặt của Dận Chân, nếu nàng mặc thứ này lên người không biết mặt chàng sẽ tối tới mức nào nữa.

“Vớ vẩn, cầm lấy. Tin tôi đi, thứ này đối với đàn ông ở bất kì thời đại nào cũng thế thôi. Hơn nữa…”, nàng ta cố ý nhìn nhìn ngực của Nhan Tử La, “Cô không phải muốn sớm trở thành bã đậu phụ đấy chứ?”.

Nhan Tử La đảo đảo mắt, “Được, tôi nhận”.

Nhân lúc My Liễm Diễm chải đầu trang điểm, Nhan Tử La chạy vào bếp tự làm cho mình một cái bánh, phết một lớp kem dầy, rồi viết lên trên: “*Chúc mừng sinh nhật Nhan Nhan”.* Trước kia mẹ mua bánh ga tô đều viết như thế.

My Liễm Diễm gọi tất cả cô nương trong phường xuống lầu chúc mừng sinh nhật Nhan Tử La, các loại hoa quả, rượu, bánh ngọt bày trên bàn, phải ngồi kín cả ba bàn. Kết quả ăn xong, uống xong, lại tiến hành hội diễn văn nghệ quy mô lớn, các cô nương hoặc hát hoặc múa để chúc mừng sinh nhật Nhan Tử La, rồi lần lượt chúc rượu nàng, Nhan Tử La ly nào cũng uống cạn một cách hiển nhiên. My Liễm Diễm bảo người bê bánh ga tô ra, cắm nến lên, kéo Nhan Tử La lại nói: “Mau ước đi rồi thổi nến”.

Nhan Tử La miễn cưỡng ngồi xuống, hai tay chắp trước ngực mắt nhắm nghiền. Một lúc sau mở mắt ra, nhưng lại không nghe thấy tiếng hoan hô vỗ tay, ngược lại người nào người nấy như biến thành tượng đá. Nhan Tử La tự thổi nến, sau đó nhìn quanh một vòng, phát hiện có một bức tượng nam nhân đứng ở trước cửa. Mắt mở to hết cỡ, nàng lập tực vui vẻ cười, loạng choạng đi về phía ấy, vòng hai tay ôm lấy cổ “tượng nam” kia, giống như

con mèo, còn gục đầu vào lòng người ấy. Người ấy cẩn thận choàng áo khoác ngoài cho nàng, sau đó bế thốc nàng lên đi ra ngoài. Nhan Tử La vui vẻ cười, quên cả ăn bánh ga tô.

Dận Chân nhìn Nhan Tử La trong lòng, miệng vẫn tủm tỉm cười, lại thấy tới tận lúc này mà nàng vẫn chưa chịu buông tay, cơn giận trong lòng cũng dần tiêu tan. Tan triều quay về không thấy nàng đâu, lại thấy ánh mắt lén lén lút lút lẩn tránh của đám a hoàn, chàng liền biết ngay là nàng đã trốn ra ngoài rồi, cơn giận trong lòng bắt đầu bốc lên. Nhưng nhìn bộ dạng vui vẻ của nàng khi thấy mình, lấy từ trong tay áo ra một chiếc nhẫn ngọc màu đỏ nhẹ nhàng đeo vào tay nàng. Nhan Tử La vội giơ tay lên nhìn nhìn, cười hỏi: "Nhẫn kết hôn? Bao nhiêu tiền thế? Có hóa đơn không?".

Sau đó lại tự động vòng tay lên ôm cổ người ta, mặt còn dụi dụi vào ngực người ta một cách thoải mái, lẩm bẩm nói: "Bị bệnh hoang tưởng rồi, sao lại có giấc mơ này? Dận Chân, vừa rồi thiếp ước, nếu chàng nhớ sinh nhật của thiếp, thiếp sẽ không băn khoăn về việc chàng có nhiều vợ như thế nữa. Ha ha, thiếp sẽ miễn cưỡng yêu chàng một chút. Ông trời đúng là biết nịnh nọt, mình ước nhiều như thế mà cũng chẳng thèm quan tâm, chỉ có mỗi cái này… khốn khiếp mà!", sau đó thì ngủ mất, còn lại chính chủ được người ta thổ lộ tấm lòng vẻ mặt kinh ngạc mừng vui. Xem ra sau này nếu muốn nghe lời nói thật lòng của nàng thì phải chuốc cho nàng uống say mới được.

Trời sắp tối Nhan Tử La mới tỉnh dậy, rất lạ khi thấy mình đang nằm trong chăn của mình, ai đã đưa nàng về đây? Nàng mơ màng ngồi dậy, gọi một tiếng: "Bách Hợp, ta khát quá". Bách Hợp rót trà, Nhan Tử La giơ tay đón, đột nhiên mắt mở to, sau đó giơ tay ra trước mặt, cử động đầu ngón tay. Nàng nhớ buổi sáng không đeo thứ này mà?

"Ngươi đeo cho ta đấy à?", Nhan Tử La hỏi Bách Hợp. Bách Hợp lắc lắc đầu nói: "Chủ nhân, người không có nhẫn huyết ngọc".

Nhan Tử La đột nhiên hỏi: “Là ai đã tặng cho ta?”, lòng có linh cảm xấu.

“Tứ gia đưa người về, người ngủ suốt cho tới tận bây giờ, Tứ gia nói tối nay đợi người tới cùng dùng cơm”, Bách Hợp cười đáp. Khi Tứ gia bế chủ nhân vào nhà, đám a hoàn bọn họ ai ai cũng kinh ngạc, họ rất hiếm khi thấy bộ dạng dịu dàng như thế của Tứ gia.

“Không phải chứ?” Nhan Tử La đập đầu xuống gối, kéo chăn trùm kín đầu, thế chẳng phải bị chàng bắt tại trận ư? Hỏng rồi hỏng rồi, lần này không biết sẽ phạt nàng thế nào đây? Liệu có đến nỗi không cho nàng bước chân ra khỏi cửa tiểu viện không? Không biết đào đường hầm mất bao lâu nhỉ?

“Chủ nhân, người đừng buồn nữa.” Bách Hợp định kéo chăn, nàng lại nghe thấy giọng nói buồn bã vọng ra, “Dù sao cũng sẽ bị phạt, cứ để ta chết ngạt đi”. Đà điểu kiên quyết dùng cát ép chết bản thân.

“Ai nói là muốn phạt nàng?” Một giọng nói bay vào trong chăn.

“Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, đại gia nhà ngươi nói không chừng đã đi làm lồng để ném ta vào trong ấy rồi. Bách Hợp, hay là ngươi dùng gậy đánh ngất ta đi, tốt nhất là đánh cho ta thành kẻ ngớ ngẩn chẳng còn nhớ gì nữa ấy”, trong chăn vẫn vọng ra giọng nghèn nghẹt. Một lúc sau, trong chăn không còn động tĩnh gì. Dận Chân kéo chăn ra chỉ thấy mặt Nhan Tử La do hơi rượu lại thêm việc thiếu khí đã đỏ bừng bừng, sau đó chàng cười vui vẻ.

“Để ta nghĩ một lát, đề nghị của nàng cũng không tồi đâu”, Dận Chân nói. Nhan Tử La cười khan hai tiếng, yếu ớt hỏi: “Ý chàng là nói tới việc nào?”.

“Đều hay cả”, Dận Chân đáp, bộ dạng thành khẩn.

Nhan Tử La cúi đầu "ô" một tiếng, sau đó bắt đầu tưởng tượng ra bộ dạng của mình khi bị nhốt trong lồng, rồi sau đó lại nghĩ đến đại tinh tinh của Châu Phi, vậy nàng có cần phải ngồi xổm trong góc lồng ăn chuối tiêu không? Nhưng như thế thì đi vệ sinh thế nào đây?

"Sao nàng có thể coi lời ta như gió thoảng qua tai thế", Dận Chân nhàn nhã ngồi uống trà, giọng hỏi chắc nịch.

"Không phải, tuyệt đối không phải. Thiếp đều khắc cốt nghi tâm." Chỉ thiếu nước viết thành biểu ngữ ngày ngày đọc thuộc lòng trước khi ăn cơm thôi.

"Ồ, vậy ta có nói với nàng là không được ra khỏi phủ không?" Dận Chân vẫn ung dung.

"Dạ? À! Phải, thiếp nhớ rồi. Nhưng… nhưng… Nuốt lời không phải là hành vi của người quân tử." Nhan Tử La từ từ kéo chăn ôm vào lòng, vị đại gia này lại nói kiểu ấy rồi, nghe đúng là rất lạnh, vẫn nên ôm chăn để ủ ấm cho mình thì hơn.

"Ừm, biết điều này cũng rất tốt. Nàng nói xem, ta nên phạt nàng hay phạt My Liễm Diễm đây?", Dận Chân nhìn Nhan Tử La hỏi.

"… Phạt thiếp là được rồi, dù sao nàng ta cũng là bị thiếp làm liên lụy, chàng hãy tha cho nàng ta đi", Nhan Tử La vội vàng nói. Nàng là người trượng nghĩa mà.

"Được, để ta nghĩ xem nên phạt nàng thế nào." Đặt chén xuống, bộ dạng Dận Chân như đang đăm chiêu suy nghĩ, Nhan Tử La len lén liếc nhìn chàng. Nhưng, chẳng thấy được điều gì, một tờ giấy trắng, nhìn ra được

hình ảnh hai chiều, ba chiều là điều không thể! Cho dù có nhìn lồi cả mắt ra cũng vô ích thôi.

“Thật sự chẳng có cách nào.” Dận Chân nghĩ hồi lâu mới nói, “Nàng nói xem nên làm thế nào?”.

“Dạ?” Cơ mặt Nhan Tử La hơi co giật, tự mình nghĩ cách để phạt mình? Thế chẳng phải là tự hủy hoại bản thân sao? Dường như rất nhiều kẻ tự hủy hoại mình chẳng có việc gì cũng dùng dao cứa mấy đường hoặc là dùng tàn thuốc gí vào thịt, có phải là hoạt động nghệ thuật gì đâu, những trò đó… nghĩ cũng thấy sợ rồi.

Chương 58: Lại đến thêm hai “củ cải” nữa

“Con người nàng thật khiến người ta đau đầu”, Dận Chân cười nói, “Nghĩ tới đau cả đầu. Ăn cơm thôi”.

“Dạ?” Đề tài đột nhiên bị chuyển, Nhan Tử La có chút không bắt kịp, đau đầu khiến muốn ăn cơm? Đây là thứ logic gì? Không phải nên tìm thuốc uống sao? Lẽ nào cơm nhà chàng cũng là món thuốc?

“Dạ gì mà dạ? Thu dọn rồi ăn cơm.” Dận Chân kéo chăn ra khỏi lòng nàng, nhìn nhìn mái tóc nàng, ngủ mà lăn qua lăn lại đầu bù tóc rối rối. Sau đó lòng thầm thở dài, người phụ nữ lôi thôi này!

“Ồ!” Nhan Tử La dùng tay vén vén lại tóc, cầm một cái dây buộc túm lại, rồi nhanh nhẹn mặc y phục, lê ra tới bàn, sau đó mở to mắt. Xong rồi,

vật chứng bị mang về, vị đại gia này không làm trinh sát thì thật lãng phí nhân tài.

"Thứ này ăn thế nào?" Dận Chân nhìn chiếc bánh ga tô lớn thật sự không biết phải xuống tay từ đâu.

"Là để ăn ạ?" Nhan Tử La muốn xác nhận lần nữa, không phải dùng làm tội chứng sao?

"Không để ăn thì còn để làm gì?" Dận Chân lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái.

"Ha ha, để ăn để ăn", Nhan Tử La cười nói, sau đó đi tìm một con dao, vung tay nhoang nhoáng chia thành từng miếng. Bách Hợp cầm đĩa và dĩa tới, Nhan Tử La đưa một miếng lớn cho Dận Chân, còn mình chọn một miếng vừa vừa, sau đó theo thói quen của bản thân, nàng bưng lên đầu tiên là thè lưỡi liếm một vòng kem phết trên mặt bánh. Sau đó bỗng dưng nhớ ra bên cạnh còn có người, lại ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn Dận Chân cười, cầm dĩa lên ăn từ từ, duyên dáng.

Dận Chân vốn không thích đồ ngọt nên nhường hết phần kem cho nàng. Sau đó mới chậm rãi ăn từng miếng một.

"Mấy hôm nữa, đám tú nữ vào kinh. Hai muội muội của nàng cũng trong danh sách đợt tuyển", Dận Chân nói. Mấy hôm trước chàng sai người đến Trực Cô một chuyến mới biết tin.

"Lộp cộp!"

Dĩa của Nhan Tử La rơi xuống mặt bàn, "Muội muội của thiếp? Tú nữ?". Chuyện gì thế này, còn cả hai em gái nữa? Nàng đâu biết bọn họ tròn méo thế nào, lần này họ đến, liệu nàng có bị lộ hay không?

Dận Chân lại tưởng nàng đang quá vui mừng. "Ừm. Ta đã sắp xếp để họ ở trong phủ vài ngày chơi với nàng". Dận Chân nói.

"Ồ" Nhan Tử La nhặt dĩa lên, lòng đang tính toán xem nên làm thế nào. Dĩa cứ xiên đi xiện lại trên miếng bánh, cho đến khi cắm lỗ chỗ như tổ ong. Dận Chân nhìn chiếc nhẫn huyết ngọc trên tay nàng, hình như trông rất hợp. Đột nhiên nghĩ ra một việc, bèn hỏi:

"Nhẫn kết hôn… là cái gì?"

"Dạ?" Nhan Tử La sững người lại, sao chàng lại biết từ đó? "Chính là khi thành thân, người đàn ông và người đàn bà cùng đeo hai chiếc nhẫn giống hệt nhau", mặc dù không hiểu tại sao chàng lại hỏi như thế nhưng Nhan Tử La vẫn giải thích.

"Giống như… tín vật tình yêu?" Dận Chân cảm thấy tìm mình đập rôn ràng.

"Cũng đại loại là như thế, nó có nghĩa đối phương là người duy nhất. Có điều, nếu sau này hai người chia tay thì có thể không cần đeo nữa." Nhan Tử La lạ lẫm nhìn Dận Chân, vị đại gia này lẽ nào xuyên không đến tương lai vừa hay nhìn thấy một đám cưới?

"Duy nhất?" Dận Chân nhắc lại. Duy nhất? Thứ nàng muốn là duy nhất?

"Cũng không hẳn thế, cho dù không còn tình cảm, nhưng nếu vẫn là vợ chồng thì vẫn phải đeo. Đấy chỉ là hình thức mà thôi, không có việc gì thì mang ra nghịch chơi", Nhan Tử La đáp. Hậu quả của việc chạy theo trào lưu, không mua thì rất mất mặt.

Dận Chân như đăm chiêu suy nghĩ gật gật đầu. Nhan Tử La đã giải quyết xong một miếng bánh.

"Ăn nhiều như thế, tí nữa ăn thế nào được cơm?", Dận Chân nhìn bộ dạng hạnh phúc khi ăn của Nhan Tử La nói.

"Cái này… không phải là cơm tối sao?", Nhan Tử La cố gắng nuốt nốt miếng bánh xuống hỏi. Đùa gì vậy, không phải là cơm tối sao không nói sớm, nàng đã ăn no rồi còn đâu.

Đến khi đồ ăn bày xong, Nhan Tử La nhìn bát mì to trước mặt mình, mặt xanh lại. Đây có lẽ là bát mì Trường thọ trong truyền thuyết chăng? Một sợi mì làm thành, phải ăn một miếng hết sạch, không được để đứt đoạn? Trời ơi, nếu còn ăn tiếp, bụng nàng sẽ nổ tung!

"Còn nhìn? Ăn đi". Khẩu khí của Dận Chân như chờ đợi. Nhan Tử La nuốt nước miếng, cầm đũa lên như một dũng sĩ. Chẳng phải chỉ là một sợi mì thôi sao, cố gắng ăn, lại cố gắng ăn… Đợi đến khi toàn bộ sợi mì dài dằng dặc được nuốt hết vào bụng rồi, Nhan Tử La cảm thấy no tới mức không còn cả không gian trong đầu nữa.

Mỗi lần nhìn Dận Chân ăn một miếng nàng lại có cảm giác như bóng bị bơm thêm hơi vào vậy. Khó khăn lắm bữa tối mới kết thúc, không thấy Dận Chân có ý định rời đi, Nhan Tử La cũng không dám giục.

Đúng lúc này, Bách Hợp vào, nói: "Bẩm Tứ gia, Tiểu Liên bên phòng Niên chủ nhân có việc muốn bẩm báo".

"Để cô ta vào", Dận Chân đáp. Bách Hợp liền đi ra. Nhan Tử La nghĩ ngợi rồi đứng dậy định đi thì nghe tiếng Dận Chân gọi lại: "Ngồi xuống". Nhan Tử La đành ngồi xuống.

Một a hoàn thanh tú bước vào, đầu tiên là hành lễ. Nhìn cách trang điểm ăn vận của Nhan Tử La, cô ta thoáng lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó mới nói: "Bẩm Tứ gia, chủ nhân có vẻ khó thở ạ".

"Ồ" Dận Chân dừng lại rồi nói tiếp, "Thái y đến xem bệnh chưa?" Tiểu Liên liền nói chưa.

"Được rồi, ta biết rồi, ngươi về trước đi. Ta sẽ sai người đi mời thái y", Dận Chân đáp. Tiểu Liên rõ ràng hơi sững lại một chút, Nhan Tử La ngồi bên cạnh cũng ngẩn người ra. Nói như vậy là chàng không đi? Không đến thăm bảo bối Niên phúc tấn của chàng? Trời sắp có mưa hồng hay sao? Hay là bọn họ cãi nhau rồi? Thật khó đoán, độ khó còn hơn cả *Giả thuyết yếu* của Goldbach.

"Nhưng, bẩm Tứ gia…" Tiểu Liên còn định nói thêm gì nữa nhưng bị Dận Chân lạnh lùng cắt ngang: "Còn phải để ta nhắc lại lần thứ hai? Không mau lui ra". Tiểu Liên lúc này mới nhún nhún người chào, vẻ mặt như không tin nổi, bước ra ngoài.

"Lạ lắm phải không?" Câu này là chàng hỏi Nhan Tử La. Nhan Tử La vô thức gật gật đầu.

"Thế thì tự mình nghĩ đi, bao giờ nghĩ ra thì thôi", Dận Chân nói, sau đó liền bảo Bách Hợp cho người đi mời thái y.

"Tứ gia, thiếp thấy chàng vẫn nên qua xem thế nào thì hơn? Sinh nhật… không sao cả, dù gì cũng ăn mì rồi, cái đó…" "Cái đó" chính là nàng no tới nỗi muốn chạy ra ngoài đi bộ, mà đại gia ngài ở đây thì nàng không dám, Nhan Tử La thầm nghĩ.

"Việc của ta cần nàng phải lo sao?" Dận Chân lại lành lạnh liếc mắt nhìn nàng một cái, Nhan Tử La tự động ngậm miệng.

Sau đó nàng nghĩ ra rồi, có lẽ họ đã cãi nhau, vì vậy mới dùng nàng để chọc tức Niên Băng Ngọc. Thật là… tâm trạng nàng vô cùng không vui.

Dận Chân đọc sách một lát, đột nhiên lại muốn đánh cờ, Nhan Tử La đành giơ đầu ra chịu trận. Trò chơi khốn khổ này, nàng học mãi mà không biết, nàng chỉ biết chơi cờ nhảy. Ồ, cũng có thể dạy chàng chơi cờ nhảy, Nhan Tử La tính toán.

"Có tiến bộ", Dận Chân đặt một quân đen xuống nói.

"Thật không?" Nhan Tử La giữ chặt quân trắng, không biết nên đặt vào chỗ nào thì tốt.

"Ừm, ít ra bây giờ cũng không còn thường xuyên dâng mồi lên miệng cọp nữa". Bộ dang Dận Chân rất nghiêm túc khiến người ta thấy cụm từ "dâng mồi lên miệng cọp" kia vốn chẳng mang tính ám thị nào cả.

Nhan Tử La "cộp" một tiếng đặt quân cờ xuống, khen người ta như thế mới giống phong cách của chàng.

Khó khăn lắm mới đánh xong ván cờ, Nhan Tử La nói thế nào cũng không chịu chơi tiếp, đồng thời ngấm ngầm tự nhủ ngày mai sẽ vẽ một bàn cờ nhảy.

"Không chơi thì thôi, cũng không còn sớm nữa, ngủ đi", Dận Chân nhìn Nhan Tử La nói. Nhan Tử La sớm đã nhảy xuống sập đi rửa mặt, Dận Chân ngồi đó như nghĩ ngợi gì rồi cười.

Nghiêng đầu nhìn ngắm Dận Chân lúc này đã ngủ say, Nhan Tử La không chợp mắt được, nghĩ thế nào cũng không ra vì sao hôm nay Dận

Chân lại bất thường như thế, không chịu tới thăm Niên Băng Ngọc. Cãi nhau? Hình như không đúng, nếu cãi nhau đây chẳng phải cơ hội tốt để làm hòa sao? Niên Băng Ngọc thất sủng rồi? Lắc lắc đầu, việc này còn khó hơn sao Hỏa đâm vào Trái Đất. Đấy sau này sẽ là Niên quý phi hiển hách vang danh, hơn nữa, một tiên nữ đẹp như thế, lại đang tuổi xuân thì, nghĩ thế nào cũng không đến lượt nàng ta thất sủng. Thật không hiểu nổi!

Ngày hôm sau đến thỉnh an Nạp Lạt thị, Nhan Tử La cảm thấy Nạp Lạt thị cười rất vui vẻ, dường như còn nhìn nàng nhiều hơn. Ra khỏi viện của Nạp Lạt thị, Nhan Tử La bèn hỏi Bách Hợp: "Trên mặt ta có dính gì không hay là y phục xộc xệch?". Bách Hợp lắc lắc đầu: "Vậy thì rất lạ", Nhan Tử La lẩm bẩm nói một mình.

"Chủ nhân, lạ gì ạ?", Bách Hợp hỏi.

"Ngươi không cảm thấy ánh mắt Phúc tấn nhìn ta hôm nay rất khác sao? Ta còn tưởng trên mặt mình dính cái gì cơ", Nhan Tử La đáp.

"Chủ nhân, sao người đã quên rồi, tối qua Tứ gia không đến chỗ Niên chủ nhân mà." Bách Hợp mặt mày hớn hở.

Nhan Tử La đột nhiên dừng bước, thì ra bởi vì chuyện này. Trời ơi, Dận Chân lại gây phiền phức cho nàng rồi. Thật là đau đầu, lần này thì đám tỷ tỷ muội muội kia lại sẽ đến châm chọc nàng? Buồn bực buồn bực! Nếu sớm biết thế này, tối qua có phải dùng chân, nàng cũng đá chàng ra ngoài cho xong.

Toàn thân rã rời, không còn chút sức lực nào lê bước về tới tiểu viện, Nhan Tử La như muốn phát điên. Nàng nằm cuộn tròn như đống bột mì trên ghế, đột nhiên nhớ ra một việc: "Bách Hợp, lại đây, ta hỏi ngươi mấy chuyện". Bách Hợp vội vàng chạy tới cạnh nàng.

“Hai đứa em gái lên kinh thành đợi tuyển của ta là hai đứa nào?”, Nhan Tử La hỏi.

“Chắc là tam tiểu thư và Tứ tiểu thư”, Bách Hợp đáp.

“Vậy Nhị tiểu thư đã tuyển xong rồi?” Sao còn sót một đứa?

“Nhị tiểu thư bị loại rồi”, Bách Hợp đáp.

Nhan Tử La nghi ngờ nhìn Bách Hợp, nói: “Không thể nào? Ta còn có thể được tuyển, sao con bé lại rớt được?”. Nhìn kiểu gì thế không biết? Lẽ nào Nhị tiểu thư kia còn xấu hơn cả nàng? Có điều nàng nhớ khi xuyên không tới đây cơ thể này vừa béo vừa đần mà.

“Cái này… nô tỳ cũng không rõ lắm. Nhưng Tam tiểu thư và Tứ tiểu thư chắc sẽ trúng tuyển”, Bách Hợp nói. Nhan Tử La nhướn nhướn mày, ra hiệu cho cô ta nói tiếp: “Tam tiểu thư và Tứ tiểu thư là do Tam phu nhân sinh, mà Tam phu nhân ngoại hình xinh đẹp, Tam tiểu thư, Tứ tiểu thư từ nhỏ đã xinh hơn các tỷ muội khác rồi”.

“Ồ” Nhan Tử La có chút kì vọng được gặp hai cô em gái, mặc dù trong ý thức của nàng thì họ không phải người một nhà, nhưng nếu đem đi xét nghiệm ADN thì chắc chắn là người nhà.

Chưa tới một tháng sau, đột nhiên có một ngày, hai cô em gái của Nhan Tử La đến kinh thành. Khi họ đến phủ Bối lặc, Nhan Tử La đang ngồi trong phòng ra sức vẽ cờ nhảy. Lúc Bách Hợp vào bẩm báo với nàng, Nhan Tử La vẽ hình tròn tới biến dạng, lại lãng phí giấy rồi. Sau đó nhảy xuống sập, ngồi ở đấy đợi hai cô em gái vào.

Đợi một lúc lâu, Bách Hợp mới đưa hai tiểu cô nương vào. Nhan Tử La nhìn nhìn, không có chút ấn tượng nào cả, có điều đúng là hai cô bé rất xinh

đẹp. Họ hành lễ với Nhan Tử La, Nhan Tử La vội đứng dậy nói: "Miễn lễ, miễn lễ, tỷ muội một nhà còn phải khách sáo thế làm gì? Muội đi có vất vả lắm không? Để ta bảo Bách Hợp đưa hai muội xuống dưới sắp xếp chỗ nghỉ, nghỉ ngơi một lát đi". Hai tiểu cô nương đáp: "Vâng", sau đó theo Sơ Ảnh đến khu phòng phía Đông.

"Ái chà, đúng là hai tiểu cô nương tươi tắn thơm mát như cây hương bồ!", Nhan Tử La nói với Bách Hợp, "Sắp xếp cho họ xong, để Sơ Ảnh hầu hạ họ, điều thêm hai tiểu nha đầu nữa để sai khiến".

Bách Hợp vừa định đi, Nhan Tử La lại gọi giật lại: "Bách Hợp, chúng tên gì?".

"Bẩm chủ nhân, Tam tiểu thư là người có khuôn mặt hình trái xoan, khuê danh là Bích La, người kia là Tứ tiểu thư, khuê danh là Hồng La". Bách Hợp nói xong mới đi ra, vừa bước ra khỏi cửa đã nghe tiếng cười của Nhan Tử La đuổi theo sau, hình như còn vừa cười vừa đập bàn.

Nhan Tử La ngồi trong phòng ôm bụng cười điên cuồng, cha nàng cũng thật quá sáng tạo, quên mất không hỏi Bách Hợp, trước kia cha nàng có mở cửa hàng bán dưa muối không, muối củ cải tím, củ cải đỏ, củ cải xanh? Toàn là dưa muối củ cải, chủng loại phong phú.

Nàng cứ cười điên cuồng

Chương 59: Bức tranh sum vầy

Tới giờ dùng cơm rồi, Nhan Tử La lại gặp hai cô em gái lần nữa, họ đã thay y phục, cũng đã tắm rửa xong, càng nhìn càng giống những cây hương bồ mềm mại, Nhan Tử La nghĩ thầm. Chào hỏi xong họ cùng ngồi xuống. Có lẽ hai cô em gái cũng đã nhiều năm chưa gặp chị, vì vậy hơi gượng gạo. Lúc ăn cơm cũng thận trọng dè dặt vô cùng. Ăn cơm xong, lại ngồi thêm một lúc, nói vài chuyện gia đình, Nhan Tử La không thể không hỏi tình hình "trong nhà". Biết ở nhà mọi việc vẫn bình thường, Nhan Tử La liền vờ tỏ vẻ yên tâm.

Ngày hôm sau, Nhan Tử La đưa hai cô em gái đi gặp Nạp Lạt thị, khi quay về, đám vợ bé của Dận Chân lũ lượt kéo tới để "xem" hai cô em gái của Nhan Tử La. Hai tiểu cô nương này tỏ ra rất thoải mái, dễ gần khiến đám phụ nữ kia khen ngợi không ngớt, đương nhiên rồi, thật lòng hay vờ vịt họ có biết đâu. Đợi bọn họ đi rồi, Nhan Tử La mới thở dài thườn thượt.

"Tỷ sao thế? Tỷ mệt lắm phải không?", Bích La hỏi. Khuôn mặt trái xoan của cô bé nhìn đúng là rất xinh đẹp.

"Không mệt lắm, quen rồi. Sợ các muội không quen thôi", Nhan Tử La đáp.

"Không sao ạ. Tỷ tỷ, chúng muội không sao", Bích La mỉm cười nói. Nhan Tử La cảm thấy cô bé giống một bông cúc nhỏ.

"Ồ cũng phải, các muội cũng quen rồi", Nhan Tử La lẩm bẩm như tự nói với chính mình.

"Các muội có muốn trúng tuyển không?", Nhan Tử La hỏi.

"Nếu có thể giống như tỷ tỷ thì tốt quá." Lần này người trả lời là Hồng La. Nhan Tử La ngước mắt nhìn em gái, vẻ mặt của tiểu cô nương đang nhìn nàng đầy ngưỡng mộ.

“Hả? À! À!”, Nhan Tử La ậm ừ đáp. Giống như nàng? Tốt lắm ư?

“Tứ gia đối với tỷ tốt như thế, còn đặc biệt phái người tới Trục Cô đón chúng muội vào kinh với tỷ”, Bích La khẽ nói.

Nhan Tử La không nói gì, xem ra định nghĩa về hạnh phúc của hai người không giống nhau, hai đứa trẻ này nghĩ giống hệt Mẫn Chỉ, cho rằng Dận Chân đối tốt với nàng một chút thì nàng nên cảm thấy hạnh phúc tới chết mà cảm kích rơi lệ.

Nàng còn đang nghĩ thì Bách Hợp đi vào. Cô ta tay cầm đồ, tới trước mặt Nhan Tử La nói: “Đây là My cô nương tặng cho người”. Nhan Tử La đón lấy, lập tức cười, dặn dò Bách Hợp: “Cất đi, ta quên mất”.

“Đúng rồi, chủ nhân, vừa rồi Phúc tấn cho người sang truyền là buổi tối Tứ gia muốn cả nhà cùng ăn cơm, cũng là muốn đón tiếp hai vị tiểu thư đây”, Bách Hợp nhận lại món đồ rồi nói.

“Ồ, ta biết rồi.” Nhan Tử La đáp lại chẳng chút hào hứng, lại là xum họp gia đình, thật là!

“Tỷ cũng nên nghỉ ngơi một lát đi, chúng muội xin lui trước”, Bích La nói, sau đó cùng Hồng La đứng dậy lui ra. Chỉ còn lại mình Nhan Tử La ngồi đó chán nản trợn trừng mắt.

Đến bữa cơm tối, Nhan Tử La bảo Bách Hợp gọi hai cô em gái tới, chuẩn bị cùng đến chỗ Nạp Lạt thị, khi hai tiểu cô nương bước vào Nhan Tử La khẽ nhếch miệng nên, khuôn mặt họ rõ ràng là được trang điểm hết sức kĩ càng và tinh xảo, lúc này bộ dạng còn đang xấu hổ ngượng ngùng.

Sắc mặt Bách Hợp trầm xuống, Nhan Tử La nhìn họ như đang suy nghĩ điều gì, nói: "Cũng sắp đến giờ rồi, đi thôi", rồi bước chân ra ngoài trước.

Đến chỗ Nạp Lạt thị, hiếm lắm mới thấy Niên Băng Ngọc cũng có mặt ở đấy, đang ngồi trên ghế duyên dáng uống trà.

"Phúc tấn", Nhan Tử La thỉnh an Nạp Lạt thị. Hai cô em gái của nàng cũng vội vàng thỉnh an Phúc tấn, Trắc phúc tấn. Phúc tấn, Trắc phúc tấn nhìn ánh mắt Nhan Tử La liền hiểu ngay. Nhan Tử La ngồi giữa Nữu Hồ Lộc thị và Lý thị, Lý thị nói khẽ vào tai nàng: "Hai muội muội này trang điểm ăn mặc vào trông rất xinh đẹp". Nhan Tử La gật đầu không phủ nhận. Biết mọi người đều có suy nghĩ riêng trong lòng.

Chờ một lúc lâu, Dận Chân tới, chàng không để ý tới sự có mặt của hai "mĩ nhân hương bồ", đám vợ lớn vợ bé của chàng lục tục đứng dậy hành lễ, chàng cũng chỉ nói với Nạp Lạt thị vài câu. Đợi đám a hoàn mang đồ ăn lên bày biện xong, Nhan Tử La theo thường lệ vẫn ngồi bên cạnh Nữu Hỗ Lộc thị, còn hai mĩ nữ hương bồ được Nạp Lạt thị bố trí cho ngồi cạnh các Cách cách, đối diện với vị trí của Dận Chân. Thế là, Nhan Tử La có cảm giác mọi đường dao lưỡi kiếm quanh bàn đều như đang nhắm về phía nàng, lòng vô cùng bức bối khó chịu, ấm ức trách Dận Chân, đang yên đang lành rước hai mĩ nhân về phủ, mà rước thì rước còn để ở nhà nàng, để thì để, vấn đề hai mĩ nữ đó còn là em gái nàng, muốn vờ như không thấy cũng không được, haizz, đành giơ đầu ra chịu báng vậy.

"Tử La, sao muội không ăn gì?", Nữu Hỗ Lộc thị ngồi cạnh khẽ hỏi.

"Tỷ tỷ, tỷ nhìn xem muội có dám ngẩng đầu không?" Nhan Tử La nuốt miếng cơm xuống, nghẹn chết đi được. Không biết bao giờ mới chính thức tuyển tú nữ, trời ơi, mong ngày ấy mau mau tới đi!

Nữu Hỗ Lộc thị cười không thành tiếng, những người này thật quá mẫn cảm. Đó chẳng qua chỉ là muội muội của Tử La, Tứ gia lại sủng ái Tử La như thế, sao có thể động lòng với hai cô bé đó chứ!

"Nhan muội muội, đồ ăn không hợp khẩu vị sao?", Nạp Lạt thị hỏi. Nàng ta cũng nhìn thấy đầu Nhan Tử La sắp chui vào trong bát cơm tới nơi rồi.

"Không phải, hôm nay gạo rất thơm", Nhan Tử La nói bừa. Nữu Hỗ Lộc thị khẽ đá nàng một cái dưới gầm bàn.

"Ồ? Thế à?", Nạp Lạt thị có chút nghi hoặc. Đám vợ bé kia không hẹn mà cùng ăn một miếng cơm, vẻ mặt dị thường.

"Hai muội muội cũng đừng làm khách, ở đây không có người ngoài. Cứ thoải mái", Nạp Lạt thị quan tâm nói.

"Vâng, đa tạ Phúc tấn", hai mĩ nhân hương bồ cùng đáp. Lúc này Dận Chân hình như mới ngẩng đầu nhìn nhìn bọn họ.

Đúng lúc Nhan Tử La sắp nghẹt thở tới nơi, thì bữa cơm xum họp gia đình kết thúc. Nhan Tử La vừa súc miệng vừa nghĩ, có thể sau này nên kiến nghị với Nạp Lạt thị đổi hình thức ăn sang kiểu giống như buffet, những lúc không muốn bị người ta nhìn có thể trốn vào góc nào đó để ăn, như thế không bị nghẹn, mà cũng không lãng phí đồ ăn.

Đang mải nghĩ, đột nhiên lại bị đá một cái, Nhan Tử La phản xạ có điều kiện nhìn về phía Nữu Hỗ Lộc thị. Nữu Hỗ Lộc thị nháy mắt với nàng, Nhan Tử La nhìn theo ánh mắt của nàng ta, Dận Chân đang ngắm hai cô em gái hương bồ của nàng!

Nhan Tử La quay sang nhìn Nữu Hỗ Lộc thị cười bất lực, đừng ra hiệu cho nàng tới ngăn cản họ, nàng không có cái gan ấy. Mà cho dù có nàng cũng sẽ không làm thế, nàng muốn xem trò vui, xem tên đại háo sắc Dận Chân này dụ dỗ con gái nhà lành thế nào.

Một a hoàn bước vào, nói: "Bẩm Tứ gia, bẩm Phúc tấn, Bình An công công đưa Cách cách về".

"Mời!" Dận Chân đứng lên, Nạp Lạt thị cũng đứng lên.

Đang định đi ra ngoài, thì một bóng người nhỏ bé màu đỏ chạy vụt vào, đầu tiên là lao vào lòng Dận Chân, gọi một tiếng, "A ma", sau đó tự nhiên chạy sang ôm ôm Nạp Lạt thị làm nũng, cuối cùng mới nhìn quanh bàn một vòng, nhảy chân sáo lao vào lòng Nhan Tử La, ôm cổ Nhan Tử La gọi ngọt ngào: "Ngạch nương".

"Có phải con lại gây họa bị Hoàng gia gia đuổi ra không?" Nhan Tử La nhéo yêu mũi con một cái.

"Không đâu ạ, con không giống ngạch nương mà", Khuynh Thành nhấn mạnh, sau đó lại nhìn những người đang ngồi quanh bàn, cuối cùng ánh mắt như dính chặt vào người hai mĩ nhân hương bồ, quay đầu lại hỏi Nhan Tử La: "Ngạch nương, họ là di nương con phải không?" Nhan Tử La gật gật đầu.

"Di nương xinh quá, chẳng giống ngạch nương chút nào." Khuynh Thành vẻ mặt nuối tiếc.

"Ừm, di nương rất xinh đẹp", Nhan Tử La nói, "Nói cho ngạch nương nghe, tại sao tối thế này rồi con còn về?".

“Vì con nhớ ngạch nương mà! Hơn nữa nghe nói di nương xinh đẹp đến, con muốn xem xem!”, Khuynh Thành đáp.

“Lừa đảo!” Nhan Tử La cười, hỏi: “Đã ăn cơm chưa?”.

“Ừm, con ăn rồi, ăn cùng Hoàng gia gia”, Khuynh Thành nói, “Khi nào về con phải nói với Hoàng gia gia, di nương rất đẹp”.

“Hả?” Nhan Tử La sững lại, không lẽ con bé này về đây để trinh thám?

Đám vợ bé của Dận Chân đều cười ồ lên.

“Ngạch nương, con buồn ngủ rồi”, Khuynh Thành ôm cổ Nhan Tử La nũng nịu.

“Mới mấy giờ mà đã buồn ngủ?”, Nhan Tử La băn khoăn hỏi, nhưng vẫn đứng dậy, dắt tay Khuynh Thành ra ngoài. Hai mĩ nhân hương bồ cũng vội đứng lên đi theo. Khuynh Thành thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn hai di nương xinh đẹp kia, nghẹo đầu nghẹo cổ, không biết đang nghĩ gì.

Vừa ra khỏi cửa, liền nghe thấy giọng Bình An công công: “Bẩm Tứ gia và Phúc tấn. Nô tài quay về bẩm lại với nương nương”.

“Bình An”, Khuynh Thành lon ton chạy tới trước mặt ông ta.

“Cách cách có gì cần dặn dò?”, Bình An cung kính hỏi.

“Ngày mai khi ông đợi ta ở cửa, nhớ mang cho ta ít bánh ga tô nhé”, Khuynh Thành nghiêm túc nói. Bình An lập tức đáp: “Nô tài biết rồi, Cách cách”, sau đó mới rời đi.

Nhan Tử La nhìn con gái, thực sự rất muốn đánh cho nó một trận, nha đầu này giờ cũng biết cách sai khiến người khác rồi. Sau khi cáo từ Dận Chân và Nạp Lạt thị, Nhan Tử La lôi xềnh xệch Khuynh Thành về, trên đường đi không nói với con câu nào. Hai mĩ nhân hương bồ đi theo sau không biết nên nói gì cho phải, Bách Hợp bộ dạng bình thản chẳng lạ lẫm gì.

Vào phòng, Nhan Tử La thả tay Khuynh Thành ra, nói: "Đi rót trà cho ta". Khuynh Thành liền quay đầu lại nhìn Bách Hợp. Bách Hợp đang định đi thì bị Nhan Tử La gọi giật lại, "Mẹ bảo con đi rót trà!". Khuynh Thành nghẹo đầu, không hiểu "Tại sao ạ? Bách Hợp cô cô đi cũng được mà?".

"Đừng nhiều lời, đi rót trà cho mẹ", Nhan Tử La ngồi trên ghế nhìn Khuynh Thành nói. Khuynh Thành trề cái môi nhỏ nhỏ ra rồi mới chịu đi, khi bĩu môi bưng trà quay lại, hai tay dâng cho Nhan Tử La: "Ngạch nương, mời uống trà". Nhan Tử La không đón lấy chén trà, chỉ nhìn Khuynh Thành.

"Ngạch nương, có phải Khuynh Thành đã làm sai việc gì rồi không?". Khuynh Thành khẽ hỏi.

"Không phải là con sai, mà là ngạch nương ta sai rồi, sai vì đã không dạy bảo con đến nơi đến chốn", Nhan Tử La nói.

"Ngạch nương… Con biết nhất định là con đã làm gì đó khiến ngạch nương giận, hay là con đứng úp mặt vào tường? Nhưng… ngạch nương cũng phải nói cho con biết con sai ở đâu chứ?" Khuynh Thành bưng chén trà nói, nhưng không dám động đậy.

"Hừ! Có phải bây giời con cho rằng Hoàng gia gia, Hoàng nãi nãi yêu con, chiều con, nên con coi trời bằng vung phải không?" Nhan Tử La đón

lấy chén trà, nhấp một ngụm rồi nói tiếp: "Giờ con cũng coi việc sai bảo người khác như chuyện đương nhiên nhỉ, mẹ đã dạy con thế nào?".

"Kẻ dưới cũng là người", Khuynh Thành cúi đầu nói.

"Con nhớ đấy! Chưa coi là thức ăn nuốt luôn vào bụng nhỉ?", Nhan Tử La nói, mặt vẫn nghiêm nghị, "Bình An công công hằng ngày đã bị sai phái rất mệt rồi, trời lạnh thế này con còn hành hạ ông ấy như thế. Chỉ vì con, sáng sớm ngày mai, ông ấy còn phải ra đợi con ở cổng Nạp Môn. Nếu đổi lại là con, con có muốn thế không?".

Khuynh Thành lắc lắc đầu, đáp: "Ngạch nương, Bảo bối biết sai rồi ạ, sau này Bảo bối không dám nữa".

"Nói miệng là xong chắc?" Nhan Tử La tức giận nhìn con: "Ngày mai phải xin lỗi Bình An công công biết chưa hả?".

"Biết rồi ạ, ngạch nương", tiểu quỷ Khuynh Thành càng cúi đầu thấp hơn, buồn bã đáp.

"Ừm!" Nhan Tử La lúc này mới vui vẻ một chút.

"Ngạch nương", Khuynh Thành khẽ ngẩng đầu lên, nhìn Nhan Tử La nói: "Ngạch nương, Bảo bối đã nhận lỗi rồi, vậy hôm nay có thể ngủ cùng ngạch nương không?".

"Lại đây." Nhan Tử La nhìn con vẫy vẫy tay, Khuynh Thành lập tức chạy tới, chui tọt vào lòng nàng nũng nịu.

"Sau này nếu muốn về, thì có thể bảo a ma con đưa về, không cần làm phiền người khác mà lại tiện nữa, nhớ chưa hả?" Nhan Tử La bẹo khuôn

mặt nhỏ nhắn của con một cái. Khuynh Thành gật gật đầu.

Nhan Tử La dặn Bách Hợp trải giường, sau đó đứng dậy, nói: "Đi thôi, chẳng phải con về là để gặp di nương sao? Còn chưa tới hỏi thăm di nương mà?". Khuynh Thành ngoan ngoãn đi theo mẹ.

Sau khi từ phòng hai cô em gái về, thấy Dận Chân đang ngồi trên ghế nhìn, Khuynh Thành chạy tới ngồi lên đùi Dận Chân, nói: "A ma, sao người lại tới đây?". Dận Chân không đáp, sao chàng lại tới, chàng không được tới sao? Con bé này hỏi kiểu gì thế không biết.

"Đi thăm di nương rồi?", Dận Chân hỏi. Khuynh Thành gật gật đầu, "A ma, di nương rất xinh đẹp!".

"Ừm, Khuynh Thành thích di nương à?", Dận Chân hỏi tiếp. Khuynh Thành bĩu bĩu môi: "Cũng bình thường ạ. không thích nhiều bằng ngạch nương". Nhan Tử La ngồi bên phá lên cười. Xem ra thẩm mĩ của nha đầu này cũng rất cao, phải người đẹp cỡ Lương phi mới có thể lọt vào mắt nó.

"Thích ngạch nương nhất à?", Dận Chân hỏi. Khuynh Thành hoàn toàn không do dự gật đầu, "Mặc dù có những lúc ngạch nương rất dữ, nhưng con vẫn thích ngạch nương nhất, ngạch nương nói: "Đứa trẻ có mẹ giống như một viên ngọc".

"Thế còn không có mẹ thì sao?" Dận Chân như càng hỏi càng nghiện. "Giống như cây cỏ", Khuynh Thành đáp, ôm cổ Dận Chân, lim dim như muốn ngủ.

"Bảo bối, dậy đi ngủ thôi." Nhan Tử La kéo tay con, Khuynh Thành lẩm nhẩm câu gì đó. Dận Chân bế con đứng dậy, đặt lên sập, Bách Hợp vội vàng chạy lại cởi giày cho Cách cách, cởi áo khoác ngoài, đáp chăn.

“Ngạch nương ôm ôm”, Khuynh Thành mơ màng nói. Nhan Tử La cười cười, lớn rồi mà lần nào ở bên cạnh nàng cũng lại đòi ôm. Nàng nhìn Dận Chân, vị đại gia này hình như không có ý đi.

“Nha đầu này…”, Dận Chân nhìn Khuynh Thành đã ngủ say hơi thở đều đặn nói, khẩu khí đầy thương yêu.

“Các muội muội của nàng ở đây đã quen chưa?”, chàng hỏi Nhan Tử La.

“Có lẽ quen rồi, hai muội ấy nói rất tốt”, Nhan Tử La đáp. Hai muội ấy rất ngoan, nhưng nàng buồn chết mất.

“Còn nàng?”, Dận Chân hỏi tiếp.

“Dạ, Thiếp? Thiếp cũng rất ổn.” Nếu bớt đi những bữa cơm xum vầy thì còn ổn hơn. Thêm vài lần nữa có lẽ nàng sẽ bị ngạt đi chết mất.

“Ừm”, Dận Chân đáp một tiếng. Nhan Tử La nghe chẳng hiểu thế nào, không biết tại sao đề tài lại kết thúc đột ngột như thế.

“Nàng ngủ trước đi, ta phải xem tấu chương”, Dận Chân nói, sau đó quay người đi vào căn phòng phía Tây. Nhan Tử La đảo đảo mắt, chẳng hiểu gì, quyết định vào ôm con gái ngủ trước.

Dận Chân đi ngủ lúc nào nàng cũng không biết, nhưng chàng dậy lúc nào thì nàng biết, bởi vì tiểu quỷ nằm cạnh nàng mơ mơ hồ hồ bị bế dậy, quấn chăn ấm áp rồi bị bế đi mất. Đợi khi hai cha con họ đi rồi Nhan Tử La mới gục đầu ngủ tiếp.

Không có cơ hội được ngủ tới khi mặt trời lên cao nữa, bởi vì hai mĩ nhân hương bồ từ sớm đã tới thăm hỏi, nói là muốn cùng đến chỗ Nạp Lạt

thị thỉnh an. Nhan Tử La đành phải dậy ăn qua loa chút ít, rồi cùng đi thỉnh an Nạp Lạt thị. Nói chuyện vu vơ một lúc, Nhan Tử La bèn muốn đứng dậy đi, nhưng hai mĩ nhân hương bồ này dường như nói chuyện rất tâm đầu ý hợp với Nạp Lạt thị, đã hơn một tiếng đồng hồ rồi mà bộ dạng hình như vẫn còn chưa muốn về. Nhan Tử La buồn chán ngồi bên cạnh nghe, miệng vẫn cố giữ nụ cười mỉm. Khi cơ mặt sắp cứng lại vì cười, Bảo bối liền vào nói là Dận Chân đã về, Dận Tường cũng cùng đến chơi. Lúc này Nhan Tử La mới có cơ hội nói lời cáo từ.

Đi theo Nạp Lạt thị ra tới cửa viện, liền thấy Dận Chân và Dận Tường đang đi về phía này, Nhan Tử La không tiện bước tiếp, đành đứng sau Nạp Lạt thị, đợi sau khi thỉnh an họ xong mới tiếp tục đi.

"Tứ gia hôm nay về sớm, Thập tam cũng đến, lâu rồi không thấy đến chơi", Nạp Lạt thị nói.

Nhan Tử La và hai cô em gái hương bồ của mình cũng thỉnh an hai người. Dận Tường nhìn nhìn nói: "Tẩu tẩu, đây là em gái tẩu à? Khuynh Thành nói không sai, quả nhiên là xinh hơn tẩu tẩu".

"Đa tạ Thập tam gia quá khen", Nhan Tử La cười gượng gạo, khen thì cứ khen, nhất thiết phải lôi nàng vào là sao, thật là đứa trẻ không biết điều. Quay đầu nhìn lại, hai tiểu mĩ nhân đã đỏ bừng mặt. "Vậy tỷ muội tôi không làm phiền hai vị nữa, xin cáo từ trước". Nhan Tử La cười nói, sau đó nhún nhún người chào Nạp Lạt thị rồi đi.

Chương 60: Trời muốn hại ta

Ở lâu ngày, hai mĩ nhân hương bồ cũng dần dần thân quen với Nhan Tử La, nói chuyện cũng tự nhiên hơn. Thỉnh thoảng Dận Chân tới, bọn họ thưa gửi chào hỏi chàng cũng không còn đỏ mặt nữa. Sự hoạt bát yểu điệu của những cô bé mới lớn được thể hiện càng rõ ràng hơn, nếu đem ra so sánh, thì Nhan Tử La có cảm giác mình giống như dì của bọn họ vậy, lòng càng thêm buồn bực.

Hôm nay lúc trời gần tối, Nhan Tử La tới thăm Nữu Hỗ Lộc thị. vị đầu bếp tiểu viện của Nữu Hỗ Lộc thị làm những món ăn phong vị phương Nam rất ngon, Nữu Hỗ Lộc thị biết nàng thích, liền giữ nàng ở lại ăn cơm. Nhan Tử La vui mừng đồng ý.

Ăn cơm xong, hai người lại ngồi nói chuyện một lát, Nhan Tử La mới quay về.

Vừa vào phòng, không thấy hai cô em gái hương bồ đâu, vào phòng trong, chỉ có một mình Bách Hợp đang khâu đế giày. Thấy nàng về, Bách Hợp vội đứng dây, nói: "Chủ nhân người về rồi ạ, Tứ gia đang ở gian phòng phía Tây, người đã gặp chưa?"

"Chưa, không nhìn thấy. Tứ gia đến lúc nào thế?", Nhan Tử La đứng dậy hỏi.

"Đến từ sớm ạ, giờ đang đánh cờ với Tam tiểu thư." Giọng Bách Hợp tỏ ra bất mãn vô cùng.

"Ồ! Vậy ta qua đó thỉnh an!" Nhan Tử La bèn đi về phía gian phòng phía Tây, vén rèm lên, quả nhiên, Dận Chân đang chời cờ với Bích La. Bích la mặc một chiếc váy dài màu xanh lá, mái tóc dài tết gọn, vắt qua cổ thả trước ngực. Nàng ta đang ngồi ghé bên sập, Dận Chân xếp bằng chân ngồi đối diện. Bích La tay cầm quân cờ trắng, khẽ giơ tay lên sát miệng, như

đang suy nghĩ nghiêm túc xem phải đi thế nào, bộ dạng ngây thơ duyên dáng.

Nhan Tử La không lên tiếng, mặc dù nàng không hiểu nhiều về các nước cờ, nhưng "xem đánh cờ phải im lặng mới là người quân tử", điều này thì nàng hiểu. Vì vậy tự đi tới ngồi xuống một chiếc ghế, vừa uống trà vừa đợi họ chơi xong. Sớm biết thế này thì về muộn một chút, ngồi nhìn họ như vậy lòng càng khó chịu hơn.

Mãi một lúc sau, mới nghe Bích La nói: "Kỳ nghệ" của Tức gia cao siêu. Bích La thua rồi".

"Ồ! Chơi tốt hơn tỷ tỷ nàng", Dận Chân nói, sau đó ra hiệu cho Ám Hương thu bàn cờ lại. Nhan Tử La lúc này mới đứng dậy thỉnh an Dận Chân.

"Đi ăn đồ ngon gì thế, bữa tối cũng không về?", Dận Chân nhìn Nhan Tử La hỏi.

"Đồ ăn của Tô Hàng, Tứ gia đã dùng qua rồi?", Nhan Tử La hỏi.

"Ừm!", Dận Chân trả lời ngắn gọn, có vẻ không vui. Nhìn nhìn Bích La, hình như nàng ta cũng có vẻ không vui, Nhan Tử La ngẫm nghĩ, lẽ nào bọn họ đang đánh cờ vui vẻ, bị mình làm phiền nên không vui chăng?

"Nếu không có việc gì, thần thiếp không dám làm phiền Tứ gia nữa", Nhan Tử La cẩn thận nói. Tốt nhất nên tránh cho nhanh.

"Hôm nay hơi mệt, ở lại giúp ta nghỉ ngơi", Dận Chân đáp. Nhan Tử La nhìn nhìn sắc mặt chàng, không giống bộ dạng của người mệt mỏi.

“Bích La cáo lui”, Bích La đã đứng dậy từ lâu, nghe Dận Chân nói thế vội vàng cáo lui đi ra.

“Lại đây!” Dận Chân liếc xéo nàng. Nhan Tử La chầm chậm lê bước về phía chàng, không biết chàng có ý gì, không phải nói là mệt sao?

“Chơi với ta ván cờ”, Dận Chân nói. Nhan Tử La lập tức để lộ vẻ mặt ưu phiền cực độ. Cơn nghiện chưa dứt mà lại đuổi người biết chơi cờ đi, sau đó tìm một kẻ mù cờ đến hầu hạ? Lẽ nào làm thế sẽ có cảm giác sung sướng vì thành tích? Nàng lần chần đi tới, tự động cởi giày trèo lên sập ngồi đối diện với Dận Chân.

Dận Chân không trêu nàng như mọi ngày, chỉ lặng lẽ chơi, Nhan Tử La vẫn đi lung tung loạn xị như trước, sau đó vẫn thua như mọi ngày.

Cuối cùng không nhẫn được nữa, Nhan Tử La hỏi: “Tứ gia, thần thiếp có một câu hỏi, có thể hỏi không?”.

Dận Chân ngẩng đầu lên nhìn nàng không hiểu, sau đó gật gật đầu, “Hỏi đi”.

“Chàng, chàng cứ nhất định đòi chơi cờ với thần thiếp, là bởi vì làm thế chàng sẽ có cảm giác của người chiến thắng, hay là chàng muốn luyện tập cho thần thiếp thành cao thủ?” Nhan Tử La cảm thấy lòng nhẹ nhõm hẳn, cuối cùng cũng hỏi ra được, câu hỏi này giày vò nàng đã rất lâu rồi.

“Nàng thật biết cách để tự đề cao bản thân.” Dận Chân nhìn nàng một cái, “Cảm giác của người chiến thắng? Chơi thắng một cao thủ mới có cảm giác ấy, còn nàng…”. Dận Chân lắc lắc đầu, thở dài.

Nhan Tử La nghe mà tim muốn thắt lại, mặc dù cách nói chuyện đó của chàng, nàng đã quen rồi, nhưng mỗi lần nghe xong vẫn có cảm giác trái tim

mình như bị ai thít chặt.

“Vậy sao chàng còn chơi cờ với thiếp?” Nhan Tử La khẽ lẩm bẩm, “Lãng phí thời gian!” Có điều dù nàng nói rất nhỏ nhưng vẫn bị Dận Chân nghe thấy, chàng nói: “Đúng là hơi lãng phí thời gian, nhưng đầu óc có thể được nghỉ ngơi”.

Nhan Tử La vô cùng bất mãn, ý của chàng là chơi cờ với nàng căn bản không cần dùng đầu để suy nghĩ phải không? Thế này thật…quá sỉ nhục người khác. Nói như thế nghe giống như nói nàng là sinh vật đơn bào vậy. Xem ra hôm nào đấy nàng phải tìm trò chỉ có thể ở thế giới tương lai để chơi cùng chàng, thi cùng chàng, không tin chàng không chịu thua.

“Lại đang bất mãn?”. Dận Chân hỏi bằng giọng khẳng định Nhan Tử La lập tức lắc đầu phủ nhận, dù có đúng thế cũng không thể thừa nhận.

“Hiện rõ trên mặt kia kìa”, Dận Chân cười nói. Nhan Tử La nhìn chàng, cuối cùng mặt vẫn sa sầm xuống, nhưng tại sao chàng lại phiền não chứ? Nghĩ mãi nghĩ mãi, tốt hơn vẫn không nên hỏi, có thể chàng sầu não vì việc công.

“Chàng… không phải kêu mệt sao?” Nhan Tử La vơ đám quân trắng quân đen lại với nhau.

“Ừm!, Dận Chân đáp. Nhan Tử La tự nghịch nghịch mấy quân cờ khi vui vẻ.

“Vậy chàng nghỉ sớm đi”, Nhan Tử La nói.

“Ừm!”, Dận Chân vẫn chỉ nói một từ. Nhan Tử La gọi Ám Hương vào thu dọn bàn cờ, còn mình thì tụt xuống đi giày, dặn dò đám a hoàn bưng

nước vào rồi đích thân phục vụ Dận Chân rửa mặt rửa tay, coi như nể mặt vì hôm nay chàng không vui.

"Nàng, không ngủ sao?", Nhan Tử La đắp chăn cho Dận Chân, Dận Chân cầm tay nàng hỏi.

"Chàng ngủ trước đi, thiếp qua xem Bích La và Hồng La thế nào." Nhan Tử La tụt xuống đất, tay Dận Chân vẫn nắm chặt tay nàng không chịu buông. Nhan Tử La nhìn nhìn tay chàng, rồi lại ngẩng lên nhìn chàng. Có ý gì đây? Muốn nghe hát ru nữa sao? Hát cho chàng nghe bài *Tình nữ u hồn* được không nhỉ?

"Ngày mai hãy tới đó!" Dận Chân nhìn thẳng vào mắt nàng. Nhan Tử La đành phải gật gật đầu, lần chần trèo lên sập. Dận Chân ghì chặt nàng trong lòng, Nhan Tử La cảm thấy không khí trong ngực mình gần như bi ép ra bằng hết. Mưu sát?

"Ngủ đi!" Dận Chân để nàng gối lên cánh tay mình, tay kia vẫn không chịu buông. Nhan Tử La nhìn mặt Dận Chân, vị đại gia này hôm nay bộ dạng rất kì lạ, thật kì lạ.

Cũng không dám nói là kì lạ, vị đại gia này từ khi hai cô em gái hương bồ của nàng đến đã hơi lạ lạ rồi. Vừa rồi không nghĩ nhiều, nhưng giờ nghĩ lại, nàng cảm thấy cơn hờn ghen khe khẽ trào dâng, hừ, chơi cờ với Bích La vui lắm nhỉ! Nhìn vẻ mặt thiếu nữ e ấp ngượng ngùng của Bích La, nếu không động lòng, thì chắc chắn không phải là đàn ông. Hơn nữa người đàn ông đang nằm cạnh nàng đây lại là đàn ông trăm phần trăm, lẽ nào chàng đã nhắm Bích La rồi? Cũng muốn bắt chước cha mình chơi trò chị em cùng thờ một chồng? Không biết có khả năng này không, nhưng trong quan niệm của chàng, đây có lẽ là việc hết sức bình thường. Nếu hai chị em không gây gổ đánh đấm nhau, thì có lẽ còn được ca tụng ra ngoài bằng những lời tốt

đẹp, phong Nga Hoàng, Nữ Anh gì gì đó. Nhưng, nàng chẳng có hứng thú với chuyện ấy.

Nghĩ cũng muốn nổi da gà rồi. Bất giác, Nhan Tử La rùng mình.

"Lạnh sao?", Dận Chân mở bừng mắt hỏi.

"Buồn nôn", Nhan Tử La chẳng buồn nghĩ ngợi nhiều đáp luôn. Dận Chân nghiêng đầu qua, nhìn nàng thật kĩ: "Ăn linh tinh đau bụng rồi?".

"Da? À, có lẽ là do ăn nhiều quá." Cái bệnh nhanh mồm nhanh miệng này mãi không sửa được, chán thật, lần nào cũng phải nói dối.

"Nàng thật là…" Dận Chân kéo chăn cho nàng.

Nhan Tử La không nói gì, nhắm mắt vờ ngủ, đột nhiên không muốn nói nữa. Gần đây chàng đối với nàng quá tốt, khiến nàng xem chút nữa thì quên luôn thân phận của chàng. Chàng là một hoàng tử, tính đi tính lại thì chẳng bao lâu nữa sẽ được phong thân vương. Cha chàng sẽ còn liên tục thưởng đàn bà cho chàng để duy trì hậu duệ. Chỉ có người mới cười, ai nghe người cũ khóc, không chừng tới ngày nào đó nàng sẽ trở thành người cũ rồi. Càng nghĩ càng buồn, phải làm thế nào mới được đây, nơi ma quỷ này đến luật hôn nhân cũng chẳng có, tìm ai để bảo vệ quyền lợi cho mình, đến đâu để làm thủ tục ly hôn?

Hai ngày sau, Nhan Tử La theo Nạp Lạt thị vào cung thỉnh an Đức phi, nàng có vinh dự này đương nhiên là nhờ con gái bảo bối rồi. Đến cung Vĩnh Hòa, Khuynh Thành đang đứng ở cửa cung đợi, thấy hai người liền chạy như bay tới, tay trái nắm tay một người, tay phải nắm tay một người đi vào trong cung. Đức phi sớm đã ngồi đợi họ rồi.

Thỉnh an xong, Đức phi cho hai người họ ngồi. Sau khi nói chuyện phiếm một hồi, Đức phi nhìn Nhan Tử La nói: "Nghe nói hai muội muội của ngươi tới kinh rồi?" Nhan Tử La vội đáp, "Vâng, thưa nương nương".

"Và còn là hai mĩ nhân?", Đức phi nói tiếp. Nhan Tử La liếc mắt nhìn Khuynh Thành, nha đầu lắm chuyện này!

"Nương nương quá khen ạ." Nhan Tử La không biết ngoài câu đó ra nàng còn có thể nói gì.

"Vài ngày nữa là đến ngày tuyển tú nữ rồi, ngươi phải chăm sóc chúng cho tốt vào." Đức phi dặn dò, dường như kẻ làm tỷ tỷ như nàng sẽ bắt nạt hai tiểu muội của mình vậy.

"Vâng, thưa nương nương", Nhan Tử La đáp.

"Tỷ muội đồng tâm thật tốt", Đức phi nói. Nhan Tử La đột nhiên lại có dự cảm xấu? Đồng tâm? Có hàm ý đặc biệt nào không?

Đức phi lại nói với Nạp Lạt thị thêm vài câu nữa, rồi họ mới cáo từ lui ra.

Nhưng lời Đức phi nói nhanh chóng bị Nhan Tử La quên béng sau đó.

Khoảng tám, chín ngày sau, Bích La và Hồng La vào cung tham tuyển. Không ngờ được là, cả hai đều qua. Nhan Tử La mặc dù mừng cho hai em, nhưng nghĩ đến số mệnh của hai cô bé sau này sẽ giống như mình, lại không sao vui nổi.

Hai cô bé đi rồi, đám vợ bé của Dận Chân dường như cũng thở phào nhẹ nhõm, không còn mang hai cây hương bồ ấy ra làm đề tai bàn tán nữa.

Nhan Tử La cuối cùng cũng được sống nhưng ngày bình yên.

Hôm nay, đang buồn chán không có việc gì làm, nàng nhìn lịch, hình như còn mấy ngày nữa là đến sinh nhật Hoàng đế rồi. Làm Hoàng đế thật tốt, đường hoàng huênh hoang coi ngày sinh của mình là ngày lễ, cùng một đẳng cấp với chúa Jesus… Trong hoàng cung này, từ đầu năm tới cuối năm đều là ngày lễ ngày tết cả. Nói là hủ bại, cũng chính vì chuyện đó.

Bách Hợp đưa một người vào, Nhan Tử La cũng chẳng ngẩng đầu, tưởng là a hoàn của nhà nào đến tìm Bách Hợp có việc, đợi cả nửa ngày, chỉ nghe thấy một tiếng nói, "Haizz, cuộc sống của cô trôi qua vô vị thế này à?". Nhan Tử La dường như bị điện giật ngẩng phắt đầu lên, đồng tử từ từ nở to.

"Hồ ly? Sao cô lại ở đây?" Miệng nàng há to tới nỗi có thể nuốt được cả quả trứng gà, lẽ nào cô ta thât sự là hồ ly, biết trèo tường xuyên vách?

Nàng lao vụt về phía người kia như một mũi tên, nhìn từ trên xuống dưới, từ trái qua phải.

"Biết ngay sẽ khiến cô sợ mà, My Liễm Diễm cười nói, nhướn nhướn mày nhìn Nhan Tử La.

"Đúng là bị cô dọa cho sợ chết khiếp! Sao cô vào được đây? Dạy tôi với", Nhan Tử La hỏi.

"Từ cửa lớn, quanh minh chính đại mà đi vào chứ sao", My Liễm Diễm cười đáp. Thấy Nhan Tử La mặt nghệt ra, lúc ấy nàng ta mới nói tiếp, "Tôi gả cho Bát gia rồi". Đồng tử của Nhan Tử La lại tiếp tục nở to. Quả chấn động, mới mấy ngày không gặp, cô ta đã lấy chồng rồi? Mà còn lấy lão Bát?

“Ồ, sức chịu đựng chỉ thế thôi sao?” My Liễm Diễm đón lấy chén trà nhấp một hớp, “Vậy lát nữa cô có muốn nghe tôi kể không?”. Nhan Tử La gật gật đầu.

“Cô gả cho Bát gia thế nào?”, Nhan Tử La khó khắn lắm mới hoàn hồn, hỏi.

“Thay danh đổi tính.” My Liễm Diễm dừng lại rồi nói tiếp, “Giờ tôi họ Trương, gả vào phủ Bát gia từ một tháng trước, với thân phận là Cách cách. Nhưng, tôi chẳng quan tâm tới việc ấy”.

“Thần thông quá nhỉ?”, Nhan Tử La cảm thán, sau đó nhìn nhìn sắc mặt My Liễm Diễm: “Cuộc sống trong cung cô thấy thế nào?”.

My Liễm Diễm lắc lắc đầu: “Sớm biết thế này, tôi đã là người tình bên ngoài của chàng ấy rồi”.

Nhan Tử La vừa nhấp một ngụm trà liền phun ra, “Hôm nay cô đúng là khiến tôi quá kinh ngạc, em dâu ạ”.

My Liễm Diễm cười ha hả, sau đó nói: “Sau này, có thể chúng ta sẽ là là chị em thật”.

“Có ý gì hả? Cô muốn cải giá?”, Nhan Tử La cười hỏi.

“Hả? Thì ra Tứ gia chưa kể với cô” My Liễm Diễm nói.

“Nói với tôi chuyện gì? Chuyện gì có thể liên quan tới tôi?” Nhan Tử La thấy băn khoăn.

“Hoàng thượng có ý gả hai cô em gái của cô cho Bát gia và Tứ gia”. My Liễm Diễm khẽ nói

Nhan Tử La sững sờ mất nửa ngày, sau đó lẩm bẩm, “Chẳng trách, thì ra là thế”.

Đến lượt My Liễm Diễm băn khoăn, nàng ta hỏi: “Cô đang nói gì? Cô đoán được à?”.

Nhan Tử La lắc lắc đầu, “Mấy hôm trước, tôi vào thỉnh an Đức phi, Đức phi nói với tôi rằng “Tỷ muội đồng tâm là tốt nhất”, khi ấy chưa nghĩ ra giờ thì hiểu rồi”.

“Buồn à? Chị em hầu chung chồng.” My Liễm Diễm vẫn cười, nói: “Trước kia xem phim cảm thấy chẳng sao, khi sự việc xảy ra với chính mình mới không thể chấp nhận được. Nhưng, tại sao Tứ gia lại không nói với cô nhỉ?”.

“Có lẽ chàng cho rằng vốn không cần nói với tôi!”, Nhan Tử La có chút sa sút tinh thần.

“Nghe nói hai cô em gái của cô tài mạo song toàn đúng không?”, My Liễm Diễm hỏi. Nhan Tử La gật gật đầu, “Ừm, xinh đẹp và tràn đầy sức sống như cây hương bồ, bóp được cả ra nước. Nếu đem ra so với họ, thì tôi giống như một bà già”.

“Ha ha ha! Xem ra cuộc sống tốt đẹp của chúng ta chẳng còn vài hôm nữa”, My Liễm Diễm cười như người vô tư lự.

“Vốn cũng chẳng phải cuộc sống tốt đẹp gì mà”, Nhan Tử La đột nhiên cười nói. Thật không ngờ, ngày này lại đến nhanh như thế, nhanh tới mức đến thời gian để chớp mắt cũng không có.

“Chuyện này để sau hẵng nói, tôi đến đây là vì có chuyện Hoàng thượng dặn dò”, My Liễm Diễm nói.

“Liên quan tới tôi?”, Nhan Tử La chau mày, “Lâu lắm rồi tôi có gây chuyện đâu”.

“Còn một tháng nữa là sinh nhật của Hoàng đế, cô biết chứ? Hôm trước, Bát gia đưa tôi tới gặp Lương phi nương nương, đúng lúc Hoàng thượng cũng có ở đấy. Hoàng thương nói năm ngoái không được nghe `Song bích` cùng chúc thọ, hi vọng năm nay có thể nghe cả hai hát”, My Liễm Diễm nói liền một hơi.

“Đùa à?” Nhan Tử La lại mở to mắt, ông già Khang Hy sao vẫn còn nhớ chứ?

“Tôi có gan đến đâu cũng không dám lấy thánh chỉ ra làm trò đùa. Giờ tôi rất trân trọng mạng sống của mình, giờ mới biết sống chẳng dễ dàng gì.” My Liễm Diễm nghiêm túc nói, “Vì vậy, tôi mới đến để bàn với cô xem sao”.

“Có gì phải bàn, trời muốn hại tôi rồi, trời muốn hại tôi rồi! Thật là đáng sợ!” Nhan Tử La nằm bò ra bàn, cảm thấy cơ thể chẳng còn chút sức lực nào nữa, thật là “phúc vô song chí, họa bất đơn hành”.

“Bàn bạc xem mà, phải làm thế nào để khiến bọn họ kinh ngạc chứ”. Ánh mắt My Liễm Diễm lấp lánh như phát sáng.

“Kinh ngạc hay kinh hãi?”, Nhan Tử La hời hợt hỏi. “Cô lên biểu diễn đi, vừa khiến họ kinh ngạc lại thêm sắc màu, còn tôi sẽ chỉ khiến họ `kinh hãi` mà thôi, cô biểu diễn một mình đi, tôi cáo bệnh là xong”.

“Hoàng thượng cũng nói rồi, đến khi ấy nếu cô ốm, đợi khỏi ốm thì diễn bù.” My Liễm Diễm cười nói, “Xem ra Hoàng thượng rất hiểu cô. Còn việc làm thế nào khiến họ vừa vui mừng vừa kinh ngạc, tôi đã nghĩ xong rồi, chúng ta chỉ cần phối hợp cho tốt là được”. My Liễm Diễm lại nở nụ cười hồ ly.

“Phối hợp? Cô ở đó, tôi ở đây, phối hợp thế nào? Cô có điện thoại thì ở cái chỗ quái quỷ này cũng không có mạng. Hay chúng ta làm hai cái ống bơ rồi luồn dây làm phương tiện liên lạc?”, Nhan Tử La hỏi.

“Lan Quế phường của tôi giao cho Hạ Chí chăm nom rồi, cô nói xem?” My Liễm Diễm chớp chớp mắt, “Tôi nghĩ, Tứ gia sẽ cho cô đi thôi, đợi mà xem. Ừm, tôi đi đây, hôm khác gặp nhé”. My Liễm Diễm đứng dậy, Nhan Tử La tiễn nàng ta ra tới cửa rồi sai Bách Hợp đưa nàng ta về.

Nhan Tử La quay lại hành lang ngồi xuống, nàng cảm thấy rất bức bối.

Chương 61: Mắt bị chuột rút rồi!

Tối hôm đó, Dận Chân không đến. Liên tiếp năm, sáu ngày hôm sau cũng không đến. Chỉ có Phúc tấn là tới thăm nàng, bóng gió nói cho nàng biết, Bích La có thể được gả vào phủ này. Nhan Tử La ngồi nghe chẳng tỏ thái độ gì. Thấy chưa, khả năng buôn chuyện của cổ nhân tốc độ không nhanh bằng những người sống ở thời hiện đại. Cuối cùng Phúc tấn lại báo nàng, Dận Chân cho phép nàng gặp Trương cách cách ở phủ Bát gia.

Ngày hôm sau, Nhan Tử La như chim được sổ lồng, vội vội vàng vàng chạy tới Lan Quế phường. My Liễm Diễm đã đợi nàng ở đó từ lâu. Thấy

nàng đến, kéo nàng lên lầu, giải thích một lượt kế hoạch của nàng ta. Ban đầu Nhan Tử La trợn tròn hai mắt, chết cũng không chịu theo nhưng bị My Liễm Diễm kéo đi xem những bộ y phục đẹp mà nàng đã ao ước bấy lâu, cuối cùng đành nhắm mắt đồng ý

Bắt đầu từ hôm đó, ngày nào Nhan Tử La cũng tới Lan Quế phường hát hò nhảy múa mệt tới mức đầu tóc ướt đẫm mồ hôi, tâm trạng cũng tốt lên không ít. Nhưng, điều khiến nàng buồn hơn cả là My Liễm Diễm ép nàng cấp tốc phải học được cách dùng ánh mắt để bắt hồn người khác.

Tập luyện chưa tới hai ngày Nhan Tử La bèn đi tới trước mặt My Liễm Diễm, chớp chớp mắt một hồi, chớp xong thì bắt đầu nhìn My Liễm Diễm.

"Cô bị đau mắt hột à? Chớp chớp chớp, đều là rau héo rồi còn chớp gì mà chớp? Còn chớp nữa cũng không thể được chọn vào giỏ hoa quả tươi đâu", My Liễm Diễm bĩu môi nói, "Về tiếp tục luyện tập".

“Tôi không luyện nữa, bản thân cô cũng đủ bắt hồn người ta rồi, tôi chỉ cần hoàn thành bài tập là xong.” Nhan Tử La quyết định đã hỏng cho hỏng luôn, đã thế nàng nhất quyết không chớp nữa, còn chớp nữa thì mắt nàng sẽ bị chuột rút mất, “Thật là mệt chết đi được, xem ra đám mĩ nhân hại nước hại dân kia cũng chẳng dễ dàng gì!”

“Mau về luyện tập cho tôi! Còn chưa gì cả mà đã la lối om xòm rồi. Thấy khổ thì hãy nghĩ đến cuộc trường chinh hai vạn năm trăm dặm[1], cách lấy lòng thì hãy nghĩ tới Dương quý phi của thời Đường”, My Liễm Diễm trừng mắt nhìn nàng nói.

[1] Cuộc trường chinh của Hồng quân công nông Trung Quốc từ Giang Tây lên Thiểm Bắc năm 1934-1935

“Đại tỷ à, cô cũng thật quá có tài đấy!” Nhan Tử La phá lên cười.

“Còn nữa, mệt thì nghĩ tới tam muội và tứ muội nhà cô ấy”, My Liễm Diễm nói tiếp.

“Nghĩ tới bọn họ làm gì? Tôi đâu có ăn bánh tráng cuộn hương bồ”, Nhan Tử La cười đáp.

“Đừng nói vớ vẩn nữa. Tôi không tin, hai chúng ta lại không trị được mấy gã đàn ông thời cổ đại này”, My Liễm Diễm cũng cười và nói.

“Tôi tin, đến lão Bát – Liễu Hạ Huệ[2] mà cô còn trị được thì phóng mắt ra khắp thiên hạ ai có thể xứng làm đối thủ của cô. Ha ha, tự tin một chút, tự tin lên!”, Nhan Tử La vui vẻ.

[2] Tên thật là Triển Cầm, người nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử, không để tâm tới phụ nữ.

“Còn cô?” My Liễm Diễm nheo mắt nhìn nàng.

“Cái này ấy hả, tôi thấy, với kiểu nhan sắc như tôi thì nhất định phải mềm mỏng mềm mỏng, thứ mà tôi đang đeo đuổi là thứ không thể bị trị, tôi chưa bao giờ có ý định muốn trị ai cả. Haizz, mềm mỏng mềm mỏng thôi.” Nhan Tử La cười.

“Chẳng có chút chí khí nào. Không vớ vẩn nữa, mau luyện tập đi”, My Liễm Diễm cười mắng.

Lại mấy ngày nữa trôi qua, Nhan Tử La ngồi đối diện với My Liễm Diễm.

“Không tập nữa, mắt tôi sắp bị chuột rút rồi”, Nhan Tử La nói.

My Liễm Diễm nhìn nàng chăm chăm, nhìn xong lại chạy ra xa nhìn một chút, sau đó quay lại, cười rồi vỗ vai nàng nói: “Rất tốt, rất tốt, mặc dù nhìn gần thì thấy là bị chuột rút, nhưng nhìn xa thì đúng là có chút hút hồn”.

“Ý của cô là tôi cứ co giật thế này là được hả?” Nhan Tử La cứng lưỡi.

“Co giật thế nhìn còn đẹp hơn là cái bệnh đau mắt hột của cô đấy? Lần đầu tiên tôi thấy cô như thế này, người ta thì hút hồn còn cô thì bị chuột rút. Có điều, cũng rất đặc biệt, co rút như thế nhìn xa cũng thú vị. Ha ha!!!”, My Liễm Diễm không nhịn được phá lên cười.

“Trời ơi, khi nào tôi già, mắc bệnh thiếu máu não, nhìn ai cũng đều thấy mắt họ bị chuột rút, tôi có thể thực hiện giấc mộng cả đời này của mình rồi. Ha ha, rất tốt rất tốt, đáng để chờ đợi”. Nhan Tử La tự vui sướng nói.

“Thần kinh! Đi, mau đi làm mắt bị “chuột rút” cho tôi.” My Liễm Diễm đẩy nàng lên đài luyện vũ đạo.

Cho tới tận trước lễ vạn thọ, Nhan Tử La cũng không gặp Dận Chân lần nào, nói không buồn là nói dối, nói không buồn nhiều thì đúng hơn, điều gì phải đến rồi cũng sẽ đến, dù không phải em gái nàng, thì sẽ có rất nhiều các “em gái” khác thôi.

Trước lễ vạn thọ một ngày, Nhan Tử La và My Liễm Diễm bị truyền vào cung. Hai người ở chỗ Lương phi.

Việc canh phòng trong cung rõ ràng nghiêm ngặt hơn trước rất nhiều. Nhan Tử La vốn cũng không có tâm trạng đi đây đi đó, vì vậy liền cũng My Liễm Diễm ngoan ngoãn đợi ở trong cung.

Ngày hôm sau, theo Lương phi đi thỉnh an chúc thọ Khang Hy, Khang Hy thấy hai nàng cùng đến, còn nói: “Trẫm đang rất kì vọng, sẽ không

khiến trẫm phải thất vọng chứ?". Nhan Tử La miễn cưỡng mỉm cười. Thất vọng? Tuyệt vọng rồi thì đừng trách chúng tôi. My Liễm Diễm thì rất hào hứng nói: "Vâng, xin Hoàng thượng hãy chờ xem". Cái kiểu nói đó hình như đã quên béng đối phương là Hoàng đế.

Thực ra có những tiết mục biểu diễn trong cung diễn ra suốt một ngày ròng, có điều My Liễm Diễm nói màn biểu diễn của bọn họ tiến hành vào buổi tối vẫn tốt hơn, vì vậy ban ngày Khang Hy vẫn không hề xuất hiện ở Sướng Âm các.

Trước bữa tối, My Liễm Diễm bắt đầu trang điểm. Nhan Tử La lại một lần nữa được thấy kì tích biến sự mục nát thành thần kì.

"Thật ra tôi cũng không xấu lắm đúng không?" Nhan Tử La nhìn gương nói.

"Đúng, cô không xấu, chỉ là không đủ xinh thôi. Xinh đẹp kiểu như cô thì vơ tay quơ bừa cũng cả nắm." My Liễm Diễm đang ngắm bóng thương mình.

"Cô không cảm thấy như thế này hở hang quá à?" Nhan Tử La kéo kéo áo, y phục của triều Đường mặc đúng là đẹp thật, nhưng nếu mọi người đều ăn mặc nghiêm túc, kín đáo, họ mặc thế này có kỳ lạ quá không? Mặc đồ bơi tham gia họp Đảng thì phải dũng cảm tới mức nào chứ?

"Có không? Không cảm thấy gì." My Liễm Diễm cũng đã y phục gọn gàng, quay một vòng trước gương, nói: "Rất đẹp, thứ tôi muốn chính là hiệu quả như thế này".

Sau đó nàng ta cầm hai chiếc áo choàng lên. "Mặc vào đi, nếu cô không muốn người ta choáng ngợp trước khi lên đài", My Liễm Diễm nói. Nhan Tử La đành mặc vào.

Trong cung của Lương phi chỉ có vài cung nữ ở lại phục vụ hai người, thấy họ ra, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó cung cung kính kính nói: "Nương nương đã dặn, bảo nô tỳ đưa hai vị chủ nhân qua đó".

"Đồ đã chuẩn bị xong cả rồi?", My Liễm Diễm hỏi.

"Vâng, thưa chủ nhân, đều chuẩn bị xong rồi", cung nữ đó chỉ chỉ vào hai cái hộp dưới đất nói.

"Tốt, vậy thì đi thôi!" My Liễm Diễm vẫn cười, không biết tại sao lại vui như thế. Nhan T ử La có chút căng thẳng. Lòng thầm nghĩ: Xem ra sự khác biệt giữa chuyên và không chuyên khá lớn.

Trên đường tới Sướng Âm các, hai người chỉ mải miết cúi đầu bước đi, lại đội cả mũ, vì vậy không gây sự chú ý cho người khác.

Hạ Chí và vài người nữa đã đợi trong căn phòng nhỏ cạnh vũ đài Sướng Âm các từ sớm, mặc dù lịch Dương đã sắp tháng năm rồi, nhưng buổi tối vẫn hơi lạnh, Nhan Tử La cuốn chặt áo choàng vào người. Đột nhiên, tiếng đàn tiếng hát trên vũ đài chợt dừng lại. Nhan Tử La có linh cảm đến lượt họ rồi. Thấy nụ cười hết sức thoải mái của My Liễm Diễm và bộ mặt bình thản của đám nữ tử phía sau cũng cùng một cách phục trang như nàng, Nhan Tử La hít một hơi thật sâu.

"Nào, bây giờ, chúng ta hãy ban tặng cho bọn họ một sự kinh ngạc đi!" My Liễm Diễm bước tới, giúp Nhan Tử La cởi áo choàng, lấy hai đóa hoa mẫu đơn trắng và một đống những trâm, hoa gài tóc, hạt cườm kiểu cổ từ trong chiếc hộp mà cung nữ mang theo, bảo Hạ Chí và Hải Đường cẩn thận cài lên cho từng người, sau đó ngắm mình trong gương, cười hài lòng.

“Chuẩn bị xong cả chưa, các em?” My Liễm Diễm dùng giọng điệu hết sức thoải mái hỏi. Đám nữ tử kia đều cười, thế trận này trước kia đã trải qua rồi, không còn sợ gì nữa.

My Liễm Diễm vỗ vỗ vai Nhan Tử La, nói: “Căng thẳng cũng vô ích, nghĩ đến… em gái cô, có lẽ giờ này cô ta đang đứng cạnh Đức phi nương nương đấy”.

Nhan Tử La chau mày, “Tứ cô nương nhà tôi giờ cũng đang đứng cạnh Lương phi nương nương mà”.

Hai người nhìn nhau cười, Nhan Tử La đột nhiên cảm thấy trào dâng khao khát được thể hiện bản thân. Đúng thế, hai người phụ nữ tiến hóa hơn hai, ba trăm năm còn không thể trị được mấy kẻ thấp kém các người hay sao?

Nhạc dạo chầm chậm vang lên, đấy là tiếng trống kịch liệt, lẫn trong đó có cả tiếng dương cầm, tiếng sáo…

Những người diễn tấu đều là các cô nương đến từ Lan Quế phường, Nhan Tử La quay đầu nhìn nhìn bọn họ, lúc này họ đều mặc trang phục nhạc công thời Đường, ngồi trên ghế tròn theo kiểu “Hàn Ni Tái dạ yến đồ” [3], xếp vuông góc thành một hàng sau vũ đài. Lại nhìn nhìn ra một bên của vũ đài, những vũ công do Hạ Chí dẫn đầu đã ở tư thế sẵn sàng. My Liễm Diễm đã đi vòng sang bên kia đài nhân lúc hạ màn, bây giờ đang đứng sau vũ công nhìn nàng vẫy vẫy tay.

[3] Nghĩa là “Bữa tiệc đêm của Hàn Ni Tái”, là một bức tranh sinh hoạt khổ rộng do họa sĩ Cố Hoành Trung sáng tác vào thời Ngũ đại thập quốc. Đây là một trong những bức tranh nổi tiếng nhất của Cố Hoành Trung, nó được coi là tư liệu quí giá về cuộc sống của giới thượng lưu Trung Quốc vào thế kỉ X. Một bản sao của bức tranh

được thực hiện vào thế kỉ XII, hiện đang được lưu giữ tại bảo tàng Cố Cung, Bắc Kinh.

Màn sân khấu được từ từ kéo sang hai bên, những vũ công cũng bắt đầu vừa múa vừa đi ra.

Nhan Tử La chầm chậm đếm tiếng phách, sau đó giọng hát vang lên, chính là bài *Yêu không buông tay* mà trước kia hồi còn ở Lan Quế phường Nhan Tử La muốn hát nhưng chưa dám hát.

Nhan Tử La xoay vòng ra giữa vũ đài, đứng song song cùng My Liễm Diễm. Các vũ công quay hai người bọn họ vào giữa, lại đột nhiên lui về phía hai bên, dành sân khấu ở giữa cho hai người. Hai người bọn họ mặc trang phục đời Đường tay váy rộng và eo váy cao, khác với trang phục của các vũ công. Các vũ công lại mặc trang phục của phụ nữ quý tộc giống như trong "Trâm Hoa đổ" [4], nền trang phục màu đỏ cam, bên trên in hình hoa mẫu đơn từng chùm từng chùm lớn, trên cánh tay còn quấn những dải băng nhỏ màu trắng, tung bay phất phới theo mỗi vòng xoay của họ.

[4] Trâm Hoa Đô: tác phẩm của họa sĩ người Trung Quốc, Trương Đại Thiên.

Lúc này đã hát tới đoạn cuối cùng: "*Có em trong vòng tay hôm nay hôm nay say, yêu không buông tay, vẻ đẹp của em, để anh được ôm mỹ nhân quay bước*".

Các vũ công dần dần áp sát họ, giống như những cánh hoa muốn nhấn chìm họ, sau đó tiết tấu cuối cùng vang lên, lại từ từ như cánh hoa nở bừng ra, những dải băng trên cánh tay tung bay trong gió, rạp xuống quấn về phía sau, hai người tay nắm tay xoay một vòng ở giữa bông hoa do các vũ công tạo nên, đợi âm thanh cuối cùng dừng hẳn, hai người mới dừng động tác, những cánh hoa từ trên trời lả lướt rơi xuống.

“Nhìn thấy chưa?”, My Liễm Diễm hỏi nhỏ.

“Ừm, thấy rồi”, Nhan Tử La cũng khẽ nhếch môi đáp, khuôn mặt bất giác để lộ nụ cười.

Tấm màn từ từ khép lại, và khi nó được mở ra lần nữa trên vũ đài đã không còn một bóng người, chỉ còn lại những cánh hoa rơi đầy đất chứng minh rằng vừa rồi từng có người ở đây. Quay về căn phòng nhỏ cạnh vũ đài, hai người họ không hẹn mà cùng vỗ tay chúc mừng.

Chưa kịp tẩy trang thì thái giám hầu bên cạnh Khang Hy đã tới mời. Hai người nhìn nhau cười, rất hiểu ý nhau, cùng khoác áo choàng lên, hoa rơi trên tóc và trang sức còn chưa gạt xuống, thẳng lưng sải bước theo thái giám tới gặp thánh giá. Trên đường đi có thể cảm nhận được ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người đang tập trung vào họ. Nhan Tử La thật sự cảm nhận được cảm giác được làm một minh tinh rồi… Giống như khỉ trong vườn thú, quả nhiên rất giống, từ đó có thể chứng minh khỉ và người cùng một tổ tiên.

Đến trước mặt Khang Hy, hai người đứng song song với nhau, sau đó chầm chậm nhún người hành lễ.

Cảm giác thời gian trôi qua rất lâu, mới nghe thấy tiếng cười vui vẻ của Khang Hy, ông nói: “Quả nhiên không khiến trẫm thất vọng, nhưng, hai ngươi hát bài gì vậy?”.

“Bẩm Hoàng thượng, bọn nô tỳ hát bài “Ca dao mĩ nhân”, My Liễm Diễm đáp, cái tên này là sau khi bàn bạc bọn họ quyết định dùng nó để thay cho tên cũ. “Yêu không buông tay” khi nghe cứ như đang châm chọc sự hoang dâm vô độ của Hoàng đế vậy.

“Ca dao mĩ nhân?” Khang Hy gật gật đầu, “Hát hay lắm, muốn trẫm thưởng gì nào?”.

“Bẩm Hoàng thượng, nô tỳ muốn thưởng gì cũng được sao?”, My Liễm Diễm dịu dàng hỏi. Nhan Tử La cúi đầu nín cười, hồ ly chết tiệt lại vờ dịu dàng lừa người rồi.

“Còn chưa nói ngươi muốn thưởng gì, sao trẫm có thể đồng ý được?” Ông già Khang Hy đâu có dễ bị lừa.

“Thứ mà chúng nô tỳ muốn rất đơn giản, bẩm Hoàng thượng, chúng nô tỳ đều chưa được đi tái ngoại[5] bao giờ, vì vậy, chúng nô tỳ khẩn cầu Hoàng thượng năm nay được đi tái ngoại một lần”, My Liễm Diễm nói.

[5] Tái ngoại: Ngoài cửa ải/Ngoài biên cương (Xưa chỉ vùng phía Bắc Trường Thành Trung Quốc)

“Được”, Khang Hy cười đáp, “Nhan nha đầu cũng muốn phần thưởng này chứ?”.

“Vâng, thưa Hoàng thượng”, Nhan Tử La đáp. Cũng có thể tiện đi thăm Mẫn Chỉ luôn.

“Được! Đứng dậy cả đi!” Khang Hy hình như tâm trạng rất tốt. Hai người hành lễ rồi chầm chậm lui về phía sau, đi theo đường cũ mà về.

Tẩy trang xong, thay bộ y phục trước đó vào, rửa sạch phấn son trên mặt, hai người trở về dáng vẻ bình thường của mình. Họ theo thái giám đi ra ngoài cửa cung. Qua khỏi Ngọ Môn, liền thấy hai cỗ xe ngựa đã đợi ở một chỗ không xa lắm.

“Nhà ai người nấy về, mẹ ai người nấy… ti”, My Liễm Diễm khẽ cười nói. Nhan Tử La nhìn chiếc xe ngựa trong phủ nhà mình, đột nhiên có chút sợ hãi, không biết vị đại gia kia lúc này sắc mặt có đen như đít nồi chưa? Nàng miễn cưỡng nở nụ cười với My Liễm Diễm, nói: “Tôi thấy run hết cả chân rồi!”.

“Yên tâm đi, chúng ta phụng chỉ biểu diễn mà.” My Liễm Diễm hoàn toàn chẳng quan tâm.

“Mong là như thế.” Nhan Tử La lê bước về phía chiếc xe ngựa, ngay cả chính bản thân nàng cũng hoài nghi, dũng khí và sự kiêu ngạo vừa rồi đi đâu mất. Tới gần chiếc xe ngựa, Ba Lỗ vội cúi đầu hành lễ với nàng nói: “Nhan chủ nhân cát tường!”.

“Ừm.” Nhan Tử La quả quyết bước về phía chiếc xe, hư một tiếng trèo lên, chấp nhận số phận, vén rèm, thấy bên trong không một bóng người. Đột nhiên cảm thấy trái tim như được hạ về đúng vị trí, giọng cũng vui mừng hơn, “Ba Lỗ, đi thôi”.

Về đến phủ, Nhan Tử La suốt dọc đường thấp thỏm đi về phía tiểu viện của mình. Dận Chân có lẽ còn chưa về đâu, tốt nhất đừng nên gặp chàng, Phật tổ phù hộ, Nhan Tử La vừa đi vừa lẩm nhẩm cầu khẩn.

Đẩy cổng tiểu viện, nhìn thấy mọi thứ hình như vẫn bình thường. Nhan Tử La lúc này mới yên tâm, khe khẽ đẩy cửa nhà, Bách Hợp và mấy người nữa đang nấu trà, thêm nước, tất cả đều rất bình thường.

“Ta về rồi”, Nhan Tử La thả lỏng người nói, “Ha ha, chủ nhân các ngươi năm nay có thể ra tái ngoại chơi rồi, thật tốt! Trời mênh mênh đất mang mang! Ta đã chờ đợi rất lâu rồi”. Mấy người liền cười.

“Các ngươi cười gì mà còn khó coi hơn cả khóc thế?” Nhan Tử La thấy băn khoăn, “Không nỡ rời xa ta chứ gì? Yên tâm, ta sẽ mang quà về cho các ngươi”. Vui quá, Nhan Tử La nhón nhón gót chân, cứ như cả buổi tối nay đứng trên vũ đài vẫn chưa nhảy đủ vậy, bộ dạng vui vẻ, vừa xoay vòng tròn vừa nói: “Ta ra rất nhiều mồ hôi, mau chuẩn bị nước tắm cho ta đi”, sau đó xoay thẳng vào phòng trong, không nhìn thấy vẻ mặt lo lắng và thông cảm của mấy a hoàn đứng ngoài.

“La la la! La la” Nhan Tử La chân tay quay cuồng xoay vào phòng trong, sau đó giống như bộ phim đang chiếu bị đứng hình, tay đang giơ cao cũng quên cả bỏ xuống, cứ đờ đẫn đứng đó mà nhìn “Bao Công” đang ngồi cạnh bàn – Dận Chân mặt đen.

“Vui lắm phải không?” Dận Chân nheo mắt nhìn nàng, “Còn không đứng hẳn hoi”. Nhan Tử La lúc này mới bừng tỉnh, lập tức đặt ngang hai tay trước bụng, khom người hành lễ.

Không khí hình như không được hài hòa cho lắm.

“Sao không hát nữa?” Giọng Dận Chân như rít qua kẽ răng, còn mang theo cả những sợi dây quấn lấy thần kinh người ta.

“Không dám”, Nhan Tử La khẽ đáp. Nếu đứng trước mặt sói mà còn dám vung tay vung chân nhảy nhót ca múa, thì người đó chắc chắn là một con cừu bị điên.

“Đường đường là một trắc phúc tấn, mà ăn mặc thành bộ dạng gì vậy”, giọng nói của Dận Chân kèm theo sự trào phúng. Nhan Tử La ngẩng đầu lên theo phản xạ nhìn Dận Chân, nheo mắt lại, chàng nói thế là có ý gì?

“Sau này, phải đường hoàng đúng với thân phận của mình cho ta” Dận Chân nói xong, đứng lên, đi lướt qua người nàng, còn nói: “Muội muội

nàng vài ngày nữa sẽ vào phủ".

"Vâng", Nhan Tử La lí nhí, "Tứ gia đi từ từ". Đợi Dận Chân ra khỏi cửa rồi, Nhan Tử La vẫn đứng đó, không thể cử động được, móng tay cắm vào thịt mà không cảm thấy đau.

Bọn Bách Hợp thấy Dận Chân sa sầm mặt đi ra, vội vàng vén rèm bước vào, thấy Nhan Tử La vẫn đờ đẫn đứng yên tại chỗ thì thận trọng bước lên gọi khẽ, "Chủ nhân, chủ nhân, chủ nhân?".

Nhan Tử La vẫn chẳng có phản ứng gì, để mặc Bách Hợp đỡ ra ghế ngồi. "Chủ nhân, người đừng dùng sức nữa, móng tay gẫy không sao, nhưng làm sao mà chịu được". Giọng Bách Hợp như mếu. Mắt Nhan Tử La đảo quanh, nhìn vào Bách Hợp, cũng không nói gì. Một hồi lâu sau mới lên tiếng: "Ta mệt rồi, trải chăn đệm, ngủ", sau đó tự bước lên sập, đợi Bách Hợp trải chăn đệm xong, y phục cũng chẳng buồn thay, nằm luôn xuống. Bọn Bách Hợp lo lắng nhìn Nhan Tử La nằm nhắm chặt mắt, nhất thời chẳng biết làm gì.

Buổi tối, Bách Hợp không về phòng ngủ mà gà gật trên chiếc ghế cạnh sập. Trời vừa hừng sáng, Bách Hợp đã mở bừng mắt, thấy Nhan Tử La đang cuốn chăn ngồi dựa vào cửa sổ.

"Chủ nhân, người tỉnh rồi ạ? Trời còn sớm, hay là người ngủ thêm đi?" Bách Hợp thận trọng hỏi. Nhan Tử La lắc lắc đầu, lẩm bẩm như nói một mình, "Ta muốn về nhà".

"Chủ nhân, đây chính là nhà của người mà!", Bách Hợp đứng cạnh sập nói.

Nhan Tử La vẫn chầm chậm lắc đầu, "Không phải, đây không phải là nhà của ta, ta muốn về nhà, rất muốn rất muốn".

“Chủ nhân, người đừng dọa nô tỳ, có phải người đã chịu ấm ức gì không, người hãy nói với nô tỳ.” Nước mắt Bách Hợp bắt đầu rơi.

Nhan Tử La cũng chẳng buồn quan tâm, vẫn lẩm bẩm nói không ngừng, “Ta muốn về nhà, ta phải về nhà, ta nhất định phải về nhà”.

Bách Hợp lau nước mắt, trèo lên sập, quỳ xuống trước mặt Nhan Tử La nói: “Chủ nhân, người làm sao thế này?”.

Nhan Tử La không để ý tới nàng ta, chỉ đờ đẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, miệng không ngừng lẩm nhẩm: “Về nhà, về nhà…”.

Bách Hợp thấy nàng như vậy cũng không dám khuyên nữa, chỉ mong trời mau sáng chạy tới bẩm báo Tứ gia, mời thái y thăm bệnh cho nàng.

Trời sáng hẳn, Nhan Tử La nhìn ánh mặt trời bên ngoài, quay đầu nhìn Bách Hợp: “Ta đói rồi”.

Bách Hợp kích động tới mức xém chút nữa thì bật khóc thành tiếng. “Chủ nhân, người không sao chứ? Tốt quá rồi, nô tỳ sẽ đi chuẩn bị đồ ăn cho người”. Bách Hợp vội vàng trèo xuống khỏi sập, gọi Ám Hương, Sơ Ảnh, dặn dò hai người bọn họ đi làm bữa sáng, còn mình thì chuẩn bị nước ấm và muối trắng, hầu Nhan Tử La rửa mặt, Nhan Tử La ăn xong bữa sáng như mọi ngày, sau đó lặng lẽ trèo lên sập, đờ đẫn ngồi dựa vào cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Bách Hợp lại bắt đầu thấy lo lắng, cô ta khẽ hỏi: “Chủ nhân, người nghĩ gì thế?”.

“Không có gì, sắp tới mùa hè rồi, ta sắp được ra tái ngoại rồi”, Nhan Tử La khẽ nhếch môi lên nói.

“Chủ nhân, hôm nay người muốn làm gì?” Bách Hợp thấy hơi yên tâm.

“Còn có thể làm gì? Ăn rồi ngủ thôi”, Nhan Tử La nói, “Phải rồi, mấy ngày trước, được ăn mấy món Tô Hàng ở chỗ Nữu Hỗ Lộc phúc tấn, xin cho ta một ít”.

“Vâng chủ nhân.” Vẻ mặt Bách Hợp nhẹ nhõm hơn, chủ nhân hình như không sao cả.

Bách Hợp tới chỗ Nữu Hỗ Lộc thị mang thức ăn về, Nữu Hỗ Lộc thị cũng qua chơi với nàng một lúc, Nhan Tử La nói chuyện bình thường, Bách Hợp lúc này mới yên tâm.

Nhưng, từ sau ngày hôm ấy, Dận Chân không đến. Vài ngày sau, một chiếc kiệu rước Bích La vào phủ, ở một tiểu viện cách chỗ Nhan Tử La không xa, thân phận là Cách cách.

Bích La vào phủ ngày thứ hai, theo phép tấn tới thỉnh an Phúc tấn, Trắc phúc tấn.

“Tỷ tỷ!” Bích La đã thay trang phục thiếu phụ, mặc dù kiểu tóc thế này có vẻ già hơn so với nàng ta, nhưng khuôn mặt trái xoan đỏ hồng và làn da căng mịn cũng có thể khiến người đối diện bỏ qua kiểu tóc già cỗi đó.

“Đi hết chỗ này rồi sao?”, Nhan Tử La mỉm cười hỏi.

“Vâng, tỷ tỷ. Tỷ không trách muội chứ?”, Bích La tròn mắt hỏi nàng.

“Trách muội chuyện gì, vui cho muội còn không kịp nữa là”, Nhan Tử La nói.

“Tỷ không giận, là muội yên tâm rồi.” Bích La duyên dáng uống một hớp trà, “Sau này, nếu muội có chỗ không phải, tỷ hãy niệm tình muội còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện mà lượng thứ cho muội, được không ạ?”.

“Sao lại nói như thế.” Nhan Tử La nhìn nhìn móng tay mình, từ sau khi một chiếc móng tay bị gẫy, nàng đã cắt hết móng tay còn lại.

“Vâng, tỷ tỷ, muội biết rồi ạ”, Bích La dịu dàng nói, ngồi thêm một lúc thì cáo lui, “Vậy muội xin cáo từ, còn phải tới thỉnh an Lý phúc tấn nữa”.

“Ừm!” Nhan Tử La sai Bách Hợp tiễn nàng ta ra, khi Bách Hợp quay vào mặt lạnh lùng, lẩm bẩm: “Cuối cùng cũng đạt được tâm nguyện, hừ!”. Nhan Tử La cười nhìn Bách Hợp, nói: “Không được dị nghị sau lưng chủ nhân, quên rồi à, Bách Hợp?”.

“Nô tỳ chỉ là bất bình thay chủ nhân thôi”, Bách Hợp đáp.

“Ha ha, ta ổn mà, rất ổn. Ngươi đừng nghĩ như thế, nếu chủ nhân ta đây mà bất bình thì đã đạp bằng một trăm người rồi”, sau đó nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay, nàng khe khẽ tháo ra, đưa cho Bách Hợp. “Không phải muội muội ta, thì cũng sẽ là người khác, có gì khác biệt đâu? Cất cái này đi!”.

“Chủ nhân, đây là của Tứ gia tặng mà”, Bách Hợp có chút do dự.

“Cất đi, đeo thấy mệt”, Nhan Tử La nói, sau đó lệnh cho Ám Hương mang giấy bút đến, tiếp tục vẽ cờ nhảy.

Buổi chiều, Nhan Tử La ngủ trưa còn chưa dậy, Nữu Hỗ Lộc thị tới, Nhan Tử La vội vàng chỉnh trang lại.

“Tử La, không khỏe à?”, Nữu Hỗ Lộc thị hỏi.

“Không ạ, rất khỏe, chỉ hơi buồn ngủ thôi”, Nhan Tử La cười đáp, “Tỷ tỷ hôm nay sao lại rảnh mà tới đây?”.

“Đến thăm muội?”, Nữu Hỗ Lộc thị nói.

“Thăm muội? Muội chẳng phải rất khỏe ư?” Nhan Tử La cười, cầm chén trà lên uống.

“Thực ra, tỷ muội ruột tốt với nhau hơn người ngoài, Tử La”, Nữu Hỗ Lộc thị khéo léo nói.

“Ồ? Ý của tỷ là, tỷ không coi muội là muội muội một nhà?”, Nhan Tử La trêu, sau đó không cười nữa, “Tỷ tỷ không cần phải lo, đây có phải chuyện gì to tát đâu”.

“Nghĩ thông là tốt”, Nữu Hỗ Lộc thị nói.

“Có người quan tâm tới khai sáng cho muội như tỷ tỷ, còn gì mà nghĩ không thông nữa chứ?” Nhan Tử La cười, “Tỷ tỷ, tỷ đến thật đúng lúc, muội đã vẽ xong bàn cờ, nếu tỷ không bận, thì chơi với muội một ván được không?”. Nhan Tử La bảo Bách Hợp cầm bàn cờ nhảy vào, rồi lại lấy hai quân một đen một trắng của bàn cờ vây sang, đầu tiên là giải thích với Hữu Nỗ Lộc thị một lần, sau đó hai người ngồi đối diện nhau, chơi hơn một canh giờ.

“Thế nào, tỷ tỷ?” Nhan Tử La cười hỏi.

“Đơn giản quá”, Nữu Hỗ Lộc thị đáp, “Nhưng cũng rất vui. Ồ, giờ là mấy giờ rồi, ta phải về thôi”.

“Tỷ tỷ đừng vội, hôm nay nể mặt ở lại đây nếm thử tài nghệ nấu ăn của muội xem thế nào, cũng coi như có đi có lại, nếu không sau này muội không dám đến ăn chực chỗ tỷ nữa đâu”, Nhan Tử La cười, mời. Nữu Hỗ Lộc thị nhận lời, rồi theo nàng vào bếp. Nhưng, nàng ta vốn không giỏi nấu nướng, nên chỉ đứng bên cạnh nhìn.

“Không ngờ muội còn biết cả việc này”. Nữu Hỗ Lộc thị kinh ngạc nói.

“Rảnh rỗi quá mà, vì vậy mới học, giết thời gian!” Nhan Tử La rửa tay, “Xong rồi, đi thôi, đợi ăn cơm!”. Nhan Tử La khoác tay Nữu Hỗ Lộc thị đi ra khỏi bếp.

Dùng xong bữa tối, lại sai Bách Hợp pha ấm trà quả thông mời Nữu Hỗ Lộc thị nếm, Nữu Hỗ Lộc thị luôn miệng khen ngon. Khi trời tối hẳn, Nữu Hỗ Lộc thị mới đi, Nhan Tử La đích thân đưa nàng ta ra tận cổng, đứng nhìn chủ tớ họ đi khuất. Nhan Tử La đảo mắt về phía tiểu viện cách đó không xa, một chiếc đèn lồng đang đi về phía ấy.

“Đóng cửa”, Nhan Tử La quay người nói. Mấy tiểu nha đầu nhanh nhẹn đóng cửa, cài then.

“Chủ nhân, giờ là lúc nào mà đóng cửa?”, Bách Hợp do dự hỏi.

“Cái gì mà lúc nào?”, Nhan Tử La quay đầu nhìn Bách Hợp cười cười, “Ăn cơm xong thì cũng cũng phải đi ngủ chứ, ngủ không đóng cửa thì sao ngủ nổi?”.

“Nhưng, chủ nhân…” Bách Hợp nhìn Nhan Tử La, không nói tiếp nữa.

“Hay là ngươi có việc phải ra ngoài? Thế thì đi nhanh về nhanh”. Nhan Tử La nói xong, còn cố ý ngáp một cái, cứ như rất muốn ngủ vậy.

“Nô tỳ không có việc gì”, Bách Hợp khẽ. Nhan Tử La đi nhanh vào phòng trong.

Chương 62: Bị ngã

Vì Bích La đắc sủng, nên các vị trắc phúc tấn rảnh lại tìm đến chỗ nàng ta ngồi chơi, vừa kể khổ vừa thảo phạt, nhưng, thân làm chị ruột như Nhan Tử La mà còn thế này, bọn họ ngược lại cũng không dám nặng lời với nàng ta. Cuộc sống của Nhan Tử La bình thản trôi qua, đi học nàng nổi tiếng là "vua ngủ", nàng có thể ngủ cả tiết Ngữ pháp, vở chỉ ghi được phần mở đầu và kết thúc, không có phần nội dung ở giữa.

Đến đầu tháng năm, là sinh nhật của Niên thị, Nhan Tử La chuẩn bị quà đích thân mang sang tặng. Niên thị vẫn bộ dạng yếu đuối đáng thương đó. Theo lời dặn dò của Dận Chân, đám vợ lớn vợ bé lại cùng tập trung ăn uống, đây là lần đầu tiên nàng gặp Dận Chân từ sau buổi tối ngày hôm đó, mặt chàng chẳng tỏ thái độ gì, cũng không nhìn nàng. Nhan Tử La tự động ngồi xuống cạnh Nữu Hỗ Lộc thị, lặng lẽ ăn cơm, nhưng lần này không cần phải ăn cơm chay nữa, bởi vì chính chủ mà đám vợ lớn vợ bé của chàng muốn thảo phạt hôm nay cũng có mặt trong bữa ăn.

Ăn cơm xong, mọi người lại lục tục kéo nhau ra kịch đài ở hậu viên, mặc dù không thể sánh với Sướng Âm Các, nhưng cũng rất hoành tráng. Dận Chân và Nạp Lạt thị ngồi ở giữa, Niên thị vẫn ngồi ở bên cạnh sân khấu.

"Tử La, lại buồn ngủ à?", Nữu Hỗ Lộc thị nhìn Nhan Tử La đang lim dim mắt hỏi.

"Muội cứ nghe thể loại này là buồn ngủ, không thể thưởng thức nổi", Nhan Tử La nhấp một hớp trà để tinh thần tỉnh táo hơn.

"Ta thấy muội nên tìm thái y tới khám xem", Nữu Hỗ Lộc thị nói.

"Ăn được ngủ được thì tìm thái y làm gì, ông ta lại kê cho một đống thuốc, không bệnh uống cũng thành bệnh", Nhan Tử La sẽ lẩm bẩm nói.

"Nói cũng phải", Nữu Hỗ Lộc thị nói, sau đó chuyên tâm vào xem kịch. Nhan Tử La đành gắng mở to mắt ra để nhìn những bóng người xanh xanh đỏ đỏ đi tới đi lui trên kịch đài. Lòng thầm nghĩ: Thế này có thể trách nàng buồn ngủ không? Đi lòng vòng như đèn kéo quân thế kia hoa cả mắt chóng cả mặt, nhìn lâu là díu cả mắt vào.

Nữu Hỗ Lộc thị nhìn đầu Nhan Tử La dựa vào vai mình, bất giác cười khẽ. Đột nhiên thấy bên kia có người đứng dậy, Nữu Hỗ Lộc thị vội vàng cử động vai, "Dậy dậy, Tử La".

"Chuyện gì thế?", Nhan Tử La không ngẩng đầu lên, lẩm bẩm hỏi.

"Dậy mà xem trò vui!", Nữu Hỗ Lộc thị cười nói. Nhan Tử La lúc này mới ngẩng đầu lên, Bích La? Nàng ta không ngồi yên mà xem kịch, đứng lên làm gì không biết? Chúc mừng sinh nhật chủ nhân bữa tiệc? Nhưng nghe kỹ thì, phì cười!

"Tứ gia, hôm nay là sinh nhật của Niên tỷ tỷ, chúng thiếp cũng nên có lời chúc mừng Niên tỷ tỷ mới phải. Đáng tiếc, Bích La tài mọn học nông không biết gì, nhưng, tài ca vũ của Tử La tỷ tỷ thì rất giỏi, đến Hoàng thượng, Đức phi nương nương cũng phải khen. Các vị tỷ tỷ đều chưa từng được chứng kiến, hay là, hôm nay nhân mọi người đều vui vẻ, còn là sinh nhật Niên tỷ tỷ, Tử La tỷ tỷ có thể múa lại lần nữa không?", Bích La vẻ mặt thành khẩn, nói.

"Tiểu muội của muội đúng là ăn cây táo rào cây sung", Nữu Hỗ Lộc thị khẽ nói, quay đầu sang nhìn Dận Chân, nhưng không thấy chàng có phản ứng gì trước những lời mà Bích La vừa nói. Nhan Tử La đột nhiên cảm thấy trái tim mình lạnh cóng, giữ đúng thân phận của mình? Hôm nay thân phận của nàng là gì? Trắc phúc tấn của phủ Bối lặc hay là vũ công? Đột nhiên cảm thấy thê lương, lòng chua xót.

"Chuyện đấy thì có gì khó đâu, nếu các tỷ muội đã muốn xem, Tử La sẽ liều một phen, cũng coi như món quà mừng sinh nhật cho Niên muội muội. Chỉ cần các tỷ muội không chê cười Tử La là được rồi", Nhan Tử La cười vui vẻ. Nàng từ từ bước về phía kịch đài, cố gắng kìm nước mắt, ra sức duy trì nụ cười trên môi. Đi đến giữa kịch đài, Nhan Tử La đứng đối diện với Dận Chân. Chàng nhìn nàng, vẻ mặt vẫn không chút biểu cảm. Hít một hơi thật sâu, nàng bắt đầu cất tiếng hát, nhắm mắt lại, tưởng tượng My Liễm Diễm đang đứng múa cạnh mình. Đáng tiếc hôm nay đi guốc, nên biên độ xoay hơi nhỏ.

Xoay mãi xoay mãi, nhớ đến cảnh tượng kỳ diệu thường thấy trên tivi, bước chân của Nhan Tử La, bất giác nhanh hơn, đột nhiên đầu óc quay cuồng, muốn dừng bước xoay lại, nhưng vì theo quán tính, Nhan Tử La ngã vật ra đất với một tư thế chẳng được đẹp mắt cho lắm. Thật đau chết đi được! Sàn kịch đài được làm bằng cái gì thế không biết, Nhan Tử La nghĩ và cố gắng đứng dậy, nói một câu: "Kịch đài vớ vẩn này do ai thiết kế, sao không trải bọt biển lên?".

Ngủ nhiều mệt quá, Nhan Tử La buồn bã nghĩ, cố gắng mở mắt ra, nghe bên cạnh mình hình như có tiếng của Nữu Hỗ Lộc thị đang nói: "Tỉnh rồi, tỉnh rồi, Tử La, muội mở mắt ra đi!". Nhan Tử La chớp chớp mắt, mặt Nữu Hỗ Lộc thị xuất hiện trước mặt nàng: "Tỷ tỷ sao lại ở đây?".

"Muội muội, muội cảm thấy thế nào? Đỡ hơn chưa?" Bên phải một giọng nói khác vang lên, Nhan Tử La quay đầu sang, kinh ngạc thốt lên: “Phúc tấn? Sao người cũng ở đây? Muội không sao,chỉ là hơi mệt thôi.”

“Nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa sẽ ổn, tỉnh rồi thì tốt.” Bộ dạng Nạp Lạt thị rõ ràng là vừa thở phào một tiếng, sau đó đứng dậy nói tiếp, “Các muội muội cũng đều về đi, mọi người ở cả đây, Nhan muội muội không tiện nghỉ ngơi”. Nhan Tử La lúc này mới biết, thì ra vợ lớn vợ bé của Dận Chân đều

ở đây cả? Địa điểm họp thay đổi từ lúc nào thế? Nhưng, tại sao chứ? Nàng chẳng qua cũng chỉ ngã một cú thôi mà.

"Muội muội ngủ đã hai ngày rồi, các tỷ muội đều đến thăm muội", Nữu Hỗ Lộc thị nhìn vẻ mặt nghi hoặc của nàng, lập tức giải thích.

"Đa tạ các vị", Nhan Tử La nói, sau đó lại hỏi Nữu Hỗ Lộc thị: "Sao muội lại ngủ lâu như thế? Chẳng trách toàn thân đau nhức".

"Muội bị ngất, không sao rồi, muội có muốn ăn chút gì không?", Nữu Hỗ Lộc thị khẽ hỏi. Nhan Tử La lắc lắc đầu, "Muội không đói, không muốn ăn".

"Uống chút nước đường đi, hai hôm nay muội không ăn gì rồi", Nữu Hỗ Lộc thị nói.

"Muội muội, việc chăm sóc Tử La phải nhờ muội, ta tới thăm Niên muội đây", sau đó Nạp Lạt thị nói với Nhan Tử La: "Muội muội hãy nghỉ ngơi vài ngày, mai ta sẽ lại tới thăm". Nhan Tử La gật gật đầu.

Nữu Hỗ Lộc thị bón cho nàng một ít nước đường, môi Nhan Tử La lúc này mới bớt khô hơn một chút, nàng cười nói: "Trời sắp có mưa hồng hay sao, mọi người tự dưng lại đối tốt với muội như thế!". Nữu Hỗ Lộc thị mỉm cười vẻ gượng gạo. Nhan Tử La lim dim chìm vào giấc ngủ.

Nàng vừa ngủ không bao lâu, Dận Chân mặc triều phục sải bước tiến vào, thấy nàng ngủ rồi, lập tức chau mày hỏi Nữu Hỗ Lộc thị: "Sao vẫn còn ngủ?".

"Vừa rồi có tỉnh lại, uống chút nước đường lại ngủ mất, Tứ gia không nên lo lắng quá." Nữu Hỗ Lộc thị đáp, "Muội muội vẫn chưa biết gì". Dận Chân im lặng gật đầu, nhìn Nhan Tử La dặn, "Đừng nói cho nàng ấy biết".

Nữu Hỗ Lộc thị gật đầu, lại hỏi: “Nhưng, có thể giấu được bao lâu chứ?”. Dận Chân sững lại, đáp, “Sau này hãy nói”. Nữu Hỗ Lộc thị im lặng.

“Tứ gia thay y phục rồi hãy quay lại, muội muội chưa dậy ngay được đâu”, Nữu Hỗ Lộc thị nhìn triều phục trên người Dận Chân nói. Dận Chân không đáp, cũng không nhúc nhích. Nữu Hỗ Lộc thị bèn không nói nữa.

Cứ thế vài ngày, sắc mặt Nhan Tử La mới hồng hào hơn một chút. Ngày nào Nữu Hỗ Lộc thị cũng đến thăm nàng, mấy người vợ bé khác cũng thường xuyên tới chơi, chỉ là không thấy Bích La đâu.

“Sao không thấy Bích La?” Hôm nay Nhan Tử La đã ăn được cháo, đột nhiên nghĩ đến Bích La.

“Chủ nhân, Cách cách đang dưỡng bệnh”, Bách Hợp đáp, thu dọn bát đũa.

“Sao thế? Muội muội ta cũng bệnh à?”, Nhan Tử La hỏi.

“Bệnh rất nặng, Tứ gia nói không ai được phép tới thăm, ngay cả chủ nhân cũng không được đến thăm”, Bách Hợp bình tĩnh đáp.

“Bệnh rất nặng? Mới có mấy ngày, sao lại thế? Thái y đã đến thăm bệnh chưa? Nói thế nào?”

Nhan Tử La hỏi, nói gì thì nói, cũng là chị em cùng huyết thống, không thể để người ta chê cười được.

“Cái này nô tỳ cũng không biết, dù sao, chủ nhân vẫn nên đợi Tứ gia cho phép rồi hãy qua thăm”, Bách Hợp đáp.

“Có phải muội muội ta đã phạm lỗi gì rồi không? Bách Hợp, ngươi có chuyện gì giấu ta?”, Nhan Tử La nhìn Bách Hợp hỏi. Bách Hợp cúi đầu, một lúc lâu sau mới đáp, “Chắc là làm gì đó khiến Tứ gia nổi giận, nhưng, với thủ đoạn của Cách cách có lẽ chỉ mấy hôm nữa là lại bình thường thôi”.

“Là thế ư?” Nhan Tử La vẫn cảm thấy không tin, nếu là như thế, thì hà tất phải giấu nàng.

“Là vậy ạ, chủ nhân”, Bách Hợp đáp, “Chủ nhân, người có muốn ngủ thêm một lúc không?”.

“Không ngủ nữa, còn ngủ nữa thì ‘linh kiện’ trong người đều hỏng hết. Phải rồi, Bách Hợp, lần này sao ta lại ốm lâu như thế?”, Nhan Tử La hỏi, nhìn thấy vai Bách Hợp rõ ràng hơi so lại một chút.

“Chủ nhân huyết khí không đủ, lại buồn bã tích tụ trong lòng, vì vậy mới không khỏi được”, Bách Hợp nói, không dám ngẩng đầu nhìn Nhan Tử La.

“Ta? Khí huyết không đủ? Còn tích tụ? Nếu thì thì đám đàn bà con gái trong phủ này chẳng phải đều thành người đẹp ngủ hết rồi sao? Nhưng, nếu chỉ ốm lặt vặt vậy thôi thì đâu cần mọi người phải quan tâm tới ta như vậy”, Nhan Tử La lẩm bẩm một mình, “Bách Hợp, đừng giấu ta nữa, có phải ta mắc bệnh gì không thể chữa được không?”. Rất có khả năng ấy, nếu không sao những người phụ nữ kia đều nhìn nàng với ánh mắt cảm thông như thế?

“Không phải, chủ nhân, người đừng nghĩ xa xôi, thái y nói người chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là không sao hết”, Bách Hợp vội vàng nói.

“Thật là không phải?”, Nhan Tử La nhìn Bách Hợp, thấy Bách Hợp gật đầu khẳng định, lúc này mới yên tâm nói tiếp, “Thế thì tốt rồi, mà cho dù có bệnh, cũng đợi sau khi ta đi tái ngoại về rồi tính”.

“Chủ nhân, vì chuyến tái ngoại sắp tới, người phải cố gắng tĩnh dưỡng, mau chóng hồi phục sức khỏe”, Bách Hợp vẫn cúi đầu nói.

“Biết rồi mà, bà quản gia.” Nhan Tử La cười, “Còn nữa, Tứ gia bắt đầu tới đây từ khi nào?”. Vị đại gia Dận Chân này giờ ngày nào cũng xuất hiện ở đây, cứ tiếp tục thế này, không chừng nàng sẽ lại bị đám phụ nữ kia ăn tươi nuốt sống mất.

“Từ ngày người bị bệnh.” Giọng Bách Hợp cuối cùng có chút vui vẻ.

“Hả? Không phải chứ!”, Nhan Tử La chống má nói: “Kì lạ, bao nhiêu lâu như thế, vậy mà đám phụ nữ kia lại không trừng mắt chau mày với ta? Thế đạo thay đổi hay đại gia nhà các ngươi bị chán ghét rồi?”.

“Chủ nhân, người cứ yên tâm, cố gắng dưỡng bệnh là được rồi”, Bách Hợp nói. Nhìn nhìn, bên ngoài mặt trời đã lên cao, Bách Hợp ra khỏi phòng, bảo đám hầu nhỏ vén hết rèm lên. Nhan Tử La tiếp tục nghĩ tới vấn đề nan giải kia.

“Hôm nay khí sắc của muội muội khá hơn nhiều rồi”, Nữu Hỗ Lộc thị vào phòng, thấy sắc mặt Nhan Tử La bèn nói.

“Nhờ phúc của tỷ tỷ, tỷ cũng đừng ngày nào cũng phải chạy tới chạy lui thế nữa, sợ tỷ mệt sẽ ốm mất.”

Nhan Tử La ngồi dậy định bước xuống.

“Trời ơi, mau ngồi đi, đừng cử động, cứ mặc ta”, Nữu Hỗ Lộc thị vội ngăn nàng.

“Ai cũng không cho muội cử động, có phải là vấn đề gì lớn đâu, sao mà căng thẳng thế, cứ như sắp sinh con không bằng”, Nhan Tử La cười trêu. Nữu Hỗ Lộc thị sững sờ vài giây, cười gượng gạo một cái, rồi nói: “Nếu là sinh con, thì còn căng thẳng hơn bây giờ nhiều”.

“Hôm nay muốn ăn gì?”, Nữu Hỗ Lộc thị ngồi đối diện nàng, hỏi. Nhan Tử La lắc lắc đầu, “Chẳng muốn ăn gì cả, ăn gì cũng toàn vị thuốc. Tỷ cho muội một viên vạn năng đơn thì tốt nhất, ăn xong không cần phải uống thêm thuốc gì nữa”.

“Một thời gian nữa sẽ khỏe thôi”, Nữu Hỗ Lộc thị nói.

“Đúng rồi, tỷ tỷ, chẳng phải tỷ không ngửi được mùi hoa đinh hương sao? Sao tỷ vẫn đến đây? Muội không sao rồi.” Nhan Tử La ngửi thấy mùi đinh hương bay từ cửa sổ vào.

“Ngửi lâu ngày giờ lại thấy quen rồi”, Nữu Hỗ Lộc thị đáp. Hai người đang nói chuyện, thì nghe thấy bên ngoài, Bách Hợp và đám người hầu cất tiếng thỉnh an: “Tứ gia cát tường!”. Hai người đưa mắt nhìn nhau, cùng xuống sập định đi ra, nhưng thấy Dận Chân vào trong rồi. Chàng nhìn Nhan Tử La đứng đó, khẽ chau mày: “Sao lại xuống làm gì?”.

“Đã không sao rồi”, Nhan Tử La đáp, giọng bất lực. Có phải kiêng cữ trong thời gian sinh nở đâu, nằm phát chán lên rồi.

“Cẩn thận một chút vẫn hơn, đợi hỏi ý kiến thái y hẵng hay”, Dận Chân nói. Nhan Tử La nhìn Nữu Hỗ Lộc thị lại nhìn nàng cười, nàng đành nói: “Vâng”, sau đó vào phòng, ngoan ngoãn trèo lên sập, dựa vào gối tựa.

“Muội muội nghỉ đi, ngày mai ta lại tới thăm.” Nữu Hỗ Lộc thị hành lễ với Dận Chân, quay người đi ra. Nhan Tử La nhìn Dận Chân nhất thời

không biết nói gì, đành quay đầu nhìn qua rèm cửa sổ ngắm đình hương trong vườn.

"Uống thuốc chưa?", Dận Chân hỏi.

"Vâng, uống rồi ạ", Nhan Tử La quay đầu đáp. Đột nhiên nhớ tới Bích La, do dự một lát mới hỏi: "Tứ gia, Bích La…".

"Chuyện của nàng ta, nàng không cần lo lắng, ta sẽ xử lý." Giọng Dận Chân hình như hơi trầm.

"Nếu muội ấy đã làm sai khiến Tứ gia tức giận, hãy coi như nể tình muội ấy còn nhỏ tuổi…" Không đợi Nhan Tử La nói xong, Dận Chân hừ mũi một tiếng, sau đó mới nói: "Nàng cần dưỡng bệnh cho tốt là được rồi".

Nhan Tử La gật đầu, đợi mấy ngày nữa vị đại gia này tâm trạng tốt hơn một chút sẽ nói sau vậy, giờ không nên mạo hiểm giẫm vào chỗ có mìn. Nàng cũng không phải *Hoàng Kế Quang*[4] thích chắn trước họng súng.

Dận Chân ngồi một lát, kẻ dưới tới báo Thập tam gia đến, Dận Chân đứng dậy, dặn dò Bách Hợp phải chăm sóc nàng thật tốt, rồi vội vàng đi. Đến tối, Dận Chân cũng không thấy xuất hiện.

[4] Hoàng Kế Quang: Người anh hùng Trung Quốc lấy thân mình chèn lỗ pháo trong cuộc chiến với Triều Tiên.

Sáng hôm sau, dùng bữa sáng và uống thuốc xong, thấy ánh nắng mặt trời ấm áp, Nhan Tử La thực muốn ra ngoài dạo quanh cho đỡ cuồng chân. "Vật lộn" với Bách Hợp cả nửa ngày, uy hiếp có, dụ dỗ có, dọa nạt có, phải giở hết mọi ngón nghề ra, Bách Hợp mới chịu cùng nàng ra ngoài. Đầu tiên nàng tới thỉnh an Nạp Lạt thị, sau đó chầm chậm đi đến tiểu viện của Nữu

Hỗ Lộc thị. Đám a hoàn nói Nữu Hỗ Lộc thị đã đến viện của nàng rồi. Nhan Tử La cười bất lực, đành quay người đi về phía tiểu viện của mình.

Lúc ngang qua tiểu viện của Bích La, Nhan Tử La dừng bước, Bách Hợp vội nói: "Chủ nhân, Tứ gia đã dặn, không ai được vào thăm Cách cách".

"Dù sao chàng cũng không có ở đây, ta vào thăm một lát thôi", Nhan Tử La nói.

"Chủ nhân, người không nên vào thì hơn", Bách Hợp can ngăn.

"Nha đầu ngươi sao đột nhiên lại không hiểu chuyện như thế hả, dù có thế nào, chúng ta cũng là tỷ muội, muội muội bị ốm, người khác có thể không tới thăm, nhưng nếu ta không tới, chẳng phải sẽ khiến họ chê cười hay sao?", Nhan Tử La nói.

"Nhưng, chủ nhân, giờ sức khỏe người thế này, hay là để hôm khác hãy tới?" Bách Hợp định kéo dài thời gian.

"Dù sao cũng đi đến đây rồi", Nhan Tử La đáp, sau đó khẽ đẩy cửa. A hoàn trong sân nhìn thấy nàng, rõ ràng là sững lại. một a hoàn khác lớn hơn lập tức phản ứng lanh lẹ, nhún người hành lễ: "Nhan phúc tấn cát tường!".

"Chủ nhân các ngươi đâu?", Nhan Tử La hỏi. A hoàn đó còn chưa kịp trả lời, thì một bóng người gầy yếu xuất hiện, tay vịn khung cửa, lạnh lùng nhìn Nhan Tử La.

"Bích La?" Nhan Tử La nhìn sắc mặt nàng ta, thực sự không được khỏe lắm.

"Tỷ tỷ tới đây làm gì?" Giọng Bích La lạnh lùng như vẻ mặt.

“Họ nói muội bị ốm, ta tới thăm muội.” Nhan Tử La cảm thấy hơi khó hiểu, sao nàng ta lại có thái độ như thế?

“Ốm rồi? Họ đều mong ta ốm, ngay cả tỷ cũng muốn ta chết phải không?” Những lời Bích La thốt ra khiến Nhan Tử La khẽ chau mày.

“Sao muội lại nói thế? Ai mong muội chết chứ?” Giọng Nhan Tử La bất giác cũng trở nên lạnh lùng.

“Tỷ tỷ, đúng là tỷ tỷ tốt của ta, thủ đoạn hay, Tứ gia lại sủng ái tỷ như thế”, Bích La cười nhạt nói.

“Nói cho rõ ràng đi”, Nhan Tử La cũng lạnh tanh đáp.

“Ồ, tỷ làm những gì còn cần ta phải nói nữa sao? Với cả muội muội ruột của mình, mà tỷ còn có thể dùng loại thủ đoạn đó, thật là khiến ta rùng mình ghê tởm”, Bích La vẫn cười đáp.

Ở cửa vang lên giọng nói, là giọng của Nữu Hỗ Lộc thị: “Bích La muội muội, tỷ tỷ muội đang ốm, không được nói linh tinh”.

“Dung Nhã tỷ tỷ?”, Bích La cười nhạt, “Hai người đúng là rất giống tỷ muội! Đáng tiếc, người Tứ gia thương nhất lại là tỷ ta”.

“Đừng lôi người khác vào, muội nói ta đã dùng thủ đoạn gì? Nói rõ ra xem nào”, Nhan Tử La vẫn truy hỏi.

“Tử La, về thôi, lát nữa Tứ gia sẽ tới”, Nữu Hỗ Lộc thị đi đến cạnh nàng khuyên, sau đó nhìn nhìn Bích La, “Bích La, nếu không muốn Tứ gia phạt muội nữa, ta khuyên muội đừng nói năng linh tinh”.

“Tỷ cứ để Bích La nói hết, nếu không muội sẽ trăn trở”, Nhan Tử La gạt phắt đi.

Bích La lạnh lùng cười rồi nói: “Dùng mạng của Tiểu a ca đổi lấy mạng ta, tỷ tỷ cũng thật tàn nhẫn nhỉ? Nhưng, ta giờ vẫn đang sống sờ sờ đây, tỷ chắc thất vọng đau buồn lắm phải không? Tự dưng mất không mạng của Tiểu a ca?”.

“Bích La, câm miệng lại”, Nữu Hỗ Lộc thị nghiêm giọng quát, một a hoàn chạy tới cạnh Bích La, kéo tay áo nàng ta nói: “Chủ nhân, người đừng nói nữa, Tứ gia nghe được sẽ không hay đâu”.

“Tỷ tỷ, những lời Bích La nói là thật sao?”, Nhan Tử La hỏi, mặt chẳng chút cảm xúc.

“Tử La, đừng nghe muội ấy nói linh tinh, đi thôi, chúng ta về thôi”, Nữu Hỗ Lộc thị nói.

“Được! Về thôi!” Nhan Tử La gật gật đầu. vừa đi được hai bước thì nghe được tiếng kêu thất thanh của Bách Hợp và giọng hoảng loạn của Nữu Hỗ Lộc thị, “Các ngươi còn đứng đó làm gì? Mau tới giúp đi”.

Nữu Hỗ Lộc thị hét lên với đám a hoàn đang trợn mắt há miệng đứng trước tiểu viện. Họ vội vội vàng vàng chạy tới, cùng đỡ Nhan Tử La lúc này đã mềm nhũn đứng dậy. Thấy bọn họ vội vàng chạy đi, a hoàn bên cạnh Bích La nói như mếu: “Chủ nhân, sao người lại không chịu nhẫn nhịn chứ? Nhẫn nhịn, đợi Tứ gia hết giận chuyện sẽ qua thôi. Nhưng giờ thì…”.

“Hừ! Cho dù ta không nói thì đã sao? Tứ gia còn đến đây nữa không? Tỷ ta chỉ giả vờ thôi, nhất định là giả vờ”, Bích La tức tối hằn học.

Nữu Hỗ Lộc thị và đám người hầu vội vội vàng vàng dìu Nhan Tử La quay về, cũng may thái y vẫn luôn túc trực trong phủ nên cho người đi gọi ngay. Đám a hoàn lớn bé trong nhà đều luống ca luống cuống. Nữu Hỗ Lộc thị là người bình tĩnh nhất, để thái y bắt mạch, sai Ám Hương đợi đi lấy thuốc, sau đó đưa thái y đích thân đi sắc. Khó khăn lắm mới dặn dò xong, nhìn phía trước ngực Nhan Tử La, Nữu Hỗ Lộc thị vội nói: "Bách Hợp, Sơ Ảnh, mau tìm bộ y phục sạch sẽ thay cho chủ nhân các ngươi đi, để Tứ gia nhìn thấy thì không hay đâu". Bách Hợp vội đi tìm y phục.

Bộ y phục bẩn vừa cởi xuống, Dận Chân đã xuất hiện, vẫn khoác triều phục. Mấy người bọn họ sững cả lại. Nữu Hỗ Lộc thị vội ra hiệu cho Bách Hợp mang bộ y phục đó ra ngoài. Bách Hợp vừa chạm tay vào y phục thì nghe thấy Dận Chân nói: "Đặt xuống", rồi chàng sải bước tới bên sập, Nhan Tử La lúc này mặt tái nhợt không còn hột máu.

"Chuyện gì thế này?" Ánh mắt sắc lẻm của Dận Chân quét qua mặt bọn họ một lượt, cuối cùng dừng lại trên bộ y phục, "Mang lại đây". Bách Hợp run rẩy cầm bộ y phục hai tay dâng lên Dận Chân. Dận Chân mở bộ y phục ra, sau đó nắm chặt trong tay tức tối, nhìn Nữu Hỗ Lộc thị: "Chuyện gì?".

Nữu Hỗ Lộc thị biết là không giấu được, đành phải nói thật. Dận Chân nghe xong, chỉ gật đầu. Nhưng Nữu Hỗ Lộc thị và đám a hoàn lại toàn thân lạnh toát.

Dận Chân đưa bộ y phục đó cho Bách Hợp, bảo Bách Hợp mang vứt, sau đó đuổi bọn họ ra ngoài. Tự mình đích thân ngồi bên cạnh trông nom Nhan Tử La. Ám Hương mang thuốc vào, chàng cũng đích thân bón cho Nhan Tử La từng chút từng chút một, nhưng Nhan Tử La hai răng cắn chặt, gần như lãng phí cả bát thuốc.

"Nhan chủ nhân thế nào?" Dận Chân quay người đi ra phòng ngoài, hỏi thái y lúc này đang run lẩy bẩy.

“Nhan chủ nhân hỏa khí công tâm, lại thêm bệnh cũ chưa khỏi, e là lần này… chỉ sợ là…”

Thái y suy nghĩ đắn đo xem nên nói thế nào.

“Sợ là cái gì?”, Dận Chân hỏi.

“Sợ là không thể hoàn toàn bình phục lại như lúc ban đầu.” Thái y hoảng sợ.

“Nói lại lần nữa xem”, Dận Chân lạnh tanh.

“Nô tài câu nào cũng là thật, không dám giấu giếm nửa lời”. Thái y càng thêm hoảng hốt.

Một lúc sau, Dận Chân mới nói: “Ngươi mau lui ra đi! Ngày mai không cần tới nữa”. Thái y đó vội vàng thu dọn hòm thuốc rồi đi. Ông ta vừa đi, ánh mắt Dận Chân bèn lướt qua đám a hoàn trong phòng: “Là ai đưa chủ nhân ra ngoài?”

Bách Hợp bịch một tiếng quỳ mọp xuống đất, “Là nô tỳ. Nô tỳ đáng chết”.

“Đánh hai mươi trượng, sau này không cần hầu hạ bên cạnh chủ nhân nữa. Dung Nhã, nàng nhớ phải nói với Phúc tấn, điều sang cho Nhan Tử La mấy nha đầu lanh lợi”, Dận Chân nói. Bách Hợp vẫn dập đầu liên tục, vừa khóc vừa cầu xin tha thứ. Nữu Hỗ Lộc thị nhìn Bách Hợp, nháy mắt với Ám Hương, Sơ Ảnh, nói: “Đưa cô ta ra ngoài!”, sau đó quay sang Dận Chân nói: “Tứ gia, nha đầu này là nha đầu *bồi giá*[5] của Nhan muội, đã hầu hạ Nhan muội bao năm nay, chưa bao giờ để xảy ra sơ xuất gì. Hôm nay

mặc dù sai, nhưng, nếu Tứ gia đuổi cô ta đi, Nhan muội nhất định sẽ không vui".

Dận Chân nghĩ một lúc, nói: "Thôi bỏ đi, đánh xong rồi thôi, vẫn nên quay lại thì hơn! Vừa rồi, nàng cũng ở đó?"

[5] Bồi giá: Nha đầu của nhà mẹ đẻ đi theo chủ nhân khi chủ nhân lấy chồng.

Nữu Hỗ Lộc thị vội nói: "Thần thiếp tới thăm muội muội, đám a hoàn nói Nhan muội vừa ra ngoài, thần thiếp liền vội quay về. Qua viện của Bích La, thấy cửa viện mở, liền liếc mắt nhìn vào. Thấy Nhan muội muội ở trong, thần thiếp lập tức vào xem sao. Thần thiếp đã khuyên can Bích La, nhưng nàng ta không chịu nghe, Nhan muội lại kiên quyết ép nàng nói cho rõ, vì vậy mới… Thần thiếp không thể ngăn cản được, xin Tứ gia trách phạt!"

"Ta biết rồi, nàng về trước đi!", Dận Chân nói, sau đó quay người đi vào phòng. Nữu Hỗ Lộc thị lo lắng nhìn rèm cửa.

Chiều hôm đó, Bích La bị đưa ra biệt viện ở ngoại thành phía Tây, lý do là bệnh tật đầy mình, cùng đi với nàng ta chỉ có hai a hoàn theo hầu.

Chương 63: Bị công thức hóa

Hơi nóng, hình như có người đang dùng đá đè lên ngực nàng, chơi trò gì thế không biết? Dùng ngực nghiền vụn đá? Trời ơi, đây đâu phải trò đùa, ngộ nhỡ đá chưa vỡ mà nàng đã vỡ trước rồi thì sao, đến khi ấy phải tới đâu để kiện cáo đây? Anh hùng, xuống… đá niệm tình đi mà.

Cố gắng mở bừng mắt ra, đảo một vòng, chẳng có ai, nơi này nhìn quen quá, lại còn cửa sổ kiểu phục cổ thế kia, làm gì có thứ nào cổ kính như thế nhỉ?

"Có ai không?", Nhan Tử La ngoác miệng hỏi, giọng nghe như tiếng muỗi kêu vậy. Nhưng nhỏ như thế mà vẫn có người nghe thấy, một cô gái với khuôn mặt thanh tú, vẻ mặt vui mừng kinh ngạc lập tức nói: "Chủ nhân, người tỉnh rồi ạ, tốt quá rồi, nô tỳ sẽ đi bẩm báo với Tứ gia ngay!".

Bẩm báo với Tứ gia? Là có ý gì? Còn cả cách ăn vận trang điểm vừa rồi của cô ta nữa sao giống phụ nữ thời nhà Thanh thế? Đang mải nghĩ, lại có vài cô gái thanh tú vây lại, một trong số đó khẽ khàng đỡ nàng dậy, vẻ mặt kinh ngạc vui mừng.

"Chủ nhân?", cô gái đó thấy nàng không nói gì, lập tức gọi một tiếng. Nhan Tử La mở to mắt, "Cô gọi tôi là gì?". Chủ nhân? Không phải là xã hội Nguyên thủy, vậy đây là xã hội Nô lệ hay xã hội Phong Kiến?

"Chủ nhân ạ, người là chủ nhân của nô tỳ mà", cô gái đó trả lời với giọng nghi hoặc.

"Hả? Nô tỳ? Cô… là nô tỳ… của tôi?" Đùa chắc, nếu nô tỳ đều xinh đẹp thế này, thì liệu có phải nàng đã lên thiên đường rồi không?

"Không chỉ nô tỳ, Ám Hương, Sơ Ảnh, Tiểu Văn, Tụy Nhi đều là nô tỳ của người mà?" Cô gái đó trả lời xong, đột nhiên nhìn Nhan Tử La chằm chằm, vẻ mặt kinh hoàng, hỏi: "Chủ nhân, người có biết nô tỳ là ai không?"

Nhan Tử La lắc đầu, "Không biết", nhìn cô gái đó như muốn khóc mà không có nước mắt. Nhan Tử La thấy băn khoăn, "Ý của cô là tôi nên biết cô là ai hả?"

“Chủ nhân, người biết đây là đâu không?”, cô gái đó lại ôm ấp chút hi vọng, hỏi.

“Không biết.” Nhan Tử La dễ dàng đập vỡ vụn sự hi vọng ấy.

Chỉ nghe cô gái khẽ thở dài một tiếng đau khổ, “Chủ nhân, người đừng dọa nô tỳ nữa được không, người phải nhớ chứ?”. Có phải chủ nhân lại mất trí nhớ lần nữa không?

“Mặc dù nhìn hơi quen, nhưng thật xin lỗi, tôi quả thực không nhớ ra được”, Nhan Tử La đáp.

Chỉ thấy mấy cô gái kia bịch, bịch, bịch đồng loạt quỳ xuống, “Các cô đứng dậy cả đi, đừng khiến tôi phải tổn thọ, tôi mới có từng này tuổi đầu”.

“Chúng nô tỳ không hầu hạ chủ nhân chu đáo, xin chủ nhân trách phạt”, mấy người đồng thanh cất tiếng.

“Các cô…” Rèm cửa ‘soạt’ một tiếng bị vén lên, một người đàn ông cao lớn sải bước đi vào, Nhan Tử La lập tức ngậm miệng. Nhìn nhìn anh ta, lại nhìn nhìn mấy cô gái đang quỳ dưới đất.

Người đàn ông này… đẹp trai quá, mặc dù bây giờ vẻ mặt ấy không còn được thức thời cho lắm, kiểu đầu cũng không đúng, nhưng điều đó chẳng thể ngăn nàng khen anh ta đẹp, Nhan Tử La cứ thế ngẩn người ra nhìn.

“Cuối cùng cũng tỉnh rồi.” Người đàn ông ôm chặt lấy nàng, chặt tới mức nàng suýt nữa thì không thở nổi, nhưng, dù được một người đàn ông phong độ như thế ôm trong lòng quả thật là việc hấp dẫn, có điều vẫn nên nói cho rõ ràng rồi hãy ôm chứ? Thầy cô giáo nói rồi nam nữ thụ thụ bất thân. Nhưng giờ nhìn họ như là thụ thụ bất thanh[1] thì đúng hơn.

[1] Bất thanh: Không nói

"Xin lỗi, xin lỗi, có thể bỏ tôi ra trước, sau đó, phiền anh nói cho tôi biết anh là ai không?"

Nhan Tử La miễn cưỡng cất lời. Cánh tay người đàn ông rõ ràng hơi cứng lại, chầm chậm đẩy nàng ra, hai tay nắm lấy vai nàng, nheo mắt hỏi: "Nàng không biết ta là ai?"

Mặc dù rất muốn đối đáp một cách thoải mái trước ánh mắt ấy của anh ta, nhưng, Nhan Tử La vẫn chầm chậm gật gật đầu, "Xin lỗi, có điều, đúng là tôi không biết". Nàng bỗng có cảm giác vai bị bóp mạnh, nghiến răng nghiến lợi, nói: "Cái đó… phiền anh, buông tay ra trước đã được không, như thế đau lắm.", lại thấy lực nơi bờ vai đã nhẹ hơn một chút, nhưng bàn tay kia vẫn chưa chịu buông.

"Không biết ta là ai, biết nàng là ai không?", người đó hỏi.

"Nhan Tử La." Hỏi kiểu gì vậy? Lẽ nào nàng lại không biết mình là ai?

"Vậy còn họ thì sao?", tiếp tục hỏi.

"Ám Hương, Sơ Ảnh, Tiểu Văn, Tụy Nhi", Nhan Tử La đáp.

"Nàng nhớ?" Giọng run run vì giận.

"Vừa rồi họ có nói với tôi", Nhan Tử La nói, "Tôi thấy hơi nóng, lại còn khát nữa, có thể cho tôi xin ít nước không?".

Chỉ thấy một cô gái đang quỳ dưới đất nhanh chóng đứng dậy bưng trà tới. Nhan Tử La một hơi uống cạn chén trà, cười rồi nói, "Cảm ơn cô". Cô

gái đó ngẩn người ra, lí nhí, "Chủ nhân, xin người đừng như thế, nô tỳ không thể gánh được".

"Cái đó… à xin hỏi quý danh đại tính của anh?" Nhan Tử La định bắt đầu hỏi từ tên anh ta, sau đó là nghề nghiệp, hoàn cảnh gia đình, tổ tông mười tám đời, đại loại là những câu hỏi kiểu ấy.

"Dận Chân." Dận Chân thực sự muốn bóp chết người phụ nữ này, hôn mê mấy ngày nay, tỉnh dậy lại không nhớ gì nữa.

"Họ của anh đúng là rất hiếm gặp, anh Ấn[2]." Thời đại của nàng có một minh tinh họ Ấn, còn ra thì nàng chưa từng nghe nói ai mang họ này nữa.

[2] Chữ Dận khi đọc lên đồng âm với từ Ấn.

"Đấy là tên của ta." Nghiến răng trèo trẹo. Họ Dận? Thế mà nàng ta cũng nghĩ ra được.

"Hả? Vậy anh họ gì?", Nhan Tử La hỏi tiếp. Người này không thể nói một lần cho xong cái tên sao?

"Ái Tân Giác La."

"Ái Tân Giác La? Dận Chân? Trời ơi!" Thật là, đùa đấy à, đây là Hoàng đế Ung Chính sao?

"Anh… đùa phải không?" Kẻ mạo nhận? Nàng nhìn từ đầu tới chân từ chân lên đầu Dận Chân mấy lần.

"Ta chưa bao giờ biết đùa." Dận Chân chỉ muốn banh não nàng ra, nhìn xem trong đó rốt cuộc là chứa cái gì.

“Vậy anh thật sự là Ái Tân Giác La Dận Chân?”, nàng xác nhận lại lần nữa.

“Tên húy của ta chỉ có Hoàng a ma và Mẫu phi được gọi”, tiếp tục nghiến răng nghiến lợi đáp.

“Tôi xin lỗi, xin lỗi, sau này tôi sẽ không gọi nữa.” Nhan Tử La tim đập thình thịch, Ung Chính đại nhân tương lai đây sao? Đây là việc chấn động nhất trong cuộc đời nàng, rõ ràng là giống… sống mà gặp ma vậy, lại có thể gặp Ung Chính đại nhân sống sờ sờ trước mặt. Có điều, còn một câu hỏi nữa, hai người bọn họ đã gặp nhau như thế nào? Anh ta nói là Hoàng a ma, vậy cha anh ta là Khang Hy, lẽ nào giờ đang là năm Khang Hy, còn nàng không biết tại sao lại ở đây? Dận Chân nhìn sự biến hóa phong phú trên mặt nàng, chỉ cảm thấy không thể thở nổi, hỏi: “Còn có gì muốn hỏi nữa không?”

“Có, sao tôi lại ở đây, ý tôi là sao tôi lại ở nhà… phủ của anh? Anh đã cứu tôi sao?”, Nhan Tử La hỏi. Việc xuyên không trong văn học có viết, có người xuyên không xong sẽ bị thương, nhìn bộ dáng nàng lúc này, có lẽ là đang bị thương.

“Nàng! Nàng thật là! Ta là phu quân của nàng”, Dận Chân nhấn mạnh từng chữ từng chữ một.

Nhan Tử La trợn tròn hai mắt, tin này còn chấn động hơn cả tin vừa rồi. Ung Chính hoàng đế là chồng nàng? Nói như thế nàng thuộc dạng xuyên không mượn xác hoàn hồn?

“Phu quân? Thật là quá sốc!”, Nhan Tử La lẩm bẩm nói một mình. Dận Chân nheo mắt lại: “Nàng lẩm bẩm cái gì?”

“Không có gì, không có gì”, Nhan Tử La vội vàng phủ định, cúi đầu định suy nghĩ cho rõ việc này, nhưng… rối như mớ bòng bong. Cảm giác hình như có chuyện gì đó, nhưng lại không thể nghĩ ra, thực sự rất bức bối.

“Thái y sao còn chưa đến?”, Dận Chân hỏi. Phải lệnh cho thái y kiểm tra đầu nàng trước mới được!

“Bẩm Tứ gia, đã cho người đi mời rồi ạ, có lẽ cũng sắp tới”, một a hoàn trả lời.

“Thái y? Là tới thăm bệnh cho tôi sao?”, Nhan Tử La hỏi, Dận Chân gật gật đầu. Nhan Tử La không dám nói gì nữa. Mấy a hoàn đi đến dịch bình phong, chắn trước mặt nàng.

Sau khi thái y chẩn bệnh, cũng không nói gì khiến Nhan Tử La phải kinh hãi, chỉ bảo là chịu khó nghỉ ngơi rồi sẽ khỏi, sau đó hành lễ, lui ra ngoài. Lần này Dận Chân cũng đi ra theo, một lúc lâu sau mới quay lại với vẻ mặt không vui, ngồi đối diện với Nhan Tử La, chăm chăm nhìn nàng, không nói gì, cho tới khi Nhan Tử La cảm thấy bồn chồn ngứa ngáy, toàn thân ớn lạnh.

“Anh đừng nhìn nữa được không? Tôi thấy lạnh!”, Nhan Tử La lấy hết can đảm nói.

“Quên rồi cũng tốt.” Một lúc lâu sau chàng mới buông ra một câu như vậy. “Hãy hầu hạ chủ nhân cho tốt, còn có sai sót, cẩn thận đầu của các ngươi”. Đám a hoàn vội vàng thành khẩn đáp: “Vâng”.

Xem ra Ung Chính gia đúng là rất thích giết người, Nhan Tử La thầm nghĩ. Có điều, nhìn tình hình này, hình như nàng khá đắc sủng thì phải! Nhưng nàng họ Nhan chứ đâu phải họ Niên? Lẽ nào nhớ nhầm, nàng là

Niên Tử La? Thấy Dận Chân đứng dậy ra ngoài, Nhan Tử La mới khe khẽ thở phào.

"Ta mắc bệnh gì mà cần phải mời thái y?" Nhan Tử La ngồi lâu thấm mệt, từ từ nằm xuống gối.

"Chủ nhân ngất xỉu", một a hoàn đáp.

"Ngất? Ngất là đi mời thái y sao?", Nhan Tử La lẩm bẩm nói, sau đó nhìn nhìn a hoàn đó, "Ngươi tên là gì?".

"Chủ nhân, nô tỳ là Bách Hợp đây ạ!" Bách Hợp đau lòng vô hạn, đã mấy năm trôi qua, chủ nhân lại bị mất trí nhớ lần nữa rồi. Nếu có a hoàn xui xẻo nhất trong thiên hạ thì có lẽ chính là cô ta, chủ nhân mà cô ta tận tâm tận sức hầu hạ chăm sóc luôn quên cô ta là ai.

"Ồ, biết rồi. Ta thấy vẫn hơi mệt, ngủ một lát đã." Nhan Tử La nhắm mắt vào mơ mơ hồ hồ nói. Đám a hoàn đang đứng trong phong quay sang nhìn nhau, sau đó nhẹ nhàng lui ra.

Khi Nhan Tử La tỉnh dậy thì trời đã tối. Thấy nàng tỉnh, Bách Hợp và bọn a hoàn vui mừng mang cháo vào hầu nàng. Nhan Tử La nhìn bát cháo đó, cảm giác sao vô cùng quen thuộc.

"Ta không muốn ăn cháo có được không?", Nhan Tử La hỏi.

"Chủ nhân, mấy ngày rồi người không ăn gì, thái y nói tốt nhất nên ăn cháo hai ngày rồi hãy ăn đồ cứng khác", Bách Hợp kiên nhẫn giải thích.

"Ồ, thế à! Ta ăn vậy!" Nhan Tử La cầm thìa lên, múc một thìa, "Chẳng ngon chút nào cả."

“Chủ nhân, người cố gắng chịu đựng một chút, chỉ hai ngày thôi”, Bách Hợp cười nói. Vẫn giống như trước kia không thích loại cháo này.

Mấy ngày sao đó, Nhan Tử La đều chỉ ăn cháo trắng, sau này mỗi bữa còn được thêm trứng gà, có điều Nhan Tử La chẳng thích trứng gì nên chỉ uống cháo trắng, không thấy có mùi vị gì, thứ có mùi vị chính là mấy bát thuốc. Nhưng Nhan Tử La lại rất phục khả năng uống thuốc của mình, uống một hơi hết sạch không cần nghỉ. Dận Chân gần đây hình như rất bận, mặc dù ngày nào cũng đến thăm nàng, nhưng thường chỉ ngồi một lát rồi lại đi ngay.

Không biết tại sao, hằng ngày Nhan Tử La đều mong chàng tới, nhưng khi chàng tới rồi, lại cảm thấy sự kháng cự dâng lên trong lòng, chỉ muốn lao tới bóp chết chàng. Nhan Tử La đổ thừa tại mình bị mất trí nhớ.

Lại thêm hai ngày nữa trôi qua, Nhan Tử La cảm thấy mình có thể xuống đất đi lại cử động nhẹ nên mềm mỏng có, cứng rắn có thuyết phục Bách Hợp và bọn a hoàn. Nàng mang ghế ra ngoài vườn ngồi, căn nhà này cũng thật quen thuộc! Lẽ nào trước kia nàng thật sự đã từng sống ở đây? Nhưng tại sao lại chẳng có chút ấn tượng nào hết thế. Đang ngẩng đầu ngắm hoa, thì nghe thấy một tiếng gọi “Ngạch nương” từ ngoài cổng vọng vào. Nhan Tử La nhìn ra, một thân hình nhỏ bé màu xanh đang chạy về phía nàng, sắp va vào nàng tới nơi.

“Dừng lại!” Nhan Tử La giơ tay làm động tác dừng, thân hình nhỏ bé đó lập tức dừng lại, “Ngạch nương, người tỉnh rồi, thật tốt quá, Hoàng gia gia hôm nay mới cho phép Bảo bối về thăm ngạch nương, Bảo bối nhớ ngạch nương quá!”

Rầm!!! Một quả bom nổ bên tai nàng, trước mắt nàng xuất hiện những đám mây hình nấm[3].

[3] Mây hình nấm: Được hình thành từ khói bom nguyên tử, bom khinh khí hoặc tinh thể phá vỡ.

"Ngạch nương? Người… ngươi… ngươi gọi là… ngạch nương?", Nhan Tử La lắp ba lắp bắp hỏi.

"Ngạch nương? Người sao thế? Con là bảo bối Khuynh Thành đây mà?", Khuynh Thành mở to hai mắt, hỏi.

"Ồ!" Nhan Tử La ồ một tiếng, rồi nhanh chóng sắp xếp lại dữ liệu trong đầu. Ừm, là con gái của thân thể này, người ta thường nói trẻ con nhận mẹ tốt nhất, liệu con bé có nhìn thấy bên trong thân xác này không phải mẹ đẻ của nó không nhỉ?

"Ngạch nương, người phải mau khỏe lại đi, tháng sau Hoàng gia gia sẽ đi tái ngoại rồi, ngạch nương cũng phải đi cùng đấy", Khuynh Thành lao vào lòng nàng nói. Nhan Tử La thấy rất lạ, động tác này của con bé, nàng thấy rất quen thuộc, vô thức vỗ vỗ lưng nó nói, "Đứng dậy một chút đi, con gái béo".

"Trời ơi, ngạch nương, người có nghe thấy những gì con vừa nói không? Người không muốn đi tái ngoại nữa sao?" Khuynh Thành không chịu đứng dậy.

"Đương nhiên là muốn, nhưng, ta có thể đi không?" Hình như thân phận của nàng không cao đến thế.

"Ngạch nương, sao người quên hết rồi thế? Đây là do Hoàng gia gia đã hứa, người và Bát thẩm đều có thể đi", Khuynh Thành giải thích.

"Thật không?", Nhan Tử La kinh ngạc hỏi. Tái ngoại? Ha ha ha, số mình may thật, vừa xuyên không tới đây đã có cơ hội đi du lịch bằng công phí.

Ông Trời đối với nàng cũng không bạc nhỉ? Ha ha ha!

"Đương nhiên là thật, nhưng, ngạch nương phải khỏe lại nhanh lên mới được, nếu không a ma sẽ không cho người đi đâu", Khuynh Thành thì thầm vào tai nàng.

"Biết rồi mà. Yên tâm, ta sẽ khỏe lại rất nhanh thôi, ha ha, tái ngoại… Oa, mong chờ quá đi mất!", Nhan Tử La cười nói, "Vừa rồi con nói Hoàng gia gia không cho con về? Con ở trong cung sao?".

"Bởi vì Hoàng gia gia và Hoàng nãi nãi thích con mà." Khuynh Thành tự phụ.

"Tự phụ!", Nhan Tử La thuận miệng nói toẹt ra, "Vậy lần này con về ở lại mấy ngày?".

"Hoàng gia gia nói, tùy ý của ngạch nương, nếu ngạch nương nhớ Bảo bối, thì có thể ở lại vài ngày", Khuynh Thành đáp.

"Ồ, vậy thì con mau đi đi!", Nhan Tử La đùa. Đứa trẻ lớn lên thế này thật sự là con nàng sao?

"Ngạch nương, người thật quá đáng, người không nhớ con sao? Tại sao lại đuổi con đi?", Khuynh Thành phụng phịu.

"Vì nếu con còn ôm ta nữa, thì ta sẽ nóng chết mất", Nhan Tử La đáp.

"Vậy con không ôm nữa là được chứ gì!" Khuynh Thành nhảy khỏi đùi nàng, ngồi sang bên cạnh, "Thế này được chưa ạ?"

“Được rồi.” Nhan Tử La cầm quạt quạt mấy cái, mãi mới được mát mẻ một chút, đột nhiên nhớ ra một vấn đề: “Tại sao lại chỉ có ta và Bát thẩm của con có thể đi cùng Hoàng gia gia?”. Chẳng có lý nào, con bé gọi là Bát thẩm, vậy có lẽ là đích phúc tấn của Bát bối lặc, thế thì mình đi còn vui vẻ gì nữa?

“Bởi vì ngạch nương và Bát thẩm đã biểu diễn một tiết mục trong lễ vạn thọ của Hoàng gia gia khiến Hoàng gia gia rất vui, đây là phần thưởng mà Hoàng gia gia dành cho hai người. Ngạch nương, người quên rồi sao?”, Khuynh Thành mở to mắt hỏi.

“Nhất thời không nhớ ra, con xem ta ốm tới mức này, có những việc không còn nhớ rõ nữa cũng là bình thường thôi.” May mà còn có cái cớ này mà giải thích.

“Ừm, cũng đúng, nhưng bao giờ ngạch nương mới nhớ ra?”, Khuynh Thành nghiêng đầu hỏi.

“Cái này… ta cũng không biết, còn phải xem bao giờ ông Trời thấy vui”, Nhan Tử La đáp, lòng lại nghĩ: Mình và Bát phúc tấn cùng biểu diễn? Chuyện này là thế nào? Biểu diễn cái gì mà khiến “đồng chí” Khang Hy vui đến thế, đến đi du lịch bằng công phí mà cũng phê chuẩn.

“Khuynh Thành, ta và Bát thẩm con đã biểu diễn tiết mục gì?” Vẫn nên hỏi là hơn.

“Múa hát ạ! Chính là như thế này.” Khuynh Thành đứng biểu diễn trước mặt nàng, còn lẩm nhẩm lời bài hát. Nhan Tử La càng nhìn mắt càng mở to, giai điệu này… chẳng phải là bài hát chính trong một bộ phim truyền hình sao? Cô ta sao biết biểu diễn bài này? Lòng nàng bỗng kinh ngạc, lẽ nào khi ấy nàng đã xuyên không tới đây rồi? Nhưng tại sao chẳng có chút ấn tượng nào thế? Ừm, cũng có thể do Bát phúc tấn dạy nàng, nếu đúng thế thật, thì

Bát phúc tấn chẳng phải cũng là người xuyên không đến đây sao? Loạn hết cả rồi, có điều, giờ nàng lại rất muốn gặp vị Bát phúc tấn kia.

"Ngạch nương không biết, lúc ấy mọi người đều xem đến ngẩn hết cả ra." Khuynh Thành kiêu ngạo nói tiếp, cứ như con bé mới là người lên sân khấu biểu diễn vậy.

"Ha ha, thế à", Nhan Tử La cười hỏi.

"Vâng!", Khuynh Thành đáp.

Hai mẹ con đang trò chuyện, Dận Chân đã thay thường phục bước vào. Khuynh Thành chạy ra, nói, "A ma, sao giờ người mới tới? Tại sao ngạch nương lại không nhớ gì hết?". Dận Chân cầm tay Khuynh Thành, đáp, "Vì ngạch nương bị ốm, một thời gian nữa sẽ nhớ lại hết thôi. Đừng làm phiền ngạch nương, biết chưa hả?"

"Biết rồi ạ, a ma", Khuynh Thành gật gật đầu hứa.

Nhan Tử La đứng dậy, động tác thành thục khuỵu gối nói: "Tứ gia cát tường!", rồi đứng thẳng người, chính nàng cũng cảm thấy kì lại trong lòng là tại sao động tác này mình lại thành thạo tới mức ấy, cứ như đã qua một khóa huấn luyện chuyên nghiệp vậy. Lẽ nào kiếp trước nàng là một nô tài? Mẹ ơi! Dận Chân nhìn nàng, khóe miệng hơi cong lên, cái này vẫn chưa quên, coi như cũng còn nhớ được chút ít.

Chàng tìm một chỗ để ngồi, nhìn nhìn Nhan Tử La vẫn còn đang đứng, "Ngồi xuống đi". Nhan Tử La được lệnh ngồi xuống, sau đó lập tức yên lặng.

"Hôm nay thấy khỏe hơn chưa?", Dận Chân hỏi, để mặc tiểu quỷ Khuynh Thành trèo lên đùi ngồi.

“Vâng”, Nhan Tử La đáp. Nghĩ đến việc có thể đi tái ngoại, lại vui.

“Cười gì thế?”, Dận Chân nhìn nụ cười đột nhiên xuất hiện trên môi nàng, hỏi.

“Ngạch nương nhất định là đang vui vì có thể đi tái ngoại chơi, a ma!”, Khuynh Thành giành trả lời, nó vẫn hiểu ngạch nương mình nhất.

“Năm nay đừng đi nữa, sau này có cơ hội đi sau”, Dận Chân nghe Khuynh Thành nói xong lập tức can.

Đám bong bóng nhỏ xinh đẹp của Nhan Tử La đang bay lượn trong không trung đột ngột vỡ tan tành, sau đó nàng nghe thấy giọng mình dũng cảm nói: “Không, thiếp muốn đi”, nói xong, mới hiểu là mình đã nói gì, hối hận tới mức xém chút nữa tự cắn đứt lưỡi mình.

“Nàng rất muốn đi?”, Dận Chân hỏi. Nhan Tử La cũng đành thành thật gật gật đầu. Dận Chân lại không nói gì.

“A ma, người hãy để ngạch nương đi đi, ngạch nương chưa đi bao giờ mà!”, Khuynh Thành lắc lắc tay Dận Chân nũng nịu. Nhan Tử La rất muốn chạy đến thơm con bé, thiên sứ của ta!

“Thôi được! Có điều, những ngày này nàng phải ngoan ngoãn dưỡng bệnh”, Dận Chân nói, Nhan Tử La ra sức gật gật đầu, nhìn Khuynh Thành chớp chớp mắt. Tiểu quỷ này xem ra rất được việc! Khà khà, đúng là còn gái của mình.

“A ma, người yên tâm, con sẽ bảo vệ cho ngạch nương”, Khuynh Thành vỗ ngực đảm bảo. Nhan Tử La đột nhiên phì cười, động tác nghĩa khí giang

hồ này là học của ai không biết?

“Con? Con không gây thêm phiền phức đã là tốt lắm rồi”, Dận Chân cười nói. Khuynh Thành bĩu môi.

Chương 64: Làm từ thiện làm tới tận thời cổ đại

Trước niềm khao khát được đi “du lịch” ra tái ngoại, bệnh của Nhan Tử La nhanh chóng có khởi sắc. Đương nhiên, trong việc này một phần công lao cũng thuộc về nhà bếp, mỗi ngày đều chuẩn bị cho nàng những chiếc đùi gà béo nần nẫn và đủ thể loại các thứ thuốc bổ uống thay nước do Bách Hợp và đám a hoàn chuẩn bị.

Đám vợ bé của Dận Chân cũng thường xuyên tới thăm nàng, ngoài mặt thì vờ tỏ ra thân thiện, nhưng Nhan Tử La vẫn có thể cảm thấy có gì đó khác biệt. Hỏi bọn Bách Hợp, họ đều lấp liếm lảng sang chuyện khác, không chịu trả lời. Nghĩ mãi nghĩ mãi, Nhan Tử La quyết định không để những việc này phá hỏng tâm trạng tốt đẹp trước chuyến đi.

Mong ngày mong đêm, cuối cùng cũng nhận được ý chỉ từ cung chuyển đến lệnh cho nàng chuẩn bị tùy giá xuất tái, Nhan Tử La sung sướng tới mức cười mãi không khép nổi miệng. Bọn Bách Hợp vội vội vàng vàng chuẩn bị đồ. Nhan Tử La nhìn nhìn ba túi đồ lớn, bất lực nói, “Ta chỉ ra ngoài chơi thôi chứ có chuyển nhà đâu, các ngươi có phải đã sắp xếp quá nhiều không?”, sau đó đích thân mở từng túi ra, chỉ chọn vài bộ y phục để thay và giày. Còn những thứ như phấn son, đồ trang sức thì nàng chẳng do dự ném sang một bên. Nhanh chóng thu gọn lại vào chỉ trong một chiếc túi. Như thế không gian cũng sẽ được rộng rãi hơn.

“Nhưng chủ nhân, những thứ này không mang theo sao?”, bọn Bách Hợp đứng bên cạnh hỏi.

“Yên tâm đi, ta đây là du lịch bằng công phí, ăn uống không cần tiền, mang y phục đi là được rồi”, Nhan Tử La hài lòng nhìn cái túi nhỏ, nói.

Buổi tối khi Dận Chân đến, nhìn nhìn cái túi nhỏ xíu đáng thương đó chau mày, đích thân mở túi ra xem, lệnh cho bọn Bách Hợp bỏ thêm vài cái áo khoác dày và áo khoác mỏng, lại thêm ít thuốc viên. Thế là một bao lại biến thành ba bao. Nhan Tử La đứng bên cạnh nhìn, ngấm ngầm trợn mắt: Không khéo cả ngày hôm nay chỉ chơi mỗi trò nén và giải nén mất.

“Nhiều quá không?” Nàng đi tránh nóng chứ có phải đi nghỉ đông đâu, thế này là thế nào?

“Tái ngoại buổi sáng và buổi tối rất lạnh, phải chú ý giữ gìn”, Dận Chân đích thân giám sát, nói, sau đó lại nhìn Bách Hợp: “Phải chăm sóc chủ nhân chu đáo, không được để xảy ra bất kì sai sót gì”. Bách Hợp vội đáp: “Vâng”.

“Hoàng a ma lệnh cho ta ở lại kinh thành, không có ta, nàng phải ngoan ngoãn đấy, đừng gây họa”, Dận Chân nói với giọng không chút niềm tin, khẩu khí như sắp thả hổ khỏi chuồng, nó sẽ xông ra và cắn người khác vậy.

“Ồ”, Nhan Tử La ậm ừ. Lòng lại thầm nghĩ: Ra khỏi nhà rồi còn phải ngoan ngoãn, không dám vui vẻ không dám chơi đùa, có bị khờ không vậy?

“Nghỉ sớm một chút đi, ngày mai còn phải dậy sớm đấy”, Dận Chân nói. Nhan Tử La vẫn chỉ gật đầu, nhanh nhẹn rửa mặt đánh răng xong, nằm trên sập nhưng không sao ngủ được, giống hệt như hồi còn nhỏ trường tổ chức đi du xuân vậy, tâm trạng phấn khích.

Dận Chân viết xong công văn, vào phòng, thấy nàng lăn qua lăn lại như cái bánh rán ở trên giường. Chàng cởi giày lên giường, ôm nàng vào lòng, hỏi: "Không ngủ được à?"

"Vâng." Nhan Tử La vô thức dùng hai tay đẩy đẩy ngực chàng, trời nóng thế này ôm ấp sẽ có rôm sẩy mất. Không ngờ Dận Chân còn ôm chặt hơn, chiêu này rất hữu dụng, không lâu sau Nhan Tử La cảm thấy ý thức của mình bắt đầu mơ hồ… lịm đi vì nóng. Trong lúc hoảng hốt, hình như nàng nghe Dận Chân thì thầm bên tai mình: "Phải làm thế nào mới được đây?".

Chuẩn bị mãi, cả đoàn người ngựa mới xuất phát được, Nhan Tử La cuối cùng cũng đã nhìn thấy "Bát phúc tấn", cũng chính là Cách cách của Bát phủ, song vừa nhìn đã có cảm giác như được gặp lại người quen, Nhan Tử La nhìn cái bụng của nàng ta hơi nhô lên, lập tức toét miệng ra cười, "Bộ dạng cô lùm xùm thế này, cũng đi được à?".

"Chẳng có cách nào, tôi chỉ vì phụng chỉ." My Liễm Diễm, giờ là Trương My, tự Liễm Diễm nói rồi lại nhìn nhìn nàng, sau đó thở dài lắc đầu, "Đến tôi mà cũng quên nữa, thật là bạn bè vô lương tâm".

"Không phải chứ? Trước kia tôi quen cô sao? Đáng sợ quá!", Nhan Tử La chẳng buồn nghĩ ngợi trả lời luôn.

"Cô không phải là vờ mất trí nhớ đấy chứ?", My Liễm Diễm chau mày hỏi.

"Cô cũng biết là tôi mất trí nhớ? Tại sao tôi mất trí nhớ?", Nhan Tử La hỏi.

"Bị ốm nặng, tỉnh lại thì mất trí, một việc tầm thường như thế mà cô cũng gặp phải", My Liễm Diễm cười nói.

“Thôi, không muốn nghĩ nữa. Trong ti vi đều chiếu chỉ những người phải chịu một cú sốc mạnh mới khiến người đó mất trí nhớ, không nghĩ ra càng tốt.” Nhan Tử La vén rèm nhìn ra ngoài. Xe ngựa vừa mới ra khỏi kinh thành. Những người đi tiễn đoàn dừng lại ở trước mặt, đứng dẹp sang hai bên đường chờ đoàn người ngựa đi qua.

Nhan Tử La nhìn thấy Dận Chân đang nhìn vào chiếc xe ngựa mà nàng ngồi, nàng rất tự nhiên nhìn chàng mỉm cười, sau đó vẫy vẫy tay… Bye bye!

“Đừng có đả kích chồng nữa, giờ hắn ta chắc chắn đang lo lắng phập phồng”, My Liễm Diễm ngồi bên cạnh nói.

“Có không?” Nhan Tử La hoài nghi hỏi, rồi lại nhìn nhìn Dận Chân đang lùi dần về phía sau đoàn người ngựa.

“Đương nhiên rồi, giờ ai chẳng biết cô là tâm can bảo bối của Tứ gia! Bưng trên tay sợ lạnh, ngậm trong miệng sợ tan chứ”, My Liễm Diễm trêu.

“Rùng mình! Đừng khiến người khác buồn nôn.” Nhan Tử La rất tự nhiên trừng mắt nhìn My Liễm Diễm.

Ra ngoại thành, cảnh tượng càng lúc càng đẹp đẽ. Nhan Tử La liền vén rèm nhìn ra ngoài, chỉ có một điểm không ổn, đó là khi đoàn người ngựa đi qua bụi đất sẽ tung bay bụi mù. Hít thứ đất bụi này vào, thì nước miếng sẽ đặc lại, sau đó nuốt xuống cổ sẽ bám dính thành tường. Nàng từ từ thả rèm xuống không nhìn nữa. My Liễm Diễm cầm túi nước đưa cho nàng, “Đừng để đau họng, nếu cô mất một sợi lông tơ nào, thì tôi sẽ bị chồng cô lườm cho tới chết”.

“Được, vì cô, tôi sẽ đếm xem mình có bao nhiêu sợi lông tơ.” Nhan Tử La uống nước vào thấy dễ chịu hơn nhiều.

Sự mới mẻ hấp dẫn ban đầu bị những đợt xóc nảy của cỗ xe ngựa lắc rơi hết sạch. Nhan Tử La vẫn ổn, còn My Liễm Diễm nôn mửa suốt, cũng may, nàng ta mang theo ô mai chua, thỉnh thoảng ngậm vài hạt. Đi được một ngày, buổi tối nghỉ chân ở dịch trạm, dịch trạm sớm đã giới nghiêm, bất kì người nào cũng không được ra vào tùy tiện. Nhan Tử La và My Liễm Diễm cũng mỏi nhừ, ăn cơm xong, a hoàn liền hầu họ đi nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau khi thức dậy, đoàn người tăng tốc nhanh hơn. Ngồi trong xe, nhìn những hộ vệ đi quanh xe cưỡi những con ngựa cao lớn, Nhan Tử La ngưỡng mộ vô cùng. “Tôi cũng muốn cưỡi ngựa”, Nhan Tử La nói với My Liễm Diễm. My Liễm Diễm đang nhắm mắt dưỡng thần nói: “Đợi chồng cô tới bảo hắn dạy cô”.

“Tôi biết một ít.” Chính bởi vì chỉ biết một ít cho nên mới bị “rơi” về cái nơi này.

“Cho dù cô có biết, thì giờ cũng không ai dám cho cô cưỡi ngựa.” Trong giọng nói My Liễm Diễm như có ý cười.

“Chồng cô nói với Hoàng thượng là sức khỏe của cô vẫn chưa hồi phục lại hoàn toàn, không thể cưỡi ngựa. Ha ha, chồng cô cũng thật quá hiểu vợ mình”, My Liễm Diễm nói tiếp. Nhan Tử La liền im lặng, không đáp lời.

Ra khỏi thành, cảm giác trời cao hơn rất nhiều, dân cư cũng càng lúc càng thưa thớt.

Tối hôm nay, sau khi cắm lều dựng trại, Nhan Tử La và My Liễm Diễm đang ngồi chờ tới giờ ăn cơm thì một thái giám nhỏ hầu bên cạnh Khang Hy tới truyền chỉ, nói là Khang Hy ban yến. Hai người quay sang nhìn

nhau. “Còn có việc tốt thế này sao?”, My Liễm Diễm cười nói. Họ vội vàng ăn mặc chỉnh tề rồi đi theo thái giám nhỏ đó đến trước lều của Khang Hy.

Tiểu thái giám vào thông báo, sau đó nghe thấy giọng Khang Hy vọng từ trong lều ra: “Hai người vào đi”.

Sớm đã có người vén tấm màn lên cho họ vào. Hai người cúi đầu hành lễ, ngẩng đầu lên quét mắt nhìn một lượt, thấy mấy vị A ca cùng đi cũng đều có mặt ở đây. Khuynh Thành cũng ở đây, ngồi bên cạnh con bé là một bé trai có độ tuổi tương đương, Nhan Tử La thấy rất quen nhưng không nghĩ ra là ai, còn đang nghĩ. Khuynh Thành và thằng bé đó đứng dậy chạy tới bên cạnh hai nàng, một đứa gọi “Ngạch nương, Bát thẩm”, đứa kia chào: “Nhan tỷ tỷ, Bát tẩu”, sau đó kéo hai nàng ngồi xuống cạnh chúng.

“Thế nào? Có chịu được không?” Khang Hy uống một hớp rượu sữa ngựa, hỏi.

“Được ạ, đa tạ Hoàng thượng quan tâm”, hai người đồng thanh đáp.

“Hai người cũng thật quá trẻ con, một người thì đang bệnh, người kia lại mang thai, sao nhất định cứ đòi đi theo?” Đồng chí Khang Hy cảm thấy rất khó hiểu.

“Bởi vì, lời của Hoàng thượng là khuôn vàng thước ngọc!”, My Liễm Diễm nói. Nhan Tử La đảo đảo mắt, những lời rất “kịch” này… nghe quen quá!

“Theo trẫm thấy thì các ngươi ham vui nhiều hơn, đúng không?” Đồng chí Khang Hy hoàn toàn không khách khí, nói thẳng. Hai nàng cúi đầu im lặng, đúng là một vị Hoàng đế tinh tường! Lần sau có cơ hội phải hỏi đồng chí xem trên đầu mình có bao nhiêu sợi tóc, sau này cũng có thể mở một tiệm làm tóc giả được đấy.

“Có điều, tính ngày thì, cũng sắp đến rồi, các ngươi hãy nhẫn nhịn thêm chút nữa đi!”, Khang Hy nói tiếp. Hai nàng vội vàng đồng thanh đáp: “Vâng”.

Khi thức ăn được bày lên bàn, Nhan Tử La thấy trước mặt người nào cũng có một chén rượu, chỉ có nàng và hai đứa trẻ hỉ mũi chưa sạch kia là không có, cảm thấy khó hiểu. Khang Hy hình như cũng băn khoăn, hỏi là chuyện thế nào. Chỉ thấy Dận Tường đứng dậy đáp: “Hoàng a ma, trước khi đi, Tứ ca có dặn dò nhi thần, tẩu tẩu vừa đỡ sau trận ốm nặng, không được uống rượu. Vì vậy…”

“Lão Tứ này cũng thật là… chu đáo quá mức”, Khang Hy cười nói, “Vậy vợ lão Tứ hãy chịu khó uống trà đi, dùng trà thay rượu”.

Nhan Tử La có cảm giác cổ mình đỏ dần cả lên, đại gia Dận Chân sao đến việc này cũng dặn dò không biết? My Liễm Diễm ngồi bên cạnh bất cẩn bật ra tiếng cười khẽ, Nhan Tử La bèn tức giận trừng mắt lườm nàng ta một cái.

Vì thức ăn trên bàn đa số đều được làm từ thịt dê, Nhan Tử La không thích mùi gây của thịt dê, do đó chỉ ăn chút ít. Khuynh Thành và tiểu hoàng thúc ăn uống vui vẻ. Hai đứa trẻ thỉnh thoảng lại gắp thịt dê cho nàng. Nhan Tử La đành chau mày ăn vậy.

“Vợ lão Tứ không thích ăn món này?”, Khang Hy thấy nàng không ăn nhiều bèn hỏi.

“Hoàng gia gia, ngạch nương con thích ăn đùi gà.” Khuynh Thành cầm một miếng đùi dê ăn nhồm nhoàm như đệ tử cái bang.

“Ầy, đến thảo nguyên rồi sẽ có gà rừng để ăn”, Khang Hy nói. Nhan Tử La buồn bực vô cùng, giờ nàng đã để lại ấn tượng thế nào trong mắt người khác đây? Chẳng còn hình tượng gì cả.

Mãi mới dùng xong bữa tối, Nhan Tử La kéo My Liễm Diễm vội vàng cáo lui, hai tiểu quỷ kia cũng đi ra theo, theo về tận lều của hai nàng, và ngủ ngon lành trong đó. Từ hôm ấy bọn chúng cứ ở lì trong xe ngựa của hai nàng. Vì có hai đứa trẻ, mà không khí cũng vui vẻ ấm cúng hơn một chút.

Lại vài ngày nữa trôi qua, cuối cùng mới nghe nói nơi đóng quân ở ngay phía trước. Mấy người vui sướng reo hò trong xe.

Xuống xe, bọn họ được dẫn đến một cái lều, thu dọn qua loa, rồi lại bị dẫn đến lều của Khang Hy để hành lễ. Đến trước cửa lều của Khang Hy, Nhan Tử La thấy một cái bụng to đi từ phía đối diện về phía mình, lập tức há hốc miệng, chân cũng bất giác tự động nhấc lên đi về phía nàng ta, đừng trước mặt nàng ta, nghệt ra cười ngây ngốc.

“Nhan Nhan!”, thiếu phụ bụng to vui mừng gọi. Nhan Tử La làm một động tác mà đến ngay bản thân cũng không hiểu nổi, đó là, lao thẳng về phía người đó và ôm thật chặt, khiến người đàn ông đứng bên cạnh giật mình chau mày. My Liễm Diễm đứng phía sau bất lực cất tiếng: “Nhan Tử La, Mẫn công chúa bụng to rồi, cô mau buông ra đi!”

“Mẫn Mẫn!” Nghe My Liễm Diễm gọi “Mẫn công chúa”, trong đầu Nhan Tử La lập tức bất ra hai từ “Mẫn Mẫn”, bất giác gọi thành tiếng.

“Nhan Nhan, tỷ gầy quá”, Mẫn Chỉ than.

“Còn cô thì béo lên!”, Nhan Tử La nhìn bụng nàng nói. Mẫn Chỉ đỏ mặt, “Đáng ghét, đi thôi, phải tới gặp Hoàng a ma để thỉnh an”.

Sau khi vào lều chính thỉnh an xong, Mẫn Chỉ và Sách Lăng bị giữ lại trò chuyện, Nhan Tử La cùng My Liễm Diễm lui ra. Hai người đi dạo loanh quanh, cuối cùng đến một nơi ít người qua lại, ngồi xuống.

"Trời hôm nay thật đẹp quá!", Nhan Tử La nói. Ánh mắt My Liễm Diễm có chút mênh mang, khẽ thở dài: "Cùng một bầu trời, nhưng không cùng không gian và thời gian. Đến đây rồi, tự nhiên thấy hơi nhớ nhà".

"Ừm!", Nhan Tử La cũng phụ họa theo.

"Mà cô bụng to thế rồi sao còn theo đi?", Nhan Tử La đột nhiên hỏi.

"Tôi muốn bảo vệ đứa bé", My Liễm Diễm nói.

"Ý của cô là, Bát gia không có trong phủ, thì đứa bé sẽ xảy ra chuyện à?" Nhan Tử La tỏ vẻ kinh ngạc.

"Cô nghĩ thế nào? Thôi, không nói nữa, dù sao cũng đã đến đây rồi." My Liễm Diễm nằm xuống mặt cỏ, "Hãy vui vẻ hưởng thụ cảnh trời xanh mây trắng đất mênh mang này đi!".

Nhan Tử La nhìn nhìn Liễm Diễm, rồi cùng nằm xuống bên cạnh, ngắm sự biến hóa của những đám mây trắng trên trời. Cứ thế, hai người ngủ mất lúc nào không hay.

Cảm thấy mũi buồn buồn, Nhan Tử La đưa tay lên dụi dụi, một lúc sau lại thấy buồn buồn, đành mở mắt ra, thấy Khuynh Thành và Thập bát a ca Dận Giới, hai đứa tay cầm cỏ đuôi chó, nhìn nàng cười khúc khích.

"Hai đứa tiểu quỷ này làm gì thế hả?", Nhan Tử La ngồi dậy hỏi. My Liễm Diễm cũng mở mắt, Nhan Tử La vội đỡ nàng ta dậy.

“Nhan tỷ tỷ, đệ và Khuynh Thành tìm tỷ để chơi cùng mà”, Dận Giới nói. Hai đứa trẻ ngồi xuống cạnh nàng, vừa kéo tay áo nàng vừa nói, “Đi thôi, cùng đi chơi đi!”

“Giờ không được, Bát thẩm của con, Bát thẩm của con cần có người chăm sóc. Chúng ta không thể để Bát thẩm một mình!”, Nhan Tử La nói.

“Cô cứ đưa chúng nó ra chơi gần đây này, tôi cũng muốn ngồi xem.” My Liễm Diễm cười.

“Nhan tỷ tỷ, tỷ nghe thấy chưa Bát tẩu cũng nói thế rồi, chúng ta hãy chơi ở gần đây thôi!” Dận Giới đứng dậy, Nhan Tử La đành đứng dậy theo, “Cô ngồi ở đây đừng có đi đâu đấy, lát nữa cùng về một thể”.

Sau đó một lớn hai bé men theo triền dốc nhỏ chạy xuống, bên kia có một con sông, mấy người bọn họ đứng ở mép nước hình như là đang bắt cá, tiếng cười hi hi ha ha thỉnh thoảng lại vọng tới.

“Liễm Diễm!” My Liễm Diễm đang vui vẻ nhìn ra xa, đột nhiên một giọng nói dịu dàng từ phía sau vọng lại. Nàng lập tức đứng dậy, cười nói: “Sao người lại tới đây?”.

“Bát ca lo lắng cho Bát tẩu!”, Dận Trinh đứng bên cười ha hả đáp, nghe thấy tiếng cười đằng kia lại bất giác lắc đầu, “Thế mà Tứ ca cũng yên tâm để nàng đi”.

“Không đấu được với nàng ta”, My Liễm Diễm cười, “Nha đầu Khuynh Thành nói, Tứ gia vốn không muốn Nhan Tử La đi, nhưng nàng ta kiên quyết ‘Không, thiếp muốn đi’. Tứ gia chẳng còn cách nào khác đành phải chiều theo”.

Dân Trinh như hiểu, gật gật đầu, “Gan của nàng ta càng lúc càng to”.

Mấy người đang nói chuyện thì từ phía bên kia, Khuynh Thành tay cầm cái gì đó hướng về phía họ lắc lắc, sau đó cùng Dận Giới chạy tới nhẹ nhàng đặt thứ đó xuống trước mặt thúc thúc, ca ca của mình như dâng báu vật.

"Bát thúc, Thập tứ thúc, con bắt được cá đấy", giọng Khuynh Thành.

"Đệ cũng giúp nữa", giọng Dận Giới kháng nghị.

"Làm gì có, thúc và ngạch nương đều ngốc chết đi được." Khuynh Thành hừ mũi.

Dận Tự, Dận Trinh liền phì cười.

"A!!!"

Bên bờ sông vọng tới tiếng hét run rẩy, Dận Tự và Dận Trinh quay sang nhìn nhau, hai người vội vàng rảo bước tới đo, Khuynh Thành, Dận Giới cũng theo sát phía sau.

Chỉ thấy Nhan Tử La đang nhảy trên bờ, tay không ngừng đập vào bắp chân, còn trên bắp chân nàng đã loang máu đỏ.

"Nhan Tử La, tẩu làm sao thế?", Dận Trinh kinh ngạc hỏi.

"Có đỉa!" Nhan Tử La vẫn không ngừng vỗ, nhưng mắt lại không dám nhìn vào chân mình.

"Tẩu có thể dừng tay rồi đấy, nó đã bị tẩu đập chết rồi", Dận Trinh nhắc nhở.

“Thật không?”, Nhan Tử La dừng tay, giọng run run hỏi. Thận trọng quay đầu lại nhìn vào chân mình, vẻ mặt nàng thảng thốt, “Nhiều máu thế này…”.

“Lau đi là được mà!”, Dận Tự lên tiếng, cầm một chiếc khăn tay màu trắng đưa cho nàng, Nhan Tử La đón lấy khăn tay, nghiến răng nghiến lợi lau chân, cho đến khi chỗ bị nàng lau đỏ rực cả lên cũng không chịu dừng lại.

“Ngạch nương, người còn lau nữa sẽ chảy máu đấy”, Khuynh Thành đứng bên cạnh vội vàng nói. Nhan Tử La lúc này mới dừng tay, thở dài thườn thượt, sợ hãi ném chiếc khăn trong tay sang một bên.

“Quay về thôi, vẫn nên bôi tí rượu để sát trùng”, Dận Tự dịu dàng nhắc.

“Dạ!” Nhan Tử La đột nhiên nhận ra ống quần mình vẫn đang xắn, lập tức thả xuống, đi giày vào, cúi đầu quay về.

My Liễm Diễm đang chầm chậm đi lại phía họ, nhìn nàng hỏi: “Không sao chứ? Sao lại bất cẩn như thế?”.

“Nếu biết dưới sông có thứ ấy thì đánh chết tôi cũng không xuống”, giọng Nhan Tử La buồn bã, “Nhưng tại sao lại chỉ cắn mình tôi? Lẽ nào nhìn tôi giống người hiến máu tình nguyện lắm à?”

“Hừm, có lẽ đỉa nó thấy máu cô ngọt”, My Liễm Diễm thấy nàng không sao, nên thoải mái đáp.

“Buồn nôn chết đi được”, Nhan Tử La cau mày.

“Đi thôi, chẳng phải nên bôi rượu sao?” My Liễm Diễm nói xong, quay đầu nhìn nhìn Dận Tự, “Nhưng, trong lều bọn thiếp không có rượu”.

“Ta sẽ cho người mang qua một ít”, Dận Tự nói.

“Vâng, vậy thiếp xin về trước”, My Liễm Diễm cũng tiếp lời.

“Bát gia, thật xin lỗi, khăn tay của Bát gia bị tôi làm bẩn rồi”, Nhan Tử La lúc này mới nghĩ ra mình vừa làm chuyện không hay.

“Chỉ là một chiếc khăn tay thôi mà”, Dận Tự điềm đạm nói.

“Đa tạ!” Nhan Tử La chân thành.

Chương 65: Du lịch là đi chơi

“Có thể đừng lau rượu không? Xót lắm?” Nhan Tử La rùng mình, giọng đã phát run rồi.

“Nếu cô không muốn máu mình bị biến thành kiểu như nhiễm trùng máu thì tôi không có ý kiến gì, như thế sau này máu cô cũng không thu hút bọn đỉa nữa”, My Liễm Diễm đứng cạnh nói. Bách Hợp mặt trắng bệch vội vàng lấy rượu ra rửa cho Nhan Tử La: “Chủ nhân, người hãy cố gắng chịu đựng, không đau chút nào đâu”.

“Thật là một năm xui xẻo… Á! Nhẹ tay thôi, làm ơn đi mà”, Nhan Tử La vội nắm chặt tay lại nói.

“Sắp xong rồi, sợ đau mà còn bày trò.” My Liễm Diễm chau mày nói: “Nhưng, cũng may chưa xảy ra chuyện gì lớn, tôi thấy vẫn nên xin Hoàng thượng cho người đưa cô về thì hơn”.

“Này, Hoàng thượng không biết đấy chứ?”, Nhan Tử La vội vàng hỏi. Nàng không muốn chuyến du lịch miễn phí này bốc hơi theo gió.

“Yên tâm, nếu Hoàng thượng biết thì giờ này cô còn ở đây mà la hét được à?” My Liễm Diễm cười, “Có điều, hình như là Mẫn công chúa biết đấy”.

Còn đang nói thì cửa lều được vén lên, Mẫn Chỉ vác cái bụng to chau mày đi vào.

“Nhan Nhan, tỷ chạy xuống nước làm trò gì dưới đó?” A hoàn vội vàng đỡ nàng ta ngồi xuống.

“Bắt cá”, Nhan Tử La đáp.

“Bắt cá? Tỷ? Còn bắt cá? Cá chết à? Trộm gà không được còn tốn thêm nắm gạo, ta đã nói với tỷ bao lần rồi, tỷ không thể ngoan ngoãn một chút sao?”, Mẫn Chỉ nói tiếp.

“Không ngờ trong nước lại có thứ đó mà!”, Nhan Tử La đáp, “Hơn nữa, chỉ là hiến máu nhân đạo một lần, cũng không chết được đâu”.

“Im miệng!”, hai người phụ nữ bên cạnh đồng thời hét lên. Bách Hợp cúi đầu cười thầm.

“Thật chẳng dịu dàng gì cả! Giờ tôi đang là người bị thương mà”, Nhan Tử La lầm bầm.

“Hừ!” Hai người phụ nữ kia lại hừ mũi.

“Khó chịu ở mũi à? Cẩn thận nhiễm lạnh, nhiệt độ buổi sáng và buổi tối trên thảo nguyên rất khác biệt đấy.” Nhan Tử La cười.

“Đúng là cái tính chết cũng không sửa được.” My Liễm Diễm day day trán.

“Cũng may không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, nếu không thì phiền phức to rồi”, Mẫn Chỉ nói, thở phào, sau đó nói tiếp, “Nghe nói ngày mai có hội thi võ, đến lúc ấy tỷ phải cẩn thận đấy”.

“Thật không?” Nhan Tử La và My Liễm Diễm cùng hỏi, giọng đầy hào hứng, “Là ngày hội Natamu[1] à?”.

[1] Natamu: Ngày hội của người Mông Cổ.

“Không phải, chỉ là một cuộc thi của con em hai tộc Mãn Mông mà thôi, ta thấy đa phần là muốn lấy lòng Hoàng a ma”, Mẫn Chỉ nói, chẳng mấy hào hứng.

“Oa, có thể tận mắt xem truyền hình trực tiếp màn đấu gươm đấu súng thật rồi!”, Nhan Tử La khẽ nói.

“Còn cả những đại hiệp bay qua bay lại nữa chứ.” My Liễm Diễm mở to hai mắt.

“Nhưng, hai cái bụng to các cô… Ha ha, hãy cẩn thận một chút đi!” Nhan Tử La cười trước nỗi đau của người khác.

Sau khi hai "cái bụng to" quay sang nhìn nhau, Mẫn Chỉ cười nói, "Chúng ta cẩn thận, còn tỷ? Tỷ đang bị thương, nếu không cẩn thận bị Hoàng a ma phát hiện thì… khéo bị đưa trả về Bắc Kinh đấy", My Liễm Diễm nghe xong lập tức cười híp cả mắt.

"Không sao, ít nhất tôi cũng có thể đứng dậy nhảy lên khen hay, ngưỡng mộ không, hai người ấy?", Nhan Tử La vui vẻ nói, hoàn toàn quên mất rằng Bách Hợp đang lau rượu trên chân mình.

Mấy người bọn họ nói chuyện phiếm một lúc, Mẫn Chỉ mới quay về lều của mình.

Sáng sớm hôm sau dùng bữa xong, Bách Hợp lại lau rượu cho Nhan Tử La, khiến từ lều nàng vọng ra tiếng la hét thê thảm.

Chỗ bị đỉa cắn giờ chỉ còn là một nốt đỏ nhỏ, nhưng những vùng bị xước đỏ bên cạnh do nàng ra sức lấy khăn chà lên hôm qua thì vẫn còn, Nhan Tử La nhìn xong đột nhiên nhớ tới một từ: "Ban đỏ", sau đó chính nàng cũng thấy buồn nôn.

Suốt cả ngày, My Liễm Diễm và Nhan Tử La đều sống trong tâm trạng hưng phấn và chờ đợi, Mẫn Chỉ thì lắc đầu và thở dài. Mãi mới tới tối, xung quanh khu hạ trại rất nhiều đống lửa đã được đốt lên, trên đất cũng dùng tấm màn quây lại, xung quanh đó là mấy chiếc bàn, bên trên bày rượu và thịt. Nhan Tử La cùng My Liễm Diễm ngồi ở một bàn cách Khang Hy không xa.

Một bối lặc trẻ tuổi tuyên bố quy tắc của cuộc thi, thấy đám võ sĩ Mãn Mông đã bừng bừng khí thế. Khang Hy cười rất vui vẻ, cất tiếng tuyên bố cuộc tỉ thí bắt đầu.

Nhan Tử La và My Liễm Diễm xem rất hào hứng, đây hoàn toàn không phải là những động tác trong biểu diễn võ thuật, nếu không cẩn thận bị đối thủ đánh trúng, thì sẽ bị tàn phế.

Trên đài các võ sĩ tỉ thí hăng say, phía dưới My Liễm Diễm và Nhan Tử La lại mang họ ra để cá cược. Lần này, bối tử Mông Cổ mà Nhan Tử La cược thắng, nàng cười híp mí nói, "Lại thua một ván nữa rồi nhé, cố lên". My Liễm Diễm chau chau mày, bĩu môi.

"Không phục? Vậy thì cược tiếp. Lần này cô cược ai thắng? Cho cô đoán trước đấy", Nhan Tử La cười lớn.

"Không cần cô nhường, theo quy định cô vẫn được đoán trước", My Liễm Diễm đáp đầy phong độ.

"Không cần thì thôi đấy nhé! Ừm…" Nhan Tử La nhìn qua nhìn lại hai võ sĩ trên đài, sau đó nói, "Tôi cược võ sĩ Mông Cổ thắng".

"Này, cô không cần phải cố tình nhường tôi", My Liễm Diễm kêu lên.

Cuộc tỉ thí bắt đầu, hai người một dùng đao, một dùng côn, còn chiêu thức họ sử dụng là gì, căn bản nàng không nhìn rõ, nàng chỉ căn cứ vào sự tiến lùi của hai bên mà suy đoán. Thấy võ sĩ Mông Cổ dùng đao đang từng bước từng bước lùi về phía sau, Nhan Tử La bèn nắm chặt tay lại khẽ nói, "Huynh đài, làm ơn giúp tôi đi, cố gắng lên!". Nhưng sự khẩn cầu của nàng chẳng ai nghe, võ sĩ đó vẫn cứ lùi mãi lùi mãi, còn người Nhan Tử La thì vô thức vươn về phía trước để quan sát, lông mày cứ nhíu lại dần theo từng bước chân giật lùi của võ sĩ kia cho tới khi hai đầu mày chạm vào nhau. Cuối cùng khi võ sĩ đó sắp lùi khỏi sàn đấu, tình thế đột nhiên xoay chuyển, anh ta khom mình bật người một cái bay vọt qua đầu đối thủ, và tấn công từ phía sau.

“Hay! Người anh hùng, cố lên!”, Nhan Tử La đứng bật dậy, huơ huơ hai tay hét. Võ sĩ đó thoáng nghiêng đầu nhìn nàng một cái, khóe miệng khẽ cong lên như cười.

“Cô muốn thành tiêu điểm à?” Một bàn tay giật mạnh gấu áo Nhan Tử La, Nhan Tử La vô thức nhìn về phía Khang Hy, Hoàng thượng cũng đang rất hứng thú, như cười như không quay sang nhìn nàng. Nhan Tử La ngượng nhùng nhìn ông gật gật đầu, sau đó ngồi phịch xuống.

“Lần này thì hay rồi, nhờ cô mà tôi cũng được nổi tiếng theo”, My Liễm Diễm thì thầm.

“Vậy cô sẽ cảm ơn tôi thế nào đây?”, Nhan Tử La cũng khẽ tiếng đáp lại. Dùng da đầu cũng có thể cảm nhận được những ánh nhìn xung quanh.

“Chuyện mất mặt như thế mà cô còn bảo tôi phải cảm ơn nữa sao?” My Liễm Diễm nghiến răng nghiến lợi.

“Ha ha”, Nhan Tử La cười ngây ngốc.

Đột nhiên những tiếng hoan hô vang dậy, Nhan Tử La và My Liễm Diễm cùng ngẩng đầu nhìn lên đài, võ sĩ Mông Cổ đang cười rất tươi nâng cao thanh đao trong tay lên. Ánh mắt anh ta quét qua một lượt nhìn xuống dưới, khi nhìn tới chỗ Nhan Tử La liền mỉm cười với nàng, Nhan Tử La cũng rất vui, nàng quay sang bật hai ngón tay thành hình chữ “V” với My Liễm Diễm.

“Biết là cô thắng rồi, đừng đắc ý quá như thế!”, My Liễm Diễm liếc xéo nàng nói.

“Tôi là muốn nhắc nhở cô thôi, thua hai lần nhé. Ha ha!” Nhan Tử La cười toe toét.

“Cuộc tỉ thí vẫn chưa kết thúc, giờ nói ai thắng ai thua không phải là hơi sớm sao?” My Liễm Diễm buồn cười nhìn Nhan Tử La, luôn cảm thấy cô nàng này hình như trong người có chút ít tế bào hoang dã.

“Vậy thì cược tiếp!”, Nhan Tử La nói với vẻ rất tự tin, hôm nay vận nàng cũng không tồi.

Những cuộc tỉ thí tiếp theo trên đài vẫn rất náo nhiệt, Nhan Tử La và My Liễm Diễm cũng luân phiên thắng thua, cuối cùng, Nhan Tử La thắng 2-0.

Sau khi những cuộc tỉ thí trên đài kết thúc, Khang Hy hình như rất vui, thưởng cho người thắng cuộc những phần thưởng như đao, tên. Không khí bỗng dưng được hâm nóng, để ăn mừng, những màn ca vũ đã được chuẩn bị trước đó lần lượt được biểu diễn. Phong cách hoang dã hoàn toàn khác với kiểu biểu diễn trong kinh thành, những màn múa tập thể mới mẻ và tư thế múa đẹp mắt mạnh khỏe đã thu hút sự chú ý của Nhan Tử La và My Liễm Diễm, hai người chăm chú nhìn lên đài.

“Cô có cảm thấy người tham gia múa lần này nhiều quá không?”, Nhan Tử La hỏi với giọng không chắc chắn.

“Ừ, rất nhiều người đều chạy ra nhảy cả”, My Liễm Diễm nhìn quanh một vòng rồi nói. Đúng là náo nhiệt thật, những tiếng cười vui vẻ, sảng khoái vọng lại từng đợt từng đợt. “Hay là cô cũng ra nhảy đi.”

Nhan Tử La lắc đầu từ chối, “Thôi, không có hứng”.

“Thế thì đành phải ở đây với tôi thôi!” My Liễm Diễm cười.

“Ở lại đây với cô vẫn tốt hơn bị ăn mắng!”, Nhan Tử La đáp. My Liễm Diễm nhìn nàng như suy nghĩ, không nói gì. Thế là hai người bọn họ đành ngoan ngoãn ngồi đó nhìn màn nhảy múa vui vẻ và náo nhiệt trên đài.

Dần dần, một cô gái bận bộ váy áo màu đỏ trở thành trung tâm, giữa vòng vây của mọi người, nàng ta đang lả lướt múa, tư thế đẹp mắt và tràn đầy sức sống, hoàn toàn không có cảm giác yếu đuối.

Đột nhiên trước mắt xuất hiện một bóng người, là cung nữ hầu bên cạnh Khang Hy, cô ta tươi cười nhìn Nhan Tử La và My Liễm Diễm nói, “Hai vị phúc tấn, Hoàng thượng cho mời”.

Hai người quay sang nhìn nhau. Cho mời? Để làm gì?

“Hoàng thượng có việc gì à?”, Nhan Tử La hỏi nhỏ, nàng cảm thấy hơi sợ Khang Hy.

“Cái này nô tỳ không biết”, cung nữ đáp.

Nhan Tử La đỡ My Liễm Diễm đứng dậy, theo cung nữ đó đi đến chỗ Khang Hy. Đến trước Khang Hy, hai người hành lễ, rồi nghiêm túc cúi đầu đứng chờ.

“Hoàng thượng, chính là hai vị phúc tấn này sao?”, một giọng nữ vang lên. Hai nàng liền ngẩng đầu, thì ra chính là thiếu nữ áo đỏ vừa múa trên đài vừa rồi.

Hai vị này? Hai vị nào? Có ý gì chứ? Hai nàng lại quay sang nhìn nhau, không có đáp án.

“Ừm, chính là bọn họ.”, Khang Hy đáp, sau đó nói với hai nàng, “Vừa rồi điệu múa của Kỳ Mộc Cách quận chúa, các ngươi thấy thế nào?”.

“Rất hay ạ”, hai nàng cùng đồng thanh đáp.

“Kỳ Mộc Cách quận chúa đề nghị trẫm cho tỉ thí với hai ngươi!”, Khang Hy cười hỏi.

“Bái phục chịu thua”, hai nàng lại cùng nói sau khi đã suy nghĩ. Thật là, ai có tâm trạng để mà thi múa với nhà cô chứ? Sự hiếu thắng của vị quận chúa Mông Cổ này cũng thật là quá mãnh liệt.

“Ừm?” Khang Hy kéo dài giọng, sau đó nói, “Hôm nay sao lại khiêm tốn như thế? Kỳ Mộc Cách, xem ra họ không dám tỉ thí với ngươi rồi, trẫm tuyên bố ngươi thắng”.

“Thế không được, Hoàng thượng bệ hạ, dù thắng hay bại cũng không thể chỉ tuyên bố bằng một câu đơn giản thế là xong chứ? Thắng quá dễ dàng, Kỳ Mộc Cách không muốn. Hơn nữa, cũng phải khiến người ta tâm phục khẩu phục mới được!”

Xem ra đây đúng là một vị quận chúa… dai như đỉa.

“Hay là để hai chúng tôi viết một giấy chứng nhận rằng cô là người thắng cuộc?”, Nhan Tử La đột nhiên nói. Cô ta muốn thi thì cũng phải nhìn xem người khác có tâm trạng mà “phục vụ” cô ta hay không chứ, thật là ấu trĩ.

“Ngươi…” Kỳ Mộc Cách mở to hai mắt, có phần kinh ngạc trước kiểu ăn nói của vị trắc phúc tấn này.

“Chúng tôi đều tự nhận tài nghệ không được bằng cô, chắc chắn nhận thua rồi. Quận chúa hà tất phải truy sát tới cùng? Hơn nữa, cho dù có tỉ thí thật, nếu người thua không phải là chúng tôi, e là không được ổn cho lắm”, Nhan Tử La nhạt nhẽo đáp. Đột nhiên bị véo một cái thật mạnh, lúc này mới nhớ ra là Khang Hy đang ngồi bên cạnh.

“Hoàng thượng, không phải chúng nô tỳ không nể mặt Quận chúa, chỉ là, giờ mà tỉ thí thì không được tiện cho lắm”, My Liễm Diễm vội vàng dàn hòa. Khang Hy gật đầu, “Nói cũng phải, Kỳ Mộc Cách, khi nào ngươi tới kinh thành, sức khỏe họ tốt hơn, trẫm sẽ lệnh cho họ phải so bì cao thấp với ngươi, thế nào?”.

“Vâng, thưa Hoàng thượng bệ hạ”, Kỳ Mộc Cách không cam tâm, đáp. My Liễm Diễm vội kéo Nhan Tử La quay lại chỗ ngồi.

“Trước kia sao tôi lại không nhận ra gan cô to như thế nhỉ?”, My Liễm Diễm cười, hỏi.

“Ừm? Quên mất là Hoàng thượng ở đấy, chỉ là không quen mắt với cái vẻ hống hách của cô ta”, Nhan Tử La đáp.

My Liễm Diễm cười, “Người hống hách huênh hoang nhiều lắm, không quen mắt thì phải làm sao?”.

“Lần sau sẽ chú ý, nhìn thấy những kẻ ngông nghênh tôi sẽ coi họ như không khí.” Nhan Tử La hớp một ngụm rượu sữa ngựa, cay tới phát ho mấy tiếng, My Liễm Diễm vội vàng vỗ lưng cho nàng.

Buổi tối tỉ thí võ nghệ này kéo dài rất lâu, nhưng vì nửa chừng My Liễm Diễm cảm thấy khó chịu, nên Nhan Tử La đỡ nàng ta quay về lều nghỉ ngơi.

Những ngày trên thảo nguyên cuộc sống thật dễ chịu, không có cảm giác bị áp bức như ở kinh thành, hàng ngày tâm trạng đều thảnh thơi, chỉ có đồ ăn đồ uống là không quen lắm. Trên thảo nguyên họ thường ăn thịt dê thịt cừu, uống rượu sữa ngựa và chè bơ[2], thật sự không thể hợp được với khẩu vị của Nhan Tử La. Cũng may Khang Hy còn chưa quên việc "vợ lão tứ không thích ăn thịt dê", hằng ngày đầu bếp đều chuẩn bị cho nàng đùi gà. Còn thứ bánh ngọt mà Nhan Tử La thích ăn thì về cơ bản là không được nhìn thấy chứ nói gì đến ăn.

[2] Chè bơ: Thức uống ở vùng người Tạng, người Mông Cổ, làm bằng bơ, chè bánh và muối.

Mặc dù ăn uống không hợp, nhưng thảo nguyên, trời xanh và mây trắng khiến Nhan Tử La ngắm nhìn hằng ngày cũng không thấy chán. Trên thảo nguyên thường xuyên tổ chức đua ngựa, thi võ, lửa trại buổi tối khiến nàng vui khôn cùng. Do đó nàng cảm thấy rất ngưỡng mộ Mẫn Chỉ.

"Mẫn Mẫn hạnh phúc thật đấy, thường xuyên được ngắm nhìn cảnh tượng xinh đẹp này!", Nhan Tử La gối đầu lên cánh tay ngắm nhìn bầu trời nói.

"Tỷ nói đúng, bầu trời thảo nguyên đẹp hơn bầu trời bị chia cắt ở chỗ chúng ta ngày trước nhiều. Nhưng, thỉnh thoảng chính vì trời bao la rộng lớn quá, mà cảm giác cô đơn vô cùng", Mẫn Chỉ đáp.

"Cô đơn cũng không tồi mà", My Liễm Diễm từ nãy vẫn im lặng bỗng lên tiếng.

Nhất thời cả ba người phụ nữ đều im lặng, đám a hoàn theo hầu bên cạnh cũng không dám lên tiếng.

“Ngạch nương, Mẫn cô cô, Bát thẩm”, tiếng gọi cùng tiếng bước chân vọng tới. Mấy người bọn họ quay đầu nhìn, thấy Khuynh Thành và Dận Giới đang chạy về phía mình, tay mỗi đứa ôm một quả dưa hấu. Đám a hoàn vội bước tới đón lấy dưa hấu. Khuynh Thành lao đến cạnh Nhan Tử La, “Ngạch nương, có dưa hấu ăn đấy”.

“Oa, con thật là thiên sứ đáng yêu, biết ta thích ăn món đó!”, Nhan Tử La ngồi dậy cười, nói.

“Chủ nhân, nô tỳ quay về lấy đĩa vào dao đã”, Bách Hợp và Hiểu Lam nói, sau đó hai người vội vội vàng vàng về khu trại.

Một lúc lâu sau cũng không thấy quay lại, Nhan Tử La thì không sao, nhưng hai tiểu quỷ thì bắt đầu đứng lên trông ngóng.

“Sao chậm thế chứ? Lát nữa sẽ không ngon nữa”, Khuynh Thành chu cái miệng nhỏ xinh ra nói.

“Chuyện này đơn giản thôi”, Nhan Tử La nhìn nhìn hai quả dưa, sau đó cầm một quả lên bộp một tiếng, quả dưa vỡ toác.

“Ngạch nương!”

“Thế này nhanh hơn!” Nhan Tử La tách quả dưa ra, đưa cho mỗi người một miếng, cuối cùng cũng tự cầm lấy một miếng, ngoạm một cái, tựa như được nếm quỳnh tương ngọc lộ[3] vậy.

[3] Quỳnh tương ngọc lộ: Rượu quý

“Dưa chín ngon quá!”, Nhan Tử La khen.

“Nhan Nhan!” Mẫn Mẫn nhìn nàng bất lực, ăn dưa hấu kiểu này hình như không được phù hợp với thân phận cho lắm.

“Ừm? Làm sao?”, Nhan Tử La hai tay cầm miếng dưa hỏi.

“Tỷ không cảm thấy nên đợi bọn nô tài quay lại rồi hẵng ăn thì tốt hơn à?”, Mẫn Chỉ hỏi lại.

“Mẫn Mẫn, cô có tưởng tượng được cảnh hổ và sư tử ăn thịt mà dùng dao nĩa không?” Nhan Tử La lại cắn một miếng dưa, nước dưa hấu còn rớt ra cả khóe miệng của nàng.

“Nhưng…” Mẫn Chỉ lắc lắc đầu, sau đó cầm miếng dưa lên cắn, bỏ đi vậy, những việc kì lạ mà Nhan Tử La làm đâu phải mới chỉ có một hai việc. My Liễm Diễm thì nhàn tản ngồi cạnh gặm dưa.

Đột nhiên tiếng vó ngựa gấp gáp vọng lại, mấy người bọn họ lập tức ngẩng đầu, phóng tầm mắt ra nhìn, Nhan Tử La thoáng chau mày, sắc mặt My Liễm Diễm tối lại, Mẫn Chỉ thì tự nhiên. Chỉ có Khuynh Thành và Dận Giới vui vẻ gọi, “Nhị bá bá, Bát thúc, Thập tam thúc”. Mấy con ngựa đi tới trước họ thì dừng lại.

“Nhị bá bá, mọi người đang thi cưỡi ngựa ạ?” Khuynh Thành nghiêng đầu hỏi, dưa hấu cũng quên cả ăn.

“Đúng thế, Khuynh Thành đang làm gì thế?”, Dận Nhưng cười hỏi. Mấy vị A ca mặc quân trang trông càng thêm anh tuấn.

“Ăn dưa hấu ạ. Nhị bá bá, mọi người có muốn ăn không?”, Khuynh Thành hỏi.

Dận Nhưng và mấy vị A ca còn lại nhìn đám vỏ dưa với các hình thù khác nhau lăn lóc dưới đất, thoáng ngẩn cả ra, sau đó Dận Tường lật người xuống ngựa, nói: “Mới nghe thôi mà ta đã thấy khát rồi”.

Bách Hợp vội vàng cung kính dâng dưa hấu cho hắn bằng hai tay.

“Thập tam ca”, một giọng nữa vang lên đầy kinh ngạc.

“Quận chúa không ăn à? Ngồi trên ngựa lâu thế, quận chúa cũng khát rồi nhỉ?”, Dận Tường nhìn cô gái bên cạnh Dận Tự nói.

“Ta không thèm!”, Kỳ Mộc Cách khinh miệt nói, rồi lại nhìn nhìn mấy người bọn họ, sau đó nhìn Nhan Tử La và My Liễm Diễm: “Hai vị phúc tấn đây chắc đang rảnh rỗi, hay là chúng ta thi cưỡi ngựa đi?”

“E là tài nghệ cưỡi ngựa của chúng tôi không bì được với Quận chúa”, My Liễm Diễm đáp, mặt không cảm xúc.

“Ha ha, Phúc tấn chắc quá khiêm tốn thôi? Không tinh thông ca vũ, lẽ nào tài cưỡi ngựa cũng không có hay sao?” Kỳ Mộc Cách kiêu ngạo phá lên cười, rõ ràng là làm khó họ.

“Thế thì có gì lạ? Cổ nhân có câu: *‘Văn đạo hữu tiên hậu, thuật nghiệp hữu chuyên công’*[4]. Khả năng của mỗi người không giống nhau, sao có thể dùng một tiêu chuẩn để đem ra so sánh? Hay là, Quận chúa cùng thi “Thơ”, “Thư” với ta?”, Nhan Tử La cười nói. Nhắm chồng người ta, vì vậy mới ra sức tìm cách khiến vợ người ta mất mặt. Thủ đoạn đê tiện!

[4] Trong Sư Thuyết của Hàn Dũ: Nghe đạo có trước sau, học thuật cần chuyên công.

"Hừ!", Kỳ Mộc Cách hừ một tiếng, sao đó ngạo mạn đáp: "Thứ của người Hán, bổn Quận chúa không thèm học".

"Ồ", Nhan Tử La dài giọng, "Ý của Quận chúa là coi thường mọi thứ của người Hán?"

Kỳ Mộc Cách lại hừ một tiếng. Nhan Tử La buồn cười, nhìn cô ta, nói: "Ngay từ đầu Đại Thanh, từ Thái Tông, Thế Tổ tới bốn triều, đời nào cũng ca ngợi việc học lễ nhạc văn hóa của dân tộc Hán, theo ý Quận chúa thì sai hết cả sao?", Nhan Tử La cố ý bóp méo ý cô ta.

"Ngươi… ngươi không được ăn nói bậy bạ", Kỳ Mộc Cách hét.

"Tôi ăn nói bậy bạ, hay là vốn Quận chúa đã có ý này?", Nhan Tử La cười hỏi.

"Được rồi, Nhan Nhan." Mẫn Chỉ đứng dậy đi tới bên Nhan Tử La, "Nhị ca, nếu không có việc gì nữa, muội xin cáo từ trước". Dận Nhưng gật gật đầu.

Cả bọn đứng dậy đi về. Không khí giữa đám người ngồi trên ngựa có chút gượng gạo, từ xa vọng lại tiếng của Khuynh Thành: "Ngạch nương, quận chúa kia hình như không thích ngạch nương và Bát thẩm, tại sao thế ạ?"

"Đương nhiên vì ta và Bát thẩm quá xinh đẹp, cô ta hổ thẹn, ha ha, Bảo bối à, ngạch nương nói cho con nghe, việc ngu ngốc tự sỉ nhục mình như thế, chúng ta không bao giờ được làm, làm rồi khiến người khác cười rụng răng mất."

Giọng Nhan Tử La vọng lại. Kỳ Mộc Cách căm giận nhìn theo bóng lưng họ.

Chương 66: Đom đóm

Về tới lều, My Liễm Diễm thần sắc mệt mỏi nằm xuống vờ ngủ, Nhan Tử La ngồi dựa bên cạnh, một lúc sau mới nói: "Đổi lại nếu là tôi tôi cũng sẽ không vui, nhưng, hình như chẳng còn cách nào".

"Thật ra, những lời cô nói trước kia là đúng", My Liễm Diễm buồn buồn nói.

"Trước kia? Tôi đã nói gì?", Nhan Tử La hỏi.

"Cô bảo tôi hãy suy nghĩ xem có thật sự muốn ở cạnh chàng không, tôi nghĩ chắc tôi đã bị tình yêu là mờ cả lý trí rồi, kết quả, đúng như tình cảnh bây giờ, hối hận cũng không kịp." My Liễm Diễm mở mắt nhìn Nhan Tử La.

"Tôi nói à?" Nhan Tử La thấy My Liễm Diễm gật đầu, nàng thở dài, "Vậy bây giờ tôi sẽ bảo cô là, nếu bị ép thì nhảy tường, cắn người đi. Đừng có ngồi đợi người ta tới cướp chồng mình như thế?".

"Cho dù không có người này thì cũng sẽ có người khác", My Liễm Diễm đáp.

“Cũng phải!” Nhan Tử La đột nhiên nhớ đến Dận Chân, hình như chàng cũng có một đám các bà vợ bé, thời gian nàng dưỡng bệnh, rất nhiều vợ bé của chàng đã tới thăm nàng.

“Giờ tôi chỉ mong con tôi bình an chào đời và được sống cùng nó cho tới khi nó trưởng thành”, My Liễm Diễm vuốt ve cái bụng bầu, nói.

Nhan Tử La nhìn bụng My Liễm Diễm, lòng đột nhiên trào dâng cảm giác buồn thương.

“Được rồi, dù sao cũng không còn cách nào, sống vẫn phải sống, hãy nghĩ cách để mình sống vui vẻ hơn”, Nhan Tử La nói. Nàng cũng là vợ bé của người ta, cuộc sống của nàng phải thế nào đây?

“Ừm, không được lãng phí thời gian, phải làm cho mình vui vẻ mới được.” Sắc mặt My Liễm Diễm khá hơn một chút, khôi phục lại vẻ tươi sáng bình thường. Nhan Tử La lúc này mới yên lòng.

Hai người đang nói chuyện thì Khuynh Thành chạy tới, nhào vào lòng Nhan Tử La, luôn miệng kêu buồn ngủ.

“Sao hôm nay không đi chơi với Thập bát thúc của con?”, Nhan Tử La hỏi.

“Thúc thúc ốm rồi, Hoàng gia gia nói sợ lây cho con, vì vậy bảo con về ngủ với ngạch nương”, Khuynh Thành đáp.

Nhan Tử La giật thót mình, ốm rồi? Hình như Khang Hy có một A ca nhỏ tuổi chết ngoài tái ngoại, mà hình như còn cả việc Thái tử bị phế nữa. Lẽ nào là năm nay sao? Chuyện gì thế này? Bao nhiêu xung đột cùng xảy ra một lúc.

“Ốm nặng không? Thái y tới thăm bệnh chưa?”, Nhan Tử La lo lắng hỏi.

“Thái y nói không sao, chỉ bị nhiễm lạnh thôi. Ngạch nương, Thập bát thúc không được khỏe mạnh như Khuynh Thành”, Khuynh Thành nói với giọng kiêu ngạo pha lẫn buồn ngủ. Cánh tay ôm Khuynh Thành của Nhan Tử La bất giác siết chặt hơn, oán trách mình đã không chu ý săn sóc Khuynh Thành dọc đường đi, cũng may con bé không ốm. Nhưng nghĩ đến Dận Giới, lòng lại xót xa, thằng bé đáng yêu đó, suốt dọc đường đã thân thiết gọi nàng là Nhan tỷ tỷ.

Dỗ Khuynh Thành ngủ xong, Nhan Tử La có chút thất thần. My Liễm Diễm thấy vậy, biết nhất định nàng đã nghĩ tới chuyện gì, nên cũng không hỏi nhiều.

Hôm sau, dùng xong bữa sáng, Nhan Tử La vội vàng qua thăm Dận Giới, khuôn mặt nhỏ nhắn của Dận Giới sốt nóng hồng lên, nhưng thấy nàng tới, vẫn vui vẻ ngồi dậy, hớn hở gọi: “Nhan tỷ tỷ”.

“Uống thuốc chưa?”

Cánh tay Nhan Tử La bị Dận Giới ôm chặt. “Thuốc đắng lắm, Nhan tỷ tỷ”, Dận Giới nhăn mặt đáp.

“Thuốc đắng mới là thuốc tốt!” Nhan Tử La bẹo bẹo khuôn mặt xinh xắn của Dận Giới, “Hơn nữa, đệ là nam tử hán, chút thuốc đắng đó có là gì”.

“Nhưng, đúng là rất đắng”, Dận Giới nói, “Có điều, đệ uống hết rồi, Nhan tỷ tỷ”.

“Uống hết rồi mới đúng, nếu như đệ không mau khỏe lại, vài hôm nữa tới ngày hội Natamu đệ sẽ không được xem đâu!” Nhan Tử La cười.

“Vâng! Đệ phải xem.” Dận Giới gật gật đầu.

“Vậy thì phải ngoan ngoãn uống thuốc, nghe lời thái y”, Nhan Tử La nói.

“Vâng, đợi đệ khỏe rồi, Nhan tỷ tỷ lại cùng đệ và Khuynh Thành đi bắt cá nhé!” Dận Giới giơ ngón tay nhỏ xíu ra.

“Đổi trò khác đi, lũ đỉa dưới nước sẽ cắn ta”, Nhan Tử La nói. Ta đâu có nhiều máu như thế mà đi hiến.

“Ừm, cái đó, vậy Nhan tỷ tỷ cưỡi ngựa với đệ”, Dận Giới lại đưa ra yêu cầu mới.

“Được, cưỡi ngựa!” Nhan Tử La nhanh nhẹn móc nghéo với Dận Giới, dù sao nàng cũng rất thích cưỡi ngựa.

Sau đó, ngày nào Nhan Tử La cũng đến ngồi với Dận Giới một lát, Dận Giới đỡ sốt, bệnh cũng đỡ nhiều.

Mấy ngày nữa là hội Natamu đầu tiên của năm bắt đầu, không khí trong khu trại hào hứng háo hức, Nhan Tử La chưa được chứng kiến bao giờ nên rất mong chờ.

Chờ đợi mãi, cuối cùng cũng đến ngày hội Natamu. Vì Khang Hy nói sức khỏe hai nàng không tốt, nên chỉ có thể ngồi dưới làm khán giả, xem đấu vật, cưỡi ngựa, bắn cung… Các môn thi đều rất hấp dẫn, Nhan Tử La nhiệt huyết bừng bừng, cũng chẳng màng việc bị ánh nắng mặt trời “đốt” cho đen thui giống nạn dân Châu Phi.

Cũng chính vào ngày hội Natamu, nàng mới được tận mắt chứng kiến tư thế oai hùng hào sảng của nữ tử Mãn Mông. Mấy Cách cách, phúc tấn tùy giá đến, ngoài nàng và My Liễm Diễm, đều đang đứng ngoài trường thi hứng nắng hứng gió, khiến hai nàng nhìn mà ghen tị. Sáng nay, Mẫn Chỉ thấy khó chịu ở bụng, My Liễm Diễm cũng nói muốn về nghỉ ngơi một lát, Nhan Tử La đành phải theo họ về.

Buổi tối trong ngày hội Natamu, theo thông lệ đèn đuốc sáng choang, lửa trại bập bùng. Chính vào buổi tối này, những người con trai con gái thương mến nhau có thể tặng quà cho nhau. Nhan Tử La và My Liễm Diễm xem một lúc, rồi khẽ nói: "Tiết mục này… hình như không còn thích hợp cho những người đang trong thời gian bảo trì bảo dưỡng như tôi và cô xem nữa thì phải? Tôi thấy chúng ta nên quay về đi ngắm sao thì hơn".

"Cũng phải, chẳng nhận được món quà nào thì thật quá mất mặt", My Liễm Diễm cười đáp, "Chúng ta về ngủ thì hơn".

Hai người cùng đứng dậy. Bách Hợp, Hiểu Lam vội vàng chạy tới đỡ hai nàng, chủ tớ bốn người chuẩn bị lên đường hồi "phủ". Vừa quay người đi, thì nghe thấy tiếng cười sảng khoái của Dận Nhưng, hai nàng quay lại nhìn, sắc mặt My Liễm Diễm lập tức tối lại, khóe miệng Nhan Tử La nhếch lên cười nhạt.

"Đi thôi, đừng nhìn nữa, ảnh hưởng tới tâm trạng", Nhan Tử La nói. My Liễm Diễm khẽ gật đầu, bám chặt vào cánh tay Hiểu Lam bước quay về. Nhan Tử La quay đầu nhìn lại lần nữa, đúng lúc ấy bắt gặp ánh mắt Dận Tự đang nhìn về phía hai nàng. Nhan Tử La vô thức cười lạnh, trừng mắt lườm, sau đó đuổi theo My Liễm Diễm. Suốt dọc đường về My Liễm Diễm lẳng lặng đi, cụp mắt cúi đầu. Nhan Tử La cũng im lặng, suốt buổi tối không khí trong lều bỗng trở nên kì quái. My Liễm Diễm đi nghỉ từ rất sớm.

Tối muộn, Khuynh Thành cũng về, vừa vào lều đã bĩu môi nói, "Quận chúa đó cũng thật quá đáng ghét, cứ bám chặt lấy Bát thúc, Bát thúc chẳng thèm để ý tới con và Dận Giới nữa".

Nhan Tử La vội vàng giơ tay làm động tác "suỵt" với con, sau đó nhìn My Liễm Diễm. Cũng may, hình như nàng ta đang ngủ rất say.

"Ồ!" Khuynh Thành gật gật đầu, "Bát thẩm đã ngủ rồi, sao ngủ sớm thế ạ?".

Nhan Tử La gật gật.

Bách Hợp mang nước vào, nói nhỏ với Nhan Tử La: "Nô tỳ thấy Bát gia đang đứng ngoài lều, không biết là có phải có chuyện gì không".

Nhan Tử La nhìn nhìn Bách Hợp, lại nhìn My Liễm Diễm, sau đó kéo tay Khuynh Thành, Bách Hợp, Hiểu Lam ra ngoài.

"Ngạch nương, làm gì vậy?", Khuynh Thành nghi hoặc hỏi. Bách Hợp vẻ mặt cũng rất thắc mắc.

Ra ngoài lều, quả nhiên Dận Tự đang đứng cách đó không xa, Nhan Tử La liền đi tới, giọng đều đều: "Bát gia nếu đến để tìm Liễm Diễm thì hãy vào trong đi. Chúng nô tỳ đang định tới thăm Thập bát A ca", sau đó quay người bỏ đi. Dận Tự nhìn theo bóng lưng nàng trầm tư, đợi bọn nàng đi xa rồi mới vào lều.

Khi Nhan Tử La và hai người kia quay về, My Liễm Diễm đang ngồi dưới ngọn đèn dầu.

“Sao còn không ngủ? Phụ nữ mang thai mà thức khuya không tốt đâu”, Nhan Tử La nói.

“Không ngủ được”, My Liễm Diễm đáp.

“Không ngủ được cũng phải ngủ, cô không muốn bảo bảo[1] sinh ra đã trở thành một con gấu trúc à?”, Nhan Tử La đùa. Nhìn thần sắc của My Liễm Diễm, không thể đoán ra được điều gì, Nhan Tử La cảm thấy băn khoăn, không biết hai người bọn họ đã nói với nhau những gì.

[1]Bảo bảo: Đứa trẻ khi còn dưới độ tuổi nhi đồng, là cách gọi yêu thương, thể hiện đứa trẻ là một điều quý báu đối với cha mẹ và mọi người.

“Ngạch nương? Gấu trúc là gì?”, Khuynh Thành đã rúc vào lòng Nhan Tử La sắp ngủ tới nơi bỗng ngẩng đầu hỏi.

“Một loài động vật vừa giống mèo mà lại vừa giống gấu, rất đáng yêu”, Nhan Tử La nói.

“Vậy mắt gấu trúc, là một mắt giống mắt mèo một mắt giống mắt gấu ạ?”, Khuynh Thành đoán.

“Con nói nghe cứ như là yêu quái ấy. Mắt gấu trúc là có một vòng tròn màu đen lớn quanh mắt, nếu không ngủ đủ giấc mắt sẽ đen như mắt gấu trúc ấy”, Nhan Tử La vừa nói vừa vẽ hờ lên mặt Khuynh Thành.

“Ồ! Vậy Bảo bối cũng phải ngủ thôi, như thế mới không bị biến thành mắt gấu trúc.” Khuynh Thành gật đầu vẻ hiểu biết. Nhan Tử La và My Liễm Diễm bèn cười.

“Tôi cũng phải đi nằm đây, tôi không muốn mắt mình thành mắt gấu trúc đâu.” My Liễm Diễm cười, Hiểu Lam vội hầu nàng nằm xuống.

Mặc dù không biết hai vợ chồng họ đã nói với nhau những gì, nhưng rõ ràng là sau ngày hôm ấy, sắc mặt My Liễm Diễm đã có chút tươi tắn, Nhan Tử La cũng yên tâm hơn.

Dận Giới vì lén chạy đi xem hội Natamu nên bệnh tình lại càng thêm trầm trọng. Hôm nay, khi My Liễm Diễm và Nhan Tử La tới thăm, Khang Hy cũng có mặt, hai nàng thỉnh an, Khang Hy lệnh cho họ ngồi. Dận Giới nhất định đòi Nhan Tử La ngồi cạnh, Nhan Tử La nhìn Khang Hy như hỏi ý, Hoàng thượng liền gật đầu, lúc đó Nhan Tử La mới từ từ ngồi xuống. Dận Giới liền khoác tay nàng như mọi ngày, có điều lúc này, cậu đã không còn sức nữa, chỉ có thể nằm đó, khuôn mặt nhỏ trắng bợt không sắc máu, đôi môi khô nứt nẻ.

"Đau không?", Nhan Tử La gượng cười hỏi.

"Không đau, chỉ là không còn sức nữa thôi", Dận Giới mặt trắng bệch trả lời, nhưng khuôn mặt non nớt đó thoáng như cười. Nhan Tử La càng nhìn càng xót xa.

"Không có sức thì phải ăn nhiều hơn một chút, ăn no rồi thì sẽ có sức ngay thôi", Nhan Tử La dỗ dành Dận Giới, nói.

"Nhưng toàn thứ không ngon, Nhan tỷ tỷ, tỷ làm bánh ngọt cho đệ ăn có được không?" Khuôn mặt Dận Giới hiện rõ vẻ mong chờ tha thiết.

"Được! Nhan tỷ tỷ làm cho đệ ăn, nhưng, đồ Nhan tỷ tỷ làm, đệ phải ăn hết đấy!" Nhan Tử La giơ một ngón tay ra, Dận Giới cũng giơ tay ngoắc tay với nàng, "Nhất ngôn cửu đỉnh!".

Khang Hy chỉ ngồi bên cạnh nhìn, im lặng.

Ra khỏi lều của Dận Giới, Nhan Tử La liền chạy thẳng về phía nhà bếp, bận bịu cả nửa ngày mới làm được món bánh ngọt có hương vị giống như ở cung, sau đó lại vội vàng đích thân mang tới cho Dận Giới.

Trong lều, ngoài mấy cung nữa và thái giám ra thì không còn ai khác, Dận Giới đang ngủ. Nhan Tử La đặt đĩa bánh trên bàn, ngồi bên cạnh nhìn đứa trẻ đang say giấc nồng, một lúc lâu vẫn chưa thấy Dận Giới tỉnh, cũng chẳng thấy động đậy gì, như một con búp bê không sinh khí. Nhan Tử La thất kinh, lắc lắc vai Dận Giới.

"Tỉnh dậy đi, Dận Giới, Nhan tỷ tỷ làm bánh ngọt cho đệ rồi đây này. Mau dậy ăn bánh đi, nếu không Nhan tỷ tỷ sẽ ăn hết đấy", Nhan Tử vừa lắc vừa nói.

"Ừm", Dận Giới yếu ớt lên tiếng, từ từ mở mắt ra, ánh mắt lại giống như không có tiêu cự, một lúc lâu sau mới nói, "Nhan tỷ tỷ".

"Nhìn xem, bánh ngọt ngon lắm. Dậy nếm đi." Nhan Tử La đỡ cơ thể nhỏ bé của Dận Giới dậy, cầm một cái gối tựa ra kê lưng cho cậu.

Dận Giới cắn một miếng, yếu ớt nói: "Ngon lắm, Nhan tỷ tỷ".

"Ngon thì ăn hết đi, ngày mai Nhan tỷ tỷ lại làm cho đệ ăn", Nhan Tử La nói, đưa tay lau miệng cho Dận Giới.

"Được", Dận Giới nhìn nàng cười.

Mấy ngày sau đó, Nhan Tử La liền nghĩ đủ mọi cách để làm bánh cho Dận Giới ăn, bao gồm cả những thứ bánh mà nàng đã từng ăn như bánh kem hương vanilla, vị hoa quả, thậm chí còn cho thêm ít thịt khô vào làm nhân, còn tạo hình đủ kiểu, hình bông hoa, hình quả, hình mặt trời, mặt

trăng đều có cả. Dận Giới mỗi lần nhìn thấy đều không nỡ ăn, thường nhìn ngắm lúc lâu mới thận trọng cầm lên dùng.

Tối nay, dùng xong cơm tối, Dận Giới bèn kêu nóng, đòi ra ngoài lều chơi, Nhan Tử La sai người đi hỏi ý Khang Hy rồi mới dám đưa cậu ra ngoài, tay trái dắt Khuynh Thành, tay phải dắt Dận Giới, đằng sau vài thái giám, cung nữ và thị vệ đi theo.

Mặt trăng núp sau những áng mây màu sắc, trời hơi tối, nhưng chính vì sắc trời tối, nên đám đom đóm lượn lờ trong lùm cây bụi cỏ mới càng nổi rõ. Hai đứa trẻ vùng tay khỏi tay Nhan Tử La, tung tăng chạy đi bắt đom đóm, bọn thái giám cung nữ lập tức trở nên thận trọng, đang định đi lên ngăn lại, Nhan Tử La bèn nói: "Thôi, cứ để chúng chơi, không có chuyện gì đâu". Lúc này đám cung nữ mới dừng bước, chăm chú nhìn theo bóng hai tiểu chủ nhân, chỉ sợ lỡ ra có sai sót gì.

"Nhan tỷ tỷ, tỷ xem tỷ xem, đệ bắt được một con rồi." Dận Giới khum tay chạy tới trước mắt Nhan Tử La, nắm tay nhỏ nhắn vừa hé mở, một con đóm đóm lập tức bay vụt lên.

"Á? Bay mất rồi?", Dận Giới thất vọng nói, lập tức chạy đuổi theo con đom đóm ấy.

"Ừm, xem ra phải nghĩ cách." Nhan Tử La nghĩ ngợi, rồi lấy từ tay áo ra một chiếc khăn, túm bốn góc khăn lại. "Thế này là được, đom đóm vừa không bay mất lại vừa có thể nhìn thấy ánh sáng của nó, nào, chúng ta cùng đi bắt đom đóm."

"Vâng!", Dận Giới vui mừng nói. Mấy người bọn họ liền bắt dầu chạy đi bắt đom đóm. Đám cung nữ, thái giám bên cạnh cũng tới giúp.

Không lâu sau, cả chiếc khăn tay đã đầy đom đóm nhấp nháy. Nhan Tử La ngắt mấy chiếc lá cỏ buộc chặt các đầu khăn lại, rồi bảo thái giám tìm một cành cây nhỏ, treo cái khăn được buộc túm lên, sau đó đưa cho Dận Giới, "Này, đèn lồng đom đóm, thế nào, đẹp không?".

Khuynh Thành cũng đòi, cung nữ đứng bên vội lấy khăn tay của mình ra, rồi lại làm theo cách của Nhan Tử La chế một chiếc "đèn lồng" đom đóm khác cho Khuynh Thành. Hai đứa trẻ cầm đèn lồng đom đóm chạy chạy nhảy nhảy. Nhan Tử La nhìn Dận Giới, cảm thấy hơi thở của cậu bé hơi loạn, vội vã nói: "Ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc đi, ta đau chân quá".

"Nhan tỷ tỷ, tỷ thật ngốc." Mặc dù nói thế, Dận Giới vẫn chạy đến ngồi cạnh nàng, Khuynh Thành cũng vui vẻ chạy tới, đứa ngồi bên phải đứa ngồi bên trái.

"Ngạch nương, tại sao đom đóm lại phát sáng?", Khuynh Thành giơ cái "đèn lồng" ra trước mắt, ngắm nghía rồi hỏi.

Nhan Tử La cảm thấy không thể có cách nào để giải thích được cho bọn trẻ về khái niệm "huỳnh quang", suy nghĩ hồi lâu rồi đáp, "Bởi vì chỉ khi phát sáng nó mới khiến người nó yêu nhìn thấy".

"Ồ?" Cả hai đứa trẻ đều quay đầu lại.

"Trong mỗi con đom đóm đều có một linh hồn, họ - những linh hồn ấy vì muốn quay về bên cạnh người mình yêu, nên đã cố gắng để phát sáng, rọi sáng phương hướng để tìm kiếm. Sau khi tìm thấy người mà họ yêu thương rồi, vào lúc trời tối, họ sẽ xuất hiện trước mặt người ấy với dáng vẻ xinh đẹp nhất", Nhan Tử La khẽ nói.

"Là thế ạ? Vậy bao nhiêu đom đóm thế này đều là do những người yêu quý chúng ta biến thành sao?", Dận Giới hỏi.

“Có con phải, có con không phải.” Có một con đom đóm đang đậu trên mũi giày của Nhan Tử La, “Những con bay lượn quấn quýt bên chúng ta mới phải, số còn lại còn đang nỗ lực tìm kiếm”.

“Vậy con đó chắc là thích ngạch nương nhất? Là do ai biến thành ạ?”, Khuynh Thành chỉ vào con đom đóm ở mũi giày nàng hỏi.

“Ta cũng không biết, có thể là một người từ rất lâu rất lâu trước đây.” Nhan Tử La cười.

“Nhan tỷ tỷ, vậy thì chúng ta nên thả đám đom đóm này thôi!”, Dận Giới nói, liền mở cái khăn của mình ra, nhìn đám đom đóm chen nhau bay túa lên.

“Tại sao lại thả chúng?”, Nhan Tử La hỏi.

“Nếu chúng yêu quý chúng ta, thì sẽ theo chúng ta, nếu không thích chúng ta, mà chúng ta lại nhốt chúng như thế, chúng sẽ không tìm người chúng yêu được”, Dận Giới nghiêm túc nói. Nhan Tử La gật đầu, Khuynh Thành cũng mở khăn thả đom đóm.

“Mau đi tìm người chúng mày yêu quý đi!”, Khuynh Thành ngước khuôn mặt nhỏ xinh lên nói. Ba người bèn ngẩng đầu nhìn đám đom đóm lượn lờ quanh mình. Không biết nhìn bao lâu, Nhan Tử La cảm thấy hai bên cánh tay cứ nặng dần, cúi đầu xuống, thì ra hai đứa trẻ đã ngủ say tự lúc nào. Sợ chúng lạnh, Nhan Tử La vội ra hiệu cho cung nữ và thái giám bế chúng về lều. Còn mình thì vừa bóp vai vừa đi theo phía sau.

Quay về lều của mình, Bách Hợp đã sắp xếp xong cho Khuynh Thành, My Liễm Diễm cũng đang nằm, thấy nàng về, mở mắt cười hỏi: “Vẫn còn mải chơi lắm, lại đưa hai đứa trẻ đi bắt đom đóm nữa”.

“Ừm, nhớ lại thời thơ ấu ấm áp. Khi ấy tôi ở nhà bà ở quê, mùa hè, những nơi nhiều cây cỏ đằng trước đằng sau nhà đều có đom đóm, bắt được liền thả vào trong lọ thủy tinh, khi đi ngủ cũng đặt ở gối. Đáng tiếc mỗi buổi sáng thức dậy, thì đám đom đóm đều không phát sáng nữa mà còn chết khá nhiều, vì vậy, sau này chỉ bắt chơi một lúc rồi thả”, Nhan Tử La vừa súc miệng rửa mặt vừa nói.

“Tôi thì không hạnh phúc như cô, hồi nhỏ cả ngày tôi đều phải ở trường, học hết môn này tới môn khác, mệt chết đi được.” My Liễm Diễm cười.

“Vì vậy, bây giờ cô mới là tài nữ, còn tôi chỉ biết mỗi trò đưa đám trẻ con đi nghịch đom đóm thôi.” Nhan Tử La khẽ khàng nằm xuống cạnh Khuynh Thành, sợ làm con thức giấc.

“Tôi thì thích được giống như cô, khi rảnh rỗi ngồi nghĩ lại thật là vui, giờ tôi thậm chí không còn muốn nhớ lại tuổi thơ của mình nữa”, My Liễm Diễm đáp, “Ngủ sớm đi, mấy hôm nay cô cũng mệt rồi”.

“Cô cũng ngủ sớm đi, cô không ngủ, bảo bảo sẽ nằm trong bụng nói: ‘Chẳng có lương tâm gì cả, có định cho người ta ngủ hay không đây?’.”

Nhan Tử La nhắm mắt. Bách Hợp thổi tắt đèn, chỉ để một ngọn leo lét mãi phía xa. Nhan Tử La không ngủ được, cứ nhắm mắt vào là lại thấy khuôn mặt tươi cười của Dận Giới hiện ra.

Hôm sau, trời vừa hửng sáng, đã nghe thái giám bên ngoài khẽ tiếng gọi Bách Hợp, Bách Hợp vội vàng ra xem, Nhan Tử La bỗng có linh cảm ngồi dậy. Cảm giác không lành, nàng khoác thêm chiếc áo rồi đi ra ngoài lều. Tiểu thái giám đó vội nói: “Nhan chủ nhân, Hoàng thượng mời người lập tức sang lều của Thập bát a ca”.

“Dận Giới?” Nhan Tử La nhói tim.

“Thập bát a ca muốn gặp Nhan chủ nhân.” Tiểu thái giám giọng như khóc. Nhan Tử La cũng chẳng buồn ăn vận trang điểm, vội vội vàng vàng mặc áo cho ngay ngắn, đầu tóc vẫn tung ra như thế mà chạy thẳng tới lều của Dận Giới.

Đến quy tắc phải chờ người vào thông báo nàng cũng quên luôn, tự mình vén rèm xông vào trong. Thấy Khang Hy ngồi bên giường vẻ mặt nghiêm trọng, lúc này mới nhớ ra, “Bịch” một tiếng quỳ sụp xuống nói: “Nô tỳ thất lễ, xin hoàng thượng trách phạt”.

Khang Hy khoát tay, Nhan Tử La mới đứng dậy, thấy Dận Giới nằm trên giường bất động, đột nhiên thấy sợ hãi.

“Ngạch nương!”, Dận Giới không ngừng gọi ngạch nương trong lúc hôn mê. Nhan Tử La đi đến bên giường, cúi người xuống, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Dận Giới. Khóe miệng Dận Giới thoáng cong lên như cười, tay lập tức túm lấy mái tóc đang rủ xuống của Nhan Tử La, “Ngạch nương, ngạch nương…”. Nhan Tử La cuối cùng cũng không kìm được nước mắt, ôm chặt Dận Giới vào lòng, Dận Giới cọ cọ rúc rúc cái đầu nhỏ vào lòng nàng, như muốn tìm một vị trí thoải mái để dựa, tay vẫn túm chặt lấy tóc nàng không chịu buông. Nhan Tử La im lặng, nước mắt lặng lẽ chảy xuống má, nhỏ giọt vào áo Dận Giới. Khi mặt trời lấp ló ở phía Đông bắt đầu rọi xuống những tia nắng đầu tiên, Dận Giới cũng dần dần ngừng thở, cơ thể nhỏ bé ấm áp trong lòng Nhan Tử La dần dần lạnh đi.

Không biết bao lâu, hai thái giám đi lên trước khóc nấc kéo nàng ra nói: “Nhan chủ nhân, Thập bát a ca đã đi rồi”. Nhan Tử La đột nhiên như bừng tỉnh, đứng dậy đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Lát nữa Dận Giới tỉnh lại sẽ muốn ăn bánh ngọt, ta phải đi làm”, sau đó vén rèm, cơn gió sớm từ ngoài lùa vào khiến tóc nàng tung bay.

“Vạn tuế gia”, Lý Đức Toàn khẽ gọi Khang Hy vẫn ngồi lặng ở đó.

“Sáng sớm mai, chuyển linh cữu của Dận Giới về kinh thành, để Tứ a ca lo liệu tang sự”, Khang Hy nói rồi nhìn những hoàng tử, đại thần khác một lượt, “Lui cả ra đi!”.

Nhan Tử La ở trong bếp cả ngày, làm hết tất cả mọi loại bánh ngọt mà Dận Giới thích ăn, cho vào một chiếc hộp lớn, đặt bên cạnh cậu bé. Bên tai vẫn vang vọng thánh dụ của Hoàng thượng khi Lý Đức Toàn tuyên đọc, tâm trạng phức tạp. “Hoàng tử Dận Giới bệnh nặng không thể chữa, chỉ là đứa trẻ nhỏ, có làm sao? Về phần trẫm đây, trên sợ Hoàng thái hậu tuổi cao ưu phiền, dưới lo phụ lòng trông vọng của thiên hạ muôn dân, đành rứt ruột vậy.”

Đây chính là tình phụ tử của gia đình đế vương sao? Cái chết của “chỉ là đứa trẻ nhỏ” không thể mấp mé níu kéo được bước chân tiến về phía trước của phụ thân sao?

Khi trời tối, Nhan Tử La cho thái giám thắp thật nhiều nến khiến trong lều sáng trưng như ban ngày. Dường như nghĩ ra điều gì đó, Nhan Tử La bảo Bách Hợp tìm một miếng vải lớn, sau đó vội vàng ra ngoài. Hơn nửa canh giờ sau quay về, trong tay cầm một chiếc đèn lồng đom đóm giống hệt tối qua, khe khẽ đặt vào tay Dận Giới, nói: “Dận Giới, buổi tối không rõ đường, cầm đèn lồng để soi, đừng đi sai hướng nhé”, sau đó lại cầm một miếng bánh ngọt đặt vào tay cậu, “Nhan tỷ tỷ làm cho đệ rất nhiều bánh ngon, khi đói nhớ lấy ăn”.

“Chủ nhân!” Bách Hợp và bọn cung nữ thái giám đã bắt đầu khóc thành tiếng.

“Để ta ở lại với đệ ấy một lúc, nhỏ thế này, ở đây một mình nó sẽ sợ”, Nhan Tử La nghẹn ngào. Bách Hợp liền yên lặng đứng đợi bên cạnh.

Bên ngoài lều, bóng hai người đứng bất động rất lâu.

“Vạn tuế gia, đêm khuya rồi”, Lý Đức Toàn cúi mình nói.

“Ừ. Trẫm ở lại với Giới Nhi một lát”, Khang Hy trầm giọng.

“Vâng, Vạn Tuế Gia.” Lý Đức Toàn bèn không nói nữa.

Chương 67: Về nhà về nhà thôi

Ngày hôm sau, cơ thể nhỏ bé của Dận Giới được cho vào quan tài, khiêng lên xe ngựa, do thị vệ dùng khoái mã hộ tống về kinh. Nhan Tử La vẫn đứng bên cạnh nhìn, nhưng lại không thể khóc được nữa.

Mẫn Chỉ, My Liễm Diễm vì đang mang thai, nên Khang Hy không chuẩn cho họ đến gần thi thể của Dận Giới, Khuynh Thành do tuổi còn nhỏ, cũng bị dẫn ra xa. Nhưng, khi xe ngựa sắp rời đi, Khuynh Thành vẫn nghĩ cách trốn ra được, khóc lóc chạy đuổi theo xe ngựa, bị Nhan Tử La ôm lại. Tất cả mọi việc, Khang Hy hoàn toàn không lộ diện.

Bế Khuynh Thành quay về lều, Bách Hợp, Hiểu Lam đang thu dọn hành lý để chuẩn bị hồi cung. My Liễm Diễm hai mắt đỏ ngầu. Khuynh Thành khóc mệt rồi ngủ mất. Nhan Tử La nhẹ nhàng đắp chăn cho con sau đó đứng dậy đi ra ngoài. Bách Hợp lập tức chạy theo, “Chủ nhân, người định đi đâu?”.

“Ra ngoài đi dạo, buồn quá”, Nhan Tử La vừa đi vừa nói, “Không cần ngươi theo, thu dọn đồ đạc đi”.

“Đợi tôi với.” My Liễm Diễm đứng dậy, “Tôi cũng buồn bực quá đây, cùng đi dạo vậy. Dù sao cũng phải về rồi, không ngắm nhìn thảo nguyên cho thỏa, không biết bao giờ mới lại được đến đây”.

Nhan Tử La quay đầu nhìn nhìn nàng ta, gật đầu. Hai người liền cùng đi.

Bên ngoài nắng đẹp gió nhẹ, nhưng tâm trạng hai nàng lại âm u mù mịt. Bất giác càng đi càng xa, quay nhìn lại lều trướng chỉ còn nhỏ như một chiếc bánh bao. Hai nàng tùy ý ngồi xuống cỏ, cũng không nói năng gì.

“Đột nhiên tôi không muốn quay về nữa, sống cả đời ở đây chẳng phải rất tuyệt sao”, My Liễm Diễm nói.

“Đúng thế, so với cảnh nhà cao viện lớn trong kinh thành, nơi này thật quá tuyệt”, Nhan Tử La nhìn ra xa, nói: “Không có đấu đá hiềm khích, cũng chẳng có tình hư ý giả, tự do tự tại tốt biết bao nhiêu”.

“Ừm”, My Liễm Diễm đáp lại đơn giản bằng một từ.

“Tôi không nhớ được cuộc sống trước kia ở phủ Tứ gia như thế nào, nhưng cái chết của Dận Giới khiến tôi hiểu, nhà đế vương là vô tình nhất, tôi càng không muốn quay về, rất sợ ngày nào đó cũng sẽ lặng lẽ cô đơn rời khỏi nhân thế giống như Dận Giới”, Nhan Tử La nói.

“Không đâu, Tứ gia đối với cô… rất tốt”, My Liễm Diễm khẽ đáp.

“Tôi luôn cảm thấy giữa tôi và chàng đã có chuyện gì đấy, nhưng lại không nhớ ra được. Khi tôi tỉnh lại, bộ dạng chàng rất kích động, có thể

thấy chàng đối với tôi không tồi, nhưng, tôi không hiểu, tại sao trong lòng tôi luôn nảy sinh cảm giác kháng cự chàng, thế chẳng phải rất không bình thường sao? Nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng mọi người đều không nói cho tôi biết", Nhan Tử La nói.

"Đôi khi, có thể quên được lại chính là cái phúc, nhớ không ra thì đừng cố nữa, cô chỉ cần nhớ rằng người đàn ông đó rất coi trọng cô, thế là đủ rồi", My Liễm Diễm buồn buồn nói.

Nhan Tử La nghiêng đầu nhìn nửa khuôn mặt My Liễm Diễm, không đáp, cũng không nói gì thêm.

Ngồi thêm một lúc, hai người mới đứng dậy đi về.

Sắp về tới khu trại, từ phía sau vọng lại tiếng vó ngựa, hai người cũng mặc kệ, vì sắp khởi giá hồi kinh, nên thường có người qua kẻ lại. Tiếng vó ngựa chậm dần, dừng lại thả bước theo sau hai nàng. Nhan Tử La quay đầu, My Liễm Diễm cũng quay đầu.

"Hai vị phúc tấn tâm trạng vẫn thật tốt, còn vui vẻ đi tản bộ nữa", Kỳ Mộc Cách trào phúng nói.

"Quận chúa không phải cũng vui vẻ cưỡi ngựa đấy ư?", Nhan Tử La phản bác, thấy cái miệng Kỳ Mộc Cách sắp phát hỏa tới nơi, vội ngăn, "Hôm nay không có tâm trạng đấu khẩu với cô, mong Quận chúa lượng thứ", sau đó kéo My Liễm Diễm quay người bỏ đi.

"Hừ! Không sao, sau này còn nhiều thời gian", Kỳ Mộc Cách nói với giọng của kẻ chiến thắng.

"Ồ! Quận chúa định về làm vợ bé của Bát gia rồi", Nhan Tử La thong thả đáp, "Làm vợ bé của Bát gia, Quận chúa sẽ phải ấm ức gọi ta một tiếng

tẩu tẩu, gọi Liễm Diễm một tiếng tỷ tỷ đấy".

"Các ngươi? Cũng xứng?" Kỳ Mộc Cách bĩu môi.

"Xứng hay không đâu chỉ cô nói là xong", Nhan Tử La nói xong, nhìn sắc mặt My Liễm Diễm, nói tiếp: "Chúng ta đi thôi, không khéo lại ảnh hưởng xấu tới tâm trạng".

"Ngươi nói gì?" Kỳ Mộc Cách cưỡi ngựa lên chặn trước mặt hai nàng, "Sao, nói không lại định bỏ đi chắc?"

"Ấu trĩ!" Người mở miệng lần này là My Liễm Diễm. Kỳ Mộc Cách ngẩn người, cô ta vẫn cho rằng My Liễm Diễm là người dễ bắt nạt.

"Ngươi…" Kỳ Mộc Cách kích động, chiếc roi trong tay bất cẩn quất một cái lên lưng ngựa, con ngựa đột nhiên bị quất, hai chân trước chồm lên hí vang, nhìn nhìn như sắp lao vào Nhan Tử La và My Liễm Diễm. Hai nàng thất kinh, vô thức lùi về phía sau, My Liễm Diễm không biết bị vấp vào cái gì, cơ thể đột nhiên ngửa ra sau. Nhan Tử La không có cả thời gian để phản ứng, người nghiêng sang một bên, bị lực đẩy của My Liễm Diễm đẩy đi mấy bước, sau đó cơ thể My Liễm Diễm nặng nề ngã đè lên người nàng, Nhan Tử La chỉ cảm thấy mạn sườn nhói đau, cùi trỏ của My Liễm Diễm đã hích vào nàng.

Biến cố xảy ra quá đột ngột, không chỉ họ, mà Kỳ Mộc Cách cũng sững sờ, vội hè ngựa đi đến cạnh họ, từ trên nhìn xuống hỏi, "Không sao chứ?".

My Liễm Diễm gắng gượng đứng dậy, định đến đỡ Nhan Tử La, bị nàng hất ra, Nhan Tử La hai tay ôm đầu, miệng lầm bẩm: "Thì ra là như thế, là như thế!".

My Liễm Diễm không còn tâm trạng đâu để ý tới Kỳ Mộc Cách, vội túm lấy cánh tay Nhan Tử La, hỏi: "Nhan Nhan, cô sao thế? Sao thế, nói gì đi chứ?".

"Tại sao lại thế này, tại sao, tại sao?" Nhan Tử La ngồi thụp xuống đất, không ngừng lắc đầu. My Liễm Diễm khó khăn nhón gót ngồi xuống, "Nhan Nhan? Cô… nhớ ra rồi à?".

Nhan Tử La ôm choàng lấy nàng ta, bật khóc nức nở. My Liễm Diễm vỗ vỗ lưng nàng an ủi, khẽ nói: "Khóc đi, khóc được thì tốt".

"Các người?", Kỳ Mộc Cách nghệt ra hỏi.

"Câm miệng." My Liễm Diễm ngẩng phắt đầu lên nhìn cô ta, "Không muốn gặp xui xẻo thì tránh xa bọn này ra", ánh mắt lạnh như lưỡi dao. Kỳ Mộc Cách ngẩn người, hừ một tiếng rồi quất ngựa lao đi.

Nhan Tử La khóc rất lâu, chân My Liễm Diễm đã tê hết cả, Nhan Tử La mới từ từ thôi khóc. Lúc này trời đã quá trưa, My Liễm Diễm kéo Nhan Tử La đứng dậy.

"Nhan Nhan, tôi biết cô rất buồn, tôi nói gì bây giờ cũng vô ích, nhưng cô phải ghi nhớ những điều tôi đã nói." My Liễm Diễm kéo Nhan Tử La chầm chậm đi về lều. Nhan Tử La chẳng tỏ thái độ gì.

Đến cửa lều, Khuynh Thành, Bách Hợp và Hiểu Lam đang lo lắng đi qua đi lại. Thấy họ đã về, Khuynh Thành lao như bay tới, "Ngạch nương, Bát thẩm, hai người đi đâu thế, sao giờ mới về? Bọn con lo lắng quá".

"Ta với ngạch nương con đi dạo thôi", My Liễm Diễm đáp. Nhan Tử La nhìn nhìn Khuynh Thành, ôm con thật chặt.

“Ngạch nương, người sao thế?”, Khuynh Thành khẽ hỏi, không hiểu ngạch nương mình tại sao đột nhiên lại thế.

“Để ngạch nương ôm con một lát”, Nhan Tử La khẽ nói, nàng chỉ còn có Khuynh Thành thôi.

“Ừm, vâng ạ!” Khuynh Thành cũng vòng đôi tay nhỏ ra ôm lấy nàng.

Buổi tối, Nhan Tử La ôm Khuynh Thành, mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn vẻ mặt con khi ngủ. My Liễm Diễm nhắm mắt nhưng không dám ngủ, sợ lại xảy ra chuyện gì, len lén dặn Bách Hợp và Hiểu Lam phải cảnh giác hơn. Nhưng, khi nàng mở mắt lần nữa, thì đã thấy Nhan Tử La biến mất, Bách Hợp cũng không thấy đâu. Hiểu Lam vội khẽ nói với nàng ta, Nhan Tử La ra ngoài rồi, Bách Hợp đi theo. Lúc ấy My Liễm Diễm mới yên tâm.

Nhan Tử La ra khỏi lều liền có cảm giác mình giống như một du hồn, Bách Hợp đi theo sau nàng, cảm thấy chủ nhân mình nhìn dáng hình thật… mong manh phiêu phiêu. Nhan Tử La cũng mặc kệ, cứ đi việc mình, trong lúc vô thức đã tới trước lều của Dận Giới, lúc này trong lều tối đen như mực, đám nô tài của Dận Giới đã theo cậu hồi kinh.

Tay Nhan Tử La vừa đưa lên vén rèm, Bách Hợp vội nói, “Chủ nhân, chúng ta đừng vào”, nơi ở của người đã chết không sạch sẽ.

“Nếu ngươi sợ thì cứ đứng ngoài đợi ta.” Nhan Tử La vén rèm bước vào trong, Bách Hợp liền bướng bỉnh vào theo, chỉ có điều trong tích tắc rèm được vén lên ấy, ánh lửa bên ngoài hắt vào một chút, Nhan Tử La ngồi xuống cạnh giường, lúc này trên giường đã không còn thứ gì nữa.

“Cứ như ta vẫn nghe thấy tiếng Dận Giới gọi ta ‘Nhan tỷ tỷ’ vậy”, Nhan Tử La đột nhiên nói, Bách Hợp như rùng mình linh cảm, “Chủ nhân, Thập bát a ca đã không còn nữa”.

“Bách Hợp, ngươi tin con người ta có linh hồn không?”, Nhan Tử La hỏi.

“Nô tỳ không biết ạ”, Bách Hợp đáp. Nhan Tử La không tiếp lời, hai người lẳng lặng ngồi đó. Đột nhiên Bách Hợp thốt lên, “Chủ nhân, người xem, có rất nhiều đom đóm”. Trong lều đom đóm bay lượn, thả những đốm sáng lập lòe trong đêm, lúc tối lúc sáng. Nhan Tử La giơ tay, đợi mãi mới thấy một con đom đóm đậu xuống mặt đất.

“Dận Giới, đệ quay về thăm Nhan tỷ tỷ phải không?”, Nhan Tử La khẽ gọi, “Nhan tỷ tỷ và Khuynh Thành đều rất nhớ đệ, nhưng, Nhan tỷ tỷ mong sau này đệ đừng quay về nữa. Đây không phải nơi đệ nên lưu luyến, bởi vì rất nhanh sẽ chẳng còn ai nhớ tới đệ nữa, cũng chẳng còn ai nhớ nhung đệ. Có thể, ngày mai hoặc chỉ ngày kia thôi, Nhan tỷ tỷ và Khuynh Thành cũng sẽ không nhớ đệ nữa đâu. Cho dù đệ biến thành một con đom đóm có đẹp đến đâu, thì người yêu thương nó cũng không thể nhận ra nó. Vì vậy, Dận Giới, đi đi, đừng bao giờ quay lại nữa, đi đến nơi có người thương yêu đệ ấy. Nơi đó rất ấm áp, hoa tươi tràn ngập, người nào người ấy đều lương thiện. Ở đó chỉ có niềm vui và tiếng cười, không có đau đớn và bất hạnh, đệ nhất định sẽ rất thích”.

Nhan Tử La động động tay, con đom đóm đó liền bay đi, Nhan Tử La nhìn theo nó, “Đi đi, lần này Nhan tỷ tỷ đảm bảo sẽ không lừa đệ nữa đâu”. Nhan Tử La đứng dậy đi ra ngoài, Bách Hợp vội nối gót theo sau, quay người thả rèm xuống nhưng lại thấy Nhan Tử La đứng im.

“Chủ nhân?” Bách Hợp nhìn nhìn Nhan Tử La, rồi thuận theo ánh mắt nàng dõi tới, lập tức quỳ xuống, nói: “Nô tỳ không thấy Hoàng thượng, xin Hoàng thượng trách phạt”.

Khang Hy khoát tay, Bách Hợp đứng dậy cúi đầu lùi ra sau Nhan Tử La.

“Các ngươi lui cả ra đi”, Khang Hy nói. Bọn cung nữ và thái giám theo sau đều lui đi. Nhan Tử La đứng đó, cúi đầu cụp mắt.

“Bất bình thay Dận Giới?”, Khang Hy hỏi.

“Nô tỳ không dám”, Nhan Tử La vẫn cúi đầu đáp.

“Ngươi bảo nó đừng quay lại, là vì ở đây không có ai thương yêu nó?”, Khang Hy nói, Nhan Tử La ngẩng đầu lên nhìn Khang Hy, thì ra Hoàng thượng đã nghe thấy cả rồi. Khang Hy nhìn thẳng vào nàng, “Trẫm con trai con gái nhiều, rất nhiều đứa trẫm không chăm sóc lo lắng cho chúng được, điểm này, trẫm hoàn toàn không phải là một người cha tốt. Nhưng… Nhan nha đầu, mỗi đứa con đều là cốt nhục của trẫm, đứa nào xảy ra chuyện, tim trẫm cũng đều đau!”.

“Nhưng, trẫm trước tiên là chủ thiên hạ sau mới là cha của các con mình, trẫm không thể vì con cái mà bỏ mặc thiên hạ”, Khang Hy nói tiếp.

“Vì vậy Dận Giới chết rồi, ngoài mẫu thân cậu ấy, vốn sẽ chẳng ai đau lòng quá lâu. Lý do của họ, e rằng cũng giống như Hoàng thượng vậy”, Nhan Tử La buồn buồn đáp.

“Ngươi nói gì?”, Khang Hy cao giọng hỏi lại.

“Mọi người thường tìm lý do để giải thích cho những việc họ làm, không chỉ đơn giản là để thuyết phục người khác, mà còn dùng để thuyết phục chính bản thân họ nữa, để bản thân thấy dễ chịu hơn”, Nhan Tử La nhìn Khang Hy nói, không hề sợ hãi, “Nhưng, nếu chuyện gì cũng đều tìm lý do, lâu dần, nó sẽ trở thành một thói quen, cho đến khi ngay chính bản thân họ cũng không còn biết đâu là suy nghĩ thật sự của mình nữa”.

“To gan”, Khang Hy quát, trừng mắt nhìn Nhan Tử La, “Lui ra”.

Nhan Tử La nhún người hành lễ, sau đó cất bước lui ra. Khang Hy đứng trước lều rất lâu.

Mấy ngày sau, Khang Hy hạ lệnh nhổ trại hồi kinh.

Nhan Tử La và My Liễm Diễm vẫn cùng ngồi trên một chiếc xe, giờ bụng Liễm Diễm đã to hơn rồi, nên Nhan Tử La hết sức cẩn thận, thỉnh thoảng nhìn bụng My Liễm Diễm, nàng lại vô thức nghĩ: Nếu mình không bị sẩy thai, chắc là giờ cũng đang giống cô ấy, hạnh phúc chờ đợi để được làm mẹ.

Suốt dọc đường nàng đều chăm sóc cho Khuynh Thành rất cẩn thận, không dễ dàng để con bé rời xa mình.

Tối nay, sau khi ăn xong bữa tối trong căn lều được dựng tạm ở nơi nghỉ dọc đường, Nhan Tử La và My Liễm Diễm trò chuyện một lúc rồi My Liễm Diễm đi ngủ sớm. Nhan Tử La ngồi thêm một lúc, ngẩn ngơ hồi lâu rồi cũng nằm xuống, vừa mơ mơ màng màng thiếp đi thì bên ngoài lều vọng vào tiếng chân rầm rập. Lòng Nhan Tử La thất kinh, vội vàng ngồi dậy, My Liễm Diễm cũng bị đánh thức, đang nhìn nàng với vẻ thắc mắc.

“Sao thế? Phải khởi hành rồi à?”, My Liễm Diễm hỏi. Nhan Tử La vội làm động tác “suỵt”. Nơi Hoàng thượng ở mà có tiếng bước chân gấp gáp như vậy, hoặc là phát hiện thích khách, hoặc là có binh biến.

“Có thích khách?”, My Liễm Diễm khẽ tiếng hỏi.

“Không biết”, Nhan Tử La đáp. Bách Hợp và Hiểu Lam cũng đã dậy.

“Để nô tỳ đi xem sao”, Bách Hợp nói, nhưng bị Nhan Tử La kéo lại: “Trước khi trời sáng, không được ra khỏi lều”. Bách Hợp gật gật đầu. Chủ tớ người nào người nấy trở về giường của mình, nhưng không ai ngủ yên giấc.

Sau khi dùng xong bữa sáng, một tiểu thái giám đến truyền chỉ, Khang Hy cùng đám đại thần đã đi ngựa hồi kinh, phụ nữ và trẻ em sẽ được cấm quân hộ vệ hồi kinh theo đúng kế hoạch ban đầu. Chưa hết buổi sáng mà toàn bộ đám đàn bà trẻ con đều biết, tối hôm qua do Thái tử nhìn trộm vào lều của Hoàng thượng, khiến Hoàng thượng nổi cơn thịnh nộ, đã lệnh cho người canh giữ Thái tử. Nhan Tử La nghe thấy thế thì ngầm kinh sợ, nàng biết nguyên nhân khiến Thái tử làm Hoàng thượng nổi giận, nhưng không ngờ Hoàng thượng lại coi là thật mà nổi cơn thịnh nộ như thế.

Khi đám gia quyến này về tới kinh thành đã là tháng Chín.

Trời vừa nhá nhem tối, đoàn người về tới bên ngoài cổng thành. Họ còn chưa vào thành, không khí căng thẳng và nghiêm túc dập dờn lan tỏa xung quanh khiến người ta dễ dàng cảm nhận đươc. Do Khang Hy sớm hạ thánh chỉ, nên đám gia quyến bọn nàng không cần vào cung tạ ân, mà ai về phủ nấy.

Nhan Tử La ngồi trên xe ngựa, Khuynh Thành nằm ngủ trong lòng nàng.

Đến cửa, thủ vệ nhìn thấy họ thì vội vàng định vào thông báo nhưng Nhan Tử La đã ngăn lại. Nàng rất mệt, muốn nghỉ ngơi sớm.

Về tới tiểu viện của mình, Ám Hương, Sơ Ảnh và đám a hoàn đều có vẻ thoáng kinh ngạc, nhưng lập tức tươi cười vui vẻ, mang nước nóng đã chuẩn bị từ trước tới cho hai mẹ con nàng tắm rửa. Bách Hợp không nghỉ ngơi một giây phút nào, lập tức vào hầu nàng. Ám Hương, Sơ Ảnh cười

nói, “Tỷ hầu hạ chủ nhân mấy tháng rồi, hôm nay cho tỷ nghỉ phép, để chúng muội được hầu hạ tỷ”.

“Thế cũng được, coi như cho các cô cơ hội để thể hiện”, Bách Hợp cũng cười đáp lại, “Sao các cô biết hôm nay chủ nhân sẽ về? Đến nước nóng cũng chuẩn bị từ trước”.

“Là Tứ gia dặn dò ạ, từ mấy hôm trước ngày nào Tứ gia cũng dặn phải chuẩn bị sẵn nước nóng, nói chỉ mấy hôm nữa là chủ nhân về phủ rồi”, Ám Hương cười.

“Biết ngay mà, hai người đâu có được chu đáo như thế”, Bách Hợp cố ý nói, len lén liếc về phía chủ nhân đang ngâm mình trong thùng nước nhắm mắt vờ ngủ. Nhan Tử La mặt không đổi sắc.

Tắm xong, thay y phục, Nhan Tử La trèo lên giường sưởi, Khuynh Thành đã ngủ khò từ bao giờ, đạp tung cả chăn.

“Chủ nhân, tóc còn chưa khô, người đợi thêm tí nữa hay ngủ”, Bách Hợp nhắc, Nhan Tử La gật gật đầu, sau đó nói, “Đóng cửa chưa?”.

“Chưa ạ, chủ nhân”, Ám Hương cười đáp. Không chừng Tứ gia sẽ đến.

“Đóng cửa đi, ngủ thôi”, Nhan Tử La nói. Ám Hương sững lại, Bách Hợp vội vàng tiếp lời, “Vâng, chủ nhân”, sau đó quay người đi ra, đến cửa, gọi mấy tiểu nha đầu lại thì thầm dặn dò mấy câu.

Đợi Nhan Tử La ngủ, đám a hoàn liền ra phòng ngoài. Ám Hương khẽ nói, “Chủ nhân hình như không vui, đã xảy ra chuyện gì thế?”.

“Tôi cũng không biết, từ sau khi Thập bát a ca mất, chủ nhân hình như cứ thế này, tôi cũng không dám hỏi”, Bách Hợp đáp. Cô ta không biết Nhan Tử La đã khôi phục lại được trí nhớ.

“Cũng có thể là vì Thập bát a ca”, Sơ Ảnh nói.

“Tôi cảm thấy không phải. Hồi chủ nhân dặn đóng cửa sớm, chính là quãng thời gian mà Bích La cách cách ở đây. Giờ thì là vì cái gì chứ?”, Ám Hương băn khoăn. Hai người còn lại cũng gật đầu, chỉ là không nghĩ ra nguyên nhân. Nếu nói thời gian trước vì giận dỗi Bích cách cách và Tứ gia, thì bây giờ chẳng có lý do gì mà lại giận hờn Tứ gia nữa.

“Haizz, tôi luôn cảm thấy giống như… chuyện đó, nhưng, việc này chúng ta đều không thể giúp được rồi, hi vọng ngày mai sẽ tốt hơn”, Bách Hợp nói, “Bảo đám hầu nhỏ mang cho tôi ít nước, tôi cũng mệt quá rồi”.

“Vâng”, Sơ Ảnh đáp rồi đi ra. Sau khi Bách Hợp tắm xong, đêm cũng đã khuya. Bách Hợp suy nghĩ, rồi đích thân đi ra ngoài cổng, rón rén mở cổng, nhìn quanh khắp nơi, đang định quay người vào đóng cổng lại, thì thấy bóng một người bước ra từ trong bóng cây.

“Tứ gia”, Bách Hợp vội vàng nhún mình thỉnh an.

“Ừm. Chủ nhân người đi nghỉ rồi?”, Dận Chân hỏi. Hoàng a ma vì việc của Thái tử gần đây luôn bàn bạc nghị sự tới nửa đêm, mặc dù biết hôm nay đám gia quyến nữ về tới kinh thành, nhưng cũng không thể tìm cớ rời đi. Khó khăn lắm mới về được tới phủ để xem sao, thì thấy cửa đã đóng chặt từ bao giờ.

“Vâng, nghỉ rồi ạ. Chủ nhân đi đường vất vả, tắm rửa xong liền nghỉ ngơi”, Bách Hợp đáp.

“Vậy hãy hầu hạ chủ nhân cho chu đáo. Ta không vào nữa.” Dận Chân dặn dò xong mới đi. Bách Hợp đáp vâng, nhìn theo bóng chàng, mỉm cười.

Chương 68: Không biết nhiều cũng biết ít

Sáng hôm sau, sau khi dùng xong bữa sáng, Nhan Tử La đưa Khuynh Thành tới thỉnh an Nạp Lạt thị, khi đến nơi, thấy Nữu Hỗ Lộc thị, Cảnh thị và hai Cách cách nữa cũng đang ở đây, liền tươi cười hỏi thăm lẫn nhau. Khi ngồi xuống, Nhan Tử La cảm giác ánh mắt mọi người nhìn nàng có phần kì lạ. Nhưng nàng coi như bọn họ ghen ghét đố kị vì mình đã được đi một chuyến ra tái ngoại.

“Muội muội gầy đi nhiều quá”, Nạp Lạt thị nói, “Khuynh Thành thì lại mập ra, nhưng, cả hai mẹ con muội đều cháy nắng”.

“Đa tạ Phúc tấn quan tâm”, Nhan Tử La đáp.

“Tái ngoại có vui không, bảo bối Khuynh Thành?”, Nữu Hỗ Lộc thị bế Khuynh Thành hỏi.

“Vui lắm ạ. Nếu các ngạch nương cũng được đi cùng thì tốt biết bao”, Khuynh Thành lập tức vuốt đuôi nói, vặn vẹo uốn éo trong lòng Nữu Hỗ Lộc thị.

“Ừm, mấy tháng không gặp, cái miệng nhỏ này càng ngày càng ngọt”, Nữu Hỗ Lộc thị bẹo bẹo má Khuynh Thành, nói.

“Khuynh Thành nói thật mà, Khuynh Thành rất nhớ các ngạch nương”, Khuynh Thành nũng nịu, rồi lại chạy nhào vào lòng Nạp Lạt thị.

“Chúng ta cũng nhớ Bảo bối, không có con, trong phủ thật buồn chán.” Nạp Lạt thị cười, nàng ta thật lòng yêu quý Khuynh Thành.

“Vì vậy nên con mới về”, Khuynh Thành lại tiện thể nói vuốt đuôi.

Mấy người bọn họ đang trò chuyện thì Niên thị và các trắc phúc tấn, Cách cách khác cũng đều đến thỉnh an Nạp Lạt thị. Khi bóng người cuối cùng xuất hiện ở ngưỡng cửa, tất cả mọi người có mặt trong phòng đều im bặt. Nhan Tử La và Nữu Hỗ Lộc thị đang cúi đầu nói chuyện cũng ngẩng đầu lên, nét mặt Nhan Tử La thoáng xuất hiện vẻ kinh ngạc nhưng ngay lập tức bình tĩnh trở lại.

“Bích La thỉnh an Phúc tấn, các vị tỷ tỷ”, bóng người đó đi vào giữa phòng, nói.

“Không cần đa lễ, ngồi đi”, Nạp Lạt thị lên tiếng, Bích la thận trọng đi đến ghế và ngồi xuống.

Nhất thời cả căn phòng im phăng phắc không một tiếng động, bởi vì không biết nói gì.

“Di nương, người quay về rồi ạ?” Người hỏi là Khuynh Thành, chỉ có đứa trẻ không biết chuyện gì đã xảy ra này hỏi thăm nàng ta.

“Ừ”, Bích La dè dặt đáp, cố gắng nặn ra một nụ cười, len lén liếc nhìn Nhan Tử La.

Nhan Tử La lại rất thẳng thắn nhìn lại cô ta nhưng cũng không nói gì, thực sự là không biết nên nói gì.

“Muội muội đi đường vất vả, ta thấy để vài ngày nữa hãy làm tiệc thiết đãi thì hơn, muội muội hãy nghỉ ngơi thêm đi”, Nạp Lạt thị nói, Nhan Tử La cười: “Vâng, Phúc tấn. Làm phiền Phúc tấn và các tỷ muội phải bận tâm.”

Phúc tấn đã nói thế rồi, mọi người đều lần lượt cáo từ. Còn ngồi thêm nữa, chẳng ai dễ chịu gì.

Khuynh Thành nắm tay Nhan Tử La nhảy chân sáo ra khỏi cửa, đi không được bao xa, Nữu Hỗ Lộc thị liền đuổi kịp. “Muội đừng nghĩ nhiều, Bích La đó…”, Nữu Hỗ Lộc thị không biết nên mở lời thế nào.

Nhan Tử La cũng chẳng nói, chỉ nhìn Nữu Hỗ Lộc thị.

“Haizz, thôi”, Nữu Hỗ Lộc thị tự nói một mình. Sau đó nói tiếp: “Đi thôi, phải nghe hai mẹ con muội kể cho nghe chuyện tái ngoại mới được, mặc dù không đi, nhưng được nghe kể cũng tốt”.

“Được thôi”, Nhan Tử La cũng cười, nói, có điều nụ cười không lan được tới mắt.

Gần trưa, Nữu Hỗ Lộc thị cáo từ quay về tiểu viện của mình, Nhan Tử La nhìn nhìn Khuynh Thành, gọi Bách Hợp rót cho con một cốc nước ấm, “Nói nhiều như thế, khát lắm phải không?”.

“Ngạch nương, nói thôi mà cũng thật mệt!” Khuynh Thành uống ực một hơi. Nó khua chân múa tay kể chuyện tái ngoại cho Nữu Hỗ Lộc thị nghe, Nhan Tử La cũng ngồi bên cạnh nghe ké.

“Ta biết là mệt, vì vậy mới bảo con nói chứ”, Nhan Tử La cười. Khuynh Thành liếc xéo ngạch nương của mình, sau đó lao tới, cù Nhan Tử La: “Ngạch nương, người gian thật đấy”.

“Là con ngốc thôi!” Nhan Tử La vừa tránh vừa cười.

Hai mẹ con cười đùa cuốn lấy nhau trên sập.

“Đừng đùa nữa, ngạch nương thua rồi”, Nhan Tử La thở dốc. Con gái lớn thật rồi, sức cũng khỏe hơn.

“Ha ha!” Khuynh Thành thu tay về, vừa ngẩng đầu lại cười, liến thoắng, “A ma!”, rồi nhanh như một mũi tên lao xuống sập, chẳng kịp mang giày chạy thẳng về phía người cha đẹp trai thân yêu của mình.

“A ma có nhớ bảo bối không?” Khuynh Thành leo lên người Dận Chân, Dận Chân ôm chặt lấy con.

“Có”, Dận Chân đơn giản đáp lại. Khóe mắt nhìn về phía mẹ đứa trẻ đang bối rối ngồi đó.

“Khuynh Thành và ngạch nương cũng rất nhớ a ma”, tiểu nha đầu Khuynh Thành nói, tiện thể kéo cả ngạch nương của mình vào. Nhan Tử La trừng mắt nhìn con, sau đó lập tức cúi đầu trước ánh mắt chăm chú của người cha, nhìn ra hướng khác.

“Ừm, tốt!”, Dận Chân cười nói.

“A ma, tái ngoại vui lắm! Sang năm con vẫn muốn đi, a ma cũng đi được không ạ?”, Khuynh Thành ôm cổ cha hỏi.

“Được!”, cha nó đáp.

“Tứ gia, chủ nhân, Bích La cách cách đến thăm chủ nhân”, Bách Hợp bước vào, nhún mình nói, vẻ mặt cung kính, nhưng giọng nói thì lạnh lùng.

Dận Chân vô thức quay sang nhìn Nhan Tử La, Nhan Tử La khẽ nhếch môi: “Muội muội đến rồi? Sao đa lễ thế, mau cho mời”.

Bách Hợp vâng một tiếng rồi lui ra. Dận Chân ngồi xuống ghế, con gấu Koala Khuynh Thành vẫn bám chặt trên cổ.

Bích La bước vào, khẽ sững lại, biểu hiện có phần không tự nhiên. Vội vàng nhún người thỉnh an Dận Chân, đột nhiên cảm thấy đứng cũng không phải mà ngồi cũng chẳng xong.

“Muội muội ngồi đi”, Nhan Tử La cười, gọi. Sau đó dặn Bách Hợp đi pha ấm trà mới, đích thân rót trà cho Dận Chân và Bích La xong mới về chỗ ngồi. Dận Chân liếc nhìn sắc mặt nàng, bị nàng nhìn ngược lại.

“Tỷ tỷ đi đường vất vả, muội đặc biệt nấu cháo tổ yến cho tỷ bồi bổ đây”, Bích La nói, a hoàn của nàng ta lập tức đặt một chiếc hộp nhỏ lên bàn, Dận Chân ngồi bên cạnh sắc mặt dịu xuống vài phần.

“Muội muội hà tất phải làm thế, những việc này cứ để bọn nha đầu làm là được, sau này muội đừng làm nữa, khiến ta tổn thọ.”

Nhan Tử La nhìn Bích La bê cháo tới trước mặt mình. Giữa trưa ăn cháo tổ yến? Thật là…

“Là việc nên làm ạ”, Bích La cười nhạt đáp, “Tỷ tỷ nếm xem mùi vị thế nào, nếu không ngon, muội sẽ làm lại”.

Nhan Tử La ăn một miếng, "Ngon lắm, không ngờ tay nghề của muội lại khá như thế".

"Tỷ thích ăn là muội yên tâm rồi", Bích La chân thành nói. Nhan Tử La cười gật gật đầu, lại ăn thêm hai thìa, thức sự là có phần không thể nuốt thêm, sống khổ quen rồi, những thứ ngon lành như cháo tổ yến này đúng là không tiêu hóa được. Nhưng, giờ phải tiếp tục vờ bị mất trí nhớ, nếu không ăn sợ người khác nghi ngờ.

Trước ánh mắt chờ đợi của "mọi người", Nhan Tử La ăn hết bát cháo "nước dãi của chim yến" đó.

"Tỷ tỷ thích ăn thì tốt quá rồi, ngày mai muội sẽ nấu thêm cho tỷ một ít", Bích La chớp mắt nói.

"Đừng phí công, bảo bọn a hoàn nấu cũng được." Nhan Tử La cầm chiếc khăn mà Bách Hợp đưa đến, lau miệng. Còn ăn nữa? Tấn công bằng mĩ thực? Nha đầu này chọn lúc chàng có mặt để thể hiện cho chàng thấy thành ý của mình phải không?

"Không sao ạ, tỷ tỷ chịu ăn đã là phúc của muội rồi", Bích La cúi đầu khẽ nói, bộ dạng rất tủi nhục.

"Nói gì thế? Là ta sợ muội mệt thôi mà", Nhan Tử La súc miệng, nói.

"Không mệt không mệt", Bích La vội vàng phủ nhận.

"Vậy thì tỷ tỷ không khách sáo nữa." Nhan Tử La khẽ cười.

"Không làm phiền tỷ tỷ nữa, muội về trước." Bích La đứng dậy, nhún mình chào Dận Chân, ánh mắt nhìn Dận Chân khi ngẩng đầu lên, bộ dáng

vờ tỏ ra đáng thương. Nhan Tử La tiễn nàng ta tới cửa, sau đó lê bước quay vào. Dận Chân đã tới ngồi cạnh bàn, đang cười nói với Khuynh Thành. Thấy nàng vào, chàng ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt nàng mấy giây, sau đó lại tiếp tục cười nói với Khuynh Thành.

"Con và ngạch nương, còn cả… còn cả Thập bát thúc, chúng con bắt được rất nhiều đom đóm, làm đèn lồng nữa." Khuynh Thành đang nói, "Nhưng cuối cùng chúng con lại thả đom đóm".

"Tại sao?", Dận Chân hỏi.

"Đom đóm đang đi tìm người mà chúng yêu, nếu bọn con bắt giữ chúng, chúng sẽ không thể tìm thấy", Khuynh Thành ngây thơ đáp.

"Ồ!" Dận Chân nhếch môi cười. Khi linh cữu của Dận Giới chuyển về tới nơi, trên ngực Dận Giới có đặt một túi vải, bên trong là đom đóm đã chết. Người quay về nói, Hoàng thượng có chỉ, đó là vật chôn theo Dận Giới, khi ấy chàng còn rất băn khoăn, giờ lại càng băn khoăn hơn.

Sắc mặt Nhan Tử La tối lại, đứa trẻ đó đã được hạ táng rồi, trở về với đất rồi.

Đang mải nghĩ, Ám Hương cầm một cái hộp nhỏ đi vào, nói: "Chủ nhân Nữu Hỗ Lộc thị sai Thu Đồng mang tới mấy món ăn".

"Ồ!", Nhan Tử La khẽ ồ một tiếng.

"Tứ gia, chủ nhân, đến giờ cơm rồi", Ám Hương cung kính nói.

Hai vị chủ nhân gật đầu. Nhưng, bữa cơm đó ăn thật trầm lặng, Nhan Tử La cúi đầu, ăn từng miếng cơm một, rất ít gắp thức ăn. Rèm mi cụp xuống,

không biết là đang suy nghĩ gì.

Dận Chân nhìn nàng mấy lần, nàng hình như không cảm thấy mà vẫn chăm chú ăn cơm không. Đột nhiên, Dận Chân gặp một đũa thức ăn bỏ vào bát nàng, Nhan Tử La kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn chàng.

"Ăn chút thức ăn", Dận Chân nói, có phần bối rồi. Nhan Tử La gật gật đầu, ăn chỗ thức ăn chàng vừa gắp. Nhưng, một lúc sau, lại cặm cụi "gặm" cơm không. Hai đầu lông mày Dận Chân chầm chậm chau lại gần nhau, cảm giác sau khi từ tái ngoại về nàng rất lạ.

"Ngạch nương, sao người không ăn đùi gà?" Khuynh Thành gắp một cái đùi gà bỏ vào bát nàng. Nhan Tử La bèn ăn đùi gà.

Ăn cơm xong, Dận Chân bị truyền vào cung. Nhan Tử La uống chén nước trà, sau đó gọi Bách Hợp trải chăn đệm đi ngủ trưa.

Đến tối, Dận Chân không về phủ ăn cơm, Nhan Tử La và Khuynh Thành cũng ăn qua loa, sau đó chơi mấy ván cờ. Nhan Tử La thua liền ba ván, bị chính con gái mình khinh thường, sau đó giận dỗi không chơi nữa.

Khuynh Thành đã ngủ, Nhan Tử La nằm nhìn đỉnh màn, không lâu sau cũng mơ mơ màng màng ngủ mất.

Khi Dận Chân về phủ, vào trong phòng, thấy chăn của cả hai mẹ con Nhan Tử La đã bị đạp sang một bên, đầu thì châu lại với nhau. Dận Chân bất giác mỉm cười, ngồi xuống, ngắm nhìn khuôn mặt của Nhan Tử La qua ánh đèn yếu ớt hắt từ trên bàn xuống. Cho dù trong ánh đèn lờ mờ cũng có thể nhận ra làn da cháy nắng của nàng, cằm cũng nhọn hơn. Đang nhìn, Nhan Tử La lật người quay về phía chàng, tay trái đặt trên gối, Dận Chân nhìn những ngón tay gầy guộc như chân gà của nàng, trên bàn tay đó trống không, không đeo nhẫn. Suy nghĩ kĩ lại, ban ngày hình như cũng không

thấy nàng đeo, chàng nhìn vào chiếc nhẫn trên ngón cái của mình, có chút không vui.

Dận Chân cởi giày, đắp lại chăn cho hai mẹ con, sau đó khe khẽ nằm xuống cạnh nàng. Chăm chú nhìn khuôn mặt nàng rất lâu, sau đó mới ngủ.

Sáng hôm sau, khi Nhan Tử La dậy, thấy bên cạnh có thêm một chiếc gối, một cái chăn, nàng có chút băn khoăn.

"Tối qua khi Tứ gia đến, chủ nhân đã ngủ rồi, Tứ gia không cho nô tỳ đánh thức người dậy. Sáng sớm hôm nay, trời còn chưa sáng, Tứ gia đã lên triều, tiện thể đưa Cách cách vào cùng", khi ăn sáng, Bách Hợp nói với nàng. Nhan Tử La gật đầu, không nói gì.

Ăn cơm xong, như mọi ngày, nàng tới thỉnh an Nạp Lạt thị, Nạp Lạt thị thấy thần sắc nàng bình thường, không có gì là không vui, cũng không nói gì, sắc mặt các phúc tấn khác mỗi người một vẻ. Nhan Tử La thầm nghĩ, có lẽ nàng đã khiến họ thất vọng rồi. Khi ra khỏi chỗ Nạp Lạt thị, nàng quay về tiểu viện của mình, đúng lúc gặp Niên thị. Cử chỉ biểu hiện của Niên thị lại khá điềm tĩnh, hai người nọ qua quýt mấy câu, sau đó ai đi đường người nấy.

Nhan Tử La đứng trong vườn hồi lâu rồi mới vào nhà, bước tới căn phòng phía Tây định tìm quyển sách để đọc. Nàng lật tìm trên giá sách, cầm một quyển thơ Đường, trèo lên sập, lấy một cái gối tựa, giở xem từng trang từng trang. Đang xem đến *Thu tịch* của Đỗ Mục, thì thấy một tờ giấy kẹp trong quyển sách rơi ra, Nhan Tử La nhìn nhìn, giơ tay cầm lên xem, thì ra là tờ giấy viết bài thơ *Thất Tịch*:

"Vạn dặm trời xanh ngắt, tình nhân đường dập dìu.

Chức nữ vui chờ hẹn, giai nhân ở nơi đâu?

Trăng khuyết đêm Thất tịch, thời gian lách cách trôi.

Đêm lạnh nhìn xa xôi, Chức nữ đang ngóng đợi."

Nhan Tử La khẽ lầm nhẩm ngâm một lần, không nghĩ được là do ai viết, trong ấn tượng của nàng hình như không có thi nhân nào viết bài thơ này. Đọc thêm hai lần nữa vẫn không nghĩ ra, thế là tiện tay đặt lên bàn, tiếp tục đọc thơ Đường.

Đọc hồi lâu, thấy mắt cay cay, nàng đặt sách xuống nhắm mắt nghỉ ngơi, đột nhiên lại nhớ tới bài thơ đó, cầm giơ ra trước mặt. Nghĩ thế nào, nàng ngồi dậy, cầm bút, viết một bài thơ ngay dưới bài thơ đó, cũng lấy đề là Thất Tịch:

"Tâm tư buồn phiền hỗn loạn, đêm khuya trời lạnh nghiêng mình bên khung cửa.

Nước dòng sông lững lờ trôi, vật đổi sao dời năm nào cũng lặp lại.

Mong chờ hỉ tước trên cầu tiên, lại ngượng nhân gian ngàn người xem.

Kim phong ngọc lộ dù tương phùng, tay trong tay trên cầu ô thước lệ nhòa mắt,

Chức nữ nếu biết nỗi đau khổ ngày nay, thà rằng khi trước đừng gặp gỡ."

Viết xong, chính nàng cũng phải phì cười, nếu để thầy cô giáo nhìn thấy, nhất định sẽ lại mắng nàng chẳng chịu học hành. Nhan Tử La kẹp lại tờ

giấy vào trong cuốn sách, đang định ngủ một lúc thì Bách Hợp vén rèm bước vào: "Tôi đã nói chủ nhân nhất định đang ở đây mà".

"Có chuyện gì à?", Nhan Tử La hỏi.

"Vâng, chủ nhân. Chủ nhân Nữu Hỗ Lộc thị cho Thu Đồng sang mời chủ nhân, nói là các phúc tấn chơi bài, gọi chủ nhân sang xem cho vui", Bách Hợp đáp.

"Ồ? Hôm nay là ngày gì hay sao?" Nhan Tử La ngồi dậy, bình thường nàng không giỏi mấy trò cá cược đó, Nữu Hỗ Lộc thị cũng biết, hôm nay sao lại cho người sang mời thế này?

"Hôm nay là sinh nhật của Ôn cách cách, các phúc tấn tập trung lại làm tiệc chúc mừng", Bách Hợp nói.

"À? Sao không nói với ta sớm?", Nhan Tử La hỏi. Lần này e rằng lại bị trách cứ rồi.

"Chủ nhân, hôm qua nô tỳ đã gửi quà tặng rồi. Người vẫn thường không để ý tới mấy chuyện này, nô tỳ không dám làm phiền". Bách Hợp cười, mang một cái áo đến cho Nhan Tử La thay, rồi lại chải đầu cho nàng.

"Ngươi đó, nuông ta thành quen! Đến khi ta thật sự không gả ngươi đi, lúc ấy khóc cũng muộn rồi." Nhan Tử La ngoan ngoãn ngồi cho Bách Hợp chải tóc.

"Chủ nhân, người nói gì thế? Nô tỳ được hầu hạ người là phúc phận của nô tỳ, nô tỳ nguyện cả đời này hầu hạ người", Bách Hợp đỏ mặt đáp.

“Thế đâu được, làm vậy chẳng phải khiến ta tạo nghiệt hay sao? Ta sẽ tìm cho ngươi một lang quân vừa ý”, Nhan Tử La nói. Mặt Bách Hợp càng đỏ hơn, không nói thêm gì nữa.

Sau khi chuẩn bị xong, Bách Hợp để Ám Hương đi theo Nhan Tử La qua chỗ các phúc tấn, còn mình ở lại trông nom cửa nhà.

Cuộc vui ở chỗ Ôn phúc tấn diễn ra cả một ngày, Nạp Lạt thị chỉ ngồi hết buổi sáng rồi rời đi, trong phủ còn rất nhiều việc đang đợi nàng tự xử lý, Niên thị chẳng hề xuất hiện, chỉ sai người mang quà tặng sang. Lý phúc tấn ngồi chơi tới chiều thì thấy hơi đau đầu nên cũng về phủ nghỉ ngơi. Nhan Tử La mặc dù thấy buồn chán, nhưng Nữu Hỗ Lộc thị cứ chèo kéo nàng không cho đi, nàng đành phải ngồi lại bên cạnh, nhìn đám phụ nữ đó chơi bài, tới buổi chiều lại nghe nữ nhân kể chuyện.

Đến tận giờ cơm tối, mọi người mới lục tục cáo từ ra về.

Nhan Tử La vừa đi vừa bóp vai, cảm thấy lưng rất mỏi. Ám Hương khẽ nói, “Chủ nhân Nữu Hỗ Lộc thị cũng thật là, biết sức khỏe người chưa ổn vẫn cứ giữ lại không cho về”.

“Chắc chủ nhân Nữu Hỗ Lộc thị sợ ta buồn chán? Mọi người cùng tụ tập vui vẻ một hôm cũng không tồi”, Nhan Tử La đáp. Chủ tớ chầm chậm thướt tha quay về.

Vào nhà, lại thấy Bách Hợp đang đứng đợi ngoài cửa, cô ta vội vàng chạy ra đón: “Chủ nhân, người về rồi, nô tỳ còn định cho Ngũ Nhi qua mời người nữa cơ”.

“Sao thế?”, Nhan Tử La vừa hỏi vừa đi vào trong phòng.

“Nô tỳ nghĩ, cả ngày hôm nay e rằng chủ nhân cũng chẳng ăn được một bữa cho hẳn hoi, buổi tối còn không ăn, sợ người đói không chịu được.” Bách Hợp cười.

“Haizz, chủ nhân ngươi đâu có phải kẻ ngốc, đói đương nhiên sẽ ăn mà.” Nhan Tử La vào phòng, đang định rẽ vào căn phòng phía Đông thay y phục, Bách Hợp liền kéo tay áo nàng chỉ chỉ về phòng phía Tây, ghé sát tai nàng thì thầm: “Tứ gia đang ở đây”.

Nhan Tử La nhướn mày, buổi tối chẳng phải chàng nên tới chỗ Ôn cách cách hay sao? Bọn nàng cũng vì việc này nên mới cáo từ ra về cả. Có điều, nghi hoặc vẫn chỉ là nghi hoặc, nàng vẫn phải tới đó để thỉnh an chàng.

Bách Hợp vén rèm, Nhan Tử La bước vào trong, thấy Dận Chân đang ngồi xem công văn cạnh bàn. Nhan Tử La thỉnh an, Dận Chân ngước mắt nhìn nàng một cái, chỉ chỉ vào phía bàn đối diện, Nhan Tử La bèn nghiêng người ngồi xuống.

Dận Chân tiếp tục cúi đầu xem công văn, cho đến khi bụng Nhan Tử La không chịu được nữa kêu ùng ục mấy tiếng.

“Đói rồi à?”, Dận Chân ngẩng đầu nhìn nàng hỏi.

“Một chút ạ”, Nhan Tử La đáp.

“Ăn cơm thôi.” Dận Chân đặt bút, xuống đất. Nhan Tử La cũng vội vàng đứng dậy. Trong lúc Dận Chân đi giầy, nàng quét mắt nhìn trên bàn, thấy cuốn thơ Đường mình đọc buổi sáng vẫn nằm đó, được dặt trên một quyển công văn, tờ giấy kẹp trong cuốn sách bị lộ ra một góc lớn. Nhan Tử La lập tức trợn tròn mắt, điều này có phải chứng tỏ rằng chàng đã đọc rồi? Hỏng rồi, lần này thì mất mặt chết mất, nhưng nếu như trên đấy có những lời bình

bằng mực đỏ thì có thể bán được không ít tiền đâu. Nàng len lén nhìn Dận Chân một cái, hình như không có phản ứng gì.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, khả năng này… gần như bằng không. Nàng buồn phiền trong lòng, đang thầm tính toán làm thế nào để mang được bài thơ đó đi tiêu hủy.

"Hôm nay nàng làm những gì?", Dận Chân hỏi.

"Dạ? Ồ, sinh nhật của Ôn cách cách, mọi người tụ tập vui chơi cả ngày, chơi bài, nghe đọc sách", Nhan Tử La đáp, sau đó hỏi lại bằng một giọng thận trọng, "Hôm nay là sinh nhật Ôn cách cách, người không qua đó sao?".

"Ừm." Dận Chân hừ mũi một tiếng, sau đó nhìn nàng, "Đừng lo lắng vớ vẩn nữa".

Nhan Tử La nhếch môi, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Khó khăn lắm mới dùng bữa xong, Dận Chân lại quay về gian phòng phía Tây xem công văn, bởi vì chưa nhận được chỉ thị, Nhan Tử La liền quay về gian phòng phía Đông thay bộ y phục thoải mái hơn, tháo bỏ trang sức, tay chống cằm ngồi đợi, không biết làm gì.

Trong gian phòng phía Tây, Dận Chân ngồi trên giường sưởi, mắt nhìn tờ giấy trên bàn, nhưng tờ giấy đó không phải công văn, mà là một tờ giấy viết. Bên trên có đề hai bài thơ, một bài là do chàng đích thân viết vào ngày Thất tịch rồi kẹp trong cuốn sách, bài thơ phía dưới là bài mới được đề, nét mực vẫn còn tươi.

Buổi chiều từ cung hồi phủ, qua tiểu viện thăm nàng, bọn a hoàn nói nàng không có nhà, tới chúc mừng sinh nhật Ôn cách cách rồi. Chàng liền sai bọn gia nhân mang công văn tới, định vừa xem vừa đợi. Nhưng trong

lúc chờ đợi, thấy quyển thơ Đường trên bàn, chàng tiện tay lật ra xem. Tờ giấy kẹp trong đó rơi xuống đất, chàng nhặt lên thì thấy một bài thơ được đề thêm. Đọc một lượt, lòng lại rất không vui. Chàng biết bài thơ này nhất định là do Nhan Tử La viết, có điều đọc đến câu "Chức nữ nếu biết nỗi đau khổ ngày nay, thà rằng khi trước đừng gặp gỡ", chàng có cảm giác như nàng đang viết cho chính mình.

Mấy ngày nay sau khi trở về từ thảo nguyên, thỉnh thoảng nàng lại ngồi ngẩn ngơ, không biết là đang nghĩ gì, có phần từ chối chàng. Nàng luôn né tránh ánh mắt của chàng, nằm trong lòng chàng, cơ thể cứng đờ. Chàng không biết đã xảy ra chuyện gì. Lẽ nào là vì Bích La? Nhưng, nhìn tình hình của nàng hôm đó, hình như vẫn chưa nhớ ra chuyện gì mà. Có điều ngoài chuyện này ra, còn có thể vì nguyên nhân gì khác nữa?

Dận Chân cầm tờ giấy lên đọc rồi lại đọc, cuối cùng thở dài thườn thượt, gấp nhỏ tờ giấy lại bỏ vào tay áo. Sau đó tiếp tục xem công văn.

Khi chàng xem xong công văn đi đến gian phòng phía Đông, Nhan Tử La đã ngủ từ bao giờ, hai mày khẽ chau lại. Dận Chân ngắm nàng, rồi đi ra, "Ngày mai nói với chủ nhân các ngươi, Tứ gia tới chỗ Ôn cách cách", sau đó đi luôn. Để lại Bách Hợp, Ám Hương với vẻ mặt ngơ ngác.

Chương 69: Chiến tranh lạnh bắt đầu

Liền mấy ngày sao đó, Dận Chân đều không đến. Bách Hợp và đám a hoàn cho rằng Dận Chân giận chủ nhân mình, nhưng sau khi âm thầm nghe ngóng, cũng không thấy Dận Chân tới phòng các phúc tấn khác, lúc đó mới hơi hơi yên tâm. Quay đầu lại nhìn chủ nhân, nàng vẫn bộ dạng thờ ơ đó.

Nhan Tử La tới gian phòng phía Tây tìm tờ giấy, nhưng chỉ thấy sách còn, tờ giấy đã biến mất. Buồn bã vô cùng.

Mấy ngày sau, nửa đêm Dận Chân tới tìm, nhưng không cho Bách Hợp gọi Nhan Tử La dậy, bản thân chàng cũng không ngủ, chỉ ngồi bên cạnh Nhan Tử La một lát rồi đi. Ngày hôm sau, khi Bách Hợp kể lại cho nàng nghe, Nhan Tử La có chút băn khoăn.

Vào buổi trưa, Dận Chân lại đến, ăn cơm trong im lặng, sau đó ngủ trưa khoảng nửa canh giờ. Nhan Tử La cũng không nói gì, chỉ yên lặng ngồi trên ghế. Lúc Dận Chân dậy, Nhan Tử La lập tức gọi Bách Hợp chuẩn bị trà mang vào. Dận Chân uống trà xong, xỏ giày xuống đất, không nói không rằng đi luôn. Để lại chủ tớ trong phòng đưa mắt nhìn nhau.

"Chủ nhân, gần đây Tứ gia…", Bách Hợp lo lắng hỏi. Tình hình này thật sự khiến bọn họ lo lắng thấp thỏm, nếu bảo là giận thì cũng không đúng, bởi vì Tứ gia vẫn thường xuyên tới, nhưng nếu bảo không giận, thì tại sao khi tới lại không nói năng gì. Ngay bản thân chủ nhân bọn họ cũng chẳng thiết nói năng, bộ dạng thờ ơ chẳng khác ngày thường là mấy.

Những ngày kì lạ như thế vẫn cứ tiếp diễn. Đến cuối tháng, Nhan Tử La theo Nạp Lạt thị vào cung thỉnh an Đức phi, Đức phi có vẻ mệt mỏi, nhìn già hơn rất nhiều. Nhan Tử La ngồi một lúc rồi nói muốn tới Đồng Thuận trai thăm Thông quý nhân. Đức phi biết giờ nàng đã thuộc đường, nên không cho người đi theo nữa. Ra khỏi cung Vĩnh Hòa, Nhan Tử La men theo con đường quen thuộc đi về phía Đồng Thuận trai, rồi lại nghĩ đã lâu không gặp Lương phi, bèn rẽ vào tiểu viện của Lương phi trước.

Trong nhà mặc dù rất yên tĩnh, nhưng lại tràn ngập không khí căng thẳng. Nhan Tử La bước tới cửa, một cung nữ vội vàng chạy ra đón, "Nhan phúc tấn, người tới rồi".

“Nương nương có nhà không?”, Nhan Tử La hỏi.

“Có ạ, mời người đi theo nô tỳ”, cung nữ đó đưa Nhan Tử La vào trong, hoa được bày khắp phòng, tươi tốt một cách kì lạ. Nhan Tử La thoáng trề môi, còn tiếp tục phát triển, sẽ thành cỏ chứ không phải là cây nữa. Cung nữ vén rèm gian phòng phía Đông lên, Nhan Tử La bước vào.

Một cô gái đứng bên giường vội vàng đi tới, nhún nhún người nói: “Nô tỳ thỉnh an Nhan phúc tấn”.

“Nương nương đang ngủ sao?” Nhan Tử La nhìn bóng người nằm nghiêng trên sập.

“Dạ, ngủ một lúc rồi, có lẽ cũng sắp tỉnh. Người ngồi đợi một lát.” Tử Trúc đưa nàng ra ghế ngồi, đích thân dâng trà, sau đó lại đứng bên sập.

Nhan Tử La còn chưa kịp uống trà, Lương phi đã tỉnh dậy, thấy nàng liền vui mừng, kéo nàng tới sập ngồi. Bà ngắm nàng từ trên xuống dưới từ dưới lên trên một lượt, rồi nói: “Đen hơn, cũng gầy đi”.

“Vâng. Khí sắc của nương nương nhìn cũng không được tốt, gần đây sức khỏe nương nương thế nào ạ?”, Nhan Tử La hỏi thẳng.

Lương phi cười khổ, không nói không rằng. Rất lâu sau mới lên tiếng: “Có lẽ do trời lạnh”.

“Đúng thế ạ, những khi giao mùa dễ ngã bệnh, Lương phi phải chăm sóc cho bản thân cẩn thận, đợi vài ngày nữa thời tiết ổn định sẽ khỏe thôi”, Nhan Tử La đáp.

Lương phi gật gật đầu, “Hôm nay sao lại vào cung?”.

“Nô tỳ tới thỉnh an Đức phi nương nương, mang thư của Mẫn Chỉ tới cho Thông quý nhân”, Nhan Tử La nói.

“Ồ, phải rồi, nghe nói mấy hôm nay Đức phi nương nương cũng không khỏe”, Lương phi đáp.

Nhan Tử La gật đầu, cầm chén trà lên uống, vẻ mặt Lương phi không giấu được bi thương.

Nhan Tử La đột nhiên nghĩ ra, mấy hôm trước hình như Khang Hy đã chỉ trích Bát a ca là “Đứa con do tiện phụ tân giả khố[1] sinh”, đương nhiên, điều này đối với Lương phi là một sự đả kích lớn biết nhường nào.

[1] Tân giả khố: Là tiếng Mãn, gọi tắt của “Tân giả khố đặc lặc a cát” ý là quản lĩnh thức ăn cho hạ nhân thuộc nội vụ phủ quản hạ nô bộc.

Đang mải nghĩ, thì một thái giám xộc thẳng vào trong, Tử Trúc đang định trách mắng hắn ta, thì thấy hắn ta quỳ thụp xuống đất, thở dốc nói: “Nương nương, không hay rồi, Bát gia không hay rồi!”.

Cả người Lương phi đột ngột ngã ngửa ra sau, cũng may Tử Trúc nhanh tay nhanh chân chạy lại đỡ được.

“Tiểu Hải Tử, ngươi nói cái gì? Ngươi đừng dọa nương nương”, Tử Trúc quay ra trách mắng thái giám đó.

“Nương nương, Vạn tuế gia nổi trận lôi đình, nghe nói hạ chỉ bắt giam Bát gia, giao cho bên Nghị chính thụ lý.”

Tay Lương phi ôm ngực, Tử Trúc vội vàng đi lấy thuốc, trong phòng bỗng chốc hỗn loạn hết cả lên.

“Các ngươi đừng có quây cả lại như thế, mau mang nước lại đây”, Nhan Tử La căn dặn, rồi đi đến đỡ Lương phi, “Nương nương, nương nương?”.

“Ta không sao… không sao”, Lương phi nhắm hai mắt lại nói, một lúc lâu sau mới mở bừng mắt ra, nhìn về phía thái giám kia: “Giờ Dận Tự đang ở đâu?”.

“E là bị đưa đến giao cho bên Nghị chính rồi”, Tiểu Hải Tử đáp.

Nhan Tử La cảm thấy phút chốc cơ thể Lương phi mềm nhũn ra. Cũng may Tử Trúc đã mang thuốc đến, vội vàng cho Lương phi uống, một lúc sau, sắc mặt Lương phi mới dần dần khá hơn.

Nhan Tử La bảo Tử Trúc mang gối mềm lại, nhẹ nhàng đỡ Lương phi nằm xuống. Lương phi nắm chặt tay nàng.

“Nương nương, không sao đâu, Bát gia sẽ không sao đâu”, Nhan Tử La khẽ nói.

Khóe mắt Lương phi có hai giọt nước lăn xuống.

“Nương nương, nếu người thế này, chẳng phải sẽ khiến Bát gia thêm lo lắng hay sao?”, Nhan Tử La khuyên, “Nô tỳ nghĩ Vạn tuế gia chẳng qua nhất thời tức giận, đợi Vạn tuế gia nguôi giận mọi việc sẽ qua thôi”.

“Ừm.” Bàn tay Lương phi nới lỏng đôi chút, Nhan Tử La lúc này mới cảm thấy cổ tay cũng không đau như mình nghĩ.

“Nương nương cứ yên tâm, sẽ không ai làm sao cả”, Nhan Tử La dỗ dành.

Nhan Tử La ngồi thêm một lúc rồi mới đứng dậy, dặn dò Tử Trúc và đám cung nữ không được để bất kì tin tức gì khiến Lương phi bị sốc nữa, thuốc thang cũng phải thường xuyên mang theo đề phòng, sau đó mới yên tâm đi về phía viện của Thông quý nhân. Ngồi qua quýt một lúc cũng đứng dậy cáo từ quay về cung Vĩnh Hòa.

Đang đi vội vàng, thấy trước mặt có một đoàn người vây quanh Khang Hy đang đi lại phía này, Nhan Tử La lập tức lùi sang bên đường, đợi đám người đó đi tới, mới quỳ xuống hành lễ nói: "Nô tỳ xin thỉnh an Hoàng thượng".

Đám người đó dừng lại, Khang Hy liếc mắt nhìn nàng một cái, gật gật đầu, sau đó lại lục tục kéo đám người kia đi.

Quay về cung Vĩnh Hòa, quả nhiên sắc mặt Đức phi đã trắng bệch, thì ra Thập tứ a ca bị đánh hai mươi trượng. Xem ra lần này Khang Hy tức giận thật sự rồi. Nhan Tử La và Nạp Lạt thị ngồi thêm một lúc, thì nghe có người nói Thập tứ phúc tấn tới thỉnh an, Đức phi lắc đầu: "Bảo nó về đi, chịu khó chăm sóc lão Thập tứ", sau đó ngập ngừng, "Bình An, ngươi đến Thái y viện bảo Trình Tường tới xem cho Thập tứ gia". Bình An vội vàng vâng dạ rồi đi ngay.

"Các ngươi cũng về cả đi, bổn cung mệt rồi", Đức phi hạ lệnh tiễn khách, hai nàng cũng vâng một tiếng rồi lui ra. Cho tới tận khi ra khỏi cửa cung, trên mặt Nạp Lạt thị mới để lộ rõ vẻ sợ hãi. Nhan Tử La chỉ thấy bi ai, vở kịch tàn sát lẫn nhau bắt đầu mở màn rồi.

Về tới phủ, bọn Bách Hợp mới thở phào nhẹ nhõm.

"Nô tỳ sợ chết khiếp, cũng may chủ nhân không sao", Bách Hợp nói.

“Có thể có chuyện gì chứ”, Nhan Tử La điềm đạm nói. Đột nhiên nghĩ ra sao lại quên không đưa Khuynh Thành về theo luôn nhỉ.

Từ sau ngày hôm đó, Dận Chân rất lâu không thấy đến, không khí trong phủ cũng trầm hẳn xuống, đám phụ nữ cũng không qua lại thăm nhau. Nhan Tử La chỉ lo lắng cho My Liễm Diễm, giờ Bát a ca xảy ra chuyện, trong phủ nhất định sẽ rất loạn, không biết cô ấy có gặp chuyện gì hay không. Cô ấy luôn lo lắng cho đứa trẻ, giờ liệu có kẻ nào đó nhân cơ hội mà hại đứa bé không? Càng nghĩ càng thấp thỏm phập phồng, lúc nào cũng đứng ngồi không yên.

Chịu đựng vài ngày, Nhan Tử La quyết định lén đi thăm My Liễm Diễm, mặc dù nàng không muốn gây phiền phức cho Dận Chân, nhưng bảo nàng bỏ mặc sự sống chết của My Liễm Diễm không quan tâm nàng thực sự không thể làm được.

Hôm nay, sau khi tới thỉnh an Nạp Lạt thị, nàng nói tránh rằng mình không được khỏe muốn về nghỉ ngơi, vội vội vàng vàng về, thay sang mặc y phục của Bách Hợp, nàng len lén đi ra từ phía cửa sau, dọc đường cúi gằm đầu đi thẳng về phía phủ Bát a ca. Cũng may cách phủ nàng ở không xa nên không đến nỗi bị lạc đường.

Đến phủ Bát a ca, thị vệ ở cửa không cho nàng vào, Nhan Tử La nghĩ ngợi, rồi lớn tiếng: “Hỗn xược, ta phụng mệnh Lương phi nương nương tới thăm Phúc tấn, dám ngăn ta, ngươi có mấy cái đầu hả?”.

Đám thị vệ bị dọa cho sợ chết khiếp, một tên trong số đó vội vàng vào thông báo. Không lâu sau, một nha đầu cũng có vẻ hiểu biết đi ra, cô ta nhìn Nhan Tử La từ trên xuống dưới, nói: “Phúc tấn có lời mời”, sau đó đi trước dẫn đường. Nhan Tử La theo sau, đi thẳng vào phòng lớn.

Bát phúc tấn sớm đã đứng đó đợi nàng, thấy nàng vào, đầu tiên là thoáng sững lại, sau đó khoát tay cho bọn người hầu lui, cười nói với Nhan Tử La: "Lương phi nương nương sai tẩu tới đây?".

"Tôi không nói như thế, sao bọn họ để tôi vào chứ", Nhan Tử La đáp.

"Tẩu không sợ gây thêm phiền phức cho Tứ gia hay sao? Lúc này mà lại dám tới phủ Bát gia chúng tôi?", Bát phúc tấn nói ra những lời áp chế người khác.

"Tôi đến thăm Liễm Diễm", Nhan Tử La bình tĩnh nói.

"Ồ! Tôi nghĩ cũng phải, tẩu tẩu và Liễm Diễm đúng là tình sâu như chị em." Bát phúc tấn cười, nói tiếp, "Nhưng, Liễm Diễm giờ thân thể rất yếu, e là không tiện tiếp khách".

"Tôi không phải là khách, tôi là bạn của cô ấy, tôi nghĩ cô ấy sẽ gặp tôi", Nhan Tử La len lén nắm chặt tay thành nắm đấm nói.

"Thôi được, nếu tẩu tẩu đã kiên quyết như thế, vậy thì đi gặp đi." Bát phúc tấn nói xong gọi một a hoàn vào, bảo cô ta dẫn Nhan Tử La đi gặp My Liễm Diễm.

Nhan Tử La dọc đường thấp thỏm không yên, cho đến khi tới trước một cánh cửa được sơn màu xanh thẫm nặng nề. A hoàn đó đập đập cửa, tiếng bước chân bên trong vang lên, người kéo cửa ra nhìn lập tức mở to hai mắt, đang định mở miệng, Nhan Tử La nói: "Ta phụng chỉ Lương phi nương nương tới thăm chủ nhân các ngươi".

Hiểu Lam phản ứng lại rất nhanh, vội vàng đáp: "Vâng, mời chủ nhân vào trong", sau đó nói với a hoàn kia: "Làm phiền Hiểu Lục tỷ tỷ quá". A hoàn kia quay người bỏ đi với bộ dạng không thể tin nổi.

“Chủ nhân các ngươi có khỏe không?”, Nhan Tử La hỏi, đi vào bên trong.

Hiểu Lam lắc đầu, “Nhan chủ nhân, mời đi bên này”. Nhan Tử La vào phòng trong, liếc mắt thấy My Liễm Diễm đang ngồi trên giường dựa người vào lan can, lập tức chau mày, lao thẳng tới chỗ bạn.

“Cô…”, nàng nhìn nhìn, bụng My Liễm Diễm bằng phẳng, “Sao…?”.

“Cô không nên đến đây vào lúc này, Nhan nhan”, My Liễm Diễm nói.

“Sao lại thế này? Là ai đã làm chuyện này? Mau nói cho tôi biết”, Nhan Tử La nắm lấy vai bạn hỏi.

My Liễm Diễm ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Nhan Tử La, “Chẳng ai cả, là tự tôi thôi”.

“Không thể nào, không phải là tự cô làm, cô kì vọng vào đứa con như thế, sao có thể… Mau nói cho tôi biết là ai, tôi sẽ cầu xin Hoàng thượng đứng ra làm chủ cho cô”, Nhan Tử La khẩn khoản.

“Là tự tôi, không liên quan tới người khác”, My Liễm Diễm vẫn kiên quyết.

“Đừng lừa tôi! Mau nói cho tôi biết!” Nhan Tử La nhìn chăm chăm My Liễm Diễm, “Cô sợ cái gì? Cô đang sợ cái gì? My Liễm Diễm trước kia đâu mất rồi? Cô cam tâm sống thế này sao?”.

“Tôi còn có thể thế nào?” My Liễm Diễm đột nhiên ôm trầm lấy Nhan Tử La, gục đầu vào vai nàng khóc, “Tôi còn có thể làm thế nào, tôi có thể

nói với Hoàng thượng rằng vì Bát gia mà con của tôi mới không còn nữa sao? Làm như thế, Hoàng thượng sẽ xử lý Bát gia càng nặng tay hơn".

"Cô nói gì? Là vì… vì Bát gia?" Nhan Tử La sững lại, "Nhưng, đấy là cốt nhục của hắn mà? Sao hắn có thể…".

"Không phải chàng cố ý, không phải cố ý", My Liễm Diễm lẩm bẩm như tự nói với chính mình.

“Nhưng, cho dù có phải cố ý hay không, đứa con vẫn vì hắn mà không còn nữa”, Nhan Tử La nghẹn ngào nói. Tại sao chuyện xảy ra với nàng lại xảy ra với My Liễm Diễm chứ.

“Nhan Nhan, cô không nên tới đây, cô mau về đi. Nếu như để người ta nhìn thấy, cũng có thể sẽ gây thêm phiền phức cho Tứ gia và Bát gia”, My Liễm Diễm khuyên.

“Tôi biết. Tôi chỉ ở một lát thôi rồi sẽ đi”, Nhan Tử La nói.

“Đi đi, giờ có rất nhiều người đang theo dõi phủ Bát gia, cô biết không? Mau đi đi, tôi không muốn làm liên lụy tới cô.” My Liễm Diễm cố gắng trèo xuống giường, đẩy nàng ra ngoài, bảo Hiểu lam lặng lẽ đưa nàng về bằng cửa sau.

“Vậy thì cô phải bảo trọng, chăm sóc bản thân mình cho tốt nhé”, Nhan Tử La nhìn khuôn mặt trắng bệch của My Liễm Diễm nói.

“Tôi biết rồi.” My Liễm Diễm khoát tay, “Đi đi”. Nhan Tử La đi theo Hiểu Lam, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn. Cơ thể My Liễm Diễm thuận theo khung cửa trượt dần rồi ngồi bệt xuống đất.

Ra khỏi cửa sau phủ Bát gia, Nhan Tử La cảm thấy toàn bộ sức lực trong cơ thể mình đã bị rút cạn. Nàng vịn tay vào tường đứng một lúc rồi mới từ từ bước về phía trước, nhưng lại không biết phải đi về đâu, giờ nàng chỉ muốn trốn đi thôi. Nàng cứ vậy đi không mục đích, dường như tất cả những gì ở xung quanh nếu không liên quan tới nàng. Một con ngựa theo nàng từ xa, nàng cũng không biết.

“Nhan Tử La? Tẩu muốn đi đâu?” Con ngựa đó rướn bước nhanh hơn chắn trước mặt nàng, nếu còn không chặn nàng lại, nàng sẽ ra khỏi thành

mất. Nhan Tử La ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là Dận Tường.

"Tôi? Tôi muốn đi đâu?", Nhan Tử La cúi đầu nhắc lại, sau đó nói: "Tôi muốn về nhà", nói xong liền đi về phía trước. Vừa đi được hai bước, đã bị Dận Tường bế thốc, đặt lên lưng ngựa.

"Đệ đưa tẩu về phủ", sau đó hai chân kẹp chặt bụng ngựa, giật dây quay đầu, hướng về phía phủ Tứ a ca.

"Tốt nhất là tẩu nên ngoan ngoãn một chút, nếu không bị rơi xuống là đệ mặc kệ", Dận Tường nói lớn. Nhan Tử La quay đầu nhìn hắn ta, "Huynh đệ đều một đức tính ấy", giọng nói đầy căm hận. Dận Tường sững người, nhưng lập tức khôi phục lại vẻ bình thường, nói: "Đệ đưa tẩu về".

Dọc đường phi nước đại, đến cửa phủ, lại thấy Dận Chân đang đứng chờ, ngoài cửa còn có một chiếc kiệu. Chàng thấy họ quay về, sắc mặt lập tức tối lại.

Dận Tường nhảy xuống ngựa, nhìn anh trai mình, rồi lại nhìn Nhan Tử La, không biết có nên bế nàng xuống ngựa hay không. Nhan Tử La cũng nhìn Dận Chân, nàng cúi đầu nhìn Dận Tường, tự mình nhảy xuống ngựa, không đứng vững, ngã sõng soài ra đất.

"Nhan Tử La?" Dận Tường thất kinh, giơ tay định đỡ nàng, nhưng bị nàng hất ra, tự mình từ từ đứng lên, loạng choạng bước vào trong, lúc đi ngang qua người Dận Chân, Dận Chân túm lấy cổ tay nàng: "Ai cho phép nàng ra ngoài? Nàng đi đâu?".

Nhan Tử La nhìn vào mắt Dận Chân, nhả từng từ từng chữ một: "Thế thì làm sao? Người còn có thể phạt tôi gì nữa? Tôi chẳng có đứa con thứ hai để mà mất nữa đâu. Tôi chết già ở đây là người thỏa mãn rồi chứ gì".

“Nàng vừa nói gì?”, Dận Chân giọng lạnh lùng hỏi lại.

“Hừ!” Nhan Tử La cười nhạt, hất tay Dận Chân ra, từ từ bước vào trong. Không chỉ thị vệ, ngay cả Dận Tường cũng đứng như mọc rễ tại chỗ. Hắn không nhìn nhầm đấy chứ? Nhan Tử La chỉ “thỉnh thoảng” mới to gan mà lại dám nói với Tứ ca như thế? Nhìn nhìn sắc mặt Tứ ca, Dận Tường thấy hôm nay tốt nhất vẫn nên quay về thì hơn.

“Vào đi”, Dận Chân nói. Dận Tường đành giao ngựa cho thị vệ, còn mình thì theo Dận Chân vào trong. Khóe mắt len lén liếc về phía xa xa, bóng người loạng choạng nhìn như có thể ngã bất kì lúc nào kia đang lê bước.

Hai người đến thư phòng, nghị sự xong việc, Dận Tường do dự mãi, mới dám mở miệng hỏi: “Tứ ca, Nhan tẩu…?”.

“Nàng ta mãi mãi không học được cách nghe lời.” Giọng Dận Chân lạnh lùng.

“Tứ ca, huynh và Nhan tẩu có phải là…? Vừa rồi đệ gặp tẩu ấy trên đường, nhưng Nhan tẩu lại đang đi về phía ngoài thành, đệ nói sẽ đưa Nhan tẩu về, tẩu lại nói không muốn quay về, mà muốn về nhà”, Dận Tường nói.

“Về nhà? Vậy cứ để nàng ta về đi”, Dận Chân đáp, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm. Dận Tường nhìn nhìn tay anh trai, nói, “Tứ ca, theo lý mà nói, phận làm em như đệ không nên quản chuyện nhà huynh, nhưng, đệ cảm thấy Nhan tẩu rất không bình thường, Tứ ca hãy quan tâm hơn một chú, tránh… tránh để xảy ra chuyện không thể cứu vãn được lần nữa”.

“Nói xong rồi? Nói xong rồi thì đi đi! Nàng ta muốn thế nào thì cứ làm thế ấy!”, Dận Chân nói ngắn gọn. Dận Tường biết anh trai mình đang giận, nên cũng không tiện nói nhiều, đứng dậy cáo từ.

Vừa ra khỏi cửa, liền nghe thấy tiếng ném đồ đạc vọng ra từ bên trong, hắn sững lại, lắc đầu đi tiếp.

Nhan Tử La trở về với bộ dáng như thế khiến cho tất cả mọi người đều giật mình kinh hãi. Nhan Tử La không nói không rằng, leo thẳng lên sập ngủ, ngủ cho tới tận sáng hôm sau. Sau đó bắt đầu trầm mặc không nói, cũng không đến thỉnh an Nạp Lạt thị, ai tới thăm, nàng cũng đều từ chối không tiếp. Hằng ngày, ngoài ngủ ra vẫn là ngủ, nhưng càng ngủ càng gầy.

Nhan Tử La thất sủng rồi, hoàn toàn thất sủng rồi, từ sau ngày hôm đó, Dận Chân không đến thêm lần nào nữa, nghe nói mười ngày thì có năm ngày Dận Chân ở trong phòng Niên thị. Các vị trắc phúc tấn dần dần cũng không đến nữa, tiểu viện thường mấy ngày liền không có ai ghé qua, giống như một nơi bị bỏ hoang. Nhan Tử La không chịu nói, mặt vô cảm, Bách Hợp và đám a hoàn lớn bé trong nhà đều nín thở rón rén, đi lại nhẹ nhàng như những con mèo.

Trời càng ngày càng lạnh, lá trên cây đã rụng hết, Nhan Tử La không cho quét lá rụng, thỉnh thoảng đeo giày rồi đi đi lại lại trên lớp lá rụng đó. Đi mệt rồi thì ngẩng đầu nhìn trời, thường nhìn như vậy rất lâu.

Cuối tháng Mười một, My Liễm Diễm đến phủ Tứ gia thăm nàng, sau khi thỉnh an Phúc tấn mới đến chỗ Nhan Tử La. Khi nàng ta đến, Nhan Tử La đang đứng trong sân ngẩng đầu nhìn trời, hai mày My Liễm Diễm cau chặt lại.

“Cô… đang nhìn gì?”, My Liễm Diễm hỏi.

“Nhìn trời suy ngẫm”, Nhan Tử La cười đáp.

“Triết học gia? Giác ngộ rồi?”, My Liễm Diễm cũng cười hỏi.

Nhan Tử La quay đầu lại nhìn nàng ta, nhìn từ trên xuống dưới một lượt, nói: “Xem ra tâm trạng không tồi nhỉ! Hôm nay sao cô lại tới đây?”.

“Tôi? Thăm cô, bạn cũ lâu ngày không gặp, rất nhớ.” My Liễm Diễm vẫy vẫy nàng: “Cô không để tôi vào trong à, đây là cách đón khách của phủ Tứ gia hay sao?”.

“Tôi thấy cô nếu không phải điên thì cũng là hiểu ra rồi”, Nhan Tử La liếc xéo My Liễm Diễm, sau đó nói.

“Cứ cho là thế đi, cũng chẳng sao. Vẫn tốt hơn cô giờ phiêu diêu như cô hồn dã quỷ nhiều.” My Liễm Diễm đi vào nhà trước, tự nhiên trèo lên sập, tự động lấy gối ra tựa. Bách Hợp thấy nàng ta đến, giống như gặp được cứu tinh, bận trước bận sau bảo người rót trà chuẩn bị điểm tâm, hoa quả.

“Bách Hợp, ngươi không nhầm đấy chứ? Ta chưa thấy ngươi tốt với ta như thế bao giờ”, Nhan Tử La bóc một quả cam ăn.

“Chủ nhân, My chủ nhân là khách mà! Hơn nữa, My chủ nhân đến trò chuyện với người cũng tốt, nô tỳ vô cùng cảm kích My chủ nhân.” Trên mặt Bách Hợp cuối cùng cũng xuất hiện một nụ cười.

“Bách Hợp thật lòng trung thành, nếu tôi cũng có một nha đầu tốt như thế thì hạnh phúc biết bao”, My Liễm Diễm nói với Nhan Tử La.

“Ngưỡng mộ? Cô ta rất “bá đạo”, giống hệt một bà quản gia nhỏ.” Nhan Tử La cười nhìn Bách Hợp. Bách Hợp bất mãn nói: “Chủ nhân, nô tỳ chỉ muốn tốt cho người thôi”.

“Biết rồi”, Nhan Tử La đáp.

“Chỉ cần nhìn căn phòng mà nha đầu này dọn dẹp cho cô là biết cẩn thận tỉ mỉ rồi. Nhưng, cô làm gì mà khiến tiểu viện của mình nhìn như nơi hoang phế thế?” My Liễm Diễm cầm chén trà nóng lên, nhưng không uống, mà chỉ ủ tay.

“Hoang phế thích hợp để khổ tu”, Nhan Tử La cười đáp.

“Còn tiếp tục thế này, tôi thấy phủ Tứ gia cũng sẽ nhanh chóng khổ tu theo”, My Liễm Diễm cúi đầu nói. Cơ thể Nhan Tử La cứng lại, sau đó cười, “Cô đang nguyền rủa nhà chúng tôi đấy à?”.

My Liễm Diễm lắc đầu, “Vừa rồi tôi có thấy bộ dáng Tứ gia nhà cô, vẻ mặt khổ lớn thù sâu, cũng giống như là đang khổ tu mà”.

“Chuyện ở phủ Tứ gia cô đừng bận tâm. Hãy nói chuyện của cô đi, sao lại giác ngộ được? Bát gia nhà cô đang dùng chiêu thuật gì để điểm hóa cô?”, Nhan Tử La hỏi.

“Điểm hóa?”, My Liễm Diễm đáp lại, “Ừm, từ này tôi thích. Nhưng tại sao cô lại dùng từ này?”.

“Phật tổ từng nói với đao phủ rằng ‘Buông đao xuống lập tức thành Phật’. Thế là đao phủ liền buông đao, kết quả lại chẳng thể thành Phật. Nhưng anh ta giác ngộ rồi, bị Phật tổ chỉ dẫn rồi”, Nhan Tử La giải thích.

“Cô nói tôi là đao phủ?”, My Liễm Diễm nhìn nàng.

Nhan Tử La lắc đầu, “Không, cô là người giác ngộ”.

My Liễm Diễm chăm chăm nhìn nàng hồi lâu, sau đó nói: “Không sai, cô nói không sai, biết rõ đó là lời nói dối, nhưng, tôi vẫn nói với mình rằng

phải tin".

"Giác ngộ rồi, trong lòng sẽ không còn thấy nặng nề nữa, trong lòng thấy tươi sáng hơn?", Nhan Tử La đùa hỏi.

My Liễm Diễm chỉ cười không đáp, chăm chú nhìn Nhan Tử La, "Xem ra, cô không định lựa chọn giác ngộ?".

"Tôi chọn khổ tu, nếu có thể giác ngộ thì đương nhiên là tốt, không thể, đành phải tiếp tục khổ tu thôi. Hi vọng kiếp sau sẽ được tiêu dao tự tại", Nhan Tử La khẽ đáp.

Bách Hợp và đám a hoàn đứng hầu bên cạnh, chỉ nghe thấy hai vị chủ nhân nói những gì mà "giác ngộ", "khổ tu", "Phật tổ", càng nghe càng không hiểu. Hai người ngồi trên sập bộ dạng lại rất thản nhiên.

My Liễm Diễm ở lại chơi cả buổi chiều rồi mới cáo từ ra về. Nhan Tử La trở lại trạng thái trầm mặc trước kia.

Chương 70: Lão Thập tam

Một ngày tháng Mười hai, đột nhiên có trận tuyết lớn. Nhan Tử La bỗng nghĩ đến ăn thịt nai thưởng tuyết trong Hồng Lâu Mộng, bèn bảo Bách Hợp và đám a hoàn đi chuẩn bị, muốn nướng thịt ở tiểu đình nhỏ trong vườn để ăn. Bách Hợp và đám a hoàn mặc dù sợ nàng ngồi ăn trong gió lạnh sẽ đau bụng, nhưng đây là lần sai khiến đầu tiên của nàng suốt hai tháng nay, vì vậy vẫn mỗi người một việc theo ý nàng.

Bách Hợp bảo Ám Hương đưa theo hai tiểu nha đầu vào bếp lấy đồ dùng, sai bọn tiểu nha đầu chuyển mấy lò than ra ngoài đình, rồi trải lớp nệm da dày lên ghế, sau đó mới cảm thấy yên tâm một chút.

Nhan Tử La thấy bọn họ dàn trận như thế, thở dài bất lực lắc đầu.

Than đã được nhóm lên, thịt cũng đã đặt bên cạnh, Bách Hợp và đám a hoàn đứng cạnh bàn chờ hầu. Nhan Tử La tự mình nướng mấy phên thịt, nếm nếm thấy quả nhiên là lạ miệng, lại ăn thêm mấy miếng nữa, cảm thấy hơi ngấy, bèn bảo Bách Hợp rót chút rượu ấm, chầm chậm uống hết một chén.

"Các ngươi cũng đừng đứng mãi thế, lại đây cùng ăn đi! Ta ăn một mình không hết được!", Nhan Tử La gọi.

"Nô tỳ không dám", Bách Hợp và đám a hoàn đồng thanh.

"Cứ phải để ta nói thêm một vài lần nữa à? Bảo các người ăn thì ăn, ăn ta mới thấy vui." Nhan Tử La nghịch nghịch chén rượu, mắt lại nhìn ra mảng tuyết trắng trời ngoài đình. Thời điểm này năm ngoái, họ cùng nhau chơi ném tuyết, nặn người tuyết.

"Chủ nhân, hay là bọn nô tỳ cùng chơi ném tuyết, nặn người tuyết với người nhé?", Bách Hợp thấy bộ dạng nhìn trời tuyết rồi ngẩn ra của Nhan Tử La bèn hỏi.

"Muốn chơi thì các ngươi cứ chơi, không cần quan tâm tới ta." Nhan Tử La đứng dậy đi ra cạnh đình, giơ tay đón mấy bông tuyết, những bông hoa tuyết đó lập tức tan thành nước. Bách Hợp vội nói: "Chủ nhân, người hãy mang găng tay vào đi!".

“Ngươi không thể để ta yên một lát sao, bà quản gia? Chủ nhân ngươi có phải đồ làm bằng sứ chạm vào là vỡ đâu.” Nhan Tử La cười.

“Nhưng chủ nhân…”, Bách Hợp còn muốn nói gì nữa, Nhan Tử La ngoảnh đầu sang nhìn cô ta: “Ra ăn đi, đừng lo cho ta”. Bách Hợp gật gật đầu.

Lúc này, “cộc cộc” vang lên tiếng gõ cửa. Nhan Tử La chau mày, lần này thì kẻ buồn chán nào tìm đến đây? “Ra mở cửa, nếu là người không liên quan thì nói ta ngủ rồi.”

Một tiểu nha đầu vội giơ tay lên che đầu chạy ra, mở cửa nhìn, liền sững lại, sau đó quay đầu nhìn Bách Hợp, Bách Hợp cũng sững lại, nhưng vẫn phản ứng nhanh nhẹn vội chạy ra, nhún người hành lễ nói: “Nô tỳ thỉnh an Thập tam gia”.

Dận Tường gật gật đầu, nhìn về phía đình, sau đó lắc lư đi đến, cười nói với Nhan Tử La: “Đệ ngửi thấy mùi thịt, thế mà tên tiểu tử Cảnh Khánh này lại nói không có. Tẩu tẩu thật vui vẻ quá, ngắm tuyết nướng thịt, đúng là đặc biệt, đặc biệt”.

“Thập tam gia quá khen rồi”, Nhan Tử La nói.

“Ai da, tẩu tẩu đừng khách sáo như thế. Dù sao cũng đã đến đây rồi, tẩu tẩu có thể chuẩn bị thêm cho đệ một phần không?” Dận Tường vẻ mặt thèm khát như sắp rớt nước miếng tới nơi.

“Thập tam gia đã nói như thế, Bách Hợp, các ngươi còn không mau chuẩn bị đi?”, Nhan Tử La dặn dò. Đám a hoàn vội vội vàng vàng mang những thứ ở đình đi rồi lại bày thịt mới ra. Dận Tường cũng không khách khí ngồi xuống luôn, vừa ăn thịt một cách ngon lành vừa uống rượu, dường như là bữa rượu thịt chuẩn bị riêng cho hắn không bằng. Ăn một lúc lâu,

ngẩng đầu thấy Nhan Tử La vẫn dựa vào cột đình ngắm tuyết, Dận Tường cười nói: "Tẩu tẩu không ăn thêm chút nữa sao?".

"Tôi ăn rồi, Thập tam gia cứ dùng tự nhiên", Nhan Tử La không buồn quay đầu lại, đáp.

"Vậy đệ không khách sáo nữa", Dận Tường cười, nói, len lén đảo tròng mắt lẩm bẩm, "Haizz, nha đầu Khuynh Thành mấy hôm trước còn bảo nếu tuyết rơi sẽ quay về chơi ném tuyết với tẩu tẩu, sao Tứ ca vẫn chưa mang nó về nhỉ?".

Nhan Tử La không nói gì, đã rất lâu rồi nàng không được gặp con gái mình.

"Thật đáng tiếc, nghe nói năm ngoái Tứ ca còn cùng nha đầu Khuynh Thành nặn người tuyết, đệ lớn bằng chừng này rồi chưa từng thấy Tứ ca lại có hứng thú với cái trò trẻ con ấy bao giờ, thật là đáng tiếc, đáng tiếc", Dận Tường lắc đầu, nói giọng nuối tiếc. Nhan Tử La vẫn không nói gì, nhưng lại quay đầu điềm đạm nhìn hắn một cái, lòng nghĩ: Lão thập tam này thật là trẻ con. Bất giác nàng cười khẽ.

Đang ăn, ngoài cửa, một cái đầu thò vào, Bách Hợp đi ra xem, quay vào nói: "Chủ nhân, là Cảnh Khánh tới mời Thập tam gia, nói Tứ gia đang đợi trong thư phòng".

Dận Tường vừa nhét một miếng thịt vào miệng, thở dài: "Haizz, Tứ ca không biết lại định hành hạ đệ chuyện gì nữa đây, thời gian này thật quá khổ!", rồi vội vàng nuốt miếng thịt xuống, lại gắp thêm một miếng bỏ vào miệng, tiện thể uống hớp rượu, sau đó nhanh nhanh chóng chóng rời đi.

"Đa tạ tẩu tẩu đã khoản đãi", Dận Tường nói, sau đó nghĩ thế nào lại dừng chân, quay đầu nói tiếp: "Tẩu tẩu, tẩu coi như tội nghiệp đệ, đừng để

Tứ ca giày vò đệ thêm nữa được không?".

"Thập tam gia đi từ từ, không tiễn", Nhan Tử La nói, nhấp một hớp rượu, sau đó nói với Ám Hương: "Các ngươi ăn tiếp đi, ta mệt rồi, đi ngủ đây", rồi cũng ra khỏi đình vào phòng.

Bách Hợp đưa Dận Tường tới cửa, đang định đóng cửa, Dận Tường liền quay đầu lại hỏi: "Chủ nhân nhà ngươi cứ sống thế này à?"

Bách Hợp gật gật đầu, "Vâng. Hôm nay vẫn còn khá đấy, ít ra còn muốn ăn. Thập tam gia, ngài… có thể nói với Tứ gia một câu, đưa Cách cách về nhà ở vài ngày được không? Chủ nhân mặc dù không nói ra, nhưng nô tỳ có thể thấy, chủ nhân rất nhớ nhung Cách cách".

"Biết rồi, các ngươi hãy hầu hạ cho cẩn thận, đừng để xảy ra sai sót gì", Dận Tường nói.

"Nô tỳ biết rồi. Thập tam gia đi từ từ", Bách Hợp cung kính.

Dận Tường cất bước đi về phía trước, đi được vài bước quay đầu lại nhìn, cửa tiểu viện đã đóng.

Đến thư phòng, thấy Dận Chân đang đứng trước cửa sổ, cửa sổ thì mở, hoa tuyết thỉnh thoảng lại bay lạc vào trong.

"Tứ ca, huynh về rồi." Dận Tường đi tới cạnh chàng, nhìn ra ngoài, cố ý nói: "Hôm nay trời lạnh thế này đừng mở cửa sổ nữa được không, Tứ ca? Tuyết thì năm nào chẳng rơi, có gì đang để nhìn đâu", sau đó giơ tay ra đóng cửa sổ, rồi tự tiện đi tới ngồi cạnh lò sưởi.

“Đi đâu đấy?”, Dận Chân hỏi. Cảnh Khánh nói Thập tam gia muốn ra ngoài đi dạo.

“Đạp tuyết tìm mai, đáng tiếc chẳng còn hoa mà ngắm! Tiện đường tới thăm Tứ tẩu”, Dận Tường đáp. Dận Chân nhìn hắn, ánh mắt lạnh băng.

“Đi thăm tẩu tẩu họ Nhan”, Dận Tường nói rõ hơn, “Trời tuyết lớn thế này, tẩu tẩu lại đứng trong tuyết, chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng, nếu không phải tóc tẩu ấy màu đen, đệ còn tưởng đấy là tượng điêu khắc mới của nhà Tứ ca cơ”.

Hai mày Dận Chân chau lại, không nói năng gì.

“Mau thêm than, mau thêm than, lạnh chết mất, đứng trong tuyết cùng tẩu tẩu gần nửa canh giờ, chân cứng đơ rồi”, Dận Tường lại ra sức xoa xoa tay, bộ dạng như rất lạnh, nói. Hắn len lén nhìn anh trai mình một cái. Tốt lắm, hai đầu mày sắp đan vào nhau thành hình hồ điệp rồi, không tin huynh không xót xa, Dận Tường thầm nghĩ trong lòng.

Hai anh em bàn chuyện công vụ một lúc, Dận Tường bèn vội vội vàng vàng cáo từ, hắn phải đi làm một việc nữa.

Khi trời nhá nhem tối, thiệp mời từ phủ của Thập tam gia được gửi đi tới các phủ của tất cả các A ca khác, nói là mời các vị huynh đệ tới phủ thưởng tuyết. Các A ca mặc dù không có tâm trạng, nhưng hiếm khi thấy lão Thập tam hiếu kính một lần, cũng đành nể mặt.

Thế là sau bữa sáng ngày hôm sau, trước cửa phủ Thập tam a ca bỗng trở nên náo nhiệt. Các vị A ca hoặc là ngồi xe hoặc là ngồi kiệu, cưỡi ngựa, đều mang theo tùy tùng đến. Dận Tường đứng ở cổng đích thân đón tiếp, sau đó lệnh cho người hầu đưa các A ca vào phòng khác nghỉ ngơi trước.

Dận Chân, Dận Hữu cùng đến một lúc. Dận Chân nhìn khuôn mặt đang cười tươi như hoa nở của lão Thập tam mà bất giác chau mày, lão Thập tam thấy anh trai mình sa sầm sắc mặt, cố ý nói: "Ái chà, Tứ ca hôm qua ngủ không ngon giấc sao? Sắc mặt khó coi quá!", liền bị Dận Chân tức tối trừng mắt lườm cho một cái. Tối qua chàng lăn đi trở lại cả đêm không sao ngủ được, hễ nhắm mắt vào là thấy Nhan Tử La biến thành tượng điêu khắc, đều là do tên tiểu tử này hại.

Chờ mãi, những người nên đến cũng đã đến cả rồi, Dận Tường mời các vị huynh đệ quá bộ ra thủy đình ở hậu hoa viên. Các vị A ca vừa đi vừa nhìn cảnh tuyết, tuyết lớn tới tận hôm nay vẫn chưa ngừng rơi.

"Lão Thập tam, hôm nay sao đột nhiên lại nghĩ đến chuyện thưởng tuyết?" Người nói là Dận Đường, gần đây tâm trạng của hắn rất tốt, "ông già" đã chịu phục nguyên chức cho Bát ca rồi.

"Ai da, hổ thẹn hổ thẹn, đệ đâu phải là người có nhã hứng ấy, vì vậy, việc thưởng tuyết chẳng qua chỉ là cái cớ mà thôi", Dận Tường cười nói. Hắn nói xong, các A ca trong lòng đều thất kinh, lẽ nào là "tụ hội"? lúc này đây chính là một đề tài mẫn cảm.

"Lão thập tam, đệ…?", Dận Ngã hỏi.

"Đệ á, là mời các huynh đến để ăn", Dận Tường cười híp mi đáp, giả bộ như không hề biết đám huynh đệ của mình lúc này đang nghĩ cái gì.

"Ăn? Ăn ở đây?" Vẫn là Dận Ngã lên tiếng. Những A ca khác đều nhìn hắn.

"Đúng thế, các vị yên tâm, trong đình có sưởi, đệ còn đặc biệt dặn dò đặt thêm vài cái lò sưởi rồi. Hơn nữa, còn có loại rượu nóng thượng hạng, Thập ca cứ yên tâm đi", Dận Tường đáp.

Cả đoàn người đi vào đình, đám a hoàn đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, trên mặt đất trải miếng da lông dày, đặt một chiếc bàn tròn chân thấp khá lớn, các vị A ca ngồi xuống xung quanh. Dận Tường liền quay người gọi đám a hoàn bắt đầu.

"Đây là loại thịt hươu tươi, tối qua đệ sai người ra ngoài thành đặt sẵn, sáng sớm hôm nay vừa mang đến", Dận Tường nhìn những đĩa thịt được bưng lên, giải thích. Những miếng thịt đã được ướp gia vị đầy đủ, bày thịt xong, còn thêm mấy đĩa rau thơm. Các vị A ca nhìn nhìn, rồi lại nhìn Dận Tường. Dận Tường nhìn Dận Chân một cái rồi mới nói: "Cách ăn thì lát nữa mọi người học theo đệ là được. Đây là do đệ học được từ Nhan tẩu tẩu, Hoàng a ma ăn xong còn khen ngon đấy".

Các vị A ca quay sang nhìn nhau, không hẹn mà cũng nhớ đến món "Gan lợn nhắm rượu", muốn cười nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Dận Chân thì đều tự động nén cơn buồn cười lại vào bụng.

Dận Tường mời mọc các vị huynh đệ "ăn ngon, uống say", các vị A ca mỗi người mỗi tâm tư.

Trong đình đang ăn uống náo nhiệt, thỉnh thoảng lại vọng tới tiếng cười của trẻ con. Dận Tường nhìn, lắc lắc đầu nói: "Lê Trừng lại đưa hai nha đầu đi bày trò rồi, hôm qua nghịch ngợm chơi ném tuyết rồi nặn người tuyết nữa, thật là… không quản nổi".

Đang ăn, một tùy tùng vào nói: "Bẩm Thập tam gia, Khuynh Thành cách cách đến rồi". Lời vừa dứt thì một bóng người tròn tròn xông vào trong, thấy cả đình toàn các thúc thúc, bá bá, đầu tiên thoáng sững lại, sau đó ngọt ngào nói: "Con chào Tam bá bá, Ngũ thúc, Thất thúc, Bát thúc, Cửu thúc, Thập thúc, Thập nhị thúc, Thập tam thúc, Thập tứ thúc, Thập ngũ thúc".

Sau đó nhìn về phía Dận Tường: “Biết là chỉ có Thập tam thúc thương con nhất, có thịt ăn rồi”, Khuynh Thành láu cá nói.

“Không phải là Thập tam thúc tìm con, mấy người ngoài kia tìm con để chơi cùng”, Dận Tường chỉ chỉ ra ngoài, “Lát nữa bọn họ sẽ đắp thầy phù thủy tuyết biết bay”.

“Thập tam thúc…”, Khuynh Thành kéo dài giọng, “Con giờ đã lớn rồi, không còn chơi trò đắp người tuyết nữa, không chơi với họ đâu”.

“Vậy thì con ra dạy họ, dạy một lát rồi quay vào ăn thịt”, Dận Tường cười, dỗ dành.

“Thập tam thúc, làm gì có thầy phù thủy biết bay, ngạch nương con lừa con thôi, con đợi suốt cả đêm mà chẳng thấy nó bay gì cả”, Khuynh Thành bĩu môi nói, sau đó nhìn cha mình, “A ma, hôm nay con về nhà được không? Con nhớ ngạch nương quá”.

“Ừm”, Dận Chân gật đầu đồng ý, sau đó nhìn Dận Tường một cái. Có điều lần này chỉ là nhìn, không phải lườm.

“Vậy bây giờ con về được không?”, Khuynh Thành chớp chớp đôi mắt to, hỏi.

“Chẳng phải con muốn ăn thịt sao, nha đầu Khuynh Thành?”, Dận Tường xen vào.

“Về nhà con ăn cùng ngạch nương, ngạch nương làm ăn mới ngon.” Khuynh Thành cười rất tươi, sau đó quay sang vẫy vẫy tay chào các vị “trưởng bối”, nhảy chân sáo đi ra, chờ Bình An công công đưa về nhà.

Kết quả là bị ngã trên cầu một cái. Những người trong đình nghe thấy Khuynh Thành lẩm bẩm: "Hoàng nãi nãi và ngạch nương đều thích bó người ta thành thế này, đi đứng chẳng tiện gì cả!".

"Cách cách, nô tài cõng người", giọng Bình An vọng tới.

"Không cần đâu, ta tự đi được rồi", Khuynh Thành đáp.

"Cách cách, để nô tài cõng người đi, không người lại ngã đấy", Bình An nài nỉ.

"Không cần mà, để ngạch nương biết sẽ lại mắng ta là người tàn tật, ta tự đi", Tiểu nha đầu nói một cách nghĩa khí. Sau đó xuống cầu, lại không may ngã thêm cái nữa.

Dận Tường dặn dò tùy tùng: "Đi, đi theo, đừng để nha đầu đó ngã thêm nữa".

Dận Chân nhìn bóng con gái mình lũn cũn chạy đi xa, thoáng nghĩ ngợi. Không thể phủ nhận, Nhan Tử La dạy con gái rất tốt, độc lập, không kiêu ngạo, không vô cớ gây sự, gan dạ, đương nhiên, còn có chút vụng về, thích nịnh hót nữa.

Các vị A ca ngồi trong thủy đình ở hậu hoa viên của lão Thập tam thưởng tuyết cả buổi sáng, đến trưa mới tan. Dận Chân hình như hơi say, Dận Tường vội sai người đỡ chàng vào thư phòng nghỉ ngơi một lát, lại dặn dò đám a hoàn mang đá giải rượu vào, còn mình thì đi theo ngay sau.

Đến thư phòng, sớm đã có a hoàn trải sẵn chăn đệm lên chiếc giường mà hằng ngày Dận Tường dùng để nằm chợp mắt. Dận Chân được dìu lên giường nằm ngay ngắn rồi, Dận Tường liền đuổi đám a hoàn ra ngoài, đích thân cầm đá giải rượu nhét vào miệng Dận Chân. Dận Tường xong việc,

quay người định đi thì thấy bên giường có một tờ giấy gấp rơi ra. Hắn băn khoăn nhặt lên, mở ra xem, là hai bài luật thơ *Thất tịch*, từ nét bút có thể thấy đây không phải do một người viết. Chữ của Tứ ca, hắn có thể nhận ra. Còn bài thơ bên dưới, chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, thật sự không nghĩ ra là ai trong số những người mình quen biết có thể viết ra loại chữ xấu tới thế này.

Quay đầu lại nhìn anh trai mình, rồi lại nhìn nhìn bài thơ, đây chắc là của Tứ tẩu nhỉ? Thứ mà khiến Tứ ca lúc nào cũng mang theo bên mình… chắc chắn chính là của người kia rồi. Bình thường vẫn nghĩ tẩu ta dốt nát kém cỏi, không ngờ còn thông văn thơ. Nhưng, bài thơ viết thế này… chẳng trách trong lòng Tứ ca không vui nổi.

Dận Tường gấp tờ giấy lại nhét vào tay áo của Dận Chân, còn mình thì ngồi cạnh bàn, mắt đảo mấy vòng, đột nhiên đứng bật dậy, ra cửa gọi một a hoàn vào, dặn dò cô ta vài câu, khiến a hoàn đó vẻ mặt thất kinh vội vàng đi ngay. Dận Tường liền sốt ruột đi đi lại lại ở cửa. Cho tới khi thời gian một que hương cháy hết trôi qua, ngoài hành lang mới thấy bóng dáng một người con gái mặc áo choàng màu trắng đang bước lại, mũ che hết quá nửa khuôn mặt.

“Thỉnh an Thập tam gia”, người con gái đó hành lễ nói, giọng mềm mại, như oanh như yến.

“Miễn miễn miễn, vào đi.” Dận Tường đẩy cửa bước vào, người con gái đó thận trọng đi theo sau.

“Ngươi không cần làm gì cả, cứ đứng ở đây là được, cũng không được ngẩng đầu, cứ thế này thôi”, Dận Tường dặn.

“Vâng. Nô tỳ hiểu rồi”, người con gái đó nói.

Dận Tường cười cười, để người con gái đó đứng trước giường, còn mình thì đẩy cửa đi ra.

Hơn một canh giờ trôi qua, Bích Đào bẩm lại với Dận Tường, Dận Tường nghe xong vội vội vàng vàng chạy tới thư phòng. Đến cửa thư phòng, lại ngập ngừng do dự, sau đó giơ tay gõ cửa. Trong lòng buồn bực vô cùng, làm gì có ai phải gõ cửa chính thư phòng của mình bao giờ?

"Vào đi", một giọng lạnh lùng vang lên. Dận Tường liền phối hợp rùng mình, sau đó đẩy cửa bước vào. Đoán xem lúc này hắn nhìn thấy cái gì???

Chiếc áo choàng trắng bị vứt tùy tiện dưới đất, bên cạnh chiếc áo bị ném, còn thấy bóng lưng đang quỳ khóc thút thít, đầu tóc rối bù. Bên giường, bức tượng điêu khắc mặt lạnh đang nhìn hắn cười nhạt.

"Tứ ca, huynh tỉnh rồi à?", Dận Tường cười hi hi hỏi.

"Hừ hừ", Dận Chân tiếp tục cười nhạt, nhìn người đang quỳ dưới đất, "Nói, hắn sai ngươi tới hay ngươi tự tới?".

"Tứ gia, nô tỳ biết sai rồi, Tứ gia xin hãy tha cho nô tỳ lần này, sau này nô tỳ không dám nữa", người con gái đó khóc lóc.

"Cái này… Tứ ca… Huynh xem?", Dận Tường bắt đầu lắp bắp.

"Cái nào? Xem cái gì? Ta thấy phải mang tiểu tử người đi gọt đẽo mới đúng." Dận Chân đứng dậy, đạp lên chiếc áo choàng màu trắng mà giày xéo.

"Còn không mau cút đi?" Đây là nói với cô gái. Cô gái kia vội vàng đứng dậy loạng choạng bước ra ngoài.

Dận Chân đi đến bên Dận Tường, liếc xéo hắn một cái, sau đó lạnh lùng mở miệng: "Lão Thập tam, chuyện này đợi ta rảnh sẽ tính với đệ", sau đó sải bước ra ngoài. Dận Tường vội chạy theo sau, gọi quản gia chuẩn bị xe ngựa, đích thân tiễn người ra tận cửa, nhìn theo bóng chiếc xe, cười ha ha đắc chí.

Chương 71: Xem trò vui quá nhiều

Phủ Tứ bối lặc.

Vì Khuynh Thành đột nhiên quay về, sắc mặt Nhan Tử La tươi tỉnh hơn một chút, Bách Hợp cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra trong lòng Tứ gia, vị trí của chủ nhân vẫn rất quan trọng, nếu không sao hôm qua Thập tam gia vừa nói, hôm nay Cách cách đã về rồi.

Khuynh Thành vẫn giống mọi ngày nằm trong lòng Nhan Tử La nũng nịu cười nói, ăn xong bữa, hai mẹ con ngủ trưa dậy, Khuynh Thành đột nhiên nghĩ tới hai câu thơ *"Hốt như nhất dạ xuân phong lai, Thiên thụ vạn thụ lê hoa khai"*[1], bèn nài nỉ Nhan Tử La dạy nó học thuộc bài thơ này. Nhan Tử La bảo Bách Hợp đến gian phòng phía Tây cầm quyển thơ Đường tới. Liếc mắt nhìn, chính là quyển thơ từng kẹp tờ giấy kia. Lật tới trang có bài *Bạch tuyết ca tống Vũ phán quan quy kinh*, dạy Khuynh Thành học. Đầu óc Khuynh Thành đặc biệt nhanh nhạy với thơ ca, đọc chưa đến một tuần trà đã thuộc. Chỉ có điều đọc xong rồi vẫn còn thấy hơi thắc mắc.

[1] Hai câu trong bài thơ Bạch tuyết ca tống Vũ phán quan quy kinh (Bài ca Tuyết trắng đưa Vũ phán quan về kinh đô). Dịch nghĩa là: Gió xuân hây hẩy đêm rồi, Ngàn cây lên điểm trắng ngời nở hoa.

“Ngạch nương, tại sao lại nói là ‘Hồ thiên’ nhỉ? Trời mà còn phải phân biệt nữa sao?”, Khuynh Thành nói.

“Thời Đường, vùng đất Đột Quyết[2], Hung Nô ở phía Bắc đều bị gọi là đất Hồ, nên trời ở vùng đất ấy đương nhiên phải gọi là trời Hồ rồi”, Nhan Tử La giải thích.

[2] Một dân tộc thiểu số thời cổ của Trung Quốc, là dân du mục ở vùng núi Altay.

“Vậy, triều Đại Thanh ta có nguồn gốc ở quan ngoại, chẳng phải bị gọi là ‘Hồ’ rồi sao?”, Khuynh Thành nghiêng đầu hỏi tiếp.

Nhan Tử La ngẩn người, sau đó nói: “Thơ mà người xưa viết bao giờ cũng có liên quan tới nơi mà họ sống, thời Đường những vùng Đột Quyết, Hung Nô lạc hậu hơn nhiều so với Trung Nguyên. Người Trung Nguyên bèn coi thường bọn họ, gọi họ là người ‘Hồ’, thật ra, trong câu thơ có mang ý kì thị, không đúng. Giờ Đại Thanh chúng ta đã thống nhất thiên hạ, bốn bể cùng hưng thịnh phát triển, hơn nữa Đại Thanh ủng hộ việc Mãn Hán thành người một nhà, khắp trời đất này đều là con dân của Hoàng gia gia con, không có phân biệt Hồ, Hán gì nữa, vì vậy bầu trời cũng không bị phân biệt”.

“Ồ” Khuynh Thành hiểu biết gật đầu, sau đó lại hỏi: “Ngạch nương, tuyết ở phương Bắc có lớn thế này không? Tháng Tám liệu có tuyết không? Nhưng khi chúng ta cùng Hoàng gia gia đi tái ngoại lại không thấy tuyết?”.

“Bởi vì chúng ta vẫn chưa thật sự vào sâu trong đất Bắc. Còn tuyết rốt cuộc có lớn như thế này không, ta cũng không biết. Có điều, trong thơ Lý Bạch từng viết một câu thế này, ‘Yên sơn tuyết hoa đại như tịch’[3], vì vậy, chắc là thật!”, Nhan Tử La đáp.

[3] Dịch: Núi Yên Chi tuyết rơi như bão

“Hoa tuyết và bão? Không giống chút nào! Một thi nhân cao minh như Lý Bạch sao lại dùng cách so sánh này chứ?” Khuynh Thành trề trề môi.

“Thế con bảo giống cái gì?”, Nhan Tử La cười hỏi.

“Giống rất nhiều thứ, rất giống tơ liễu vào mùa xuân, cũng nhẹ nhàng bay khắp nơi. Ừm, còn giống bồ công anh nữa”, Khuynh Thành tay chống cằm nói.

“Không ngờ bảo bối nhà ta còn có tài ‘vịnh nhứ’.” Nhan Tử La cười.

“Là có ý gì ạ, ngạch nương?”, Khuynh Thành hỏi.

“Cái này, cũng là chuyện thời xưa, thời Đông Tấn có một tài nữ tên Tạ Đạo Uẩn. Một hôm đúng lúc gặp trời tuyết rơi lả tả, giống như hôm nay vậy, Bác của nàng ta nhất thời nổi nhã hứng, liền hỏi các văn bối đang ngồi: ‘Tuyết rơi thế này giống cái gì?’. Anh họ của Tạ Đạo Uẩn vội tranh trả lời: ‘Ném muối trắng giữa trời’. Tạ Đạo Uẩn lặng lẽ suy nghĩ một lúc, sau đó mới nói: ‘Chưa bằng gió thổi tung tơ liễu’. Vì vậy từ đó về sau, những người con gái có tài học vấn đều được gọi là ‘Vịnh nhứ[4] tài’, Nhan Tử La giải thích.

[4]Nhứ: Sợi bông, hoa nhẹ.

“Anh họ của nàng ta thật ngốc, tuyết với muối trắng chẳng có chút nào giống nhau cả!”, Khuynh Thành đáp, “Ngạch nương, còn có bài thơ nào về tuyết nữa không?”.

Nhan Tử La liền tìm mấy bài thơ dạy con. Khuynh Thành học thuộc rồi, nói rằng mình thích nhất hai câu *“Mai tu tốn tuyết tam phân bạch, Tuyết*

khước thâu mai nhất đoạn hương”[5] trong bài Tuyết Mai của Lư Mai Pha, sau đó hỏi Nhan Tử La thích nhất bài nào. Nhan Tử La suy nghĩ rồi đáp: *“‘Lục Nghị tân phôi cửu, Hồng nê tiểu hỏa lô. Vãn lai thiên dục tuyết, Năng ẩm nhất bôi vô?’*[6], ngạch nương thích nhất bài này”.

[5] Mai thua tuyết ấy vài phần trắng, Tuyết hẳn nhường Mai mấy bậc hương (người dịch: Hải Đà).

[6] Bài thơ Vấn Lưu Thập Cửu (Hỏi Lưu Thập Cửu) của Bạch Cư Dị thời Đường. Dịch là: “Vừa xong rượu Lục Nghi, Hỏa lò đất đỏ nung. Trời hôm muốn mưa tuyết, Uống một chén chơi không?”.

“Tại sao ạ? Trong này cũng không có tuyết mà!”, Khuynh Thành thắc mắc.

“Đợi khi nào con lớn như ngạch nương rồi, con sẽ hiểu”, Nhan Tử La đáp.

Sau đó hai mẹ con lại gọi Ám Hương mang giấy mực vào, chuẩn bị viết mấy bài thơ đó lên. Nhan Tử La vừa viết được vài chữ, Khuynh Thành liền châu đầu lại nói: “Ngạch nương, chữ của ngạch nương chẳng đẹp gì cả, thua xa a ma”.

“Ta đâu có cần viết cho người khác đọc, xấu chút cũng chẳng sao”, Nhan Tử La cười.

“Ngạch nương, người chẳng có tham vọng gì cả.” Khuynh Thành tiếp tục viết chữ.

Hai người đang viết rất hào hứng thì rèm cửa bị vén lên, một luồng khí lạnh xộc vào, Nhan Tử La bất giác rùng mình, ngẩng đầu lên định hỏi Bách

Hợp xem có chuyện gì, nhưng ngây lập tức sững lại. Tay cầm bút vẫn đang giơ lên nửa chừng.

"A ma, người đến rồi, ngạch nương dạy con bài thơ mới đấy", Khuynh Thành cười nói, nhảy xuống khỏi sập, cầm giấy đưa cho Dận Chân xem.

"Tốt!", Dận Chân nhìn một lượt, khen. Sau đó chàng tự động ra ngồi cạnh sập, quét sang bên tờ giấy của Nhan Tử La rồi lại thu ánh mắt về, chuyên tâm nhìn Khuynh Thành viết chữ. Nhan Tử La bừng tỉnh, đặt bút xuống, vo tròn tờ giấy đang viết dở trong tay.

"Ngạch nương, người không viết nữa ạ?", Khuynh Thành nghiêng đầu hỏi.

"Ngày mai lại viết, ngạch nương mệt rồi, không còn sức nữa", Nhan Tử La đáp. Dịch người về phía sau dựa vào gối. Nghiêng đầu nhìn, sắc mặt Bách Hợp và đám a hoàn đều như sáng bừng lên, giống như ánh sáng của những kẻ vừa trở về từ cõi chết.

Khuynh Thành viết xong, cầm đưa cho Nhan Tử La xem, Nhan Tử La cũng không nói gì. Khuynh Thành bèn chạy quay lại chỗ Dận Chân, nhõng nhẽo nói: "Ngạch nương vừa rồi còn khen con có tài vịnh nhứ đấy, a ma".

"Thật không?" Dận Chân nhìn Nhan Tử La, "Ngạch nương nói rất đúng, Khuynh Thành rất thông minh".

Khuynh Thành cười vui vẻ, rồi lại nũng nịu chui vào lòng Nhan Tử La, nghĩ thế nào, nói: "Ngạch nương, hôm nay Thập tam thúc ăn thịt nướng trong đình đấy, chúng ta cũng ăn có được không?".

"Phiền lắm", Nhan Tử La chẳng nghĩ ngợi gì đáp luôn. Tên lão Thập tam kia chẳng sáng tạo gì cả, toàn bắt chước.

“Chủ nhân, đồ dùng nướng thịt hôm qua vẫn chưa chuyển lại vào bếp, thịt hươu cũng còn”, Bách Hợp lên tiếng.

Dận Chân bèn ngẩng đầu nhìn Nhan Tử La, lão Thập tam học nàng? Xem ra cuộc sống của nàng tốt hơn mình nhiều, còn có tâm trạng mà thưởng tuyết nướng thịt.

“Tùy thôi”, Nhan Tử La đáp.

Bách Hợp và đám a hoàn vội vàng chuẩn bị. Một lúc sau Bách Hợp lại vào, khẽ hỏi: “Chủ nhân, ăn ở đâu ạ?”.

“Ta không ra ngoài ăn, hỏi Khuynh Thành xem”, Nhan Tử La nói.

“Ngạch nương, xin người mà!” Khuynh Thành ôm cổ mẹ nhõng nhẽo.

“Không có lần sau nhé, chỉ chiều con lần này thôi”, Nhan Tử La đầu hàng.

“A ma, người có muốn ăn không?” Khuynh Thành quay sang hỏi cha mình. Nhan Tử La ngẩn người, lão Thập tam mời chàng sang ăn thịt nướng?

“A ma ăn rồi, con với ngạch nương ăn đi”, Dận Chân đáp, sau đó đứng dậy đi.

Bách Hợp và đám a hoàn quay sang nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu đang xảy ra chuyện gì. Nhan Tử La cũng chẳng nói chẳng rằng, Khuynh Thành mẫn cảm “ngửi” thấy có mùi khác thường trong không khí.

“Ngạch nương, a ma không vui ạ?”, con bé hỏi.

“Ta không biết”, Nhan Tử La lắc đầu đáp.

“Ngạch nương, người cũng không vui sao?”, Khuynh Thành hai tay chống má, mắt đảo liên hồi.

“Sao con lại cho rằng ngạch nương không vui?”, Nhan Tử La hỏi.

“Ngạch nương và a ma đều không nói gì, ngạch nương cũng không thỉnh an a ma”, Khuynh Thành nói.

Nhan Tử La không thể phủ nhận, cũng may Sơ Ảnh vào bảo đồ đã chuẩn bị xong, Nhan Tử La bèn thuận thế leo xuống đất, quấn áo cho Khuynh Thành khiến người con bé tròn xoe, sau đó mới đưa con ra ngoài.

Khuynh Thành vì thấy mới lạ, nên ăn rất vui vẻ hào hứng. Nhan Tử La bị Dận Chân làm mất hứng, chẳng có tâm trạng mà ăn uống. Chỉ ngồi nhìn Khuynh Thành khua chân múa tay ăn, còn mình cầm chén rượu, chầm chậm nhấp môi.

Vì sắp Tết, Khuynh Thành liền ở lại trong phủ. Hai mẹ con ngày nào cũng đọc thơ, chơi cờ, Nhan Tử La có hôm tâm trạng vui vẻ, còn bỏ ra hai ngày để làm con gấu cho Khuynh Thành chơi, khiến Bách Hợp và đám a hoàn xót ruột, bởi con gấu đó được làm bằng chiếc áo lông cáo trắng đắt đỏ mà hồi nhỏ Khuynh Thành vẫn mặc. Khuynh Thành thì vui sướng vô cùng, cứ nhăm nhăm đòi cắt nốt chiếc áo choàng màu đỏ rực mà Khang Hy vừa ban cho mình, khiến Bách Hợp lo lắng sợ hãi, chỉ sợ hai chủ nhân nhà mình không cẩn thận phạm vào tội khi quân.

Trong phủ dần dần bắt đầu có không khí Tết, sắc mặt mọi người lấp lánh niềm vui, Tết đến cũng có nghĩa là có rất nhiều quà tặng, không chỉ trong

cung, vương công phủ đệ cũng thế.

Bách Hợp bắt đầu quét dọn các phòng và sân vườn, mất rất nhiều thời gian và công sức mới dọn sạch vườn và đám lá cây lẫn với tuyết, khiến cả đám a hoàn lớn bé mệt mỏi, chân tay đau nhức. Nhưng cái giá xứng đáng chính là, khu nhà này không còn giống như bị bỏ hoang nữa.

Giống như những năm trước, thỉnh thoảng lại có đồ được đưa tới. Vải vóc, trang sức, trái cây vân vân. Nhan Tử La chẳng quan tâm, có Bách Hợp và đám a hoàn, nàng có thể phủi tay bỏ mặc.

"Chủ nhân, người cũng nên may thêm vài bộ y phục. Nô tỳ thấy, hãy dùng loại nhung Bắc Kinh và lụa Hàng Châu này đi, màu sắc cũng đẹp, hoa văn cũng đẹp", Bách Hợp nhìn vải vóc trên bàn nói.

"Đủ mặc là được rồi", Nhan Tử La chẳng hào hứng đáp.

"Chủ nhân, Tết đến rồi, cũng nên may một cái chứ." Bách Hợp ôm đống vải nhìn nàng, "Người xem dùng cái nào, nô tỳ bảo bọn họ gọi thợ tới đo".

Nhan Tử La lúc này mới ngẩng đầu khỏi quyển sách, nhìn nhìn đống vải, giơ tay ra sờ, cảm giác không tồi. Nàng chỉ vào một tấm vải màu tối trên bàn, nói: "Dùng cái đó đi".

"Màu đỏ gỗ đàn hương? Chủ nhân, nô tỳ thây tấm này đẹp, màu đỏ tươi, rất hợp với không khí Tết, cũng tươi vui nữa", Bách Hợp gợi ý. Nhan Tử La xua xua tay, "Không chọn nữa, mỗi loại may một cái đi. Phần còn lại các ngươi cũng mang ra mà may y phục".

"Nô tỳ không dám." Bách Hợp ôm đống vải đi, gọi một tiểu a hoàn vào, bảo nó ra ngoài tìm thợ đến may y phục.

Nhan Tử La tiếp tục đọc sách. Nha đầu Khuynh Thành không biết chạy đi đâu chơi rồi.

Buổi chiều, liền có bốn cô gái tới lấy số đo cho Nhan Tử La, sau đó cắt vải rồi thu dọn mang đi. Nhan Tử La lúc này mới thở phào, ăn mấy quả ô mai, cảm thấy buồn chán vô cùng, bèn nằm xuống nghỉ ngơi.

Thư phòng phía Nam.

Khang Hy đang ngồi xem tấu chương. Trên ghế, một người đang ngồi cúi đầu buồn bã, thở dài thườn thượt lần thứ N thì nghe Khang Hy nói: "Lão Thập tam, con đến là để thở dài cho ta nghe sao?".

"Hoàng a ma, nhi thần có việc khó", Dận Tường nói, tiện thể lại thở dài một cái.

"Vì vậy mới không chịu đi?" Khang Hy đặt bút xuống, nhìn Dận Tường, "Nói!".

Dận Tường lập tức cười tươi như hoa cúc vào mùa, nhanh chóng đứng dậy đi tới bên bàn Khang Hy ngồi, lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy, "Hoàng a ma, người hãy xem cái này trước".

Khang Hy nghi hoặc nhìn hắn một cái mới nhận tờ giấy, đọc một lần, "Con đến là để cùng trẫm luận thơ từ?".

"Hoàng a ma, người cảm thấy bài thơ này thế nào ạ?", Dận Tường cười hỏi.

"Không có gì đặc biệt. Bài thứ hai khá khẩm hơn." Khang Hy nói xong nhướn mày nhìn Dận Tường: "Con viết?".

Dận Tường vội xua tay, "Không phải nhi thần viết, nhi thần chép lại. Nhưng, mấu chốt là ở trong bài thơ".

Khang Hy lại nhìn hắn một cái, ra hiệu cho hắn nói tiếp.

"Bài thơ đầu tiên của tứ ca viết, bài thứ hai nhi thần đoán là của Nhan Tử La", Dận Tường nói.

"Đoán?", Khang Hy hỏi, cầm tờ giấy lên đọc lại một lần.

"Hoàng a ma, nhi thần đoán như thế là vì có nguyên nhân." Dận Tường suy nghĩ, kể lại một lượt chuyện xảy ra trước cửa phủ Tứ bối lặc cho Khang Hy nghe.

"Thế như con thấy, hôm ấy nha đầu đó đi đâu?", Khang Hy hỏi.

"Chắc là tới phủ Bát ca thăm My Liễm Diễm, nếu không cũng không thể bị sốc như thế, dám đối đáp với Tứ ca", Dận Tường nói, "Từ hôm ấy, nhi thần chẳng được sống yên ngày nào, Tứ ca lúc nào cũng mặt lạnh như băng khi nói chuyện với chúng nhi thần, chỉ sai sót nhỏ cũng bị Tứ ca mắng. Bây giờ, nhìn thấy Tứ ca, nhi thần có thể trốn xa bao nhiêu là trốn xa bấy nhiêu".

"Chẳng trách trẫm cảm thấy lão Tứ gần đây vui buồn thất thường", Khang Hy dừng lại, rồi nói tiếp, "Nhưng, đây là chuyện nhà lão Tứ, con định kiếm trò vui gì?".

"Hoàng a ma, mấy hôm trước nhi thần đã 'động' vào Tứ ca rồi…" Dận Tường lại kể một lượt, Khang Hy nghe xong, liền cười.

“Lão Thập tam, chuyện này trẫm không quản được. Nhưng, con cũng đừng lo lắng, Tứ ca con lúc nào mặt chẳng lạnh như thế, sẽ không làm gì con đâu!”, Khang Hy nói, sau đó quay sang Lý Đức Toàn: “Lý Đức Toàn, mang tranh ra đây”. Lý Đức Toàn vâng dạ, ra giá tranh đằng sau tìm, không lâu sau lấy ra một cuộn tranh đặt lên bàn.

“Hoàng a ma, đây là?” Dận Tường có chút không hiểu.

“Con hãy đến phủ Tứ ca, đưa cuộn tranh này cho Nhan Tử La”, Khang Hy chọn ra mấy cuộn.

“Đây là của người thưởng?”, Dận Tường hỏi, tiện tay cầm một cuộn tranh mở ra xem, sau đó sững lại nói, “Vẽ lúc nào thế này?”.

“Vẽ hồi đi tái ngoại, chỉ có hai mẹ con nhà ấy là nhiều. Mấy hôm nay bận việc quên mất, may mà có con mang đi cho ta”, Khang Hy nói.

“Hoàng a ma, hay là đợi ngày mai Tứ ca vào cung…”, Dận Tường do dự, hắn không muốn bị Tứ ca đánh.

“Trẫm không muốn nhìn bộ mặt lạnh của nó!”, Khang Hy cười nói.

“Hoàng a ma, người thật thương nhi thần!”, Dận Tường bất mãn lẩm bẩm.

“Lúc mang tới đó, đừng để lão Tứ xem, cứ nói là ý chỉ của trẫm.” Khang Hy nở một nụ cười tính toán. Dận Tường cảm thấy mặt mình xanh lét, thế này có khác gì tới phủ Tứ ca để tự sát đâu?

“Đi đi, ngày mai tới gặp trẫm kể lại xem”, Khang Hy nói xong liền đuổi người. Dận Tường cầm tranh mặt rầu rĩ đi ra.

Kiệu đến trước cửa phủ Tứ bối lặc, Dận Tường xuống kiệu, cầm tranh đi đi lại lại trước cửa mấy vòng. Đám thị vệ đứng ngoài cửa không biết phải đối phó thế nào.

"Tứ gia có ở trong phủ không?", Dận Tường chạy tới hỏi. Thị vệ sững lại, sau đó đáp: "Bẩm Thập tam gia, hôm nay Tứ gia chưa ra khỏi phủ".

"À!" Dận Tường đảo tròng mắt, "Bây giờ Thập tam gia ta sẽ vào, nhưng, ngươi không được đi thông báo".

"Vâng! Thập tam gia." Thị vệ mặc dù nghi hoặc, nhưng vẫn vâng dạ nghe lệnh. Dù sao Thập tam gia cũng chỉ có thể là để tìm Tứ gia.

Dận Tường lúc này mới rón rén bước vào trong. Đáng tiếc, ông Trời không đứng về phía hắn, đúng lúc Dận Tường định tăng tốc, men theo bờ tường mà đi thì thấy phía sau vang lên giọng nói: "Thập tam thúc?", Dận Tường rất muốn vờ như không nghe thấy, nhưng nha đầu đó lại nói tiếp câu sau: "A ma, người xem kia có phải là Thập tam thúc không?".

Sau đó có người húng hắng ho một tiếng, Dận Tường quay lại, nặn ra một nụ cười: "Tứ ca, đệ đang định tìm huynh!".

"Thư phòng không ở phía ấy!", Dận Chân bóc mẽ lời nói dối của hắn.

"Trời lạnh, định đi đi lại lại cho ấm", Dận Tường nói.

"Ồ?", Dận Chân buông một tiếng. Dận Tường giật giật các thớ thịt, "Gì nhỉ, Tứ ca, đệ là phụng chỉ mang tranh cho Nhan tẩu tẩu".

Ánh mắt Dận Chân sắc lẹm lướt nhìn cuộn tranh hắn đang cầm bằng hai tay, "Vào thư phòng", sau đó liền rời bước.

“Tứ ca, nhưng, Hoàng a ma có chỉ, không được cho huynh xem, huynh đừng làm khó đệ”, Dận Tường nói.

Người đi phía trước dừng lại, hơi nghiêng đầu, rồi lại phát ra một từ đơn âm tiết: “Ừm?”. Dận Tường lập tức cười ha hả, “Hoàng a ma nói không thể cho huynh xem, nhưng không nói không thể cho nha đầu Khuynh Thành xem”, sau đó mặt nhăn mày nhó đi theo sau Dận Chân.

“Thập tam thúc, sắc mặt thúc thật khó coi”, Khuynh Thành lon ton theo sau.

“Thế à? Có thể tại ở nhà con lạnh quá”, Dận Tường khẽ lẩm bẩm.

Đến thư phòng, Dận Tường đặt cuộn tranh lên bàn, nhìn nhìn Dận Chân, sau đó bước sang bên cạnh tự ý ngồi xuống.

“Thập tam thúc, tại sao Hoàng gia gia lại ban thưởng tranh cho ngạch nương con?” Khuynh Thành cũng sán lại gần bàn, mắt đầy vẻ tỏ mò, “Ồ con nghĩ ra rồi, là vẽ ngạch nương con phải không?”, tay liền mở cuộn tranh trên bàn ra.

“Đúng là ngạch nương. Nhưng, vẻ mặt này của ngạch nương thật khó coi”, Khuynh Thành trề môi cười.

Ánh mắt Dận Chân quét tới, bối cảnh trong tranh là đêm lửa trại, Nhan Tử La ngồi bên bàn, giơ hai ngón tay lên, vẻ mặt đắc ý vô cùng, ừm, bộ dạng của kẻ tiểu nhân đắc chí.

“Là ở trong đại hội thi võ!”, Khuynh Thành vẫn cười nói, “Tối hôm ấy, ngạch nương còn thắng được hai viên trân châu của Bát thẩm”.

“Hử? Không thấy ngạch nương con lên võ đài thi đấu mà?”, Dận Tường băn khoăn hỏi. Lẽ nào hai người phụ nữ này len lén thi đấu với nhau, nhưng, không thực tế, bụng của My Liễm Diễm khi ấy…

“Thập tam thúc, ngạch nương con sao có thể lên võ đài chứ? Ngạch nương nhát gan như thế. Ngạch nương nói rồi, nhất định phải tránh cho xa, gươm đao không có mắt, ngộ nhỡ không cẩn thận bị thương, sau này cuộc sống không thể tự chủ nữa. Ha ha, có điều, tối hôm ấy, ngạch nương và Bát thẩm cược thắng thua, ngạch nương thắng hai trận, vì vậy với được hai viên trân châu”.

Khuynh Thành giải thích, thuận tay mở cuộn tranh tiếp theo. Dận Chân cậy mình cao, xem hết từng cuộn một.

Cuộn tranh to cuối cùng được mở ra, Khuynh Thành vô thức “oa” lên một tiếng, sau đó tán thưởng nói: “Không ngờ ngạch nương cũng có thể đẹp thế này!”. Con bé làm bộ làm tịch gật gù cái đầu, rồi đột ngột ngẩng lên hỏi, “A ma, người nói xem?”.

Người bị hỏi rõ ràng không ngờ tiểu nha đầu lại hỏi như thế vẻ mặt có phần lúng túng. Dận Tường cũng sáng lại, rõ ràng hắn rất hứng thú, nhìn nhìn, sau đó gật đầu nói: “Quả nhiên người trời!”, nói xong liền có cảm giác mặt mình vừa bị ánh mắt sắc như lưỡi dao quét qua.

“Haizz, họa sĩ cũng thật là biết cách biến gỗ mục thành vật thần kì!”, Khuynh Thành thở dài, nói. Dận Tường nhìn nó thắc mắc, đứa trẻ này có đúng là do Nhan Tử La sinh không? Biến gỗ mục thành vật thần kì? Nghe chẳng giống con gái khen mẹ gì cả?

“A ma, người cũng xem xong rồi, con mang tới cho ngạch nương được không?” Khuynh Thành cuộn tranh lại, chỉ thấy cha mình nhanh tay rút một cuộn trên bàn.

“A ma, người muốn giữ lại tranh của ngạch nương? Vậy con có được nói với ngạch nương không?”, Khuynh Thành nhướn mày hỏi.

“Con nói xem?” Dận Chân liếc xéo Khuynh Thành một cái, kẻ bị nhìn lập tức buông lời như máy: “Thôi thôi, dù sao ngạch nương cũng không biết có bao nhiêu cuộn”, sau đó ôm tranh chạy biến.

Dận Tường ngồi cạnh lò sưởi, len lén liếc Dận Chân, Dận Chân cũng không nói gì, một lúc lâu sau, Dận Tường mới cười, nói: “Tứ ca, coi như nể tình đệ đã mang tranh tới tặng tẩu tẩu, huynh bỏ qua đừng so đo với đệ nữa được không? Hơn nữa, đệ làm thế cũng là vì nghĩ cho Tứ ca huynh!”.

“Hử?” Dận Chân thu lại cuốn tranh, quay đầu nhìn Dận Tường.

“Gì nhỉ, một là, giúp Tứ ca huynh nghĩ thông suốt Nhan tẩu tẩu rốt cuộc có địa vị thế nào trong lòng huynh. Hai là, nếu như xảy ra chuyện gì, tiểu đệ sẽ lập tức tặng cô gái đó cho Tứ ca, chẳng phải nhờ vậy mà Tứ ca cũng có thể biết vị trí của mình trong lòng tẩu tẩu sao? Nếu tẩu tẩu không có phản ứng gì… Cái đó… Haizz… Nhưng, nếu tẩu tẩu ghen lồng ghen lộn, chẳng phải là chuyện vui sao?”, Dận Tường lải nhải.

“Hạ đẳng”, Dận Chân lạnh lùng buông câu kết luận.

“Tứ ca!”, Dận Tường buồn bã kêu lên.

“Hừ hừ!” Dận Chân kiệm lời như vàng.

“Tứ ca, Hoàng a ma đã cho triệu Sách Lăng hồi kinh đón năm mới, Mẫn tỷ tỷ cũng sẽ cùng về. Có thể… có thể để Mẫn tỷ tới khuyên tẩu tẩu.” Dận

Tường nói xong vội đứng dậy, "Hoàng a ma còn đang đợi về bẩm báo, tiểu đệ xin cáo từ trước", sau đó đi như chạy.

Hắn đi rồi, Dận Chân mới mang cuộn tranh ra, cẩn thận trải xuống bàn. Bức họa lấy màn đêm đen như mực của thảo nguyên làm bối cảnh, chỉ vẽ khuôn mặt nghiêng của Nhan Tử La. Nàng lặng lẽ đứng đó, đầu hơi ngước lên, dường như đang ngắm trời, xung quanh nàng, đom đóm bay lượn. Trong bức họa, nhìn nàng vô cùng cô độc, cứ như tất thảy mọi thứ đều chẳng liên quan gì đến nàng.

Nàng đang nghĩ gì? Nghĩ tới cái chết của Dận Giới? Nhưng vẻ mặt nàng chẳng có sự bi thương, đương nhiên cũng không có vui mừng. Rốt cuộc nàng đang nghĩ gì, nàng chẳng nghĩ gì cả?

Bức tranh nhìn rất đẹp, khiến người ta có chút không tin đấy là thật. Cuộn tranh lại, cẩn thận đặt vào ngăn kéo, Dận Chân dựa vào ghế, nhắm mắt.

"Đáng tiếc, tôi không còn đứa con thứ hai để mà mất nữa." Những lời Nhan Tử La lại vang lên bên tai chàng, trước mặt là ánh mắt quật cường và lạnh lẽo của nàng.

Trong lòng nàng, nàng cho rằng chính chàng đã khiến nàng bị sẩy thai, nàng không trách Bích La, vì vậy khi gặp lại đối mặt với Bích La nàng chẳng chút oán hận. Nàng chỉ trách chàng, vì vậy nàng từ chối chàng, từ thể xác cho tới tâm hồn. Nếu… Dận Chân day day huyệt Thái Dương, nếu hồi đầu không vì nhất thời giận dỗi để Bích La vào phủ, thì tất cả mọi chuyện ngày hôm nay liệu có xảy ra không? Nhưng, dù sao cũng đã xảy ra rồi, chàng phải làm thế nào, có thể làm thế nào mới khiến nàng bình tâm chuyển ý?

Dận Chân bắt đầu rơi vào trạng thái trầm tư.

Chương 72: Mẫn Mẫn của chúng ta về rồi

Ngày tết, đám vợ lớn vợ bé trong phủ Tứ gia lại phụng mệnh "gặp mặt ăn cơm". Nhan Tử La ngay từ ngày đầu tiên nghe thấy mệnh lệnh này đã trừng mắt lên lườm trời không biết bao nhiêu lần. Nàng nằm co ro trên giường, lòng cảm khái: Chẳng có ngày nào được yên thân cả.

"Chủ nhân, người cũng nên trang điểm một chút đi, không còn nhiều thời gian nữa." Giọng Bách Hợp có phần hào hứng.

Nhan Tử La nhìn nhìn Bách Hợp: "Có gì đáng phải trang điểm, chủ nhân ngươi như thế này trông mất mặt lắm sao?".

"Chủ nhân, người không phải đang cố ý bóp méo ý của nô tỳ đấy chứ? Người biết rõ nô tỳ không có ý đó mà", Bách Hợp lẩm bẩm đầy ấm ức.

"Haizz, Bách Hợp à, chủ nhân ngươi đã nhiều tuổi rồi còn trang điểm rực rỡ chói lọi để làm gì?"

Nhan Tử La lại hỏi: "Thôi thôi, mau chọn cho ta một cái áo! Đừng chọn màu sáng quá là được, tránh người khác bị chói mắt".

"Chủ nhân…", Bách Hợp kéo dài giọng, nhìn nhìn Nhan Tử La quay đầu đi, đành bất lực đi chọn y phục.

Cô ta lấy từng chiếc từng chiếc một đưa đến trước mặt Nhan Tử La, Nhan Tử La chọn một chiếc áo dài màu nâu sẫm, bên ngoài áo khoác gi lê

hoa văn may đối xứng với nhau. Tóc thì cũng đơn giản cuốn gọn ra sau, cài hai món trang sức màu xanh lam, mang thêm đôi hoa tai màu xanh lam nữa.

Bách Hợp vừa trang điểm cho nàng vừa có ý đồ thay đổi "quan điểm thẩm mĩ" của nàng nhưng bất lực. Nhan Tử La bộ dạng như lão thần tại tại, Bách Hợp cũng đành buông xuôi.

"Khuynh Thành chạy đi đâu rồi?" Nhan Tử La nghĩ đến việc cả buổi chiều không thấy con gái đâu.

"Chủ nhân, Cách cách có lẽ đang ở trong thư phòng", Bách Hợp đáp. Cũng may, Cách cách còn chưa bị thất sủng.

"Thư phòng? Nha đầu này…" Nhan Tử La lắc lắc đầu.

Sắp đến giờ cơm tối, Nhan Tử La còn chưa ra khỏi cửa, Nữu Hỗ Lộc thị đã đến, thấy nàng ăn mặc trang điểm như vậy thì thoáng chau mày, "Muội muội đơn giản quá".

"Vậy sao?", Nhan Tử La đáp hờ hững.

"Không có thứ gì mới mẻ hơn à?", Nữu Hỗ Lộc thị hỏi.

"Chủ nhân nói là tươi mới quá nhức mắt", Bách Hợp khẽ giọng "mách".

"Tết mà, phải mới mẻ một chút chứ." Nữu Hỗ Lộc thị cười nói, "Nếu tin tưởng tỷ tỷ, thì hãy để tỷ chọn cho muội một bộ".

"Làm phiền tỷ vậy." Nhan Tử La nặn ra một nụ cười, mặc gì thì có gì quan trọng đâu. Mặc rực rỡ quá không chừng đám phụ nữ kia được dịp bàn

tán. Mặc dù nàng chẳng quan tâm nhưng không thể ngày nào mặt cũng đau khổ như bị sốt được.

Nữu Hỗ Lộc thị đã đi đến tủ y phục chọn một bộ. Kết quả là chọn cho Nhan Tử La một chiếc áo dài màu hoa tùng, bên ngoài vẫn khoác chiếc gi lê có hoa văn đối xứng kia. Nhan Tử La mặc vào, quả nhiên căn phòng sáng bừng cả lên, nhưng không quá phô trương.

"Tỷ quả là có con mắt hơn người!", Nhan Tử La nói.

"Được rồi, đi thôi, sắp đến giờ rồi đấy", Nữu Hỗ Lộc thị cười nói. Bách Hợp vội cầm áo choàng và găng tay mặc cho Nhan Tử La. Hai người đưa theo a hoàn của mình đi về phía tiểu viện của Nạp Lạt thị. Vừa ra khỏi nhà chưa được bao xa, liền thấy Bích La và Lý thị đang đi cùng nhau. Gặp họ, Bích La thận trọng chào hỏi, Lý thị lại cười nói với Nhan Tử La: "Ái chà, đã lâu rồi ta chưa được gặp muội, gần đây bận nên cũng không có thời gian qua bên ấy thăm, muội đừng để ý nhé".

"Lý tỷ quá lo lắng rồi, muội rất khỏe mà, ăn được ngủ được", Nhan Tử La đáp bằng giọng bình bình, chẳng nóng chẳng lạnh.

"Vậy thì tỷ yên tâm", Lý thị đáp.

Nhan Tử La thật sự chẳng muốn nói chuyện, nàng vẫn luôn hoài nghi tại sao trước kia mình lại có thể vờ vịt thân thiết với đám phụ nữ này.

"Chúng ta phải đi nhanh một chút, để các tỷ muội khác đợi lâu là không tốt đâu", Nữu Hỗ Lộc thị dàn hòa nói. Nhan Tử La nhìn nàng ta một cái, cười.

Khi bọn họ đến, ngoài mấy thê thiếp không có thân phận gì ra, Niên thị, Cảnh thị và các trắc phúc tấn khác vẫn chưa tới. Thỉnh an Nạp Lạt thị xong,

mấy người họ ngồi xuống. Nhan Tử La vẫn rất tự giác ngồi cạnh Nữu Hỗ Lộc thị. Cẩm Hân cách cách và Hoằng Quân, Hoằng Thời cũng được các a hoàn và ma ma đưa đến. Chúng đều là những đứa trẻ ngoan ngoãn, khác hẳn với mẹ đẻ của chúng là Lý thị.

Đám phụ nữ thong thả ngồi nói nói cười cười, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía cửa.

Mãi một lúc lâu, chồng của đám phụ nữ mới tới, tay còn dắt theo một đứa trẻ. Nhan Tử La vô tình nhìn thấy những ánh mắt sắc lẹm của đám phụ nữa ném nhanh về phía con gái mình. Đám phụ nữ đứng dậy hành lễ với chồng, Khuynh Thành cũng ngoan ngoãn thỉnh an Nạp Lạt thị và các vị trắc phúc tấn, sau đó cười chạy tới chỗ bọn Cẩm Hân: "Cẩm Hân tỷ tỷ, Hoằng Quân ca ca", sau đó giơ tay bẹo cái má nhỏ của Hoằng Thời. Cuối cùng nó đi đến cạnh Nhan Tử La, tự động ngồi vào lòng mẹ.

Giống như những lần tập trung ăn cơm khác, sau khi bọn a hoàn bày biện đồ ăn xong, đám vợ lớn vợ bé của Dận Chân lần lượt ngồi xuống theo thứ tự.

Nhan Tử La ngồi cạnh Nữu Hỗ Lộc thị, Khuynh Thành ngồi cạnh nàng.

Nhan Tử La yên lặng ăn sủi cảo, Nạp Lạt thị hỏi gì nàng cũng chỉ trả lời qua loa một hai câu, không hỏi nàng liền không nói chuyện, thỉnh thoảng gắp cho Khuynh Thành chút thức ăn. Nhan Tử La không thích ăn sủi cảo, cố gắng ăn nhiều đồ ăn hơn.

Khó khăn lắm, sau khi nàng ăn xong ba cái sủi cảo, thì về cơ bản bữa cơm sum vầy này cũng kết thúc. Theo tập tục, ngay sau đó sẽ là nghe kịch, nghe thuyết thư[1].

[1] Thuyết thư là cách gọi khác của nghệ thuật Hát nói Trung Quốc, bao gồm các thể loại như Bình sách, Đàn từ, Bình thoại… Người thuyết thư là người biểu diễn các tiết mục Hát nói trước đám đông.

Trong khoảng thời gian ngồi nghỉ sau bữa cơm, Khuynh Thành bèn nhấp nhổm muốn được đốt pháo hoa. Nhưng bị Nhan Tử La trừng mắt lườm cho một cái, nó đành ngoan ngoãn ngồi trên đùi nàng, bám chặt lấy nàng như con gấu Koala ôm cây.

Lúc nghe kịch, Nhan Tử La vẫn mơ mơ màng màng buồn ngủ như thường lệ. Khuynh Thành do không được di truyền những tế bào văn hóa văn nghệ, nên cũng như gió thoảng mây bay, từ từ cái đầu nhỏ xinh của nó dựa hẳn vào vai Nhan Tử La.

Nữu Hỗ Lộc thị ngồi cạnh nhìn thấy, bật cười khe khẽ.

Hai mẹ con đang thở đều đều thì bỗng bị một tiếng động chói tai làm cho bừng tỉnh, Khuynh Thành ôm chặt mẹ, khẽ hỏi: "Ngạch nương, sao thế à?".

"Đổi kịch rồi", Nhan Tử La ngước mắt lên đài nhìn một cái, không biết vở tiếp theo là vở gì. Nàng nhìn Nữu Hỗ Lộc thị, hỏi: "Tỷ tỷ, vở này là vở gì?". Nữu Hỗ Lộc thị nghiêng đầu nhìn nàng, "Là vở *Lý Quỳ chịu tội*".

"*Lý Quỳ chịu tội*? Ồ!" Nhan Tử La gật gật đầu, bị dọa cho tỉnh ngủ nên ngồi ôm con gái nghe kịch. Chỉ có điều, nàng thực sự không hiểu, tết nhất không hát những bài chúc mừng vui vẻ, mà lại hát "Lý Quỳ chịu tội" gì gì đó, để hắn ta tới chúc tết sao? Có để người ta sống nữa không thế?

Nghe một lúc, Khuynh Thành ghé vào tai nàng nói, "Ngạch nương, vở kịch này không hay, Lý Quỳ xấu quá".

“Hắc Toàn Phong mà, có thể đẹp được sao?”, Nhan Tử La cũng thì thầm, “Cố gắng thêm chút nữa, sắp xong rồi”.

“Ồ!” Khuynh Thành bĩu môi, chán nản nhìn lên đài.

Khó khăn lắm mới đợi được tới khi Lý Quỳ đi xuống, vở kịch đã hát được tám, chín đoạn rồi, nhưng có lẽ Dận Chân nghĩ tới việc trời lạnh thế này mà hành hạ các bà vợ ngồi mãi ở đây cũng không tốt nên tuyên bố tàn tiệc luôn.

“A ma, có thể đốt pháo hoa không?”, Khuynh Thành chạy tới hỏi Dận Chân. Dận Chân gật đầu, tiểu nha đầu vui sướng lắc lắc cái mông nhỏ chạy đi tìm Cẩm Hân cách cách và Hoằng Quân. Đám a hoàn trong nhà đều căng thẳng lo sợ muốn chết.

Nhan Tử La đứng cạnh Nữu Hỗ Lộc thị, chăm chú nhìn Khuynh Thành đang vui vẻ nhảy nhót trong sân, chỉ sợ nó không cẩn thận bị thương. Đột nhiên nhớ tới thời gian còn ở biệt viện phía Tây ngoại thành, thời gian đó Khuynh Thành còn nhỏ, mỗi năm Tết đến, nàng thường quấn rất nhiều y phục cho nó để Bách Hợp bế, còn mình thì đi đốt pháo hoa, Khuynh Thành sẽ vui sướng toét miệng ra cười, thỉnh thoảng còn chảy cả nước miếng. Nghĩ tới đây, nàng bất giác bật cười.

“Muội muội cười gì thế?”, Nữu Hỗ Lộc thị hỏi.

“Đang nghĩ đến hồi Khuynh Thành còn nhỏ. Từ nhỏ nó đã nghịch ngợm rồi, luôn khiến muội phải đau đầu”, Nhan Tử La nói.

“Đúng là hoạt bát hơn người, có điều, trẻ con mà, nên như thế”, Nữu Hỗ Lộc thị đáp.

Khi đám phụ nữ đứng dưới hành lang chân sắp cứng đơ, mấy đứa trẻ mới tiếc nuối thu tay về, chẳng có cách nào, hết mất pháo hoa rồi.

"Các muội, cũng không còn sớm nữa, chúng ta nên về nghỉ ngơi thôi", Nạp Lạt thị khéo léo nói. Đám phụ nữ lại tới thỉnh an Dận Chân và Nạp Lạt thị, Nhan Tử La dắt Khuynh Thành về. Vào phòng vừa thay xong áo thì nghe bên ngoài giọng Ám Hương, Sơ Ảnh và đám a hoàn cùng đồng thanh: "Tứ gia cát tường!".

Nhan Tử La lập tức cảm thấy tất cả các tế bào trên cơ thể mình đều rơi vào trạng thái căng thẳng. Nàng đứng dậy khỏi bàn trang điểm, quay người nhìn ra cửa, Dận Chân vén rèm bước vào. Bách Hợp vội nhún mình hành lễ, sau đó tìm cớ khéo léo kéo Khuynh Thành tới gian phòng phía Tây.

Nhan Tử La cúi đầu đứng đó, không nói gì. Nghe tiếng bước chân mỗi lúc một gần, Nhan Tử La cảm thấy cả người mình cứng lại. Dận Chân đứng sững trước mặt nàng, Nhan Tử La không dám nhìn vẻ mặt chàng. Cảm thấy gió trong tay áo của chàng khi phất lên, Nhan Tử La vô thức ngẩng đầu, tay Dận Chân rơi xuống bên tai nàng.

"Bách Hợp, dâng trà", Nhan Tử La vội tránh một bước đứng sang bên cạnh, né tránh tay chàng.

Từ phòng ngoài, Bách Hợp vâng dạ nhưng không thấy bưng trà vào.

"Nàng đang trách ta?" Dận Chân nâng cằm Nhan Tử La để nàng phải nhìn mình. Nhan Tử La lại cụp mắt, giọng đều đều: "Không ạ".

"Không?" Dận Chân nheo mắt lại.

"Vâng, không trách", Nhan Tử La vẫn nói giọng đều đều đó.

“Không dám nói, hay là không muốn nói? Ta đã trừng phạt Bích La rồi, để nàng ta quay về là ý của Mẫu phi”, Dận Chân buông tay.

Nhan Tử La im lặng.

“Nàng còn muốn thế nào nữa?” Dận Chân giọng tỏ ra bất lực.

“Nghe theo sự sắp đặt của người”, Nhan Tử La cúi đầu nói.

“Nàng giữ khoảng cách với ta tới mức này…”, Dận Chân bỏ lửng.

“Tứ gia là chủ, nô tỳ là tớ”, Nhan Tử La vẫn cúi đầu.

“Nàng… rốt cuộc là phải làm thế nào nàng mới không giữ khoảng cách với ta nữa?” Dận Chân nhìn đỉnh đầu Nhan Tử La.

Nhan Tử La không đáp, cũng không ngẩng đầu.

“Nàng định hành hạ ta tới khi nào? Muốn mỗi lần đến ta đều phải nhìn sắc mặt này của nàng sao?” Giọng Dận Chân đã có hơi hướm tức giận.

“Tứ gia có thể không đến”, Nhan Tử La bình tĩnh đáp, “Hoặc… nô tỳ có thể chuyển ra ngoài, không gặp thì không cần phiền muộn”.

“Nàng…” Dận Chân giơ tay bóp chặt cằm nàng, hít một hơi thật sâu, nói tiếp: “Theo ý nàng cũng được. Cả đời này ta chưa từng cầu xin phụ nữ, nàng cũng không phải là ngoại lệ”, sau đó phủi tay quay người đi.

“Tứ gia, bao giờ nô tỳ có thể chuyển đi?”, Nhan Tử La hỏi với theo.

Dận Chân đứng sững một lát, sau đó lạnh lùng đáp: “Tùy nàng”.

“Đa tạ, Tứ gia đi từ từ.” Nhan Tử La thấy chàng sải bước đi ra ngoài, còn bản thân thì thở dài, ngồi trở lại ghế, cuối cùng vẫn là thế này, bất luận thời gian qua nàng đã tự khuyên nhủ mình bao nhiêu lần, nói với mình rằng chàng hoàn toàn vô tâm, nhưng khi đối mặt với chàng cơn oán hận trong lòng vẫn xộc lên não, không thể quản nổi cái miệng mình. Cuối cùng chàng vẫn không cho rằng chàng có gì sai. Thôi, e là sức chịu đựng của chàng đã tới giới hạn, đi thôi, đi rồi chẳng ai còn phải chịu phiền muộn nữa.

“Chủ nhân, Tứ gia sao thế ạ? Chủ nhân…” Bách Hợp vội vàng đi vào, thấy vẻ mặt Nhan Tử La, lập tức sững lại, lắp bắp: “Chủ nhân, người sao thế? Người bị làm sao thế?”.

“Bách Hợp. Thu dọn đồ đạc. Chúng ta quay về biệt viện”, Nhan Tử La nói.

“Chủ nhân…” Bách Hợp kinh ngạc mở to mắt, “Đang Tết, chúng ta…”.

“Thu dọn đồ đi, những thứ mang đến hãy mang về cả.” Nghĩ một lát, nàng nói tiếp, “Khuynh Thành ngủ chưa?”.

“Ngủ rồi ạ, chủ nhân.” Bách Hợp cúi đầu.

“Ồ, vậy để nó ngủ, đừng bế tới đây”, Nhan Tử La nói, sau đó nhìn Bách Hợp vẫn đang đứng nghệt ra đó, “Đứng đấy làm gì? Mau thu dọn đồ đi”.

“Vâng, chủ nhân”, Bách Hợp đáp, từ từ đi ra, nói gì đó với Ám Hương, Sơ Ảnh, khiến hai người kia vô cùng kinh ngạc.

Mấy người bàn bạc xem nên làm thế nào thì nghe tiếng Nhan Tử La vọng ra từ trong phòng: “Thôi, các người cứ từ từ thu dọn, Tết xong mới

chuyển đi”.

Bách Hợp và mấy người kia nghe thấy, trái tim thấp thỏm đang treo cao mới về đúng chỗ, có lẽ chuyện không tồi tệ như bọn họ nghĩ.

Nhan Tử La trèo lên giường sưởi nhìn ra ngoài cửa sổ, nàng rất muốn đi ngay vào ngày mai, nhưng, nếu thật sự làm thế, chuyện trong phủ Tứ gia sẽ trở thành chuyện cười cho các A ca khác, người da mặt mỏng như chàng…

Ngày hôm sau, là Hai mươi tư, theo quy tắc trong cung, trong phủ chỗ nào cũng treo đèn lồng, chỗ nào cũng thấy không khí chúc mừng vui vẻ. Khu nhà Nhan Tử La ở cũng không phải là ngoại lệ, không chỉ hành lang mà trong phòng cũng thay loại đèn lồng bọc sa đỏ theo kiểu mới trong cung. Có điều, màu đỏ nhức nhối đó lại chẳng có ý nghĩa chúc mừng trong mắt những người ở nhà nàng.

Lặng lẽ sống thêm hai ngày nữa, chiều ngày Hai mươi bảy, đột nhiên có kẻ dưới tới báo Thái cát phúc tấn của Mông Cổ tới, Phúc tấn mời nàng ra phòng khách. Nhan Tử La nghe xong đầu tiên là chau mày, sau đó nhớ ra, thì ra là Mẫn Chỉ. Vội vàng mặc thêm áo bước nhanh ra phòng khách. Chưa đến cửa đã nhìn thấy một a hoàn đứng đợi, đưa nàng vào trong. Mẫn Chỉ đang nói chuyện với Phúc tấn. Thấy nàng vào, Nạp Lạt thị đứng dậy, nói: “Muội muội đến rồi, mau ngồi đi! Mẫn Chỉ cũng vừa đến, ta nghĩ hai người sẽ muốn gặp nhau”.

“Đa tạ Phúc tấn!” Nhan Tử La ngồi vào vị trí của mình, ngẩng đầu nhìn Mẫn Chỉ, Mẫn Chỉ đã sinh xong, trông vẫn còn khá phốp pháp nhưng toàn thân toát ra phong thái dịu dàng.

Ngồi một lát, nói chuyện được một lúc lại có kẻ dưới tới xin ý chỉ của Nạp Lạt thị. Nạp Lạt thị cười, nói: “Vốn là phải tiếp đón Mẫn Chỉ chu đáo,

nhưng mấy ngày nay trong phủ rất nhiều việc, vì vậy ta không thể ở thêm nữa. Muội muội hãy ngồi nói chuyện với Mẫn Chỉ nhé".

"Vâng, Phúc tấn", Nhan Tử La cũng vội vàng đứng dậy đáp, biết Nạp Lạt thị có ý tốt.

Hai người tiễn xong Nạp Lạt thị mời từ từ đi về khu nhà của Nhan Tử La.

"Về kinh lúc nào thế? Sao hôm nay mới tới thăm tôi", Nhan Tử La hỏi.

"Hôm qua mới đến nơi, hôm nay liền vội vàng tới thăm tỷ ngay, tỷ còn nói nữa?", Mẫn Chỉ cười.

"Đứa bé đâu? Là cháu trai hay cháu gái?" Nhan Tử La nhớ đến đứa trẻ.

"Là… trai", Mẫn Chỉ có chút ngại ngùng. Nhan Tử La nheo mắt nhìn Mẫn Chỉ, nói: "Đã làm mẹ trẻ con rồi mà còn ngại à? Mẫn Mẫn, cô thật sự là… quốc bảo".

"Đừng có nói linh tinh! Hôm nào ta sẽ bế nó đến cho tỷ gặp", Mẫn Chỉ thoáng đỏ mặt.

"Hay là tôi vào cung thăm nó, trời lạnh thế này, đừng để nó bị nhiễm lạnh", Nhan Tử La đáp.

Vừa đi vừa nói chuyện, không bao lâu đã đến nơi. Vào trong sân, Bách Hợp và đám a hoàn đang quét dọn, thấy hai người vào, mặt bọn họ đều lộ vẻ vui mừng, vội vàng thỉnh an Mẫn Chỉ.

“Tiểu viện này giống hệt khu nhà của tỷ ở biệt viện, Tứ ca đối với tỷ cũng không tồi đâu”, Mẫn Chỉ nhìn cách bài trí trong phòng, nói.

Nhan Tử La nhếch nhếch mép, không tiếp lời.

“Bảo bối Khuynh Thành đâu? Sao không thấy?”, Mẫn Chỉ hỏi.

“Bẩm Công chúa, hôm nay Cách cách ở trong thư phòng”, Bách Hợp đáp. Vừa nói xong, thì từ ngoài cửa vang lên tiếng gọi vui mừng, “Mẫn cô cô”. Con bé vào cửa cái là lao thẳng tới lòng Mẫn Chỉ. Trong mắt Nhan Tử La, bộ dáng đó hệt một chú chó nhỏ.

“Mẫn cô cô, nhớ cô cô quá!”, Khuynh Thành cười ha ha nói.

“Mẫn cô cô cũng nhớ con”, Mẫn Chỉ gạt mũi Khuynh Thành, “Hôm nay sao con lại ngoan ngoãn tới thư phòng thế?”.

“Con đọc sách. Ha ha, đọc sách dưới sự giám sát của a ma, a ma sẽ không ép con học nữ công giống Cẩm Hân tỷ tỷ.”

“Biết ngay nha đầu này chẳng thành tâm đọc sách gì mà”, Mẫn Chỉ cười, nói.

“Mẫn cô cô, cô phụ[2] nói cô cô đã sinh được tiểu đệ đệ rồi, tiểu đệ đệ đang ở đâu ạ?”, Khuynh Thành hỏi.

[2] Cô phụ: chú, chồng của cô

“Đang ở trong cung, mấy ngày nữa là con sẽ gặp”, Mẫn Chỉ đáp.

“Vậy… tiểu đệ đệ có giống một con khỉ con không?”, Khuynh Thành hoài nghi hỏi.

“Hả?” Mẫn Chỉ ngẩn người, nhìn nhìn Nhan Tử La, giống khỉ con? Lúc mới sinh ra thì cũng hơi giống một chút, nhưng…

“Tiểu đệ đệ đã lớn rồi, không còn giống khỉ con nữa”, Nhan Tử La nói với Khuynh Thành.

Trước kia con bé thường cuốn lấy nàng mà hỏi khi sinh ra trông nó thế nào, tiện miệng bảo giống khỉ con, không ngờ, trí nhớ thật tốt!

“Ồ, vậy thì tốt rồi!” Khuynh Thành gật gật đầu.

“Lần này ở lại bao lâu?” Nhan Tử La rót một chén trà nóng cho Mẫn Chỉ.

“Hoàng a ma nói ở lại tới khi trời ấm”, Mẫn Chỉ cười nói.

“Trời ấm? Vậy thì cô có thể ở lại tới mùa hè rồi! Mùa hè còn ấm hơn mùa xuân!” Nhan Tử La cười, bẻ cong ý của Khang Hy.

“Thế thì tốt quá”, Mẫn Chỉ đáp, sau đó hỏi bằng giọng nghi ngờ: “Bách Hợp, các ngươi đang làm gì thế?”.

“Chủ nhân bảo chúng nô tỳ thu dọn đồ đạc”, Bách Hợp nói.

“Thu dọn cái gì? Gọn gàng thế này rồi còn thu dọn?” Mẫn Chỉ nhìn Nhan Tử La.

“Gọn gàng à? Tôi thấy bừa bộn nên bảo bọn họ thu dọn đấy, nếu cô đã nói thế, thì thôi được rồi, Bách Hợp, các ngươi ra ngoài trước đi, đừng thu dọn nữa”, nói xong, nháy mắt với Bách Hợp một cái đầy ẩn ý.

Bách Hợp bất lực gật gật đầu, lui ra ngoài.

Ngồi chơi hơn một canh giờ, a hoàn Bảo Nguyệt của Nạp Lạt thị đến, nói là Tứ gia giữ Công chúa và Ngạch Phụ ở lại dùng cơm tối, mời Nhan trắc phúc tấn cùng sang luôn.

“Ăn một bữa cơm của Tứ ca quả không dễ dàng gì.” Mẫn Chỉ cười.

“Nói thế là có ý gì? Trước kia ở biệt viện cô cũng làm hao tổn lương thực nhà chúng tôi đâu có ít”, Nhan Tử La đáp trả.

“Lúc ấy không tính, khi ấy chỉ có thể ăn đồ của chị, còn bây giờ mới là ăn cơm nhà Tứ ca.” Mẫn Chỉ cũng không vừa, Nhan Tử La nhìn nhìn nàng ta, chẳng biết nói gì.

Lại hơn nửa canh giờ nữa trôi qua, liền có kẻ dưới tới mời. Bách Hợp, Ám Hương cùng đám a hoàn vội vàng hầu hạ ba vị chủ nhân ăn mặc chỉnh tề, theo người tới mời đi.

Đến phòng khách, Dận Chân và Sách Lăng cùng Nạp Lạt thị đều đã ngồi chờ, đang uống trà.

Thấy họ tới, Nạp Lạt thị vội cho a hoàn mang đồ ăn lên. Dận Chân mời Sách Lăng ngồi, Mẫn Chỉ và Nạp Lạt thị cũng vào chỗ của mình, Nhan Tử La ngồi giữa Mẫn Chỉ và Khuynh Thành.

Trong bữa ăn, Dận Chân vẫn như thường ngày, trên mặt không có biểu cảm gì đặc biệt, đàm luận với Sách Lăng về Tamil, Nạp Lạt thị và Mẫn Chỉ trò chuyện về việc nhà, kể về đứa trẻ mới sinh. Nhan Tử La lặng lẽ ngồi ăn, nàng ngồi đối diện với Dận Chân, cũng không dám ngẩng đầu lên. Ánh mắt Mẫn Chỉ liền đảo qua đảo lại giữa Nhan Tử La và Dận Chân.

Ăn cơm xong, Mẫn Chỉ và Sách Lăng vào cung. Nhan Tử La cùng Dận Chân và Nạp Lạt thị tiễn tới tận cửa, chờ cho đến khi họ lên xe ngựa. Xe ngựa rẽ vào góc phố, Dận Chân quay người định đi lên bậc thềm, lúc quay người liếc mắt thấy Nhan Tử La vẫn đang nhìn về phía góc phố, vẻ mặt… chẳng biểu hiện gì, lại trở thành "nàng" trong bức họa.

Khẽ ho một tiếng, Nhan Tử La vội cúi đầu, nắm tay Khuynh Thành đi vào trong, nhìn theo bóng người đi phía trước, tâm trạng phức tạp.

Quay về phòng, cùng Khuynh Thành đọc sách một lúc rồi dỗ con bé đi ngủ, thấy Bách Hợp vẫn đang bận rộn dọn dẹp, Nhan Tử La nói khẽ: "Bách Hợp, chủ nhân ngươi là ta đã quyết tâm quay về biệt viện sống rồi, hiểu chưa hả?".

"Nô tỳ hiểu. Nhưng chủ nhân, cho dù hôm nay nô tỳ không sắp xếp đồ đạc trước mặt Công chúa, thì sau Tết, người về biệt viện, Công chúa cũng sẽ biết thôi!", Bách Hợp đáp.

"Biết cũng không sao! Cô ấy biết tính ta. Được rồi, các ngươi cũng đi nghỉ đi, sau Tết các ngươi sẽ mệt đấy", Nhan Tử La đuổi Bách Hợp ra ngoài.

Chương 73: Phượng hoàng bay ra từ ổ gà

Tới hôm Giao thừa, Nhan Tử La bị Bách Hợp gọi dậy sớm.

“Sớm thế này gọi ta dậy làm gì?”, Nhan Tử La hỏi, còn chưa tỉnh ngủ. Theo quy tắc mọi năm, Dận Chân và Nạp Lạt thị sẽ vào cung đón Tết sớm. Còn đám vợ bé bọn nàng chẳng qua cũng chỉ nằm dài buồn bã trong phủ.

“Chủ nhân, năm mới thời tiết mới, dậy sớm chút đi mà!” Bách Hợp vừa cười vừa đặt y phục trước mặt nàng.

“Nói cũng phải. Ồ, nha đầu, đợi để lấy tiền mừng tuổi của ta phải không?”, Nhan Tử La cười hỏi.

“Vâng ạ, vì vậy nô tỳ mới cả gan gọi người dậy chứ”, Bách Hợp cũng cười đáp.

“Nói mấy câu cát tường một chút nghe xem nào, nếu hay, sẽ thưởng nhiều”, Nhan Tử La gây khó dễ.

“Nô tỳ chúc chủ nhân mọi việc như ý, mãi mãi trẻ trung!” Bách Hợp chớp chớp mắt.

“Mọi việc như ý thì được rồi, mãi mãi trẻ trung? Thế thì chẳng phải sẽ trở thành yêu quái hay sao?”, Nhan Tử La cười mắng, chọn một chiếc vòng tay mà nàng thấy đẹp nhất đưa cho Bách Hợp.

“Chủ nhân, cái này… quý giá quá, nô tỳ không dám nhận”, Bách Hợp không cầm.

“Cầm lấy đi, tích lại làm của hồi môn, nhân lúc chủ nhân ngươi còn có tí tiền.” Nhan Tử La nhét chiếc vòng vào tay Bách Hợp, “Đi đi, gọi họ vào cả

đây”.

Ám Hương, Sơ Ảnh và bọn a hoàn, tổng cộng bốn người mỗi người được thưởng một chiếc nhẫn vàng. Những tiểu nha đầu khác mỗi người được thưởng một dây tiền. Người này người nấy đều vui mừng hỉ hả đi ra.

Đang bận thì trong cung có người mang đồ đến, họ mang mấy chiếc hộp nhỏ tặng cho Nhan Tử La.

“Không ngờ, vẫn còn có người nhớ phát tiền mừng tuổi cho ta!” Nhan Tử La cầm một chiếc hộp nhỏ lên, mở ra xem, là một viên ngọc Như ý trong suốt tinh khiết, cảm giác cầm trên tay rất thích. Lần lượt mở ra xem một lượt, đều là ngọc cả, vòng ngọc, nhẫn ngọc, dây ngọc.

“Chủ nhân, toàn là ngọc thượng hạng, xem ra các vị chủ nhân trong cung vẫn còn rất yêu thương người!”, Bách Hợp vui mừng nói.

“Chắc ta phải đốt mấy đời hương! Ha ha!” Nhan Tử La xem xong, bảo Bách Hợp cất đồ đi.

Vừa qua giờ Thìn, Nữu Hỗ Lộc thị đến, bọn nha đầu theo sau tay bưng hai chiếc hộp lớn. Nhan Tử La vội đứng dậy mời nàng ta ngồi, bảo Bách Hợp nhận quà, rồi thưởng cho đám nha đầu. Ngồi một lúc, hai người cũng đến chỗ Cảnh Thị, Niên thị chơi, tặng quà, cứ thế lằng nhằng đến tận chiều mới xong.

Sau bữa cơm tối, Nhan Tử La gọi Bách Hợp và bọn nha đầu ra chơi bài còn mình ôm khay hoa quả ngồi bên cạnh xem náo nhiệt. Qua giờ Tí, xong khoảnh khắc đón giao thừa, Bách Hợp dẫn đầu bọn a hoàn khấu đầu trước Nhan Tử La, Nhan Tử La lại thưởng cho bọn họ một ít tiền, rồi bảo họ về phòng đi ngủ. Bách Hợp hầu nàng rửa mặt chải đầu, Nhan Tử La lại không ngủ được.

“Chủ nhân, sao người không ngủ?”, Bách Hợp đang thu dọn.

“Ăn nhiều quá, bụng căng tức. Bách Hợp, ngươi mang trà đặt lên bàn cho ta”, Nhan Tử La nói.

“Chủ nhân, bình trà đang ngâm trong nước ấm, người uống thì cứ gọi nô tỳ một tiếng”, Bách Hợp nói.

“Bách Hợp à, ngươi cứ hầu hạ ta như thế, ta thật không nỡ gả ngươi đi”, Nhan Tử La cười nói.

“Chủ nhân, nô tỳ cũng nói rồi mà, nô tỳ không lấy lấy chồng”, Bách Hợp nghe nàng nói nhiều rồi, giờ mặt không còn đỏ nữa.

“Không lấy chồng? Để ta phải nuôi ngươi cả đời à? Thế không được, ngoài số tiền mua quan tài, ta còn phải giữ lại chút ít để dưỡng lão chứ. Nhưng, nói đi cũng phải nói lại, phải đi đâu để tìm một lang quân như ý cho ngươi đây? Haizz, Bách Hợp, hồi ở nhà ngươi không có người bạn thanh mai trúc mã hay một hai người huynh đệ kết nghĩa nào à?”, Nhan Tử La lại ngồi dậy.

“Chủ nhân, người mau ngủ đi!” Bách Hợp bất lực trừng mắt nhìn nàng một cái.

“Nha đầu ngươi thật là, giờ to gan rồi, còn dám trừng mắt lườm cả chủ nhân nữa. Xem ta sẽ gả ngươi cho một kẻ xấu xí kì quái!” Nhan Tử La cười hi hi.

“Ai da, chủ nhân, người hãy tha cho nô tỳ đi mà!” Bách Hợp quay người đi ra.

Sáng mùng một, Bách Hợp bưng đĩa sủi cảo chạy đặt lên bàn, Nhan Tử La liếc mắt nhìn một cái, chau mày: “Có thể không ăn thứ này không?”.

“Chủ nhân, thứ này phải ăn tới Mười lăm cơ. Người mau ăn đi, ăn xong rồi, còn tới thỉnh an Tứ gia và Phúc tấn nữa.”

“Biết rồi!” Nhan Tử La ăn hai cái sủi cảo rồi không ăn nữa. Chuẩn bị y phục để đi thỉnh an.

Dận Chân mặc trường bào hoa văn màu đỏ, Nạp Lạt thị lại mặc váy đỏ phớt, khoác áo choàng màu tím. Các trắc phúc tấn, thiếp khác đều mặc những bộ y phục có màu sắc tươi sáng. Thỉnh an xong, hai người bọn họ đều ban thưởng. Nhan Tử La ngồi cạnh Nữu Hỗ Lộc thị, bộ dạng cung kính khiêm nhường.

Thỉnh an cũng đã thỉnh an rồi, quà cũng nhận rồi, Nhan Tử La đang nghĩ có thể rút lui thì lại nghe Lý thị nói: “Hôm nay là mùng Một tết, buổi tối, mời Phúc tấn và các tỷ muội qua chỗ ta chơi bài, không biết tỷ tỷ có cho phép?”.

“Được đấy, dù sao cũng đang là Tết, chúng ta nên tập trung cho vui vẻ.” Nạp Lạt thị đã nói như vậy, người khác đương nhiên không dám có ý kiến khác. Thế là ai về nhà nấy.

Nghe nói ngày này trong phủ sẽ không có người lạ tới, chỉ là vương công phủ đệ tự tới chúc tết lẫn nhau. Nhan Tử La tránh trong phòng cũng không được yên tĩnh.

Đến tối, ăn xong "bữa cơm đoàn viên", Nạp Lạt thị dẫn đầu đám vợ bé của Dận Chân tới chỗ Lý thị, chơi cho tới gần sáng mới tàn cuộc. Nhan Tử La sớm đã sắp không mở nổi mắt.

Những ngày như vậy kéo dài tới tận mùng Năm mới dần dần ngừng lại.

Qua mùng Năm, Nạp Lạt thị đưa mấy vị trắc phúc tấn vào cung thỉnh an Đức phi. Nhan Tử La còn tiện thể đến Đồng Thuận trai thăm Thông quý nhân, Mẫn Chỉ và đứa bé. Nàng chuẩn bị cho đứa trẻ một chiếc vòng vàng khá lớn. Mẫn Chỉ mấy lần mở miệng định hỏi, nhưng đều bị Nhan Tử La nói lảng sang chuyện khác.

Đến mùng Mười, Nhan Tử La cố ý tới thỉnh an Nạp Lạt thị muộn hơn bình thường. Tiện thể nói với Nạp Lạt thị việc mình muốn chuyển về biệt viện. Nạp Lạt thị có chút kinh ngạc.

"Muội muội vì sao lại thế? Có phải ta có chỗ nào không chăm sóc chu đáo, khiến muội muội phải ấm ức không?", Nạp Lạt thị hỏi.

"Không phải, Phúc tấn, người đừng hiểu nhầm. Muội về đây hai năm nay, Phúc tấn đã chăm sóc muội còn chu đáo hơn tỷ ruột, muội vô cùng cảm kích. Chuyển về đó sống… là muội có nguyên nhân của mình."

Nhan Tử La nhìn thấy sắc mặt Nạp Lạt thị dịu xuống mới nói tiếp: "Muội có lẽ đã sống quen ở biệt viện rồi, tính cách tùy tiện, hai năm nay đã làm không ít việc khiến Tứ gia và người khó xử, muội muội thấy rất áy náy trong lòng. Hơn nữa, hai năm sống trong phủ, bệnh lớn bệnh nhỏ mãi không dứt, lại thêm phiền phức. Vì vậy muội mới muốn chuyển về biệt viện".

“Muội muội, ta có câu này không biết có nên hỏi hay không?”, Nạp Lạt thị nói.

“Xin Phúc tấn cứ hỏi”, Nhan Tử La đáp.

“Muội muội có phải vì chuyện của Bích La, lòng không vui không?”, Nạp Lạt thị thận trọng hỏi.

“Phúc tấn, Bích La cho dù có không hiểu biết thế nào cũng hiểu đạo lý sống hòa thuận giữa tỷ muội với nhau. Hơn nữa, Bích La chưa từng làm việc gì khiến muội không vui, muội muốn chuyển ra ngoài sống cũng không liên quan gì tới muội ấy. Chỉ là muội muốn quay về đó thôi”, Nhan Tử La trả lời.

“Muội muội, chuyện này ta vẫn không thể đồng ý được, đợi sau khi ta hỏi ý kiến Tứ gia rồi hẵng nói”, Nhan Tử La nói.

“Phúc tấn, Tứ gia đã đồng ý rồi ạ” Nhan Tử La nói xong, Nạp Lạt thị bèn ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

“Muội muội nói thật không?”, Nhan Tử La truy hỏi. Nhan Tử La gật gật đầu.

“Sao…”, Nạp Lạt thị cụp mắt, bưng trà lên khẽ nhấp một hớp.

“Vì vậy, Tử La định mấy ngày này sẽ chuyển đi”, Nhan Tử La nói tiếp.

Nạp Lạt thị trầm ngâm hồi lâu mới nói, “Việc này, muội đã quyết định rồi?”.

“Vâng, thưa Phúc tấn”, Nhan Tử La gật đầu.

“Ta biết rồi. Nếu muội thật sự muốn quay về đó, thì cứ về sống một thời gian cũng được rồi lại quay về!”, Nạp Lạt thị khẽ khuyên.

“Chuyện đó hẵng bàn sau, đa tạ Phúc tấn. Tử La xin cáo từ ở đây.” Nhan Tử La đứng dậy.

“Muội muội, qua Mười lăm hãy đi!”, Nạp Lạt thị kéo tay nàng nói.

“Vâng.” Nhan Tử La đáp xong, nhún người hành lễ rồi đi ra.

“Tứ gia đã ra ngoài chưa?”, Nạp Lạt thị hỏi Bảo Nguyệt.

“Có lẽ chưa, nghe nói Hoằng Quân a ca không khỏe, chắc người đang ở chỗ Lý phúc tấn”, Bảo Nguyệt đáp, ngập ngừng hồi lâu rồi do dự nói, “Chủ nhân, đang yên đang lành sao Nhan phúc tấn lại muốn chuyển ra ngoài?”.

“E là trong lòng không được vui!”, Nạp Lạt thị đáp, rồi dặn dò Bảo Nguyệt: “Chuyện này đừng cho người khác biết vội”.

“Vâng, nô tỳ biết ạ”, Bảo Nguyệt đáp.

Bắt đầu từ chiều ngày Mười hai, Nhan Tử La hơi sốt, má đỏ lựng. Bách Hợp vội vàng đi bẩm báo với Nạp Lạt thị, mời thái y, sắc thuốc, uống hai ngày thuốc vẫn không thấy chuyển biến. Vì vậy ngày Mười lăm, Nhan Tử La vốn phải phụng chỉ vào cung xem đèn đành cáo ốm.

Trong hoàng cung, tuyết rơi rất dày, trên hành lang treo rất nhiều các loại đèn lồng được viết câu đố, Khang Hy dẫn đầu đám vương công đại thần vừa đi vừa giải đố, có câu giải được mà có câu cũng không giải được,

thỉnh thoảng lại có phần thưởng được chuyển xuống. Mọi người đều biết, chẳng qua là tìm thú vui mà thôi. Suốt dọc đường, đến một góc hành lang, thấy chỉ treo một chiếc đèn bát giác lớn, tám mặt đều viết câu đố, đều là những câu đố hết sức đơn giản, những nhân vật được đoán là trong *Thủy Hử* và *Tam Quốc Diễn Nghĩa*. Khang Hy hào hứng, xem xong liền cười, hỏi Lý Đức Toàn: "Đây là đèn lồng của ai?".

Lý Đức Toàn vội đi lên phía trước nhìn, sau đó hỏi thái giám đứng ở hành lang, thái giám đó nói là của Khuynh Thành cách cách. Khang Hy quay đầu lại nói: "Các ngươi cũng xem đi. Lý Đức Toàn, đi, gọi Cách cách lại đây". Lý Đức Toàn vâng dạ rồi đi. Đám vương công đại thần lần lượt tiến về phía trước để xem câu đố.

Một lúc sau, Lý Đức Toàn dẫn Khuynh Thành đến, Khuynh Thành thoải mái thỉnh an Khang Hy.

"Nha đầu, đèn lồng này là của con sao?", Khang Hy hỏi.

"Vâng, bẩm Hoàng gia gia. Người xem rồi ạ?", Khuynh Thành nghiêng đầu hỏi.

"Xem rồi, xem Hoàng gia gia đoán có đúng không nhé? *'Đông qua xuân tới'*, chắc là Thì Thiên. *'Qua cổ tới kim'*, chắc chắn là Sử Tiến. *'Thưởng phạt phân minh'* vẫn là Pháp Chính, *'Bốn mặt cỏ rậm'* là Chu Thương. *'Ngu Công dời núi'* có lẽ là nói đến Lỗ Trí Thâm*? 'Chính là gió lạnh rét căm căm'* nói tới Phương Lạp. *'Quân đen thua rồi'* đương nhiên là Bạch Thắng. *'Khổng tước thu cánh'* đây là Quan Vũ? [1], Khang Hy trả lời từng câu từng câu một.

[1] Thì Thiên, Sử Tiến, Lỗ Trí Thâm, Phương Lạp, Bạch Thắng là các nhân vật trong truyện Thủy Hử. Còn Pháp Chính, Chu Thương, Quan Vũ là nhân vật trong Tam quốc diễn nghĩa.

“Không chơi nữa, Hoàng gia gia đoán đúng hết rồi”, Khuynh Thành bĩu môi nói.

“Nha đầu, đều do con nghĩ ra cả sao?”, Khang Hy hỏi.

“Không phải ạ, là ngạch nương con dạy”, Khuynh Thành trả lời thành thật, ngạch nương của nó đã nói, dưới gầm trời này chỉ có hai người không thể lừa được, một là Hoàng gia gia, hai là a ma.

“Con đã đọc *Tam quốc diễn nghĩa* và *Thủy hử* rồi à?”, Khang Hy cầm tay nó hỏi.

“Vâng, ngạch nương kể cho con nghe.” Khuynh Thành vẫn rất thành thật.

“Ồ?” Ánh mắt Khang Hy lướt qua người Khuynh Thành, nhìn về đứa con thứ tư của mình. “Nha đầu thích người nào nhất?”

“Triệu Tử Long và Trương Phi. Vốn con cũng rất thích Chu Du và Quan Vũ nữa”, Khuynh Thành nhếch cái miệng nhỏ lên đáp.

“Tại sao?”, Khang Hy cầm tay Khuynh Thành vừa đi vừa hỏi.

“Triệu Tử Long hữu dũng hữu mưu lại nghĩa khí, Trương Phi đơn giản trung thực đáng yêu, dám yêu hám hận. Chu Du thì, ngạch nương con nói ông ta nhỏ nhen, vì vậy mới bị tức mà chết, hơn nữa ông ấy còn yêu bản thân mình, giống như chim khổng tước vẫn thích xòe đuôi vậy. Còn Quan Vũ, rất trọng nghĩa khí, có điều hơi ngốc”, Khuynh Thành nói.

“Ồ, thế à!” Khang Hy gật đầu ra chiều suy nghĩ.

“Dạ!” Khuynh Thành giật tay khỏi tay Khang Hy, lại đi tìm đèn lồng khác. Đến chỗ hành lang nối, gió thổi tuyết bay vào, rơi lên khắp người khắp đầu bọn họ. Khang Hy chắp tay đứng dưới hành lang, nhìn hoa tuyết bay lượn rợp trời.

“Vạn tuế gia, tuyết rơi, mời người di giá xuống dưới”, một vị vương gia nói.

“Có làm sao đâu! Ồ, Lý Đức Toàn, sai người đưa nha đầu về cung Vĩnh Hòa, trời tuyết lớn, đừng để nó nhiễm lạnh”, Khang Hy dặn. Lời vừa dứt, Khuynh Thành người đầy tuyết chạy quay lại.

“Con chạy đi đâu thế này?” Khang Hy đích thân giúp nó phủi tuyết trên người.

“Hoàng gia gia, người đến xem, trên những cái cây đằng kia có tuyết, thật giống như *‘thiên thu vạn thụ lê hoa khai’*[2]”.

[2] Dịch nghĩa: Ngàn cây lê điểm trắng trời nở hoa.

“Nha đầu còn biết *‘thiên thu vạn thụ lê hoa khai’*nữa à?” Khang Hy để mặc Khuynh Thành dắt mình đi, đằng sau cả hàng dài đại thần vội vàng nối gót.

“Biết ạ, là bài thơ do Sầm Than viết khi xuất tái, Bạch tuyết ca tống Vũ phán quan quy kinh. Con còn học thuộc rồi cơ”, Khuynh Thành tự tin đầy mình nói.

“Vậy, đọc cho trẫm nghe xem, nếu thuộc làu làu, có thưởng, nếu không thuộc, thì phải phạt”, Khang Hy nói. Khuynh Thành đảo đảo mắt, gật đầu đồng ý, nghĩ một lúc rồi bắt đầu đọc to.

“Cũng là do ngạch nương con dạy sao?”, Khang Hy lại hỏi.

Khuynh Thành gật gật đầu, “Vâng, mấy hôm trước tuyết rơi, ngạch nương dạy con, ngạch nương còn khen Khuynh Thành có tài vịnh nhứ”. Tiểu nha đầu bộ dạng rất đắc ý.

“Ồ, còn dạy gì nữa?”, Khang Hy hỏi.

Khuynh Thành nghĩ một lúc rồi đọc hết những bài được học ngày hôm đó cho Khang Hy nghe.

“Nha đầu hôm nay đọc thơ rất hay, nha đầu muốn được thưởng gì nào?”, Khang Hy cười, hỏi.

“Vẫn là xin ngọc cho ngạch nương?”

Khuynh Thành lắc lắc đầu. “Không cần nữa ạ, ngạch nương không bao giờ đeo trang sức, lấy nữa cũng chỉ mang cất vào hòm thôi. Ừm, Hoàng gia gia, có thể đợi Bảo bối nghĩ xong rồi tới nói với người không?”, Khuynh Thành hỏi Hoàng thượng.

“Thế sao được, chỉ được phép nghĩ bây giờ. Nếu con không nghĩ ra, Hoàng gia gia chọn cho con, thế nào?”, Khang Hy vuốt râu hỏi.

“Dạ? Hoàng gia gia… nhưng nếu thứ mà người thưởng con không thích thì sao?”, Khuynh Thành lập tức hỏi lại, không thể để Hoàng gia gia đắc lợi được.

“Đồ mà Hoàng gia gia thưởng, con xem có ai dám trả lại không?”, Khang Hy cố ý trầm giọng xuống.

“Hoàng gia gia, vậy thì người phải chọn một thứ mà con thích ấy, nếu không… con cũng không ngại gì mà không…”, Khuynh Thành nghiêng đầu nói.

“Hoàng gia gia phong con làm công chúa có được không?”, Khang Hy hỏi, sau đó quét mắt một lượt, nhìn thấy những đôi mắt đang mở to hết cỡ của đám vương công đại thần, thái giám cung nữ, đúng như dự liệu của mình.

“…” Khuynh Thành chớp chớp mắt, ra chiều rất bối rối.

“Ồ? Không thích?” Khang Hy nhéo mắt, vờ cười.

Khuynh Thành vội vàng lắc đầu, sau đó nói, “Không phải, mà là, Hoàng gia gia, làm công chúa có phải sẽ sống trong cung không? Khi nhớ ngạch nương có thể về nhà không? Có thể ra ngoài chơi không?”.

Tất cả mọi người có mặt lúc ấy đều nín lặng.

“Có thể.” Giọng điệu Khang Hy nghe có vẻ buồn bã, phong bao nhiêu phi tử, công chúa, Cách cách, mệnh phụ, chỉ có đứa cháu gái này của ông là người đầu tiên không vui vì được sắc phong.

“Vậy thì con thích, đa tạ Hoàng gia gia.” Khuynh Thành cười ngọt ngào.

“Ừm, sau này phải cho ra dáng công chúa đấy. Đừng có nghịch ngợm linh tinh.” Khang Hy dắt tay Khuynh Thành, nhìn đám “tượng đá” xung quanh một lượt rồi khẽ nói: “Nha đầu luôn nói mình là bảo bối Khuynh Thành, Hoàng gia gia sắc phong con làm Hòa Thạc Bảo công chúa, thích không?”.

“Thích ạ”, Khuynh Thành đáp, sau đó cười hi hi hỏi một câu: “Hoàng gia gia, vậy có thể bảo họ mang pháo hoa đến cho công chúa chơi không?”. Vì câu nói này mà Khang Hy xém chút hối hận tới mức thu lại phong hiệu công chúa của con bé. Xem ra bò có dắt đến tận Tử Cấm Thành thì vẫn cứ là bò, Khang Hy thầm than trong lòng.

“Lý Đức Toàn, ông bảo bọn họ đi lấy pháo hoa lại đây cho ta được không?” Khuynh Thành chạy đi kéo tay Lý Đức Toàn làm nũng.

Lý Đức Toàn nhìn nhìn Khang Hy, Khang Hy bất lực nói: “Được rồi, cùng đi xem vậy!”.

Thế là cả đoàn người lại lục tục kéo nhau đi về phía hậu hoa viên.

Buổi tối hôm ấy, tất cả mọi phủ đệ lớn bé có thể đếm được trong kinh thành đều biết Cách cách con vợ lẽ trong phủ Tứ bối lặc được phong làm Hòa Thạc công chúa. Đáng tiếc, mẹ của Hòa Thạc công chúa lại đang ở trong trạng thái ẩn cư nên hoàn toàn không biết. Tới ngày Mười sáu, Nạp Lạt thị đích thân đến nói với nàng. Người nào đó đang sốt mê man khi ấy cũng phải phụt cả nước miếng ra, Nạp Lạt thị lại cho rằng nàng quá kích động. Cũng chẳng trách, trong chốc lát, con gái người ta đã hoàn toàn vượt lên so với những Cách cách khác trong phủ của các vị A ca, hơn họ một bậc rồi. Thật vinh dự, không chỉ nàng, mà lần này phủ Bối lặc cũng được vinh dự theo, còn không nữa, tối hôm qua phần thưởng đã đến rồi.

“Muội muội vui cũng là lẽ thường tình, lần này Khuynh Thành đã khiến muội muội được nở mày nở mặt”, Nạp Lạt thị cười nói.

“Khụ… khụ khụ… là… Phúc tấn, đúng là muội nên vui… nên vui sao? Đây là thế đạo gì thế này? Một nha đầu như vậy cũng có thể được sắc phong làm công chúa, lẽ nào các Cách cách trong phủ đệ của các A ca đều kém hơn nó sao? Không thể nào?”

“Muội muội cũng nên chú ý dưỡng bệnh đi. Ta thấy, Hoàng thượng sắp triệu kiến muội muội đấy, chỉ ngày một ngày hai nữa thôi”, Nạp Lạt thị nhắc nhở.

“Vâng! Phúc tấn…” Nhan Tử La cười không được tự nhiên lắm.

“Được rồi, tin cũng đã báo xong. Không làm phiền muội muội nghỉ ngơi nữa, ta đi trước đây.” Nạp Lạt thị đứng dậy, Nhan Tử La cũng vội đứng dậy, đích thân tiễn Nạp Lạt thị ra đến tận cửa, nhìn thấy nàng ta đi xa rồi mới vịn cánh tay Bách Hợp quay vào.

Vừa vào phòng đã thấy đám a hoàn từ lớn tới nhỏ đều quỳ mọp cả xuống.

“Hết Tết rồi, không có tiền thưởng nữa đâu, đứng lên cả đi.” Bách Hợp đỡ nàng ngồi xuống ghế, tự mình cũng đi đến trước mặt nàng quỳ xuống.

“Chúng nô tỳ chúc mừng chủ nhân”, bọn a hoàn đồng thanh nói. Nhan Tử La bất lực trừng mắt lườm.

“Đứng lên cả đi! Ta biết rồi!”, Nhan Tử La nói với giọng chẳng mấy nhiệt tình, tiếp tục lẩm bẩm: “Từ trong ổ gà vẫn có thể có phượng hoàng bay ra”, nói xong lại ngẫm nghĩ, hình như nói thế không đúng, cho dù Khang Hy không phong nó làm công chúa, sau này cha nó lên làm hoàng đế, nó cũng là công chúa. Xem ra, đây thật sự là một cái ổ phượng hoàng. Ha ha. Đáng tiếc, mẹ phượng hoàng lại là gia cầm!

“Bách Hợp, đi, mang ít tiền lại đây, ta thấy lát nữa sẽ cần dùng đến”, Nhan Tử La dặn. Đúng là một năm hao tiền tốn của, cũng may từ xưa tới nay nàng rất ít tiêu tiền lung tung bừa bãi. Nha đầu đáng chết, nó làm công

chúa, thế mà lại khiến mẹ nó phải mang tiền để dành mua quan tài ra thưởng cho người ta.

“Vâng, nô tỳ biết rồi ạ. Chủ nhân. Người hãy trang điểm thật xinh đẹp, đây là chuyện vui ngất trời”, Bách Hợp, Ám Hương nói.

“Trang điểm? Thôi bỏ qua đi, bộ dạng này mà trang điểm chẳng phải dọa chết người khác sao? Hơn nữa, cũng phải cho người ta cái cớ mà bới móc chứ”, Nhan Tử La nói. Trang điểm hay không trang điểm thì cũng đều khiến người ta bới móc, đám phụ nữa kia nếu thấy ai đó không thuận mắt, thì kiểu gì cũng sẽ bới ra được sai sót của người ấy. Huống hồ Nhan Tử La nàng đã “thất sủng” lâu như thế rồi, bỗng chốc vận may rớt xuống, ai thấy mà không giận cho được?

Quả thật, không lâu sau, các trắc phúc tấn và các thiếp đều lần lượt đến “chúc mừng”, trong lời nói của họ đều có dao có búa, cũng may Nhan Tử La đã sớm chuẩn bị tâm lý, ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng không cho những lời chúc tụng của họ là thật. Mãi mới tiếp đón xong. Đến chiều, Nữu Hỗ Lộc thị mới đến. Vừa vào cửa chưa nói gì đã cười.

Chương 74: Phất phất tay áo

“Nhìn bộ dạng của muội muội, xem ra bọn họ chẳng nói được câu nào tốt đẹp nhỉ?”, Nữu Hỗ Lộc thị hỏi. Nhan Tử La cũng cười, đáp: “Quen rồi mà! Muốn nói gì thì nói, dù sao cũng chẳng ảnh hưởng tới ai, chẳng qua cũng chỉ phải vểnh tai lên để nghe mà thôi”.

“Phụ nữ mà, đều rất dễ ghen tị. Có điều, muội muội cứ coi như nghe chuyện cười, vào tai trái cho ra tai phải đi”, Nữu Hỗ Lộc thị nói.

“Muội cũng chính là có ý này!”, Nhan Tử La bất lực nói.

“Nha đầu Khuynh Thành thông minh lanh lợi, cởi mở vui vẻ, chẳng trách Vạn tuế gia và nương nương đều thích. Có Hòa Thạc công chúa rồi, sau này muội muội không cần phải buồn phiền nữa”, Nữu Hỗ Lộc thị nói với giọng ngưỡng mộ.

Nhan Tử La nhìn nhìn Nữu Hỗ Lộc thị, lòng thầm nghĩ, muội chỉ có một mình Hòa thạc công chúa, sau này tỷ còn là mẹ đẻ của Hoàng thượng đấy!

“Tỷ tỷ đừng nói như thế, sau này phúc khí của tỷ nhất định còn hơn muội rất nhiều lần”, Nhan Tử La nói.

“Ta… mấy năm nay đều chẳng có gì, còn dám nói gì tới phúc phận?”, Nữu Hỗ Lộc thị cúi đầu đáp.

“Tỷ tỷ, kịch hay không sợ muộn! Tỷ tỷ đối xử với mọi người khoan dung nhân từ, ông Trời nhất định sẽ không ngược đãi tỷ tỷ.” Nhan Tử La cảm thấy ngữ khí của mình kiên định chắc chắn giống như đám “thầy bói” giang hồ vậy.

“Nhờ lời lành của muội muội”, Nữu Hỗ Lộc thị nói. Ngước mắt nhìn khắp phòng, nàng ta hỏi: “Sao đồ thu hết cả lại thế này? Nhìn lạnh lẽo trống trải quá”.

“À, muội định quay về biệt viện sống”, Nhan Tử La cười khẽ, đáp.

“Tại sao muội lại làm thế?”, Nữu Hỗ Lộc thị thất kinh hỏi.

“Thanh tĩnh. Muội ấy à, lười biếng quen rồi, những ngày sống trong nhà sâu vườn rộng thế này thật sự không quen được. Hơn nữa, thời gian ở đây cứ ốm o mãi, ở biệt viện không khí trong lành, cũng coi như là muội đi dưỡng bệnh”, Nhan Tử La dựa vào gối tựa mềm, nhìn Nữu Hỗ Lộc thị nói.

“Tứ gia đồng ý rồi?”, Nữu Hỗ Lộc thị hỏi. Nhan Tử La gật gật đầu.

“Bao giờ muội muội định đi?”, Nữu Hỗ Lộc thị lại hỏi.

“Chỉ khoảng một hai ngày nữa thôi, vốn định hôm nay đi, nhưng Phúc tấn nói đợi khỏi bệnh rồi đi cũng không muộn, muội không thể phụ ý tốt của Phúc tấn.” Nhan Tử La cười.

“Nói thế nào bây giờ nhỉ, chị em đang sống với nhau hòa thuận, muội đi rồi, trong lòng ta bỗng thấy hoang mang. Muội muội, nếu là người khác, có lẽ sẽ nghĩ muội muội vì Bích La mà thấy không vui, nhưng ta hiểu, chắc muội đang giận dỗi Tứ gia!”, Nữu Hỗ Lộc thị nói.

“Sao tỷ tỷ lại nghĩ như thế?”, Nhan Tử La hỏi.

“Cái này, muội không cần biết. Muội muội hỏi vậy, xem ra tỷ đoán đúng rồi. Có điều, ta tin, muội sẽ nhanh chóng quay về. Quãng thời gian ta sống trong phủ cũng không ngắn, những người phụ nữ đến rồi đi ta gặp không phải là ít, nhưng, người khiến gia phải bận lòng thế này chỉ có một mình muội thôi”, Nữu Hỗ Lộc thị nói với giọng mặc nhiên.

“Tỷ đừng đề cao muội nữa, nặng nhẹ thế nào bản thân muội chẳng phải rõ hơn ai hết hay sao?” Nhan Tử La nhếch khóe môi, sau đó nói, “Thôi, chúng ta đừng nói những chuyện buồn bực đó nữa”.

“Ừm, một ngày nào đó, không chừng tỷ tỷ ta cũng sẽ đến biệt viện ở cùng muội”, Nữu Hỗ Lộc thị cười.

“Tỷ đừng đến, tỷ đến muội sống chật chội lắm”, Nhan Tử La đáp. Không thể nào nói hoan nghênh người ta đến được nhỉ? Bởi vì nếu nói thế chẳng khác trù người ta thất sủng, hơn nữa dù thế nào thì, sau này người ta sẽ là mẹ của Càn Long, tốt nhất vẫn nên lấy lòng người ta một chút.

“Muội muội thật chẳng hiếu khách gì cả”, Nữu Hỗ Lộc thị cũng cười.

Nói chuyện thêm một lúc nữa, Nữu Hỗ Lộc thị thấy sắc mặt nàng không được tốt, bèn nói: “Thôi, muội nằm nghỉ đi, nói chuyện lâu quá, quên mất muội là người bệnh”, sau đó đứng dậy định đi.

Nhan Tử La đành phải ngồi dậy tiễn nàng ta. Ra tới cửa phòng, Nữu Hỗ Lộc thị dừng bước, kéo tay Nhan Tử La: “Muội muội đừng nuôi ý định ở lại biệt viện mãi, tiểu viện này vẫn phải có người ở mới được, có người ở, lòng gia sẽ vui, đám tỷ muội chúng ta mới có thể vui vẻ sống”.

“Tỷ bảo trọng nhé!” Nhan Tử La tiễn nàng ta ra tới cửa, đợi nàng ta đi rồi, nàng vẫn đứng ở cửa một lúc sau mới quay vào.

“Bách Hợp, ngươi đi bảo họ chuẩn bị xe! Ngày mai chúng ta sẽ lên đường”, Nhan Tử La nói.

“Chủ nhân, hay là, chúng ta đợi Cách cách về rồi cùng đi?”, Bách Hợp hỏi. Cứ tưởng sự việc có cơ hội chuyển hồi, ai ngờ chủ nhân lại vẫn kiên quyết cứ như ăn phải quả cân vậy.

“Nó hả, chưa hết tháng Chạp thì chưa về đâu. Hơn nữa, về biệt viện cũng vậy mà.” Nhan Tử La trèo lên giường sưởi, nghiêng đầu nằm lên gối, hôm nay thật mệt chết đi được.

“Vâng, chủ nhân.” Bách Hợp lui ra với vẻ không cam lòng.

Mười bảy, ăn xong bữa sáng, kẻ dưới tới nói xe đã chuẩn bị xong. Nhan Tử La lệnh cho bọn họ chuyển đồ, còn mình thì tới chỗ Nạp Lạt thị thỉnh an cáo từ. Nạp Lạt thị dù cố níu kéo mấy câu, nhưng trong lòng cũng biết nói thế cũng vô dụng. Đành dặn dò Bách Hợp và bọn người hầu phải phục vụ nàng chu đáo. Rồi sai thêm mấy a hoàn trong phủ đi theo.

“Tứ gia đã lên triều rồi, muội muội đợi thêm một lát được không?”, Nạp Lạt thị hỏi.

“Không cần đâu, mấy hôm trước muội đã cáo từ rồi”, Nhan Tử La đáp.

“Muội muội đi tới biệt viện cho lòng thoải mái, sau đó thì về nhé!”, Nạp Lạt thị nói. Nhan Tử La không biết trả lời thế nào.

Nạp Lạt thị tiễn nàng tới cửa, đồ đã xếp gọn gàng, bọn a hoàn đều đứng trước xe. Đợi Nhan Tử La lên xe rồi, bọn họ mới lên.

Hai chiếc xe ngựa từ từ chuyển bánh, Nhan Tử La vén rèm, nhìn lại phủ viện nơi mình đã sống hai năm nay, cuối cùng nàng vẫn không thể hòa mình được với nơi này. Nàng buông rèm xuống, kéo chặt áo choàng, nhắm mắt dưỡng thần.

Còn trong cung Càn Thanh, tan triều, Dận Chân bước nhanh ra ngoài. Dận Tường đuổi theo phía sau, hỏi: “Tứ ca, chuyện gì mà huynh lại vội vàng thế?”.

“Không có gì”, Dận Chân đáp, vẫn bước rất nhanh. Dận Tường chớp chớp mắt, quyết định đi theo xem náo nhiệt.

Ra khỏi cửa cung, Dận Chân ngồi vào kiệu, dọc đường dục kiệu phu đi nhanh. Tới khi đám kiệu phu vừa thở phì phò vừa khiêng kiệu về tới cửa phủ, Dận Chân nhìn thấy vết bánh xe trước cửa, bèn hỏi thị vệ: "Ai vừa ra ngoài?". Bọn thị vệ cung kinh đáp: "Là Nhan chủ nhân". Dận Chân ngẩn người, sau đó lớn tiếng nói: "Ngựa! Dắt ngựa tới đây".

"Hai con! Nhanh lên!", phía sau một giọng nói cũng vang lên theo, Dận Chân quay đầu trừng mắt lườm hắn một cái, hắn vội phân bua, "Tứ ca, huynh không biết võ công, tiểu đệ phải bảo vệ huynh mà!".

Lúc sau hai con ngựa màu đỏ sẫm được dắt ra cửa, hai người tung mình lên ngựa, lao thẳng về phía trước. Dận Tường đi theo sau, đây là đường ra ngoại thành, Nhan Tử La thật sự "về nhà" rồi sao? Xem ra, mâu thuẫn lần này lớn rồi… làm thế nào mới được đây? Mặc dù hắn rất muốn xem trò vui, nhưng xem trò vui của Tứ ca, thế thì đồng nghĩa với việc sau này chẳng được sống yên lành, cân nhắc được mất, thấy vẫn nên thôi là hơn. Dận Tường nhìn bóng người phía trước đang mọp trên lưng ngựa, cây roi trong tay không ngừng quất ngựa thúc chạy, Tứ ca lo lắng như thế, thật là hiếm thấy.

Ra khỏi cửa thành, Dận Chân đi về hướng biệt viện phía Tây, Dận Tường mặc dù thắc mắc, nhưng cũng đành phải đi theo, đuổi cả nửa ngày, từ xa mới thấp thoáng thấy bóng hai chiếc xe ngựa. Lại chạy nhanh một đoạn đường, đến gần hai chiếc xe ngựa khá nhiều, khi nhìn rõ rồi, Dận Chân đi chậm lại, duy trì khoảng cách với hai chiếc xe. Dận Tường lúc này mới thúc ngựa lên đi song song với anh, "Tứ ca, tại sao không đuổi theo ngăn tẩu tẩu lại?". Thì ra Nhan Tử La muốn quay về biệt viện sống. Nhưng tại sao Tứ ca lại không đuổi theo nữa.

Dận Chân không nói không rằng, hai mắt nhìn chăm chăm vào chiếc xe ngựa. Dận Tường cũng không dám hỏi thêm, hai người cứ thế lằng lặng đi theo sau xe. Cho đến khi vào tới phạm vi của biệt viện, Dận Chân mới dừng

ngựa lại, cho đến khi hai chiếc xe biến thành hai chấm nhỏ, mới quay đầu ngựa phi về. Dận Tường đầu óc u mê, thế này là có ý gì? Đuổi suốt dọc đường, đuổi tới tận cửa rồi, sau đó lại quay đầu? Hay là có ý đi theo bảo vệ?

Dận Chân lại thúc ngựa chạy điên cuồng, Dận Tường nhìn mà thấp thỏm phập phồng. Tứ ca không giỏi cưỡi ngựa, thế này thật khiến người ta sợ hãi. Nhưng sợ thì sợ, vẫn phải chạy bên cạnh bảo vệ. Qua cổng thành, Dận Chân thả ngựa chạy chậm lại, hướng mà chàng đi lại không phải là hướng về nhà, chỉ tùy tiện đi dạo mà thôi.

"Đi uống rượu không?" Dận Chân đột nhiên hỏi.

"Hả? Tứ ca, huynh nói là uống rượu hả? Hay là chúng ta đổi ngày khác gì, uống rượu giải sầu hại người lắm!", Dận Tường nói. Dận Chân lạnh lùng nhìn hắn ta một cái, Dận Tường lập tức đổi giọng, "Nếu Tứ ca muốn uống, hay là tới uống ở chỗ đệ, huynh uống say ở đây, làm sao đệ đưa huynh về được?". Dận Chân mặc kệ hắn, tự ý xuống ngựa, sớm đã có một tên tiểu nhị chạy ra đón. Dận Tường cũng đành nhảy xuống, giao dây cương cho tiểu nhị.

"Tốt nhất là phòng riêng", Dận Tường nói với tiểu nhị chạy ra đón.

"Được ạ! Phòng chữ Thiên hạng nhất", Tiểu Nhị hét lớn, sau đó cúi đầu nói với hai người: "Mời hai vị đại gia lên lầu".

Đợi họ vào phòng rồi, Dận Tường lại dặn mang lên thứ rượu thịt ngon nhất, vẻ mặt tiểu nhị liền tươi như hoa, vui vẻ lui ra.

Rượu thịt được mang lên, tiểu nhị ra khỏi phòng, nói: "Hai vị nếu có gì cần sai bảo, tiểu nhân ở bên ngoài".

“Được rồi, ngươi ra đi!”, Dận Tường nói, sau đó gọi tiểu nhị quay lại lệnh cho hắn tìm người đến phủ Bối lặc một chuyến. Quay đầu nhìn, Dận Chân đã uống cạn một chén, Dận Tường thầm thở dài, xem ra lần này rắc rối to rồi. Dận Chân không nói không rằng, chỉ uống, uống hết chén này tới chén khác. Dận Tường nhìn mà khóe miệng co giật.

“Nghe đệ nói đã Tứ ca, huynh uống chậm thôi, rượu cũng không phải uống như thế chứ? Huynh ấy, vẫn nên ăn chút thức ăn đã”, Dận Tường ấn tay Dận Chân nói.

“Mặc kệ ta”, Dận Chân nói, lại nâng chén.

“Tứ ca, đệ biết trong lòng huynh không vui, nhưng, huynh hủy hoại bản thân mình như thế, tẩu tẩu cũng không biết mà”, Dận Tường nói.

“Trái tim của nàng ta làm bằng đá. Biết cũng sẽ chẳng sao cả.” Dận Chân nhìn chén rượu buồn bã.

“Tứ ca, huynh nói thế là vì tức giận. Tẩu tẩu là người thế nào, lòng huynh rõ hơn ai hết, đúng không? Nếu tẩu tẩu đúng như huynh nói, thì hôm nay huynh đã không phải thế này”, Dận Tường khuyên nhủ, cũng khẽ mím môi nhấp rượu.

“Tức giận? Đệ có biết tại sao nàng ta lại đòi về biệt viện không? Vì nàng nói không thấy thì không cần bận tâm!” Dận Chân lại uống cạn một chén nữa, “Thôi, đi đi, đi cả đi, đi rồi là xong”.

“Tứ ca, huynh cũng đừng nói những lời giận dỗi nữa. Sau vài ngày tẩu ấy sẽ hiểu, tự nhiên sẽ quay về”, Dận Tường tiếp tục khuyên.

“Nàng ấy thực sự muốn hành hạ ta, ha…”, Dận Chân cười nhạt một tiếng, “Vậy để xem xem ai thắng ai!”.

Dận Tường nghe được những lời này, không nhịn được phì cười, "Tứ ca, huynh định ra sức để đối đầu với tẩu ấy". Nói như thế mà còn vờ vịt làm bộ làm tịch không coi người ta ra gì.

"Không, ta không cố chấp với nàng, nàng thích ở đâu thì ở." Dận Chân đã bắt đầu ngà ngà say.

"Đúng, mặc kệ tẩu tẩu, tẩu ấy thích ở đâu thì ở, mặc kệ cho dù tẩy ấy vui, tẩu ấy giận, bị ốm hay thế nào đi nữa. Chẳng qua chỉ là một người phụ nữ mà thôi!", Dận Tường cố ý thêm mắm thêm muối. Dận Chân lần này không tiếp lời, tự mình lặng lẽ ngồi uống rượu.

Đến khi hũ rượu cạn sạch, Dận Chân vẫn chưa có ý định dừng tay, vẫn còn hét "Mang rượu lên!". Rất nhanh, tiểu nhị lại mang thêm một vò rượu ngon Hoa Điêu[1] nữa, Dận Tường nhìn Dận Chân: "Tứ ca, huynh còn uống tiếp được không?".

[1] Gốc từ rượu Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang, đã có từ nhiều ngàn năm và là một lại danh tửu của Trung Hoa.

Dận Chân chẳng thèm trả lời, bảo tiểu nhị mở nắp vò, rót rượu.

"Đệ nghỉ một lát, đau đầu quá", Dận Tường nói, sau đó len lén nhìn Dận Chân. Kì lạ, Tứ ca xưa nay không uống được rượu, hôm nay uống nhiều như thế mà vẫn chưa say? Còn tiếp tục uống nữa, thì có khi hắn say trước mất.

"Lão thập tam, chẳng phải đệ uống rượu rất khá hay sao? Hôm nay sao vậy?". Dận Chân cầm chén hỏi hắn.

“Tứ ca, chúng ta đừng uống nữa. Uống thế này, không chịu nổi đâu!”, Dận Tường cười khổ nói. Chẳng hiểu hắn đã chọc ghẹo vào ai, hai vợ chồng người ta cãi nhau hắn cũng bị vạ lây. Sau này họ làm lành rồi, nhất định bắt họ phải bồi thường cho hắn.

“Được! Không uống nữa! Hồi phủ!” Dận Chân uống chén rượu đó, vịn bàn đứng dậy, cả người loạng choạng.

Dận Tường lập tức đứng lên đỡ, cũng may vừa rồi không thật lòng thật dạ ra sức mà uống, nếu không hôm nay hai vị A ca này chắc chắn sẽ mất mặt vì rượu.

Đi tới cửa, hắn lần lấy một đĩnh vàng ném cho tiểu nhị, “Đủ chưa?”. Tiểu nhị mặt tươi cười, “Đủ rồi đủ rồi, đại gia, người đợi một lát, tiểu nhân đi lấy tiền trả lại người”.

“Không cần, thừa thì thưởng cho ngươi.” Dận Tường vừa nói vừa đỡ Dận Chân xuống lầu. Đến chỗ quẹo của cầu thang, thì nghe thấy tiếng hung khí va nhau vọng lên.

“Có người đánh nhau à?”, Dận Tường hỏi. Tiểu Nhị lập tức “cộp cộp cộp” chạy xuống xem.

Quả nhiên là có người đang đánh nhau, mà lại còn là một nam một nữ. Dận Tường nhìn một cái, lắc lắc đầu, nói với Dận Chân: “Tứ ca, chúng ta đi bên này, tránh không lại bị thương”. Dận Chân vừa đi vừa quét mắt nhìn, chau mày, cười lạnh nói: “Cái tên Tề Thế Huấn kia, chết cũng không đổi tính!”.

“Được rồi, Tứ ca, chuyện này chúng ta đừng quản. Huynh xem, thân thủ của cô gái kia, không dễ bị ức hiếp đâu.” Dận Tường đỡ Dận Chân men theo cầu thang đi xuống. Kết quả là chân còn chưa chạm đất, thì một bóng

người đã bay tới đụng vào Dận Chân, Dận Tường vội túm lấy cô ta, cô ta đứng vững rồi, quay đầu lại nhìn, lập tức mở to mắt nói: "Thập tam gia?".

"Cô không ngoan ngoãn ở lại trong cung, ra ngoài đánh nhau với người ra làm gì?", Dận Tường hỏi. Quận chúa Mông Cổ này phụng chỉ vào kinh, chắc là chờ chỉ hôn, nhưng, với cái tính khí này… ai dám lấy chứ?

"Ai muốn đánh nhau với hắn? Hắn là đồ hạ lưu". Kỳ Mộc Cách trừng mắt nói.

Còn gã thanh niên trẻ tuổi kia thấy họ, vội vàng đi tới thỉnh an: "Thỉnh an hai vị A ca". Dận Tường chỉ hừ một tiếng.

"Thỉnh an? Ném một người tới chỗ ta thỉnh an?" Người nói là Dận Chân, lúc này chàng đang lạnh lùng nhìn Tề Thế Huấn, không có vẻ gì là say cả.

"Không biết là Tứ gia, mong Tứ gia đại lượng", Tề Thế Huấn cúi đầu nói.

"Không biết là Tứ gia? Nếu biết là Tứ gia, ngươi định thỉnh an thế nào?", Dận Chân hỏi, sau đó lạnh lùng nói: "Ta khuyên ngươi nên biết điều một chút, đừng núp bóng cha mà hoành hành bá đạo. Để ta bắt được lỗi của ngươi thì sẽ không tha cho ngươi đâu".

"Đa tạ Tứ gia", Tề Thế Huấn giọng bắt đầu run.

"Cút!", Dận Chân nói. Dận Tường nhìn Tề Thế Huấn, lòng có chút tội nghiệp hắn, đáng tiếc số hắn không tốt, hôm nay lại gặp đúng lúc tâm trạng Tứ ca buồn bực, sau này nếu thật sự phạm lỗi, e là Tứ ca sẽ không dễ dàng tha cho hắn.

Kỳ Mộc Cách mở to mắt, nhìn nhìn Dận Tường, lại nhìn nhìn Dận Chân: "Người là Tứ gia?".

"Cô là ai?", Dận Chân lúc này mới nhìn tới cô ta.

"Ta là Kỳ Mộc Cách", Kỳ Mộc Cách kiêu ngạo đáp.

"Chưa nghe bao giờ." Dận Chân nói xong, liền tiếp tục đi về phía trước. Trước cửa một cỗ xe ngựa đang chờ sẵn, thấy họ đi ra, một tên hầu nhỏ vội tiến tới thỉnh an. Hai người lên xe ngựa, Dận Tường dặn phu ngựa cho xe về phủ Tứ gia trước. Xe chuẩn bị chuyển bánh, Kỳ Mộc Cách chặn lại, nói: "Có thể cho ta đi cùng không? Ta không tìm được đường về cung".

Dận Tường đang định nói gì đó, Dận Chân liền khoát tay, cười lạnh đáp: "Có bản lĩnh ra được thì cũng phải có bản lĩnh về được", sau đó buông rèm, lệnh cho phu ngựa đánh xe đi. Chỉ còn lại Kỳ Mộc Cách đừng bên đường đang tức tối phồng mang trợn má.

Xe ngựa tới phủ Tứ gia, Dận Tường đỡ Dận Chân vào trong.

"Tứ ca, huynh muốn nghỉ ở đâu?", Dận Tường hỏi. Không thể cứ vào thư phòng nhỉ? Hắn nhớ hình như trong thư phòng của Tứ ca không có giường.

"Thư phòng", Dận Chân nói. Dận Tường bất lực, đỡ anh trai đi về phía thư phòng, chưa đến cửa thư phòng đã thấy Nạp Lạt thị đứng đợi sẵn.

Đợi Dận Chân nằm yên ổn trên ghế bố, Nạp Lạt thị tiễn Dận Tường ra ngoài, nói: "Hôm nay đa tạ Thập tam gia".

“Việc nên làm thôi. Nhưng, Tứ ca hôm nay tâm trạng không vui, uống hơi nhiều, phiền Tứ tẩu chăm sóc cho huynh ấy.”

“Cũng khó tránh Tứ ca đệ tâm trạng không vui, hôm nay đi rồi, mà cũng không chịu gặp mặt, giống như cố ý tránh vậy. Sợ là phải mất một thời gian nữa mới êm.” Nạp Lạt thị cười khổ.

“Đành phải vậy thôi, Tứ tẩu mau vào trong, tiểu đệ xin cáo từ.” Dận Tường vội vàng cáo từ lui ra.

Nạp Lạt thị cười khổ một lúc, quay người đi vào, dặn dò bọn a hoàn đốt lò sưởi ấm, rồi lại chuẩn bị nước nóng và canh giải rượu. Khi canh giải rượu được mang lên, Dận Chân đã ngủ mất. Nạp Lạt thị ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, nhìn mặt chàng, thở dài. Một lúc lâu mới đi ra ngoài gọi bọn a hoàn vào giao việc.

Chương 75: Cứu thương cứu sống

Còn Nhan Tử La cùng bọn a hoàn đến biệt viện, vốn tưởng phải ra sức mà quét dọn thu xếp, ai ngờ từ trong ra ngoài từ ngoài vào trong đã được quét dọn thu xếp sạch sẽ gọn gàng, hơn nữa trong phòng còn được đốt lò sưởi rất ấm áp, giống như nơi này vẫn luôn có người ở vậy. Bách Hợp và đám a hoàn đều kinh ngạc, len lén tìm quản gia để hỏi. Quản gia nói mấy hôm trước trong phủ có người đến bảo quét dọn Thu Dật trai, Nhan phúc tấn sắp quay về nghỉ ngơi. Bách Hợp quay về nói lại với Nhan Tử La, Nhan Tử La chẳng nói chẳng rằng.

Ăn cơm xong, Nhan Tử La cảm thấy buồn chán, bèn đích thân cùng Bách Hợp và đám a hoàn sắp xếp đồ đạc, Bách Hợp lại cầm hộp trang sức nhét vào tay nàng, "Chủ nhân, chủ nhân cứ ngồi đó ngắm mấy thứ này đi, nếu không càng giúp lại càng bận hơn".

"Vậy ngươi thu dọn đi, ta ra ngoài đi dạo, không lại làm phiền các ngươi", Nhan Tử La nói.

"Chủ nhân tốt ơi, người hãy còn ốm, trời lại lạnh thế này, người cứ ở trong phòng thôi!", Bách Hợp cảnh cáo nàng.

"Haizz, không biết bây giờ ngươi là chủ nhân hay ta là chủ nhân nữa?", Nhan Tử La làm bộ ấm ức nói, cởi giày leo lên sập, mở hộp trang sức lấy từng món ra ngắm nghía. Ngắm xong, tay cầm chiếc nhẫn huyết ngọc ngẩn ngơ. Bách Hợp nhìn thấy, bất giác khe khẽ lắc đầu.

"Chủ nhân, lâu rồi người cũng không đeo trang sức, chọn một thứ đeo vào nhé, chưa hết tháng Giêng, cũng coi như để chúc mừng năm mới, người đeo vào sẽ thấy vui vẻ hơn", Bách Hợp cười nói. Nhan Tử La bèn đặt chiếc nhẫn huyết ngọc đó xuống, tùy tiền cầm một chiếc bằng ngọc Phỉ Thúy đeo vào. Bách Hợp đi đến ngắm nghía, nói: "Chủ nhân, Tết phải đeo màu đỏ mới may mắn!", sau đó cố ý tìm đi tìm lại trong hộp, vừa tìm còn vừa nói: "Ái? Em nhớ chủ nhân còn có một chiếc nhẫn huyết ngọc mà?". Tìm thấy, bèn đích thân đeo giúp Nhan Tử La, thay cho chiếc nhẫn ngọc bằng Phỉ Thúy kia.

"Người xem, đẹp chưa này!" Xong xuôi cô ta lại tiếp tục làm việc. Nhan Tử La nhìn nhìn chiếc nhẫn rồi lại nhìn nhìn Bách Hợp, cười mắng: "Nha đầu chết tiệt, đừng tưởng ta không nói ngươi, thì ngươi có thể làm loạn".

"Nô tỳ một lòng vì chủ nhân, chủ nhân biết nên mới không mắng mỏ nô tỳ!", Bách Hợp cười. Nhan Tử La không nói gì nữa, cúi đầu nhìn chiếc

nhẫn. Đây là quà sinh nhật chàng tặng năm ngoái, cũng là lần đầu tiên chàng đích thân tặng quà cho nàng. Hôm đó chàng còn hỏi một câu rất kì lạ. Đến bây giờ nàng vẫn chưa hiểu.

Cho tới tối thì thu dọn xong, Nhan Tử La ăn cơm uống thuốc rồi đi nằm sớm, nhưng lật qua lật lại mãi không ngủ được.

“Chủ nhân, người không ngủ được ạ?”, Bách Hợp nằm trên giường khẽ hỏi.

“Có lẽ là do chỗ mới! Bách Hợp, ngươi sang đây nói chuyện với ta.” Nhan Tử La ngồi dậy. Bách Hợp cũng khoác áo xuống giường, đến ngồi lên chiếc ghế sập.

“Trời lạnh thế này, ngươi ngồi đây làm gì? Lên sập đi, ấm hơn”, Nhan Tử La nói. Bách Hợp cũng không từ chối, mang theo chăn của mình, động tác nhanh nhẹn trèo lên sập, ngồi đối diện với Nhan Tử La.

“Bách Hợp, ngươi có ngủ được không?”, Nhan Tử La hỏi.

“Chủ nhân, người muốn nghe nô tỳ nói thật hay nói dối?”, Bách Hợp cười hỏi.

“Vớ vẩn, ngươi nói xem!” Nhan Tử La cười mắng.

“Vậy nô tỳ nói nhé. Nô tỳ cũng không ngủ được”, Bách Hợp đáp.

“Tại sao?”, Nhan Tử La hỏi.

“Bởi vì nô tỳ nghĩ chủ nhân đến chỗ ở mới, lạ người, chắc sẽ không ngủ được. Nô tỳ phải nghĩ cách để chủ nhân ngủ, vì vậy cũng không ngủ được”,

Bách Hợp nghiêm túc trả lời.

“Nhóc con! Nói gì thế? Gì mà đổi chỗ ở, lạ người!”, Nhan Tử La nói.

“Ngay cả chủ nhân cũng không biết, thì nô tỳ sao biết được!”, Bách Hợp cười đáp.

“Haizz! Có thể ngươi nói không sai, thay đổi chỗ ở, lạ người… Nhưng, chuyện này rất khó, không đổi chỗ ở cũng không ngủ được”, Nhan Tử La than thở.

“Chủ nhân, nô tỳ phải nói một câu người không thích nghe, những chuyện này… thực ra những người sống trong các phủ đệ chẳng ai coi là chuyện to tát cả. Chỉ có chủ nhân người là ngày ngày suy nghĩ, chỉ cần nghĩ thoáng hơn, thì cuộc sống thực ra cũng rất tốt”, Bách Hợp chân thành nói.

“Những điều ngươi vừa nói ta cũng đã tự khuyên nhủ bản thân không biết bao nhiêu lần rồi. Nhưng không được, thật sự không được! Ta không thể khống chế mình, nói gì làm gì đều không khống chế được. Ta ấy à, dù thế nào cũng sẽ không sống như những ngày vừa qua nữa”, Nhan Tử La nói.

“Chủ nhân, người đừng nói thế. Thời gian trôi đi, chủ nhân sẽ nghĩ thông thôi”, Bách Hợp khuyên nhủ.

“Cũng có thể ngươi nói đúng. Được rồi, ngủ thôi, không nói chuyện nữa, nói nữa sẽ không ngủ được đâu.” Nhan Tử La nằm xuống, thấy Bách Hợp định xuống đất, vội nói: “Đừng về giường, lúc nóng lúc lạnh không tốt đâu”.

“Đa tạ chủ nhân quan tâm.” Bách Hợp nghe lời nằm xuống sập. Hai người không nói gì, đều mở mắt nhìn cửa sổ.

Kết quả là sáng sớm hôm sau, hai người bọn họ một chủ một tớ mắt ai cũng đen như mắt gấu trúc.

Nhan Tử La tiếp tục dưỡng bệnh, bộ dạng chẳng khác gì gấu ngủ đông. Nhưng, các bộ phận trong cơ thể lâu ngày không được dùng đến sẽ gỉ sét. Thế là, dưỡng khoảng gần nửa tháng bệnh, Nhan Tử La cảm thấy từng đốt xương, thớ thịt của mình đều đau nhức. Soi gương thấy vẻ mặt không chút tinh thần, nhìn cứ như mắc bệnh nan y không có thuốc chữa vậy, do đó quyết định phải cố gắng.

Trưa hôm nay ăn cơm xong, Nhan Tử La mặc gọn gàng, nói là muốn đi ra ngoài hoạt động. Bách Hợp và mấy người nữa định đi theo, nhưng Nhan Tử La chỉ cho một mình Ám Hương đi cùng, chủ tớ ra khỏi cửa, nhàn tản đi dọc đường đến bên một chiếc hồ nhỏ. Mặt nước đóng băng còn có cả tuyết, hơn nữa nhìn thì có vẻ như chưa có ai đi lên đó, tuyết vẫn rất gọn gàng.

"Thật đáng tiếc, một nơi hay thế này mà không có ai chơi!" Nhan Tử La bước lên mặt hồ đóng băng đi đi lại lại, nhưng rồi nhận thấy mình chẳng có tâm trạng chơi đùa, nàng quyết định từ bỏ, tìm một phương thức hoạt động khác. Rời khỏi hồ, hai người tiếp tục tiến về phía rừng cây, kết quả nhận ra tuyết trong rừng cây phủ cao tới gối rồi, Nhan Tử La "bụp" một cái nằm xuống tuyết, Ám Hương kéo nàng dậy, thế là trên tuyết xuất hiện chữ "Đại"[1] cực lớn.

[1] Chữ "Đại": 大.

"Hay không? Ám Hương, ngươi cũng 'viết' một chữ đi." Nhan Tử La lần này quay mặt lại ngã sấp xuống. Ám Hương vội kêu lên: "Trời ơi, chủ nhân, người…", rồi kéo nàng dậy, trên mặt, trên đầu nàng đầy tuyết.

“Mát lắm, thoải mái lắm!” Nhan Tử La hất hất tóc, hất hết tuyết bám trên ấy đi, mặt lập tức đỏ hồng.

“Chủ nhân, người ốm còn chưa khỏi, sao có thể chơi như thế? Lát nữa về thể nào cũng bị Bách Hợp cằn nhằn!” Ám Hương lại tỉ mỉ phủi tuyết bám trên tóc nàng.

“Bách Hợp? Đúng là cô ta rất thích cằn nhằn. Mặc kệ, còn có thứ gì để chơi không?”, Nhan Tử La quay đầu nhìn tứ phía. Đột nhiên nhìn thấy một bóng nhỏ lướt qua trên tuyết.

“Oa, Ám Hương, vừa rồi ngươi có nhìn thấy không? Thứ vừa chạy qua đó là cái gì?”, Nhan Tử La hào hứng nói.

“Nô tỳ không nhìn thấy, chủ nhân.” Ám Hương lắc lắc đầu.

“Đi, chúng ta đi xem.” Nhan Tử La kéo áo choàng lên rồi chạy tới đó, Ám Hương cũng đành phải chạy theo. Nhan Tử La ngắm kĩ dấu chân in trên tuyết, sau đó khẽ khàng lần theo dấu vết ấy, kết quả là vào sâu trong rừng, trước một cái cây, thì dấu chân biến mất. Nhan Tử La ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên, trên cành cây thông có một thứ gì màu xám đang ngồi.

“Là con sóc!” Nhan Tử La nhìn con vật nhỏ bé, nó hình như cũng đang nhìn nàng.

“Chủ nhân, sao nô tỳ có cảm giác như con sóc đó đang nhìn chúng ta vậy?”, Ám Hương nói.

“Ta cũng cảm thấy thế, lẽ nào nó là một con sóc đã thành tiên? Oa oa, phát tài rồi.” Nhan Tử La cười híp mí.

“Chủ nhân, người xem…”, Ám Hương kéo áo choàng của nàng gọi. Nhan Tử La nhìn theo hướng nàng ta chỉ, ở nơi những gốc cây quay lưng về phía mặt trời, một con vật nhỏ bé đang run lẩy bẩy.

“Lạnh thế này, nó lại ở trên tuyết, gặp người cũng không sợ. Chà chà, ta biết rồi, nó nhất định bị rơi từ trên cây xuống không trèo lại lên được.” Nhan Tử La cúi người, từ từ tiếp cận con vật nhỏ. Đột nhiên từ trên cây lại phóng xuống một bóng màu xám, chắn trước mặt con vật đang bị thương kia.

“Này, mày đưa chúng tao tới đây không phải là để cứu nó hay sao? Thế thì mày còn chắn làm gì? Mày yên tâm, tao chỉ muốn mang nó về chữa bệnh, không làm gì nó đâu”, Nhan Tử La nói với con sóc nhỏ.

“Chủ nhân, nó nghe có hiểu không?”, Ám Hương hỏi bằng giọng đầy hồ nghi.

“Mày tránh ra để bọn tao mang nó về được không? Mày xem, nó sắp chết rét rồi. Thế này vậy, tao hứa với mày, đợi nó khỏe lại, tao sẽ đưa nó về!”, Nhan Tử La nói tiếp. Ám Hương đứng cạnh nhìn nàng ngờ vực.

Khi đó con sóc nhỏ chầm chậm nhích sang một bên, quay đầu nhìn con bị thương kia, lại nhìn nhìn Nhan Tử La, cứ thế nhìn qua nhìn lại vài lần, mới từ từ trèo lại lên cây. Nhan Tử La cởi găng tay ra, đặt con sóc nhỏ bị thương vào trong, sau đó bế nó quay về. Ám Hương vội tháo găng tay của mình đưa cho Nhan Tử La, Nhan Tử La không nhận, chỉ bước nhanh hơn.

Khi về tới Thu Dật trai. Chủ tớ hai người đều thở hồng hộc. Vừa vào phòng, Nhan Tử La đã nói: “Bách Hợp, thuốc trị vết thương ở đâu? Mau tìm ra đây cho ta. Sau đó lấy thêm mấy miếng vải sạch”.

“Chủ nhân, người bị thương ạ?” Bách Hợp lao từ phòng trong ra, nhìn khắp người nàng một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên chiếc găng tay trong lòng nàng. “Chủ nhân, đó là cái gì?”

“Sóc, một con sóc bị thương. Ái chà, ngươi mau đi tìm đồ đi, nó bị thương rồi, ta nghĩ có lẽ ngã gẫy chân, phải bôi thuốc cho nó rồi băng bó lại”, Nhan Tử La nói. Lúc này Bách Hợp mới yên tâm đi lấy thuốc.

Con sóc nhỏ quả nhiên là bị gẫy chân, đầu gối của cái chân phải bé xíu bị chảy máu, đã đông cứng lại. Lúc này nó đang run lẩy bẩy cố gắng kéo cái chân rúc vào trong chiếc găng tay. Nhan Tử La vỗ vỗ cái đầu nhỏ xíu của nó, dịu dàng nói: “Ngoan nhé, đừng sợ, mau ra đây, ra ngoài bôi thuốc rồi bó lại mới khỏi được, ngoan ngoãn, nghe lời nào”.

Cuối cùng bất lực, Nhan Tử La đành phải kéo nó ra, giữ chặt đầu và mình nó để Bách Hợp bôi thuốc, rồi cuốn vải vào, sau đó nhẹ nhàng đặt nó trong chiếc găng tay, con vật nhỏ bé nhìn nàng, không dám cử động.

“Chủ nhân, người nhặt nó ở đâu thế?”, Bách Hợp vừa thu dọn thuốc và vải vừa hỏi.

“Dưới gốc cây. Các ngươi có biết nó là đực hay cái không?”, Nhan Tử La nhìn con sóc nhỏ, hỏi. Quên mất là phải cởi áo choàng.

“Cài này nô tỳ không biết”, mấy a hoàn cùng cười đáp.

“Ta đoán là cái”, Nhan Tử La cũng cười, nói.

“Tại sao vậy? Chủ nhân?”, Ám Hương hỏi.

“Đoán mà, hơn nữa ta cũng hi vọng nó là cái.” Nhan Tử La quay lại nhìn Ám Hương, “Đặt cho nó một cái tên đi! Các ngươi bảo gọi nó là gì thì hay?”.

“Chủ nhân, chỉ cần người đừng gọi nó là Chiêu Tài, Tiến Bảo gì gì ấy là được”, Sơ Ảnh đứng cạnh cười nó xem vào.

“Không đâu, con vật nhỏ này phải tìm cho nó một cái tên thật đẹp mới xứng”, Nhan Tử La nghiêng đầu nói, “Gọi là Tuyết Nhi đi, dù sao chúng ta cũng phát hiện ra nó trên tuyết”.

“Vậy thì gọi là Tuyết Nhi!”, Bách Hợp và đám a hoàn kia cũng đồng ý.

“Tuyết Nhi, mày còn đau không? Mày đừng sợ, bọn ta đều là người tốt, là ân nhân cứu mạng của mày. Từ bây giờ trở đi mày hãy ngoan ngoãn ở đây dưỡng bệnh, đợi mày khỏi rồi, tao sẽ đưa mày về nhà, biết không hả?”, Nhan Tử La khẽ nói, rồi lại giơ tay vỗ vỗ vào cái đầu nhỏ của nó.

“Ám Hương, ngươi mau đi lấy mấy quả thông vào đây cho nó ăn”, Nhan Tử La gọi. Liền thấy trên tay Ám Hương đã cầm quả thông, thế là đón lấy, đặt vào lòng bàn tay, giơ ra trước mặt con sóc, “Tuyết Nhi, ăn đi! Mày nhất định là đói lắm, mau ăn đi, quả thông mày thích ăn nhất này”. Con sóc không cử động, chỉ chớp đôi mắt nhỏ nhìn nàng.

“Ăn đi! Tao đảm bảo còn ngon hơn quả thông ở nhà mày, đây là loại quả thông thượng hạng.” Nhan Tử La vẫn giữ nguyên tay như thế.

Đợi nửa ngày, con sóc cũng không ra ăn. Nhan Tử La đành sai người mang một đĩa nhỏ lên, cho quả thông vào đĩa rồi đặt trước mặt nó, sau đó tiện thể trèo lên sập, chống tay lên gối nằm nhìn nó.

“Chủ nhân, có thể là nó lạ, người đừng nhìn nó như thế nữa”, Bách Hợp cười nói.

“Cũng phải, bị thế này, nếu là ta thì ta cũng nhất định không ăn gì cả.” Nhan Tử La bật dậy, cầm gối dựa người đọc sách. Nhưng thỉnh thoảng lại liếc trộm con sóc một cái. Có lúc thấy con sóc đang nheo mắt, lúc lại thấy nó cũng đang nhìn mình. Nhìn lại cứ tưởng trò theo dõi nhau.

Đến tối, mấy người cũng giúp nó thay thuốc, Nhan Tử La đặt chiếc găng tay ở bên gối, con sóc đó càng thu người vào trong.

“Tuyết Nhi, ngủ ngon nhé. Ngoan ngoãn ngủ đi, như thế mới nhanh khỏi bệnh”, Nhan Tử La khẽ nói.

“Chủ nhân, nó nghe có hiểu không?”, Bách Hợp hỏi.

“Vạn vật đều có linh hồn, nói lâu rồi nó sẽ hiểu”, Nhan Tử La đáp.

Trong Đồng Thuận trai, Khang Hy đang chơi đùa cùng đứa cháu ngoại.

“Hoàng gia gia, Thành Cổn Trát Bố bao giờ mới có thể đi được ạ?”, Khuynh Thành bẹo cái má nhỏ xinh của đứa bé hỏi.

“Nhanh thôi, trẻ con chẳng mấy chốc mà lớn”, Khang Hy cười ha ha đáp.

“Vậy bao giờ đệ ấy mới có thể chơi với con?”, Khuynh Thành lại hỏi tiếp.

“Con cứ đợi thêm đi, đứng sốt ruột, sắp rồi, thằng bé này nhìn rất khỏe mạnh!” Khang Hy bế đứa bé giao lại cho vú nuôi, nhìn nhìn Mẫn Chỉ, nói:

“Khí sắc của Mẫn Nhi không được tốt lắm! Phải chú ý hơn một chút đừng để bị ốm!”.

“Vâng, đa tạ Hoàng a ma”, Mẫn Chỉ đáp, nghĩ một lúc rồi mới nói tiếp, “Hoàng a ma, con muốn bế Thành Cổn Trát Bố đến thăm Nhan Nhan, được không ạ?”.

Khang Hy không nói gì, cầm chén trà lên nhấp một hớp rồi mới đáp: “Bảo nó vào cung thăm thằng bé đi! Trời lạnh thế này đừng để thằng bé nhiễm lạnh. Hơn nữa, giờ nó cũng không ở trong thành”.

“Ý của Hoàng a ma là Nhan Nhan không còn ở trong phủ nữa? Tỷ ấy đi đâu?” Vẻ mặt Mẫn Chỉ có chút lo lắng.

“Đến biệt viện nghỉ ngơi, dưỡng bệnh rồi”, Khang Hy đáp. Sáng nay sau khi tan triều lão Thập tam mới nói cho ông nghe, chẳng trách vẻ mặt lão Tứ trông thật khó coi.

“Nghỉ ngơi? Dưỡng bệnh? Mấy hôm trước vẫn còn rất khỏe mạnh mà, sao đột nhiên lại bị bệnh rồi?”, Mẫn Chỉ nói khẽ như đang nói cho chính mình nghe.

“Ngạch nương ốm rồi ạ?” Khuynh Thành đảo tròng mắt, bộ dạng tinh nhanh cổ quái.

“Nha đầu, ngạch nương con ốm rồi, sao con chẳng buồn chút nào thế?”, Khang Hy cười hỏi. Từ sau khi được sắc phong, người trong cung đều gọi Khuynh Thành là Bảo cách cách.

“Hoàng gia gia, ngạch nương con chắc chắn là vì dỗi a ma nên mới quay về biệt viện”, Khuynh Thành đáp.

“Ồ? Sao con biết?”, Khang Hy lại hỏi.

“Khi con còn ở nhà, a ma có đến chỗ ngạch nương một lần, nhưng a ma không nói chuyện với ngạch nương, ngạch nương cũng không thỉnh an a ma. Ngày nào ngạch nương cũng cho người đóng cổng viện từ rất sớm. A ma cũng lạ, tranh Hoàng gia gia ban tặng, a ma lén giữ một bức, lại không cho con nói với ngạch nương”, Khuynh Thành nghẹo đầu nói.

“Ồ! Thì ra là thế. Nha đầu, vậy con thấy ai sai?”, Khang Hy hỏi tiếp.

“Chắc là a ma ạ”, Khuynh Thành đáp.

“Tại sao?” Khang Hy lạ lẫm, Mẫn Chỉ cũng quay sang nhìn Khuynh Thành.

“Bởi vì ngạch nương mặc dù thường xuyên phạm lỗi, nhưng ngạch nương rất dũng cảm nhận lỗi”, Khuynh Thành đáp. Khang Hy gật gật đầu, không nói gì.

“Nha đầu chắc cũng nhớ ngạch nương rồi phải không, con đi đón ngạch nương vào cung ở mấy ngày nhé, thế nào?”, Khang Hy hỏi Khuynh Thành.

“Vâng ạ! Đa tạ Hoàng gia gia.” Khuynh Thành cười, nói: “Vậy bao giờ con có thể đi ạ?”.

“Ngày mai đi đi!” Khang Hy nói xong đứng dậy khởi giá về thư phòng phía Nam.

Sáng dậy, việc đầu tiên Nhan Tử La làm là tới nhìn chiếc găng tay, con vật nhỏ xíu đó vẫn chưa chịu ra, nhưng mấy quả thông trong đĩa thì còn lại rất ít. Nàng bèn giơ tay ra vỗ vỗ vào cái găng tay, nói: “Dậy thôi nào Tuyết

Nhi, trời sáng rồi đấy!". Bên trong, con vật nhỏ động đậy nhưng vẫn không chịu chui ra.

"Đừng có ngủ nữa, sẽ béo đấy. Béo rồi không khéo ông xã sẽ có tình nhân." Nhan Tử La tiếp tục vỗ nhè nhẹ vào chiếc găng tay, con sóc thò đầu ra, nhưng vẫn không chui hẳn ra ngoài.

Ăn sáng xong, lại thay thuốc cho con sóc, Nhan Tử La ăn vận gọn gàng rồi đến Tĩnh Tâm đường mang mấy quyển sách về, vì vậy chỉ đưa theo Sơ Ảnh và một tiểu nha đầu cùng đi.

Lúc quay về, vừa vào cổng liền nghe thấy tiếng cười vui vẻ vọng ra từ trong phòng, bất giác chau mày, sáng sớm tinh mơ thế này ai đến không biết? Bước nhanh chân vào trong phòng, chỉ thấy Bách Hợp đi ra đón, nói: "Chủ nhân, Cách cách về ạ". Và ngay sau lời Bách Hợp, một bóng người lao tới nhào vào lòng nàng, "Ngạch nương".

"Ô, mau để ta xem nào, chẳng phải phượng hoàng nhà ta về rồi đây sao?", Nhan Tử La bế Khuynh Thành nói.

"Ngạch nương, người lại cười con." Khuynh Thành kéo tay nàng hỏi, "Ngạch nương, con sóc là của người ạ?".

"Không phải của ta, mà là vợ của ngài sóc." Nhan Tử La bị con gái kéo vào phòng.

"Ngạch nương, tặng cho con được không?", Khuynh Thành hỏi, sán lại chỗ chiếc găng tay.

"Không được, ta đã hứa với ngài sóc rồi, đợi vợ nó khỏi phải đưa vợ nó về", Nhan Tử La nói.

“Thế ạ!” Khuynh Thành có chút thất vọng.

“Là thế đấy, vì vậy con đừng có mà mơ tưởng nữa. Sao con lại về?”, Nhan Tử La hỏi.

“Vì con nhớ ngạch nương mà! Hoàng gia gia bảo con đón ngạch nương vào cung vài ngày, tiện thể thăm Thành Cổn Trát Bố luôn”, Khuynh Thành nói.

“Vậy à? Được! Nhưng, đợi thêm hai hôm nữa nhé, con sóc còn chưa khỏi hẳn mà?”, Nhan Tử La lại hỏi.

“Được ạ! Dù sao Hoàng gia gia cũng không nói hôm nay nhất định phải về ngay.” Khuynh Thành rất to gan khi tìm ra sơ hở của thánh chỉ.

“Bây giờ gan con càng ngày càng to nhỉ!” Nhan Tử La xoa xoa đầu Khuynh Thành “khen”.

“Vì giờ người ta là công chúa rồi mà!” Khuynh Thành giơ một ngón tay ra chống cằm, kiêu ngạo nói.

“Khổng tước xòe đuôi!” Nhan Tử La đưa cho Khuynh Thành một hạt dẻ nhỏ.

Lại nuôi thêm bảy tám ngày nữa, con sóc nhỏ đã có thể hoạt động, cũng quen với Nhan Tử La hơn. Nhan Tử La giơ tay vỗ đầu nó, nó không tránh nữa, thỉnh thoảng những lúc Nhan Tử La đọc sách, nó còn chạy tới cạnh cọ cọ vào chân nàng. Bọn Bách Hợp đều nói con vật này thật sự rất thông minh.

Nhan Tử La thấy nó cũng đã khỏe hơn nhiều rồi, hôm nay ăn sáng xong bèn bế nó đến chỗ rừng cây, nhưng lại quên mất là nó ở gốc cây nào. Đành vào rừng rồi đặt nó xuống đất, kết quả nó nhón chân chạy như bay không thấy tăm tích nữa.

"Ngạch nương, nó chạy rồi", Khuynh Thành nói.

"Ừ, vốn là đến để trả nó về nhà mà", Nhan Tử La cười đáp, "Được rồi, nó đã về nhà, chúng ta cũng quay về thôi, hôm nay ta rất mong được gặp Thành Cổn Trát Bố!".

"Ngạch nương, vậy hôm nay chúng ta sẽ hồi cung nhé?", Khuynh Thành hỏi.

"Được!", Nhan Tử La đồng ý.

Thế là, lại vội vàng quay về, bảo Bách Hợp, Ám Hương sắp xếp mấy bộ y phục, hai mẹ con cùng vào cung.

Chương 76: "Ông già" Khang Hy

Vào cung, vốn định thỉnh an Khang Hy trước, nhưng Thái giám phó tổng quản nói Hoàng thượng có chỉ, Nhan thị có thể đi thỉnh an sau. Thế là, Nhan Tử La bèn đưa Khuynh Thành đến cung Vĩnh Hòa để thỉnh an Đức Phi. Thái độ của Đức phi không lạnh lùng mà cũng chẳng nhiệt tình, nhưng đối với Khuynh Thành vẫn rất thương yêu. Nhan Tử La hiểu nguyên nhân của thái độ ấy, do đó chỉ ngồi một lát rồi cáo từ lui ra. Khuynh Thành do đã

mấy ngày không ở trong cung, nên Đức phi giữ con bé lại. Nhan Tử La một mình đến Đồng Thuận trai.

Qua tiểu viện của Lương phi, Nhan Tử La suy nghĩ, rồi quyết định chưa vào thăm Lương phi vội. Liền đi nhanh về phía Đồng Thuận trai.

Còn chưa tới cửa viện, Tiểu Kim Tử đã chạy ra đón, cười thỉnh an nàng, nói: "Nhan chủ nhân đến rồi ạ, Công chúa đã đợi người rất lâu rồi".

"Chủ nhân nhà ngươi giờ cũng biết sốt ruột rồi cơ đấy", Nhan Tử La cười, đáp, theo Tiểu Kim Tử đi vào trong.

Quả nhiên, cửa phòng cũng có một cung nữ đang đứng, thấy nàng vào vội vàng bước tới đón, "Nhan chủ nhân, mời chủ nhân mau vào trong", rồi vén rèm lên cho Nhan Tử La vào, miệng còn nói, "Nương nương, Nhan chủ nhân đến rồi ạ".

"Mau mời!" Là giọng nói vui vẻ của Thông quý nhân.

Thỉnh an Thông quý nhân xong, Nhan Tử La mới nhìn đứa bé đang nằm khua chân múa tay trên sập, "Mới mấy ngày không gặp, Thành Cổn Trát Bố đã lớn hơn nhiều rồi!".

"Phải thế không? Nó ấy à, ăn nhiều, nên lớn cũng nhanh", Thông quý nhân cười nói.

Nhan Tử La nhẹ nhàng bế thằng bé lên, quả nhiên đã nặng hơn. Chơi với nó một lúc, liền hỏi: "Sao không thấy Mẫn Mẫn đâu, nương nương".

"Mẫn Nhi thấy không khỏe, ta bảo con bé ở chỗ ta nghỉ ngơi, vừa ngủ rồi, giờ có lẽ cũng đã tỉnh, chắc đang ngóng con đấy, con mau qua đó đi!",

Thông quý nhân nói.

Nhan Tử La vâng dạ, đi vào phòng ngủ của Thông quý nhân.

Mẫn Chỉ vừa ngủ dậy, Linh Châu đang chải đầu cho nàng ta.

“Cuối cùng tỷ cũng biết đường mà đến rồi đấy?”, Mẫn Chỉ cười nói.

“Thánh mệnh khó cưỡng! Hơn nữa, tôi cũng rất nhớ thằng cháu trai của tôi.” Nhan Tử La tự giác ngồi lên ghế, nhìn nhìn sắc mặt của Mẫn Chỉ, đúng là không được tốt lắm.

“Tỷ… sao lại chuyển về đấy sống?”, Mẫn Chỉ suy nghĩ một lát rồi vẫn quyết định hỏi.

“Quay về đó sống dễ chịu hơn, đáng tiếc chẳng có ai chịu để cho tôi bắt nạt”, Nhan Tử La cười đáp.

“Vớ vẩn.” Mẫn Chỉ đã chải đầu xong, quay người lại nhìn nàng, “Nếu về đó sống dễ chịu hơn sao năm ngoái tỷ không về?”.

“Mẫn Mẫn, tôi phát hiện ra cô đã làm mẹ trẻ con rồi sao lại trở nên hiếu thắng như thế? Thế không tốt đâu, cô phải thay đổi.” Nhan Tử La muốn chuyển đề tài.

“Đứng có đánh lạc hướng. Nhưng, nếu tỷ đã không muốn nói, ta sẽ không hỏi nữa. Dù sao, bao giờ tỷ ra khỏi cung ta sẽ đưa tỷ hồi phủ.” Mẫn Chỉ đứng dậy, đích thân rót trà cho nàng, “Hai vợ chồng cãi nhau tới mức này cũng là đủ rồi đấy. Mấy hôm trước gặp Tứ ca, huynh ấy gầy quá, tỷ thật sự không đau lòng à?”.

Nhan Tử La không nói gì. Nàng tức tới ruột gan đau đớn thì ai lo cho nàng?

“Con người tỷ thật là! Được rồi, ở lại đây mấy ngày đi! Vài hôm nữa, đợi phủ đệ mà Hoàng a ma ban thưởng cho vợ chồng ta sửa chữa dọn dẹp xong, chúng ta sẽ cùng xuất cung!”, Mẫn Chỉ nói.

“Hai người định sống ở kinh thành à?”, Nhan Tử La mở to mắt ngạc nhiên hỏi.

“Đúng thế! Hoàng a ma ban chức cho Sách Lăng, ta và chàng phải ở lại trong kinh. Hơn nữa, cũng cách phủ đệ của Tứ ca không xa đâu”, Mẫn Chỉ đáp.

“Tốt quá rồi, sau này tôi vào thành chơi sẽ có chỗ để nghỉ chân”, Nhan Tử La cười.

“Nói linh tinh gì thế!”, Mẫn Chỉ mắng.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi ra ngoài, Thông quý nhân đang chỉ đạo vú nuôi thay y phục cho Thành Cổn Trát Bố, thằng bé vẫn đang khua chân múa tay, vui sướng tới mức phun nước bọt phì phì.

“Mẫn Mẫn, con trai cô chảy nước miếng rồi kìa”, Nhan Tử La cười nói.

“Không sao, trẻ con tầm này đều thế, một thời gian nữa sẽ hết thôi”, Thông quý nhân cười đáp, “Mẫn Nhi con thấy khỏe hơn chưa?”.

“Ngạch nương, con vốn không sao mà, Hoàng a ma chẳng qua chỉ nói một câu, người đừng căng thẳng thế.” Mẫn Chỉ đi tới giúp vú nuôi.

“Sao có thể không lo chứ, con ốm rồi thì Thành Cổn Trát Bố phải làm thế nào?” Thông quý nhân bế Thành Cổn Trát Bố đã được thay y phục sạch sẽ lên, yêu thương thơm vào má thằng bé.

“Đúng thế, cô nên nghe lời ngạch nương, cô ốm rồi, sẽ có người đau lòng”, Nhan Tử La mím môi cười, trêu.

“Đã lớn thêm hai tuổi rồi sao tỷ vẫn còn lắm lời[1] thế nhỉ?”, Mẫn Chỉ quay đầu lại vờ trừng mắt lườm nàng một cái, nói.

[1] Ở đây Mẫn Chỉ dùng từ (pín), có hai nghĩa là nghèo, bần hàn và lải nhải, lắm điều. Mẫn Chỉ nói một ý, Nhan Tử La trả lời bằng ý khác.

“Tôi? Tôi là kẻ bần hàn mà.” Nhan Tử La trèo lên sập, làm mặt quỷ với Thành Cổn Trát Bố, Thành Cổn Trát Bố sung sướng phun nước bọt phì phì, còn khua tay khua chân đòi Nhan Tử La bế. Nhan Tử La cẩn thận bế thằng bé lên, thằng bé lập tức thơm qua thơm lại trên má nàng, cho tới khi má nàng dính đầy nước miếng.

“Tiểu tử, ta là bác con, sao con có thể vô lễ với ta hả?”, Nhan Tử La cọ cọ mũi vào cái mũi nhỏ xinh xắn của Thành Cổn Trát Bố, nói.

“Nhan Nhan, tỷ không thể dạy nó điều gì hay ho hơn sao?”, Mẫn Chỉ thở dài, nói, cũng trèo lên sập, ngồi bên cạnh Nhan Tử La.

“Dù sao nó nghe cũng có hiểu gì đâu.” Nhan Tử La tiếp tục trêu thằng bé, đáng tiếc thằng bé đã nhìn thấy người mẹ xinh đẹp của mình liền không cần tới bà bác là nàng nữa. Nhan Tử La đặt nó lại vào lòng Mẫn Chỉ: “Con trai cô lớn lên chắc chắn là một tên háo sắc”.

Buổi tối, vú nuôi vốn định bế thằng bé về căn phòng phía Tây, nhưng bị Nhan Tử La ngăn lại. Còn lệnh cho người chuyển cái giường nhỏ và đồ

dùng của thằng bé qua, Mẫn Chỉ chỉ mỉm cười không nói gì.

Sau khi sắp xếp xong tất cả, Nhan Tử La mới đuổi đám vú nuôi ra ngoài.

“Trẻ con vẫn nên do mẹ đẻ nuôi tốt hơn, yên tâm hơn”, Nhan Tử La cười nói, nhìn nhìn thằng bé đang ngủ say trong lòng Mẫn Chỉ, “Làm trẻ con thật tốt, ăn no ngủ kĩ rồi lại ăn, hạnh phúc giống một con heo!”.

“Tỷ đang mắng con trai ta là heo đấy à?” Mẫn Chỉ nhẹ nhàng đặt Thành Cổn Trát Bố xuống, kéo chăn đắp cho con.

“Cô không thấy lợn rất hạnh phúc à? Chẳng có chuyện gì buồn phiền cả.” Nhan Tử La nghiêng người nằm xuống, nhìn chăm chăm Thành Cổn Trát Bố nói, “Làm trẻ con thật tốt”.

“Nhan Nhan, thật ra, trẻ con… tỷ vẫn còn trẻ, sẽ lại có thôi”, Mẫn Chỉ nói, cũng nghiêng người nằm xuống, trong lúc nói chuyện nhìn Nhan Tử La qua con trai.

“Ngủ thôi! Đừng tưởng mình có con trai rồi thì người ta ngưỡng mộ cô nhé”, Nhan Tử La nằm ngửa ra, nhìn đỉnh màn nói.

“Tỷ đúng là một con đà điểu, trốn tránh như thế, tỷ còn định trốn cả đời chắc?”, Mẫn Chỉ khẽ nói.

“Mắt không thấy tim không đau.” Nhan Tử La chớp chớp mắt, tại sao lại muốn khóc thế này.

“Nghe nói tâm trạng của Tứ ca rất không tốt!”, Mẫn Chỉ nói tiếp. Điều này là do Sách Lăng kể lại với nàng ta, và là do lão Thập tam kể lại với Sách Lăng.

Nhan Tử La không nói gì, cố ý giả vờ ngủ.

“Đừng giả vờ, ta biết tỷ chưa ngủ”, Mẫn Chỉ nói, “Nhưng, nếu không muốn nghe, ta không nói nữa, đợi tỷ muốn nghe sẽ nói”.

“Lắm điều”, Nhan Tử La cuối cùng buông ra hai chữ.

Cuộc sống cứ nhàn tản trôi qua như thế, tới thỉnh an Đức phi, không lần nào gặp Dận Chân, Nhan Tử La thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng mỗi lần vào cung Vĩnh Hòa đi ra trong lòng vẫn có vài phần thất vọng.

Hôm nay, đang trên đường quay về Đồng Thuận trai, đi qua viện của Lương phi, Nhan Tử La suy nghĩ rồi quyết định vào thăm bà một lát. Vào viện nhưng thấy rất yên tĩnh, Nhan Tử La bèn khẽ lên tiếng hỏi: “Lương phi nương nương, người có nhà không ạ?”.

Không lâu sau, một bóng người xuất hiện ở cửa, lại là Tử Trúc, thấy nàng, vẻ mặt Tử Trúc lập tức có sắc vui: “Nhan chủ nhân, người đến rồi. Mời theo nô tỳ ạ!”.

Vào phòng ấm, Lương phi đang cười tươi đợi nàng. Thỉnh an xong, Lương phi lệnh cho nàng ngồi xuống.

“Hôm nay mới tới thăm ta?”, Lương phi hỏi.

“Xin Lương phi trách tội, Tử La đã thất lễ”, Nhan Tử La đáp.

“Đến thì tốt rồi, dù sao cũng có người nói chuyện với ta”, Lương phi nhìn nàng, bảo Tử Trúc rót trà.

“Trong cung nhiều người như thế, sao lại chỉ có mình nô tỳ trò chuyện với nương nương được? Nương nương đề cao nô tỳ quá rồi”, Nhan Tử La cười.

“Người trong cung nhiều, nhưng người biết trò chuyện ít.” Lương phi điềm đạm nói, “Lần trước, cũng may có ngươi, nếu không, cái mạng này của ta, cũng không biết có thể cầm cự được tới bây giờ không”.

“Tử La không làm được gì, chẳng qua là nhờ phúc của nương nương thôi.” Nhan Tử La rót trà cho Lương phi, cũng rót cho mình một chén.

Lương phi lắc lắc đầu, nhưng không nói gì. Nhan Tử La thấy quyển sách đặt trên bàn, hỏi: “Gần đây Lương phi đọc sách gì thế ạ?”.

Lương phi cầm cuốn sách lên đưa cho nàng, Nhan Tử La hai tay đỡ lấy, nhìn nhìn rồi đặt xuống, “Nương nương đọc kinh ạ? Người đọc kinh tất có điều cầu khẩn, nương nương cầu điều gì?”.

“Cầu tĩnh tâm”, Lương phi đáp.

“Nương nương cảm thấy bây giờ mình không tĩnh tâm sao?”, Nhan Tử La hỏi. Lương phi không nói gì.

“Nương nương, nô tỳ có một câu này không biết có nên nói hay không?” Nhan Tử La cầm chén trà lên.

“Nói đi, còn có điều gì mà ngươi không thể nói với bổn cung?”, Lương phi đuổi đám người hầu ra ngoài.

“Nương nương nếu muốn đọc kinh cầu tĩnh tâm, nô tỳ có biết một chút: *‘Thí như hữu nhân, nhất chuyên vi ức, nhất nhân chuyên vong. Như thị nhị*

nhân, nhược phùng bất phùng, hoặc kiến phi kiến. Nhị nhân tương ức, nhị ức niệm thâm. Như thị nãi chí tung sanh chí sanh, đồng ư hình ảnh, bất tương quai dị’[2]*”,* Nhan Tử La đọc. Đây là đoạn trích trong *Lăng Nghiêm kinh* mà nàng mới đọc vài hôm trước, đọc rồi thấy rất đúng nên ghi nhớ.

[2] Trích Lăng Nghiêm kinh: Ví như có người, một người chuyên nhớ, một người chuyên quên. Hai người như thế dù gặp mà như chẳng gặp, hoặc có thấy nhau cũng như không thấy. Hai người nhớ nhau, hai cái nhớ ấy càng sâu. Như thể cho đến từ đời này sang đời khác như hình với bóng chẳng hề trái nghịch, sai khác nhau.

“Đây là?” Lương phi ngẩng đầu nhìn nàng.

“Đây là Đại Thế Chí bồ tát lấy người nói Phật pháp, có điều nô tỳ không có tuệ căn, nên không sao đọc nó như đọc Phật pháp được. Chỉ có thể lý giải theo ý nghĩa của con chữ, nhưng cũng có chút thu hoạch.” Nhan Tử La cười khẽ.

Lương phi khẽ lẩm nhẩm một lần mà đã thuộc, Nhan Tử La càng thêm khẳng định Lương phi chắc chắn vẫn chưa giải tỏa được tâm sự do chuyện lần trước.

“Tử La, ngươi còn nhìn thoáng hơn ta”, Lương phi nói.

“Sai rồi ạ, nương nương, nô tỳ không thể nhìn thoáng hơn người, mà là nô tỳ biết cách lẩn tránh hơn người”, Nhan Tử La đáp.

“Yên tâm, ta sẽ không hỏi gì ngươi đâu, chắc cuộc sống của ngươi cũng chẳng dễ dàng gì”, Lương phi nói.

“Đa tạ nương nương đã hiểu nô tỳ”, Nhan Tử La cười khẽ nói.

Hai người trò chuyện thêm một lúc, Nhan Tử La bèn cáo từ Lương phi quay về.

Còn chưa đến cửa thì thấy một thái giám đi tới, nói là Hoàng thượng triệu kiến. Nhan Tử La cũng chẳng kịp suy nghĩ tốt xấu gì liền tới ngự thư phòng kiến giá.

Vào ngự thư phòng, không thấy Khang Hy phê tấu chương, mà là đang cầm một cái đồng hồ quả quýt bằng vàng xem. Nhan Tử La thỉnh an, ông cũng chỉ điềm đạm liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó nói: "Ngồi".

Lập tức có thái giám bên ghế đến đặt ở giữa phòng. Nhan Tử La cúi đầu ngồi đó. Hồi lâu, chỉ nghe Khang Hy than: "Haizz, con người ngươi thật là, trẫm đợi cả nửa ngày, sao ngươi cũng không biết đường tạ ân?".

"Dạ?" Nhan Tử La "soạt" một tiếng đứng bật dậy, "Nô tỳ đa tạ ân điển của Hoàng thượng", sau đó lòng thầm tính toán, tạ ân? Tạ ân vì cái gì? Vừa vào cửa đã phải quỳ, đây là cái thứ quy tắc gì không biết?

"Không hiểu vì sao mình phải tạ ân đúng không?", Khang Hy ngồi thẳng người nói.

"Vâng", Nhan Tử La trả lời thành thật, sau đó trong não bỗng như có luồng điện xẹt qua, nhớ ra những gì Nạp Lạt thị đã nói. Thì ra là vì chuyện đó… "Giờ nô tỳ hiểu rồi ạ, nô tỳ đa tạ long ân của Hoàng thượng", Nhan Tử La quỳ xuống nói.

"Cũng không ngốc lắm. Đứng dậy đi!", Khang Hy nói. Nhan Tử La đứng dậy thận trọng ngồi xuống.

"Nhưng, trẫm thấy sao ngươi chẳng có vẻ gì là vui cả thế? Ngươi không cho rằng đấy là một ân điển to lớn sao?", Khang Hy hỏi.

“Hoàng thượng hiểu lầm rồi ạ, Hoàng thượng phá lệ sắc phong đương nhiên là một ân điển to lớn. Chỉ có điều…”, Nhan Tử La do dự không biết có nên nói tiếp hay không.

“Có điều gì? Sao tự nhiên gan lại bé như gan chuột thế? Hồi đi tái ngoại ngươi như ăn phải gan báo còn gì”, Khang Hy cười. Nhan Tử La tự nhiên thầm lải nhải trong lòng một tràng. Khi ấy đâu thể giống như lúc này, khi ấy nàng bị mất trí nhớ, giờ cho dù có ăn gan báo thật, nàng cũng không dám nói gì.

“Có điều, nô tỳ cảm thấy ân điển này nặng quá, Khuynh Thành còn quá nhỏ, sợ không gánh nổi”, Nhan Tử La cân nhắc mãi, cuối cùng vẫn khéo léo nói.

“Không gánh nổi? Đây là những lời khách sáo?”, Khang Hy hỏi.

“Không phải, là thật lòng ạ. Nô tỳ cho rằng, phúc phận mà mỗi con người được hưởng nên có giới hạn, vượt quá giới hạn sẽ… sẽ… sẽ không phải là phúc phận nữa.” Nhan Tử La len lén liếc nhìn Khang Hy, nhưng thấy Khang Hy cũng đang nhìn mình, nàng sợ tới mức lập tức cúi gằm mặt.

“Ý của ngươi là, trẫm phong cho Khuynh Thành làm công chúa không phải là phúc?”, Khang Hy bình thản nói không biết đang giận hay đang vui.

“Hoàng thượng, Khuynh Thành với thân phận con vợ lẽ được Hoàng thượng sủng ái yêu thương đã là cái phúc quá lớn của nó rồi, phong hiệu này thực sự… thực sự nặng quá. Nô tỳ tự biết mình dạy con chưa tốt, bất luận là xét về lễ nghĩa, sự điềm đạm hay là khí chất, Khuynh Thành đều không xứng với phong hiệu công chúa này”, Nhan Tử La đứng dậy cung kính nói. Mặc dù công chúa rất uy phong, nhưng một Cách cách con vợ lẽ

của phủ Bối lặc được phong làm công chúa, phong hiệu công chúa này còn ngang hàng với rất nhiều thúc thúc của nó, điều ấy đúng là rất nguy hiểm.

"Thì ra ngươi cũng không ngốc nhỉ", Khang Hy thoáng mỉm cười. Nhan Tử La khẽ hừ một tiếng trong lòng.

"Nô tỳ không phải là không ngốc, mà nô tỳ chỉ muốn sống một cuộc sống bình yên thôi", Nhan Tử La đáp.

"Ừm, có điều lời của trẫm là khuôn vàng thước ngọc, không thể thu lại được, ngươi thấy thế nào?", Khang Hy hỏi.

"Hoàng thượng có thể tìm một lý do để thu phong hiệu", Nhan Tử La lí nhí nói.

"Ngươi coi là trò đùa chắc? Trẫm sắc phong một công chúa, ngươi nói trẫm có thể tìm lý do gì để thu lại? Khang Hy trừng mắt nhìn nàng, sau đó làm ra vẻ suy nghĩ nói, "Có điều ngươi đã nhắc trẫm, nếu lão Tứ phạm lỗi, trẫm có lý do để thu lại phong hiệu!".

"Hoàng thượng?" Nhan Tử La mở to hai mắt nhìn Khang Hy, "Hoàng thượng, Tứ gia luôn rèn mình giữ lễ, liêm khiết phụng sự việc công, cần cù cẩn thận, Tứ gia cho dù phạm lỗi thì chắc chắn cũng chỉ là sai lầm vô tình thôi".

"Lão Tứ tốt thế sao? Sao trẫm không thấy nhỉ?", Khang Hy khẽ chau mày hỏi.

"Nô tỳ không dám lừa dối Hoàng thượng", Nhan Tử La quỳ xuống nói.

“Trẫm nói trẫm không nhận thấy, đâu có nói ngươi lừa dối trẫm.” Giọng Khang Hy như có ý cười, “Đứng dậy đứng dậy, có một lúc mà quỳ tận hai lần rồi”.

Nhan Tử La đứng dậy, ngẫm lại những lời nói của Khang Hy, cảm thấy như mình vừa mắc lừa “ông già” này,

“Nếu lão Tứ tốt như thế, ngươi nói xem, trẫm có nên thưởng cho hắn chút gì không?”, Khang Hy hỏi.

“Hoàng thượng, người muốn nghe nô tỳ nói thật à?”, Nhan Tử La hỏi. Khang Hy gật đầu, Nhan Tử La mới dám nói tiếp, “Nô tỳ cho rằng, ăn cơm của vua thì phải trung thành với vua, đây là bổn phận của kẻ làm thần tử. Tứ gia chẳng qua chỉ là làm tròn bổn phận của mình, nếu vì việc này mà Hoàng thượng ban thưởng cho chàng, e rằng sẽ khiến mọi người bất bình. Còn…”.

“Nói!”, Khang Hy ra lệnh ngắn gọn.

“Còn… gỗ mục trước gió lớn tất gẫy. Hoàng thượng đã phá lệ phong cho Khuynh Thành làm công chúa, nếu còn ban thưởng cho Tứ gia, e rằng… hơn nữa…”, Nhan Tử La ấp a ấp úng.

“Ngươi vẫn còn ‘hơn nữa’?” Giọng Khang Hy bắt đầu cao lên, “Hơn nữa cái gì?”.

“Hơn nữa, nô tỳ cho rằng Tứ gia cũng sẽ không nhận”, Nhan Tử La vội vàng nói cho hết, sau đó cúi đầu đứng đợi.

“Ha ha ha!!!” Khang Hy phá lên cười, cứ như vừa được nghe kể xong một câu chuyện cười vậy. Nhan Tử La chỉ cảm thấy nổi hết da gà. “Ngươi

nói xem, đứa con trai của trẫm ưu tú như thế, sao ngươi nhẫn tâm giày vò nó hả?"

"Hoàng thượng, nô tỳ không dám", Nhan Tử La lập tức phủ nhận. Đùa chắc, ai giày vò ai? Cho dù là Hoàng thượng thì cũng không thể thiên vị như thế.

"Không dám? Không dám nói hay không dám làm?" Giọng Khang Hy bỗng chốc lại nghiêm khắc. Hai lông mày của Nhan Tử La lập tức nhíu chặt, có lẽ cha con nhà này đều cho rằng Nhan Tử La nàng đang giày vò Dận Chân nhỉ? Có đạo trời hay không đây?

"Nô tỳ vừa không dám nói vừa không dám làm, nô tỳ biết thân phận của mình", Nhan Tử La đáp.

Lần này Khang Hy không cười, chỉ nhìn nàng một lúc, sau đó cầm cái đồng hồ quả quýt bằng vàng lên xem, "Haizz, mất bao nhiêu thời gian của trẫm, được rồi, ngươi lui ra đi!".

"Vâng. Nô tỳ cáo lui." Nhan Tử La nhún người, lui ra.

Nàng vừa đi, Khang Hy nói: "Còn không ra đi?". Rèm cửa gian trong được vén lên, bóng người đổ dài bước ra, đứng bên sập.

"Đứng như tượng thế làm gì? Ngồi đi!" Khang Hy cầm một bản tấu mở ra, vừa xem vừa nói: "Các ngươi, chẳng kẻ nào khiến trẫm bớt lo, trẫm còn bận bao nhiêu là việc, lại phải quản các ngươi nữa, thật là… Nghe thấy cả rồi chứ?".

"Vâng! Khiến Hoàng a ma phải lo lắng là lỗi của nhi thần", con trai Khang Hy lập tức đứng lên nói.

“Biết sai thì tốt! Nếu đã nghe thấy, chắc trong lòng đã có tính toán, vậy mau ra đi!”

Khang Hy cầm bút phê tấu, đuổi con ra ngoài, con trai ông đành phải ngoan ngoãn lui ra.

Đợi con đi rồi, Khang Hy đặt bút xuống, lắc lắc đầu, “Chẳng đứa nào khiến ta bớt lo”.

Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập:
http://www.luv-ebook.com